

Giới thiệu Hôn Nhân Mỏng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng

Thể loại: Hiện đại

Convert: ngocquynh250

Độ dài: Khoảng 568 chương (đã bao gồm ngoại truyện)

"Hôn nhân là một lồng giam, đầu chỉ hai người trong cuộc bị vây khốn"

Hôn lễ trang trọng, trước mặt hàng ngàn khách mời, chủ rể được người chủ trì hỏi:

"Anh Cố Thừa Diệu, anh có muốn cưới cô Diên Hữu Thiên làm vợ, chăm sóc và ở bên cạnh cô ấy đến cuối đời mình không?"

Chủ rể sau một hồi lâu im lặng buông ra câu trả lời khiến cả hội trường xôn xao: "Tôi - không - đồng - ý."

Đêm tân hôn, anh qua đêm ở nhà một cô gái không phải là cô dâu.

Sau khi nghe tin, cô chỉ cười lạnh, mặc một bộ đồ cực kỳ gợi cảm, đến club ve vãn cùng những người đàn ông khác.

Tin tức đầu đề của ngày hôm sau, Cố tam thiếu "Không có năng lực." Vợ tìm người khác để vui sướng.

Anh híp mắt nhìn tin tức đầu đề, trong mắt thoáng hiện qua một chút thâm độc.

Được, rất tốt. Đồ đàn bà chết tiệt, cô chọc đến tôi rồi.

Anh là cậu ba của nhà họ Cố, là con cưng của trời. Không coi phụ nữ ra gì.

Cô là con gái của nhà giàu mới nổi, tâm cơ sâu sắc còn có chút gian xảo.

Anh không muốn cưới. Cô cũng không muốn gả.

Lại bởi vì một vấn đề ngoài ý muốn, hai người không yêu nhau lại bị ép tiến đến hôn nhân.

Cô chỉ muốn cầu ai người nấy về, đừng ai người nấy đi.

Nhưng anh lại không cho cô cơ hội như vậy.

Trên bữa tiệc. Một người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ cầm ly rượu đi về phía cô, trên tay mang theo một cái đồng hồ bạch kim toả sáng lấp lánh.

"Cô Cố, ngày hôm qua anh Cố qua đêm ở chỗ của tôi quên cầm đi. Tôi cầm giúp anh ấy, cô không ngại chứ?"

Cô cười nhẹ, lắc đầu: "Tất nhiên là không ngại, Tôi còn phải cảm ơn cô. Cô có biết, tôi thật sự rất ghét phải dùng chung đồ đạc với người khác, nhất là đàn ông. Tôi ngại lắm."

Đỏ mắt trừng về mặt chán ghét kháng cự của cô: "Chê tôi lắm? Tôi sẽ đến xem là ai lắm--"

...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mỏng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hai hộp Durex

Bắc Đô.

Cửa hàng tiện lợi hai mươi tư giờ.

Ban đêm vừa mưa một trận, trong không khí mang theo hơi mưa ẩm ướt. Làn gió thổi qua, vẫn mang theo cảm giác mát mẻ cuối xuân.

Diêu Hữu Thiên ra đến cửa, mới phát hiện mình quên mang ô. Bên ngoài mưa bụi bay rất nhỏ. Cô đi đến trước quầy hàng của giá đặt ô, tiện tay cầm một chiếc, đang muốn đi tính tiền. Không ngờ phía sau có một người phụ nữ còn gấp gáp hơn cô, cầm đồ đặc linh kinh trên tay vội vã chạy về phía quầy thu ngân.

Động tác này quá mạnh, vạt áo khoác vung lên, trong nháy mắt đã quét vài hộp hàng hóa trên giá đồ bên cạnh xuống đất.

Đôi mày thanh tú nhíu lại, Diêu Hữu Thiên đang muốn rời đi, lại đúng lúc nhìn thấy nhân viên phục vụ của cửa hàng tiện lợi tới đây, thấy những cái hộp đồ rơi vung vãi dưới chân cô, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, cũng che hai dãy giá hàng hóa phía trước lại không dấu vết.

Diêu Hữu Thiên ngẩn ra, biết đối phương hiểu lầm. Cô nhún vai, lơ đãng ngồi xổm xuống. Liền đưa tay muốn đặt những hàng hóa đó trở lại trên giá.

Nhưng khi nhìn thấy chữ Durex trên vỏ hộp thì động tác ngừng một chút.

Song cũng chỉ có một giây, cô bỏ ô xuống, đẩy túi xách sang bên cạnh, hai tay nhặt từng hộp Durex trên mặt đất lên, đặt trở lại.

Trên mặt đất còn có hai hộp cuối cùng, tay cô vừa mới nhặt lên, một giọng nói vang lên ngay trên đỉnh đầu cô.

“Cô à, cho tôi hai hộp Durex, tôi muốn cỡ lớn nhất.”

Động tác của Diêu Hữu Thiên cứng đờ trong nháy mắt, cầm trên tay hai hộp Durex kia, giương mắt lên nhìn người vừa tới.

Trước tiên mắt nhìn thấy một đôi giày da thủ công giá trị không rẻ, lúc này trên mặt giày dính một chút nước bẩn, còn có nhiều vết bùn.

Đã không còn sự chỉnh tề vốn có nữa. Ở gấu quần âu phục, cũng có chút nước bẩn bẩn lên, còn có vài vết bùn nhơ. Khiến cho chiếc quần mất đi vẻ phẳng phiu, sạch sẽ lúc bình thường.

Nhìn lên trên nữa, trên áo vét của âu phục dính một chút nước bẩn, cà vạt rõ ràng bị người ta nói lỏng. Xem ra, người đàn ông này vừa mới tan ca?

Trong đầu nhanh chóng liên tưởng đến, hình như đối diện đường cái chính là khách sạn lớn Hương Cách Lý Lạp?

Vừa tan ca đã vội vàng đi đặt phòng, thật đúng là...

Có phải cô suy nghĩ không đúng đắn rồi không?

“Cô à, hai hộp Durex, cỡ lớn nhất.” Thấy nhân viên phục vụ này vẫn không nhúc nhích, Cố Thừa Diệu lại đành phải thúc giục một lần.

Diêu Hữu Thiên cúi đầu, không phải nhìn hai hộp Durex trên tay mình, mà là nhìn quần áo mặc trên người mình, màu sắc quyến rũ kiểu đáng tối tâm, là bản số lượng có hạn.

Xem ra, nhìn cô giống như nhân viên phục vụ của cửa hàng tiện lợi sao?

“Cô à?” Cố Thừa Diệu lại lên tiếng, lẽ ra anh có thể tự mình lấy, nhưng cô gái này chắn ở đây, nếu như anh muốn khom người vươn tay ra lấy “áo mưa” trên giá hàng, thế nào cũng sẽ đụng phải cô.

Mà anh thực sự không thích có tiếp xúc thân thể với người lạ: “Phiền cô làm việc nhanh một chút.”

Xem ra, người này thật sự rất vội nhì. Trong mắt Diêu Hữu Thiên thoáng hiện vài phần nghi ngờ. Lần đầu tiên ánh mắt của cô dừng ở hai hộp Durex trên tay. Cỡ nhỏ nhất?

Khóe môi hơi nhếch lên. Cô cũng không đứng dậy, mà trực tiếp đưa hai hộp Durex kia cho người đàn ông trước mặt.

Cô dám đánh cược, người đàn ông kia vội vã mua cho xong “áo mưa” rồi chạy về khách sạn, chắc chắn sẽ không chú ý cỡ cô đưa cho anh ta là gì.

Quả nhiên, người đàn ông không thèm nhìn đã cầm lấy hai hộp Durex cô đưa tới, nhanh chóng đi về phía quầy thu ngân.

Cũng không biết khi người đàn ông kia phát hiện cái anh ta muốn là cỡ lớn, mà lại mua phải cỡ nhỏ, sẽ là về mặt gì?

Có điều việc này liên quan đến cô sao?

Diêu Hữu Thiên có chút cười cười tự giễu. Cô nhặt những hộp còn rơi trên đất lên, lại từ từ đứng dậy. Ngồi xổm quá lâu, chân có chút tê dại.

Cô cầm túi xách của mình và chiếc ô kia lên, đi đến quầy thu ngân tính tiền. Khúc nhạc đệm nho nhỏ này, đã nhanh chóng bị cô ném ra khỏi trí nhớ

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phát hiện bất ngờ

Điêu Hữu Thiên mưa ô xong, đi về phía một nhà trong chuỗi cửa hàng giặt khô ven đường. Còn chưa vào đến cửa, mưa bên ngoài đã ngừng.

Bóng đêm cũng bắt đầu trời dậy.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy chữ A màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác lửng màu đỏ. Dưới chân đi một đôi giày cao gót màu bạc. Tất chân màu da bao lấy đôi chân dài mảnh khảnh thẳng tắp của cô.

Dùng màu sắc táo bạo như vậy, cộng thêm vóc người cao gầy của cô, khiến cả người cô thoát nhìn đều tỏa một loại khí chất khác thường. Khi cô đi về phía cửa hàng giặt quần áo, làm cho một số người đi đường rồi rít chăm chú nhìn, tưởng là một minh tinh nào đó.

Từ Từ Nhiễm thấy cô đứng ở cửa, bỏ quần áo trên tay xuống, nhanh chóng chào đón, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn: “Thiên Thiên, cậu tới rồi à? Chờ một lát, mình lập tức xong ngay.”

“Được.” Điêu Hữu Thiên gật đầu. Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười như ánh nắng của Từ Từ Nhiễm, trong nháy mắt cô cảm thấy tâm tình vui vẻ lên theo.

Lúc Điêu Hữu Thiên vào cửa, Từ Từ Nhiễm còn đang sửa sang lại quần áo trên tay.

Hiện giờ cũng không muốn để cô ấy (Điêu Hữu Thiên) chờ lâu, cô (Từ Từ Nhiễm) đi vào nhà trong đánh tiếng thưa chuyện với mẹ.

Rất nhanh, lại đi ra. Trên tay cô ôm một đồng quần áo: “Thật ngại quá, Thiên Thiên. Mình phải giao những bộ quần áo này ra ngoài trước. Hay là cậu ngồi chơi một lát nhé?”

“Không sao, mình chờ cậu.” Điêu Hữu Thiên gật đầu. Tiệm giặt là này do gia đình Từ Từ Nhiễm mở, là cửa hàng có nhiều chi nhánh, đều có qua lại với mấy khách sạn trên con đường này. Tiếp tục công việc giặt là của họ.

Từ Từ Nhiễm không có thời gian, lấy quần áo từ bên trong ra, còn có quần áo vừa mới đặt ở trên quầy, xếp tất cả lên. Một chồng cao ngất. Hai tay cô ôm cả chồng, lập tức muốn đi ra ngoài.

Điêu Hữu Thiên thấy thế, tiến lên giúp cô lấy xuống vài chiếc: “Cậu như thế này thì có thể nhìn thấy đường đi phía trước sao? Làm sao mà không chia ra hai lần?”

“Mình muốn quay về nhanh một chút.”

“Mình giúp cậu nhé.” Điêu Hữu Thiên đỡ lấy một chồng quần áo phía trên cùng ở trên tay cô, “Giao đi đâu vậy?”

“Cậu giúp mình sao? Vậy mình cũng không khách sáo nữa.” Từ Từ Nhiễm chép miệng: “Cậu giao chồng phía trên này là được rồi. Đến khách sạn Hương Cách Lý Lạp đổi diện đường cái. Làm phiền cậu rồi.”

“Không sao.” Điêu Hữu Thiên cầm lấy mấy bộ quần áo kia, liếc nhìn bảng giấy ghi chú phía trên, lập tức đi ra ngoài, khi ánh mắt vô tình liếc đến những bộ quần áo gói trong túi ny lon trong suốt trên tay thì bước chân ngừng lại một chút.

Bộ quần áo dưới cùng kia, tay áo rũ xuống, khuy cài trên tay áo có chút quen mắt.

Khách sạn Hương Lý Cách Lạp.

Điêu Hữu Thiên đi vào cửa, muốn giao quần áo cho nhân viên phục vụ của khách sạn cho xong chuyện. Chỉ có điều đúng lúc bộ đàm của nhân viên phục vụ kia vang lên. Cô ta nói chuyện xong với đối phương, có chút ngượng ngùng nhìn Điêu Hữu Thiên một cái.

“Thật ngại quá, thưa cô. Có thể phiền cô đưa đến phòng giúp tôi được không? Lát nữa quay lại chúng tôi sẽ thanh toán tiền với các cô.”

“Tôi..”

“Cám ơn nhé.” Nhân viên phục vụ kia nói xong, cũng không chờ xem phản ứng của cô, lập tức trực tiếp đi giải quyết việc cấp trên vừa phân phó, để lại Diêu Hữu Thiên ôm mấy bộ quần áo kia đứng ở đại sảnh.

Cô nhìn thấy số phòng ghi rõ trên quần áo. Là 1608.

.....

Bên ngoài phòng 1608, Diêu Hữu Thiên nhấn chuông cửa, trong lúc chờ mở cửa, cô nhìn chăm chăm khuy cài tay áo trên bộ quần áo kia, thật sự nhìn rất quen mắt. `di@en*dyan(lee^qu.donnn)`

Cửa phòng mở ra, trước mặt xuất hiện một khuôn mặt tuấn tú của đàn ông.

Khuôn mặt này, khiến Diêu Hữu Thiên dờ dẫm trong nháy mắt, người đàn ông này không phải là cái người vừa mới mua “áo mưa” đó sao?

Tóc của Cố Thừa Diệu còn nhỏ nước, chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh hông. Xem đáng vẻ là mới vừa tắm rửa qua.

“Có chuyện gì sao?”

.....

Tác giả giải thích về mối quan hệ của nhà họ Cố:

Cụ ông của nhà họ Cố có tổng cộng hai người con trai.

Cố Chí Cường, Cố Chí Cương.

Cố Chí Cương và Uông Tú Nga, sinh ra Cố Học Vũ.

Cố Chí Cương và Trần Tĩnh Như, sinh ra Cố Học Văn và Cố Học Mai.

Kiều Tâm Uyển – Cố Học Vũ, sinh ra Cố Tĩnh Đình, Cố Thừa Diệu.

Cố Học Văn – Tả Phán Tĩnh, sinh ra Cố Thừa Kỳ, Cố Thừa Lâm (lúc đó Cố Học Vũ không có con, muốn cho hai người này kế thừa Kỳ Lâm đường nên mới đặt tên như vậy. Thừa Kỳ là anh cả, Thừa Lâm là anh hai.)

Ngoài ra. Kỳ lân là một loài thần thú từ thời thượng cổ. Tụ hội đầu rồng, sừng hươu, mắt sư tử, lưng hổ, eo gấu, vây rắn trong cùng một thân, giống được gọi là Kỳ, giống cái gọi là Lâm. Kỳ lân là loại thú đại quý, được xem là điềm lành.

Cố Học Mai – Đỗ Lợi Tân, sinh ra Đỗ Thanh Lam, Đỗ Thanh Hiên (là thai long phượng, Thanh Hiên là anh trai, Thanh Lam là em gái).

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nhìn thấy quen mắt

“Có chuyện gì sao?”

Là giọng nói thân nhiên mang theo vài phần không kiên nhẫn của đàn ông.

Lúc này Cố Thừa Diệu không hề gọi phục vụ phòng khách sạn, cho nên đột nhiên bị người khác quấy rầy thế giới của hai người, cảm thấy có chút bức bối.

.

Mây kiem của anh nhú lại, mà không giọt nước nào trên sợi tóc anh rơi xuống theo xương quai xanh đàn ông, lướt qua trên ngực.

Cô có thể nhìn thấy rõ ràng, nơi đó ở ngực, nơi có dấu vết màu đỏ thẫm nổi bật kia, thoát nhìn rất giống dấu hôn.

Diêu Hữu Thiên không thể không than thở một chút. Tốc độ của người đàn ông này thật là nhanh. Trước đây không lâu, người vẫn còn ở cửa hàng tiện lợi, hiện giờ đã tắm rửa xong rồi.

Không chỉ tắm xong, còn làm chuyện khác nữa.

Chỉ có điều thời gian cũng quá nhanh thì phải?

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đầu cô hiện lên vô số ý nghĩ, nhưng nét mặt khá bình tĩnh.

“Tiên sinh, quần áo của anh.” Diêu Hữu Thiên đưa quần áo trên tay đến trước mặt Cố Thừa Diệu. Thái độ cực kỳ giống với nhân viên phục vụ của khách sạn.

“Cảm ơn.” Đường như Cố Thừa Diệu đã hiểu rõ, vươn cánh tay dài quần lấy quần áo trên tay cô một cái, đã hoàn toàn cảm được.

Anh lập tức muốn vào trong cửa, Diêu Hữu Thiên ngăn ra, đột nhiên nhìn thấy bên dưới có nhân của mấy bộ quần áo.

“Chờ một chút.”

“Còn có chuyện gì sao?”

“Thật ngại quá, hình như mấy bộ phía dưới không phải của phòng này.”

Cố Thừa Diệu không kiên nhẫn lắm nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, lại một lần nữa nhét quần áo vào trong lòng Diêu Hữu Thiên, liếc mắt nhìn qua, đã lấy quần áo ghi nhãn 1608 phía trên xuống.

“Được rồi.”

“Cảm ơn.”

Diêu Hữu Thiên nhìn ra được, Cố Thừa Diệu trước mặt không có tính kiên nhẫn. Kết hợp với sự việc vừa xảy ra ở cửa hàng tiện lợi, cô tổng kết lại, người đàn ông này, tính cách rất nóng nảy.

“Thừa Diệu, em xong rồi. Anh vào nhanh lên.” Một giọng nữ nghe có chút yêu kiều mềm mại vang lên, giải thích vì sao lúc này Cố Thừa Diệu vội vã.

Mà vào lúc nghe được giọng nữ kia về mặt anh cũng trở nên dịu dàng. Ngũ quan anh tuấn, lập tức đã trở nên xán lạn.

Diêu Hữu Thiên thấy dáng vẻ của anh, cũng không nói nhiều nữa, cầm lấy quần áo còn lại xoay người rời đi.

Khi cô ôm mấy bộ quần áo kia, cô lại liếc thấy khuy cài tay áo của bộ quần áo vừa rồi.

Đột nhiên hiểu ra, tại sao lại nhìn quen mắt như vậy.

Chiếc khuy cài tay áo này và quà sinh nhật năm ngoái cô mua tặng Triệu Nhân Uyên là cùng một loại mà? Rõ ràng cặp khuy cài tay áo đó là đặt làm riêng. Hẳn là không thể có chiếc thứ hai phải không?

Còn có áo vét âu phục này, bây giờ cô mới phát hiện, cũng giống y như bộ hôm qua Triệu Nhân Uyên mặc trên người. Nhân Uyên ở khách sạn sao?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, đã đi đến cửa của một gian phòng khác. 1012. Chỉ cách phòng 1608 một phòng.

Cô hít thật sâu, gõ cửa. Cửa mở ra, khi người đứng ở sau cánh cửa nhìn thấy cô thì tròn to hai mắt.

“Thiên, Thiên Thiên?”

Diêu Hữu Thiên neho mắt lại, trước hết nhìn chăm chăm về hoang mang trong mắt Triệu Nhân Uyên, sau đó là cơ thể chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm của anh ta.

Áo choàng tắm mở một nửa ở dưới, cô có thể nhìn thấy rõ ràng, ở trên ngực Triệu Nhân Uyên, có một dấu hôn màu đỏ thẫm giống hệt với cái vừa nãy của người đàn ông kia.

Dấu hôn này khiến cho đôi mắt ướt át sáng đen của Diêu Hữu Thiên hơi neho lại, khẽ nín thở môi mím, con ngươi không lộ buồn vui khiến người ta chỉ thấy vẻ bình tĩnh, rồi lại hiện ra vẻ mơ hồ như xa như gần.

Cô cứ như vậy nhìn Triệu Nhân Uyên, nhìn vị hôn phu của mình.

Mà thậm chí chỉ còn một tháng nữa, bọn họ đã sắp kết hôn rồi.

Trong hành lang rất yên tĩnh, lúc này cũng không có một người nào khác. Chỉ có vàng sáng màu vàng của ánh đèn trên đỉnh đầu, chiếu ở trên người của hai người.

Triệu Nhân Uyên bị ánh mắt bình tĩnh như vậy của cô nhìn đến mức có chút rụt rè, bắt đầu không tự chủ thoáng qua vài phần chột dạ, lập tức muốn giải thích.

Diêu Hữu Thiên đi trước một bước, cong khốe môi lên, đưa quần áo trên tay đến trước mặt anh ta.

“Tôi thấy bộ quần áo này có chút quen mắt, quả nhiên là của anh.”

“Thiên Thiên. Anh, anh —” Sắc mặt Triệu Nhân Uyên có chút xấu hổ, sáng sớm hôm nay anh ta gọi cho Diêu Hữu Thiên nói muốn cùng nhau ăn cơm, cô nói đã hẹn Từ Từ Minh, bây giờ lại —

Không có lòng dạ đi hỏi vì sao Diêu Hữu Thiên xuất hiện, tâm trí Triệu Nhân Uyên muốn nhanh chóng tìm ra một lý do.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cẩn thận tôi khiêu nại cô

Không có lòng dạ đi hỏi vì sao Diêu Hữu Thiên xuất hiện, tâm trí Triệu Nhân Uyên muốn nhanh chóng tìm ra một lý do.

“Sao?” Diêu Hữu Thiên thân nhiên nhưong mây, chờ anh ta nói hết.

Triệu Nhân Uyên muốn giải thích, đôi môi giật giật, vẫn không viện được có nào. Bên trong cửa lại vang lên một giọng nói khác: “Anh yêu*, là người giao bữa tối đến sao? Bảo nhân viên phục vụ nhanh lên một chút, em đói rồi.”

Giọng nói này vừa vang lên, vẻ mặt Triệu Nhân Uyên lúng túng hơn vài phần. Đôi mắt ướt át của Diêu Hữu Thiên bình tĩnh nhìn Triệu Nhân Uyên, vẫn trầm lặng như cũ, đôi mắt bình tĩnh kia dừng ở trên khuôn mặt của Triệu Nhân Uyên, sóng mắt lưu chuyển bên trong càng trở nên dày hơn.

Anh yêu? Anh ta là anh yêu của ai?

Cô không nói lời nào, ngược lại khiến trên trán Triệu Nhân Uyên túa ra mồ hôi lạnh: “Thiên Thiên, anh có thể giải thích, anh thật sự có thể giải thích. Anh, cô ấy và anh, thực ra bọn anh không phải là ——”

“Anh yêu. Sao lâu như vậy?” Giọng nói kia càng lúc càng gần, một người phụ nữ đi ra, trên người mặc áo choàng tắm của khách sạn.

Trên tóc cô ta còn nhỏ nước. Khi nhìn thấy Triệu Nhân Uyên bất động đứng đó, cô tiến lên ôm lấy hông của anh ta.

“Anh yêu?” Ánh mắt cô ta liếc Diêu Hữu Thiên một cái, dừng ở bộ quần áo cầm trên tay cô: “Sao không phải là người giao bữa tối? Người ta đã đói chết rồi.”

“Tuyệt Nhi, em, em buông ra.” Mồ hôi trên mặt Triệu Nhân Uyên rơi xuống, lập tức vươn tay muốn tách vòng tay của người phụ nữ phía sau ra.

“Đề làm gì?” Cô gái được gọi là Tuyệt Nhi không hài lòng bĩu môi, ôm chặt lấy cánh tay anh ta không buông: “Người ta đói bụng mà. Còn không trách anh sao? Vừa tan ca đã kéo người ta đến đây. Em cũng chưa ăn gì đâu. Không ăn no một chút, thì ở đây đối phó với anh thế nào được.”

.

Khi cô ta nói chuyện, gờ tay vẽ vài vòng ở trên ngực Triệu Nhân Uyên, vẻ mặt mười phần ám muội.

Triệu Nhân Uyên càng thêm xấu hổ, bây giờ chỉ cần không phải kẻ ngu đần, đều có thể nhìn ra được là chuyện thế nào rồi.

Thật sự đây là lần đầu tiên anh ta phát hiện người phụ nữ Tuyệt Nhi này không biết điều như vậy.

“Thiên —— ” Câu phía sau bị Tuyệt Nhi ngắt lời.

Cô ta xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Diêu Hữu Thiên, chìa tay cầm lấy quần áo: “Bảo người của bộ phận ăn uống các cô giao bữa tối lên đây nhanh lên, hiệu suất phục vụ chậm như vậy. Cẩn thận tôi đến tìm quản lý của các cô để khiêu nại cô đấy.”

Rốt cuộc tay Diêu Hữu Thiên không hạ xuống, khốe môi cô hơi nhếch lên, đó là một nụ cười mím hết sức đạt tiêu chuẩn, chỉ tiếc, ý cười còn chưa lan đến đáy mắt.

“Giao bữa tối phải không? Tôi sẽ chuyển lời lại.”

Lùi về phía sau một bước, xoay người, khi đang định rời đi, Triệu Nhân Uyên đã vội vã, nhanh chóng giữ tay cô lại.

“Thiên Thiên, em đừng đi, em nghe anh giải thích đã. Anh. Anh không có, đều là cô ta, đều là cô ta quyến rũ anh.”

Vậy sao?

Diêu Hữu Thiên thấy anh ta kéo tay mình, ánh mắt nhìn vàng sáng màu vàng của ánh đèn trên hành lang, trong mắt đang dâng lên một tầng hơi nước mỏng manh, không nhìn rõ lắm thần sắc của cô lúc này.

Bộ quần áo này, không thể là hôm nay đưa đến tiệm giặt quần áo được? Bọn họ ở trong khách sạn, đã ở bao nhiêu ngày rồi? Mấy ngày nay gọi điện thoại cho anh ta, đều nói là mình đang tăng ca, tăng ca?

Đúng vậy, tăng ca, tối khách sạn tăng ca.

Bàn tay buông ở bên người, khớp xương của mu bàn tay bắt nổi lên sắc xanh rất nhanh.

Lúc này người phụ nữ được gọi là Tuyết Nhi kia tròn to hai mắt: “Triệu Nhân Uyên, anh nói cái gì?”

Nhưng bây giờ Triệu Nhân Uyên cũng không thèm nhìn cô ta. Chỉ lời kéo tay của Diêu Hữu Thiên: “Thiên Thiên, em nhất định phải tin anh, người anh yêu nhất là em mà. Chúng ta đều muốn kết hôn. Anh chỉ là nhất thời hồ đồ, anh xin em tha thứ cho anh.”

“Thiên Thiên?” Tuyết Nhi trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, tức giận ban nãy trong mắt bị vẻ khinh thường thay thế trong nháy mắt. Quan sát thân hình Diêu Hữu Thiên từ trên xuống dưới một chút, giọng nói tràn đầy vẻ châm biếm: “Cô chính là cô bạn gái giống như khúc gỗ mà Nhân Uyên nói?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mỏng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cầm miệng cho tôi

Lời của Tuyết Nhi vừa dứt, màu mắt của Diêu Hữu Thiên càng tối sầm xuống.

Giống như khúc gỗ?

Haizzz. Thật ra Triệu Nhân Uyên không hề nói lời này, chỉ là, anh ta đã từng nói bóng gió vài lần.

Nói cô không hiểu phong tình, hẹn hò vài năm, cũng không cho anh ta tiến thêm một bước.

.

Cho nên, điều đó đã thành lý do ngoại tình của anh ta?

Suy nghĩ của cô liên tục xoay vòng, nhưng không biểu lộ ra trên mặt chút nào.

Trái lại vẻ mặt Triệu Nhân Uyên tràn đầy vẻ khẩn thiết: “Cô ta nói lung tung, Thiên Thiên, anh chưa từng nói vậy, em tin anh đi. Người anh yêu chỉ có em thôi.”

“Triệu Nhân Uyên, rõ ràng hôm qua anh nói anh yêu tôi, anh muốn ở cùng với tôi.” Trong tiếng thét chói tai của Tuyết Nhi, lộ ra vài phần vô cùng tức giận.

“Cô cầm miệng.” Triệu Nhân Uyên tức giận trừng mắt nhìn cô ta một cái, người phụ nữ này thật là không có chút thể diện nào, anh ta hất tay ra, chỉ tập trung nhìn Diêu Hữu Thiên, muốn khiến cô tin tưởng mình.

“Thiên Thiên, anh yêu em, em tha thứ cho anh đi. Là cô ta quyến rũ anh, anh chỉ là nhất thời không nhận được, anh sai rồi, anh sẽ không có lần sau nữa. Anh ——”

Vào lúc này Tuyết Nhi cũng kêu lên, vứt những bộ quần áo trên tay xuống, dùng sức siết chặt cánh tay của Triệu Nhân Uyên.

“Anh nói cho rõ ràng, cái gì gọi là tôi quyến rũ anh? Rõ ràng là anh nói, người phụ nữ này giống như khúc gỗ, một chút thú vị cũng không có, còn nói hẹn hò nhiều năm như vậy, nhưng cô ta vẫn không chịu cho anh, anh ——”

Lúc nói chuyện, cô ta không quên không ngừng cọ xát cơ thể với lồng ngực của Triệu Nhân Uyên, từ góc nhìn của Diêu Hữu Thiên, bộ ngực kia đúng là “như sóng tràn bờ”*.

*Như sóng tràn bờ: to lớn, vĩ đại.

“Bốp.” Một bàn tay của Triệu Nhân Uyên tát lên mặt cô ta, nhìn chăm chăm mặt của cô ta, gần như muốn bóp hóa: “Chết tiệt, cảm miệng cho tôi.”

Tuyết Nhi sững sốt một chút, lập tức khóc òa lên: “Triệu Nhân Uyên, anh lại dám đánh tôi, tôi. Tôi liều mạng với anh.”

Cô ta khóc lóc om sòm, Triệu Nhân Uyên lại dùng sức hất cô ta ra.

Dáng vẻ này và thái độ tao nhã thường ngày của anh ta giống như hai người khác nhau. Nhìn đầu tay kia trên khuôn mặt Tuyết Nhi, còn có nước mắt không ngừng chảy xuống. Diêu Hữu Thiên cuối cùng cũng mở miệng.

“Diễn trò xong rồi? Tôi đi đây.”

Giọng nói vô cùng lạnh nhạt, không nghe ra một chút tình cảm nào, giống như người đàn ông đặt phòng với phụ nữ khác này không phải là bạn trai cô đã hẹn hò nhiều năm, cũng không phải là chồng chưa cưới của cô.

“Thiên Thiên ——”

Triệu Nhân Uyên sững sốt một chút, nhanh chóng nắm lấy tay cô: “Thiên Thiên, Thiên Thiên à anh yêu em, em tin anh đi. Anh ——”

“Buông tay.” Giọng nói của Diêu Hữu Thiên nâng lên một bậc, mơ hồ lộ ra vẻ tức giận.

Cái đầu hôn đỏ. Mặc dù cô không có kinh nghiệm, nhưng không phải không biết. Triệu Nhân Uyên coi cô là con cóc sao?

Mũi cô rất nhạy cảm, mà lúc này mùi nước hoa trên người anh ta vô cùng nồng đậm, ngửi mùi khiến cô cảm thấy cực kì khó chịu.

“Thiên Thiên. Anh. Anh ——”

Anh ta nói anh hai câu, Diêu Hữu Thiên lại đi trước một bước hất tay anh ta ra, vẫn đi về phía trước. Triệu Nhân Uyên quỳnh lên, lại nắm lấy tay cô một lần nữa.

“Thiên Thiên, em không thể đi được. Anh thật sự yêu em, chúng ta cũng hẹn hò lâu như vậy rồi. Lần này là anh nhất thời hồ đồ, em tha thứ cho anh nhé.”

Bước chân của Diêu Hữu Thiên dừng lại một chút.

Tha thứ? Trong ngực dâng lên đau đớn phiền muộn.

Hẹn hò bốn năm, quãng thời gian bốn năm, cô vẫn luôn cho rằng ——

Hất thật mạnh tay Triệu Nhân Uyên ra, cô hoàn toàn không muốn tiếp tục đứng ở đây nữa.

Thế nhưng cô muốn đi, Triệu Nhân Uyên lại không muốn buông. Anh ta hiểu cá tính của Diêu Hữu Thiên, nếu để cô đi, thì hai người không còn chút khả năng nào nữa.

“Thiên Thiên, em bình tĩnh một chút, em nghe anh giải thích đã. Anh chỉ là nhất thời không nhịn được, người anh yêu chỉ có em thôi. Thật sự là cô ta, là cô ta quyến rũ anh, anh ——”

Quá bản, thật sự quá dơ bản.

Đôi tay chạm vào mình quá bản, mùi hương trên người anh ta quá bản.

Nhịp tim của Diêu Hữu Thiên bởi vì tức giận mà tăng nhanh, thế nhưng Triệu Nhân Uyên mặc kệ, vẫn còn liên tục nắm lấy tay cô.

Phần nộ quá lớn khiến cô dùng sức hất ra không chút nghĩ ngợi, lại quên mất sức lực của Triệu Nhân Uyên, cơ thể mất cân bằng, ngã sang bên cạnh.

Cũng chính lúc này, vừa khéo có một bóng người từ bên cạnh đi qua, nhìn thấy người ngã về phía mình, đỡ lấy cô theo bản năng.

Ngẩng đầu lên, mới phát hiện lại là người đàn ông ban nãy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Quan hệ của các người là thế nào

Anh chưa mặc lại âu phục, chỉ mặc áo sơ mi. Cúc áo trên áo sơ mi chưa cài, thậm chí vạt dưới của áo sơ mi tùy tiện nhét vào cặp quần.

Thắt lưng đeo có chút lỏng lẻo, nhìn ra được, quần áo của anh là vì không có thời gian mà mặc lên.

“Cảm ơn.” Diêu Hữu Thiên tránh được số phận bị ngã xuống, ổn định thân thể của mình, nói lời cảm ơn với người đàn ông trước mặt.

Cố Thừa Diệu nhìn cô gái trước mặt, cũng không để ở trong lòng. Chờ cô đứng ổn định liền muốn rời đi, nhưng lúc đang cất bước chân lên thì lại xoay người lại.

Nhìn chằm chằm Diêu Hữu Thiên, ánh mắt quét lên cô từ đầu đến chân: “Là cô?”

“Thiên Thiên ——” Bên kia Triệu Nhân Uyên còn muốn tiếp tục cầu xin Diêu Hữu Thiên tha thứ, nhưng câu tiếp theo của Cố Thừa Diệu làm cho cảm của anh ta thiếu chút nữa thì rơi xuống.

“Ban này là cô đưa cho tôi hai hộp Durex kia phải không?”

Durex? Triệu Nhân Uyên tròn to hai mắt nhìn về phía Diêu Hữu Thiên, có ý gì đây? Đúng rồi, sao Diêu Hữu Thiên lại đến khách sạn? Lẽ nào cô và người đàn ông này cũng đến thuê phòng?

Cố Thừa Diệu nhìn chằm chằm Diêu Hữu Thiên, trong mắt có vài phần tức giận.

Hôm nay, là sinh nhật của Bạch Yên Nhiên. Sáng sớm anh đã bảo khách sạn chuẩn bị xong bữa tối dưới ánh nến.

Mà trên đường đến, trước tiên anh đi mua hai hộp Durex. Khách sạn cũng có chuẩn bị, có điều anh không thích dùng nhãn hiệu đó.

Vừa rồi không có thời gian, không nhìn kỹ. Chờ đến khi anh và Yên Nhiên định đi vào chủ đề chính, mới phát hiện hai hộp Durex kia là cỡ nhỏ nhất. Hoàn toàn không thể dùng.

Thật ra anh muốn làm trực tiếp, nhưng Bạch Yên Nhiên không chịu. Nói cái gì mà còn trẻ, không muốn sinh con sớm như vậy.

Anh lại không thể khiến cô ấy từ bỏ.

Bất đắc dĩ, anh đành phải tự mình đi một chuyến nữa. Không ngờ gặp được Diêu Hữu Thiên ở chỗ này.

Bây giờ nhìn kỹ, mới phát hiện người phụ nữ này là cái người vừa mới đưa quần áo tới. Rốt cuộc người phụ nữ này làm nghề gì?

Vừa nghĩ đến chuyện tốt của anh bị cắt ngang, anh cũng có chút bức mình, đương nhiên giọng điệu cũng không được lịch sự lắm.

“Cô, người phụ này, có phải tai của cô có vấn đề hay không? Rõ ràng tôi bảo cô lấy hai hộp cỡ lớn nhất, vì sao cô đưa hai hộp cỡ nhỏ nhất cho tôi?”

Nhất, cỡ lớn nhất? Lời này vừa nói ra, Tuyết Nhi đứng ở trên hành lang đang muốn kéo Triệu Nhân Uyên cũng không khóc nữa, trước tiên mở lớn hai mắt. Theo bản năng ánh mắt lập tức quét về phía chỗ giữa hai chân Cố Thừa Diệu.

Triệu Nhân Uyên nghe thấy lời này, sao cứ nghe kỳ dị thế nào. Diêu Hữu Thiên đưa Durex cho người đàn ông này?

Quan hệ của bọn họ là thế nào?

“Thiên Thiên, anh ta là ai? Quan hệ của các người là thế nào?”

Giọng nói của hắn, tràn đầy vị chua, giống như một bà vợ bắt gặp người chồng đang ngoại tình.

Trong lòng Diêu Hữu Thiên vốn tức giận, vậy mà khi nghe thấy những lời này, lại biến mất không dấu vết, chỉ cảm thấy rất buồn cười.

Thật sự rất buồn cười. Chính anh ta đến khách sạn đặt phòng với một người phụ nữ khác. Lại nắm lấy tay cô chất vấn cô?

“Triệu Nhân Uyên, anh buông tôi ra.”

Phẫn nộ trong lòng, khiến cho cô cũng không muốn nói nhiều thêm một câu. Chỉ muốn đi khỏi nơi này.

“Không buông.” Triệu Nhân Uyên nổi cáu, tự mình ngoại tình là một chuyện, bị người khác cảm sùng là một chuyện khác: “Chẳng trách em đi vội thế. Không phải là em tính đi làm chuyện không để người khác biết với anh ta chứ? Em nói đi.”

Diêu Hữu Thiên nhìn về giận dữ trên mặt Triệu Nhân Uyên. Bởi vì tức giận, mất đi vẻ phong độ tốt đẹp của một quân tử khiêm nhường thường ngày.

Điều cô từng yêu thích nhất chính là vẻ hào hoa phong nhã và dịu dàng nho nhã của anh ta, nhưng bây giờ thì không còn một chút nào nữa.

Không để người khác biết? Rốt cuộc là ai không để người khác biết?

Nhịp thở của Diêu Hữu Thiên cũng có chút không ổn định. Móng tay vùi sâu vào trong lòng bàn tay, không ngừng dùng sức.

Dùng sức hất tay của Triệu Nhân Uyên ra, Diêu Hữu Thiên xoay người rời đi, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt của Tuyết Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quá MAN

Mà ánh mắt của Tuyết Nhi không ngừng liếc ở trên người Cố Thừa Diệu. Khuôn mặt này, có phải quá đẹp trai hay không? Cơ ngực này, vóc dáng này, có phải đều quá MAN hay không?

Tuy rằng dáng dấp của Triệu Nhân Uyên cũng không tệ, vóc người cũng được xem là ổn, chỉ có điều Cố Thừa Diệu càng cao hơn một bậc.

Tùy tiện lau khô nước mắt trên mặt. Triệu Nhân Uyên có tính là gì? Bây giờ cô ta sẽ giành người đàn ông trước mặt này vào trong tay. Cô ta có thể giành được một người đàn ông của Diêu Hữu Thiên, thì có thể giành được người thứ hai.

Nghĩ đến đây, cô ta bước nhanh vài bước đến trước mặt Cố Thừa Diệu không chút nghĩ ngợi, dùng sức ôm lấy cánh tay anh: “Quý danh của tiên sinh là gì?”

.

Cố Thừa Diệu nhìn người phụ nữ trước mặt giống như nhìn người bị bệnh thần kinh. Không chờ anh đẩy người phụ nữ trước mặt ra, Tuyết Nhi lại tiếp tục lên tiếng: “Tiên sinh. Em tên là Tuyết Nhi, tuyết này còn hơn tuyết thường đó nha. Anh xem, có phải em là người người cũng như tên hay không?”

Lúc nói chuyện, cô ta không quên liên tục nháy mắt phóng ánh mắt quyến rũ, tiện thể chà xát bộ ngực của mình lên cánh tay của Cố Thừa Diệu.

Đến mức bị Cố Thừa Diệu chán ghét. Sức lực của anh rất lớn, vừa đưa tay đẩy, cơ thể của Tuyết Nhi đã lùi về phía sau, bởi vì lực quá mạnh, còn ngã lộn trên mặt đất.

Anh nhìn Tuyết Nhi một cái như nhìn rác rưởi, không muốn để ý tới người phụ nữ mạch não không bình thường này.

Càng không muốn tham gia mớ hỗn độn trước mặt, ánh mắt tiếp tục dừng ở trên người Diêu Hữu Thiên, thấy cô muốn rời đi. Anh chần ở trước mặt cô.

Không chỉ Diêu Hữu Thiên không hiểu hành động của anh, ngay cả vẻ mặt Triệu Nhân Uyên cũng căng thẳng.

Này. Người đàn ông này muốn làm gì? Anh ta sẽ không thật sự là “gian phu” của Diêu Hữu Thiên chứ?

“Cô à.” Cố Thừa Diệu lấy ví tiền từ trong túi ra, đặt hai tờ tiền mặt màu đỏ lên trên tay Diêu Hữu Thiên: “Vừa nãy cô lấy nhầm rồi, bây giờ phiền cô giúp tôi đi lấy thêm hai hộp, tôi muốn cỡ lớn nhất. Cảm ơn.”

Trong lòng anh, đã xem Diêu Hữu Thiên như nhân viên phục vụ của khách sạn.

Thấy Diêu Hữu Thiên đứng bất động, anh nói thêm một câu: “Tiền boa chờ cô quay lại tôi sẽ cho. Nhớ nhanh lên một chút.”

Ném xuống câu này, cũng mặc kệ phản ứng của Diêu Hữu Thiên, đi về trong phòng của mình, anh cũng không muốn để Bạch Yên Nhiên chờ mình quá lâu.

.

Diêu Hữu Thiên nhìn hai tờ tiền mặt màu đỏ trong tay, lại nhìn bóng lưng của Cố Thừa Diệu, cũng không hề nhúc nhích.

Ánh mắt lướt từ trên người Triệu Nhân Uyên qua Tuyết Nhi đang ngã lộn trên đất. Trong mắt chợt lóe lên vẻ chán ghét.

Không đợi cô cất bước muốn rời đi, Triệu Nhân Uyên đã chần ở trước mặt cô.

Trong nháy mắt Tuyết Nhi dính sát lên trên người Cố Thừa Diệu vừa rồi, anh ta cũng đã nghĩ rất kỹ.

Hôm nay bất kể ra sao, cũng không thể để Diêu Hữu Thiên chia tay với anh ta.

“Thiên Thiên, thế này đi. Anh không truy cứu em, em cũng không truy cứu anh được không? Chúng ta hòa nhau. Em tha thứ cho anh đi. Sau này anh sẽ

không làm chuyện có lỗi với em nữa, em tha thứ cho anh nhé.”

Nhìn xem. Anh ta có đủ rộng lượng, đủ khoan dung không?

Hòa nhau?

Mắt hạnh của Diêu Hữu Thiên khẽ trừng, nhìn Triệu Nhân Uyên một cái như nhìn người ngoài hành tinh.

Về kinh ngạc trong mắt chỉ là phút chốc, đã khôi phục sự bình tĩnh rất nhanh chóng, đôi mắt hạnh không có chút cảm xúc thản nhiên lướt qua khuôn mặt hần. con người bình tĩnh không gọn sóng, nhưng sâu trong đáy mắt lại mơ hồ lộ ra vẻ phẫn nộ và chán ghét.

Quen biết cô cũng đã lâu rồi, đương nhiên Triệu Nhân Uyên hiểu cô có ý gì, sự chột dạ trong lòng lại dâng lên, nhưng nghĩ đến Cố Thừa Diệu cao to nhiều tiền hơn anh ta, đẹp trai hơn anh ta, lại nhớ lại đáng về Tuyết Nhi ôm lấy cánh tay Cố Thừa Diệu.

Một chút chột dạ này, đã biến thành trách móc.

“Anh nói sai rồi sao? Nếu mọi người đều không sạch sẽ. Vậy em cần gì phải giả bộ trong sạch ở đây? Trong lòng hiểu rõ là tốt rồi, xé rách thể diện, tất cả mọi người đều xấu hổ.”

Cũng không suy nghĩ lại một chút, anh ta xem cô như nữ thần, ai ngờ cô lại cùng với người đàn ông khác —————

“Triệu Nhân Uyên.” Diêu Hữu Thiên vẫn luôn không muốn mở miệng, cũng không muốn nói chuyện, cuối cùng lúc này không nhịn được nữa: “Anh thật sự khiến cho tôi ghê tởm”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Là ai thay đổi

“Triệu Nhân Uyên. Anh thật sự khiến cho tôi ghê tởm”

Ném xuống câu này, Diêu Hữu Thiên cũng bỏ đi không quay đầu lại.

Triệu Nhân Uyên muốn kéo cô, lại nhìn trên người mình chỉ mặc áo choàng tắm.

Không có cách đuổi theo, lại không cam tâm để cô đi như vậy. Anh ta ở phía sau tức giận đến giậm chân.

“Diêu Hữu Thiên, cô đi để làm gì? Cô thật sự đi mua bao cho người đàn ông kia? Cô, cô, người phụ nữ phóng đảng này, cô. Cô không biết xấu hổ. Cô vong ân phụ nghĩa.”

Đối với tiếng mắng chửi của Triệu Nhân Uyên, Diêu Hữu Thiên có tai như điếc. Chỉ khi nghe thấy câu vong ân phụ nghĩa kia, đôi bàn tay buông xuống ở bên người, cùng nắm lại thật chặt.

... ..

Trong nhà hàng.

Từ Từ Nhiễm nhìn Diêu Hữu Thiên ngồi ở đối diện mình, vừa mới chọn một bàn lớn thức ăn, lúc này đang mãnh liệt đút vào trong miệng. Trong mắt chợt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Thiên Thiên, cậu có ổn không?” Cho dù là cô mời khách, cũng không cần dùng cách ăn như vậy đâu.

“Minh rất ổn.” Chẳng qua là bị phụ tình mà thôi, có cái gì mà không ổn.

.

Ngoài miệng Diêu Hữu Thiên nói như vậy, nhưng chỉ có chính cô biết, cô có nhiều khổ sở ra sao. Thậm chí vừa rồi cô không biết mình đi ra khỏi khách sạn thế nào, không biết mình đi tới nhà hàng này thế nào.

Cô hoàn toàn chỉ phản ứng dựa vào bản năng.

“Không phải à. Cậu muốn kết hôn, cậu ăn như vậy không sợ mập sao?”

Nếu như mặc áo cưới sẽ không đẹp. Từ Từ Nhiễm không tin Diêu Hữu Thiên không để tâm. Mỗi người phụ nữ đều muốn làm cô dâu xinh đẹp nhất.

Diêu Hữu Thiên nuốt thức ăn trong miệng xuống, lại uống một ngụm canh, lúc này mới ngẩng đầu đối mặt với Từ Từ Nhiễm: “Sẽ không có lễ cưới.”

“...” Có ý gì vậy? Từ Từ Minh không hiểu rõ.

“Ý tứ chính là, lễ cưới hủy bỏ rồi. Sẽ không có lễ cưới.” Diêu Hữu Thiên bỏ một miếng thịt bò vào trong miệng, dùng sức nhai, dùng lực giống như miếng thịt đó chính là thịt của Triệu Nhân Uyên.

Sau khi nuốt miếng thịt trong miệng xuống, thần nhiên nói một câu: “Vừa nãy giúp cậu giao quần áo, phát hiện anh ta cùng với một người phụ nữ khác ở khác sạn. Cho nên —————”

.

Nhún vai một cái, không cần nói câu sau, Từ Từ Nhiễm cũng đã hiểu.

Mở lớn hai mắt, khuôn mặt thanh tú của Từ Từ Nhiễm tràn đầy vẻ kinh hãi.

Yêu nhau bốn năm, Triệu Nhân Uyên và Diêu Hữu Thiên cũng xem như là một đôi được công nhận trong khuôn viên trường đại học năm đó. Lại càng không nói, năm đó hai người đều là tài tử giai nhân, là một đoạn giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân trong khuôn viên trường.

Tình cảm bốn năm, hôm nay trở thành tình cảnh này. Thật khiến cho người ta thổn thức.

“Thiên Thiên, cậu ——”

“Cậu yên tâm đi, mình không sao.” Lòng rất khó chịu, vô cùng khó chịu. Thế nhưng trên mặt, lại vẫn là vẻ vân đạm phong khinh*.

*Vân đạm phong khinh: mây thừa gió khẽ, ý chỉ vẻ ôn hòa, thoải mái.

Nhưng cá tính của cô chính là như vậy, nếu không ổn, nếu không thoải mái, cũng không thích khiến người bên cạnh lo lắng theo.

“Đừng nghĩ nhiều, Thiên Thiên, người đàn ông tiếp theo sẽ rất tốt thôi.” Từ Từ Nhiễm và Diêu Hữu Thiên cũng đã quen biết nhiều năm, làm sao lại không hiểu rõ cá tính của cô.

Nhất thời cũng không nghĩ ra lời nào khác, chỉ có thể an ủi Diêu Hữu Thiên như thế. Trong lòng hận chết cái tên “khiến người khác oán hận” kia vô liêm sỉ như vậy.

Diêu Hữu Thiên trầm mặc không nói, người đàn ông tiếp theo? Cô đâu còn có tinh lực đi tìm người đàn ông tiếp theo chứ?

Vừa nghĩ tới tiếng mắng đầy miệng của Triệu Nhân Uyên. Còn có dáng vẻ người phụ nữ kia đánh sập vào cơ thể của anh ta, thật ra Diêu Hữu Thiên đã hối hận. Hối hận tại sao lúc ấy mình không vùng cho Triệu Nhân Uyên hai cái bạt tai.

Nhưng cuối cùng cô không làm như vậy, bởi vì một câu vong ân phụ nghĩa sau cùng của Triệu Nhân Uyên.

.

Vong ân phụ nghĩa, quả thật Triệu Nhân Uyên có ơn với cô. Hơn nữa còn là ơn cứu mạng.

Đó là thời điểm vừa mới kết thúc kỳ huấn luyện quân sự vào đại học, một đoàn tân sinh viên các cô, hẹn một nhóm bạn vài người tương đối thân nhau cùng đi leo núi.

Kết quả cô không cẩn thận xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cô ngã xuống chân núi.

Là Triệu Nhân Uyên một thân một mình đi xuống cứu cô lên núi. Lãi công cô đi đường núi năm sáu tiếng đồng hồ đưa cô đến bệnh viện, cứu cô về.

Nếu như không có anh ta, mình đã chết từ lâu rồi.

Bây giờ cô vẫn nhớ rõ, khi đó, đầu của cô bị đập vào tảng đá, ý thức cả người mê man, trong lúc mơ màng, thì cảm giác được bờ vai dày rộng của Triệu Nhân Uyên. Tâm lung như vậy khiến người ta yên tâm, tràn đầy cảm giác an toàn.

.

Nhưng hiện tại, lại có thể đối xử với cô như vậy. Tại sao Triệu Nhân Uyên năm đó lại thành ra bộ dạng như bây giờ?

Là vấn đề của cô? Hay là vấn đề của anh ta?

Lại đặt toàn bộ sự chú ý lên trên thức ăn một lần nữa, cũng dồn nén những giọt nước mắt vốn muốn trào ra quay trở lại.

Cô là Diêu Hữu Thiên, cô không khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Không muốn so đo

Diêu Hữu Thiên ra đến cổng công ty. Thì thấy Triệu Nhân Uyên đứng dựa vào thân xe.

Nhìn thấy anh ta, Diêu Hữu Thiên không chút nghĩ ngợi quay đầu đi về hướng ngược lại.

Triệu Nhân Uyên quỳnh lên, nhanh chóng đuổi theo. Bắt được cánh tay của Diêu Hữu Thiên: “Thiên Thiên, là lỗi của anh, đều là lỗi của anh. Em tha thứ cho anh đi. Hôm qua anh đã khinh suất* rồi. Anh ăn nói bậy bạ, anh không biết giữ mồm giữ miệng. Em hãy tha thứ cho anh đi.”

*Khinh suất: bộp chớp, suy nghĩ thiếu thận trọng.

Diêu Hữu Thiên đứng yên, Triệu Nhân Uyên nồn nóng, lực đạo trên tay phát ra càng chặt hơn: “Thiên Thiên, em đừng như vậy, em hãy nghĩ một chút đến quãng thời gian vui vẻ trước đây của chúng ta, anh yêu em mà. Anh thật sự yêu em mà.”

Yêu?

Nếu như tình yêu mà anh ta nói là thật, vậy đúng là mĩa mai, vừa nói yêu cô, vừa đến khách sạn cùng với người phụ nữ khác?

Vừa nghĩ đến những gì nhìn thấy nghe được ở khách sạn ngày hôm đó, cô đã cảm thấy ghê tởm vô cùng.

Hít thở sâu. Cố gắng đè nén từng cơn tức giận và kích động muốn phát tác trong lòng xuống. Diêu Hữu Thiên muốn rút tay mình ra.

Anh ta từng chạm vào người phụ nữ khác rồi lại đi chạm vào mình, cô ghét bản.

Về mặt của cô không có nửa phần giận dữ, nhưng về xa cách và chán ghét trong mắt, lại rất rõ ràng.

Không phải Triệu Nhân Uyên không nhìn ra. Chẳng qua đến giờ anh ta không cho là mình có lỗi, nắm chặt tay cô không cho cô vùng ra.

“Thiên Thiên, chính em không giống thế, đến khách sạn cùng với người đàn ông khác sao? Bây giờ anh đã không so đo rồi, em cũng không nên so đo chứ?”

Nghe được lời nói khá tự cho mình là đúng của Triệu Nhân Uyên, Diêu Hữu Thiên hết sức im lặng.

Trong lòng thật sự không hiểu, làm sao con người khiêm tốn năm đó trở thành loại vô sỉ lưu như ngày hôm nay?

.

“Triệu Nhân Uyên, tôi chỉ nói một lần cuối cùng, anh buông tôi ra.” Cô cố hết sức đè nén cơn tức giận trong lòng, nể mặt ơn cứu mạng của anh ta với mình, cô không muốn làm cho anh ta quá mất mặt.

“Thiên Thiên em không thể đối xử với anh như vậy. Nói thế nào anh cũng cứu em một mạng. Em không thể máu lạnh vô tình như vậy.”

Triệu Nhân Uyên mặc cả không được, bắt đầu chuyển sang bài ca ân tình: “Thiên Thiên, nể mặt anh cứu em một mạng. Em tha thứ cho anh lần này đi? Anh cam đoan về sau sẽ không như vậy nữa.”

Tháng sau hôn lễ sẽ cử hành rồi, đều đã thông báo cho người thân bạn bè, bất luận là thể diện của anh ta hay nhà họ Triệu, cũng không thể để mất.

Trước hết đừng nói anh ta và cô Tuyết Nhi kia chỉ là gặp dịp thì chơi, riêng việc anh ta đã nói chuyện yêu đương với Diêu Hữu Thiên lâu như thế, vẫn chưa từng có được cô, anh ta cũng sẽ không cứ như vậy mà chia tay.

Chứ đừng nói dáng dấp Diêu Hữu Thiên xinh đẹp, vóc người lại đẹp, hơn nữa vừa tốt nghiệp đã vào công ty lớn làm trợ lý của chủ tịch.

Người bạn gái như vậy, cho dù là phương diện nào cũng đều xứng đôi với anh ta nhất.

Làm sao anh ta cứ như vậy mà buông tay chứ? Bất luận ra sao, anh ta cũng sẽ không chấp nhận như thế.

Ồn cứu mạng?

Nếu như không phải vì anh ta có ơn cứu mạng với cô. Điều Hữu Thiên tuyệt đối tin rằng, Triệu Nhân Uyên không thể nguyên vẹn đứng ở chỗ này.

Dùng sức rút tay mình về, thậm chí mặc kệ hành động này sẽ làm cổ tay mình bị thương.

Cô rút tay ra quá mạnh, lại nhanh. Triệu Nhân Uyên lại không muốn cho cô rút tay về, cho nên nắm rất chặt. Trong lúc lôi kéo, người của Điều Hữu Thiên đã đứng ở ven đường, thế nhưng Triệu Nhân Uyên vẫn không chịu buông tay.

Mất thấy người đến người đi lúc tan ca. Cô thật sự không muốn tiếp tục dây dưa với anh ta nữa.

Dưới tình thế cấp bách, gờ chân đạp lên chân của Triệu Nhân Uyên.

Hôm nay cô đi giày cao gót, có lẽ gót giày bẩy phân không tính là cao nhất, nhưng tuyệt đối rất sắc nhọn.

Triệu Nhân Uyên bị đau, vội vàng buông tay ra. Điều Hữu Thiên không ngờ anh ta buông tay dễ dàng như vậy, vốn dĩ trong tay còn đang có lực kéo dùng sức, đột nhiên trở nên trống rỗng.

Cơ thể ngã về phía giữa đường.

Cũng trong lúc đó một chiếc xe con đang hối hả chạy về phía bên này. Tốc độ xe cực nhanh hoàn toàn không có cách nào dừng lại. Đám thẳng về phía người của Điều Hữu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hai người không thể ở cùng nhau

Kiều Tâm Uyển ngồi ở trên ghế sofa, lúc này trên khuôn mặt đã qua tuổi trung niên nhưng vẫn được chăm sóc hợp lý tràn đầy vẻ không hài lòng. Đôi mắt đẹp không chút khách khí trừng mắt nhìn về phía Cố Thừa Diệu đứng ở trước mặt.

Về mặt Cố Thừa Diệu bình tĩnh, đáng vẻ hoàn toàn không để con tức giận của bà vào trong mắt càng khiến cho bà nổi giận.

Giơ tay, đập ba tờ báo xuống bàn trà trước mặt anh. Trong âm thanh có vài phần kiềm chế tức giận.

“Mẹ nhắc lại lần nữa, mẹ không cho phép con ở cùng người phụ nữ này.”

Cố Thừa Diệu cũng không nhìn Kiều Tâm Uyển, chỉ nhìn lướt qua ba tờ báo kia.

“Thiếu gia nhà giàu vui vẻ ở khách sạn, ngày ngày ngủ cùng với người đẹp.”

“Bí mật của phú nhị đại*: đi dạo night club, đến khách sạn, tìm tình một đêm?”

*Phú nhị đại: chỉ thế hệ con nhà giàu thứ hai, người kế thừa gia sản đồ sộ của các đại gia Trung Quốc.

Tờ thứ ba càng giật gân: “Khẩu vị nặng của phú nhị đại, chuyên yêu gái bôi rượu.”

Bóng dáng trong tấm hình, không phải Cố Thừa Diệu ôm Bạch Yên Nhiên ra khỏi quán bar, thì chính là đưa cô đến khách sạn. Mặc dù góc nhìn không được tốt lắm, nhưng vẫn có thể nhìn rất rõ người trên đó là ai.

Nhìn thấy những tờ báo này, ấn đường* của Cố Thừa Diệu chau lại gần như có thể kẹp chết một con muỗi: “Mẹ, mẹ cũng tin loại tin tức không có chút căn cứ này?”

*Ấn đường: điểm giữa hai đầu lông mày.

“Mẹ không tin báo chí, vậy mẹ tin cái gì?” Kiều Tâm Uyển cười nhạt: “Không cần nói với mẹ, con chưa từng đi đặt phòng với người phụ nữ kia, cũng không cần nói với mẹ, con và cô ta cũng chưa từng làm chuyện gì.”

“Mẹ. Yên Nhiên không phải loại phụ nữ như mẹ nghĩ đâu. Xin mẹ tôn trọng cô ấy, cũng tôn trọng con.” Cố Thừa Diệu xoa xoa ấn đường, để cho mình trầm tĩnh lại. Về mặt rất nghiêm túc, rất chăm chú: “Con đã quyết định rồi, con muốn kết hôn với cô ấy.”

“Kết hôn? Mẹ không đồng ý.” Hai chữ này khiến cho Kiều Tâm Uyển đứng bật dậy, vẻ giận dữ trên mặt đổi thành kinh hãi: “Cố Thừa Diệu, mẹ nhắc lại một lần nữa. Mẹ không đồng ý cho con cưới người phụ nữ kia.”

“Mẹ, bất luận mẹ có đồng ý hay không, không phải Yên Nhiên con đều không cưới.”

“Đừng hòng.” Đã lâu rồi Kiều Tâm Uyển không tức giận đến mức muốn ngắt như vậy: “Nếu con dám cưới cô ta, thì không cần nhận người mẹ là mẹ.”

“Không nói lý lẽ.” Cố Thừa Diệu nhìn về bất ngờ trên mặt mẹ mình, tiếp đó đứng lên: “Bây giờ mẹ không bình tĩnh, chờ mẹ bình tĩnh lại rồi nói tiếp.”

“Cố Thừa Diệu.”

Kiều Tâm Uyển cũng đứng lên theo, mở miệng muốn nói tiếp. Nhưng Cố Thừa Diệu lại hoàn toàn không muốn nghe, vung tay đi thẳng.

Tiếng sập cửa rất lớn vang lên trong phòng khách, để lại Kiều Tâm Uyển lại trở về chỗ ngồi, sau đó bực mình đầy một bụng.

Ánh mắt vừa quét qua ba tờ báo kia, tức giận trong mắt không giảm mà lại tăng.

Được. Được lắm, thật sự cho là mẹ không có cách nào sao? Trong lòng Kiều Tâm Uyển cuộn cuộn phần nộ ngập trời. Sau cùng lại cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

Cố Thừa Diệu là con trai của bà, bà tuyệt đối sẽ không để anh cứ như vậy phá hủy thanh danh của chính mình, cũng hủy hoại thanh danh của nhà họ Cố.

Suy nghĩ xoay chuyển mấy vòng, cuối cùng nghĩ ra được biện pháp giải quyết. Hít thở sâu, lại ngồi xuống một lần nữa.

Kết hôn. Hiện giờ bà thật sự muốn xem một chút, cuối cùng Cố Thừa Diệu có thể kết hôn thành công hay không!

.....

Tốc độ xe nhanh như tên bắn, ngẩng mặt đón lấy làn gió mang theo hơi lạnh, cũng không thể khiến phiền não và buồn bực trong lòng Cố Thừa Diệu tan biến một chút.

Anh không hiểu, Yên Nhiên tốt như vậy, tại sao Kiều Tâm Uyển nhất định không thích cô ấy.

Thân phận? Địa vị lại quan trọng như vậy sao?

Với địa vị của nhà họ Cố vào giờ phút này, còn cần phải dựa vào quan hệ thông gia để làm mạnh thực lực của mình hay sao?

Cố Thừa Diệu anh há lại là loại người vô năng như thế?

Rốt cuộc là anh muốn kết hôn. Hay là Kiều Tâm Uyển muốn kết hôn?

Yên Nhiên, Yên Nhiên ——

Nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của Yên Nhiên, lại nghĩ đến thái độ kiên quyết của Kiều Tâm Uyển.

Lo lắng trong lòng anh lại càng lớn, hôn nhân anh muốn chẳng qua chính là được người khác chúc phúc, lại khó như vậy sao?

Phiền não trong lòng càng lớn, tốc độ xe cũng càng nhanh. Vượt qua một chiếc rồi lại một chiếc xe, đang muốn tiếp tục tăng tốc. Đúng lúc chuông điện thoại vang lên.

Cố Thừa Diệu nhìn điện thoại di động một cái, không đợi anh bắt máy, có một thân người trước mặt cứ như vậy từ bên đường ngã ra ngoài. Ngã sấp xuống lối đi bộ phía trước.

.

Lúc này tốc độ xe cực nhanh, hoàn toàn không kịp phanh xe lại nữa, mắt thấy sẽ cán lên trên người của người kia. Cố Thừa Diệu nhanh chóng phản ứng kịp, chuyển hướng tay lái sang bên kia.

Đồng thời đạp phanh xe.

“Ầm” một tiếng. Xe con nặng nề đâm vào hàng rào bảo vệ ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Không cần lo cho anh ta

Ngay từ đầu Diêu Hữu Thiên chỉ muốn né tránh tay của Triệu Nhân Uyên, chưa từng nghĩ đột nhiên hấn lại buông tay ra, mà lúc này cô lại đứng ở ven đường. Nhất thời cô không kịp phòng bị, cả người đã nghiêng về phía giữa đường cái.

Mà chiếc xe chạy như bay tới càng làm cho cơ thể đã mất thăng bằng của cô hoàn toàn không có cách nào né tránh.

Cô nhắm mắt lại, chờ đợi đau đớn kế tiếp, nhưng không nghĩ đến thời điểm sắp đụng vào cô, xe lại đánh một vòng cung, đụng vào hàng rào ven đường. Tiếng đụng xe vang lên rất lớn, cả người cô cũng nặng nề ngã xuống mặt đất.

Chiếc xe kia đang ở cách cô không tới một cánh tay.

Lúc này Triệu Nhân Uyên cũng nôn nóng, trước tiên xông đến, nhanh chóng vuron tay ra muốn đỡ Diêu Hữu Thiên dậy.

Nhưng sao Diêu Hữu Thiên có thể để cho hấn ta đỡ, cô đẩy tay của hấn ra không để cho hấn đụng vào mình, ở khuỷu tay lại đau dữ dội.

Cô thờ dốc vì kinh ngạc, cố gắng đứng lên, ở mắt cá chân cũng đau.

Lúc này đôi giày cao gót đúng là vũ khí đã thương chân người. Cả người Diêu Hữu Thiên mềm nhũn, lại ngã xuống mặt đất.

Triệu Nhân Uyên cũng mặc kệ cô phản đối, cố ý đỡ cô đứng dậy.

“Thiên Thiên, em không sao chứ?”

Tay của Diêu Hữu Thiên đau, chân cũng đau, lại không quên chiếc xe kia.

Ngẩng đầu, liền nhìn đến chiếc xe đã bị đụng đến biến dạng phía trước mặt. Cô đẩy tay Triệu Nhân Uyên ra, chân thấp chân cao đi mấy bước tới trước chiếc xe thì dừng lại.

Trong mắt có chút lo lắng nhìn người đang ngồi bên trong xe.

“Tiên sinh, anh không sao chứ?”

Cả người Cố Thừa Diệu bị quán tính đập mạnh vào, nhào về phía trước, thời gian quá ngắn, anh không tránh thoát được.

Nhưng mà lúc này điểm mạnh của xe hơi tốt cũng phát huy tác dụng, túi khí an toàn phía trước bung ra, thành công giảm bớt tổn thương.

Cả người nhào về phía trước, cái trán đụng vào kính chắn gió, trong nháy mắt có chút choáng váng.

Diêu Hữu Thiên không thấy được tình huống của người ngồi trong xe, túi khí an toàn màu trắng che mặt của anh lại.

“Tiên sinh, anh không sao chứ?” Thấy anh ta không trả lời mình, Diêu Hữu Thiên lại hỏi thêm một câu.

Lúc này Triệu Nhân Uyên cũng kịp phản ứng, nhanh chóng đi tới, đứng ở trước mặt Diêu Hữu Thiên.

“Hữu Thiên. Em không sao chứ? Tay của em bị thương?”

Khuỷu tay của cô bị chà sát, có máu chảy ra, nhiễm đỏ tay áo.

“Anh tránh ra.” Diêu Hữu Thiên không để ý vết thương trên tay mình, hiện tại cô chỉ lo lắng cho Cố Thừa Diệu.

Mới vừa rồi nếu như không phải xe nhanh chóng chuyển hướng sang nơi khác, Diêu Hữu Thiên tin chắc lúc này mình đã bị đụng bay.

“Tiên sinh, anh không sao chứ?”

Diêu Hữu Thiên lại hỏi một câu, Cố Thừa Diệu vẫn không có phản ứng.

Cô có chút lo lắng, muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, Triệu Nhân Uyên lại giữ tay cô lại.

“Thiên Thiên. Anh đưa em đi bệnh viện.” Cô bị thương, hấn chỉ muốn biểu hiện sự quan tâm của mình một chút, tin chắc nhất định Diêu Hữu Thiên sẽ mềm lòng, đến lúc đó sẽ tha thứ cho hấn.

Triệu Nhân Uyên hi vọng rất nhiều, nhưng Diêu Hữu Thiên lại không hề cảm kích.

“Triệu Nhân Uyên. Anh có thấy rõ không? Hiện tại người phải đi bệnh viện không phải là tôi mà là anh ta.”

Mặc dù có túi khí an toàn, nhưng mà đối phương vẫn không trả lời, cô lo lắng đối phương có chuyện?

“Anh ta sẽ không có chuyện gì, không cần lo cho anh ta.” Kỳ thực Triệu Nhân Uyên đã nhìn ra.

Thân xe cực kỳ phong cách, màu xanh của xe nổi bật đến mức hoa cả mắt. Bản thân là một người đàn ông, đương nhiên anh ta cũng có chút hiểu biết về các loại xe.

As-ton-Martin One-77.

Xem ra giá rất xa xỉ, ở đề đô mà chạy loại xe toàn thế giới rêu rao, vừa nhìn đã biết “Nhị đại”

Trong lòng Triệu Nhân Uyên đánh giá nhãn hiệu chiếc xe, lại muốn lấy lòng Diêu Hữu Thiên. Dĩ nhiên là hẳn xem trọng việc lấy lòng cô hơn.

Diêu Hữu Thiên cau mày, vô cùng bất mãn với sự máu lạnh của Triệu Nhân Uyên, vừa định mở miệng, lúc này người trong xe cũng mở cửa xe ra, xuống xe.

Cơ thể Cố Thừa Diệu rất tốt, lại thường rèn luyện, đương nhiên va chạm nhỏ này sẽ không ảnh hưởng gì tới anh.

Trong nháy mắt lúc xe va chạm, anh có chút choáng váng, nhưng mà dưới sự bảo vệ hai tầng của dây an toàn và túi khí an toàn anh không bị thương tích gì.

Chỉ là nghe được lời nói của Triệu Nhân Uyên, lại làm cho khó chịu trong lòng anh càng tăng thêm.

Ánh mắt quét qua Triệu Nhân Uyên hai lần. Người đàn ông mặc đồ Tây mang giày da, dáng vẻ nghiêm trang đạo mạo. Đang đứng ở bên cạnh cô gái kia.

Cô gái kia xem ra có chút chật vật, quần áo dính bụi bặm, tóc có chút rối loạn, thậm chí ở tay áo còn nhuộm máu.

“Vị tiên sinh này, cái gì gọi là tôi không có chuyện gì? Còn nữa, cái gì gọi là không cần lo cho tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Anh không cần xảo trá

“Vị tiên sinh này, cái gì gọi là tôi sẽ không có chuyện gì? Còn nữa, cái gì gọi là không cần lo cho tôi?”

Lời nói lạnh như băng lộ ra chút không kiên nhẫn quen thuộc, Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thừa Diệu.

Là anh ta?

Trong mắt có chút ngoài ý muốn thoáng qua, nhưng mà chỉ là một chút.

“Thật xin lỗi.” Diêu Hữu Thiên nói xin lỗi trước, đúng là cô sơ suất, nếu như đối phương không né tránh kịp thời, bây giờ cô đã là vong hồn dưới xe rồi.

“Thật xin lỗi?” Cố Thừa Diệu hừ lạnh một tiếng, sau khi rời khỏi chỗ của Kiều Tâm Uyển anh đã bực tức đầy mình, lúc này như tìm được chỗ phát tiết. Hoàn toàn không muốn nghe cô gái trước mặt giải thích.

Hé mắt, đây chính là cô gái không có việc gì xông vào giữa đường cái làm cho anh thiếu chút nữa đụng phải cô đúng không?

“Vị tiểu thư này, nếu như cô muốn tìm cái chết thì phiền cô tìm chỗ nào không vướng bận đến người khác được không?”

“Thật xin lỗi.” Cô rất yêu quý sinh mạng, đương nhiên không thể tìm cái chết, nhưng mà thiếu chút nữa làm cho người ta xảy ra tai nạn xe cô là sự thật.

Thái độ của Diêu Hữu Thiên vô cùng tốt, khẽ cúi người: “Làm phiền anh rồi.”

Triệu Nhân Uyên nhìn dáng vẻ cúi thấp của Diêu Hữu Thiên, lúc này lòng tự cao của đàn ông lại tăng lên tràn đầy.

Không chút nghĩ ngợi chắn trước mặt Diêu Hữu Thiên: “Tiên sinh, rõ ràng là anh chạy xe quá nhanh. Đây là anh chạy quá tốc độ, anh có biết hay không?”

Lời nói của Triệu Nhân Uyên làm cho ánh mắt của Cố Thừa Diệu trở lại trên người hắn.

Va chạm vừa rồi làm cho mái tóc đen thẳng của anh có chút lộn xộn, có mấy sợi rũ xuống, hai mắt hơi nhắm lại hiện lên vẻ nguy hiểm.

Thoạt nhìn cả người vô cùng cuồng, dã, tà, mị...

Mày kiếm hơi nhủ lại, anh liếc mắt nhìn chiếc xe của mình một cái

“Tôi có vượt quá tốc độ hay không thì để cảnh sát kết luận, ngược lại các người làm xe của tôi vỡ thành như vậy, có phải là nên bồi thường tổn thất cho tôi hay không?”

Điều Hữu Thiên nhìn phần mũi xe đã bị biến dạng, sắc mặt có chút lúng túng: “Tiên sinh, tôi nguyện ý bồi thường tổn thất cho anh.”

Nguyện ý là được rồi. Cố Thừa Diệu gật gật khóe miệng: “Rất sáng khoái. Đền cho tôi một chiếc giống chiếc xe này y như đúc, chuyện này coi như xong.”

Giống chiếc xe này y như đúc? Điều Hữu Thiên nhìn chiếc xe trước mắt, Coi như cô không hiểu về xe, cũng biết được chiếc xe chắc chắn không rẻ.

“Tiên sinh...”

Yêu cầu của anh, có phải có một chút rất vô lý hay không?

“Anh rõ ràng là xảo trá.” Triệu Nhân Uyên nghe được lời nói của anh, muốn nhảy dựng lên: “Giống y như đúc, anh đùa kiểu gì thế?”

Khóe môi Cố Thừa Diệu hơi cong lên, nhưng mà trong mắt hoàn toàn không có một chút ý cười.

“As-ton-Martin One-77 phiên bản cải tiến này toàn thế giới chỉ có năm chiếc, chi phí 50 triệu.”

“Tiên sinh.” Đôi mày thanh tú của Điều Hữu Thiên khẽ nhíu lại, bị thương ở tay làm cho vẻ mặt của cô có chút quái dị, nhưng mà cô cố hết sức để duy trì sự tinh táo cho mình. “Xe của anh chỉ bị đụng hư phần mũi xe phía trước. Sửa lại một chút là tốt rồi.”

“Đúng vậy.” Triệu Nhân Uyên ở bên cạnh phụ họa: “Anh cũng không nên thừa cơ hội này bắt chẹt vơ vét tài sản, chúng tôi cũng không phải để bị ức hiếp.”

Nhưng mà hần rất hiểu Điều Hữu Thiên, trời sanh cô tính tình tiết kiệm, trước kia còn bị hần cười cô hẹp hòi, sao có thể chịu bồi thường một chiếc xe?

Chỉ là chuyện lúc trước coi như xong. Hiện tại hần cần phải biểu hiện tốt trước mặt Điều Hữu Thiên, lấy được ấn tượng tốt với cô, thì việc cầu xin cô tha thứ sẽ đơn giản hơn nhiều.

Ôm ý niệm này, nhất thời hần không nhận ra Cố Thừa Diệu là người đàn ông hôm qua, ngược lại lòng tràn đầy tự tin, ưỡn ngực kiêu ngạo giống như một con Khổng Tước.

Điều Hữu Thiên nhìn Triệu Nhân Uyên che trước mặt mình, vẻ mặt “tình thâm ý nặng” “bảo vệ tri kỷ”, đã cảm thấy ghê tởm không chịu nổi.

Mặc dù mắt cá chân còn đau cũng không thể ngăn cản cô đẩy Triệu Nhân Uyên ra.

“Triệu Nhân Uyên, mời anh đi ra xa một chút được không?” Trong nháy mắt cánh tay nâng lên lại bị đau, điều này làm cho sắc mặt của cô càng thêm không tốt.

Nếu không phải hần sống chết quán lấy cô không buông, cô cũng sẽ không ngã xuống đường xem chút bị xe đụng.

Xoay người đối mặt với Cố Thừa Diệu, thái độ Điều Hữu Thiên vô cùng thành khẩn: “Tiên sinh, khiến cho anh đụng xe, đúng là lỗi của tôi. Chẳng qua tôi chỉ có thể bồi thường cho anh chi phí sửa chữa. Xin anh tha thứ cho.”

Đây là vấn đề nguyên tắc, vượt qua điểm này, cô tuyệt đối không chịu nhượng bộ.

Cố Thừa Diệu nhìn chằm chằm cô gái trước mắt, trong nháy mắt lúc đối phương ngẩng đầu, anh cảm thấy cô có chút quen mắt

Mà bây giờ rốt cuộc anh cũng nghĩ tới, cô gái trước mắt này là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Không phải vấn đề tiền bạc

Khẽ vuốt lọn tóc lọn xộn trên trán xuống một chút, Cố Thừa Diệu khẽ híp mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, chợt nhớ rõ ràng cô là ai.

Nhân viên phục vụ của khách sạn ngày hôm qua?

.

Nghĩ đến ngày hôm qua người phụ nữ này nhận tiền của anh rồi cứ như vậy chạy trốn, hôm nay lại đến đây giả vờ bị đụng xe ——

Trong mắt chợt lóe lên một tia khinh thường, nụ cười lạnh bên khóe môi càng rét lạnh.

Khi tâm tình của anh đang khó chịu, người nào đụng đến, thì chính là người xui xẻo.

“50 triệu, hoặc là bồi thường một chiếc xe.”

“Không thể nào.” Diêu Hữu Thiên không biết Cố Thừa Diệu đã nhận ra mình chính người phụ nữ ngày hôm qua.

Đối với cô mà nói, hai điều kia không có sự khác biệt nào. Cô khẽ khom người, động tác này khiến cho chỗ mắt cá chân lại đau xót.

.

Tầm nhìn của khóe mắt chuyển xuống dưới chân, chỗ mắt cá chân được bao bọc trong tất chân hơi sưng lên, rất đau.

Cơ thể rất đau, sắc mặt lại bình tĩnh vô cùng, thái độ khi nhìn về phía Cố Thừa Diệu cũng cực kỳ chân thành.
dieendaanleequaydonn

“Tiên sinh, thật sự xin lỗi. Chuyện này quả thật là lỗi của tôi. Phí sửa xe của anh tôi sẵn lòng trả. Nhưng mà, tôi không thể bồi thường cho anh một chiếc xe được, không có đạo lý như vậy.”

Đây không phải là vấn đề tiền bạc, mà là vấn đề nguyên tắc. Cô tuyệt đối không nhượng bộ.

Giải đạo lý cho anh? Trong khoang mũi của Cố Thừa Diệu phát ra một tiếng hừ lạnh gần như không nghe thấy.

“Nếu đã vậy, thì cho cô vào trong tù để bồi thường phí sửa chữa là được.”

.

“Dựa vào đâu?” Triệu Nhân Uyên vẫn luôn không nói gì ở bên cạnh lại giậm chân, người đàn ông này đang nói gì? Vào trong tù cái quái gì?

“Người giả vờ bị đụng xe tôi thấy nhiều rồi.” Hai tay Cố Thừa Diệu khoanh ở trước ngực, nhìn chằm chằm khuôn mặt Diêu Hữu Thiên, giọng nói cực nhẹ, mở miệng nói từng chữ: “Kỹ thuật diễn của các người, quá tệ rồi.”

Lúc này Triệu Nhân Uyên càng tức giận hơn, nghĩ anh ta dù sao cũng là một tổng giám đốc, lại bị người ta nói thành người giả bị đụng xe?

“Chúng tôi giả bị đụng xe cái gì? Tôi thấy rõ ràng là anh đang dọa dẫm. Hơn nữa, nói không chừng chiếc xe này là anh trộm được, anh dùng nó để lừa người.”

Nhìn Cố Thừa Diệu tuyệt đối không giống như kẻ trộm xe, nhưng Triệu Nhân Uyên lại cố tình nói như vậy, suy nghĩ một chút, anh ta lại sửa lại.

“Cho dù xe không phải anh trộm, cũng không phải của anh. Nói không chừng là phú bà nào đó cho anh.”

Ngụ ý, chính là nói Cố Thừa Diệu là tiểu bạch kiểm* được phụ nữ bao dưỡng.

*Tiểu bạch kiểm: chỉ những chàng trai trắng trẻo ẻo là (trao bao).

Vào lúc Diêu Hữu Thiên nghe Cố Thừa Diệu nói mình là người giả bị đụng xe đã rất kinh hãi.

Đến sau khi nghe được lời của Triệu Nhân Uyên, cô cực kỳ im lặng nhìn anh ta một cái.
Die nd da nl e q uy ydo n

Cho dù lúc này Cố Thừa Diệu bởi vì đụng xe mà nhìn có chút nhếch nhác, thậm chí cả vạt của anh bị lệch, cúc áo sơ mi cũng bị cởi ra hai nút.

Nhưng cô vẫn có thể nhìn ra được, âu phục trên người đối phương là chế tác thủ công, người như vậy, tuyệt đối không thể là một kẻ trộm xe.

Mà anh khí trong mắt của anh, vẻ rét lạnh trên mặt mày, cộng thêm nụ cười dịu dàng ngày hôm qua cô vô tình nhìn thấy, người đàn ông này, tuyệt đối không thể đi làm tiểu bạch kiểm.

Triệu Nhân Uyên thấy Cố Thừa Diệu không trả lời, thái độ càng thêm phách lối: “Hừ, nói xin lỗi bạn gái tôi nhanh lên. Nếu không tôi lập tức báo cảnh sát.”

Tiểu bạch kiểm, cũng không tin như vậy rồi anh còn không sợ.

Nghe Triệu Nhân Uyên nói mình trộm xe, lại nghe anh nói báo cảnh sát.

“Được, báo cảnh sát.” Cố Thừa Diệu lấy điện thoại di động ra, ánh mắt quét qua hai kẻ giả bị đụng xe không biết điều này, bắt đầu bấm 110.

Diêu Hữu Thiên vươn tay ra trước tiên, che lên trên màn hình di động của Cố Thừa Diệu.

Tay vươn có chút gấp gáp, nơi khuỷu tay lại đau đón một hồi, cô lại hít vào một hơi, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

“Tiên sinh, chờ một chút. Đừng báo cảnh sát.”

Giọng nói của Diêu Hữu Thiên cũng không phải sợ hãi, mà là có chút đau đầu.

Nếu như báo cảnh sát, ắt phải sẽ kinh động đến ba và các anh, bọn họ thích nhất là chuyện bé xé ra to.

Chuyện cô hủy bỏ hôn ước với Triệu Nhân Uyên, thậm chí cô còn chưa kịp nói ——

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cô ấy điên rồi sao

“Đừng báo cảnh sát.” Tay Diêu Hữu Thiên che màn hình di động của Cố Thừa Diệu, nơi khuỷu tay lại co rút đau đón một hồi.

Nhưng lúc này cô lại thật sự không có tâm tình để ý tới đau đón trên người.

Ánh mắt trong veo, bình tĩnh dừng ở trên khuôn mặt mang theo vài phần nghiền ngẫm, vài phần châm biếm, vài phần khinh thường của Cố Thừa Diệu.

50 triệu ——

Hít thở sâu, chuyện ngày hôm nay, quá ngoài dự liệu của cô.

.

“Tiên sinh, đừng báo cảnh sát. Tiền, tôi bồi thường.”

“Thiên Thiên.” Triệu Nhân Uyên tròn to hai mắt, nhìn Diêu Hữu Thiên, quả thực không thể tin được mình vừa nghe được lời gì. Cái gì gọi là cô bồi thường?

Cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Cô ấy điên rồi sao? Hay là ——

Xoay người đối mặt với Cố Thừa Diệu, giọng điệu của anh ta trở nên khó chịu: “Này, báo cảnh sát thì báo cảnh sát, anh cho rằng chúng tôi sợ anh sao. Có gan thì anh báo đi. Báo đi.”

.

“Triệu Nhân Uyên.” Diêu Hữu Thiên quay sang lườm Triệu Nhân Uyên một cái, cảm giác lạnh lẽo, sự kháng cự, bài xích trong đôi mắt kia rõ ràng như vậy, lại vô cớ khiến cho Triệu Nhân Uyên cảm thấy trong lòng dâng lên chút rụt rè, nhất thời sắc mặt có phần ngượng ngùng.

Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không để ý tới anh ta, vẫn nhìn về phía Cố Thừa Diệu như cũ.

Chân rất đau, cô đã đứng không vững. Có điều, cô không muốn mất phong độ.

“Xin tiên sinh chờ một chút.” Quay mặt sang, thấy túi xách của mình rơi ở cách đó không xa, cô nhấc chân đi tới.

Chỗ mất cá chân đau nhức kịch liệt một hồi, cô cắn răng, chân thấp chân cao đi đến.

Nhặt túi xách lên, lấy danh thiếp của mình từ trong ra, động tác đơn giản này, bởi vì trầy da ở khuỷu tay mà có chút chậm lại.

.

Không để ý tới đau đớn, lúc xoay người lại, về mặt bởi vì đau mà hơi biến đổi lại khôi phục thành bình tĩnh không gọn sóng.

Lại một lần nữa tập tễnh bước chân đi đến trước mặt Cố Thừa Diệu, cô đưa danh thiếp trên tay ra: “Đây là danh thiếp của tôi, tiên sinh, tôi bằng lòng bồi thường thiệt hại của anh.”

Về mặt của cô rất chân thành tha thiết, không có chút ý định trốn tránh nào.

Dùng hai tay đưa danh thiếp, khóe môi khẽ nhếch lên, cười cực kỳ lễ độ. Khách sáo, mà lộ ra một tia bất đắc dĩ nhàn nhạt.

“...” Cố Thừa Diệu nhìn người phụ nữ trước mặt. Cũng không nhận tám danh thiếp kia, mà lại đánh giá Diêu Hữu Thiên từ đầu đến chân một lần.

Người phụ nữ trước mặt, nhìn có chút nhếch nhác. Sợi tóc lộn xộn, tay áo bị cọ rách thành một đường còn nhuộm máu.

Ánh mắt lướt qua tay của đối phương, trong đầu chợt nhớ lại ngày hôm đó tay của Bạch Yên Nhiên không cẩn thận bị cắt qua một chút, mắt đã gần như muốn rơi lệ.

Lại nhìn ánh mắt của cô, trong veo không giả dối, vẻ mặt rất nghiêm túc, giống như thật sự có thể bồi thường nổi xe của anh ——

Diêu Hữu Thiên biết đối phương đang quan sát mình, cô cũng biết, quả thật nhìn cô không giống như người có thể đưa ra 50 triệu.

Cô cũng biết, nếu như báo cảnh sát chuyện ngày hôm nay, chỉ cần bồi thường phí sửa chữa là được rồi.

Chỉ là cô thật sự không muốn kinh động đến ba của bọn họ.

“Tiên sinh, nếu tôi đã nói sẽ bồi thường, thì nhất định sẽ bồi thường.” Lại đưa danh thiếp lên phía trước một chút, giọng nói của Diêu Hữu Thiên rất nhẹ: “Không biết tiên sinh đã hài lòng chưa?” dinendian.loqid]on

“Thiên Thiên. Em điên rồi sao?” 50 triệu đấy.

Đã sắp đuổi kịp lợi nhuận một năm của công ty bọn họ rồi.

Triệu Nhân Uyên chìa tay muốn rút danh thiếp trên tay Diêu Hữu Thiên ra, Cố Thừa Diệu lại rút danh thiếp ra trước một bước, cầm ở đầu ngón tay mình.

“Tiểu thư, chỉ với một tám danh thiếp, đã muốn qua ải rồi?”,

Lần này Triệu Nhân Uyên thật sự tức đến xông não.

Diêu Hữu Thiên có 50 triệu? Sao anh ta không biết? Là cô có? Hay là nhà cô có?

Không phải trước đây cô nói ba mẹ cô chỉ là làm ăn buôn bán nhỏ sao? Buôn bán cái gì lại có 50 triệu? Có gia thế như vậy, thế mà không nói cho anh ta, thật đúng là quá đáng.

Nếu như anh ta biết, nếu như anh ta biết ——

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nợ hẩn một cái mạng

Diêu Hữu Thiên cũng không sợ báo cảnh sát, càng không sợ chuyện ngày hôm nay bị cảnh sát xử lý.

Cô không phải một người sợ phiền phức

Nhưng cô bị thương, vết thương này là vì Triệu Nhân Uyên và cô xung đột tạo thành, nếu như bây giờ người trong nhà biết, chỉ sợ cô sẽ không còn sống ở Bắc Đô được nữa.

Và lại điều quan trọng nhất, lấy cá tính bao che của ba và anh trai, nhất định sẽ đối phó với Triệu Nhân Uyên.

Cô và Triệu Nhân Uyên chia tay là một chuyện, không muốn dây dưa với hắn nữa là một chuyện khác.

Mặc kệ nói thế nào. Triệu Nhân Uyên đối với cô, đúng là có ân cứu mạng. Chỉ dựa vào điều này, cô cũng không hi vọng người trong nhà sẽ thực sự đối phó với Triệu Nhân Uyên.

Cô hi vọng bọn họ đã có thể gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.

Hít sâu một cái, cô không nhìn sắc mặt khó coi của Triệu Nhân Uyên, lại một lần nữa cúi đầu, từ trong túi móc ra mấy tờ tiền màu đỏ nhạt, sau đó nhét vào tay Cố Thừa Diệu.

“Tiên sinh, chuyện ngày hôm qua thật xin lỗi, tôi cũng không phải nhân viên của cửa hàng tiện lợi, chỉ là làm giúp người bạn. Số tiền này anh hãy nhận lấy, còn nữa, tôi nhất định sẽ bồi thường xe cho anh.”

Tay cũng đau, chân cũng đau, lại đứng ở chỗ này, chân không chịu nổi áp lực dường như muốn ngã xuống, nhưng mà Diêu Hữu Thiên vô cùng cố chấp đứng thẳng người, nhìn thẳng mặt của Cố Thừa Diệu. Thái độ thành khẩn, ánh mắt chân thành.

Cố Thừa Diệu cũng không nhiều lời, cánh tay dài vừa nhấc, lấy tấm danh thiếp trên tay của Triệu Nhân Uyên ra, tùy ý nhét vào trong túi áo khoác tây trang của mình.

Bước chân đi tới xe của mình, Diêu Hữu Thiên lại chặn trước mặt của anh.

“Tiên sinh, nếu tôi đồng ý bồi thường, như vậy chiếc xe này chính là của tôi phải không?”

Nếu cô nguyện ý bồi thường 50 triệu, dĩ nhiên chiếc xe này phải thuộc về cô.

Mặc dù đối với cô mà nói, mua một chiếc xe như vậy làm cho cô rất đau lòng

Cố Thừa Diệu nheo mắt lại, quét qua gương mặt của Diêu Hữu Thiên một lần nữa, hừ lạnh một tiếng. Căn một chiếc taxi ở ven đường, nghênh ngang rời đi.

Sau khi anh đi, Diêu Hữu Thiên thu thập xong, liếc nhìn chiếc xe phía trước, sau đó gọi điện thoại kêu người đến kéo xe.

Triệu Nhân Uyên hối hận muốn chết, ngày hôm qua hắn đã hối hận, bây giờ còn hối hận hơn.

50 triệu. Lúc bồi thường lòng mảy của Diêu Hữu Thiên cũng không nhú một cái, nếu như cô ấy là vợ của mình...

“Thiên Thiên, chúng ta quên chuyện ngày hôm qua đi được không? Em tha thứ cho anh đi? Anh yêu em, anh thực sự yêu em. Anh không thể không có em. Thiên Thiên...”

“Triệu Nhân Uyên.” Tay chân của Diêu Hữu Thiên đều đau. Bây giờ nghe Triệu Nhân Uyên nói những lời này, đầu cũng bắt đầu đau: “Chuyện của chúng ta, đến đây chấm dứt. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

“Thiên Thiên, em không thể như vậy, anh là ân nhân cứu mạng của em. Anh...”

Diêu Hữu Thiên không muốn nghe nữa, trực tiếp đẩy Triệu Nhân Uyên ra, tiếp theo kêu một chiếc taxi, lên xe rời đi.

Để Triệu Nhân Uyên ở lại tức giận đến giờ chân. Trong lòng lại càng thêm kiên quyết. Lấy điện thoại di động ra nhấn mấy con số: “Alô, là tôi, giúp tôi điều tra một chút, rốt cuộc ba mẹ của Diêu Hữu Thiên ở thị trường Y buôn bán cái gì? Phải, rất gấp. Càng nhanh càng tốt.”

Thiên Thiên. Tôi đã cứu cô một mạng, cô tưởng như vậy là đoạn tuyệt với tôi được sao, cũng phải xem tôi có chịu hay không đã.

.....

Trong phòng trà, nước ấm áp làm cho lá trà tỏa hương, hơi nóng trên bàn trà bốc lên một vòng giống như đám sương, làm cho nhiệt độ trong phòng cao hơn bên ngoài vài độ.

Hai người ngồi đối diện nhau, đều không nói gì, cô gái trẻ đang ngồi gần cửa sổ khoảng 23, 24 tuổi.

Mặt mày cong cong, đôi mắt mang theo Thu Thủy, kết hợp với ngũ quan xinh xắn, rất ra dáng cô gái Giang Nam dịu dàng.

Mà lúc này cô đang cúi đầu, khép hờ nửa mắt không thấy rõ biểu cảm, khẽ cắn môi dưới, động tác này làm cho người ta hết sức thương yêu.

Nếu như trước mặt cô là một người đàn ông, nhất định sẽ sinh lòng thương tiếc.

Đáng tiếc, ngồi đối diện cô, không phải là một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Các người, không thích hợp

Mái tóc dài của Kiều Tâm Uyển kết ở phía sau ót thành một búi. Gương mặt trang điểm tinh xảo, ánh mắt hiện ra vẻ khôn khéo, đây là người phụ nữ có thói quen chém giết trên thương trường.

Dung mạo sắc bén kia đã làm cho cô gái nhỏ có vài phần khiếp sợ. Cô mơ hồ có thể cảm giác được, Kiều Tâm Uyển không thích mình.

Kiều Tâm Uyển thấy đáng vẻ kia, mi tâm cau nhẹ.

“Bạch tiểu thư, xin tha thứ cho tôi vào thẳng vấn đề, tôi hi vọng cô rời xa con trai tôi, các người không thể ở chung một chỗ.”

Bạch Yên Nhiên cắn môi, hàm răng khăm sâu làm cho môi có một vòng dấu vết. Chớp chớp ánh mắt có vài phần uất ức.

“Con...con không thể.” Thật lâu, rốt cuộc cô giật giật môi, khắc ra mấy chữ.

“Không thể?” Kiều Tâm Uyển nhú mày, trong ánh mắt thông minh hiện lên vẻ giễu cợt: “Là không thể? Hay là không muốn?”

“Bác gái.” Bạch Yên Nhiên ã chã chực khóc: “Con thật lòng yêu Thừa Diệu. Anh ấy cũng yêu con, chúng con yêu nhau. Xin...”

“Không nên gọi tôi là bác gái, tôi không nhận nổi?” Vẻ giễu cợt trong mắt Kiều Tâm Uyển hiện lên càng rõ ràng: “Cô thương cái gì của nó? Tiền của nó? Hay là nó có thể cho cô lợi ích gì?”

“Không phải vậy. Bác gái, con không phải như vậy.” Không biết Bạch Yên Nhiên lấy dũng khí từ đâu tới. Ngẩng đầu nhìn Kiều Tâm Uyển, trong mắt tràn đầy kiên quyết: “Con yêu anh ấy, không liên quan đến tiền của anh ấy. Bác gái, con thật sự thương anh ấy.”

Về mặt Kiều Tâm Uyển lạnh đi mấy phần, không kiên nhẫn với Bạch Yên Nhiên nữa: “Bạch Yên Nhiên, 23 tuổi, đại học cũng chưa học xong. Mẹ qua đời từ nhỏ, đi theo cha lớn lên. Ba cô là ma cô bạc. Gia sản đều thua sạch sẽ, bán cô cho khách sạn, hiện tại đang làm gái gọi ở Hoa Hoa.”

"Con không có." Bạch Yên Nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt mở to trải rộng kinh hoàng: "Bác gái, bác không thể ô nhục con...con không phải là gái gọi. Con...con chỉ là, con..."

"Ô nhục? Chẳng lẽ cô không đi làm ở khách sạn?" Lời nói của Kiều Tâm Uyển như một đao đâm vào trong lòng Bạch Yên Nhiên: "Cho nên, Cố gia tuyệt đối không thể nào tiếp nhận một nàng dâu giống như cô."

Bạch Yên Nhiên nói không ra lời, thân thể lão đảo muốn ngã, trong mắt dâng lên màng nước, dường như sẽ lập tức khóc lên.

Kiều Tâm Uyển cũng không nói nhảm với cô nữa, từ trong túi móc ra chi phiếu mỏng, viết lên một con số, sau đó đẩy tới trước mặt Bạch Yên Nhiên.

Nhìn những con số kia, gương mặt không một chút huyết sắc của Bạch Yên Nhiên dâng lên một tầng màu đỏ, là vì tức giận, là xấu hổ? Hay là khuất nhục?

Kiều Tâm Uyển không có hứng thú muốn biết: "Mời tránh xa Thừa Diệu. Nếu như cô không nghe, tôi có thể sử dụng biện pháp khác. Số tiền kia, có thể giúp cô không lo nghĩ cơm áo nửa đời còn lại. Bạch tiểu thư là người thông minh, đương nhiên biết lựa chọn thế nào."

Nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của Bạch Yên Nhiên, rốt cuộc trong lòng Kiều Tâm Uyển xẹt qua một chút không nỡ

Nhưng mà, chút không nỡ đó biến mất rất nhanh. So với hạnh phúc của con trai bà, thì ở trong mắt bà những khổ sở của người khác không tính khổ sở.

Bởi vì bà hiểu rất rõ con trai mình, mới mẻ nhất thời, tuyệt đối không có khả năng lâu dài với Bạch Yên Nhiên

Giải quyết dứt khoát là phương pháp tốt nhất

Nghĩ tới đây, bà đứng lên, đang vẽ ưu nhã tràn đầy khí thế quý phu nhân

“Bạch tiểu thư. Nếu như tôi làm cho cô có cảm giác không thoải mái, cũng chỉ có thể xin cô tha thứ cho. Dù sao, cô và Thừa Diệu, thật sự không thích hợp.”

Trong lúc nâng chân bước đi, bà hơi chần chừ, tăng thêm một câu: "Tự mình biết mình."

Sắc mặt Bạch Yên Nhiên trắng bệch, không thích hợp?

Cô cũng biết không thích hợp, nhưng người đàn ông kia là Cố Thừa Diệu. Khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời, là người đàn ông có nội tâm dịu dàng

nhất.

Là người cô thật sự yêu thích.

Cho nên cô biết rõ không thích hợp, lại cứ kiên trì muốn ở cùng nhau, nhưng bây giờ thì sao?

Tự mình biết mình, tự mình biết mình.

Cho nên? Cô sẽ phải nhận tám chi phiếu này, rồi xa người đàn ông mà cô yêu nhất sao?

Bạch Yên Nhiên nhìn bước chân Kiều Tâm Uyển rời đi, cuối cùng nước mắt không nhịn được nữa liền rơi xuống

Rơi vào tám chi phiếu tràn ngập con số kia.

Run rẩy lấy ra điện thoại di động, nhấn dãy số đã sớm học thuộc lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thân bại danh liệt

Đèn hoa vừa lên, hoàng hôn dày đặc giống như đóa anh túc đêm khuya từ từ nở rộ trong tĩnh lặng.

Gió nhẹ thổi qua, gió trong không khí thổi tới mang theo cảm giác mát mẻ đầu hạ.

Ngồi bên trong một phòng bao của câu lạc bộ tư nhân nào đó ở Bắc Đô, là vài người đẹp mang nét quyến rũ khác nhau, nhưng đều tước đoạt ánh nhìn của người khác.

Diêu Hữu Thiên bê đồ uống trước mặt lên, khẽ uống một ngụm, nhìn những người đẹp xung quanh một vòng.

Từ Từ Nhiễm, Doanh Diễm Kiều, Lý Khả Nhi là bạn học thời đại học, cũng là bạn tốt của cô. Còn Mạc Dư Tiệp ngồi ở bên kia là em họ của cô. Chỉ nhỏ hơn cô vài tháng.

.

Hôm nay là sinh nhật của Lý Khả Nhi, mọi người ra ngoài tụ tập với nhau, chúc mừng cô ấy.

Trước đó bởi vì trọ chân, khuỷu tay lại bị chà xát một mảng rất lớn.

Diêu Hữu Thiên không đi làm, mà ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, dưỡng thương cho tốt.

Hôm nay trả phép đi làm, kết quả còn chưa tan ca đã nhận được điện thoại của Lý Khả Nghi.

“Thiên Thiên, cậu thật sự chia tay với cái tên khiến người khác oán hận đó rồi à?” Mặc dù tên của Doanh Diễm Kiều rất nữ tính, nhưng mà một đầu tóc ngắn, cộng thêm ngũ quan hơi trung tính, nhìn rất khí khái hào hùng.

Chứ đừng nói đến trang phục kinh doanh gồm quần dài đen cộng thêm áo sơ mi trắng của cô. Nếu như không có hai khối gò lên trước ngực, sợ là sẽ bị người ta tưởng nhầm thành đàn ông.

.

Cá tính cũng hoàn toàn không phù hợp với cái tên. Hoàn toàn ruột thẳng tới đáy. Làm việc hùng hăng hồ hồ.

“Ừ.” Diêu Hữu Thiên thần nhiên gật đầu, không muốn nói thêm về Triệu Nhân Uyên đó nữa.

“Tên khốn kiếp. Lại còn bắt cả hai tay. Ngay lúc cậu bắt quả tang anh ta nên nói với mình, mình dẫn những sư huynh đệ kia đến giết anh ta.”

Trong nhà Doanh Diễm Kiều mở võ quán, ba cô là cao thủ Tán Đả*, đệ tử nhiều vô kể.

*Tán Đả: một loại võ thuật của Trung Quốc.

Mà chính cô cũng là cao thủ võ thuật, tuổi còn trẻ, đã dẫn dắt một đám sư huynh đệ mở ra một công ty bảo hiểm.

Diêu Hữu Thiên chưa kịp nói tiếp, Lý Khả Nhi mặt mũi thanh lệ, nhìn qua dịu dàng vô hại đã lên tiếng: “Diễm Kiều, cậu đừng cho rằng từng người đều là phần tử bạo lực giống cậu, nếu là ý mình, thì phải phát tán ảnh chụp trên giường của tên đàn ông bí ối đó và kẻ thứ ba kia lên mạng, khiến cho bọn họ thân bại danh liệt.”

Lý Khả Nhi đi làm ở tòa soạn, cảm thấy hứng thú nhất với loại sự kiện như “ảnh chụp bê bối” này, hơn nữa cô cực kỳ tự tin có thể khiến cho Triệu Nhân Uyên thân bại danh liệt. Die nd da nl e q uu ydo n

“Đều không hợp.” Từ Từ Nhiễm lắc đầu, trên khuôn mặt thanh tú dịu dàng mang theo vài phần tà ác: “Biện pháp trả thù tốt nhất là, tìm một người đàn ông ưu tú hơn anh ta ở mọi phương diện, tức chết anh ta. Để cho anh ta hối hận học máu.”

Từ Từ Nhiễm là một kế toán viên, coi trọng tỉ suất hồi báo và tính toán có lợi nhất.

“NONONO.” Mạc Dư Tiệp vẫn không nói gì bắt đầu lắc lắc ngón tay, vóc người của cô rất nhỏ, có một gương mặt Lolì, đôi mắt lớn, khuôn mặt tròn trịa, thường xuyên bị người ta hiểu lầm là vị thành niên: “Chị họ, theo em thấy, những chủ ý này đều không tệ. Trước tiên chị có thể gọi người đánh cái tên khiến người khác oán hận đó một trận, lại tiếp tục phát tán ảnh chụp của anh ta lên mạng, cuối cùng tìm thêm một người đàn ông tốt hơn anh ta.”

Khi cô nói lời này, không quên nắm tay trên không trung, nhìn về mặt rất hung hãn mạnh mẽ.

Trên thực tế Mạc Dư Tiệp là một bác sĩ, nhưng bởi vì khuôn mặt Lolì của mình, thường xuyên khiến người bệnh không tin nhiệm sự chuyên nghiệp của cô, điều này làm cho cô hết sức buồn bực.

Diêu Hữu Thiên nhìn em họ mang gương mặt Lolì nói ra những lời như vậy, quả thật cũng có chút dở khóc dở cười.

Phải nói chia tay với Triệu Nhân Uyên, đúng là cô rất khó chịu, cũng rất không dễ chịu .

Dẫu sao khoảng thời gian hai người ở bên nhau đã 4 năm rồi. Nhưng đau lòng hơn nữa, cô cũng không thể chấp nhận một người đàn ông đã phản bội mình.

Bình tĩnh lại, cô chuyển cho Triệu Nhân Uyên một số đồ đạc, còn có những đồ vật liên quan đến anh ta, toàn bộ đều vứt hết ra ngoài.

Sau đó đóng gói giao cho dịch vụ chuyển phát gửi trả lại cho Triệu Nhân Uyên.

Mấy ngày nay nhờ tay và chân bị thương ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, tâm tình đã khôi phục gần như bình thường rồi.

Khó chịu ban đầu đã qua, cũng dần dần nghĩ thông suốt rồi.

Mặc dù sau đó Triệu Nhân Uyên gọi điện thoại cho cô mấy lần, nhưng mà, cô thẳng tay chuyển anh ta vào danh sách đen.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Năm chắc cơ hội

Đối với cô mà nói, có thể nhận được sự quan tâm của đám bạn tốt, chính là làm cho cô cảm thấy rất dễ chịu. Nhưng dễ chịu thì cứ dễ chịu, cô lại không có tinh lực đi làm những việc đó.

Bình tĩnh bùng trào lên trên bàn lên uống một ngụm, giọng nói của cô, vang lên khe khẽ ở trong phòng bao.

“Được rồi. Biện pháp các cậu nói, ngày mai mình sẽ đi làm từng cái. Chỉ có điều, hôm nay là sinh nhật của Khả Nhi. Có phải các cậu nhầm nhân vật chính của buổi tụ tập hôm nay hay không?”

“Được rồi. Không nói đến chuyện đó nữa.” Lý Khả Nhi nhìn Diêu Hữu Thiên: “Hôm nay là sinh nhật mình. Tất cả mọi người phải nghe lời mình.”

“Ừ, tất cả đều nghe theo cậu.” Diêu Hữu Thiên chỉ thuận miệng nói.

Ánh mắt của Lý Khả Nghi lại lập tức sáng lên, một chút tính toán chột lóe lên trong mắt: “Cậu nói thật à?”

“Còn thật hơn vàng ròng 99%.”

“Vậy được, chúng ta hãy chơi trò Lòi Thật Lòng, Đại Mạo Hiểm.”

.

“Được đó.” Doanh Diễm Kiều tán thành đầu tiên.

“Cậu muốn chơi thế nào?” Mạc Dư Tiệp cũng rất hứng thú.

“Mình dùng cái thìa này quay xung quanh. Quay đến người nào, người đó phải nghe theo mình.”

Lý Khả Nghi đặt chiếc thìa nhỏ màu bạc trên bàn ăn vào trong đĩa, sau đó nhìn mấy người trước mặt.

Bắt đầu quay thìa.

Mấy vòng liên tiếp, gần như mỗi người đều lần lượt đổi phiên hai lần, hoặc uống rượu, hoặc lần lượt cù lét, chỉ thiếu Diêu Hữu Thiên.

.

Cũng không biết Lý Khả Nghi quay thế nào, vẫn không quay tới chỗ của Diêu Hữu Thiên.

Lý Khả Nghi buồn bực, trong lòng càng quyết định nhất định phải khiến Diêu Hữu Thiên bị trêu một lần.

Rất nhanh, cơ hội đã tới rồi, thìa nhỏ màu bạc chỉ về phía Diêu Hữu Thiên.

“Ha ha. Đại Mạo Hiểm” Lý Khả Nghi la lên: “Thiên Thiên, mình muốn cậu chơi Đại Mạo Hiểm” die,n; da.nlze.qy:yo/nn

Diêu Hữu Thiên cười nhạt giang tay ra: “Nói đi, cậu tính để mình chơi thế nào?”

.

“Bây giờ ra khỏi phòng bao, tỏ tình với mỗi một người khác phái gặp được, nói cậu thích anh ta. Muốn hẹn hò với anh ta.”

Nụ cười trên mặt Diêu Hữu Thiên cứng đờ: “Cậu đang nói đùa sao?”

Tuy là vừa chia tay với Triệu Nhân Uyên, nhưng mà, cô thật sự không vội để chính mình lại rơi vào trong nhanh như vậy.

“Ai đùa với cậu?” Lý Khả Nghi cũng mặc kệ: “Hôm nay là sinh nhật mình, mình lớn nhất, mình muốn thì phải làm, đi nhanh lên.”

“Khả Nghi ——”

.

Diêu Hữu Thiên ngồi bất động, nhưng Doanh Diễm Kiều, Từ Tư Nhiễm, Mạc Dư Tiệp đều tán thành đề nghị của Lý Khả Nghi: “Phải đi phải đi.”

“Ngộ nhỡ bên ngoài vẫn không có đàn ông nào đi qua thì sao?” Diêu Hữu Thiên thật sự rất khó xử: “Hoặc giả người ta có bạn gái hoặc vợ thì thế nào?”

“Cứ phải như vậy chơi mới vui, nếu không sao gọi là Đại Mạo Hiểm được? Và lại, biết đâu để cậu gặp được một đại soái ca độc thân nhỉ? Được rồi. Cậu đừng lè mề nữa. Mau đi đi.”

“Không sai, nếu như không có vợ, cậu vẫn phải tỏ tình.”

Lý Khả Nghi nói lời này, là bởi vì cô đã nghĩ hết rồi, từ sau khi biết Diêu Hữu Thiên chia tay với Triệu Nhân Uyên, cô đã cảm thấy cuối cùng anh của cô cũng có cơ hội.

Lúc này cô đã sắp xếp anh cô chờ ở bên ngoài xong xuôi. Chỉ chờ một cú điện thoại của cô, anh cô sẽ đi đến từ chỗ rẽ bên cạnh phòng bao kia.

Theo ý cô, anh của cô có thể tốt hơn tên Triệu Nhân Uyên kia nhiều.

Sợ Diêu Hữu Thiên không chịu đi, Lý Khả Nghi nói thêm một câu: “Nếu cậu không đi, hoặc là cậu gặp người khác mà không tỏ tình, vậy cậu sẽ phải ở lại học tiếng ếch kêu.”

Diêu Hữu Thiên nhất thời nín lặng: “Khả Nghi ——”

“Đi nhanh lên, nếu không thì học tiếng ếch kêu.” Lý Khả Nghi phất tay một cái, tay đã bắt đầu mò mẫm về phía điện thoại trong túi xách mình.

Diêu Hữu Thiên không thể không nghe lời mấy người bạn tốt, đành phải đứng dậy đi ra ngoài. Đồng thời Lý Khả Nghi lấy điện thoại di động ra.

Anh trai, đây chính là cơ hội em tạo ra cho anh, anh nhất định phải nắm thật chắc nha.

Diêu Hữu Thiên đâu biết được tâm tư của Lý Khả Nghi.

Hôm nay là sinh nhật cô ấy, để cô vui một chút cũng không sao. Đẩy cửa đi ra ngoài, cũng không đặt trò Đại Mạo Hiểm này vào trong lòng.

Cho đến khi trước mặt, đột nhiên xuất hiện người nọ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trùng hợp hay là...

Mới vừa rồi Diêu Hữu Thiên rất sáng khoái đồng ý, trong lòng cô chỉ coi đây là một trò đùa.

Chẳng qua là vừa ra khỏi phòng, liền thấy một người đàn ông đứng trước mặt của mình

Giày da cao cấp được đánh sáng bóng đến mức có thể soi gương, tây trang màu đen bao lấy hai chân thon dài, dây nịt da cùng màu làm lóe lên khuy cài màu bạc.

Mông thon, eo ếch ưu nhã

Tầm mắt tiếp tục hướng lên phía trên, áo sơ mi trắng bọc lấy cơ ngực hoàn mỹ, cạp váy bằng tơ tằm lộ ra vẻ xa hoa. Làm cho thân hình người đàn ông càng thêm vẻ cao lớn

Người đàn ông ở trước mặt có vóc dáng y hệt người mẫu

Dưới ánh đèn hành lang mờ ảo, vẫn có thể thấy rõ ràng. Người đàn ông kiên định, ưỡn cằm lên, gọi cảm làm cho người ta tràn đầy mơ mộng về đôi môi no đủ, mũi của anh ta rất cao, lúc này một đôi mắt tối đen không biểu cảm đang nhìn cô

Cặp mắt kia, làm cho Diêu Hữu Thiên ngẩn ra

Lại là anh ta?

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu, không phải từ sau ngày hôm đó người đàn ông này cũng không hề gọi điện thoại kêu cô bồi thường sao... Mới vừa cô đã đồng ý chơi trò Đại Mạo Hiểm rồi.

Ngày đó ở khách sạn, sau khi người đàn ông này nghe được giọng nói của cô gái kia, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt

Sau đó gặp lại một lần nữa, mặc dù thái độ của anh không thân thiện, nhưng mà vẫn không làm cô quên đi khuôn mặt tươi cười hôm ấy

Về mặt dịu dàng, lộ ra một chút say mê, một chút bất đắc dĩ

Chắc là anh ta thực sự yêu cô gái kia? Đối phương đã có bạn gái? Thỏ lộ với anh ta không?

Trong bụng chần chờ, chỉ là đùa giỡn, có điều giỡn hơi quá...

Lúc Diêu Hữu Thiên quan sát Cố Thừa Diệu, ánh mắt của Cố Thừa Diệu cũng rơi vào trên người cô

Cô gái trước mặt một đầu tóc dài thẳng tới eo, gương mặt trắng hồng tự nhiên, lông mày mắt hạnh, cái miệng nhỏ hình thoi khẽ mở.

Thoạt nhìn ngũ quan của cô có chút quen mắt, mà trong nháy mắt Cố Thừa Diệu cũng liên nhớ ra, cô gái trước mặt là ai

Anh cau mày, thật đúng là đi đến đâu cũng có thể đụng phải cô gái này?

Phải nói là trùng hợp? Hay là...có ý?

Thấy Lý Khả Nghi ở trong phòng đang không ngừng nháy mắt với cô

Ở góc độ này, Lý Khả Nghi không thấy được người ngoài cửa là ai, chỉ cho là anh trai của mình tới

Điều Hữu Thiên hết sức bất đắc dĩ, nghĩ đến khuôn mặt dịu dàng của người đàn ông này khi nhớ tới bạn gái, cô thực sự không muốn tiếp tục trò chơi này nữa.

Nhưng trừ Lý Khả Nghi ra, những người bạn khác đều nhìn cô chăm chăm. Mong chờ cô mở miệng thổ lộ

Cô hít sâu, thôi, dù sao cũng chỉ là nói đùa thôi mà.

“Tiên sinh, tôi thích anh, hi vọng anh có thể kết giao với tôi.” Âm thanh không cao không thấp, vừa vắn đề các chị em bên trong nghe rõ ràng

Thái độ không thành tâm, càng không lấy lòng. Một câu nói rất bình thường, rất nhẹ nhàng. Ẩn sâu trong đôi mắt hiện lên một chút khó xử

Cố Thừa Diệu đứng bất động, tầm mắt vẫn ung dung bình tĩnh ở trên người Điều Hữu Thiên, hơi nheo mắt sao lại dính vào một chút u ám

Khuôn mặt tươi cười của Cố Thừa Diệu ngày đó lại một lần nữa xông lên trái tim của Điều Hữu Thiên, cô bắt đầu giải thích hành vi của mình

“Thật xin lỗi, thật ra thì tôi...” Chỉ là đùa một chút

Cùng lúc nói chuyện, tay của cô không dấu vết đóng cửa phòng lại, muốn ngăn cách âm thanh bên ngoài với bên trong

“Không có khả năng bồi thường xe, liền lấy bản thân mình ra bồi thường?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chỉ là đùa giỡn

Lời nói khắc nghiệt, kèm theo giọng nói lạnh như băng, lộ ra ý lạnh vô tận, đồng thời cũng cắt đứt những gì Điều Hữu Thiên còn muốn nói ở phía sau.

Điều Hữu Thiên giật giật môi, cô ngược mắt chống lại ánh mắt của Cố Thừa Diệu, ánh mắt kia làm cho cô có chút giật mình

Trong mắt của anh có khinh bỉ, có xác định, còn trực tiếp giễu cợt không cho cô giải thích.

Anh lạnh lùng đứng che trước mặt người đẹp, khóe môi tùy ý cong lên

Điều Hữu Thiên cảm thấy lúng túng, đứng yên tại chỗ không lên tiếng

Trong hành lang, ánh đèn có vẻ mờ mờ, không khí cuối góc tường lay động, mang đến từng đợt lạnh lẽo.

Hai người giằng co ở cửa phòng, không nhúc nhích

Hai má Điều Hữu Thiên nóng lên, thực chất cô không phải là người can đảm chủ động

Thổ lộ với đàn ông như vậy, cô chưa từng làm qua

Muốn mở miệng giải thích, con mắt âm hiểm của anh lại làm cho lời nói của Điều Hữu Thiên nghẹn trong cổ họng.

Người đàn ông này có bạn gái, hơn nữa có vẻ như tình cảm của bọn họ không tệ.

Nhưng mà thời này đàn ông thật sự có thể chung thủy với bạn gái sao?

Dấu vết quen thuộc trên ngực của Cố Thừa Diệu và Triệu Nhân Uyên hiện lên chồng chéo trong đầu cô. Đột nhiên Điều Hữu Thiên có chút hứng thú giễu cợt người đàn ông trước mặt.

Nhất thời ý nghĩ xấu hổ trong đầu biến mất không tung tích. Cô ngửa đầu, chột nâng khóe môi lên, chống lại ánh mắt thâm thúy như sao của Cố Thừa Diệu

“Không được sao?”

Cô nở nụ cười nhàn nhạt, mặt mày hiện ra một chút đùa giỡn. Anh, chính cũng không ngoại lệ?

Trên mặt Cố Thừa Diệu hiện rõ vẻ chán ghét, anh nghĩ đến chiếc AstonMartin One- 77 bị đụng hư của mình

Anh sớm biết cô gái này không bồi thường nổi, nhưng không nghĩ cô lại sử dụng biện pháp hạ tiện này

Loại phụ nữ như vậy, anh đã gặp quá nhiều

Vừa định nói điều gì, lại mơ hồ nghe được tiếng cười nói từ trong phòng truyền ra. Dù được ngăn cách bằng cánh cửa, nhưng vẫn nghe được vài chữ mấu chốt.

Những chữ kia làm cho ánh mắt của Cố Thừa Diệu càng thêm u ám, đột nhiên anh nghiêng người, đến gần cô hơn một bước

Lúc này cách cô rất gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh ngay tại gò má của mình

Diêu Hữu Thiên có chút không được tự nhiên, mấp máy môi, không dấu vết lui người về phía sau, nhưng mà lại làm cho lưng mình dính lên vách tường lạnh lẽo

Lúc này Cố Thừa Diệu lại tiến lên một chút, đưa tay chống lên vách tường, giam cô giữa mình và vách tường

“Đương nhiên có... thể” Âm thanh kéo dài, không nghe ra cảm xúc gì, Cố Thừa Diệu nhìn gương mặt trắng nõn của Diêu Hữu Thiên, kể cả vẻ xấu hổ trong mắt cô.

Anh đột nhiên nở nụ cười, nụ cười ngỗ ngược mang theo vài phần trêu tức.

“Cô đã yêu thích tôi, vậy cô sẽ không ngại quan hệ của chúng ta tiến thêm một bước chứ?”

Tiến thêm một bước? Có ý gì đây?

Diêu Hữu Thiên còn chưa kịp phản ứng, Cố Thừa Diệu đã kéo tay của cô, mang theo cô đi về phía thang máy.

Chỗ này là phòng hội nghị, trên lầu chính là khách sạn...

Diêu Hữu Thiên hiểu ra, muốn rút tay của mình về, nhưng sức lực của Cố Thừa Diệu rất lớn, cô hoàn toàn không tránh được

Cô có chút gấp gáp: “Anh bình tĩnh một chút. Tôi...”

“Đến đây đi.” Cố Thừa Diệu kéo cô đi tới thang máy bên cạnh. Đúng lúc thang máy dừng ở tầng này. Anh kéo cô vào thang máy sau đó nhấn nút

“Tiên sinh...”

Cửa thang máy khép lại, Diêu Hữu Thiên không nhìn thấy trong thang máy bên kia có một người đàn ông cầm điện thoại xuất hiện, đó chính là anh của Lý Khả Nghi

Diêu Hữu Thiên thấy anh thật sự muốn mang mình rời khỏi đây, trong mắt có chút kinh ngạc, người đàn ông này, không phải có bạn gái sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tôi không xem trọng

Chẳng lẽ, anh ta là một playboy sao?

Diêu Hữu Thiên suy nghĩ vòng vo nhưng trên mặt lại không hề tỏ vẻ bối rối, cô bình tĩnh giải cho mình

“Tiên sinh. Anh buông tôi ra đi, thật ra thì tôi chỉ đùa giỡn thôi. Thật sự tôi không thích anh, cũng không phải là...”

“Đùa giỡn?” Cố Thừa Diệu ấn nút xong, xoay người đối mặt với Diêu Hữu Thiên: “Cô nói chỉ là đùa giỡn?”

“Phải, tôi...” Trong mắt thoáng qua chút ngượng ngùng, tất cả đều do yêu cầu của Lý Khả Nghi. Mà bây giờ, cô đâm lao thì phải theo lao

Đùa giỡn?

Quyển rũ anh không thành, bây giờ lại viện cớ? Cố Thừa Diệu anh dễ bị người ta dắt mũi như vậy sao?

Diêu Hữu Thiên không nhìn thấy ánh sáng nguy hiểm trong mắt Cố Thừa Diệu, cô chỉ muốn giải thích cho rõ

“Là thật, tôi chỉ nói giỡn. Tôi...”

“Đình...” Thang máy đã đến.

Cổ tay bị nắm chặt, cả người Diêu Hữu Thiên bị Cố Thừa Diệu kéo ra khỏi thang máy.

Mà mục đích, đương nhiên là vào phòng khách sạn

Tình huống trước mắt làm cho Diêu Hữu Thiên có chút bối rối, nhưng mà cô vẫn cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo lại.

“Tiên sinh.”

Cố gắng thoát khỏi cánh tay anh, nhưng mà với sức lực của đàn ông, cô không thể thoát ra được, hơn nữa cô cũng không biết, Cố Thừa Diệu là cao thủ đai đen.

Trong nháy mắt cả người bị kéo vào phòng, Diêu Hữu Thiên thật sự có chút hoảng hốt: “Tiên sinh. Đây thực sự chỉ là nói giỡn. Xin anh hãy nghe tôi giải thích. Tôi...”

“Tôi chưa bao giờ nói giỡn với cô.”

Cố Thừa Diệu nhếch khóe môi, hai tròng mắt lóe lên vẻ âm u, đôi môi không hề ái ngại xả ra câu nói châm chọc: “Cũng đúng. Cô không bồi thường xe được thì lấy thân thể ra bồi thường càng tốt.”

Không phải chứ? Người đàn ông này muốn làm thật?

Diêu Hữu Thiên vừa định nói điều gì, Cố Thừa Diệu đã đè cô xuống giường.

“Thật sự tôi cũng không ngại việc cô dùng thân thể để bồi thường đâu.”

Lúc nói chuyện, tay của anh đã bắt đầu kéo quần áo của Diêu Hữu Thiên xuống

Diêu Hữu Thiên kinh hãi, lúc này cô thật sự bắt đầu cảm thấy có chút sợ.

“Tiên sinh, anh buông tay ra. Anh còn như vậy, tôi sẽ la lên đó.”

“La đi.” Giọng nói của Cố Thừa Diệu cực lạnh: “La lớn lên, để coi có ai tới cứu cô hay không?”

Tòa nhà này, là bạn bè trên thương trường với anh mở ra, hiệu quả cách âm cực kỳ tốt.

Lúc này Diêu Hữu Thiên đã sốt ruột, cô ra sức đẩy Cố Thừa Diệu, đứng lên liền muốn chạy.

Nào biết Cố Thừa Diệu đã sớm đè phòng chiều này của cô. Dễ dàng lôi kéo, một lần nữa ném cô lên trên giường.

Lần này Diêu Hữu Thiên thật sự kêu lên: “Cứu mạng...”

Thật là muốn chết, tại sao cô lại đụng phải người điên cộng thêm bệnh thần kinh như vậy.

Đột nhiên trên cổ tay đau xót làm cho cô ngừng kêu, Cố Thừa Diệu nắm cổ tay của cô thật chặt

Cô không ngừng giãy giụa, mấy lần muốn nâng chân lên đá Cố Thừa Diệu, nhưng không đá tới

Mà lúc cô giãy giụa, Cố Thừa Diệu đã sớm mất kiên nhẫn, lột cả vạt trước ngực xuống, cột hai tay cô vào đầu giường

“Dừng tay, anh dừng tay”

Không thể cử động, cũng không thể thoát ra

Diêu Hữu Thiên hoảng sợ: “Tiên sinh, anh tỉnh táo một chút, tôi thật sự chỉ đùa một chút, tôi nhất định sẽ bồi thường xe cho anh. Tôi...”

“Cô cho rằng, tôi còn hiếm lạ với loại phụ nữ như cô sao?”

Lời của cô bị Cố Thừa Diệu cắt đứt, trong đáy mắt anh không hề che giấu khinh bỉ chán ghét: “Loại phụ nữ mừng rỡ tự mình dâng tới cửa như cô, tôi gặp nhiều rồi.”

“...”

“Đáng tiếc, quá ti tiện. Tôi —— không —— xem —— trọng.”

Sắc mặt Diêu Hữu Thiên thay đổi liên tục, người đàn ông này, đúng là không độc ác bình thường

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chúng ta chia tay đi

Giọng nói lạnh lùng, tràn đầy gổu cọt, đồng thời còn vô cùng khinh bỉ và chán ghét

Cái ánh mắt kia, cái biểu cảm kia, không khác gì xem cô là một con ruồi

Sắc mặt Diêu Hữu Thiên không thay đổi, cũng không muốn giải thích nữa

Huống chi, cho dù cô có giải thích thì đối phương cũng phải chịu nghe, chịu tin mới được

Đã nhận ra thật sự Cố Thừa Diệu cũng không tính làm gì cô, điều này làm cho cô thở phào một cái. Phải biết rằng nếu như đối phương kiên quyết làm tới cùng, người thua thiệt nhất định là mình.

Cố Thừa Diệu vốn định hù dọa Diêu Hữu Thiên một chút, nhìn thấy vẻ mặt biến sắc của cô, cũng đủ để đền bù buồn bực hôm trước mình đụng xe

Thấy đã hù dọa được cô, anh lại tiến thêm một bước

Định cởi cà vạt trên tay Diêu Hữu Thiên ra, đột nhiên lúc này điện thoại di động của anh vang lên

Trên màn hình hiện cái tên kia, làm cho u ám trong mắt anh biến mất không tung tích

Nhận điện thoại, ánh mắt dịu dàng dường như có thể chảy ra nước

Diêu Hữu Thiên liền giật mình, giọng nói của Cố Thừa Diệu cũng không lạnh không ác như mới vừa rồi, anh ta, thay đổi nhanh thật

“Yên Nhiên...” giọng nói êm ái, ôn hòa. Người đàn ông ở trước mắt, trở mặt thật là nhanh

Cô gái tên Yên Nhiên đó, thật quá hạnh phúc

“Thừa Diệu.” Bạch Yên Nhiên vừa nghe đến giọng nói của Cố Thừa Diệu, dường như sắp khóc lên.

Liều mạng cắn cắn môi, câu nói vòng vo trong lòng rất nhiều vòng, liền nói ra: “Chúng ta không thể ở chung một chỗ, chúng ta chia tay thôi.”

Nói xong không đợi Cố Thừa Diệu phản ứng, cô đã cúp máy trước

Nước mắt, lại một lần nữa rơi xuống mãnh liệt

Tim, thật sự rất đau

Diêu Hữu Thiên còn chưa kịp hâm mộ xong, sắc mặt đang dịu dàng của Cố Thừa Diệu liền biến đổi, xông ra ngoài không hề quay đầu lại

Để lại cô với căn phòng vắng lặng, cửa phòng đóng chặt, trên tay còn bị trói, nhất thời tức cười.

Im lặng, nhìn trần nhà.

Cô đột nhiên bật cười.

Cái này là đùa giỡn, thật sự chính là...

.....

Ba ngày sau.

Khi Cố Thừa Diệu dùng hết tất cả biện pháp, lấy được tin tức Bạch Yên Nhiên. Anh ném công việc sang một bên, cái gì cũng không quan tâm chạy đến tìm cô

Bên trong khách sạn nhỏ cũ nát, Bạch Yên Nhiên ngồi trên ghế, hai tay ôm đầu gối, ngơ ngác nhìn cảnh sắc bên ngoài

Trời mưa, hạt mưa đánh vào trên cửa sổ, giọt mưa làm cho thủy tinh trở nên mờ lung, không thấy rõ cảnh vật bên ngoài

Trái tim khó chịu, rất khổ sở. Trên cái bàn nhỏ trước mặt cô là tờ chi phiếu kia

Ba ngày, cô vẫn duy trì cái tư thế này, nhìn tấm chi phiếu trên bàn

diemdanleequidon

50 triệu.

Đúng là quá mỉa mai, cô chưa bao giờ nghĩ mình đáng giá như thế.

Nghĩ đến Cố Thừa Diệu, nghĩ đến anh dịu dàng quan tâm chăm sóc cô. Tim cô lại đau, vừa say mê.

“Thừa Diệu. Thừa Diệu...”

Cửa phòng bị người “Âm” một tiếng mở ra, làm cô sợ hết hồn

Cố Thừa Diệu đứng ở cửa, sắc mặt âm trầm

“Thừa diệu ——” Anh tới đây? Anh vậy mà lại tới đây?

“Tại sao chia tay?” Cố Thừa Diệu đi vào bên trong, không thèm quan tâm cánh cửa bị anh làm hư

“Tại sao không nói một câu liền bỏ đi?”

“Không phải em yêu anh rồi sao? Nếu không tại sao có thể nói đi là đi?”

“Bạch Yên Nhiên, em có lương tâm hay không?”

Mỗi một câu hỏi, anh liền đi về phía trước một bước

Bạch Yên Nhiên ngồi im, nước mắt chảy không ngừng, lắc đầu liên tục, nước mắt liên tục rơi xuống

“Anh không nên tới đây. Thừa Diệu, tại sao anh lại tới đây? Anh đi, đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Trời quang

“Đừng tới đây. Thừa Diệu, tại sao anh lại tới đây? Anh đi đi. Anh đi đi —”

“Tại sao? Những lời này phải là anh hỏi em mới đúng.” Cố Thừa Diệu tiến lên phía trước vài bước.

Trong lúc Bạch Yên Nhiên rơi lệ, dùng sức bắt được tay cô, kéo cô vào trong ngực mình.

“Cái gì gọi là chúng ta chia tay? Còn cái gì gọi là em không thể ở bên anh? Em nói rõ ràng cho anh.”

“Đừng nói nữa, em xin anh đừng nói nữa.” Bạch Yên Nhiên càng khóc đến dữ dội hơn.

Cô cũng không muốn, thế nhưng trên thế giới này, có một số việc không phải cô không muốn là có thể giải quyết được.

.

“Bạch Yên Nhiên.” Trong lòng Cố Thừa Diệu vô cùng hận, muốn nói gì đó, nhưng tầm nhìn của khoe mắt, lại thấy được tấm chi phiếu đặt ở trên chiếc bàn nhỏ.

Những thứ vụn vặt này, đương nhiên là anh không để vào trong mắt, cái duy nhất anh nhìn thấy, chính là chữ ký của mẹ anh ở phía trên.

Bàn tay vốn đang kéo Bạch Yên Nhiên đột nhiên buông ra, anh nhặt tấm chi phiếu trên bàn lên, khuôn mặt anh tuần nhiễm lên vài phần giận dữ.

“Đây chính là nguyên nhân em bỏ đi? 50 triệu? Vì 50 triệu, em liền bán đứng anh sao?”

“Không phải, không phải như vậy.” Bạch Yên Nhiên liên tục lắc đầu, nhất thời lời nói đều không rõ ràng lắm: “Em không có, em không có.”

“Thừa Diệu, em không xứng với anh, em—” Nắm lấy tay của Cố Thừa Diệu, muốn giải thích cho mình một chút, nhưng thế nào cũng nói không trôi chảy.

Cô khóc đến không còn sức lực, Cố Thừa Diệu cũng chẳng ở lại được nữa, hất tay Bạch Yên Nhiên ra, rồi đi mà cũng không quay đầu lại.

Đề lại Bạch Yên Nhiên nhìn bóng hình rời đi của anh, một lần nữa ngồi lại lên ghế dựa, từng chút từng chút, lau khô nước mắt.

Lại nhìn bên ngoài, trời, giống như lại muốn quang đăng. Thật là đẹp.

.....

Cửa phòng bị người dùng sức đẩy ra, Kiều Tâm Uyển vốn đang ngồi ở trên đùi Cố Học Vũ bị giật nảy mình.

Nhìn thấy con trai của mình vào cửa, bà nhanh chóng đứng lên, trên mặt có vài phần xấu hổ, vừa rồi sao bà có thể quên khóa cửa chứ?

Đây không phải là lần đầu tiên Cố Thừa Diệu thấy dáng vẻ ân ái của ba mẹ.

Cũng bởi vì thấy, trong lòng càng hận.

.

Ba mẹ lưỡng tình tương duyệt*, là có thể mặc kệ con trai hạnh phúc hay không sao?

*Lưỡng tình tương duyệt: tình cảm mặn nồng, xuất phát từ cả hai phía.

Ở trong nháy mắt vợ đứng lên, Cố Học Vũ cũng đứng lên theo, nhìn con trai của mình, có một chút bất ngờ đối với vẻ mặt lỗ mãng của anh: “Thừa Diệu, trước khi vào phòng của người khác, không biết phải gõ cửa sao?”

“Loại lễ phép này, là có người khác mới phải dùng.” Hai nắm đấm của Cố Thừa Diệu nắm chặt, tám chi phiếu kia, gần như bị anh lật đi lật lại rồi.

Anh ném tám chi phiếu kia bộp một tiếng ở trước mặt Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển nhìn thấy tám chi phiếu kia, mí mắt giật giật, trên khuôn mặt tao nhã, có chút không được tự nhiên, có điều cũng chỉ có một chút.

“Thừa Diệu, con làm gì vậy?”

“Làm gì?”

.

“Mẹ. Con thật sự không biết, con trai của mẹ, chỉ đáng giá 50 triệu?”

Cố Học Vũ nhìn tám chi phiếu kia, lại nhìn vẻ không được tự nhiên trong mắt vợ, vẻ mặt sáng lên, nhưng cũng chỉ có một chút.

“Thừa Diệu, chú ý giọng điệu của con, con đang nói chuyện với ai?”

“Con không có người mẹ như vậy.” Cố Thừa Diệu rất bức, trong lòng rất khó chịu: “Mẹ. Có phải mẹ không muốn thấy con sống tốt hay không? Vì sao phải đi tìm Yên Nhiên? Vì sao phải cho cô ấy tiền? Nói cho con biết. Vì sao?”

Kiều Tâm Uyển đứng lên: “Mẹ đã nói rồi, mẹ không thích người phụ nữ đó, mẹ sẽ không để cho cô ta vào cửa.”

“Là con muốn kết hôn, không phải mẹ.”

.

Cố Thừa Diệu gầm nhẹ: “Mẹ, con nói lại một lần nữa, về sau nếu mẹ lại gây sự với Yên Nhiên, con sẽ không nhận người mẹ này.”

“Cố Thừa Diệu.” Cố Học Vũ mở miệng: “Sao con nói chuyện với mẹ như vậy.”

“Con cứ nói vậy đấy.” Cố Thừa Diệu vô cùng thất vọng với Kiều Tâm Uyển: “Trước khi mẹ chưa chấp nhận Yên Nhiên, con sẽ không trở về cái nhà này.”

Ném lại câu này, cũng không nhìn phản ứng của ba mẹ, đi thẳng.

Kiều Tâm Uyển muốn gọi con trai lại, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt hơi âm trầm của Cố Học Vũ. Đôi mắt thâm thúy, nhìn chăm chăm vào mặt của bà, sâu không thấy đáy.

Nhớ đến chuyện đã từng xảy ra, lòng của bà, nhất thời thấp thòm.

“Học Vũ _____”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lôi thôi lếch thếch

Bách hóa Kiều thị, bộ phận trang phục nữ.

Tay của Diêu Hữu Thiên đưa về phía trang phục treo ở trên giá, không ngờ tay kia đồng thời cầm lên mắc áo của bộ trang phục kia.

Hơi ngần ra, Diêu Hữu Thiên cũng không buông tay, mà thuận theo chủ nhân của bàn tay nhìn về phía người vừa tới.

Trước mắt chạm phải một cô gái trẻ tuổi, thoát nhìn thấp hơn cô vài cen-ti mét, một bộ váy trắng, cộng thêm mái tóc dài cứ như vậy buông ở sau đầu.

Nhìn trong vẻ mềm yếu mang theo vài phần đau buồn động lòng người.

Cô lại liếc nhìn bộ quần áo mình vừa nhìn trúng.

.

Màu vàng sáng thịnh hành đương thời, màu sắc cực kỳ sáng đẹp, chỉ là kiểu dáng lại là vô cùng trang nhã, đơn giản.

Trên một kỳ tạp chí còn từng giới thiệu kiểu dáng thương hiệu này. Mặc ở trên người của người mẫu, trong gọn gàng lộ ra tao nhã.

Chỉ là, rất rõ ràng, rất không thích hợp với cô gái trước mặt có khuôn mặt dịu dàng, mang theo phong cách Giang Nam này.

Vì vậy Diêu Hữu Thiên cũng không mở miệng, mà tương đối kiên nhẫn chờ đối phương buông tay ra.

Nhưng chẳng ngờ, cô gái kia không hề buông tay, ngược lại nhìn về phía nhân viên phục vụ.

“Cô ơi, cho tôi thử cái váy này một chút.”

.

Án đường của Diêu Hữu Thiên nhú lại gần như không thể nhìn rõ, giọng nói rất nhẹ: “Tiểu thư. Cái váy này là tôi nhìn thấy trước.”

Cũng là cô đưa tay ra trước.

Bạch Yên Nhiên đương nhiên nghe được, nhìn bộ trang phục kia một cái, đáy mắt có vài phần nóng lòng muốn thử sáng rỡ.

Còn chưa buông tay ra, thì có nhân viên phục vụ vươn tay ra lấy quần áo từ trên giá xuống trước một bước.

“Bạch tiểu thư, sao cô lại đích thân đến đây? Cô muốn kiểu dáng nào, cứ nói một tiếng. Chúng tôi đưa đến nhà cho cô là được.”

“Không sao, hôm nay có thời gian, liền đi dạo một chút.” Bạch Yên Nhiên cười rất dịu dàng, bách hóa Kiều thị là sản nghiệp của nhà ông ngoại Cố Thừa Diệu, về sau là người cậu Kiều Kiệt của anh kế thừa.

Từ sau khi Bạch Yên Nhiên quen biết Cố Thừa Diệu, liền trở thành khách quen của chỗ này.

Nhân viên phục vụ đương nhiên đều biết cô.

Mấy ngày trước, Cố Thừa diệu cầm tấm chi phiếu kia bỏ đi, sau khi quay về, thì nói với cô rất nhiều lời cam đoan.

Lại an ủi cô thật lâu, nói cho cô biết anh nhất định sẽ ở bên mình, mặc kệ người trong nhà phản đối ra sao.

.

Lòng của Bạch Yên Nhiên đã yên, hứa với Cố Thừa Diệu sẽ không rời khỏi anh nữa.

Cố Thừa Diệu cũng yên lòng, hôm nay lại tự mình đưa cô đi dạo phố, nói muốn đền bù sự bôn ba mấy ngày trước của cô.

Điều Hữu Thiên còn chưa mở miệng, nhân viên phục vụ đã lấy quần áo từ trên giá xuống trước một bước, về mặt lấy lòng đưa cho Bạch Yên Nhiên.

“Vây thì thật là khéo, bộ trang phục này là kiểu dáng số lượng hạn chế mới nhập trong cửa hàng chúng tôi. Bạch tiểu thư thật tinh mắt.” Nhân viên phục vụ thứ nhất nói.

“Đúng vậy, Bạch tiểu thư muốn thử trang phục, mời đi phía này.” Nhân viên phục vụ hai nói tiếp.

Phía sau lập tức có nhân viên phục vụ thứ ba, nhân viên phục vụ thứ tư bắt đầu đến phục vụ. Ngược lại gat Điều Hữu Thiên ở một bên ——

Điều Hữu Thiên bị người ta lạnh nhạt, cũng không tức giận, ánh mắt thân nhiên lại lướt qua Bạch Yên Nhiên một vòng, lại nhìn về phía bộ quần áo cầm trên tay nhân viên phục vụ, khóe môi khẽ nhếch.

“Tiểu thư, bộ quần áo này không hề phù hợp với cô.”

Cô gái trước mặt, nhìn dịu dàng mà mỹ lệ, nhưng không phù hợp với màu sắc tươi sáng và cắt may trang nhã như vậy.

“Tiểu thư. Bộ quần áo này không phù hợp với Bạch tiểu thư, chẳng lẽ phù hợp với cô?” Nhân viên phục vụ thứ hai liếc Điều Hữu Thiên một cái, có chút mất hứng.

Vừa rồi người phụ nữ này vào cửa thì chỉ nhìn, lại không mua.

Nhìn trang phục trên người cô, rõ ràng không phải là hàng hiệu, mặc dù chất liệu nhìn không tệ. Có điều so sánh với khách hàng lớn Bạch Yên Nhiên, rõ ràng kém xa.

“Đương nhiên phù hợp với cô ấy rồi.” Lúc này một người đàn ông vào trong cửa hàng, đi đến bên cạnh Điều Hữu Thiên rồi đứng lại, vươn tay ôm lấy bờ vai của cô, ánh mắt mang theo mấy phần không vui trừng mắt nhìn nhân viên phục vụ trước mặt.

“Bộ trang phục này bất luận là thiết kế, cắt may đều không phù hợp với vị tiểu thư trước mặt. Nếu như cô ấy mặc lên người, chỉ sợ có chút lồi thối lệch thếch.”

Lồi thối lệch thếch? Về mặt Bạch Yên Nhiên có phần thay đổi.

Người đàn ông này nói chuyện, không khỏi quá cay nghiệt một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Rốt cuộc lại là anh ta

Mấy nhân viên phục vụ kia không ngờ sẽ có phát sinh thế này. Ánh mắt quét lên trên người của người đàn ông kia.

Lúc này người đàn ông đang ôm bà vai của Điều Hữu Thiên, tư thế thân mật lại mang theo vài phần tùy ý. Một mái tóc lộn xộn hơi dài, gần như che khuất lỗ tai. Trên chiếc cằm hơi nhọn đầy vụn râu đen. Nhưng tròng mắt của đôi mắt hẹp dài kia hết sức có hồn.

Thân hình cao gầy khoác một chiếc T-shirt màu đen bên trong, phía dưới là một chiếc quần jeans đầy lỗ rách ——

Nhân viên phục nhìn thấy trang phục của đối phương, lúc này trên mặt lập tức lộ ra vài phần khinh thường .

“Tiên sinh tiểu thư, nếu như các người không mua, cũng đừng gây phiền phức được không?”

Gây phiền phức? Điều Hữu Thiên vẫn chưa mở miệng, Abbott đã không nhịn được trước.

Cái gì gọi là gây phiền phức?

Thử một bộ trang phục mà thôi, cũng bởi vì hôm nay Điều Hữu Thiên không mặc hàng hiệu trên người? Cũng bởi vì trang phục hôm nay của anh?

Thật là nực cười.

Mở cửa làm ăn, tươi cười đón khách tám phương. Nhân viên cửa hàng bỏ đồ thế này, đúng là rất lâu rồi anh không gặp. dinendian.loqidjon

Trong lòng tức giận, giọng nói của Abbott cũng lạnh đi vài phần.

“Làm sao cô biết chúng tôi không mua?” Duỗi tay chỉ vào trang phục trên tay nhân viên cửa hàng, anh vỗ vỗ bả vai của Diêu Hữu Thiên: “Thiên Thiên, đi thử.”

Diêu Hữu Thiên không hề muốn cao giọng như vậy, có điều bộ trang phục kia, cô thật sự khá thích.

Nhân viên phục vụ nghe thấy giọng điệu này, cũng không nhúc nhích: “Tiên sinh, trang phục trong cửa hàng chúng tôi, giá cả chẳng hề thấp. Các người _____,”

Chính bộ vừa rồi Diêu Hữu Thiên nhìn trúng cũng không thấp, yếm giá hơn tám vạn, mà nhân viên cửa hàng thật sự không nhìn ra, Diêu Hữu Thiên giống người có tiền mua bộ trang phục giá này.

“Lời này là nói chúng tôi không mua nổi đúng không?” Thái độ Abbott ngang tàng lên: “Kiểu dáng mới mà các cô vừa nói, bây giờ đều lấy ra cho tôi. Thiên Thiên, bây giờ em đi thử từng cái. Thích cái nào, chúng ta lập tức mua toàn bộ.”

Diêu Hữu Thiên nhìn dáng vẻ của Abbott, cuối cùng nuốt lời muốn nói trở lại bụng, mặc anh xử sự.

Anh lên tiếng, nhưng nhân viên cửa hàng không làm việc, ngược lại nhìn về phía Bạch Yên Nhiên.

Bạch Yên Nhiên nhìn một nam một nữ trước mặt.

Người đàn ông kia, nhìn giống như một tên lưu manh. Lời nói ba lẳng nhăng, giọng điệu hết sức lỗ mãng, khiến cô có chút nhú mào. Theo bản năng không vui.

Ngược lại người phụ nữ kia, một mặt yên lặng đứng ở đó, nét mặt bình tĩnh, mặc kệ xung quanh xảy ra chuyện gì, cô đều ung dung tùy ý như vậy.

Dáng dấp đối phương cũng rất xinh đẹp, trên người có một loại vẻ đẹp rất yên tĩnh.

Thật lòng mà nói, bộ trang phục vừa rồi, quả thật phù hợp hơn với cô gái này.

Cũng chính bởi vậy, khiến cho Bạch Yên Nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên mấy phản ý nghĩ đối địch mơ hồ.

Loại ý nghĩ đối địch này, đến quá khó hiểu.

Bạch Yên Nhiên chợt cảm lấy bộ trang phục trên tay nhân viên cửa hàng. Nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: “Thật ngại quá vị tiểu thư này, bộ trang phục này là tôi nhìn thấy trước.”

.

“Cô chắc chắn chứ?” Diêu Hữu Thiên vẫn luôn im lặng cuối cùng đã mở miệng, vẻ mặt của cô vẫn bình tĩnh không gợn sóng, trên mặt mào lại mang theo vài phần nghiền ngẫm: “Tôi chỉ nhớ, rõ ràng là tôi đưa tay ra trước.”

“Nhưng là tôi nhìn thấy trước.” Đúng là Bạch Yên Nhiên vừa đi vào đã nhìn thấy bộ trang phục này rồi.

“Cô nhìn thấy trước thì là của cô sao? Quần áo trong cửa hàng này, người đi vào đều nhìn thấy được, chẳng lẽ đều là của cô?”

.

Bạch Yên Nhiên nhất thời lúng túng, nói tới đưa tay đúng là cô đã chạm một bước. Diêu Hữu Thiên nói như vậy, khiến trên mặt cô nhất thời có chút bấn loạn.

Nhưng không đợi cô nói gì, vào lúc này một bóng người thông thả bước vào cửa hàng.

Mấy nhân viên phục vụ nhìn thấy anh, thái độ lập tức trở nên cung kính.

Bạch Yên Nhiên thấy Cố Thừa Diệu xuất hiện, trong mắt lập tức lộ ra một chút mừng rỡ.

.

Cố Thừa Diệu còn chưa vào cửa, thì đã nghe được đối thoại sau cùng của Diêu Hữu Thiên và Bạch Yên Nhiên trước.

Đứng ở trước mặt Bạch Yên Nhiên không chút nghĩ ngợi, kéo cơ thể mảnh khảnh của cô vào trong lòng mình, xoay người nhìn người đối diện.

“Cái cô ấy thích, đương nhiên chính là của cô ấy.”

Không chỉ nói là vài bộ trang phục này, cho dù là cửa hàng này, chỉ cần Yên Nhiên thích, anh tặng cho cô thì có sao?

Trong nháy mắt từ lúc Cố Thừa Diệu vào cửa, Diêu Hữu Thiên cũng có chút giật mình.

Rốt cuộc lại là anh ta?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Oan gia ngõ hẹp

Cô nhận ra Cố Thừa Diệu, đương nhiên Cố Thừa Diệu cũng nhận ra cô.

Nghĩ đến người phụ nữ này mấy ngày trước vẫn còn ở trước mặt anh ả nói khép nép dồn sức lấy lòng, hôm nay thì tới làm khó dễ Bạch Yên Nhiên

Nếu nói không phải cô ý, anh sẽ tuyệt đối không tin.

“Cô thật đúng là âm hồn bất tán mà.” Giọng nói của Cố Thừa Diệu rất lạnh, vẻ mặt càng lạnh hơn.

Âm hồn bất tán?

Diêu Hữu Thiên còn chưa đáp lại, trước hết Bạch Yên Nhiên đã kinh ngạc trong lòng một phen, ánh mắt thấp thòm nhìn về phía Cố Thừa diệu.

“Thừa Diệu. Các người quen biết sao?”

Khi cô hỏi câu này, trong giọng nói lộ ra vài phần cẩn thận dè dặt, ánh mắt nhìn về phía Diêu Hữu Thiên, lại càng phức tạp hơn.

.

“Không biết.”

Cố Thừa Diệu mới không quen biết loại phụ nữ giống như kẻ điên còn luôn luôn muốn quyến rũ anh này.

Diêu Hữu Thiên nhìn Cố Thừa Diệu trước mặt, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng có điều vẫn nghĩ đến, ngày hôm đó mình bị anh trói lên trên giường ở trong phòng của khách sạn.

Bởi vì túi xách và điện thoại vẫn còn ở trong phòng bao, cô vẫn bị trói ước chừng một buổi tối.

Vẫn là sáng ngày thứ hai nhân viên phục vụ thấy cửa phòng khép hờ, đã cứu cô.

Màu mắt hơi trầm, vẻ mặt lại bất động như núi.

Khi nghe thấy Cố Thừa Diệu nói mình không biết cô, vẻ mặt của cô gái giống như đóa hoa sen bên cạnh dường như thở phào một hơi.

Cô khẽ cong khóe môi lên.

Người đàn ông này trói mình lại cả một buổi tối, nếu như cô không báo đáp một chút, có phải là có lỗi với “ưu ái” đó của anh ta hay không?

.

Abbott cảm giác được rõ ràng, Diêu Hữu Thiên và người đàn ông này hình như có chút quan hệ.

Ánh mắt quét qua Cố Thừa Diệu một cái. Ừm. Ngoại hình và khí thế ngược lại tốt hơn tên khiến người khác oán hận kia nhiều.

Chỉ là ánh mắt nhìn phụ nữ, còn thiếu sót nhiều.

Chán ghét nhìn Bạch Yên Nhiên một cái, Abbott quay sang nhân viên cửa hàng, mở miệng: “Này, các cô làm ăn thế nào vậy? Bây giờ tôi bảo các cô đưa trang phục cho cô ấy thử, các cô không biết buôn bán sao?”

Nhân viên cửa hàng nhìn Abbott một chút, lại nhìn Cố Thừa Diệu một chút, về mặt mang theo vài phần thấp thỏm.

“Thật xin lỗi, trang phục ở đây của chúng tôi, không bán cho vị tiểu thư này.” Giọng nói của Cố Thừa Diệu rất lạnh, anh chán ghét nhìn Diêu Hữu Thiên một cái, về mặt là mười trên mười phần khinh thường: “Các người có thể đi được rồi.”

Bạch Yên Nhiên vô cùng kinh ngạc, vậy mà Cố Thừa Diệu lại nói thế. Đổi lại là ngày thường, cô nhất định sẽ bảo Cố Thừa Diệu cứ để vậy đi, và lại vì một bộ trang phục cũng không nên.

Nhưng hôm nay, nhìn thấy cô gái có khí chất hoàn toàn trái ngược với mình. Trong lòng cô lại có một chút ý nghĩ thù địch mơ hồ không tên.

Điều này khiến cho cô im lặng ủng hộ lời nói của Cố Thừa Diệu. Thậm chí càng nhích cơ thể tới gần Cố Thừa Diệu, muốn tìm một chút an tâm.

Abbott nhú mày, con mắt hẹp dài mang theo vài phần lạnh lùng quét về Cố Thừa Diệu: “Khẩu khí của vị tiên sinh này thật là lớn, không buôn bán với chúng tôi? Không bán quần áo cho chúng tôi? Anh cho rằng, anh là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là, có tôi ở đây, các người sẽ không thể mua được bất kì trang phục gì từ cửa hàng này.”

Sau khi anh nói lời này, quay sang nhìn Bạch Yên Nhiên một cái, trong mắt có vẻ dịu dàng rõ ràng: “Lấy trang phục cô ấy thích vừa này, còn có kiểu dáng mới, đều gói lại.”

“Vâng, Cố tiên sinh.” Nhân viên cửa hàng trước tiên cúi người, sau đó nhanh chóng đi làm việc.

Từng nhân viên cửa hàng còn lại đều tản ra, có người dùng tầm nhìn của khoeo mắt lườm Diêu Hữu Thiên một cái, ở đó có khinh thường rõ ràng, cùng với vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Abbott nổi giận, gần như muốn phát cáu. Diêu Hữu Thiên lại nắm lấy tay anh, nhìn ánh mắt của anh khe khẽ lắc đầu một cái.

Xoay người đối mặt với Cố Thừa Diệu, ánh mắt mang theo vài phần nghiền ngẫm, cuối cùng lướt qua anh nhìn về phía Bạch Yên Nhiên, về mặt hết sức bình tĩnh, mang theo một chút cười nhạt.

Nụ cười đó, không khỏi khiến trong lòng Bạch Yên Nhiên căng thẳng, cánh tay bám chặt vào Cố Thừa Diệu, muốn bảo anh đưa mình rời đi nhanh một chút.

Diêu Hữu Thiên lại lên tiếng vào lúc này.

“Vị tiểu thư này, vẫn không tò mò tại sao anh ta không bán quần áo cho tôi sao?”

“.....” Về mặt Bạch Yên Nhiên có chút giật mình, Cố Thừa Diệu lại hừ lạnh một tiếng: “Tại sao cái gì? Không muốn bán chính là không muốn bán, không riêng gì cửa hàng này, bách hóa Kiều thị đều sẽ không làm việc buôn bán với cô.”

“Như vậy à.” Ánh mắt của Diêu Hữu Thiên xoay chuyển, lóe lên vài phần gian xảo.

Nhìn về không vui trong mắt Cố Thừa Diệu, khi Bạch Yên Nhiên thấp thỏm nhìn anh, đột nhiên than thở thật dài, sau cùng có chút bất đắc dĩ nhẹ giọng nói: “Em biết anh đang giận em, có điều, hôm đó anh trói em ở trên giường gầy vò cả một buổi tối, có tức giận gì cũng nên tiêu tan rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Là ai cũng sẽ hiểu lầm

Diêu Hữu Thiên nói cực kỳ nhẹ nhàng, âm thanh lại vô cùng ôn hòa

Nhưng mà nói ra những lời như vậy, còn có cái giọng điệu kia, cùng ánh mắt của cô quả thật rất khác biệt

Đừng nói tới sắc mặt của Bạch Yên Nhiên đại biến, lúc này Abbott cũng khiếp sợ nhìn Diêu Hữu Thiên

Cái gì là trói em trên giường? Cái gì là gầy vò cả một buổi tối?

Lời như vậy, cho dù ai nghe cũng sẽ hiểu lầm

“Thiên Thiên” Abbott cũng muốn hỏi rõ ràng. Cố Thừa Diệu lại biến sắc mặt trước

“Cô kia, cô nói lung tung cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Ngày thường Diêu Hữu Thiên cũng không bén nhọn. Nhưng như vậy không có nghĩa là cô dễ bị người ta khi dễ

Chỉ là một bộ quần áo, không mua thì không mua. Nhưng mà hôm nay Cố Thừa Diệu hành động như vậy, đáng về bảo vệ Bạch Yên Nhiên như vậy, làm cho cô không khỏi cực kỳ khó chịu

Đến bây giờ cô còn nhớ rõ đêm đó, người đàn ông này nhận một cú điện thoại, ném cô ở khách sạn rồi bỏ đi

Mặc dù là cô trêu chọc anh ta trước, nhưng mà anh ta cũng thật không có phong độ

Trong lòng Diêu Hữu Thiên khó chịu, đương nhiên ngoài miệng cũng không khách khí

“Ngày đó anh kéo em tới một căn phòng, lại đè em trên giường, còn trói chặt tay của em. Em... thật sự vất vả cả một buổi tối đó.”

Quả thật rất vất vả, tay bị trói, lại gãy ra không được, đêm đó cô ngủ rất không thoải mái

Nếu hôm nay thái độ của Cố Thừa Diệu khiêm hòa một chút, có lẽ cô sẽ quên đi

Nhưng mà hiện giờ, cô không có ý định như thế. Muốn giả bộ đáng thương, không phải cô không làm được, chỉ là không thêm làm.

“Anh...” Mặt mũi Bạch Yên Nhiên trắng bệch, tái nhợt nhìn Cố Thừa Diệu, hoàn toàn không dám tin anh làm ra chuyện như vậy. Mới vừa rồi thậm chí anh còn nói không biết cô gái này

Sắc mặt Cố Thừa Diệu cũng khó coi, hai tay xuôi bên người nắm lại thành quyền. Nếu như Diêu Hữu Thiên không phải là phụ nữ, nói không chừng anh sẽ cho cô một đấm

“Này, cô kia, cô còn nói lung tung nữa thì đừng trách tôi không khách khí?” Nói ái muội như vậy, giống như bọn họ thực sự có cái gì đó

“Được rồi, em không nói.” Diêu Hữu Thiên nhìn Bạch Yên Nhiên một cái, dường như bị Cố Thừa Diệu áp lực nên không nói nữa, vẻ mặt đáng thương. Rõ ràng là bị Cố Thừa Diệu uy hiếp mới không dám mở miệng

Bạch Yên Nhiên nhìn biểu hiện của Diêu Hữu Thiên, trong lòng vừa sợ vừa đau, không nhịn được liền kéo tay Cố Thừa Diệu: “Thừa Diệu, anh... hai người...”

Trong lòng cô rất uất ức, rất chua xót, thậm chí lời nói cũng không hoàn chỉnh

Cố Thừa Diệu biết cô hiểu lầm: “Yên Nhiên, em không cần nghe cô ấy nói lung tung, anh và cô ta không có quan hệ gì cả.”

“Nhưng...”

“Chúng tôi quả thật không có quan hệ gì cả.” Lời nói của Diêu Hữu Thiên nhẹ nhàng linh hoạt, vẻ mặt rất bất đắc dĩ: “Tôi chỉ bị anh ấy kéo vào phòng khách sạn, sau đó trói tôi trên giường cả đêm mà thôi.”

“Câm miệng.”

“Thừa Diệu...”

Bạch Yên Nhiên rơi nước mắt, dường như không thể ở lại đây được nữa, hai tay bịt mắt, không chút nghĩ ngợi chạy ra bên ngoài

“Yên Nhiên...” Cố Thừa Diệu tròn mắt nhìn Diêu Hữu Thiên một cái, nhanh chóng đuổi theo

Lúc này Abbott hoàn toàn mất phong độ, người đàn ông này là ai? Làm gì với Thiên Thiên?

Anh muốn ngăn cản Cố Thừa Diệu, dạy dỗ anh ta một chút, lại bị Diêu Hữu Thiên ngăn cản

Cô nhẹ nhàng cười với Abbott một tiếng: “Cửa hàng này không bán quần áo sẽ có chỗ khác bán. Chúng ta đi thôi.”

“Thiên Thiên...” Abbott tức giận không chịu nổi, Diêu Hữu Thiên đạt được mục đích, lôi kéo anh đi ra ngoài

Trói cô lại cả một buổi tối, vị tiên sinh này phải hao phí chút võ mồm để giải thích đây...

Ừ, cái này giá cao, nhưng vẫn có lời.

Chương 28: Tự quyết định

Bạch Yên Nhiên vừa chạy đi ra ngoài, liền cản xe taxi rời khỏi

Cố Thừa Diệu quýnh lên, xe cũng không kịp mở, trực tiếp kêu chiếc xe đuổi theo.

Trong lòng anh biết rõ Bạch Yên Nhiên không có chỗ khác để đi, nhưng vẫn không muốn làm cho cô nghi ngờ mình

Một đường quay về nhà trọ

Bạch Yên Nhiên lên phòng, liền nhào xuống giường ô ô khóc lên

Cố Thừa Diệu vào cửa nghe được tiếng khóc đó, lại đau lòng

“Yên Nhiên. Em nghe anh giải thích.” Đỡ Bạch Yên Nhiên dậy, hai tay nắm bả vai cô, dù thế nào cũng không để cho cô tránh thoát

“Em không nghe, em không nghe.” Bạch Yên Nhiên bịt kín lỗ tai, cô sợ, rất sợ, sợ nghe được Cố Thừa Diệu nói anh thích cô gái khác, anh không thương mình nữa

“Anh thật sự không biết cô gái kia.” Cố Thừa Diệu giải thích đơn giản về chuyện ngày hôm đó: “Anh chỉ muốn dạy dỗ cô ta một chút, Yên Nhiên em phải tin tưởng anh.”

“.....” Bạch Yên Nhiên khép hờ nửa mắt, rừ mắt xuống nhìn Cố Thừa Diệu đang nắm tay mình

“Yên Nhiên, em phải tin tưởng anh.” Trong lòng Cố Thừa Diệu tràn đầy bất đắc dĩ, nếu như sớm biết là trêu chọc một bà điên, dù nói thế nào anh cũng sẽ cách người phụ nữ kia xa một chút

Bạch Yên Nhiên vẫn không nói lời nào, giọt lệ ở khóe mắt vẫn giống như muốn rơi xuống, không nói hết đẹp để động lòng người, vừa thấy đã thương

Cố Thừa Diệu nhìn thấy bộ dáng này của cô, tim đều đau rồi, vươn tay ôm cô vào trong ngực: “Em không có lòng tin với anh như vậy sao? Nếu như anh nói yêu em, đương nhiên chỉ biết yêu một mình em.”

“Thừa Diệu.” Giọng nói Bạch Yên Nhiên rất nhẹ, lộ ra vẻ luống cuống: “Em thật sự rất sợ, cái gì em cũng không có, cái gì cũng không biết. Em... em chỉ còn lại anh, nếu như anh cũng không thích em... em sẽ chết. Em...”

“Đùa ngốc.” Cố Thừa Diệu bị giọng nói tràn đầy lệ thuộc của cô kích thích tôn nghiêm đàn ông, vẻ mặt lập tức dịu dàng

“Anh nói muốn cưới em, muốn cùng em ở chung một chỗ, em phải tin anh. Biết không?”

Bạch Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, khóe mắt treo lệ đã đổi lại vẻ mặt hạnh phúc.

“Thừa Diệu, em yêu anh.”

“Anh cũng vậy.” Cố Thừa Diệu đang cúi đầu muốn hôn môi Bạch Yên Nhiên, lúc này điện thoại di động cũng vang lên

Nhận điện thoại, câu nói đầu tiên từ bên kia truyền tới làm cho sắc mặt của Cố Thừa Diệu thay đổi

.....

Diêu Hữu Thiên không hề nghĩ đến, họp mặt bạn học sẽ gặp lại Triệu Nhân Uyên

Cũng đúng, năm đó Triệu Nhân Uyên là nhân vật làm mưa làm gió ở Đại Học T, vừa là hội trưởng hội học sinh, bình thường thành tích cũng luôn đứng đầu.

Cho dù các bạn không học cùng ngành, nhưng biết mối quan hệ của cô và Triệu Nhân Uyên, cho nên sẽ mời hẳn

Cho nên, khi mấy người bạn học không biết chuyện đã xảy ra, kéo Triệu Nhân Uyên ngồi xuống bên cạnh cô thì trong mắt Diêu Hữu Thiên thoáng qua vẻ không vui, nhưng không có lập tức đứng dậy

“Thiên Thiên, khi nào thì hai người kết hôn?”

“Đúng vậy. Hai người nhất định phải thật hạnh phúc nha. Hai người thật đúng là truyền thuyết của chúng tôi đấy!”

“Không sai, không sai. Nếu như hai người chia tay, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng vào tin yêu nữa.”

Đám bạn học, mỗi người một câu, Diêu Hữu Thiên chỉ cười yếu ớt, đang lúc này Triệu Nhân Uyên cũng vươn tay ôm lấy bả vai Diêu

“Yên tâm đi, lúc chúng tôi kết hôn nhất định sẽ thông báo cho mọi người.”

“Chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc, sẽ không chia tay.” Lúc nói chuyện Triệu Nhân Uyên không quên nhìn Diêu Hữu Thiên, vẻ mặt dịu dàng mang theo lấy lòng: “Thiên Thiên, em nói có đúng không?”

Hắn tự quyết định, trong lòng chắc chắn nhất định Diêu Hữu Thiên sẽ không tự làm mất mặt mũi của mình trước mặt bạn học. Chờ sau khi buổi họp mặt kết thúc, hắn mới giải thích với cô một chút, tin tưởng nhất định cô sẽ cùng hắn ở chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chúng ta đã chia tay rồi

Bạn học kín phòng bao, đều đang chờ câu trả lời của Diêu Hữu Thiên, Từ Tư Nhiễm và Lý Khả Nghi trong lòng tức giận, nhất là Lý Khả Nghi. Cô muốn đứng lên tranh luận, lại đối diện với đôi mắt của Diêu Hữu Thiên.

Đôi mắt kia, bình thản, tĩnh lặng. Bên trong không một tia cảm xúc nhấp nhô.

Cô đột nhiên ngồi xuống, cũng đứng, Thiên Thiên cũng không phải là người chủ đề chính mình chịu thiệt. Dieenndkdan/leeecuhydonn

Diêu Hữu Thiên nhìn Triệu Nhân Uyên, vẫn là khuôn mặt ấy, vẫn là con người ấy, nhưng, cảm giác của cô, lại không giống nữa.

Nhẹ nhàng bỏ tay Triệu Nhân Uyên trên vai mình ra, trên mặt cô mang theo vài phần thờ ơ bình thản, chỉ là lời nói ra, lại tương đối kiên định.

“Triệu Nhân Uyên, chúng ta đã chia tay rồi.”

Người đầy phòng bao, nhất thời ngạc nhiên.

Sắc mặt Triệu Nhân Uyên vô cùng xấu hổ, rất nhanh lại cười lên: “Thiên Thiên, cho dù em muốn phát cáu với anh, như vậy cũng quá lâu rồi. Ngoan, đừng làm ầm ĩ nữa.”

“Không phải tôi đang phát cáu với anh.” Về mặt Diêu Hữu Thiên chuyên chú, hết sức nghiêm túc nhìn người trong phòng bao một vòng: “Thật ngại quá, biết mọi người đều là có ý tốt. Có điều, mình và Triệu Nhân Uyên đã chia tay rồi. Hôn lễ cũng hủy bỏ rồi. Về sau, cũng sẽ không có hôn lễ nữa.”

“Thiên Thiên, em cần gì phải vậy?” Sắc mặt Triệu Nhân Uyên hết sức khó coi, Diêu Hữu Thiên cũng không thèm để ý tới mà đứng lên: “Xin phép vắng mặt một chút, mình đi vào toilet.”

Nói xong, không nhìn phản ứng của bạn học ở đây, rời khỏi phòng bao.

Để lại một đám thanh niên đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cùng dừng tầm mắt ở trên người Triệu Nhân Uyên.

.

Tình cảnh thế này, anh ta hẳn là xấu hổ, nhưng cũng rất nhanh đổi lại khuôn mặt tươi cười, đứng lên, về mặt cung chiêu: “Con người Thiên Thiên ấy mà, chính là như vậy, miệng cứng lòng mềm. DiễnđầnnLêeQuýĐoôn Đây là vẫn còn đang trách tôi đấy. Các cậu chơi trước đi, tôi đi khuyên nhủ.”

Anh ta tự biên tự diễn rời khỏi phòng bao, Từ Tư Nhiễm vẫn luôn xem tuồng kịch này từ đầu đến cuối cười thành tiếng

Thật sự cho rằng Thiên Thiên là một người dễ ức hiếp, sẽ không nở hạ thấp thể diện của anh ta sao?

Khôi hài, về sau anh ta đã hiểu rồi. Diêu Hữu Thiên là cá tính gì, chuyện quay lại tuyệt đối sẽ không làm

.....

Trong phòng bao, bầu không khí có chút kì dị.

Tất cả, đều bởi vì người đàn ông ngồi ở trong góc phòng —— Cố Thừa Kỳ.

Một tháng trước, thanh mai trúc mã của anh, cũng là vợ chưa cưới Tống Vân Hi định ra từ nhỏ, qua đời vì một sự cố điều trị.

Sau đó, Cố Thừa Kỳ liền biến thành bộ dạng không phải người cũng không phải quỷ như vậy.

Nét mặt nghiêm túc, biểu cảm băng giá.

Cố Thừa Diệu không chịu nổi bầu không khí thế này, giật lấy bình Remy Martin từ trên tay Hồ Tư Hiền, sau đó rót vào trong chiếc ly trước mặt Cố Thừa Kỳ.

.

“Trong lòng không thoải mái thì uống rượu, uống say rồi thì cái gì cũng quên hết.”

Cố Thừa Kỳ không hề cử động, chỉ nhìn chăm chăm về an ủi trên mặt Cố Thừa Diệu, giọng nói cực nhẹ: “Vân Hi không thích anh uống rượu.”

Một câu nói, khiến những người khác trong phòng đều không chịu nổi, vành mắt đỏ hồng của anh Tống Vân Hi là Tống Lăng lại gần như muốn khóc ra.

Cố Thừa Diệu nhìn đôi mắt thâm trầm của Cố Thừa Kỳ, nhớ đến Tống Vân Hi xinh đẹp động lòng người lại lạnh lợi đáng yêu, anh cũng không nhận được.

Cầm bình rượu kia lên bắt đầu ra sức rót vào.

.....

Từ nhỏ Cố Thừa Kỳ đã được nuôi dưỡng như người thừa kế của nhà họ Cố. Trên người anh gánh rất nhiều trách nhiệm, rất nhiều gánh nặng.

Bởi vì người anh họ ở trước mặt này, Cố Thừa Diệu mới có thể đi làm chuyện mình thích.

Từ nhỏ đến lớn tình cảm của anh em họ bọn họ đều rất tốt, thấy bộ dạng này của Cố Thừa Kỳ, trong lòng anh thật sự vô cùng khó chịu.

Tâm tình tồi tệ nên Cố Thừa Diệu nốc vào không ít rượu, thậm chí không nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, một lần lại một lần.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Em đến không thích hợp

Trên hành lang, Triệu Nhân Uyên dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo Diêu Hữu Thiên.

“Thiên Thiên.” Triệu Nhân Uyên bắt được tay của Diêu Hữu Thiên, về mặt mạng theo vài phần bất đắc dĩ: “Rót cuộc muốn anh làm thế nào, em mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Diêu Hữu Thiên không vội hắt tay Triệu Nhân Uyên ra, cô dừng bước lại, nhìn chăm chăm mặt của Triệu Nhân Uyên.

Hành lang tối mờ dưới ánh đèn.

.

Con người của cô, xa xăm vắng lặng như một dòng suối sâu thẳm, tôi không thấy đáy, bình tĩnh không gợn sóng.

Bị ánh mắt như vậy của cô nhìn chăm chú, Triệu Nhân Uyên không khỏi có chút chột dạ. Nhưng rồi lại không chịu buông tay ra.

“Thiên Thiên. Coi như quá khứ anh có trăm điều sai trái. Nhưng anh thật sự biết sai rồi. Em tha thứ cho anh được không? Chỉ cần em đồng ý tha thứ cho anh... về sau cái gì anh cũng đều nghe theo em.”

.

“Triệu Nhân Uyên.” Giọng nói của Diêu Hữu Thiên rất nhẹ, vang lên ở trong hành lang yên tĩnh lại có vẻ vô cùng rõ ràng: “Chúng ta đã chia tay rồi.”

“Thiên Thiên ——”

“Nể mặt anh đã cứu tôi một mạng, tôi không hy vọng chúng ta trở mặt.” Lời nói ra cực kỳ bình tĩnh, rồi lại lộ ra vẻ xa cách như vậy: “Anh hiểu chứ?”

Triệu Nhân Uyên bị lời nói của cô làm chấn động, nhớ đến tư liệu anh ta tra được, muốn buông tay, lại có chút không cam lòng: “Thiên Thiên, em... em cần gì phải vậy. Hơn nữa. Mặc dù anh không đúng, không phải em cũng lừa anh sao?”

Cái gì gọi là buôn bán nhỏ?

Ba của cô Điều Đại Phát, chính là Địa Vương* của thành phố Y. Chỉ hận trước đây anh ta quá cả tin, cộng thêm nhìn thấy bộ dạng què mùa của Điều Đại Phát, liền cho rằng gia thế của Điều Hữu Thiên như vậy.

*Địa Vương: chủ công ty đầu thầu sở hữu rất nhiều đất đai của một vùng.

Sớm biết điều đó, anh ta sẽ không ——

“Triệu Nhân Uyên.” Trong lòng Điều Hữu Thiên rất rõ ràng, mấy ngày nay anh ta làm cái gì. Mà cô thật sự thấy phiền chán. dieendaanleequydonn Nếu như không phải là ơn cứu mạng của Triệu Nhân Uyên năm đó, hôm nay cô đã trực tiếp cho anh ta hai quyền mà không phải ở đây nhiều lời với anh ta.

“Tôi nói lại lần cuối cùng, mặc kệ anh muốn làm gì, tóm lại chúng ta đã không có liên quan nữa.”

Dùng sức hất tay Triệu Nhân Uyên ra, Điều Hữu Thiên đi về phía toilet.

Triệu Nhân Uyên đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng của cô, từ trong mắt lộ ra ngoài chính là bất mãn thâm trầm và tính toán.

.....

Tâm tình của Cố Thừa Diệu rất tồi tệ, vô cùng tồi tệ.

Không cẩn thận đã uống nhiều, anh uống rất nhiều, người lại rất tỉnh táo, chính vì tỉnh táo, cho nên tâm tình mới càng tồi tệ.

Nhìn thấy bộ dạng kia của anh em của mình, một chút biện pháp anh cũng không có. Loại cảm giác này, quá đáng ghét.

Điện thoại di động lại vang lên mấy lần. Anh không khỏi rất phiền não, cầm điện thoại di động rồi rời khỏi phòng.

.

“Thừa Diệu.” Giọng nói mềm mại của Bạch Yên Nhiên từ bên kia điện thoại truyền tới: “Anh đang ở đâu? Vẫn chưa về nhà sao?”

Từ lần nhận cú điện thoại kia, Cố Thừa Diệu thường xuyên không về nhà, hoặc là vừa về nhà thì nằm xuống ngủ ngay.

Đã rất nhiều ngày Bạch Yên Nhiên không trò chuyện, tâm sự với anh rồi. Đương nhiên, cô không hề biết Tống Vân Hi đã chết, cũng không biết mấy ngày nay Cố Thừa Diệu đều đang giúp Cố Thừa Kỳ.

.

“Anh có việc ở bên này.” Bộ dạng đó của Cố Thừa Kỳ, đừng nói là anh, mọi người đều không đi được. Giúp đỡ anh ấy, rất lo anh ấy sẽ nghĩ không thông.

Mặc dù Cố Thừa Kỳ không thể tự nhiên, nhưng anh như vậy giống như giấu toàn bộ cảm xúc ở trong lòng, ngược lại khiến người ta không dễ mặc được.

.

“Yên Nhiên, em nghỉ ngơi đi. Anh cúp máy trước.” Trong dạ dày liên tục sôi trào, bây giờ anh mới cảm thấy vừa rồi mình uống hơi nhiều.

“Có phải anh uống rượu không? Ở đâu? Em đến tìm anh.” Bạch Yên Nhiên nghe giọng của Cố Thừa Diệu, hình như có chút thờ ơ gấp.

“Không cần.” Cố Thừa Diệu từ chối theo bản năng, đề xuống từng con khó chịu ở phần bụng: “Em đến không thích hợp.”

Vợ chưa cưới của Cố Thừa Kỳ vừa mới mất, nếu Bạch Yên Nhiên đến, dưới tình huống ở cùng với những người không quen thế nào cũng sẽ dính lấy mình.

Mà bây giờ anh tuyệt đối sẽ không làm bất kỳ chuyện gì kích động Cố Thừa Kỳ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hôm nay trong phòng bao toàn là đàn ông, không ai đưa bạn gái đến đây.

“Cứ như vậy đi, anh còn có chuyện ở bên này, tối nay anh sẽ về.”

Chỉ hy vọng Cố Thừa Kỳ có thể nhanh chóng nghĩ thông suốt, sau đó đi ra.

Bạch Yên Nhiên ở đầu bên kia điện thoại, sắc mặt trắng bệch. Vừa muốn nói gì, Cố Thừa Diệu đã cúp điện thoại.

Khuôn mặt cô tái nhợt, trong đầu không ngừng vang lên, chính là câu nói kia, em đến không thích hợp.

Em đến không thích hợp —————

Hai người, không thích hợp.

Không thích hợp.

.....

Cố Thừa Diệu cúp điện thoại, cổ họng lại một lần nữa trào lên từng cơn chua xót quay cuồng. Hôm nay vì đến giúp Cố Thừa Kỳ, anh com tối cũng chưa ăn đến đây, lại uống vào nhiều rượu như vậy.

Trong dạ dày sôi trào kịch liệt, anh đi về phía toilet.

Bước chân quá nhanh, không có chú ý tới chỗ rẽ có người đi qua. Trục tiếp va vào người đối phương.

Chua xót quay cuồng vừa nãy cũng không kiểm chế nổi nữa, rượu vừa mới uống vào, lúc này nôn tất cả ở trên quần áo của đối phương ——

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hai người quen nhau

Cố Thừa Diệu nôn xong, trong dạ dày đã thoải mái hơn. Vừa muốn ổn định lại thân thể của mình, lại bị người kia đẩy mạnh, cả người ngã về phía sau.

Nếu như bình thường, anh đã sớm đứng dậy.

Nhưng mà hôm nay thực sự anh đã uống quá nhiều, đầu óc vô cùng choáng váng, bước chân cũng lảo đảo.

Cả người không tự chủ ngã về phía sau, lùi về sau hai bước, đập vào hành lang trên tường

“Đình” một cái. Cái ót chạm mạnh vào vách tường cứng rắn.

Đau đớn làm cho anh mở to hai mắt lên. Lúc này đầu lại càng thêm choáng váng.

Cuối cùng cả người mềm nhũn, té liệt ngã xuống

Abbott nhìn thân hình nhếch nhác của mình, cả người còn bị mùi chua khó ngửi quay quanh, người ưa sạch sẽ như anh thiếu chút nữa đã nổi điên

Không chút nghĩ ngợi đẩy cái tên đã nôn đầy người mình ra

Lại không nghĩ đến, đẩy cái người không lịch sự kia ra, cứ như vậy mà đụng vào tường, chẳng những vậy còn ngã đi.

Tiếng đập kia vang lên rất lớn, anh có chút chột dạ

Không phải dễ chết như vậy chứ?

Tiến lên vài bước, đưa tay thăm dò chopmũi của Cố Thừa Diệu, lúc phát hiện còn có hơi thở, anh liền thở phào nhẹ nhõm

Vừa định đỡ anh ta lên, lại thấy rõ người trước mắt là ai.

“Là anh ta?” Đây không phải là cái tên đã khi dễ Thiên Thiên trong cửa hàng thời trang sao?

Mặc dù sau đó Thiên Thiên đã nói với anh lần nữa, cô nói chuyện này là hiểu lầm, người đàn ông này không có làm gì cô hết.

Nhưng anh ta trói Thiên Thiên lại cả một buổi tối

Abbott hí hóp mắt, trong mắt thoáng qua một chút tính toán

Xem ra đối phương đã uống không ít rượu, nhìn bộ quần áo rõ ràng đã hỏng không thể mặc được trên người mình, còn có một loại mùi hôi thối.

Hôm nay nếu như anh không đền đáp cho người đàn ông này, thì quá có lỗi với bản thân rồi

Nhìn xung quanh một chút, lúc này trên hành lang không có người nào, tất cả mọi người đều ở trong phòng tìm vui.

Anh đưa tay ra kéo Cổ Thừa Diệu, phát hiện đối phương rất nặng

“Không trách được người ta nói say như heo chết, câu này quá đúng với anh”

Abbott kéo đối phương đi ra ngoài.

Lại tình tình chạm mặt Diêu Hữu Thiên mới vừa vào toilet trang điểm lại.

“Anh hai?”

Diêu Hữu Thiên vừa mới nhìn thấy bóng dáng của Abbott, còn tưởng mình nhìn lầm

“Anh ở chỗ này làm cái gì?”

Abbott sững sốt một chút, ho nhẹ một tiếng, cả người không chút dấu vết che ở trước mặt Cổ Thừa Diệu: “Không có gì. Không có gì.”

Ánh mắt nghi ngờ của Diêu Hữu Thiên rơi vào Cổ Thừa Diệu đang ở bên cạnh Abbott. Bởi vì Cổ Thừa Diệu uống rượu say, lại hôn mê, cúi thấp đầu, nhất thời Diêu Hữu Thiên không nhìn ra là ai, chỉ thấy một đỉnh đầu màu đen.

“Bạn của anh hả?”

“Đúng vậy. Bạn của anh.” Abbott gật đầu, vẻ mặt vô tội nhìn quần áo của mình một cái: “Em cũng thấy đó, anh ta uống say. Anh...đang muốn đưa anh ta về nhà.”

“Có cần em giúp một tay không?” Diêu Hữu Thiên nhìn bộ dạng nhếch nhác của anh mình, vươn tay định giúp đỡ. Cũng lúc này cô liếc mắt nhìn thấy gò má của Cổ Thừa Diệu

“A?” Cô có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn, lúc này mới nhận ra người đàn ông trước mắt là ai

“Anh hai, anh biết anh ta?”

“A. Không biết.” Abbott nhanh chóng lắc đầu: “Anh thấy anh ta say, thật sự chỉ muốn đưa anh ta về nhà mà thôi.”

“Anh hai...”

Diêu Hữu Thiên thấy rõ ràng Cổ Thừa Diệu đã mất đi ý thức, lại nhìn ánh mắt tràn trề trò đùa quái đản của anh hai mình, cô hoài nghi..

“Anh nói thật.” Abbott chỉ thiếu không có giờ ba ngón tay lên thề: “Thật sự anh chỉ muốn đưa anh ta về nhà..”

Diêu Hữu Thiên nhíu mày, gọi ra tên đầy đủ của Abbott.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ném anh ta xuống sông

Abbott là tên tiếng Anh. Tên tiếng Trung là Diêu Hữu Gia, là anh hai của Diêu Hữu Thiên

“Diêu —— Hữu —— Gia ——” Âm cuối kéo dài, tràn ngập uy hiếp

Diêu Hữu Gia hận nhất chính là ba mẹ anh lấy cái tên quê mùa như vậy để đặt cho anh. Từ khi lúc ở đại học, trừ trường hợp cần thiết, nếu không tất cả mọi người chỉ có thể gọi anh là Abbott

Ai kêu tên đầy đủ của anh thì anh liền trở mặt với người đó. Dĩ nhiên, Diêu Hữu Thiên và người của nhà họ Diêu là ngoại lệ

Mà cách gọi tràn đầy uy hiếp như vậy, khiến Abbott, cũng chính là Diêu Hữu Gia không chịu được phải giờ cái tay kia lên không trung.

“Dừng lại. Anh sợ em rồi. Phải, anh không biết anh ta, cũng không phải là đưa anh ta về nhà. Chỉ là ngày đó anh ta lớn lối như vậy. Hôm nay lại ói lên người anh, bây giờ anh muốn dạy dỗ anh ta một chút, không được sao?”

Giọng nói phách lối, thái độ hợp tình hợp lý

Cái bộ dạng cà lơ phất phơ đó, vô cùng phù hợp với hình tượng Nhị Thế Tổ trong điện ảnh và truyền hình

Diêu Hữu Thiên vỗ trán, nhìn những vết bầm trên người Diêu Hữu Gia, còn có mùi khó ngửi. Lại nhìn Cố Thừa Diệu đã say đến bất tỉnh nhân sự

Tiến lên đỡ cánh tay bên kia của Cố Thừa Diệu

“Đi thôi.”

“Thiên Thiên.” Diêu Hữu Gia làm bộ mặt đáng thương nhìn Diêu Hữu Thiên: “Em đừng nói với anh, em không đồng ý cho anh dạy dỗ anh ta.”

“E hèm. Dạy dỗ? Dạy dỗ như thế nào? Để cho anh cời hết quần áo sau đó ném anh ta trên đường lớn? Hay là nhét anh ta vào cốp xe để cho anh ta khó chịu?”

Tâm tư của mình bị cô em gái thông minh nhìn thấu, Diêu Hữu Gia cũng không kiêng dè: “Bây giờ thời tiết nóng như vậy, bị đông lạnh cũng không chết được đâu. Thấy hôm đó anh ta có sức lực phách lối như vậy, nhất định nên dạy dỗ anh ta một chút.”

Diêu Hữu Thiên nhìn Diêu Hữu Gia chăm chăm, cũng không nói chuyện, chỉ là cau mày

Diêu Hữu Gia háng giọng một cái: “Vậy cho anh ném anh ta vào đồng rác được chứ?”

Anh ta làm mình thôi, mình báo đáp như vậy, cũng không quá đáng chứ?

Diêu Hữu Thiên vẫn trầm mặc như cũ, khẽ quay đầu đi, con mắt lóe sáng thẳng tắp theo dõi anh

“Vậy ném anh ta xuống sông thì như thế nào?”

“...” Diêu Hữu Thiên giật giật khoe miệng, bây giờ người đàn ông này đang uống say, ném anh ta xuống sông, ngộ nhờ anh ta không bơi được, như vậy chẳng phải muốn lấy mạng anh ta sao?

“Nếu không treo ngược anh ta lên cây? Không cần lâu, treo một buổi tối là được?”

“...”

“Vậy anh về lên mặt anh ta mấy con ruồi đen được không?” Thấy Diêu Hữu Thiên vẫn không mở miệng, Diêu Hữu Gia bị chọc tức: “Thiên Thiên. Đây là giới hạn rồi. Nếu em vẫn không đồng ý, anh...”

“Anh hai.” Diêu Hữu Thiên nhẹ nhàng ngắt lời anh, giọng nói dịu dàng dường như muốn chảy nước: “Mẹ nói, tuần này mẹ sẽ đến Bắc Đô...”

Sắc mặt Diêu Hữu Gia đột nhiên thay đổi. Trong nháy mắt vẻ mặt đắc ý hài lòng liền giống như cà tím nhiễm sương

Không một tiếng động đi theo sau lưng Diêu Hữu Thiên, cùng cô đỡ Cố Thừa Diệu ra khỏi cửa chính.

Cố Thừa Diệu mở mắt, trần nhà xa lạ làm cho anh nhất thời có chút không rõ mình đang ở chỗ của ai

Cái ót đau nhói, làm cho anh nhắm mắt lại một lần nữa

Say rượu cộng thêm đập đầu, nhất định là không thoải mái

Anh đang ở đâu? Ý thức có chút quay cuồng, cúi đầu, trên người vẫn còn mặc bộ quần áo ngày hôm qua.

Nhìn giảng phòng được bố trí đơn giản trước mắt một cái, đây là phòng của người nào?

.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào

Cố Thừa Diệu nghe bên ngoài có tiếng động, mở cửa ra, liền nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh đang cầm hai cái túi đi vào phòng ăn

Nheo mắt lại, bóng dáng này có chút quen mắt...

Diêu Hữu Thiên dọn điểm tâm sáng xong, nghe tiếng động phía sau, tưởng là Diêu Hữu Gia đã thức dậy nên cô cũng không quay đầu lại đã mở miệng

“Anh thức rồi hả, vừa đúng lúc, tới đây ăn điểm tâm đi. Em mua xá xiu mà anh thích ăn đây.”

Xá xiu?

Trong mắt Cố Thừa Diệu thoáng qua một chút chán ghét, không kịp mở miệng, lúc này cô gái kia đã quay mặt lại

Mặt của đối phương, anh đã không xa lạ gì. Chỉ là lúc này nhìn thấy, trong mắt Cố Thừa Diệu hiện lên kinh ngạc một cách rõ ràng

Ánh mặt trời hừng đông, xuyên qua cửa sổ sắt đất chiếu vào phòng khách. Diêu Hữu Thiên đứng ngược chiều ánh sáng nên nhất thời không thấy rõ

“Anh...”

Trùng mắt nhìn, thấy rõ người phía sau là Cố Thừa Diệu, chữ “hà” nuốt về trong bụng

Không khí trầm mặc mang theo một chút quỷ dị

Diêu Hữu Thiên nghĩ tới tới ngày hôm qua, khi biết Diêu Hữu Gia muốn ném Cố Thừa Diệu ở trên đường thì cảm thấy không thỏa đáng

Nhưng cô muốn đưa Cố Thừa Diệu đến khách sạn thì Diêu Hữu Gia lại không đồng ý

“Khách sạn? Em phải vì một người đàn ông như vậy mà bỏ tiền cho anh ta ở khách sạn? Không được, Diêu Hữu Gia bần xìn vô đối một tiếng cự tuyệt đề nghị của cô

Hai người đấu tranh, kết quả là bây giờ Cố Thừa Diệu xuất hiện trong căn hộ của Diêu Hữu Gia. Mà đương nhiên cô cũng ở đây cả buổi tối. Dù sao nhà của Diêu Hữu Gia cách chỗ ở của cô cũng không gần

Diêu Hữu Thiên quan sát Cố Thừa Diệu một chút, trên người đối phương vẫn còn mặc áo sơ mi ngày hôm qua, thoạt nhìn có chút xốc xếch. Say rượu làm cho ánh mắt của anh hơi hồng, nhưng mà không hề giảm đi bề ngoài anh tuấn của anh

Ánh mặt trời dát lên người đối phương một tầng ánh kim, anh đứng ở nơi đó, áo sơ mi hơi xốc xếch, làm cho anh có mấy phần ngang ngạnh mang theo chút chán chường

Lúc này trông mắt đen của người đàn ông khẽ liếc, một tay bỏ vào túi quần, tùy ý mang theo khinh cuồng và ngạo mạn, làm cho người ta có cảm giác xa cách.

Nhưng mà bởi vì đối phương có gương mặt quá anh tuấn, chẳng những làm cho người ta không cảm thấy chán ghét, ngược lại sẽ cảm thấy anh rất tuấn tú, rất có cá tính

Ý thức được mình đang nhìn mặt đối phương đến ngây ngô, Diêu Hữu Thiên cảm thấy có chút không tự nhiên. Cô cũng đã gặp nhiều mỹ nam.

Nhưng nhìn chăm chăm một người đàn ông như vậy thật đúng là rất ít.

Chỉ có thể nói khí chất trên người Cố Thừa Diệu, phóng đảng không kiềm chế lại thêm vài phần tự nhiên cá tính. Thật sự là rất dễ hấp dẫn ánh mắt người khác. Chớ đừng nói chi lúc này anh còn làm cho người ta cảm giác có chút chán chường, càng thêm mê hoặc lòng người.

Sau khi Cố Thừa Diệu nhìn thấy cô, nhớ tới mấy lần không vui khi chạm mặt cô

Trông mắt đen càng trở nên thâm thúy, lộ ra một chút không vui, một chút nghiền ngẫm, còn có một chút căm hận

“Cô thực sự không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.”

Có ý gì?

Diêu Hữu Thiên khẽ vận lòng mảy, vẻ mặt có chút không hiểu.

Cố Thừa Diệu bước đi, chân thon dài thẳng tắp chỉ cất mấy bước liền đi tới trước bàn ăn, nhìn những điểm tâm trên bàn

Bánh bao hấp, sữa đậu nành, bánh tiêu, xá xiu, xiu mại, cháo.....

Chúng loại vô cùng đầy đủ. Hơn nữa số lượng rất nhiều. Nhưng mà toàn bộ đều là bữa sáng theo kiểu Trung Quốc

Anh không có chút cảm động, chỉ có cười lạnh

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Âm hồn bất tán

Người phụ nữ này, thật đúng là âm hồn bất tán

Anh đi tới đâu, cô liền xuất hiện sao?

Liên tiếp những lần vô tình gặp gỡ khiến cho anh không thể hoài nghi người phụ nữ trước mặt có dụng ý khác

Quay đầu lại, tầm mắt sắc bén quét trên người của Diêu Hữu Thiên

Áo sơ mi màu trắng tuyết, phía dưới là váy chữ A màu đen. Tóc dài xõa phía sau gáy, thoát nhìn rất già dặn mà không mất đi lạnh lợi

Lạnh lợi, cuộc đời anh ghét nhất là những phụ nữ quá mức khôn khéo. Trùng mắt nhìn người phía trước, giống như nhìn con ruồi.

“Cô gái, tiếp cận một cách thấp kém như vậy, thủ đoạn bỉ ổi như vậy, cô cảm thấy tôi sẽ bị lừa sao?”

Ngày hôm qua Diêu Hữu Thiên thuyết phục anh hai mình đừng dạy dỗ Cố Thừa Diệu đồng thời cũng chứa chấp anh ta, không ngờ, chẳng những anh ta không cảm kích còn nói ra những lời xấu xa như vậy.

Khẽ cau mày, nhớ đến lần trước đấu khẩu với anh, trong nháy mắt cô hiểu ra chỉ sợ người đàn ông này lại hiểu lầm

“Tiên sinh, anh không thấy là anh nên xin lỗi tôi sao?”

“Xin lỗi?” Cố Thừa Diệu ngoắc ngoắc khoe một, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo

Từ lúc anh mười sáu tuổi, những người phụ nữ giống như Diêu Hữu Thiên anh đã gặp quá nhiều

Vàng sáng tam thiếu gia của Cố gia chiếu sáng, không biết có bao nhiêu phụ nữ lấy cái cớ như vậy để tự đưa đến cửa.

Mục đích cuối cùng cũng chỉ có một. Nhân cơ hội bám vào Cố gia, sau đó yêu cầu lợi ích

“Cô gái, tôi không thể không nói, kỹ thuật diễn của cô rất vụng về.”

Trước khi quyến rũ anh, chẳng lẽ không biết đi hỏi thăm một chút, anh yêu thích cái gì sao?

Diêu Hữu Thiên không nói gì, anh hai Diêu Hữu Gia của cô là một người đẹp vô cùng

Nhưng mà bây giờ cô mới biết, còn có người đẹp hơn

“Tiên sinh, tối ngày hôm qua tôi đứng lúc gặp anh uống say. Không muốn ném anh ở ngoài đường, nên mới dẫn anh về đây. Cũng không...”

“Đứng lúc gặp? Không muốn ném tôi trên đường?” Âm thanh của Cố Thừa Diệu giảm đi mấy phần, mơ hồ lộ ra ý nguy hiểm

Hội sở Thiên Thượng Nhân Gian là con trai của dưỡng anh, Đỗ Thanh Hiên kinh doanh. Từ trên xuống dưới hội sở có ai mà không biết anh?

Coi như anh thật sự uống say trong Thiên Thượng Nhân Gian, tự nhiên sẽ có người chăm sóc, đâu cần người phụ nữ này tới nhiều chuyện?

“Tiểu thư, nói như vậy, tôi phải cảm ơn cô sao?” Về mặt hết sức chân thành nhưng trong giọng nói lại có mấy phần đùa giỡn

Diêu Hữu Thiên gật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm túc: “Quả thật như thế.”

Nếu như không phải cô ngăn cản, bây giờ chắc chắn là anh đang ngủ ở trên đường. Hơn nữa còn bị Diêu Hữu Gia cởi hết quần áo.

Nhìn bộ dáng quang minh lẫm liệt của cô gái trước mắt, Cố Thừa Diệu chỉ cảm thấy buồn cười

Nghe người qua, tầm mắt của anh tương giao với đối phương, hai bên đối diện, anh có thể tìm được bóng của mình trong mắt đối phương

“Vậy cô nói đi. Cô muốn tôi cảm ơn như thế nào?”

Khoảng cách gần như thế, thậm chí Diêu Hữu Thiên còn cảm giác được khi đối phương cất giọng, trong hơi thở nam tính mãnh liệt mang theo một chút cảm giác say

Người đàn ông hơi nheo mắt lại mang theo vài phần khinh cuồng, rồi lại lộ ra phong cách đàn ông lạnh lùng cao quý tính anh

Đột nhiên Diêu Hữu Thiên cũng cảm thấy có chút khát nước, cổ họng cũng hơi nghẹn

Loại cảm giác này quá kỳ quái, Cố Thừa Diệu lại tăng thêm một câu: “Tiểu thư, cô còn chưa nói, cô hi vọng tôi cảm ơn cô như thế nào?”

Diêu Hữu Thiên phục hồi tinh thần, chua chát phát hiện ra mình bị mê hoặc bởi nam sắc của Cố Thừa Diệu, nhất thời có chút không tự nhiên

Không tự chủ lui về phía sau một bước. Muốn kéo giãn khoảng cách giữa mình và đối phương

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Kỹ thuật diễn thật kém

Edit: Xám

Diêu Hữu Thiên muốn lùi về phía sau. Lúc này Cố Thừa Diệu lại tiến gần lên phía trước.

“Cô còn chưa nói, cô muốn để tôi cảm ơn cô thế nào?”

“.....” Diêu Hữu Thiên nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt, trong vẻ phóng túng mang theo vài phần ngỗ ngược, khe nhếch khóe môi, nụ cười xấu xa tà ác khiến cho nhìn anh càng lúc càng mê hoặc lòng người.

Nuốt nước miếng một cái, thân thể lùi về phía sau không dấu vết.

Nhưng không ngờ phía sau là cái ghế, dưới chân buông lỏng, cô ngồi xuống ghế.

Mà tay của Cố Thừa Diệu đúng lúc khoắc ở trên tay vịn.

.

Tình cảnh trước mắt, giống như là Cố Thừa Diệu giam cô ở ghế ăn cùng với giữa cơ thể mình.

“Vị tiên sinh này——”

Diêu Hữu Thiên chưa từng gặp tình cảnh như vậy, ngày trước ở bên Triệu Nhân Uyên, đều là phát hồ tình, chỉ hồ lễ*.

*Phát hồ tình, chỉ hồ lễ: ý chỉ quan hệ nam nữ chỉ theo lễ nghi, khuôn phép, không quá thân mật.

Vừa mới muốn anh cách xa mình một chút, mặt của Cố Thừa Diệu lại phóng đại ở trước mặt cô. Die nd da nl e q uu ydo n Hoi thờ ngay ở gò má cô.

“Cô gọi tôi là tiên sinh?” Người phụ nữ này, kỹ thuật diễn thật sự kém thấy rõ.

Nhìn xem, đã sớm điều tra rõ toàn bộ về mình, lại ở đây giả bộ không biết.

Mượn cớ tình cờ gặp gỡ một lần lại một lần để tiếp cận. Mục đích sau cùng là gì, còn phải hỏi nữa sao?

.

Diêu Hữu Thiên không hiểu vì sao phản ứng của Cố Thừa Diệu như vậy.

Khuôn mặt phóng đại trước mặt, quá mức anh tuấn, cô ổn định tinh thần, trực tiếp vươn tay đẩy thân thể của Cố Thừa Diệu ra.

Ngay từ lúc tay của cô đến gần, Cố Thừa Diệu đã nghĩ ra cách ứng phó rất hay. Đẩy người phụ nữ này ra, để cho cô ngã nhào.

Nhưng không ngờ Diêu Hữu Thiên lại đẩy anh ra?

Tốt lắm, cái trò lạt mềm buộc chặt này, cô ta thật sự chơi đến mức càng lúc càng nghiện rồi.

.

Diêu Hữu Thiên đi như chạy vào phòng khách, tìm được túi xách của mình, lấy ra một chùm chìa khóa xe ở bên trong.

Trở lại trước bàn ăn một lần nữa, đặt chìa khóa ở trước mặt Cố Thừa Diệu.

”Tiên sinh, hôm đó làm cho chiếc xe của anh bị đụng hỏng là lỗi của tôi. Xe tôi đã sửa xong. Đang ở cửa hiệu 4S ở quảng trường Chính An. Nếu có thể, tôi hi vọng anh có thể cứ tính toán như vậy thôi.”

Chiếc xe kia, đã sớm sửa xong.

Chỉ là Diêu Hữu Thiên vẫn không đi lấy. Bởi vì chiếc xe huênh hoang như vậy, cô thật sự không thể nhận được.

.

Nhưng vì Cố Thừa Diệu vẫn không liên lạc với cô, mà cô lại thật sự chẳng muốn dùng quan hệ đi tìm chủ xe, cho nên vẫn để trong cửa hiệu 4S.

Bây giờ Cố Thừa đã nhắc đến rồi, vậy đương nhiên cô sẽ trả lại xe cho anh.

Dẫu sao cô cũng không muốn dùng 50 triệu mua một chiếc As-ton-Martin One-77 hào nhoáng bên ngoài.

Cố Thừa Diệu nhìn chìa khóa xe trên tay Diêu Hữu Thiên, không hề đưa tay ra nhận.

Nhìn chăm chăm vẻ mặt nghiêm túc của Diêu Hữu Thiên hồi lâu, anh lạnh lạnh mở miệng: “Cứ tính toán như vậy?”

.

”Ừ.” Diêu Hữu Thiên gật đầu liên tục, vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi hi vọng anh cứ tính toán như vậy thôi. DiễđầànLêeQuýĐôn Tôi đụng hỏng xe của anh, nhưng đã giúp anh sửa xong rồi. Hôm qua giữ anh ở lại, chính là để trả lại xe cho anh.”

Không muốn nợ người, nhưng mà, cũng không thích để người ta lợi dụng.

Bản tính của Diêu Hữu Thiên như thế. Thế nhưng đáng vẻ nghiêm túc như vậy của cô, lại làm cho Cố Thừa Diệu cảm thấy hết sức buồn cười.

Nghĩ đến những lời cô nói ở bách hóa Kiều thị, cố ý làm cho Bạch Yên Nhiên hiểu lầm.

Nếu như Yên Nhiên thật sự hiểu lầm, không nghe anh giải thích, cô ta sẽ làm gì?

Mượn cơ hội leo lên vị trí cao hơn?

.

Thật đúng là một người phụ nữ khiến cho người khác chán ghét.

Cố Thừa Diệu nhìn khuôn mặt điềm đạm nho nhã của Diêu Hữu Thiên, chìa tay nhận lấy chìa khóa, tiện thể nắm tay cô ở trong lòng bàn tay.

Kề sát mặt đến bên tai cô, chất giọng đàn ông dễ nghe của Cố Thừa Diệu mang theo vài phần cảm dỗ.

”Cô đã giúp tôi sửa xong xe, vậy chúng ta đã hòa nhau rồi, hôm qua cô cho tôi ở lại, tôi vẫn muốn cảm ơn cô, cô muốn cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Không phải hiểu lầm

Edit: Xám

”Cô muốn cái gì?”

Khi Cố Thừa Diệu nói, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay của Diêu Hữu Thiên.

Không giống với bàn tay rắn chắc của anh, tay của cô, rất mềm mại, nhiệt độ lại hơi thấp.

Diêu Hữu Thiên đôi mắt hơi nheo lại của đối phương, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay khiến cho hô hấp của cô có chút không ổn định.

Không chút nghĩ ngợi rút tay về từ trên tay đối phương, lại đánh giá thấp sức lực của Cố Thừa Diệu.

Sức lực trên tay anh rất lớn, nắm tay cô rất chặt, cô vùng ra không được.

.

”Tiên sinh, anh ——”

”Vẫn còn gọi tôi là tiên sinh?” Giọng nói của Cố Thừa Diệu rất nhẹ, nhìn về bối rối còn có hoảng loạn chột lóe lên trong mắt Diêu Hữu Thiên, trong lòng cười nhạo không ngớt, nhưng về mặt một chút cũng không nhìn ra: “Cô xưng hô như vậy, chẳng phải quá xa lạ rồi sao?”

Bọn họ thân quen lắm sao?

Ấn đường của Diêu Hữu Thiên hơi cau lại, tay vùng ra không được, muốn bảo người đàn ông trước mặt buông mình ra.

Nhưng anh càng lúc càng kìm sát, cánh tay còn lại, thậm chí đặt ở trên eo cô.

”Anh buông tay ra trước đi.” Khoảng cách của hai người quá gần, bộ dáng này của anh, dinendian.loqid]on khiến Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không có cách trao đổi bình thường với anh.

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng trên eo là tay anh. Dưới tác dụng của trọng lực, đầu của cô va vào ngực anh.

Trán hơi đau.

Cau mày, cô không hi vọng tiếp xúc như vậy xảy ra, muốn lùi về phía sau một chút. Cố Thừa Diệu đã dùng một cánh tay khác giữ yên cơ thể của cô.

”Buông tay?” Một chút nghiền ngẫm trong mắt Cố Thừa Diệu, trở thành cay nghiệt, giọng nói lạnh lẽo lộ ra khinh thường: “Cô làm ra nhiều chuyện như vậy, không phải hi vọng tôi thể này sao?”

Cái gì?

.

Diêu Hữu Thiên tức cười, muốn đẩy anh ra, bàn tay Cố Thừa Diệu đặt trên eo cô, lại bắt đầu dùng sức.

”Người phụ nữ này, tôi đã từng nói, loại mặt hàng như cô, tôi thấy rất chóng mặt?”

Người đàn ông này, thật đúng là ——

Diêu Hữu Thiên còn chưa kịp phản ứng, trọng lực trên eo lại đột nhiên biến mất.

Thân thể của Cố Thừa Diệu bị người khác dùng sức kéo ra.

Anh còn chưa kịp phản ứng, một quyền đã đánh lên mặt anh.

.

Một quyền này, đánh vừa nhanh vừa mạnh.

Cố Thừa Diệu hoàn toàn không ngờ sau lưng còn có người, không có chút phòng bị nào bị đánh trúng.

Khuôn mặt bị đau, ngược mắt, một người đàn ông mặc đồ ngủ đứng ở sau lưng anh, đôi mắt đỏ ngầu lộ ra tức giận vô cùng.

Khi Diêu Hữu Gia giờ nắm đấm muốn cho Cố Thừa Diệu quyền thứ hai.

Cố Thừa Diệu đã phản ứng kịp, anh đã từng nhận huấn luyện Tán Đả, phản kích không chút khách khí.

.

Kỹ thuật đánh nhau của Cố Thừa Diệu tương đối tốt, ra quyền nhanh, độc, chuẩn. dfienddn lieqiudoon Có điều kinh nghiệm thực chiến của Diêu Hữu Gia lại phong phú hơn anh nhiều.

Hai bên đều dốc toàn lực, không chút nể nang, trong khoảng thời gian ngắn hai người đánh đến mức khó mà tách ra.

Điều Hữu Gia vừa bắt đầu còn liều mạng cho Cố Thừa Diệu vài quyền, có điều anh ra tay lại ác hơn.

Từng quyền đánh tới tấp, Điều Hữu Thiên đã trúng vài quyền. Điều Hữu Thiên vẫn đứng ở bên cạnh, mấy lần muốn tiến lên kéo hai người ra, nhưng lại không đúng cách.

.

“Dừng tay. Hai người dừng tay lại đi. Dừng lại.”

Kêu lên vài tiếng, Điều Hữu Gia và Cố Thừa Diệu làm như không nghe thấy, không ngừng ra quyền về phía đối phương.

Mất thấy Cố Thừa Diệu lại vung một quyền về phía Điều Hữu Gia,

“Dừng tay.” Điều Hữu Thiên rốt cuộc không nhịn được nữa mà xông lên, chắn ở trước mặt hai người.

Nắm đấm của Cố Thừa Diệu đã vung ra ngay trước Điều Hữu Gia, lại dừng lại ở thời điểm Điều Hữu Thiên xuất hiện.

“Thiên Thiên em tránh ra.” Điều Hữu Gia giận điên lên: “Em đừng nhúng tay vào, để anh đánh chết tên khốn kiếp này.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bạn gái của anh muốn thế nào?

Cố Thừa Diệu cũng không để ý tới Điều Hữu Gia kêu gào, trí nhớ tốt giúp anh nhanh chóng nhận ra người đàn ông trước mặt là ai

Cười lạnh, vẻ mặt hèn mọn mà khinh thường. Đánh chết anh? Cũng không nhìn lại xem bản thân anh ta thực sự có bản lĩnh đó hay không

Chỗ bị đánh trên gương mặt ần ần đau, lại nhìn khoe miệng đang chảy máu của Điều Hữu Gia

Có thể đối phương bị thương nặng hơn anh nhiều

“Thiên Thiên.” Ánh mắt kiêu ngạo của Cố Thừa Diệu làm Điều Hữu Gia càng nhìn càng khó chịu: “Hôm nay anh nhất định phải đánh chết anh ta.”

“Anh đủ rồi.” Điều Hữu Thiên tròn mắt nhìn Điều Hữu Gia một cái, trong mắt hiện lên vẻ uy hiếp rõ ràng: “Anh còn đánh nữa, em sẽ giận anh.”

Điều Hữu Gia bị chọc tức, oán hận hất tay ra, ánh mắt vẫn hung mãnh nhìn chăm chăm vào Cố Thừa Diệu

Điều Hữu Thiên thấy vết thương trên mặt anh mình, trong lòng có chút buồn bực

Mặc dù vừa rồi là anh trai ra tay trước, nhưng mà quan trọng là Cố Thừa Diệu xuống tay tàn nhẫn hơn anh mình nhiều lắm

Híp mắt, nghiêm mặt, từ trước đến nay ánh mắt của cô chưa từng nặng nề như vậy: “Vị tiên sinh này, chìa khóa xe tôi đã đưa cho anh, tôi nói rồi, chúng ta huề nhau, bây giờ anh có thể đi được rồi.”

Đi? Cố Thừa Diệu giống như không nghe thấy, sửa sang lại quần áo hỗn độn do đánh nhau lúc nãy

Cũng không thèm nhìn tới Điều Hữu Gia, trực tiếp đi tới trước mặt của Điều Hữu Thiên

Điều Hữu Gia sợ Cố Thừa Diệu sẽ ra tay, nhanh chóng bước tới trước mặt Điều Hữu Thiên để bảo vệ cô

“Anh còn muốn như thế nào?”

Cố Thừa Diệu nhìn Điều Hữu Gia giống như nhìn người chồng đang ghen tuông, anh cười nhạt: “Tôi muốn như thế nào? Chắc là anh nên hỏi bạn gái anh xem cô ấy muốn như thế nào?”

“...”

“Lần sau nếu như cô muốn quyền rũ đàn ông, làm phiền cô đối người khác. Cô, tôi nhìn rất chướng mắt.”

“Anh có ý gì?” Giọng điệu mui phần khinh bỉ của Cố Thừa Diệu làm Điều Hữu Gia nghe xong liền nổi giận, nhảy dựng lên giống như pháo nổ, Điều Hữu Thiên nhanh chóng kéo tay anh lại

Ánh mắt của cô yên tĩnh, không có chút nào khó chịu vì bị sỉ nhục, bị hiểu lầm

“Tiên sinh đã nói xong? Nói xong rồi anh có thể đi.”

Thấy cô cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, lại tiếp tục diễn trò “lạt mềm buộc chặt”, mặc kệ là loại nào anh cũng không có hứng thú để chơi cùng. Hừ lạnh một tiếng, Cố Thừa Diệu cũng không quay đầu lại mà rời đi.

“Thiên Thiên.” Điều Hữu Gia cực kỳ tức giận: “Sao em không để cho anh dạy dỗ anh ta? Cái gì là trò trẻ con? Thật sự cho rằng anh sợ anh ta sao? Để xem anh có đập chết anh ta hay không?”

“Đủ rồi anh hai.” Điều Hữu Thiên biết Cố Thừa Diệu hiểu lầm, nhưng mà anh ta là ai? Cô là ai?

Hiểu lầm thì hiểu lầm thôi

Người đứng hiểu lầm, có liên quan gì đến cô đâu?

“Ăn điểm tâm thôi.” Chỉ là một tên thần kinh thôi, để ý tới làm cái gì

“Thiên Thiên.” Trong lòng Điều Hữu Gia vẫn còn tức giận, tên đáng ghét đó. Đừng để cho anh bắt được, nếu không anh nhất định sẽ đánh anh ta tới lúc không ai nhận ra

“Mặt của anh thật là đau.” Điều Hữu Gia giờ tay che mặt giả bộ đang thương: “Em cũng không để cho anh đâm anh ta thêm mấy cái.”

Điều Hữu Thiên nhìn anh một cái, đâm thêm mấy cái nữa?

Cũng không nhìn xem là ai đâm mạnh hơn

Người đàn ông kia, tuy bề ngoài đẹp đẽ không ai bì kịp, nhưng ra tay lại tàn nhẫn như vậy

Còn có tự phụ, cuồng vọng ——

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nhất định cô phải cách xa người đàn ông đó một chút, xa thêm một chút nữa

.....

Lúc Cố Thừa Diệu trở về nhà trọ, phát hiện Bạch Yên Nhiên đang ôm đầu gối ngồi trong phòng khách

Trên người cô mặc bộ đồ ngủ, khóe mắt vẫn còn treo nước mắt. Dưới vành mắt đen một vòng, thoạt nhìn rất đáng thương

“Yên Nhiên?”

“Thừa Diệu, anh đã về?” Bạch Yên Nhiên nhìn thấy anh vào cửa, vẻ mặt sáng lên, nhảy xuống ghế sa lon chạy về phía Cố Thừa Diệu, nhưng không ngờ ngồi quá lâu, chân đã sớm tê dại

Cả người mềm nhũn ngã xuống mặt đất

Cố Thừa Diệu nhanh chóng đỡ cô lên, nhìn vẻ mừng rỡ trong mắt cô, ngoài ý muốn lên tiếng: “Cả buổi tối hôm qua em không ngủ sao?”

“Dạ.” Bạch Yên Nhiên gật đầu một cái, đôi môi đỏ mọng đóng mở mang theo một chút uất ức: “Anh chưa về, em không ngủ được.”

“Đưa ngực.” Cố Thừa Diệu vuốt vuốt tóc cô, ôm cả người cô vào trong ngực mình: “Tại sao không thương tiếc bản thân mình như vậy, em muốn làm anh đau lòng sao?”

“Anh đau lòng sao?” Bạch Yên Nhiên ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt tràn đầy chờ mong.

“Anh đã đau lòng muốn chết rồi.” Cố Thừa Diệu ngắt chóp mũi của cô: “Bây giờ anh đã về rồi, em có thể đi nghỉ ngơi.”

“Vậy anh ngủ với em đi.” Bạch Yên Nhiên ôm cánh tay của anh, khuôn mặt tràn ngập loại tình cảm không muốn xa rời

Cố Thừa Diệu vẫn còn chút nhừ đầu do say rượu, đương nhiên không từ chối. Mang theo Bạch Yên Nhiên đi về phòng

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Mang thai

Bạch Yên Nhiên dịu dàng áp mặt vào lồng ngực của anh, mới thư giãn nhắm mắt ngủ, lại thấy trên áo sơ mi trắng của Cố Thừa Diệu, có một sợi tóc dài màu đen.

Bạch Yên Nhiên vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, không nhận được ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thừa Diệu

”Thế nào?” Cố Thừa Diệu cảm thấy người trong ngực đột nhiên cứng ngắc, không hiểu rõ lắm cúi đầu nhìn cô

“...” Bạch Yên Nhiên lắc đầu theo bản năng, gắt gao mím chặt môi mình. Điều thứ nhất hiện lên trong đầu, là ngày hôm qua gọi điện thoại cho Cố Thừa Diệu thì anh nói là: em tới không thích hợp.

Lúc ấy trong bụng thấp thòm, lại cảm thấy có chút mờ mịt.

Mà bây giờ, những cảm xúc kia lại biến thành lo lắng

“Các người không thích hợp.” Lời nói của Kiều Tâm Uyển ngày đó lại vang lên bên tai một lần nữa

Tâm tình của Bạch Yên Nhiên đã không chỉ là lo lắng

Cô muốn mở miệng hỏi Cố Thừa Diệu

Nhưng lại cảm thấy dường như mất đi lập trường của bản thân

Trong đầu suy nghĩ trăm ngàn thứ, trong nháy mắt cô đã bị Cố Thừa Diệu ôm vào phòng

Thân thể chạm vào nhau, cô đột nhiên vươn tay ôm cổ của Cố Thừa Diệu

Trước khi anh kịp phản ứng, đưa môi của mình tới

“Yên Nhiên...” Cố Thừa Diệu thấy hôm nay Bạch Yên Nhiên cực kỳ nhiệt tình, có chút không hiểu, cô bị làm sao vậy?

Bạch Yên Nhiên lại ôm anh càng chặt hơn

“Thừa Diệu, cho em...”

Âm thanh cực nhỏ, mang theo hương vị quen thuộc, có chút nhu nhược. giống như hoa Molly đang đưa trong gió làm cho người ta yêu thương

Cố Thừa Diệu tràn đầy dịu dàng, không cự tuyệt sự chủ động của cô

Cảnh sắc tươi đẹp chậm rãi dâng lên, chiếu sáng một phòng kiểu điển

.

Bạch Yên Nhiên ngồi trước cửa phòng mạch chờ kết quả, đã hai tuần rồi cô vẫn chưa đến kỳ sinh lý

Nghĩ đến thời gian trước cô không tiếp tục để Cố Thừa Diệu làm các biện pháp, khóe môi cô giương lên.

Đây sẽ là một tin tốt sao?

Cô không xác định. Nhưng trong lòng lại hi vọng...

Cô biết, với gia thế của nhà họ Cố, với sự cường thế của Kiều Tâm Uyển, sợ là sẽ không đồng ý cho cô và Cố Thừa Diệu ở cùng nhau

Nhưng mà coi như Kiều Tâm Uyển có phản đối đi chăng nữa, nhà họ Cố có không thích đi chăng nữa

Chỉ cần cô mang thai, chẳng lẽ nhà họ Cố sẽ đứng nhìn cháu của bọn họ lưu lạc bên ngoài?

Mấy ngày nay, Cố Thừa Diệu luôn bận rộn

Anh luôn nói phải giúp đỡ Cố Thừa Kỳ. Nhưng Cố Thừa Kỳ là một người đàn ông thì anh giúp cái gì?

Trong lòng anh có tâm sự, lại không chịu nói với cô

Có phải anh cũng đã cho rằng, cô không xứng với anh? Cho nên không thể đi cùng anh?

Mấy ngày nay, Cố Thừa Diệu không hề nói tới chuyện kết hôn nữa. Có phải anh đã bắt đầu muốn thỏa hiệp với gia đình của anh rồi hay không?

Suy nghĩ này làm cho cô hết sức khủng hoảng

Cô gần gũi với Cố Thừa Diệu hơn trước, cũng càng hi vọng mình có thể có một đứa bé

Một đứa bé của cô và Cố Thừa Diệu

Chỉ cần có đứa bé, cô nghĩ tất cả mọi việc sẽ được giải quyết dễ dàng

“Bạch Yến Lan.” Y tá phía trong kêu tên. Cô nhanh chóng đi vào

“Bác sĩ, tôi mang thai? Là thật sao?” vẻ mặt Bạch Yến Nhiên lập tức sáng lên, quả thật không thể tin vào tai mình

Ông trời ban cho cô vận mệnh tốt như vậy sao?

“Đương nhiên là thật.” Bác sĩ nhìn bạch Yến Nhiên: “Mang thai chưa đầy hai tháng, bây giờ nhìn không rõ, hằng ngày phải chú ý...”

Những lời phía sau, Bạch Yến Nhiên đều không nghe được

Trong đầu cô chỉ có mấy chữ, cô mang thai, mang thai. Rốt cuộc cô đã mang thai

Ra khỏi phòng mạch Bạch Yến Nhiên quá mức vui vẻ, ngay cả đụng vào người khác cũng không biết

Mà một người phụ nữ khác vội vàng vàng chạy vào phòng: “Bác sĩ, mới vừa gọi tên của tôi phải không? Tôi tên là Bạch Yến Lan.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Con quyết định kết hôn

Trong phòng khách không khí có chút quái dị.

Kiều Tâm Uyển ngồi ở trên ghế sa lon, tầm mắt rơi vào trên người con trai của mình

Đứa con trai này là kết tinh tình yêu của bà và Cố Học Võ. Là kết tinh của tình yêu chân chính

Lúc bọn họ hạnh phúc nhất đã sinh ra đứa bé này

Nhưng sau khi sinh ra, bà lại chăm sóc con trai rất ít

Năm đó Cố Học Võ rất hay ghen tị, không thích bà ngày ngày kề cận con trai, cho nên lúc Cố Thừa Diệu còn rất nhỏ, liền ném nó cho bà nội là Ưông Tú Nga chăm sóc

Thời gian lâu ngày, mặc dù Cố Thừa Diệu không phản nghịch, nhưng cũng không nghe lời của bà nói

Lúc thường ngày anh còn thân thiết với bà nội hơn cả với bà

Không. Không riêng gì Ưông Tú Nga, thậm chí so với chị của anh là Cố Tĩnh Đình, còn muốn thân hơn người làm mẹ này

Mặc dù lúc nhỏ không ở bên cạnh chăm sóc con, nhưng như vậy không phải là bà không thương đứa con trai này

Lại càng không phải bà không coi trọng đứa con trai này

Nhớ đến lần cuối cùng bà và con trai chia tay trong không khí bức bối, bà cũng có chút mất mặt khi nói chuyện với con

Nhưng sự tồn tại của Bạch Yến Nhiên, làm cho bà cảm thấy khó chịu. Vô cùng khó chịu

“Ba, mẹ, hôm nay con đến là muốn nói chuyện với hai người một chút. Con đã quyết định kết hôn với Yến Nhiên, tháng sau sẽ cử hành hôn lễ.”

“Mẹ không...” Câu nói kế tiếp của Kiều Tâm Uyển bị Cố Học Võ ngăn lại

Ông nắm tay của bà, cho bà một ánh mắt

Nhớ tới lần trước mình và chồng cùng nói chuyện, Kiều Tâm Uyển nuốt âm thanh trở về, nhưng mà trên mặt vẫn là vẻ không ngờ

“Con xác định, con đã nghĩ kỹ chưa?” Âm thanh của Cố Học Võ nhàn nhạt, tuổi đã trung niên nên khí chất trên người càng kín kẽ

Mặt mày không nhúc nhích, lại làm cho người ta cảm giác có một khí thế bén nhọn

Đối với người cha này, Cố Thừa Diệu vẫn có chút kính sợ, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng tới quyết định của anh: “Con đã nghĩ kỹ”

“Nếu như ba mẹ không đồng ý?” Cố Học Võ nhìn con trai của mình. Ở trên người anh là sự kết hợp bóng dáng của ông và vợ

Từ nhỏ đến lớn đứa con trai này không hề làm cho ông lo lắng, nhưng mà...

“Nếu như ba mẹ không đồng ý, con cũng sẽ cưới Yên Nhiên.”

Lúc trước Cố Thừa Diệu lo lắng cảm nhận của Cố Thừa Kỳ

Tổng Vân Hi ra đi, làm cho tất cả mọi người đều bị đá kích rất lớn

Anh không mang theo Bạch Yên Nhiên đi cùng, không để cho cô xuất hiện trước mặt người nhà họ Cố. Chính là quan tâm đến cảm nhận của Cố Thừa Kỳ

Nhưng mà bây giờ không thể không nói: “Yên Nhiên mang thai.”

.....

Chủ nhật. Ngũ Đóa Kim Hoa lại tụ họp

Năm cô gái trẻ nói về những chuyện của mình đã trải qua mấy ngày nay. Cười cười nói nói, rất náo nhiệt.

“Mấy ngày trước, khoa phụ sản bệnh viện mình có một phụ nữ gây chuyện. Các cậu biết tại sao hay không?”

Khấp khuôn mặt Mạc Dư Tiếp là Bát Quái, vẻ mặt giống như kêu bọn họ nhanh tới

“Tại sao?” Từ Từ Nhiễm cũng phối hợp tới hỏi Bát Quái

“Kết quả của bác sĩ kiểm tra nói thể chất của cô ta thiên hàn, không dễ dàng thụ thai. Nhưng mấy ngày trước cô ta không thoải mái đã té xỉu, ở một bệnh viện khác lại phát hiện mình mang thai hơn ba tháng rồi. Lần này cô ta tức giận, nói bệnh viện của mình chuẩn đoán sai, sau đó tới đòi bồi thường.”

“Á. Đây không phải là chuẩn đoán sai sao?”

“Đúng vậy, đương nhiên là chuẩn đoán sai.” Trong khoa phụ sản Mạc Tư Diệp không thích nhất là bác sĩ Lâm, lúc này cũng cạy vào mình là ma cũ, ăn hiếp ma mới. Lại thích cạy già lên mặt

Khó khăn lắm mới có thể phạm một sai lầm để cho người ta nắm không thả, thật sự rất khó đấy.

“Cậu không biết đâu, bác sĩ Lâm đó...”

Mạc Dư Tiếp nói rất hăng say, giống như cô có kinh nghiệm đầy mình ở trong cái bệnh viện đó

Nhưng mà sau khi cô nói xong, cô mới phát hiện, trong năm người, có một người giống như không ở nơi này, từ đầu đến cuối đều nhìn về cửa kính bên ngoài

“Thiên Thiên, cậu đang nhìn cái gì vậy?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tại sao có thể như vậy

Điều Hữu Thiên cũng không chú ý bạn thân nói Bát Quái, cô không hề chớp mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Bây giờ thời tiết hơi lạnh, gió lạnh thổi từng cơn.

Đổi diện lối đi bộ, có một ông lão ôm một cái túi lớn. Lúc đang băng qua đường, cái túi trên tay lại bị rách

Có thứ gì đó rơi ra ngoài, lăn đẫy trên mặt đất

Chiếc xe chạy ngang qua, không có chiếc nào dừng lại, người đi đường thừa dịp đèn xanh càng đi lại nhanh hơn

Ông lão đứng ở đầu đường, đôi tay run rẩy nhặt đồ trên mặt đất

Lúc này có một chiếc xe dừng lại, người trong xe xuống xe, giúp ông lão nhặt đồ

“Thiên Thiên, cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Mạc Dư Tiếp đánh thức Điều Hữu Thiên đang lạc vào thế giới thần tiên, cô thu hồi ánh mắt, liền thấy mấy chị em tốt đang nhìn mình chăm chăm

“Bên ngoài có gì mà nhìn? Bọn mình nói chuyện cậu đều không hề chú ý?”

Điều Hữu Thiên không trả lời, tầm mắt lại quét ra bên ngoài một cái, ông lão đã được người kia đỡ qua đường cái

Bóng lưng kia lại làm cho tầm mắt cô dừng lại một lần nữa, lại bị tiếng kêu của chị em tốt kéo trở về

Cô quay mặt sang cười cười: “Không có gì, các cậu vừa nói gì?”

Mạc Dư Tiếp vừa muốn nói tin tức kia lại một lần nữa, vào lúc này điện thoại của Điều Hữu Thiên vang lên, âm thanh bên kia điện thoại, làm cho sắc mặt của cô hơi thay đổi

.....

Bạch Yên Nhiên nhìn màu đỏ trên quần, có chút kinh hoàng, có chút luống cuống

Tại sao có thể như vậy? Không phải cô đang mang thai sao? Tại sao lại ——

Chẳng lẽ là sảy thai?

Cô vô cùng hốt hoảng, vô cùng luống cuống

Đứng ở trong phòng vệ sinh, sắc mặt còn trắng hơn gạch men sứ trên tường mấy phần

Làm thế nào? Làm thế nào?

Tâm phiền ý loạn, thậm chí cô quên mất mình muốn gọi điện thoại cho Cố Thừa Diệu mà trực tiếp cầm túi xách lên bước ra cửa

Sau mấy tiếng, về mặt Bạch Yên Nhiên mờ mịt trở về nhà, sắc mặt nhu nhược tái nhợt như tờ giấy. Giống như lá rụng bay theo gió, lao đảo muốn ngã.

Tại sao có thể như vậy? Cô không có mang thai? Cô liên tục đi ba bốn bệnh viện, kết quả nào cũng giống nhau.

“Bạch tiểu thư, cô hoàn toàn không mang thai. Chẳng qua là cô sinh hoạt không đúng giờ giấc cộng thêm trong lòng hay căng thẳng, nên chu kỳ không đều.”

“Bạch tiểu thư, tử cung của cô ngã sau, hơn nữa thể chất thiên hàn, thật ra thì không dễ dàng thụ thai...”

“Bạch tiểu thư, nhất định là bệnh viện đã chẩn đoán sai. Nếu như cô không tin, có thể tìm đến những bệnh viện khác.”

.....

Những lời đó, từng tiếng vang ở bên tai, giống như là ma chú

Cả người cô không nhịn được mà run rẩy

Không có sức lực vực dậy bản thân, cũng không thể nào chấp nhận kết quả này

Thậm chí cô còn nhớ trước đó không lâu, lúc Cố Thừa Diệu biết cô mang thai, dùng sức ôm lấy cô một vòng

“Yên Nhiên, em mang thai? Anh sắp làm cha. Anh sắp làm cha. Trời ạ. Anh sắp làm cha rồi...”

Chị Cố Tình Đình đã mang thai, người em trai này, đương nhiên không thể tuột ở phía sau

Trên mặt anh hưng phấn, vẻ mặt vui sướng, giống như là một đứa bé

Bây giờ sao cô có thể nói cho anh biết, cô không mang thai? Đứa nhỏ mà anh hy vọng thật sự không tồn tại?

Cô không biết, cô thật sự không biết. Cô không mở được cái cửa kia

Cô càng không quên, Cố Thừa Diệu nói: “Yên Nhiên, bây giờ em mang thai rồi, ba mẹ sẽ không tìm được lý do phản đối nữa. Anh muốn cưới em, chúng ta kết hôn. Chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.”

Hạnh phúc?

Có đứa bé mới có hạnh phúc. Không có đứa bé, làm sao có hôn lễ? Làm sao có thể hạnh phúc?

Ông trời ơi, tại sao lại tàn nhẫn với cô như vậy?

Điện thoại di động vang lên một tiếng. Cô cũng xem như không nghe thấy.

Trong lòng bối rối bất lực, làm cho cô khát vọng muốn tìm một nơi để chạy trốn

Thừa diệu ——

Cái tên đó lòng vòng trong đầu, chưa lên tiếng, nước mắt đã chảy trước

Điện thoại bên kia, không phải Cố Thừa diệu, mà là ——

“Nha đầu chết tiệt kia, tao từ Macao về, tiền mày cho tao đã thua sạch rồi. Mau đem thêm vài chục vạn đến Hoa Hoa cho tao.”

Âm thanh đó giống như ác mộng, làm tay Bạch Yên Nhiên run lên

Điện thoại di động rơi trên ghế sa lon, bên kia nói gì, một chữ cô cũng không nghe tới

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hợp tác

Trong một quán cà phê được thiết kế lịch sự tao nhã

Diêu Hữu Thiên ngồi nhìn người phụ nữ xinh đẹp có thai trước mặt

Một đầu tóc nâu dài gọn sóng, mặt mày phấn chấn. Ngũ quan tinh xảo điểm lệ, tùy ý giờ tay nhắc chân cũng mang theo mấy phần ưu nhã

Hấp dẫn nhất là ánh mắt của cô ta, bên trong tản ra ánh sáng hạnh phúc, muốn giấu cũng giấu không được

Tổng giám đốc tập đoàn Cố Thị, Cố Tình Đình, cũng là con gái rượu của chủ tịch tập đoàn Cố Thị

Một người có xuất thân tốt, dù bất kỳ phương diện nào cũng làm cho các cô gái khác ghen tỵ

Diêu Hữu Thiên thấy đôi phương đứng dậy đồng thời đưa tay ra.

“Xin chào.” Khóe môi khẽ gợn lên, mỉm cười đúng chuẩn, cử chỉ đúng mực, thái độ không thân cận cũng không lấy lòng: “Tôi là Diêu Hữu Thiên”

Cô chú ý quan sát Cố Tình Đình, Cố Tình Đình cũng quan sát con gái của nhà giàu mới nổi này một lần

Ừ, ánh mắt yên tĩnh, không hốt hoảng

Mặc dù không quá xinh đẹp, nhưng thắng ở cái khí chất

Bình tĩnh thông dong, hoàn toàn không giống như một cô gái trẻ tuổi. Quan trọng hơn là, trên người không có một chút nào khoe khoang

Rõ ràng là nhà có rất nhiều tiền, nhưng cách ăn mặc nhìn cũng không ra một chút dấu vết của hàng hiệu

Áo khoác nỉ màu trắng tinh xảo, phối hợp với váy ngang gối cùng màu. Phong cách quy cũ nhưng khi mặc trên người cô lại có một nét đặc biệt

Lần đầu tiên nhìn thấy, cô đã thích Diêu Hữu Thiên này

“Tôi là Cố Tĩnh Đình.” Cố Tĩnh Đình khẽ mỉm cười, thu tay của mình lại. Ngồi xuống đối diện với cô: “Xin thứ lỗi cho tôi mạo muội. Hôm nay hẹn Diêu tiểu thư ra ngoài, tôi nghĩ cô đã biết là chuyện gì.”

“Tôi biết.” Ngày đó lúc Diêu Hữu Thiên nhận được điện thoại, cũng đã biết là liên quan đến công việc: “Vì mảnh đất của tập đoàn Chính Phát ở thành phố Y.”

“Diêu tiểu thư thật sự là một người thông minh. Nếu là như vậy, tôi sẽ nói thẳng, dự án làng du lịch lần này, công ty chúng tôi thiết kế có thể nói là tương đối hoàn mỹ. Tôi thật sự hi vọng chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Cố Tĩnh Đình vào thẳng vấn đề, cô tin rằng Diêu Hữu Thiên cũng là một người sáng khoái: “Kính xin Diêu tiểu thư có thể tuyệt phục ba mình, để ông đồng ý cho chúng tôi phát triển dự án.”

Diêu Hữu Thiên cũng không vội vã xem xét lời nói của Cố Tĩnh Đình, mà lấy một phần tài liệu mình đã chuẩn bị sẵn ra

“Chuyện này không phải chúng tôi không đồng ý, mà là có một vấn đề các người không biết.”

Công ty Chính Phát có một khối đất diện tích vô cùng lớn ở thành phố Y, nhưng mà mảnh đất trống này lại có một khối không phải của nhà họ Diêu

“Công ty chúng tôi có mảnh đất này. Diện tích 3000 mẫu. Nhưng ở giữa có một khối, không nhiều lắm, diện tích 150 mét vuông, không phải của công ty chúng tôi. Đây là nguyên nhân chúng tôi không thể đáp ứng yêu cầu của các người.”

“.....” Cái này Cố Tĩnh Đình quả thật không biết, cô nhất thời kinh ngạc: “Hóa ra là như vậy? Tôi còn tưởng rằng ông không đồng ý là vì ông muốn để mảnh đất này làm của hồi môn cho cô.”

Ba của Diêu Hữu Thiên là Diêu Đại Phát nói điều kiện, nếu như muốn hợp tác thì tìm Diêu Hữu Thiên

Bởi vì này mảnh đất, là quà cưới của Diêu Hữu Thiên

Chuyện cô và Triệu Nhân Uyên chia tay, trong nhà đã biết.

Diêu Đại Phát sốt ruột con gái, hận Triệu Nhân Uyên vô tình vô nghĩa. Nói sau này người nào lấy cô, ông liền đem mảnh đất ở thành phố Y làm của hồi môn

Lần trước, là tổng giám đốc Cố Thừa Kỳ đi thành phố Y khảo sát nghiệp vụ. Diêu Đại Phát vừa nhìn thấy Cố Thừa Kỳ đã hài lòng, cảm thấy anh tốt hơn Triệu Nhân Uyên nhiều

Trong lòng muốn anh làm con rể, cho nên mới nói ra yêu cầu này

Diêu Hữu Thiên cười cười, vẻ mặt không có một chút nhăn nhó: “Ba tôi hay nói giỡn.”

Diêu Hữu Thiên sáng khoái cũng không ngoài suy nghĩ và dự đoán của Cố Tĩnh Đình

Dự án hợp tác này, có lợi nhuận rất lớn. Chỉ là lần gặp này, liền phát sinh quá nhiều chi tiết

Trong lúc nói chuyện với nhau, Cố Tĩnh Đình càng thấy Diêu Hữu Thiên thích hợp. Trong lòng thực sự hi vọng Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Kỳ ở chung một chỗ

Phải biết rằng, kể từ khi Tống Văn Hi chết, Cố Thừa Kỳ vẫn không luôn sa sút

“Thiên Thiên. Tôi có thể hỏi cô vấn đề riêng không? Cố Tĩnh Đình là một người sáng khoái, Diêu Hữu Thiên cũng thế. Nửa ngày trao đổi, liền trực tiếp gọi tên của đối phương.

“Cô cứ hỏi.”

“Cô có bạn trai chưa?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Em không thoải mái sao?

Bên trong tiệm áo cưới.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào bên trong, mặc dù bên ngoài nhiệt độ hơi thấp, nhưng bên trong lại có khí ấm bốc lên vô cùng ấm áp

Ấm áp như vậy, nhưng lòng của Bạch Yên Nhiên không hề ấm áp, cô đảo tay trên album ảnh cưới, có chút không yên lòng

Tay cử động, nhưng ánh mắt không có tiêu cự, cả người giống như rời khỏi nơi này

“Thế nào?” Cố Thừa Diệu thấy cô khác thường, tầm mắt rơi vào album ảnh cưới: “Có phải không thích hay không? Nếu như không thích chúng ta đến nơi khác. Hoặc trực tiếp đến Milan cũng được.”

Bạch Yên Nhiên ngẩng đầu lên, có chút tái nhợt cười với Cố Thừa Diệu: “Em không sao.”

Bụng ản ản đau, đau đớn này như nhắc nhở cô, hạnh phúc bây giờ của cô chỉ được xây dựng trên một lời nói dối

“Em không thoải mái sao?” Cố Thừa Diệu nhìn Bạch Yên Nhiên, gương mặt tuấn đạt đầy vẻ ân cần. Nắm lấy tay của Bạch Yên Nhiên: “Tay của em sao lạnh như vậy?”

“Em không sao.” Bạch Yên Nhiên có chút run rẩy

“Còn nói không sao.” Trong mắt Cố Thừa Diệu hiện lên vẻ lo lắng và tự trách: “Sớm biết như vậy không cần đến xem áo cưới làm gì. Đi, không xem nữa, gọi điện thoại đặt từ Milan.”

“Thừa Diệu...”

“Nếu em không thích Milan thì Paris cũng được.” Lúc Cố Thừa Diệu nói, không quên đặt tay lên bụng Bạch Yên Nhiên: “Bây giờ em không thể so với người bình thường. Là hai người rồi, không thể quá mệt mỏi.”

“Không cần.” Bạch Yên Nhiên nắm chặt tay Cố Thừa Diệu, vẻ mặt có chút cầu khẩn: “Không cần phiền phức như vậy. Cứ như vậy là được rồi.”

Lúc nói chuyện, ngón tay chỉ lên một cái áo cưới: “Cái này đi.”

“Cái này?” Cố Thừa Diệu nhìn Bạch Yên Nhiên lựa chọn, gật đầu một cái: “Em thích là được rồi.”

“Em thích, rất thích.” Lúc Bạch Yên Nhiên nói chuyện, dán sát mặt lên bả vai Cố Thừa Diệu, trong mắt toát vẻ vô cùng lo lắng: “Thừa Diệu, em thật sự có thể gả cho anh sao? Tại sao em cảm giác giống như mình đang nằm mơ vậy?”

“Thật là một bé ngốc.” Cố Thừa Diệu ngắt cái mũi của cô: “Em đã có con với anh, em không gả cho anh thì gả cho ai?”

Sắc mặt Bạch Yên Nhiên trắng nhợt, vẻ mặt đột nhiên liền thay đổi có chút ít quái dị: “Thừa diệu, anh, em...em?”

Nếu như không có đứa bé, anh...anh sẽ lấy em sao?

Câu nói kia quay một vòng, lại trở thành: “Thừa diệu, ba mẹ của anh thật sự đồng ý cho anh cưới em sao?”

“Yên tâm đi. Anh nói cho mẹ anh biết là em mang thai. Bà không phản đối.” Cố Thừa Diệu giống như muốn an ủi Bạch Yên Nhiên, vỗ vỗ vào tay của cô: “Sắp tới Cố thị sẽ tổ chức tiệc mừng tròn năm thành lập, cho nên bọn họ rất bận. Hôn lễ của chúng ta sẽ cử hành sau buổi tiệc. Em yên tâm, nếu mẹ anh đã đồng ý, tất nhiên sẽ không phản đối nữa.”

Hơn nữa anh đã quyết định rồi, ở cuộc họp mặt tròn năm, liền thông báo cho mọi người biết, Cố Thừa Diệu anh đã có bạn gái.

Sắc mặt Bạch Yên Nhiên cũng không tốt hơn, ngược lại càng tệ. Dán sát mặt vào ngực Cố Thừa Diệu, trong lòng ngày càng lo lắng hơn

Muốn mở miệng giải thích nhưng lúc này một chữ cũng không nói ra được

“Thừa Diệu, em yêu anh.” Ôm thật chặt Cố Thừa Diệu, giống như ôm lấy chính mình

Cố Thừa Diệu nhẹ cong khóe miệng. Đôi mắt tràn ra ý cười ôn hòa: “Đứa ngốc.”

.....

Chọn áo cưới xong, Bạch Yên Nhiên cùng Cố Thừa Diệu đến nhà hàng ăn cơm

“Sắc mặt em rất kém.” Cố Thừa Diệu nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Yên Nhiên: “Thật sự không cần dẫn em đi bệnh viện sao?”

“Không cần, em không sao. Em chỉ hơi mệt một chút thôi.” Bạch Yên Nhiên nhanh chóng lắc đầu, đi bệnh viện? Bây giờ sao cô có thể đi bệnh viện.

“Em đi toilet.” Cô cầm túi xách đi về hướng phòng vệ sinh

ĐỂ lại Cố Thừa Diệu nhìn bóng lưng Bạch Yên Nhiên, vẻ mặt thoáng qua mấy phần lo lắng và không hiểu.

Hôm nay Yên Nhiên làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Cân nhắc đến em trai tôi một chút

Edit: Xám

Bạch Yên Nhiên đi ra từ toilet, đứng ở trước bồn rửa tay nhìn về mặt tái nhợt của chính mình trong gương đến gần người.

Cô biết vừa rồi cô có chút phản ứng quá khích, nhưng áp lực cực lớn trong lòng khiến cô cảm thấy không thờ nổi.

Sự thật cô không mang thai đó khiến cô hoàn toàn không biết phải đối mặt với Cố Thừa Diệu ra sao.

Nói cho anh biết sự thật? Cô không có dũng khí.

Nhưng không nói cho anh, cô lại cảm thấy trong lòng tràn đầy dằn vặt.

Cô cảm thấy mình là một tên trộm. Đang đánh cắp hạnh phúc không thuộc về mình.

.

Nhưng mọi thứ của Cố Thừa Diệu lại quá tốt đẹp, khiến cho cô hoàn toàn không có khả năng đẩy ra.

Đi ra ngoài mà có chút mờ mịt bối rối, tâm tình phức tạp, đến nỗi cô không chú ý tới có người đi vào toilet.

Cái túi trên tay không cầm chắc, rơi xuống đất.

Vật gì đó trong túi rơi ra ngoài.

.

“Thật ngại quá.” Một giọng nói thanh thanh đẹp dễ vang lên lên, đối phương mang theo vài phần áy náy rõ ràng.

Vào lúc cô còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã giúp cô nhặt túi xách lên.

“Cám ơn.” Bạch Yên Nhiên có chút bối rối, muốn nhận lấy túi xách trên tay đối phương, nhưng sau khi nhìn thấy rõ khuôn mặt đối phương thì ngăn người ra một chút.

Là người phụ nữ gặp ở bộ phận trang phục nữ của Bách hóa Kiều thị hôm đó.

.

Trên tay cô ấy, cầm túi xách của mình. Vẻ mặt của đối phương bình tĩnh, ôn hòa, giống như hoàn toàn không nhận ra cô.

“Cám ơn.” Nhận lấy túi xách của mình, đối với người phụ nữ này, Bạch Yên Nhiên có một chút thù địch không tự chủ. Thù địch như vậy đến quá kỳ quái, quá khó hiểu.

“Đừng khách sáo.” Diêu Hữu Thiên gần như liếc mắt một cái đã nhận ra người phụ nữ trước mặt là ai.

Nhìn thấy vật gì đó trên mặt đất khi cúi người xuống, nhặt lên một túi băng vệ sinh, đặt ở trên tay Bạch Yên Nhiên: “Cái này. Vừa rồi quên nhặt.”

Về mặt cô rất bình tĩnh, giống như không cầm trên tay băng vệ sinh, mà là rót một ly trà.

.

“.....” Bạch Yên Nhiên nhìn túi băng vệ sinh kia, trên mặt nóng hừng hực.

Không chỉ xấu hổ, còn có bối rối, hốt hoảng, mờ mịt luống cuống.

Túi băng vệ sinh kia nhắc nhở cô, cô không hề mang thai, cô là một kẻ lừa đảo. Kẻ lừa đảo.

Không. Cô không phải kẻ lừa đảo, cô chỉ quá mong muốn ở bên Cố Thừa Diệu. Như vậy mà thôi.

.

“Cô đừng đưa cho tôi, tôi không cần——” Bạch Yên Nhiên đột nhiên giống như là bị gì đó: “Cái này không phải của tôi, không phải của tôi.”

Nói xong, cô rời khỏi toilet mà đầu cũng không quay lại, để lại Diêu Hữu Thiên nhìn túi băng vệ sinh và bóng lưng của cô, có chút khó hiểu.

Đều là phụ nữ, đến tháng có gì mà xấu hổ? Da mặt mỏng thành ra như vậy sao?

Có điều, chuyện này và cô có liên quan gì đâu?

.....

Bạch Yên Nhiên về mặt hốt hoảng, vòng tới vòng lui ở trong nhà hàng nửa ngày, thậm chí đi nhầm chỗ cũng không biết. Chờ đến khi cô nhìn thấy rõ phương hướng, muốn quay trở lại chỗ của mình, thì nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc ngồi ở bên kia nhà hàng.

Cố Tĩnh Đình? Cô ấy cũng ở đây?

Cô đã từng ăn com vài lần với Cố Tĩnh Đình, cũng đã gặp nhiều lần. Đương nhiên biết rõ đối phương là chị gái của Cố Thừa Diệu.

Vừa mới muốn đi tới đánh tiếng chào hỏi với đối phương. Lại nhìn thấy người phụ nữ vừa mới gặp trong toilet ngồi xuống ở phía đối diện.

Mà câu nói tiếp theo của Cố Tĩnh Đình, truyền rõ ràng vào trong tai cô, khiến cho bước chân muốn tiến lên lúc đầu của cô, dừng ở đó bất động.

.

“Thiên Thiên, nếu như cô chưa có bạn trai, thì cân nhắc đến em trai tôi một chút. Em trai tôi thật sự rất ưu tú.”

Bàn tay cầm túi xách của Bạch Yên Nhiên, đột nhiên siết chặt thành nắm đấm. Đầu ngón tay tái nhợt lộ ra sự mệt mỏi nặng nề.

Thì ra, cho dù trước đây Cố Tĩnh Đình vẫn luôn dịu dàng lễ độ với cô, hơn nữa vẫn vội thuyết phục ba mẹ nhà họ Cố, cũng chỉ là bề ngoài chấp nhận cô mà thôi.

Như vậy, có phải nói ra hay không, chuyện cô không mang thai, người nhà họ Cố đã biết rồi ư?

Bọn họ đều đã biết rồi sao?

.

Cho nên Cố Tĩnh Đình mới bắt đầu vội vã giới thiệu bạn gái cho Cố Thừa Diệu?

Ánh mắt lại rơi xuống người Diêu Hữu Thiên lần nữa, sự ung dung, lý trí, bình tĩnh còn có khí chất cao quý trên người đối phương, cô đều không có.

“Các người không phù hợp.”

Lời của Kiều Tâm Uyển chọt hiện bên tai. Người phụ nữ giống như Diêu Hữu Thiên, mới phù hợp với Cố Thừa Diệu phải không?

Là như vậy sao?

Rốt cuộc cô không ở lại nổi nữa, chạy ra khỏi phòng ăn mà đầu không ngoảnh lại.

.....

Edit: Xám

Kiều Tâm Uyển nhìn tài liệu trước mặt, lại nhìn Cố Học Vũ một cái. Về mặt phức tạp khó phân biệt, mơ hồ lộ ra một chút thấp thòm

“Anh có ý gì?”

“Ý của anh là. Thừa Diệu vì cưới cô Bạch Yên Nhiên này, thậm chí không ngại nói dối với chúng ta. Em không cảm thấy, em nên lùi một bước sao?”

Về mặt Cố Học Vũ thân nhiên, đối với vợ, những năm gần đây ông chưa bao giờ can thiệp bất kỳ quyết định gì của bà.

Nhưng chuyện dùng tiền để Bạch Yên Nhiên rời đi này, ông lại cảm thấy Kiều Tâm Uyển làm việc thiếu suy nghĩ.

Không phải nói chuyện bà phản đối Cố Thừa Diệu và Bạch Yên Nhiên là sai. Mà là cách bà giải quyết không hợp.

“Em càng như vậy, chỉ làm Thừa Diệu càng quay lưng lại với em. Có lẽ nó mới thật lòng ba phần với cô gái kia, em phản đối như vậy, ngược lại kích động ra bảy phần của nó.”

“Thật lòng?” Kiều Tâm Uyển ném tư liệu trên tay lên trên bàn, “Anh muốn em chấp nhận một người phụ nữ dùng thủ đoạn không vẻ vang như vậy, thậm chí không ngại lừa gạt Thừa Diệu?”

Xin tha thứ, bất luận thế nào, bà cũng sẽ không chấp nhận. Nhìn tài liệu phía trên, nghĩ đến người phụ nữ kia không thể sinh con, lại còn giả bộ mang thai lừa gạt con trai mình, Kiều Tâm Uyển lập tức giận sôi lên.

Đứng bật dậy, cũng không để ý đến Cố Học Vũ, đi thẳng ra cửa.

Cố Học Vũ nhìn bóng lưng của vợ, cũng không lên tiếng, thu lại tài liệu trên mặt bàn. Đi theo ra ngoài.

.....

Khi Kiều Tâm Uyển tìm tới cửa, Cố Thừa Diệu đang họp.

Thân là tổng giám đốc của một công ty, anh cũng không nhàn rỗi.

Khi Cố Thừa Diệu vừa mới tốt nghiệp đại học, lúc đó cùng với bạn học cũng là bạn cùng phòng của anh – Thương Mạc Viễn thành lập công ty thiết kế GC.

Thiên phú về mặt thiết kế của Thương Mạc Viễn là chỗ Cố Thừa Diệu tán thưởng, bản lĩnh giao tiếp đối ngoại của Cố Thừa Diệu cũng là chỗ Thương Mạc Viễn chỉ chuyên tâm thiết kế không có.

Hai người ăn nhậu với nhau. Phối hợp ăn ý.

GC mới thành lập hai năm, đã chiếm vị trí số một ở trong nghề, năm ngoái lại càng trở thành một trong mười công ty thiết kế nội thất của Bắc Đô, tùy tiện nhận một hóa đơn, chính là lợi nhuận mấy trăm vạn. Trước đó vài ngày, Cố Thừa Diệu đích thân đàm phán, sau đó tiếp tục nhận được công trình thiết kế của viện phúc lợi lớn nhất Bắc Đô.

Mà đây cũng nguyên nhân khiến anh rất bận trong khoảng thời gian này.

Vừa muốn chuẩn bị hôn lễ, công ty cũng có việc bận. Anh phải giải quyết hết việc trên tay trước, mới có thể yên tâm kết hôn với Bạch Yên Nhiên, đưa cô đi hưởng tuần trăng mật.

Có điều vừa nghĩ đến hôn lễ đã sắp được tổ chức, anh cảm thấy mình mệt mỏi hơn cũng đáng giá.

Anh yêu Bạch Yên Nhiên, đương nhiên muốn cho cô mọi thứ tốt nhất.

Từ phòng họp đi ra ngoài, khi thấy Kiều Tâm Uyển và Cố Học Vũ ngồi ở trong phòng làm việc của mình, trong mắt Cố Thừa Diệu chợt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Ba, mẹ, sao ba mẹ lại đến đây?”

Từ sau khi con trai và Bạch Yên Nhiên ở cùng nhau, trong lòng Kiều Tâm Uyển đã kìm nén một hơi. Lại thấy thái độ của con trai xa cách như vậy, lại càng giận sôi lên.

“Sao hả? Không có việc gì thì không thể tới sao?”

“Con không nói như vậy.” Cố Thừa Diệu ấn đường điện thoại nội bộ, bảo thư ký bung lên hai ly thức uống nóng. Lúc này mới nhìn về phía mẹ: “Con cho rằng Cố thị họp thường niên, ba mẹ sẽ việc bận của mình.”

“Kỳ họp thường niên của Cố thị, đương nhiên có Thừa Kỳ Thừa Lâm tham gia. Con cho rằng người người đều giống như con?”

Không muốn tiếp nhận xí nghiệp của gia tộc, chỉ muốn gây dựng sự nghiệp của chính mình ——

Cố Thừa Diệu giang tay ra. Trên khuôn mặt nhìn về phía Kiều Tâm Uyển mang theo vài phần ngổ ngược: “Mẹ cũng nói công ty có Thừa Kỳ Thừa Lân tham gia. Con cần gì phải tiếp tục đi tham dự náo nhiệt?”

Lại càng không muốn nói, bây giờ Cố Tĩnh Đình còn đảm nhiệm chức vị tổng giám đốc của Cố thị. Chỗ nào cần dùng đến anh?

Kiều Tâm Uyển nhìn con trai, thành thật mà nói, đứa con trai này cũng nguyên nhân khiến bà kiều ngao.

Năm đó sống chết không chịu vào Cố thị, nhất định phải tự mình gây dựng sự nghiệp.

Hai năm nay thật sự cũng làm việc càng ngày càng tốt, Kiều Tâm Uyển thường xuyên ra ngoài, không ít được người ta khen ngợi con trai bà tài giỏi lại có bản lĩnh.

Đây cũng là nguyên nhân bà không thể chấp nhận Bạch Yên Nhiên.

Con trai của mình tốt như vậy, Bạch Yên Nhiên, cô ta không xứng.

“Thừa Diệu. Hôm nay mẹ đến là có chuyện muốn nói với con.” Kiều Tâm Uyển hít thở sâu, thật ra bà biết rõ, chuyện này bị vạch trần ra, người không thể chấp nhận, có lẽ chính là Cố Thừa Diệu.

Bị một người phụ nữ lừa gạt, đổi lại là bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Anh có ý gì

Kiều Tâm Uyển nhìn tài liệu trước mặt, lại nhìn Cố Học Vũ một cái. Về mặt phức tạp khó phân biệt, mơ hồ lộ ra một chút thấp thòm.

“Anh có ý gì?”

“Ý của anh là. Thừa Diệu vì cưới cô Bạch Yên Nhiên này, thậm chí không ngại nói dối với chúng ta. Em không cảm thấy, em nên lùi một bước sao?”

Về mặt Cố Học Vũ thân nhiên, đối với vợ, những năm gần đây ông chưa bao giờ can thiệp bất kỳ quyết định gì của bà.

Nhưng chuyện dùng tiền để Bạch Yên Nhiên rời đi này, ông lại cảm thấy Kiều Tâm Uyển làm việc thiếu suy nghĩ.

Không phải nói chuyện bà phản đối Cố Thừa Diệu và Bạch Yên Nhiên là sai. Mà là cách bà giải quyết không hợp.

“Em càng như vậy, chỉ làm Thừa Diệu càng quay lưng lại với em. Có lẽ nó mới thật lòng ba phần với cô gái kia, em phản đối như vậy, ngược lại kích động ra bảy phần của nó.”

“Thật lòng?” Kiều Tâm Uyển ném tư liệu trên tay lên trên bàn, “Anh muốn em chấp nhận một người phụ nữ dùng thủ đoạn không vẻ vang như vậy, thậm chí không ngại lừa gạt Thừa Diệu?”

Xin tha thứ, bất luận thế nào, bà cũng sẽ không chấp nhận. Nhìn tài liệu phía trên, nghĩ đến người phụ nữ kia không thể sinh con, lại còn giả bộ mang thai lừa gạt con trai mình, Kiều Tâm Uyển lập tức giận sôi lên.

Đứng bật dậy, cũng không để ý đến Cố Học Vũ, đi thẳng ra cửa.

Cố Học Vũ nhìn bóng lưng của vợ, cũng không lên tiếng, thu lại tài liệu trên mặt bàn. Đi theo ra ngoài.

.....
Khi Kiều Tâm Uyển tìm tới cửa, Cố Thừa Diệu đang họp.

Thân là tổng giám đốc của một công ty, anh cũng không nhàn rỗi.

Khi Cố Thừa Diệu vừa mới tốt nghiệp đại học, lúc đó cùng với bạn học cũng là bạn cùng phòng của anh – Thương Mạc Viễn thành lập công ty thiết kế GC.

Thiên phú về mặt thiết kế của Thương Mạc Viễn là chỗ Cố Thừa Diệu tán thưởng, bản lĩnh giao tiếp đối ngoại của Cố Thừa Diệu cũng là chỗ Thương Mạc Viễn chỉ chuyên tâm thiết kế không có.

Hai người ăn nhip với nhau. Phối hợp ăn ý.

GC mới thành lập hai năm, đã chiếm vị trí số một ở trong nghề, năm ngoái lại càng trở thành một trong mười công ty thiết kế nội thất của Bắc Đô, tùy tiện nhận một hóa đơn, chính là lợi nhuận mấy trăm vạn. Trước đó vài ngày, Cố Thừa Diệu đích thân đàm phán, sau đó tiếp tục nhận được công trình thiết kế của viện phúc lợi lớn nhất Bắc Đô.

Mà đây cũng nguyên nhân khiến anh rất bận trong khoảng thời gian này.

.

Vừa muốn chuẩn bị hôn lễ, công ty cũng có việc bận. Anh phải giải quyết hết việc trên tay trước, mới có thể yên tâm kết hôn với Bạch Yên Nhiên, đưa cô đi hưởng tuần trăng mật.

Có điều vừa nghĩ đến hôn lễ đã sắp được tổ chức, anh cảm thấy mình mệt mỏi hơn cũng đáng giá.

Anh yêu Bạch Yên Nhiên, đương nhiên muốn cho cô mọi thứ tốt nhất.

Từ phòng họp đi ra ngoài, khi thấy Kiều Tâm Uyển và Cố Học Vũ ngồi ở trong phòng làm việc của mình, trong mắt Cố Thừa Diệu chợt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Ba, mẹ, sao ba mẹ lại đến đây?”

Từ sau khi con trai và Bạch Yên Nhiên ở cùng nhau, trong lòng Kiều Tâm Uyển đã kìm nén một hồi. Lại thấy thái độ của con trai xa cách như vậy, lại càng giận sôi lên.

“Sao hả? Không có việc gì thì không thể tới sao?”

“Con không nói như vậy.” Cố Thừa Diệu ấn đường điện thoại nội bộ, bảo thư ký bung lên hai ly thức uống nóng. Lúc này mới nhìn về phía mẹ: “Con cho rằng Cố thị họp thường niên, ba mẹ sẽ việc bận của mình.”

“Kỳ họp thường niên của Cố thị, đương nhiên có Thừa Kỳ Thừa Lân tham gia. Con cho rằng người người đều giống như con?”

Không muốn tiếp nhận xí nghiệp của gia tộc, chỉ muốn gây dựng sự nghiệp của chính mình ——

.

Cố Thừa Diệu giang tay ra. Trên khuôn mặt nhìn về phía Kiều Tâm Uyển mang theo vài phần ngổ ngược: “Mẹ cũng nói công ty có Thừa Kỳ Thừa Lân tham gia. Con cần gì phải tiếp tục đi tham dự nào nhiệt?”

Lại càng không muốn nói, bây giờ Cố Tĩnh Đình còn đảm nhiệm chức vị tổng giám đốc của Cố thị. Chỗ nào cần dùng đến anh?

Kiều Tâm Uyển nhìn con trai, thành thật mà nói, đứa con trai này cũng nguyên nhân khiến bà kiêu ngạo.

Năm đó sống chết không chịu vào Cố thị, nhất định phải tự mình gây dựng sự nghiệp.

.

Hai năm nay thật sự cũng làm việc càng ngày càng tốt, Kiều Tâm Uyển thường xuyên ra ngoài, không ít được người ta khen ngợi con trai bà tài giỏi lại có bản lĩnh.

Đây cũng là nguyên nhân bà không thể chấp nhận Bạch Yên Nhiên.

Con trai của mình tốt như vậy, Bạch Yên Nhiên, cô ta không xứng.

“Thừa Diệu. Hôm nay mẹ đến là có chuyện muốn nói với con.” Kiều Tâm Uyển hít thở sâu, thật ra bà biết rõ, chuyện này bị vạch trần ra, người không thể chấp nhận, có lẽ chính là Cố Thừa Diệu.

Bị một người phụ nữ lừa gạt, đổi lại là bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không chấp nhận được.

Chương 45: Con sẽ cưới cô ấy

Bị phụ nữ lừa gạt thì bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không tiếp nhận được. nhưng mà như vậy mới tốt. Đau dài không bằng đau ngắn

Kiều Tâm Uyển cũng không muốn tổn thương con trai mình, nhưng bà càng mong muốn con trai hạnh phúc. Đây là bệnh chung của tất cả các bà mẹ trên đời

Kiên định đẩy xấp báo cáo đến trước mặt Cố Thừa Diệu, trong quá trình này giọng nói của Kiều Tâm Uyển đã khôi phục lại bình thường

Từ đầu tới cuối Cố Học Vĩ không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm vào con trai của mình

“Sự thật chính là như thế. Thừa Diệu, Bạch Yên Nhiên không phải là loại phụ nữ tốt đẹp gì. Cô ta lừa con, cô ta hoàn toàn không mang thai. Thậm chí cô ta không thể sinh con. Vì muốn gả vào nhà họ Cố nên cô ta lừa con, cô ta...”

Kiều Tâm Uyển còn định nói tiếp nhưng khi chứng kiến sắc mặt âm trầm của con trai thì dừng lại, quay đầu nhìn chồng mình, muốn chồng mình ủng hộ

Cố Học Vĩ cũng không lên tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của bà, tầm mắt vẫn rơi vào trên người Cố Thừa Diệu

Lúc này ông rất muốn nhìn phản ứng của con trai

Phòng làm việc nhất thời trầm mặc, Cố Thừa Diệu vẫn nhìn chăm chăm vào xấp báo cáo kia. Anh không cảm lấy, cũng không cử động

Hai tay khoanh để lên bàn, ánh mắt quá mức trầm lặng làm cho người ta không đoán được lúc này anh đang nghĩ gì

Hồi lâu, hồi lâu, rốt cuộc anh có động tác

Khẽ nghiêng đầu, ngược mắt chống lại tầm mắt của Kiều Tâm Uyển, khóe môi nâng lên mang theo vài phần giễu cợt

“Cho nên? Mẹ vẫn không muốn cho Yên Nhiên vào nhà họ Cố, mẹ muốn con chia tay với cô ấy?”

Kiều Tâm Uyển ngẩn ra, phản ứng của Cố Thừa Diệu không nằm trong dự tính của bà

Đầu óc của Cố Thừa Diệu thoáng qua hình ảnh khác thường của Bạch Yên Nhiên mấy ngày nay. Về mặt nhu nhược, thường toát ra lo lắng, tự ti, khấn trương

Cô ấy thê lương như vậy, thấp thỏm như vậy. Lúc nào cũng cẩn thận, lúc nào cũng sợ hãi

Nếu không phải là yêu, thì sao có thể hèn mọn đến như vậy?

Trí nhớ lui về phía sau, anh nhớ lại lúc mới quen. Cô giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi xuất hiện trước mặt của anh

Trong mắt pha trộn sự hoảng hốt và kinh hãi nhìn về phía anh, tràn đầy van xin

Trong nháy mắt đó, tim anh tràn đầy đau lòng. Quyết định che chở thật tốt cho cô gái trẻ tuổi có hoàn cảnh đáng thương này

Quyết tâm của anh, đặc biệt kiên định. Điểm này, chưa bao giờ vì một người nào mà thay đổi

Coi như Bạch Yên Nhiên không mang thai, vậy thì sao?

Lừa gạt? Mấy ngày nay, sự do dự và giằng giũa của cô, rốt cuộc đều có thể giải thích. Sao anh có thể nhẫn tâm trách cứ?

Nghĩ đến ánh mắt của Bạch Yên Nhiên, nghĩ đến sự bất đắc dĩ của cô, trong lòng nhất thời mong nhớ

Đứa bé, về sau chắc chắn có. Anh không vội

“Thừa Diệu. Con ——”

“Mẹ. Có phải mẹ muốn nói, nếu như con cố ý ở chung một chỗ với Bạch Yên Nhiên, mẹ sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với con hay không. Thật sao?”

Cười lạnh. Cố Thừa Diệu nhìn Kiều Tâm Uyển, ánh mắt cực lạnh. Kiều Tâm Uyển ngẩn ra, lời muốn nói nghẹn trong cổ họng

Cố Học Vô khẽ nhủ lòng mảy: “Thừa Diệu, chú ý thái độ của con.”

“Thái độ gì?” Cố Thừa Diệu hừ lạnh. Ánh mắt xẹt qua mặt cha mẹ mình: “Năm đó lúc hai người muốn kết hôn, ông nội bà nội con có phản đối không?”

“Vậy làm sao giống?” Gia thế của nhà họ Kiều? Bạch Yên Nhiên. Cô ta...

“Không có gì là không giống. Ở trong mắt con đều giống nhau.” Cố Thừa Diệu đứng thẳng người. Cầm xấp báo cáo lên, ném sang một bên, trong nháy mắt những tờ giấy đã rối loạn

Vỗ tay một cái, quay lại đối mặt với cha mẹ thì ánh mắt của anh lại lạnh thêm mấy phần: “Bạch Yên Nhiên, con nhất định cưới.”

Cả phòng trống vắng

.....

Cố thị họp hằng năm

Cố thị trải qua hai mươi mấy năm. Được hai anh em Cố Học Vô và Cố Học Văn kinh doanh ngày càng lớn mạnh

Truyền tới tay Cố Thừa Kỳ và Cố Thừa Lâm, hai anh em không tham công, không liều lĩnh. Nâng Cố thị lên một tầng cao mới

Đây là một bữa tiệc cực kỳ xa hoa, khách sạn lớn nhất Bắc Đô, phòng tiệc sang trọng nhất. Đến tham dự đều là giới thượng lưu

Ngay cả công ty cạnh tranh với Cố thị cũng phái người đến chúc mừng

Điều Hữu vừa tiến vào cửa hội trường, Cố Tĩnh Đình liền nhìn thấy

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Giúp mình được không

Hôm nay Điều Hữu thiên mặc một bộ lễ phục dài có màu sắc kết hợp. Cổ áo chữ V đơn giản màu trắng

Phần phía dưới thêu hoa tinh xảo nổi lên thân hình cực kỳ yếu điệu, lưng linh kéo dài đến tận eo, phía dưới là một mảnh màu đỏ

Lúc đi lại làn váy cũng sẽ bay múa theo. Vô cùng trắng, vô cùng hồng. Xen lẫn vào nhau, không có chút nào đột ngột. Ngược lại dung hòa khác thường

Cả người tỏa ra khí thế tao nhã. Vừa mới vào cửa, cho dù là đứng trong đàn mỹ nữ, nhưng vẫn hấp dẫn vô số ánh mắt

Cố Tĩnh Đình nhìn thấy Điều Hữu Thiên trước tiên, nhanh chóng đi về phía cô. Trên mặt là nụ cười yêu kiều: “Thiên Thiên, cô đã đến rồi.”

“Ừ.” Tầm mắt Điều Hữu Thiên rơi vào trên bụng của Cố Tĩnh Đình, vẻ mặt có chút kính sợ còn có mấy phần lo lắng

Mày ngày không gặp, hình như bụng của cô ấy lớn lên rất nhiều: “Cô sắp sinh rồi sao?”

“Ừ” Cố Tĩnh Đình gạt đầu một cái. Lôi kéo tay của Điều Hữu Thiên: “Chỉ mấy ngày nữa thôi. Đến đây, tôi giới thiệu cho cô một người.”

Người cô nói, đương nhiên là tổng giám đốc đương nhiệm Cố thị, Cố Thừa Kỳ. Cũng là em họ của cô

Đối với sự nhiệt tình của cô, Điều Hữu Thiên có chút im lặng, sẽ không làm mất thể diện của cô

Theo bước chân của cô đi tới Cố Thừa Kỳ đang đứng trong hội trường.

Trong lòng không có chút ý nghĩ muốn kết thân với Cố thị. Trải qua bốn năm tình cảm với Triệu Nhân Uyên, trong thời gian ngắn, cô chưa có ý định tìm kiếm tình yêu mới

Nhưng mà nếu như hai nhà đã xác định hợp tác, sau này Cố Tĩnh Đình sinh con, đương nhiên cô muốn lui tới Cố thị nhiều hơn

Cố Thừa Kỳ, tướng mạo anh tuấn, vóc người cao to. Chỉ là cặp mắt kia, lạnh lẽo, thâm trầm, bên trong không có một tia sáng rõ.

Trong lòng Điều Hữu Thiên có chút kinh ngạc lóe lên, vẫn kiềm chế giữ vẻ bình tĩnh đưa tay: “Cố tổng, hân hạnh.”

“Hân hạnh.” Ánh mắt Cố Thừa Kỳ nhân nhật, anh chỉ 26 tuổi, nhưng giống như ông cụ trải qua tang thương

Cố Tĩnh Đình giới thiệu hai người xong, phát tay một cái, rồi đi

Hôm nay ông xã yêu dấu Đường Diệc Sâm của cô sẽ trở về, cô muốn về nhà sớm một chút để gặp anh

Cố Tĩnh Đình vừa đi, Cố Thừa Kỳ và Diêu Hữu Thiên lâm vào lúng túng, hai người không hề nói chuyện

Không khí không khỏi quái dị

Vẫn là Diêu Hữu Thiên dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc

“Cố tổng, tôi hiểu rõ ý của chị anh, chỉ là xin anh yên tâm, tôi chỉ muốn hợp tác với Cố thị, không muốn kết thân với Cố thị.”

Cô khẽ mở đôi môi, lời nói ra khiến Cố Thừa Kỳ nhất thời kinh ngạc sau đó toát ra mấy phần tán thưởng

Cô gái trước mắt, ngược lại thông minh vượt quá dự liệu của anh. Hơn nữa, ánh mắt cô ấy nhìn mình, quả thực không có một chút vẻ mơ ước

Tĩnh khiết, vắng lạnh, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh

Khẽ mỉm cười, thì ra là lúng túng biến mất không thấy gì nữa, lúc người hầu bàn bung rượu đồ qua Cố Thừa Kỳ đưa cho Diêu Hữu Thiên một ly

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Cái ly trên không trung va chạm, cả hai đều rõ ràng, mình và đối phương không có tình yêu nam nữ. Lần hợp tác này, chắc hẳn sẽ cực kỳ thuận lợi

.....

Tại một chỗ khác trong phòng yến hội, hai cô gái ghé vào bàn dài nói nhỏ

“Mộng Thiên.” Từ lúc đi vào tầm mắt của Âu Dương Giác Mẫn chưa từng rời khỏi Cố Thừa Kỳ: “Cố Thừa Kỳ thật là đẹp trai.”

“Anh Thừa Kỳ đúng là rất đẹp.” Thẩm Mộng Thiên, con gái của Thẩm Thành. Cũng coi như em gái từ nhỏ lớn lên bên cạnh anh em nhà họ Cố: “Nhưng mà, cậu đừng nghĩ đến anh ấy nữa.”

“Tại sao đừng nghĩ nữa?” Trong lòng Âu Dương Giác Mẫn ngửa ngáy, ba anh em nhà họ Cố đều rất đẹp trai, hơn nữa đều đặc sắc

Nhưng mà Cố Thừa Kỳ đã có bạn gái. Cô lại yêu thích Cố Thừa Kỳ, cảm giác mình không thể khống chế được

Nhìn tới nhìn lui, chỉ có Cố Thừa Kỳ là tốt nhất: “Dù sao bạn gái anh ấy cũng mất rồi. Sao cậu không thể giúp mình chứ?”

“Giác Mẫn, không phải là mình đã kích cậu, coi như Tống Văn Hi đã mất, cậu cũng không có cơ hội.” Thẩm Mộng Thiên là người chứng kiến chuyện tình của Cố Thừa Kỳ và Tống Văn Hi

Tình cảm anh đối với Tống Văn Hi, tuyệt đối không phải ngày một ngày hai là có thể thay đổi

“Cậu nói xem Tống Văn Hi đã mất rồi, Cố Thừa Kỳ trẻ tuổi như thế, không lẽ phải thủ tiết Tống Văn Hi cả đời chứ? Anh ấy còn phải kết hôn sinh con nữa chứ?”

Âu Dương Giác Mẫn nhìn thấy trong mắt của Cố Thừa Kỳ lộ ra vẻ tối tăm, không hiểu sao trong lòng lại đau nhói: “Mộng Thiên, cậu giúp mình có được hay không?”

“Giác Mẫn, cậu thật sự không có cơ hội.” Thẩm Mộng Thiên thờ dài một hơi: “Không phải là mình không muốn giúp cậu.”

“Nhưng mà nhìn Cố Thừa Kỳ như vậy thật làm cho người ta đau lòng.” Âu Dương Giác Mẫn lắc cánh tay Thẩm Mộng Thiên: “Chẳng lẽ cậu đành lòng để cho anh ấy cả đời như vậy?”

Không đành lòng

Thành thật mà nói, những người quen biết Cố Thừa Kỳ, nhìn thấy anh mấy tháng qua, cũng sẽ không đành lòng. Nói chỉ đến Thẩm Mộng Thiên từ nhỏ đã coi ba anh em nhà họ Cố như anh mình

Tầm mắt Thẩm Mộng Thiên từ trên người Cố Thừa Kỳ thu hồi lại, liếc mắt nhìn bạn tốt của mình một cái: “Cậu muốn mình giúp cậu như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Không thoải mái

Lúc bữa tiệc chính thức bắt đầu, Cố Thừa Diệu mặc một bộ lễ phục màu đen chỉnh tề, cực kỳ dịu dàng mang theo Bạch Yên Nhiên mặc lễ phục màu trắng bước vào cửa

Bạch Yên Nhiên ôm chặt cánh tay của Cố Thừa Diệu. Đây là lần đầu tiên cô tới những nơi như vậy

Trong phòng tiệc rất to lớn, nhiều bóng dáng ăn mặc sang trọng, phóng tầm mắt nhìn tới, mọi người tùm nãm tùm ba nói chuyện rất vui vẻ. Làn váy nhẹ nhàng chuyển động, trong không khí thoang thoảng mùi thơm. Dàn nhạc trực tiếp diễn tấu tiếng đàn ưu nhã mềm mại

Nơi này quá mức xa hoa, quá mức hoa lệ.

Ánh sáng của đèn chùm thủy tinh phía trên chiếu vào mặt Bạch Yên Nhiên, làm cho sắc mặt của cô có chút vàng

Trong lòng hơi bàng hoàng, hơi mờ mịt, còn hơi luống cuống, rối rắm

Bước chân cũng tự nhiên chậm lại vài nhịp. Cố Thừa Diệu nhận ra cô có gì đó không đúng. Cầm lòng bàn tay của cô

“Không thoải mái?”

Bạch Yên Nhiên nhìn anh một cái, rất nhanh lại cúi đầu, giọng nói nhỏ như ruồi muỗi: “Em không sao”

Cố Thừa Diệu biết cô đang hồi hộp, sự lo lắng của cô, mấy ngày nay, anh luôn chờ đợi, chờ đợi cô nói thật với anh

Anh không muốn ép buộc cô, không muốn cô bị áp lực. Nhưng mà anh nghĩ, qua hôm nay, có lẽ cô có thể an tâm rồi

“Đi thôi.” Mang theo cô đi về hướng bàn dài bày đầy thức ăn, dọc đường gặp người quen, liền hàn huyên vài câu

Cũng không kiêng dè Bạch Yên Nhiên ở bên cạnh, giới thiệu cô cho người khác biết. Nhưng mà Bạch Yên Nhiên chỉ cúi đầu, dáng vẻ xấu hổ

Trong lòng có chút bất đắc dĩ, lại biết bản tính của cô vốn là như vậy, nên không đành lòng trách móc nặng nề. Quyết định không để ý tới những người đó, chỉ mang cô đi tới trước bàn dài

“Muốn ăn cái gì? Anh lấy cho em?”

“Thừa Diệu.” Bạch Yên Nhiên nhìn Cố Thừa Diệu, hơn một tháng nay anh vô cùng dịu dàng với cô. Trong lòng cô lại tràn đầy lo lắng

Mấy lần cô muốn nói với anh chuyện mình không mang thai. Nhưng nói không ra miệng được.

Sâu trong lòng cô luôn lo lắng bất an, Cố Thừa Diệu càng tốt với cô, thì sự bất an này lại càng sâu nặng: “Em...”

Bạch Yên Nhiên chưa từng biết mình và Cố Thừa Diệu lại chênh lệch như vậy

Những người đó, trước kia cô đều đã gặp qua. Ở nơi phồn hoa này, còn rất nhiều, rất nhiều người có tiền

Thậm chí chỉ dậm chân một cái, là có thể khiến người trong giới thương mại Bắc Đô run rẩy

Trong lòng lại càng lo lắng hơn, liền siết chặt cánh tay của Cố Thừa Diệu

Cố Thừa Diệu thấy cô lo lắng, càng thêm đau lòng

Không tiếng động nắm chặt tay của cô: “Yên Nhiên, không cần hồi hộp. Hôm nay anh nhất định sẽ làm cho ba mẹ chính thức đồng ý hôn lễ của chúng ta.”

Lần trước tại phòng làm việc bất hòa với cha mẹ, cũng không ảnh hưởng đến quyết tâm của Cố Thừa Diệu

Anh vốn là người có ý chí kiên định. Một khi quyết định chuyện gì, chín trâu cũng không thể kéo trở về

Kiều Tâm Uyển biết, Cố Học Võ cũng biết

Ngoài miệng vẫn phản đối, nhưng cũng không có hành động gì thực tế

Mà hôm nay, chính là thời điểm thích hợp anh tuyên bố hôn lễ của mình và Bạch Yên Nhiên

.....

Cố thị hợp hăng năm, vào lúc này bắt đầu tuyên bố

Âm nhạc du dương lập tức trở nên hào hứng, Cố Học Vô không nhúng tay vào chuyện công ty nữa, dĩ nhiên là để Cố Thừa Kỳ lên đài

Anh mặc một bộ lễ phục màu đen bước lên, nhẹ nhàng khoác tay áo, trong hội trường lập tức yên lặng

Anh đứng nơi đó, dáng người như người mẫu, gương mặt như minh tinh

Dưới đài có một số khách nữ đã lên tiếng hoan hô

Cố Thừa kỳ nhích tới gần Microphone, anh cũng không quá khách sáo, trước tiên nói lời cảm ơn mọi người đã đến dự, sau đó tuyên bố một tin

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thấp thỏm

“Hôm nay là ngày Cố thị hợp hăng năm, đồng thời chúng tôi cũng có một tin tốt tuyên bố với mọi người. Nhưng mà trước khi tuyên bố, cho phép tôi được mời một người lên đài...”

Đúng lúc này đèn pha trong hội trường đều chiếu vào người Diêu Hữu Thiên. Ánh đèn sáng ngời làm cho gương mặt cô càng thêm trắng mịn trong suốt

Khóe môi nở nụ cười tiêu chuẩn, bước lên đài

“Chào mọi người. Tôi là Diêu Hữu Thiên đại diện cho tập đoàn Chính Phát. Ngay hôm nay, Cố thị đã đầu tư ba tỷ. Hợp tác với tập đoàn chúng tôi, tiến hành triển khai hạng mục ở thành phố Y.”

Cô hiểu rõ khi tin tức này lọt ra ngoài, ngày mai cổ phiếu của Cố thị và cổ phiếu của tập đoàn Chính Phát đều một đường hát vang tiến mạnh

Giới thiệu ngắn gọn về hạng mục làng du lịch ở thành phố Y. Còn có những viễn cảnh tương lai

Một người phục vụ đẩy lên một chồng rượu cao

Cô và Cố Thừa Kỳ, cùng mở một chai sâm banh, màu rượu vàng chảy vào trong ly. Ăn mừng bọn họ hợp tác

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay, trên mặt cô vẫn mang theo nụ cười yếu ớt, tầm mắt lướt qua mọi người dưới đài, lại vô tình thấy được hai gương mặt quen thuộc

.....

Mặc dù Cố Thừa Diệu dẫn Bạch Yên Nhiên tới hội trường, nhưng cũng biết cái gì là chủ yếu, thứ yếu

Hôm nay là ngày Cố thị hợp hăng năm, cho dù anh muốn xưng danh Bạch Yên Nhiên, cũng phải đợi Cố thị tuyên truyền đến nơi đến chốn, đợi cuộc họp kết thúc mới nói sau

Lúc này thấy Diêu Hữu Thiên đột nhiên xuất hiện trên đài, trong đầu liền hiện lên hai người đã gặp qua vài lần

Tập đoàn Chính Phát? Tập đoàn mới xuất hiện ở thành phố Y? Cũng chưa từng xuất hiện chung với công ty của anh, bắt đầu hợp tác từ lúc nào?

Anh cũng không chú ý chuyện của công ty, đương nhiên không biết là Cố thị đang ném cành ô liu ra trước

Nhớ đến Diêu Hữu Thiên năm lần bảy lượt tiếp cận mình, cái này, sẽ không phải là một thủ đoạn khác của cô chứ?

Nếu là như vậy, người phụ nữ này, thật đúng là chưa từ bỏ ý định

Suy nghĩ vòng vo, anh không chú ý tới, trong nháy mắt khi Diêu Hữu Thiên xuất hiện trên đài thì sắc mặt của Bạch Yên Nhiên càng trở nên khó coi

Thân thể cứng ngắc, tê dại, một màn chạm mặt Diêu Hữu Thiên ngày đó hiện ra trước mắt

Thân thể bắt đầu run rẩy, cô không chút nghĩ ngợi lui về phía sau, nhấc chân định chạy ra ngoài, vào lúc này ở phía sau lại xuất hiện thêm một người

Cố Thừa Kỳ vừa đi tới đây đã ôm lấy bà vai Cố Thừa Diệu

Sau khi hàn huyên mấy câu Cố Thừa Kỳ vô cùng bất mãn mở miệng: “Thừa Diệu. Hôm nay đám người Tổng Lãnh đều tới đây, em còn vui ở nơi này làm gì? Đi. Qua bên kia chơi, nghe nói còn chuẩn bị rất nhiều tiết mục hay.”

“Được.” Cố Thừa Diệu gật đầu, vừa định dẫn Bạch Yên Nhiên đi cùng. Lại phát hiện không biết từ khi nào Kiều Tâm Uyển đã xuất hiện trước mặt bọn họ

Bà mặc một bộ sườn xám màu tím, đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng phong thái vẫn trẻ trung

“Mẹ.” Cố Thừa Diệu gọi rất nhẹ, vì chuyện của Bạch Yên Nhiên những ngày qua, anh cũng chống lại Kiều Tâm Uyển không ít

“Chào bác.” Đối với người bác cường thế này, Cố Thừa Kỳ vẫn có chút kiêng kỵ

“Bác, bác gái.” Vừa nhìn thấy Kiều Tâm Uyển Bạch Yên Nhiên liền nghĩ đến tờ chi phiếu kia, còn có ánh mắt khinh bỉ của Kiều Tâm Uyển. Trái tim khẽ run

“Không phải con muốn đi tìm Tổng Lãnh sao?” Lúc Kiều Tâm Uyển nói chuyện vươn tay kéo Bạch Yên Nhiên qua: “Con đi đi, mẹ dẫn cô ấy đi giới thiệu với mọi người.”

Về mặt bà vô cùng âm áp, giống như là đã chấp nhận Bạch Yên Nhiên

Mắt thần của Cố Thừa Diệu thoáng qua lo lắng, sau đó càng thêm nghi hoặc

Mẹ của anh, anh hiểu rõ, dễ dàng lùi bước như vậy, không phải là tính cách của bà

Lại càng không nói nửa thàng trước, vì Bạch Yên Nhiên, bọn họ đã cãi nhau một trận

“Mẹ. Yên Nhiên đi chung với con. Không phiền mẹ bận tâm.”

Vươn tay muốn kéo Bạch Yên Nhiên về trong lòng mình, ánh mắt của Kiều Tâm Uyển chợt lóe, không chút dè dặt tránh được tay của con trai. Cục kỷ thân mật giữ Bạch Yên Nhiên bên cạnh mình

“Thừa diệu, con làm cái gì vậy? Sợ mẹ ăn thịt cô ấy hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Sợ mẹ ăn thịt cô ấy hay sao?

“Thế nào? Sợ mẹ ăn thịt cô ấy hay sao?” Kiều Tâm Uyển thấy bộ dạng này của con trai, suy nghĩ một chút, nhưng trên mặt vẫn cười rạng rỡ: “Yên tâm đi, thím con cũng ở đó, thím nói muốn gặp bạn gái con một chút, con không yên tâm đứng không, vậy cứ đi cùng với mẹ.”

Xa xa, Tả Phán Tinh đang nói chuyện phiếm với mọi người, đứng ở giữa đám quý phu nhân, cười rất rạng rỡ, cảm nhận được ánh mắt của Cố Thừa Diệu nên cười cười với anh

“Không cần.” Hôm nay là ngày Cố thị họp hằng năm. Tin rằng Kiều Tâm Uyển tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện gì vào ngày hôm nay

Có thể nói bà coi trọng mặt mũi của Cố thị còn hơn cả mình

“Yên Nhiên, em đi với mẹ đi. Quen biết nhiều người cũng tốt.” Ít nhất đây là một loại thừa nhận trá hình

Lùi một bước, chỉ cần Kiều Tâm Uyển chịu mang theo Bạch Yên Nhiên bên cạnh, chịu tiếp nhận cô, chịu giới thiệu cô cho những người có quan hệ với nhà họ Cố, thì có vẻ như bà đã chấp nhận người con dâu này rồi

Trong lòng Bạch Yên Nhiên rất sợ Kiều Tâm Uyển. Cô có thể cảm giác được, bàn tay đang nắm lấy cô dùng sức đến mức nào

Cô không muốn đi cùng Kiều Tâm Uyển. Nhưng Kiều Tâm Uyển đã không thích cô như vậy

Nếu như cô còn kẻ cạ Cồ Thừa Diệu nữa, chỉ sợ Kiều Tâm Uyển sẽ càng ghét cô hơn

“Đến đây đi. Tôi dẫn cô đi giới thiệu với thân thích trong nhà họ Cồ.” Lúc Kiều Tâm Uyển nói chuyện, dắt tay Bạch Yên Nhiên đi

Điệu bộ của hai người cực kỳ thân thiết. Giống như là hai mẹ con

Lúc này một người phục vụ đang bưng một cái khay đi ngang qua bọn họ. Không biết tại sao đột nhiên vấp chân một cái

Cái ly ở trên khay rớt xuống, nước rượu bên trong đổ xuống lễ phục của Bạch Yên Nhiên

“A. Tại sao cậu lại bất cẩn như vậy?” Kiều Tâm Uyển tròn mắt nhìn người phục vụ kia một cái, thấy màu rượu đỏ hiện rõ trên lễ phục màu trắng của Bạch Yên Nhiên, trong mắt thoáng qua vẻ đáng tiếc: “Yên Nhiên, những người này, thật là vô ý, lễ phục của cô bị dơ rồi, đi với tôi đổi cái khác thôi.”

Bạch Yên Nhiên nhìn dấu vết trên người mình, lại thấy rõ ràng Kiều Tâm Uyển rất áy náy, trong lòng cảm thấy hơi quái dị, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, đi theo Kiều Tâm Uyển thay quần áo

.....

Bên trong phòng nghỉ ngơi. Kiều Tâm Uyển thấy cả người cô bần thiêu, nhếch nhác, cũng không kêu người mang quần áo tới đây. Mà không mẫn không nhật mở miệng

“Bạch tiểu thư, Tôi thật sự vô cùng bội phục cô. Cô nói dối y như thật.”

Sắc mặt Bạch Yên Nhiên tái đi, có chút không hiểu nhìn Kiều Tâm Uyển

Không thèm nhìn đến cô gái có sắc mặt tái nhợt nhu nhược trước mặt, giọng nói của Kiều Tâm Uyển cực lạnh: “Không có thai, mà giả vờ mang thai? Dùng thủ đoạn đê tiện này để vào nhà họ Cồ, cô...an lòng sao?”

Giọng nói rất nhẹ, lại giống như đao chém vào ngực Bạch Yên Nhiên

Dưới chân mềm nhũn, Bạch Yên Nhiên vô lực lui về phía sau hai bước. Sắc mặt giống như tờ giấy tái nhợt: “.....”

Đôi môi không ngừng run rẩy, một câu cũng không nói nên lời. Kiều Tâm Uyển biết?

Nhà họ Cồ biết? Mấy ngày nay cô trải qua rất hạnh phúc, mặc dù trong lòng có chút lo lắng, nhưng cô cho là sẽ không có ai biết

Nhưng mà, nhà họ Cồ lại biết?

Trong đầu hiện lên gương mặt của Diêu Hữu Thiên, là cô gái đó. Là cô ấy?

Cô ấy muốn cùng Cồ Thừa Diệu ở chung một chỗ, là cô ấy nói? Là cô ấy nói cho nhà họ Cồ biết

“Con. Con...con không phải, con...”

“Đừng nói nữa.” Kiều Tâm Uyển thật sự thấy Bạch Yên Nhiên rất chướng mắt. Vẻ mặt vô cùng lạnh: “Nếu lễ phục hư. Cô ở chỗ này nghỉ ngơi đi. Đừng có đi xuống dưới nữa.”

Bạch Yên Nhiên ngẩng đầu lên, trong con ngươi tràn đầy khiếp sợ nhìn Kiều Tâm Uyển.

Không, không phải là đáng sợ như vậy.

Rất cuộc Kiều Tâm Uyển không thèm để ý tới cô nữa. Xoay người đi ra khỏi phòng nghỉ. Ở cửa ra vào, bóng dáng của Cồ Học Vô đang đứng ở nơi đó, lông mày nâng cao mang theo vài phần thâm thúy

Kiều Tâm Uyển liền giật mình, nấp náy môi, trực tiếp lướt qua Cồ Học Vô đi xuống đại sảnh

Sau khi bà đi vài bước, Cồ Học Vô giữ tay bà lại, cùng bà đi xuống lầu

Kiều Tâm Uyển muốn tranh ra, nhưng ông nắm rất chặt, bà tránh không được. Khóe môi khẽ gợn lên. Tâm tình xấu lại trở nên sáng suốt

Đi tới cửa quẹo, âm thanh của Cồ Học Vô nhẹ nhàng vang lên: “Thừa Diệu sẽ hận em.”

“Sau này nó sẽ cảm ơn em.”

“Em, haiz...” Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mang theo nồng đậm sùng nịnh. Đầu ngón tay càng thêm nắm chặt

Chính là như thế, dù biết cách làm của bà không ổn, dù biết tính cách của bà quá sắc sảo

Nhưng bà chính là bà. Là người mà trước đây ông đã hứa yêu cả đời, yêu bà cả đời

Mặc kệ bà làm cho con trai họ như thế nào, ông cũng có thể bao dung, không oán không hối.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chột dạ

Trong đại sảnh, bữa tiệc mở đang náo nhiệt.

Vì nhà họ Cố có thân thế lớn mạnh, hôm nay còn mời không ít giới truyền thông nên sau khi Cố Thừa Kỳ dứt lời liền bị mọi người vây quanh chào hỏi

Cố Thừa Diệu là tam thiếu gia, cũng vừa là người phụ trách GC, anh vừa xuất hiện, cũng không tránh khỏi bị kỳ giả hỏi nhiều vấn đề

Đối với những chuyện như vậy anh đã sớm tập thành thói quen rồi. Trong lòng đã quyết, hôm nay chính là thời điểm tốt nhất để anh tuyên bố chuyện của mình và Bạch Yên Nhiên

Dáng vẻ hào hứng của anh đương nhiên không qua mắt được đám truyền thông khôn khéo

“Cố tam thiếu, nhìn dáng vẻ của anh, là sắp có chuyện tốt gì sao?”

“Anh mới vừa nói hôm nay anh có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, có phải liên quan đến vấn đề cá nhân của anh hay không?”

“Lần trước nghe nói anh và một cô gái bình dân qua lại thân mật, có phải anh có quyết định gì không?”

Không thể trách đám ký giả níu chặt Cố Thừa Diệu không buông. Đại thiếu gia Cố Thừa Kỳ, nghiêm túc lại cứng nhắc, dường như không đảo được tin tức gì. Nhị thiếu gia bình thường rất ít khi lộ diện. thỉnh thoảng xuất hiện nơi công chúng, cười rạng rỡ như ánh mặt trời

Chỉ còn lại tam thiếu gia này, thỉnh thoảng gây họa, là đại gia có tin tức trèo lên những trang đầu

Đối với vấn đề của bọn họ Cố Thừa Diệu giống như đánh Thái Cực. Ánh mắt lại bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Bạch Yên Nhiên

“Thật xin lỗi, những chuyện này, lát nữa tôi sẽ tuyên bố. Đảm bảo sẽ có tin đề ngày mai mọi người đăng lên trang đầu.”

Vừa có thể tuyên bố quyết định của mình, lại có thể thuận tiện tạo ra thế GC cho Cố thị. Cố Thừa Diệu làm những việc này có thể nói là ngựa quen đường cũ

Đi một vòng trong phòng tiệc, cũng không thấy Bạch Yên Nhiên đâu

Mi tâm khẽ nhú lên, đi đến đám quý phú nhân đang đứng nói chuyện với Kiều Tâm Uyển

.....

Trên hành lang ngoài phòng tiệc, Thẩm Mộ Dung Thiên nhìn cái khay trên tay Âu Dương Giác Mẫn

“Giác Mẫn à, mình... mình cảm thấy như vậy không hay cho lắm”

“Có cái gì không hay?” Âu Dương Giác Mẫn liếc cô một cái: “Chẳng lẽ cậu muốn cho Cố Thừa Kỳ cả đời làm hòa thượng?”

“Nhưng...” Khắp khuôn mặt đẹp đẽ của Thẩm Mộ Dung Thiên đều là vẻ chần chờ, tính khí của Cố Thừa Kỳ, cô rất rõ ràng, ngộ nhờ anh biết chuyện của cô làm, chỉ sợ anh không thể không trừng trị cô

“Yên tâm đi, anh ấy tuyệt đối sẽ không nghi ngờ cậu.”

Âu Dương Giác Mẫn nhìn hai ly rượu đỏ giống nhau như đúc trên khay: “Cậu phải giúp mình.”

Thẩm Mộ Dung Thiên thở phào một hơi, cuối cùng bắt đắc dĩ gật đầu: “Được rồi.”

Bưng lấy cái khay rượu của Âu Dương Giác Mẫn, cô đi về phía phòng tiệc

Mà Âu Dương Giác Mẫn thì lợi dụng cơ hội này để đi chuẩn bị những thứ khác

Cố Thừa Diệu vừa ra khỏi phòng tiệc, liền thấy Thẩm Mộng Thiên đang bưng hai ly rượu đỏ tới: “Mộng Thiên? Em có thấy Yên Nhiên hay không?”

Kiều Tâm Uyển nói là vừa rồi Bạch Yên Nhiên đi toilet, vẫn chưa trở lại

Anh đã đi toilet tìm, nhưng Bạch Yên Nhiên hoàn toàn không có ở đó. Gọi điện thoại di động cho cô thì cô không bắt máy, ở chỗ này cô không quen biết ai. Cũng không có rời khỏi khách sạn, vậy có thể đi đâu được?

“À?” Thẩm Mộng Thiên nhìn người tới, tự nhiên liền hỏi hột, lần đầu tiên trong đời làm chuyện xấu nên tay của cô hơi run, thiếu chút nữa làm đổ ly rượu đỏ

“Em có thấy Bạch Yên Nhiên hay không?” Cố Thừa Diệu lại hỏi một lần nữa

“Không có. Không có.” Thẩm Mộng Thiên lắc đầu thật nhanh, ly rượu trên tay lắc lư, xem chút nữa là đổ ra.

“Không có. Không có.” Thẩm Mộng Thiên đầu lắc phải thật nhanh, trên tay rượu đỏ quơ quơ, chỉ lát nữa là phải vẩy ra.

Trong lòng có chút nóng nảy, Cố Thừa Diệu vươn tay cầm một trong hai ly rượu uống một hơi cạn sạch

“Anh Thừa Diệu...” Thẩm Mộng Thiên giật mình, hình như Cố Thừa Diệu uống cái ly kia? Liệu có sao hay không? Xong rồi, xong rồi, mới vừa rồi cô không thấy rõ lắm

“Anh đi tìm tiếp.”

Tầng này có ba cái toilet, bố trí cách xa nhau

Chắc mới vừa rồi anh bỏ sót, Cố Thừa Diệu để cái ly trên tay xuống khay của Thẩm Mộng Thiên. Cũng không chú ý tới sắc mặt trắng bệch của cô, mà tiếp tục đi tìm Bạch Yên Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tầng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Say

Cũng trong lúc đó, bởi vì vừa mới tuyên bố hợp tác với Cố thị nên Diêu Hữu Thiên cũng bị người ta giữ lại hàn huyên, chúc mừng không ít

Một số nam sĩ trẻ tuổi chưa từng thấy qua Diêu Hữu Thiên càng nắm chặt cơ hội này tiến đến lấy lòng. Chưa đầy một tiếng, cô đã uống không ít rượu

Gương mặt hơi nóng lên, hôm nay có thể đạt được kết quả như vậy, thật sự vượt qua mong đợi của cô

Người trên thương trường, đều là tinh ranh, lần lượt tới gần, Diêu Hữu Thiên càng uống nhiều. Bắt đầu muốn hôn mê

Lễ phép cự tuyệt một người đàn ông đang đến gần, bước chân của Diêu Hữu Thiên như có như không đi ra toilet bên ngoài

Lúc này điện thoại di động vang lên, tùy tiện tìm một căn phòng nghỉ muốn gọi điện kêu người tới đón mình

Phòng tiệc này ở tầng trung gian của khách sạn. Bên ngoài phòng tiệc có mấy gian phòng nghỉ ngơi, đặc biệt chuẩn bị riêng cho khách

Gọi điện thoại cho Diêu Hữu Gia, người nghe điện thoại lại là anh cả Diêu Hữu Quốc, anh đã tới Bắc Đô rồi

Nghe giọng nói say rượu của cô, Diêu Hữu Quốc muốn đến đón cô, hỏi rõ ràng địa chỉ của cô, nói là sẽ đến liền

Cúp điện thoại xong, Diêu Hữu Thiên bắt đầu choáng váng dữ dội, rượu hôm nay tác dụng rất chậm. Lúc uống thì không thấy gì, bây giờ mới bắt đầu thấy rõ

Diêu Hữu Thiên lắc đầu muốn tỉnh táo một chút, nhưng phát hiện chỉ là phí công

Hôm nay thật sự uống quá nhiều. Nhìn phòng nghỉ, tính toán thời gian một chút, khoảng nửa giờ nữa anh cả sẽ tới, cô ở chỗ này nghỉ ngơi cũng ổn

Dù sao cũng đã xong việc, hiệu quả muốn đạt, hôm nay đã đạt được ngoài mong đợi

Đầu thật là đau, thật là nặng. Thật sự rất muốn ngủ

Cô dán đầu vào gối, liền nhắm hai mắt lại. Ý thức có chút hôn mê, thậm chí cô quên mất việc mình chưa đóng cửa phòng

Mấy phút sau cửa phòng nghỉ bị người khác mở ra

“Yên Nhiên? Em ở đâu?”

Bởi vì tới nơi này nghe điện thoại nên Diêu Hữu Thiên không có mở đèn. Mà hiện tại cô đã quá say, một tiếng gọi kia, cô nghe thấy, nhưng không nghe rõ

“Ừm.” Trả lời theo bản năng, lời nói cũng không rõ ràng

Trong bóng tối, lại làm cho Cố Thừa Diệu đã tìm Bạch Yên Nhiên hơn một tiếng thờ phào nhẹ nhõm

“Yên Nhiên, Yên Nhiên...” Thì ra cô trốn ở chỗ này, thật là làm anh lo lắng muốn chết

Cố Thừa Diệu tìm Bạch Yên Nhiên hơn nửa tiếng. Gọi điện thoại cho cô không có ai nhận, đi tìm ba toilet cũng không thấy ai

Hỏi nhân viên phục vụ thì lại nói không thấy ai đi ra ngoài

Anh càng tìm càng phiền não. Không riêng gì trong lòng nóng nảy, cơ thể cũng bắt đầu nóng lên

Rõ ràng là mùa đông, nhưng mà anh chỉ cảm thấy nóng. Cà vạt đã sớm bị anh tháo ra, áo khoác tây trang cũng đã cởi bỏ

Cố Thừa Diệu chỉ mặc cái áo sơ mi, vẫn cảm thấy nóng. Hạ thể buộc chặt, giống như không phải là của mình

Miệng đắng lưỡi khô, ý thức mơ hồ. Thân thể có chút phản ứng không bình thường

Trước khi Cố Thừa Diệu uống ly rượu của Thẩm Mộ Dung Thiên thì đã uống không ít rượu. Từ lượng của anh không tệ, tuy nhiên chưa từng cảm thấy rượu hôm nay có thể say lòng người như vậy

Lo lắng đối với Bạch Yên Nhiên sau khi tìm thấy cô đều đã tan biến

Trong bóng tối, bóng dáng đi về phía giường, bước chân hơi lảo đảo, dường như anh không đứng vững

Thân thể giống như không phải của mình. Chớp mắt truyền tới cảm giác say, còn có một mùi hương tự nhiên nhàn nhạt

Hạ thể buộc chặt hơn. Anh vươn tay, ôm người trên giường vào ngực

“Tiểu Yên Nhiên, em lại làm cho anh lo lắng gần chết.” Chỉ là thời gian ngắn ngủi như vậy, nhưng anh lại phát hiện mình rất nhớ cô

“Anh rất nhớ em” Thân thể cấp bách cần sự an ủi của cô. Vô cùng cần. Cảm giác như thể trước nay chưa từng có

Nhất là bây giờ, cả người anh giống như bị lửa đốt rất khó chịu

Kèm theo giọng nói dịu dàng níu non là một đôi môi ấm áp hạ xuống

Dường như uống quá nhiều nên Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không phản ứng kịp, đôi môi đã bị đối phương tóm được

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mất khống chế

Hôm nay Diêu Hữu Thiên quả thật uống rất nhiều. Hơn nữa Cố thị hợp hàng năm chuẩn bị rượu, đều không phải rượu đỏ bình thường

Đủ năm, hơn nữa mùi vị rất đậm đà

Cô cảm thấy có người đang đè mình, cau mày lại, muốn đẩy ra, lại phát hiện hai tay vô lực

“Không cần ——”

Cực tuyệt, nhưng bởi vì đôi môi không tự do đã biến thành “Ừm ừm”

“Ừm..”

Đầu rất nhức, cả người không có sức lực. Muốn ngủ say để quên hết tất cả

Cô chống cự theo bản năng, lại đánh không lại đối phương cường thế

Người uống say, khí lực thường rất lớn, mà Cố Thừa Diệu không chỉ uống say, anh còn trúng thuốc

Thẩm Mộng Thiên hoàn toàn không biết Âu Dương Giác Mẫn tìm thuốc lợi hại như thế nào. Cô đổ toàn bộ vào ly rượu, đáng lẽ là rượu này nên vào bụng Cố Thừa Kỳ, nhưng lại bị Cố Thừa Diệu uống cạn sạch

Rượu còn đồng thời thêm tác dụng của thuốc, khiến ý thức của Cố Thừa Diệu mê ly

Người trong ngực vừa thơm vừa mềm. Vừa đầy mê hoặc

Anh say, từ thân thể đến tâm hồn. Lý trí đã sớm quẳng lên chín tầng mây bên ngoài. Có thể cùng người yêu quang minh chính đại đứng dưới ánh mặt trời, tiếp nhận sự chúc phúc của mọi người

Có thể làm cho ba mẹ đồng ý hôn lễ của anh, có thể làm chúa tể cuộc đời mình

Đối với anh mà nói, vui sướng không khác gì việc anh đang làm

Đầu ngón tay từng chút đi xuống phía dưới, tiếp tục hâm nóng thân thể cô

Dù bên ngoài gió lạnh thấu xương, nhưng nhiệt độ trong phòng chỉ tăng không giảm

Diêu Hữu Thiên cảm thấy cả người nặng trĩu, cô mơ hồ cảm thấy không ổn. Nhưng cô uống say, vốn không có sức giãy giụa

Cô cố gắng muốn mở mắt nhìn người phía trên là ai, lại phát hiện vô cùng khó khăn

Thân thể của cô đã sớm giống như không phải của cô nữa, cô muốn kêu lên, muốn đẩy người đó ra, thậm chí muốn mắng chửi vài câu nữa

Cô lại không chống cự được đôi tay đang di chuyển trên người mình, còn có môi. Đầu thật là đau, tác dụng của rượu làm cho cô không có năng lực kháng cự

Khi một trận đau kịch liệt truyền tới, cô không nhận được liền rơi nước mắt

Trong bóng tối nước mắt rơi xuống gối nằm. Hoàn toàn không có người phát hiện

Cố Thừa Diệu đang bị được lực ăn mòn cũng cảm thấy nghi hoặc, bên trong xiết chặt. Anh dịu dàng, tùy ý hạ xuống

“Em thật chặt, bảo bối.” Người ở trên, đang lăm bằm cái gì, thì thào một câu lại một câu mà tiếp theo đó là từng hồi từng hồi đau đớn đập vào cô

Trong phòng nghi một vùng tối tăm, tất cả đã sớm mất không chế

.....

Bóng đêm dần chìm xuống. Bữa tiệc cũng sắp kết thúc

Một đám ký giả vẫn chưa chịu đi, tất cả bọn họ đang chờ Cố tam thiếu tuyên bố tin tức

Mọi người đều biết, xì căng đan của Cố tam thiếu và một tiểu thư ở quán bar dường như đã truyền khắp thành phố

Mà bây giờ Cố tam thiếu nói muốn tuyên bố tin vui, không phải là anh muốn cưới cô gái quán bar đó chứ?

Nếu là như vậy, đây thực sự là tin tức chấn động Bắc Đô

Tin này ra trang đầu, nhất định có thể áp đảo chuyện hợp tác của Cố thị và Chính Phát, càng có thể làm cho bọn họ có đề tài để bàn tán

Bên ngoài bắt đầu có sóng ngầm, hai người trong phòng nghỉ hoàn toàn không hay biết

Sau khi đau đớn Diêu Hữu Thiên đã tỉnh táo không ít. Tuy rằng như thế, cô vẫn không có sức đẩy người phía trên ra

Vóc dáng người kia, xem ra cao hơn cô nhiều lắm, hơn nữa sức lực của anh ta lớn hơn cô rất nhiều

Lúc mới đầu thân thể vô cùng đau. Nhưng mà lúc sau đối phương lại trở nên dịu dàng

Cảm giác đau tiêu tán không ít, trong bóng tối, người đàn ông dịu dàng ôm cô, không biết gọi cô là bảo bối bao nhiêu lần. Cuối cùng đem tất cả những đau đớn của cô xoa dịu

Giọng nói của đối phương hơi quen thuộc, cô cảm giác mình đã từng nghe qua. Lại không nhớ rõ được

Ý thức lúc tỉnh lúc mê

Cô không biết sự giằng co này kéo dài bao lâu, sau mấy lần chìm nổi. Đầu ngón tay của cô cũng không còn chút sức lực nào, không có cách nào đẩy người đàn ông phía trên ra, chỉ có thể mặc cho anh làm chúa tể

Lần cuối cùng khi cô sắp ngất, người đàn ông phía trên đã dừng lại. Sau đó nằm trên người của cô không nhúc nhích

Rốt cuộc Cố Thừa Diệu cũng xả được được lực, giải quyết xong tác dụng của thuốc anh đã ngủ say

Vừa mệt mỏi vừa khốn đốn, lúc dòng nhiệt nóng bỏng như nước sông chảy vào cơ thể mình Diêu Hữu Thiên cũng mất đi ý thức

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tương xứng

Bên ngoài phòng nghỉ vang lên từng hồi bước chân

Diêu Hữu Quốc. Anh cả của Diêu Hữu Thiên, con trai trưởng của nhà họ Diêu. Gọi điện thoại cho em gái thì không có ai trả lời, đi lòng vòng trong phòng tiệc N lần cũng không thấy em gái mình đâu, nên đã nhờ bộ phận giám sát camera kiểm tra

Màn hình hiển thị lần cuối cùng là Diêu Hữu Thiên đi vào một căn phòng nghỉ

Lúc này, Cố Thừa Kỳ và những người khác của nhà họ Cố cũng giúp một tay tìm người, dù nói như thế nào, Diêu Hữu Thiên cũng là đối tượng hợp tác trong tương lai, anh cũng không thể để cho cô có tổn thương gì

Mà lúc mọi người xuất hiện tại phòng nghỉ, đập vào mắt là hình ảnh Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên đang nằm trên giường

Không khí trong phòng đầy ái muội, nửa cơ thể của hai người lộ ra bên ngoài chăn, quần áo vứt lung tung trong phòng. Cách nắm chặt cánh tay của Cố Thừa Diệu còn ôm chặt eo của Diêu Hữu Thiên

Dù cho người ngu ngốc, cũng sẽ biết trước mắt xảy ra chuyện gì

Kiều Tâm Uyển và Cố Học Võ cũng đi theo tìm người

Hôm nay ở buổi tiệc bà đã gặp Diêu Hữu Thiên một lần. Cảm giác của bà đối với cô không tệ, bà cũng biết con gái mình muốn tác hợp cho Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Kỳ

Trong lòng cũng cảm thấy tương xứng

Nhưng làm thế nào cũng không nghĩ đến, mới có mấy giờ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, con trai mình đã ngủ với Diêu Hữu Thiên trên một chiếc giường

Này...

Đại não xoay chuyển rất nhanh, tầm mắt không chút dấu vết nhìn Cố Học Võ một cái. Cùng bà kết hôn nhiều năm, đương nhiên Cố Học Võ biết ánh mắt lúc này của bà có ý gì

Trong lòng thở dài một hơi, quay đầu nhẹ giọng phân phó cho người ở phía sau

Bên này, Cố Thừa Kỳ bị việc ngoài ý muốn này làm cho lờ mờ một chút. Không phải Thừa Diệu có bạn gái rồi sao? Tại sao cùng Diêu Hữu Thiên ở chung một chỗ?

Bọn họ vừa quyết định hợp tác cùng công ty Chính Phát, Cố Thừa Diệu lại đang náo loạn cái gì đây?

Không riêng gì anh, người giật mình còn có Thẩm Mộ Dung Thiên với sắc mặt tái nhợt đang đứng bên cạnh. Xong rồi, xong rồi, tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?

Chẳng trách Cố Thừa Kỳ không có chút phản ứng nào, ly rượu có thuốc xem ra đã vào bụng Cố Thừa Diệu rồi

Nhưng mà, nhưng mà bây giờ phải làm sao đây? Cố Thừa Diệu có bạn gái? Sắc mặt Thẩm Mộ Dung Thiên tái nhợt, thậm chí không dám ở lại nơi này, chỉ sợ mọi người biết chuyện tốt mà cô đã làm

Lặng lẽ lui về phía sau, sau đó không tiếng động chạy trốn

Tình cảnh lúc cô chạy đi, không ai chú ý. Cửa phòng có đám ký giả tò mò đã bắt đầu điên cuồng xông tới

Sự chú ý của mọi người lại một lần nữa bị dời đi

Sắc mặt Diêu Hữu Quốc hơi thay đổi. Gương mặt cương nghị, cực kỳ nghiêm túc

Xoay người, lạnh lùng quét mắt về đám ký giả kia. Khí thế bén nhọn đủ để cho bọn họ thu máy chụp hình vào

Nhưng mà cho dù như thế, vẫn có người không sợ chết

Có một ký giả đánh bạo nhìn về phía Cố Thừa Kỳ: “Cố tổng, xin hỏi lúc này Cố tam thiếu nói có chuyện muốn tuyên bố, chính là chuyện Cố thị và Chính Phát kết thân sao?”

“Cố tổng, Cố thị và Chính Phát hợp tác, là vì Cố tam thiếu và Diêu tiểu thư ở chung một chỗ sao?”

“Cố tổng, xin hỏi Cố tam thiếu và Diêu tiểu thư ở chung một chỗ đã bao lâu rồi?”

Lúc này hai người trên giường vẫn ngủ bất tỉnh nhân sự

Hoàn toàn không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn bọn họ chăm chăm, dáng vẻ của bọn họ lúc này thật sự đắt giá

Lúc trước Cố Thừa Kỳ còn nghe Cố Thừa Diệu khoe khoang muốn kết hôn với Bạch Yên Nhiên

Náo loạn trước mắt, anh chưa có quyết định trả lời như thế nào, lúc này Kiều Tâm Uyển đã mở miệng

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cơm có thể ăn nhiều, lời không thể nói lung tung

“Xin mọi người đến đại sảnh uống trà, chúng tôi sẽ làm một buổi họp ký giả.”

“Để tuyên bố nhà họ Cố và nhà họ Diêu kết thân sao?”

“Khi nào thì cử hành hôn lễ?” Một ký giả khác hỏi táo bạo hơn

“Mọi người hãy đến đại sảnh trước, có tin tức gì chúng tôi nhất định sẽ thông báo.” Lúc Kiều Tâm Uyển nói chuyện ra hiệu cho Cố Học Võ làm cho đám ký giả này đi ra

Những phóng viên kia đã chụp được cái mình muốn chụp, nhận được tin mình muốn nhận. Cũng không rối rắm, cùng nhau đi ra ngoài

Trong lòng bọn họ đều nghĩ, quả nhiên đi theo Cố tam thiếu thì không sợ không có tin hot

Đám người tản đi không ít, Diêu Hữu Quốc thấy rõ Diêu Hữu Thiên đang ngủ không có một chút nhận thức

Lại thấy Cố Thừa Diệu đang ngủ rất say, anh xoay người lại tỉnh táo nhìn Kiều Tâm Uyển một cái

“Cố phu nhân, hy vọng chuyện này, nhà họ Cố có thể cho nhà họ Diêu một cái công đạo.”

Kiều Tâm Uyển ngăn ra, theo bản năng nhìn về phía Cố Học Võ

Về mặt Cố Học Võ không thay đổi, tương đối bình tĩnh nhìn Diêu Hữu Quốc: “Không biết cái công đạo mà anh nói là ý chỉ...”

“Em gái của tôi, thật sự là bảo bối. Nếu như nhà họ Cố không dân xếp ổn thỏa, chịu trách nhiệm về việc này, nhà họ Điều nhất định sẽ không bỏ qua như vậy.” Giọng nói của Điều Hữu Quốc rất lạnh, cũng rất kiên định: “Nếu như nhà họ Cố cho rằng nhà họ Điều dễ ức hiếp như vậy thì trước tiên không cần nói đến chuyện hợp tác nữa, dù cho liều mạng toàn bộ nhà họ Điều. Cũng nhất định đòi cho em gái tôi một cái công đạo.”

“Điều tiên sinh.” Hôm nay là lần đầu tiên Kiều Tâm Uyển nhìn thấy con trai trưởng nhà họ Điều. Xem ra chừng chạc hơn con trai của mình nhiều. Chỉ là: “Chuyện này, có lẽ không phải trách nhiệm của một mình Thừa Diệu đâu? Có lẽ hai đứa nó muốn ở chung một chỗ đấy?”

Ánh mắt Điều Hữu Quốc nhân nhật, trong mắt lại hiện lên vẻ giễu cợt

Ở chung một chỗ? Em gái của anh ở chung một chỗ với ai, anh sẽ không biết sao?

“Thật sao? Bà xác định là hai đứa nó muốn ở chung một chỗ, mà không phải là Cố thiếu gia thừa dịp em gái tôi uống say rồi cưỡng bạo nó?”

Cưỡng bạo?

Từ này hơi nghiêm trọng, mi tâm Kiều Tâm Uyển nhíu lại: “Điều tiên sinh, com có thể ăn nhiều, lời không thể nói lung tung, Cố Thừa Diệu và em gái cậu đã sớm quen biết. Người trẻ tuổi tình đầu ý hợp, sao lại biến thành cưỡng bạo chứ?”

Điều Hữu Quốc không thêm đề ý, xoay người muốn đi gọi em gái mình để hỏi cho rõ ràng, lúc này cửa lại vang lên một tiếng kêu không thích hợp

Sau khi bị Kiều Tâm Uyển ném ở phòng nghỉ, Bạch Yên Nhiên liền phát hiện không tìm được điện thoại di động của mình

Cô muốn ra khỏi phòng để tìm Thừa Diệu, nhưng hai người canh giữ ở cửa không cho cô đi ra

Cô chưa bao giờ biết Kiều Tâm Uyển ghét cô đến mức độ như vậy, ở trên lầu mấy giờ, cô và Cố Thừa Diệu mất đi liên lạc. Cô nghĩ dù như thế nào cô cũng sẽ đợi anh đến tìm mình

Nhưng Cố Thừa Diệu còn chưa đến, người ở trước cửa lại thả cô ra ngoài

Mang cô đi xuống lầu. Cô cho là rốt cuộc Kiều Tâm Uyển cũng nguyện ý thả cô, cho cô gặp Cố Thừa Diệu, không ngờ khi đến nơi này, lại để cho cô nhìn thấy một màn như vậy

“Thừa, Thừa Diệu...”

Trái tim kịch liệt co rúc lại, sắc mặt biến thành yếu ớt. Hốc mắt đỏ lên, lệ trong mắt dường như sắp rơi xuống

“Thừa Diệu.” Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Cô muốn hỏi cho rõ, cô muốn biết là chuyện gì đã xảy ra.

Cô giật mình khi nhìn thấy gò má của Điều Hữu Thiên. Là cô ấy? Rốt cuộc lại là cô ấy?

Dưới chân mềm nhũn, cô hoàn toàn không có chút năng lực phản kháng

Kiều Tâm Uyển thấy sắc mặt của Bạch Yên Nhiên, khóe môi gợn lên. Rất tốt, rất tốt. Chồng của bà làm việc vẫn luôn khiến bà an tâm

Thời gian này, đúng là vừa vặn

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Có thể không cần nữa

Editor: Xám

Cơ thể Bạch Yên Nhiên run rẩy không ngừng, những người tụ tập trước cửa phòng đó, những ánh mắt đó, lúc này tất cả đều quét lên người cô.

Cô cảm thấy mình đã sắp không đứng vững được nữa, nỗi đau bị phản bội đã đè nát nơi yếu mềm nhất của đáy lòng cô.

Thừa Diệu, Thừa Diệu...

Sao anh có thể phản bội em? Phản bội tình yêu của chúng ta?

Đầu ngón tay run run, cô muốn đi lên trước vài bước để đánh thức Cố Thừa Diệu hỏi cho rõ, nhưng cánh tay lại bị người ta níu lại lúc nào không biết, sau đó kéo ra bên ngoài.

Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Vũ một cái, chuyện ở đây đã để đàn ông giải quyết rồi, tiểu bạch hoa[1] trước mặt này để bà giải quyết thật ổn thỏa.

[1] tiểu bạch hoa: chỉ người phụ nữ bề ngoài nhu nhược, đáng thương nhưng nội tâm xảo quyệt hiểm ác.

Cầm lấy cánh tay Bạch Yên Nhiên, gần như là nửa kéo nửa đẩy lôi cô ra bên ngoài.

Khoảng cách không cần quá xa, dẫn thẳng người đến phòng nghỉ bên cạnh.

"Cô Bạch, vừa rồi cô muốn làm gì?"

"Cháu... cháu..." Đôi mắt Bạch Yên Nhiên đỏ lên, nhìn Kiều Tâm Uyển với vẻ mặt nhu nhược, hoang mang lắc đầu: "Cháu... cháu không biết. Cháu..."

"Nếu như cô muốn tìm Thừa Diệu hỏi rõ ràng, tôi khuyên cô có thể không cần nữa." Kiều Tâm Uyển hoàn toàn sẽ không cho cô cơ hội đi tìm Cố Thừa Diệu nữa.

"....."

"Cô vẫn chưa nhìn rõ tình hình hiện giờ sao? Cô Bạch. Ngay từ lúc cô dùng thủ đoạn lừa gạt để khiến Thừa Diệu đồng ý cưới cô, cô đã phải nghĩ sẽ có ngày hôm nay."

"Cháu..." Cô không có, lúc ấy cô thật sự cho rằng mình mang thai. [dinendian.loqid](#)Jon Chi là về sau có chuyện xảy ra, khiến cô có phần nói không nên lời. Không phải cô cố ý, không phải...

"Cô làm sao? Cô hoàn toàn không xứng với Thừa Diệu." Kiều Tâm Uyển thật sự thấy chướng mắt với Bạch Yên Nhiên.

Trước hết không nói đến xuất thân của cô, chỉ với bộ dạng quê mùa hèn kém kia, ngay cả một cọng lông tơ của con gái bà cũng không bằng.

Không có gia giáo không có bằng cấp không có chút tu dưỡng nào thì thôi đi, còn chưa vào cửa đã khiến Cố Thừa Diệu như mất hồn rồi.

Cả người không ra làm sao. Ba mẹ cũng có thể không cần, gia đình cũng có thể không cần. Chỉ nhớ đến người phụ nữ kia.

Nghĩ như vậy, bà lập tức nổi giận.

Như thế sao có thể chấp nhận Bạch Yên Nhiên được? Lại càng không nói đến tài liệu bà đã điều tra ra, người phụ nữ trước mặt rất khó mang thai. Gần như tính là không thể sinh con.

Bản thân không thể sinh con, lại dùng thủ đoạn lừa gạt nói dối mình đã có thai. Sao cô ta không suy nghĩ một chút, ngộ nhờ bà đồng ý thật, Thừa Diệu còn tin hơn.

Mười tháng sau, cô ta tìm đâu ra một đứa bé? Đến lúc đó, có phải cô ta vẫn muốn tiếp tục lừa gạt không?

Hay là dứt khoát ôm con của người khác đến để lừa dối Cố Thừa Diệu?

Chỉ cần bà nghĩ đến những chuyện về sau người phụ nữ kia có thể làm ra thì đã cảm thấy ghê tởm như nuốt phải một con ruồi. Sao có thể thích người trước mặt được?

"Bác gái..."

"Cô Bạch. Mời gọi tôi là bà Cố." [DiễnđànLêQuýĐôn](#)Nói thẳng không nể mặt chính là để người phụ nữ phía trước biết khó mà lui: "Cô Bạch, Thừa Diệu không hợp với cô, cho dù nó có yêu cô bao nhiêu. Các người cũng không thể ở bên nhau. Quả thật tôi không thể chi phối ý nghĩ của Thừa Diệu, nhưng Cố thị có thể. Ba của nó cũng có thể."

"Nếu như Thừa Diệu khẳng định muốn ở bên cô, tôi không ngại cắt đứt quan hệ mẹ con với nó, sau đó khiến nó hai bàn tay trắng. Mặc dù GC là do Cố Thừa Diệu sáng lập, song với năng lực của Cố thị, muốn để một công ty đến bước đường cùng cũng không khó. Cô ở bên nó, không kiếm được chút lợi ích nào đâu. Ngược lại, sẽ làm liên lụy nó."

"Nếu cô thật sự yêu nó, lập tức tránh xa nó một chút."

Kiều Tâm Uyển dùng thái độ bức ép, giọng điệu hăm dọa chặn kín con đường cuối cùng của người phụ nữ trẻ tuổi trước mặt. Không để ý tới phản ứng của Bạch Yên Nhiên, rời đi.

Lần này, người phụ nữ kia tuyệt đối không thể gả vào nhà họ Cố.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Không thể tha thứ

Editor: Xám

Cố Thừa Diệu uống say cộng thêm tác dụng của thuốc. Sau khi thả lỏng tâm tình, cơ thể rơi vào trạng thái mệt mỏi đến tận cùng.

Ngủ say một giấc. Buổi sáng lúc mở mắt, đầu đau nhức trong thoáng chốc.

Nhưng cơ thể lại tương đối sáng khoái, nhẹ nhàng vui vẻ đến mức vượt qua bất kỳ lần nào trước đây.

Tối hôm, lúc giao hòa với Bạch Yên Nhiên là lần tuyệt nhất từ trước đến nay.

,

Anh gần như không dừng được nhịp tiến của mình, thậm chí chưa bao giờ có sự phát tiết dễ chịu giống như lúc đó.

Cả người hệt như bông bênh trong mây, bay lên, bay lên không ngừng. Khoái lạc đạt được vừa nhiều vừa đầy ắp.

Từ cơ thể đến trái tim, tất cả đều thỏa mãn.

Cảm giác này trước đây chưa từng có. Nhắm mắt lại, anh có phần không muốn tỉnh lại.

,

Yên Nhiên, Yên Nhiên của anh...

Vươn tay ra kéo sát người nằm bên cạnh anh vào trong lòng, anh hôn lên môi đối phương theo bản năng.

Làn môi hơi lạnh kia có cảm giác khác với lúc bình thường, anh hơi kinh ngạc, mở mắt, khuôn mặt phía trước khiến anh buông lỏng tay ra trong phút chốc.

Cơ thể lùi ra phía sau một chút, con nhức đầu kịch liệt khiến ý thức của anh mơ hồ trong thoáng chốc.

Người phụ nữ trước mặt là ai?

Hôm qua, anh, anh không phải cùng với Yên Nhiên...

Không phải Yên Nhiên?

Mà tại sao người phụ nữ này lại ở trên giường anh?

Cố Thừa Diệu ngồi dậy, thế nào cũng không nhớ ra nổi mọi việc lúc trước.

Anh chỉ nhớ không nhìn thấy Bạch Yên Nhiên, sau đó anh tìm được cô ở trong phòng nghỉ, ôm bạch Yên Nhiên điên loạn đảo phượng[2] cả một buổi tối.

[2] điên loạn đảo phượng: chỉ việc quan hệ tình dục.

Sau đó thì sao?

,

Anh thoải mái rồi, thoãn mãn rồi. Sau đó đi ngủ. Bây giờ mở mắt ra, lại phát hiện người không phải người kia?

Vươn tay muốn đẩy người phụ nữ trong lòng ra, cũng chính vào lúc đó, anh mới nhìn rõ người phụ nữ trên giường là ai?

Là cô ta?

Người phụ nữ vắt óc tìm kế, bất chấp tất cả cũng phải tạo dựng quan hệ với mình?

Bắt đầu từ ngày cô xuất hiện. Bất kể là gặp ở trong cửa hàng tiện lợi, hay là giao quần áo ở khách sạn, bao gồm cả mỗi một lần gặp gỡ sau này.

Người phụ nữ này thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào ra.

Trong lòng dâng lên cảm giác ghê tởm, anh vươn tay ra không chút nghĩ ngợi, bóp lấy cổ của người phụ nữ trước mặt...

,

Diêu Hữu Thiên cảm thấy mình đang mơ một giấc mộng rất dài. Cô mơ thấy năm học đại học thứ nhất, cô leo núi cùng một đám bạn học.

Không cẩn thận trượt xuống chân núi, cơ thể ngã nhào, toàn bộ đều đau.

Cô đã không mơ thấy cảnh tượng kia rất lâu rồi. Mà hôm nay lại nằm mơ thấy.

Cơ thể bị treo ở trên cây, cô cảm thấy mình như bị treo ngược bên vách núi. Toàn thân không có chút sức lực nào. Đầu truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt.

Chóp chóp mắt, nhưng không sao đè nén cơn đau đó xuống được.

Vừa muốn ngồi dậy, nơi cổ họng lại cảm nhận được một cơn khó chịu ngạt thở.

Cảm giác không thở nổi đó khiến cô mở mắt ra, trước mặt là một gương mặt tuấn tú phóng đại.

,

Nhưng lúc này trên gương mặt anh tuấn đó tràn đầy vẻ phẫn nộ. Tròng mắt ửng đỏ, sắc mặt xanh mét. Tay người kia bóp thật chặt cổ mình.

Trong thoáng chốc, Cố Thừa Diệu thật sự muốn bóp chết người phụ nữ trước mặt.

Anh yêu Yên Nhiên như vậy, đã quyết định sẽ cưới cô. Nhưng nhìn xem người phụ nữ trước mặt đã làm ra chuyện tốt gì đây?

Cô ta lại tính kế mình, khiến anh xảy ra quan hệ với cô ta.

Không thể tha thứ, tuyệt đối không tha thứ.

,

Cổ Diêu Hữu Thiên bị Cố Thừa Diệu bóp rất đau, cô không thở nổi. Cảm giác mãnh liệt đến mức bản thân gần như hít thở không thông.

Bản năng sinh tồn khiến cô vươn tay, nhanh chóng muốn kéo tay Cố Thừa Diệu ra.

Nhưng sức lực của đôi phương quá lớn, nhất thời hai người chỉ giằng co ở đó.

Người đàn ông mắt đỏ rực mặt tràn đầy vẻ chán ghét, ghê tởm, bất mãn, còn có cả căm hận.

Cảm xúc mãnh liệt như vậy khiến Diêu Hữu Thiên thậm chí quên mất việc vươn tay kéo đôi tay đang bóp chặt cổ cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quà Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Bị đau

Editor: Xám

Cổ Diêu Hữu Thiên truyền đến cảm giác ngạt thở mãnh liệt, cơ thể vẫn đau, đầu vẫn choáng váng.

Cô với ý thức chưa tỉnh là tỉnh táo, nhất thời không hiểu vì sao người đàn ông trước mặt lại ở đây?

Tại sao mình lại ở đây? Diêu Hữu Thiên không biết, ý thức của đại não quá hỗn loạn.

Thái dương truyền đến một cơn đau nhức nhối. Cô cố gắng muốn làm rõ cảnh tượng trước mặt là phát sinh thể nào.

Nhưng lại cảm thấy có chút khó khăn. Trí nhớ hỗn loạn, vài đoạn ngắn gọn xôn. Nhớ mang máng, hình như hôm qua mình uống hơi nhiều.

Sau đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì? Cô đã làm gì?

Lực đạo trên cổ càng lúc càng mạnh, ý thức của cô trống rỗng trong nháy mắt.

,

Lúc này khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch như tờ giấy. Đôi mắt khép lại, dường như đã muốn từ bỏ.

Cô sắp chết rồi sao?

Bàn tay trên cổ đột nhiên thu về. Sức nặng trên người biến mất.

Cô dần sức xoay người đi, ho lên dữ dội. Trong lúc liên tục vuốt ngực cũng nhớ lại toàn bộ ý thức đã mất đi trước đây.

Cô nhớ mang máng bởi vì mình quá say, đầu cực kỳ choáng váng, đã ngủ thiếp đi ở trong phòng nghỉ bên ngoài phòng tiệc.

Trong cơn mơ màng, cảm giác được có người đến gần, nhưng cơ thể cô rất mệt mỏi, cô hoàn toàn không đẩy ra nổi.

Sau đó thì sao? Sự đau đớn kịch liệt, cảm giác vô lực của cơ thể bị người ta áp chế không thể nhúc nhích kia. Cô ——

,

Động tác vuốt ngực đột nhiên dừng lại.

Giữa hai chân mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn, một lần nữa nhắc nhở cô ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Cô mở to hai mắt, gần như không thể tin nổi mà quay mặt sang, trừng mắt nhìn người đàn ông vẻ mặt cay nghiệt ngồi ở bên cạnh.

Giờ tay lên, cô không chút nghĩ ngợi vùng tay tới mặt Cố Thừa Diệu.

Tiếng vỗ tay vang lên lạnh lạnh cùng với sự ra tay đầy tức giận của Diêu Hữu Thiên.

"Vô liêm sỉ ——"

,

Mắt Cố Thừa Diệu nheo lại, giữ lấy tay cô vào lúc Diêu Hữu Thiên muốn vùng tiếp cái tát thứ hai.

"Tôi vô liêm sỉ?" Rốt cuộc là ai vô liêm sỉ đây? Là ai tiện không biết xấu hổ leo lên giường của anh?

Trong mắt Cố Thừa Diệu tràn đầy sự hung ác, lại vươn tay ra nắm chặt cổ của Diêu Hữu Thiên.

Trong thoáng chốc nào đó, Diêu Hữu Thiên vô cùng khẳng định mình đã nhìn thấy sát ý ở trong mắt anh.

Anh ta thật sự hận đến mức muốn giết chết mình sao?

,

Cố Thừa Diệu dùng ánh mắt nhìn một gã gái điếm để nhìn cô, trong mắt là vẻ miệt thị, là giễu cợt, là ảo não, còn có căm hận.

Trong khoảnh khắc sáng sớm chưa mở mắt, tất cả đều đẹp đẽ đến vậy.

Đó là lần ân ái anh cảm thấy tuyệt nhất từ trước đến nay. Là đêm vui sướng nhất.

Nhưng sau khi mở mắt lại phát hiện ra người bên cạnh không phải là người mình yêu. Mà là một người khác, mang theo mục đích xuất hiện ở bên cạnh anh hết lần này đến lần khác.

Thậm chí còn là người phụ nữ có quan hệ hợp tác với Cố thị.

,

Cầm bị nắm đến phát đau, nơi cổ tay giống như bị kim sắt kẹp chặt, Diêu Hữu Thiên bị đau nhưng vẫn cố chấp đối mặt với người đàn ông trước mặt.

Lần đầu tiên cô vẫn luôn quý trọng, cẩn thận trông chờ lâu đến vậy, đã cứ thế mất đi.

Thậm chí cô còn không biết tối qua mọi chuyện đã xảy ra thế nào.

Là cô sơ suất, cho rằng đây địa bàn của nhà họ Cố, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Tay không vùng ra được, cô chỉ có thể dùng ánh mắt trừng người đàn ông trước mặt: "Buông tay ra, tên tội phạm cường bạo kia."

,

Tội phạm cường bạo? Khóe môi Cố Thừa Diệu nhếch lên một chút, nụ cười đó không hề lan tới đáy mắt.

Lực đạo trên tay mạnh thêm, hải lòng nhìn người phụ nữ trước mặt sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Vậy thì sao

Editor: Xám

"Cô nói tôi cường bạo cô?"

Trong nháy mắt, Diêu Hữu Thiên cảm thấy tay mình đã sắp gãy rồi.

Những cảm xúc trong mắt người đàn ông trước mặt hiện ra không hề che dấu khiến cô hiểu rõ tất cả.

Thân thể rõ ràng là đau đớn, nhưng vẻ mặt cô lại đang cười.

,

Khuôn mặt vốn trắng nõn, bởi vì đau nên lại càng hiện ra vẻ nhợt nhạt. Nhưng không thể làm giảm bớt sự quật cường lộ ra trong mắt cô.

Ánh mắt đối diện trực tiếp với sự căm ghét trong mắt Cố Thừa Diệu, giọng nói của cô rất nhẹ: "Chẳng lẽ không phải sao?"

,

Lực đạo trên tay càng thêm mạnh, cô lại nhếch khóe môi lên: "Anh nhân lúc ý thức của tôi mơ hồ để xâm phạm tôi, cưỡng ép phát sinh quan hệ với tôi, không phải cường bạo thì là gì?"

Cố Thừa Diệu hơi híp mắt lại. Người phụ nữ này thật đúng là răng bén lưỡi nhọn.

Ý thức mơ hồ? Cướp ép phát sinh quan hệ với cô ta? Khóe miệng Cố Thừa Diệu hơi nhếch lên: "Căn phòng này là phòng nghỉ để Cố thị mở cuộc họp hàng năm."

,

Hôm qua Cố thị họp hàng năm, ngoài đại sảnh mở tiệc rượu, cả tầng này, còn có phòng nghỉ của hai tầng trên, đều được Cố thị bao hết.

"Vậy thì sao?" Hiện giờ Diêu Hữu Thiên dám khẳng định, chắc chắn tay của mình đã tím bầm rồi. Sức lực của người đàn ông trước mặt lớn đến mức vượt quá cả tưởng tượng: "Trước hết mặc kệ là địa bàn của ai, anh không để tâm đến nguyện vọng của tôi, không có được sự đồng ý của tôi đã cưỡng ép phát sinh quan hệ với tôi là sự thật. Nói cách khác, hành động đó của anh chính là cường bạo."

Giọng nói của cô rất kiên định, mặc dù tay đau đến mức sắp gãy nhưng cô lại không có chút dấu hiệu yếu thế nào.

Tất cả đã xảy ra vào ngày hôm qua. Cho dù bây giờ cô có khóc cũng chẳng làm được gì. Điều cô cần là đòi lại công bằng cho chính mình.

"Tại sao cô không nói, cô thừa dịp tôi uống say bèn ngủ trong phòng nghỉ của tôi, sau đó định quyến rũ tôi?"

,

Sau tối qua, đương nhiên Diêu Hữu Thiên đã biết thân phận của người đàn ông trước mặt. Ngay từ lúc nói chuyện với những người kia, thỉnh thoảng có người sẽ dẫn dắt chủ đề câu chuyện đến người đàn ông trước mặt.

Cố Thừa Diệu. Đứng thứ tư trong nhà họ Cố. Còn được người ta gọi là Cố Tam thiếu.

Gia cảnh đãi ngộ, diện mạo xuất chúng. Chứ đừng nói đến tuổi còn trẻ đã thoát khỏi gia đình tự mình lập nghiệp. Hơn nữa thành tích rất nổi bật.

Vốn là con cưng của trời, lại đạt được mọi thứ quá sớm, quả thật là có cái vốn để kiêu ngạo.

,

Cũng khó trách vào mấy lần chạm mặt trước, anh ta năm lần bảy lượt cho rằng mình có ý đồ xấu với anh ta.

Người đàn ông như thế, đúng là có thể khiến phụ nữ chạy theo như vịt. Nhưng trong số những người phụ nữ đó không bao gồm cả cô ——

,

"Tôi thừa dịp anh uống say? Sau đó quyến rũ anh?" Diêu Hữu Thiên nhếch đuôi mày lên cao, không che giấu vẻ cười nhạo trên mặt mình chút nào.

Muốn châm chọc người khác cũng không phải là chỉ có anh biết: "Tôi quyến rũ anh... thì anh sẽ để tôi quyến rũ sao? Dùng uống rượu say làm cái cớ, tùy tiện uống chút rượu thì văng đầu sao? Tâm trí rối loạn à? Tại sao không nói rằng ý chí của chính anh không kiên định. Bản thân mình không có phẩm hạnh, ti tiện."

Từ phía sau còn chưa nói hết, Cố Thừa Diệu đã kéo bàn tay to ở cổ tay cô rồi tiện thể xoay một cái, cơ thể Diêu Hữu Thiên lại một lần nữa bị đè ở trên giường.

Tay của anh lại đặt trên cổ cô: "Người phụ nữ này. Cô cho rằng tôi không dám giết cô sao?"

,

"Anh dám. Đương nhiên là anh dám." Nơi cổ họng truyền đến cảm giác hơi ngạt thở. Mặc dù vậy, Diêu Hữu Thiên cũng hoàn toàn không chịu khuất phục: "Có điều cho dù anh giết tôi rồi, cũng không thể thay đổi được sự thật anh đã cưỡng bạo tôi, càng không thể thay đổi được sự thật anh là một kẻ ti tiện không có phẩm hạnh, đã làm chuyện sai trái còn tự kiểm soát cho mình."

Cần cổ cứng lại. Câu nói kế tiếp của Diêu Hữu Thiên cũng không phát ra được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Có tâm cơ, có thủ đoạn

Editor: Xám

Cố Thừa Diệu chưa bao giờ bị người khác chặn họng không nói ra lời như hôm nay.

Người phụ nữ trước mặt, khuôn mặt tái nhợt, nhưng lời nói ra lại là những câu tan nát cõi lòng.

Anh không ngạc, lại càng không giận. Mặc dù hôm qua uống say, nhưng vẫn có một chút ý thức.

,

Cơ thể nóng đến mức không giống bình thường, cảm giác say ở trên, lại cộng thêm được tính, anh hoàn toàn mất khống chế.

Trên thực tế trước khi cơ thể đi đến giường, anh đã tìm từng căn phòng một trên hành lang bên ngoài rất lâu.

Chính là vì tìm Bạch Yên Nhiên.

Lúc đẩy cánh cửa cuối cùng ra, cơ thể đã hoàn toàn không thể kiểm chế nổi nữa.

Nên vào lúc nghe được tiếng trả lời rất nhỏ giống như ni non kia mới mất đi khống chế.

,

Bây giờ mới nhận ra, người anh đụng vào là một người không nên đụng. Đáng giận hơn chính là người phụ nữ hùng hổ dọa người, thái độ ác liệt trước mặt.

Cường bạo? Đùng là nực cười, anh đường đường là cậu ba nhà họ Cố mà cần phải đi cường bạo một người phụ nữ sao?

Càng đừng nói đến một người phụ nữ có tâm cơ, có thủ đoạn như thế.

,

Cho dù hôm qua anh không kiềm chế được, nhưng tại sao anh vừa uống mấy ly rượu đã mất đi lý trí, trêu ghẹo khiếm nhã như thế?

Rốt cuộc là khâu nào xảy ra vấn đề? Anh nhất định sẽ làm rõ.

Trước mắt chuyện quan trọng nhất là anh muốn biết rõ Yên Nhiên đã đi đâu.

Yên Nhiên, vừa nghĩ tới Yên Nhiên. Bàn tay đặt trên cổ Diêu Hữu Thiên của anh đột nhiên buông lỏng ra.

,

Nếu như không phải là ngày hôm qua không tìm được Yên Nhiên, sao anh có thể có chút quan hệ nào với người phụ nữ trước mặt được?

Rốt cuộc Yên Nhiên đã đi đâu? Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?

,

Trong lòng lo lắng cho Bạch Yên Nhiên khiến lúc này Cố Thừa Diệu cũng không có tâm tình đi truy cứu xem tất cả những chuyện đã xảy ra vào ngày hôm qua là do người phụ nữ trước mặt thiết kế thế nào.

Vào lúc đối phương thu tay về, Diêu Hữu Thiên mở to miệng để hô hấp. Trong vòng một ngày, cảm giác bị người ta bóp chặt cổ hai lần liên tiếp thật sự không tốt chút nào.

,

Nhưng cô vừa mới thở hỗn hển, bả vai đã bị người ta dùng sức nắm chặt.

Giữa trận tranh chấp vừa rồi, chân đã sớm rơi xuống đất.

Phần cổ mịn màng của Diêu Hữu Thiên. Còn có bộ ngực trắng như tuyết kia, toàn bộ rơi hết vào mắt Cố Thừa Diệu.

Nhưng anh lại không có chút cảm giác nào, sức lực trên tay rất lớn.

,

“Người phụ nữ này, đừng để cho tôi biết chuyện này có liên quan đến cô. Nếu không ——”

Hoi dùng sức, Diêu Hữu Thiên chỉ cảm thấy bả vai sắp bị anh bóp nát. Người đàn ông này thật sự quá vô lễ.

Cố Thừa Diệu cũng không nói ra miệng phần sau của lời uy hiếp, anh chỉ dùng ánh mắt cực kỳ căm hận, khinh bỉ, chán ghét, thậm chí là hung ác để nhìn cô.

Bả vai Diêu Hữu Thiên bị đau. Nhưng trên mặt lại vô cùng thản nhiên.

Bướng bỉnh ngược mắt lên, không chút khách khí đối diện với con ngươi đen thẳm của người đàn ông trước mặt.

,

“Thưa ngài. Đương nhiên chuyện này có liên quan đến tôi. Bởi vì tôi nhất định sẽ khiến anh tội cường bạo.”

“Cứ việc đi.” Cố Thừa Diệu thu tay về cười lạnh, xuống giường nhặt quần áo rơi tán mác trên đất lên tùy tiện mặc vào: “Tôi cung kính chờ đợi bất cứ lúc nào.”

Cho rằng dùng thủ đoạn này, anh sẽ khuất phục sao?

Người phụ nữ trước mặt thật sự ấu trĩ đến nực cười.

“Cứ chờ xem.” Diêu Hữu Thiên ngồi dậy, không để ý đến việc mình không mảnh một mảnh vải che thân. Cho dù có hơi lúng túng, có chút ngượng ngùng.

Về mặt khí thế, cô tuyệt đối sẽ không chịu thua người khác: “Tôi nhất định sẽ khiến anh ngồi tù.”

Lúc này Cố Thừa Diệu đã khoác quần áo lên, trong lòng lo lắng cho Bạch Yên Nhiên. Khiến anh hoàn toàn không quan tâm đến người phụ nữ trước mặt, vội vã đi ra ngoài, nhưng lại thấy ba mẹ mình đang đứng ở cửa.

Đứng cùng với bọn họ, ngoài Cố Thừa Kỳ ra, còn có một người người đàn ông cao lớn khác.

Ánh mắt người đàn ông kia nhìn về phía mình hàm chứa thái độ thù địch mơ hồ. Cố Thừa Diệu không muốn để tâm. Lên tiếng chào hỏi ba mẹ xong, lập tức muốn đi tìm Bạch Yên Nhiên.

Kiều Tâm Uyển tiến lên một bước, chắn ở trước mặt Cố Thừa Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Trông chừng em gái anh cho tốt

Editor: Xám

Mặt trời đã lên rất cao. Mang đến chút ấm áp dù ít dù nhiều cho ngày đông.

Phòng tiếp tân của khách sạn tạm thời bị Kiều Tâm Uyển dùng để khai thông cho con trai mình.

Cố Thừa Diệu ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt trời ấm áp không chiếu tới đáy lòng anh. Ngón tay thon dài vô thức gõ lên đầu gối mình vài cái, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Kiều Tâm Uyển đầy vẻ không thể tin nổi.

“Mẹ nói muốn con cưới người phụ nữ kia kia?”

,

“Đúng vậy.” Kiều Tâm Uyển gật đầu, thái độ kiên quyết không cho phép cự tuyệt: “Chuyện xảy ra vào ngày hôm qua, con phải chịu trách nhiệm với người ta.”

Chịu trách nhiệm?

Chịu trách nhiệm cái gì?

Cố Thừa Diệu hơi nhếch khóe miệng lên, vẻ mặt tràn đầy giễu cợt: “Người phụ nữ kia phí hết tâm tư leo lên giường con. Người sáng suốt vừa nhìn là biết con đã bị tính kế. Mẹ lại muốn con chịu trách nhiệm với cô ta sao?”

,

“Cậu Cố, xin chú ý đến cách ăn nói của cậu.” Điều Hữu Quốc vẫn luôn im lặng ngồi ở trên ghế sa lon bên kia lạnh lùng mở miệng.

Nếu như không phải nhà họ Cố đồng ý làm rõ, hiện giờ anh đã sớm ra tay với Cố Thừa Diệu rồi.

,

“Anh là cộng hành nào vậy?” Thái độ của Cố Thừa Diệu kiêu ngạo, hơn nữa khá là không khách khí: “Tôi nói chuyện với mẹ tôi, không tới lượt anh nói chen vào.”

,

“Không may người phụ nữ trong miệng cậu chính là em gái tôi.” Mặt Điều Hữu Quốc không thay đổi chút nào, vẻ lạnh lùng trong mắt lại càng lúc càng không thể che giấu được: “Cậu Cố làm chuyện sai trái lại không chịu trách nhiệm. Nói ra lời khinh bạc như vậy là muốn khiến tôi cho cậu một trận sao?”

“Em gái anh?” Cuối cùng lúc này Cố Thừa Diệu mới nhìn thẳng vào đối phương, ánh mắt đánh giá đối phương từ trên xuống dưới một lượt, trong mắt có vẻ khinh bỉ sâu sắc: “Xin anh hãy trông chừng em gái nhà mình cho tốt, đừng để cô ta vừa nhìn thấy đàn ông đã động tình ——”

,

Điều Hữu Quốc đứng bật dậy, xông tới trước mặt Cố Thừa Diệu định đánh anh.

Cố Học Vũ đứng dậy, mặc dù con trai nói chuyện hơi cay nghiệt, nhưng ông tuyệt đối sẽ không sẵn lòng nhìn thấy có người ra tay với con trai ông.

Kiều Tâm Uyển muốn nói gì đó. Cửa phòng tiếp tân bị người khác dùng sức đẩy ra.

,

Hai cảnh sát đứng ở trước cửa, nhìn đám người trước mặt, mở miệng cực kỳ máy móc: “Xin hỏi vị nào là anh Cố Thừa Diệu?”

Động tác muốn đánh người của Diêu Hữu Quốc dừng lại, Cố Học Vũ và Kiều Tâm Uyển, còn có Cố Thừa Diệu đồng thời nhìn về phía hai cảnh sát ở cửa. Sau đó cùng đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên một chút nghi ngờ.

Cố Thừa Diệu đứng lên: “Là tôi.”

,

“Anh Cố Thừa Diệu, có người báo cảnh sát, nói anh có liên quan tới một vụ án cưỡng dâm. Bây giờ mời anh đi theo chúng tôi một chuyến, tiếp nhận điều tra.”

Cưỡng dâm?

Cố Thừa Diệu mở to hai mắt, gần như không thể tin mình vừa nghe được lời gì.

Nắm đầm vốn siết rất chặt của Diêu Hữu Quốc bỗng chốc buông ra, khóe môi nhếch lên nét cười nhạt như có như không. Ánh mắt lạnh như băng mang theo vẻ trào phúng không chút che giấu nhìn về phía Cố Thừa Diệu.

,

Việc làm táo bạo này, vừa nhìn đã biết là của em gái mình rồi.

Mặc dù có trở ngại với thanh danh của con bé, nhưng nhà họ Diêu không hề để tâm.

Người nhà họ Diêu tuyệt đối sẽ không để người ngoài ức hiếp.

,

Lại nhìn người tên Cố Thừa Diệu trước mặt, hừ. Đúng là thiếu dạy bảo.

Cố Học Vũ và Kiều Tâm Uyển liếc nhau một cái, nhìn thấy rõ cảm xúc của đôi phương, Kiều Tâm Uyển tiến lên một bước muốn ngăn cản. Cố Học Vũ giữ tay bà lại.

Cố Thừa Kỳ cũng hoàn toàn ngây người, nhớ đến khuôn mặt ôn hòa thanh lệ của Diêu Hữu Thiên, lại nhìn Cố Thừa Diệu trước mặt ——

Mà vào lúc này, hai cảnh sát đã đưa Cố Thừa Diệu ra ngoài.

.....

Hành động Diêu Hữu Thiên rất nhanh chóng.

Trước tiên báo cảnh sát, sau đó nghiệm thương, thậm chí để người ta kiểm tra cô.

,

Cảm ơn sự thô lỗ của Cố Thừa Diệu. Trên cơ thể cô có rất nhiều vết tích do Cố Thừa Diệu để lại, vết bóp trên vai, vết nắm trên cổ tay. Thậm chí còn có hai vết thít vô cùng rõ ràng trên cổ.

Mặc dù những vết thương này tạo thành sau khi sự việc xảy ra, nhưng cũng có thể trở thành chứng cứ.

,

Dù thế nào Kiều Tâm Uyển cũng không nghĩ đến, cô gái cười nhẹ dịu dàng, mặt mày hòa nhã trên bữa tiệc hôm qua lại có thủ đoạn cao thâm linh hoạt như thế.

Tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh. Thật sự khiến bà và Cố Học Vũ trở tay không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Sóng gió

Editor: Xám

Mà Cố Thừa Diệu cũng chỉ ở lại cục cảnh sát một thời gian. Người nghe tiếng mà đến, còn có hàng loạt phóng viên truyền thông.

Người đầu tiên xuất hiện, đương nhiên chính là Lý Khả Nghi.

Mặc dù cô làm việc ở tòa soạn, nhưng cũng quen biết một vài người bạn trên truyền thông TV.

Nhận được điện thoại của Diêu Hữu Thiên, trước tiên gọi điện thoại báo cho mấy người bạn bình thường qua lại thân thiết.

Chờ đến khi Kiều Tâm Uyển và Cố Học Vũ chạy đến cục cảnh sát.

Mấy phóng viên truyền thông đã chen chúc ở cổng cục cảnh sát rồi.

,

Nói đùa gì thế, ngày hôm qua thiếu gia nhà họ Cố nói muốn tuyên bố tin tức quan trọng. Kết quả chạy mất không thấy bóng dáng đâu.

Rồi lại xuất hiện với mẫu tin này, quả là tin tức quan trọng thật.

Thế nhưng lại có liên quan đến vụ án cường dâm. dieendaanleequydonn Cái tựa đề này, muốn bao nhiêu chấn động có bấy nhiêu chấn động, hoàn toàn có thể khiến người ta chú ý.

Nhất là Lý Khả Nghi, dù thế nào cô cũng không nghĩ đến, chỉ mấy ngày mình không gặp bạn thân, cô ấy lại có thể làm ra tin tức chấn động như vậy.

Nhà họ Cố.

Lý Khả Nghi đi làm ở tòa soạn, cũng biết nhà họ Cố đại diện cho cái gì.

Diêu Hữu Thiên như vậy là muốn đối địch với nhà họ Cố. Nhưng nhà họ Cố sẽ cam chịu sao?

,

Trong phòng thẩm vấn của cục cảnh sát, hai tay Cố Thừa Diệu đan chéo vào nhau, khuôn mặt lộ ra vẻ hơi mất kiên nhẫn: "Tôi đã nói rồi. Có chuyện gì thì đợi luật sư của tôi tới."

"Cậu Cố, tôi khuyên cậu tốt nhất vẫn nên hợp tác một chút." Người của cục cảnh sát cũng biết nhà họ Cố không dễ chọc vào.

Nhưng hiện giờ tình hình như thế, đã không còn để bọn họ muốn làm qua loa là có thể xong chuyện.

Những phóng viên canh ở bên ngoài đều là người sành sỏi lời đời. Nếu như xử lý không tốt, chuyện ở đây có thể lập tức trở nên phiền phức.

Điều gây khó khăn nhất là thái độ của khổ chủ.

Đã tuyên bố không đồng ý cho qua, dưới tình huống thế này, cho dù bọn họ không muốn, cũng vẫn phải chọn một bên để đắc tội thôi.

,

"Cậu khai báo mọi chuyện thật rõ ràng, đương nhiên sẽ không sao."

"Khai báo?" Cố Thừa Diệu nghiêng mặt sang, nhìn hai cảnh sát hình sự ngồi trước mặt mình: "Phải khai báo thế nào? Khai báo người phụ nữ kia phí hết tâm tư chính là để leo lên giường tôi? diendan.lequydon Còn vu cáo ngược lại tôi?"

"Cậu Cố, cậu nói như vậy, chúng tôi thật sự không thể hiểu được. Nhưng người bị hại đã đi nghiệm thương rồi. Cậu ——"

Không phải bọn họ nói đâu, nhưng những thiếu gia nhà giàu kia, có ai không có được chút yêu thích của người khác giới chứ?

Người có tiền có sắc như Cố Thừa Diệu, chỉ sợ phụ nữ đuổi đánh lấy, sao lại có thể đi cưỡng bạo một người phụ nữ được?

Nhưng hiện giờ khổ chủ tỏ ý không chịu buông tay. Kết cả nghiệm thương chứng thực quả thật là vết tích của Cố Thừa Diệu, càng không nói đến trong camera giám sát, sau khi người nhà tiến vào Cố Thừa Diệu mới đi ra.

"Nghiệm thương? Nghiệm thương gì?" Cố Thừa Diệu đến nói cũng chẳng buồn nói thêm: "Tôi sẽ không thừa nhận chuyện tôi không làm. Vẫn là câu nói cũ, có chuyện gì thì chờ luật sư của tôi rồi nói tiếp."

Bên này Cố Thừa Diệu đang chờ luật sư, nhưng không biết thế giới bên ngoài đã nổi sóng gió rồi.

Truyền thông mượn cơ hội để tuyên truyền, cậu ấm nhà giàu bây giờ, miễn là có chút lỗi lầm thôi cũng sẽ bị níu chặt không tha.

Chứ đừng nói đến gia thế như Cố Thừa Diệu.

Báo chí tập san, TV internet. Toàn bộ đều nhắc đến tin tức của Cố Thừa Diệu.

Tạp chí thương mại lại càng thổi phồng trắng trợn. Nói sự hợp tác của nhà họ Cố và nhà họ Diệu có phải sẽ chết từ trong trứng nước hay không.

Cổ phiếu của Cố thị giảm mạnh trong vòng một ngày. Mà những xí nghiệp đã từng qua lại với GC cũng đang suy nghĩ xem có nên cắt đứt hợp tác với GC hay không.

Lại càng không nói đến vụ án Cố Thừa Diệu vừa mới tiếp nhận cũng vì chuyện này mà gặp trở ngại.

Tất cả đều giống như có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy những chuyện này phát sinh.

Mà những chuyện này cuối cùng cũng khiến người nhà họ Cố ngồi không yên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tuyệt đối không bỏ qua

Editor: Xám

Một ngày một đêm.

Cố Thừa Diệu bị nhốt ở trại tạm giam của cục cảnh sát.

Luật sư đã đến, nhưng thái độ của nhà họ Diệu chưa bao giờ kiên quyết như thế.

Những vết thương kia cũng không phải là giả, càng không cần nói đến còn có chứng cứ khác có thể lấy ra.

Cảnh sát biết tật xấu của những gia đình quyền thế này, cũng không làm khó Cố Thừa Diệu. Nhưng cũng không thể thả anh ra.

Cố Thừa Diệu chuyển từ cái lại ban đầu sang im lặng về sau, bảo tấp tự lại trong mắt anh.

Anh thật sự không biết, thì ra trên thế giới này có một loại phụ nữ như thế.

Diêu Hữu Thiên, tên của người phụ nữ kia.

Tốt, rất tốt. Cô đã thành công để anh nhớ kỹ cô rồi.

Tốt nhất cô ta nên cầu nguyện cả đời này mình sẽ bị nhốt ở đây, nếu không anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này.

.....

Diêu Hữu Thiên hoàn toàn mặc kệ mưa gió bên ngoài biến đổi. Vẫn an nhàn trải qua từng ngày của mình như cũ.

Ăn cơm theo bữa, làm việc theo ca.

Thình thoảng chú ý tới tờ báo tin tức một chút. Die nd da nl e q uy ydo n Đối với việc chuyện này trở nên âm ỉ như thế, cô lại không bất ngờ chút nào.

Tờ báo đó ẩn đi họ tên của người bị hại thần bí. Tờ báo đó chỉ chụp được bóng lưng của mình.

Những điều này cũng chỉ có thể là việc làm của anh cả.

Đặt tờ báo xuống, cô cũng không quên. Người nhà họ Diêu có tiếng là bao che khuyết điểm.

,

Như vậy cũng tốt.

Cố Tĩnh Đình đã gọi điện thoại cho cô hai lần, nhưng Diêu Hữu Thiên không nhận lần nào.

Cũng không phải là sợ người nhà họ Cố. Mà là hiện giờ chuyện này đã không còn thuộc tầm kiểm soát của cô nữa.

Người muốn truy cứu đã từ cô trở thành người nhà họ Diêu.

Sau đó sẽ thế nào ——

,

Cửa phòng làm việc bị người ta gõ vang lên, thư ký đi vào, về mặt nhìn về phía cô mang theo chút tò mò nghiên cứu: "Trợ lý Diêu. Có người tìm cô."

Khi Diêu Hữu Thiên nhìn thấy người phụ nữ tao nhã cao quý ngồi ở trong phòng khách, bước chân dừng lại một chút.

Rất nhanh, lại tiến lên như không có việc gì, lúc đi tới trước mặt Kiều Tâm Uyển thì khom người xuống: "Bà Cố, ngày tốt lành."

Kiều Tâm Uyển lại không có tâm trạng khách sáo với Diêu Hữu Thiên. Ảnh hưởng của chuyện này đã vượt quá dự liệu của bà.

Bà cực kỳ tự tin, nhà họ Cố nhất định sẽ khiến Cố Thừa Diệu không sao.

Cường dâm sao? Đùa gì thế. Chẳng qua là Cố Thừa Diệu uống rượu say, đến nhầm phòng, đụng nhầm người thôi.

,

Nhưng tình hình trước mắt thực sự bất lợi cho nhà họ Cố. Ngoài dự án đầu tư ở thành phố Y ra, nhà họ Cố còn có vài hạng mục khác đang tiến hành.

Giá cổ phiếu ngã xuống, hạng mục tiến hành bị trở ngại, đây đều là chuyện nhỏ. Cố thị có lòng tin làm ổn định được.

Vốn dĩ Cố Thừa Diệu không liên quan nhiều đến Cố thị. Bây giờ điều quan trọng nhất là Cố Thừa Diệu.

Vụ án này có thể lớn nhưng cũng có thể nhỏ. Nếu như Diêu Hữu Thiên không rút đơn kiện, vẫn kiên trì đối đầu với nhà họ Cố đến cùng. Vậy ảnh hưởng đối với Cố Thừa Diệu là vô cùng to lớn.

Bà không thích Cố Thừa Diệu và Bạch Yên Nhiên ở bên nhau, thậm chí còn lợi dụng cơ hội này để Bạch Yên Nhiên rời đi.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa bà sẽ để mặc người khác đối xử với con mình như vậy. Để con trai dính vào tội danh tội phạm cường dâm. Dù cho cuối cùng tội danh này không được thành lập, nhưng đối với nhà họ Cố mà nói, cũng là một vụ tai tiếng.

Càng sẽ ảnh hưởng đến địa vị về sau trong giới kinh doanh của Cố Thừa Diệu. GC vừa mới là bước khởi đầu. Sao bà có thể để tương lai tốt đẹp của Cố Thừa Diệu bị hủy hoại vào lúc này?

,

"Cô Diêu, cô nói cho tôi biết, phải thế nào cô mới chịu buông tay?"

Kiều Tâm Uyển đi thẳng vào vấn đề, thái độ lộ ra vẻ ép buộc mơ hồ. Chuyện này là Cố Thừa Diệu làm sai, nhưng bà là một người mẹ.

Thân là một người mẹ, tuyệt đối không thể nhìn con trai mình gánh tội danh tội phạm cường dâm.

Mi tâm của Diêu Hữu Thiên hơi nhíu lại, cuối cùng mang vẻ mặt thần nhiên ngồi xuống đối diện Kiều Tâm Uyển, nghiêng mặt sang, khuôn mặt hiện ra vẻ hơi khó hiểu.

"Bà Cố, xin thứ lỗi, tôi không hiểu ý của bà."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chỉ là hiểu lầm

Editor: Xám

Điều hòa trung tâm phả ra từng cơn gió ấm áp.

Nhiệt độ trong phòng khách không thấp, rất ấm, nhưng Kiều Tâm Uyển lại vì cơn gió nóng này mà cảm thấy hơi buồn bực.

Trong lòng hơi nóng giận với hành động gần như giả ngu của Diêu Hữu Thiên.

Cô ta tìm cách đưa con trai của mình phải vào cục cảnh sát thậm chí còn sắp phải ngồi tù, còn hỏi bà có ý gì sao?

Phải là mình chất vấn cô ta có ý gì mới đúng chứ?

,

"Cô Diêu, ý của tôi là, rốt cuộc phải thế nào cô mới bằng lòng bỏ qua cho con tôi?"

Trên thực tế Cố Học Vũ không biết chuyện hôm nay bà đến đây.

Cố Học Vũ nói muốn để Cố Thừa Diệu nhận chút giáo huấn, không hề nhắm tay vào chuyện của con trai.

Con trai chịu khổ ở cục cảnh sát, chồng lại chọn khoanh tay đứng nhìn. Kiều Tâm Uyển không thể hiểu nổi, càng chẳng thể nhẫn nại.

Điều quan trọng hơn là, bà tin con trai mình tuyệt đối sẽ không làm ra việc như cưỡng dâm.

,

"Bà Cố nói quá lời rồi." Diêu Hữu Thiên bung nước trước mặt mình lên, nhẹ nhàng hít một ngụm, lại ngẩng đầu, vẻ mặt bình thản không mang theo chút cảm xúc nào.

"Chuyện này rõ ràng là do cậu nhà gây ra. Đâu có liên quan gì đến tôi?"

"Cô biết rất rõ. Chuyện tối hôm trước chỉ là hiểu lầm." Lúc này Kiều Tâm Uyển thật sự buồn bực tại sao hôm đó mình lại muốn giết Bạch Yên Nhiên đi.

,

Muốn đuổi một người phụ nữ đi, có được cách thức, dĩ nhiên không phải là bà nhúng tay vào, Cố Thừa Diệu cũng sẽ không vì đi tìm Bạch Yên Nhiên mà vào nhầm phòng, sau đó làm chuyện không nên làm: "Hôm đó Thừa Diệu uống say, còn nữa, nó là người đã có bạn gái, sao có thể cưỡng —— cưỡng bạo cô được."

Chỉ ở giữa, nói rất nhẹ. Thân là bề trên, nói như vậy, Kiều Tâm Uyển thật sự hơi mất tự nhiên.

Đổi lại nhân vật, đổi lại vị trí để suy nghĩ một chút. Nếu bà là Diêu Hữu Thiên, chỉ sợ bà sẽ hành xử ác độc hơn, tuyệt tình hơn.

,

Nhưng hiện giờ bà vẫn là một người mẹ.

Quả thật Cố Thừa Diệu đã sai, nhưng cho dù có sai hơn nữa thì cũng vẫn là con của bà. Là hiểu lầm thôi.

"Hiểu lầm?" Diêu Hữu Thiên khẽ nhún mày, đột nhiên hơi hiểu ra tại sao tính cách của Cố Thừa Diệu lại kiêu căng ngạo mạn như vậy rồi. Có một người mẹ thế này, không coi ai ra gì cũng là rất bình thường.

"Thật sự chỉ là hiểu lầm." Kiều Tâm Uyển vẫn rất tin tưởng con mình: "Cô Diêu. Cô thị sắp hợp tác với xí nghiệp Chính Phát. Một khi dự án hợp tác bắt đầu tiến hành thì đều cực kỳ có lợi cho cả hai nhà. Vào lúc này, cô cần gì phải ——"

Nếu như cô chịu lùi một bước thì nhất định là chuyện cô lợi tôi lợi mọi người đều có lợi.

,

Diêu Hữu Thiên trầm mặc, Kiều Tâm Uyển biết hôm nay chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy. Thở dài thườn thượt: "Thừa Diệu là con trai tôi, lúc còn nhỏ tôi có nhiều thiếu sót với nó. Nó vẫn luôn sống cùng ông bà nội của nó. Hơi bị chiều hư rồi. Nhưng dù thế nào, nó cũng không phải là người xấu. Thừa Diệu, nó, nó là một đứa bé ngoan."

Ngày tết nghỉ lễ đều nhớ về nhà chung thăm nom ông bà nội. Sinh nhật của người trong nhà nó đều nhớ rõ, sẽ tặng quà đúng hạn.

Thừa Diệu, nó ——

,

Kiều Tâm Uyển nghĩ đến con trai mình lúc còn nhỏ đã chịu nhiều thiệt thòi, trong lòng càng áy náy hơn.

Nhưng đúng là nó đã làm sai. Bà nói nửa ngày trời, người ta chẳng có chút phản ứng nào hết.

Nếu là bà, bà cũng sẽ không tha thứ. Nhưng hiện giờ chuyện đã âm ỉ đến vậy rồi. Thật sự rất có ảnh hưởng đến danh tiếng của Cố Thừa Diệu.

Nếu như nhà họ Diệu không rút đơn kiện kịp thời, e rằng Cố Thừa Diệu thật sự phải sống cùng người họ Bạch đó. dieendaanleequydomn Dẫu sao ở xã hội thượng lưu, ai sẽ để thiên kim nhà mình hạ mình gả cho một tên tội phạm cường dâm chứ?

Trầm mặc một lát, cũng không muốn nói tiếp nữa, bầu không khí lúng túng đến tột cùng. Hai người trong phòng khách nhìn nhau chẳng nói gì.

,

Im lặng, gió ẩm nhu hòa từ cửa gió điều hòa phả lên mặt Diệu Hữu Thiên, trong đầu cô chợt hiện lên một cảnh tượng mình đã nhìn thấy từ rất lâu về trước ——

Giờ cao điểm, mọi người đều vội vã đi trên đường. Nhưng cô lại thấy lúc Cố Thừa Diệu đang nhìn cụ già xách đồ sang đường quốc lộ, cái túi lại bị rách ra.

Trước tiên xuống xe, sau đó giúp cụ già cùng nhặt đồ lên, cuối cùng dìu cụ qua đường quốc lộ, đưa cụ về nhà ——

Về chân thành trên mặt anh không mang theo chút dối trá nào, thái độ thành khẩn, không hề giả dối.

Mạch suy nghĩ chuyển đi, lúc hai người vừa mới quen biết. Khi anh nghe thấy giọng nữ trong khách sạn, trên mặt lộ ra ý cười dịu dàng nhàn nhạt.

Con người xoay chuyển, Diệu Hữu Thiên nhìn Kiều Tâm Uyển đã trở nên trầm mặc, nhẹ nhàng nói.

"Bà Cố, tôi có thể rút đơn kiện. Chỉ là, tôi có một điều kiện."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Khiến anh ta khó xử

Editor: Xám

"Bà Cố, tôi có thể rút đơn kiện. Chỉ là, tôi có một điều kiện."

Giọng nói của Diệu Hữu Thiên thản nhiên, vang lên trong phòng khách, còn mơ hồ truyền ra chút tiếng vang.

Kiều Tâm Uyển vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Diệu Hữu Thiên, muốn biết cô có điều kiện gì.

Diệu Hữu Thiên nói câu kia xong, lại trầm mặc.

,

Trong lòng hiểu rất rõ, chuyện tối hôm trước thật sự chỉ là hiểu lầm.

Cô uống say, Cố Thừa Diệu cũng thế.

Cô tiếp tục làm âm lên, đối với tập đoàn Chính Phát, đối với Cố thị, quả thật đều không có lợi.

,

Nhưng bây giờ người muốn làm âm ỉ không phải cô mà là Diêu Hữu Quốc.

Người nhà họ Diêu bao che khuyết điểm cũng là có tiếng ở thành phố Y. Càng không nói đến Diêu Hữu Quốc đã nhìn thấy sự việc lúc đó.

Xoa nhẹ mi tâm, Diêu Hữu Thiên nhớ đến mấy lần giao chiến với Cố Thừa Diệu anh lộ ra vẻ không vui, còn có sự thâm tình của anh đối với cô bạn gái kia ——

,

Cô đột nhiên nở nụ cười.

Lúc Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, trong mắt có thêm vài phần thoải mái, vài phần trêu đùa.

"Chỉ cần Cố Thừa Diệu bằng lòng lấy tôi, chuyện này, sẽ bỏ qua."

Không phải anh ta yêu bạn gái đến chết sao? Đã vậy thì khiến anh ta khó xử một thời gian cũng tốt.

Xem anh ta muốn tiền đồ, muốn danh tiếng, hay là muốn tình yêu.

,

Sau cùng, có lẽ anh ta sẽ chọn tình yêu, có điều trong khoảng thời gian này, nhất định sẽ rất khó khăn.

Ừm, cho anh ta nếm thử cảm giác bị người khác bức bách một chút. Biết đâu sẽ hiểu ra rằng phụ nữ trên thế giới này không phải chỉ nhìn thấy một mình anh ta.

Kiều Tâm Uyển ngẩn ra, dù thế nào bà cũng không nghĩ đến, Diêu Hữu Thiên sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

"Cô Diêu?"

"Rất khó sao?" Ý định ban đầu của Diêu Hữu Thiên cũng chỉ là muốn nhìn thấy bộ dạng khó xử của Cố Thừa Diệu mà thôi: "Anh ta trước làm tổn thương tôi, sau ức hiếp làm nhục tôi. DiễđầnlêLêQuýĐônĐề anh ta chịu trách nhiệm với tôi, không quá đáng chứ?"

,

"Dĩ nhiên ——" Hai chữ này, Kiêu Tâm Uyển nói hơi khó khăn.

Bà vẫn hiểu được con trai mình. Chỉ sợ nếu như muốn anh cười người phụ nữ trước mặt, anh sẽ thả ở trong tù suốt đời.

"Cứ vậy đi." Diêu Hữu Thiên đứng lên, tính toán trong lòng, nghĩ rất vui.

Cố Thừa Diệu à Cố Thừa Diệu, chẳng phải anh nói tôi quyến rũ anh sao? Chẳng phải anh nói tôi một lòng muốn bám lấy anh sao?

,

Bây giờ thì để chúng tôi đến xem lựa chọn của anh một chút.

Đương nhiên, nếu như anh chịu nhận lỗi với cô, còn thu lời nói lúc trước lại. Vậy chuyện này cũng có thể bỏ qua.

Dù sao chuyện đã xảy ra rồi. Cô luôn luôn xả giận cho mình,

Mà cô cũng không phải thật sự muốn gả cho anh. Cô chỉ muốn thấy anh bị đặt vào tình thế khó xử. Như vậy mà thôi.

"Bà Cố, tôi còn có việc, trước hết xin lỗi không thể tiếp chuyện được."

Đứng dậy rồi đi, để lại Kiêu Tâm Uyển ngồi ngây ra trong phòng khách. Hiện giờ, phải giải quyết thế nào đây?

.....

"Cái gì?" Cách cửa sổ thủy tinh của trại tạm giam, Cố Thừa Diệu tròn to mắt nhìn mẹ mình: "Mẹ nói gì?"

"Chỉ cần con đồng ý cưới Diêu Hữu Thiên. Chuyện này sẽ được bỏ qua, cô ấy sẽ rút đơn kiện."

"Cô ta đang nằm mơ." Cố Thừa Diệu cười lạnh: "Con hoàn toàn không cưỡng dâm cô ta, tội danh này hoàn toàn không thể thành lập được. Mẹ. Con tuyệt đối sẽ không cưới người phụ nữ kia."

"Thừa Diệu." Kiêu Tâm Uyển đã biết con trai mình cố chấp thế nào: "Con đụng vào người ta, vốn dĩ phải chịu trách nhiệm với người ta. Chẳng lẽ con muốn trốn tránh trách nhiệm sao."

"Người phụ nữ con muốn cưới chỉ có một. Chính là Yên Nhiên." Thái độ của Cố Thừa Diệu rất kiên quyết: "Con không thể cưới người phụ nữ khác nữa."

Yên Nhiên Yên Nhiên. Lại là Bạch Yên Nhiên.

,

Kiểu tâm Uyển Tâm trong không vui, nhưng trên mặt lại không nhìn ra được chút nào, ngược lại mang vẻ mặt không tán thành: "Thừa Diệu, con nói người con yêu là cô Bạch, vậy tại sao con muốn đụng vào cô Diệu người ta? Con ——"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Thà ngồi tù

Editor: Xám

"Nếu con không muốn cưới cô ấy thì tại sao lại muốn đụng vào người ta?" Kiểu Tâm Uyển hơi bức mình. Đối với đứa con trai này, bà có thiếu sót với nó là thật, giấu Bạch Yên Nhiên đi cũng là thật.

Nhưng bà cũng không để nó đụng vào con gái người ta.

"Con nói rồi, hôm đó con uống say. Con hiểu lắm. Con tưởng cô ta là Yên Nhiên." Cố Thừa Diệu hận nhất là mình nhất thời sơ ý, kết quả mắc bẫy của người khác.

"Phòng nghỉ không có đèn sao? di@en*dyan(lee^qu.donnn) Dáng vóc của hai người khác nhau nhiều như vậy. Con còn có thể nhận lầm sao? Rõ ràng là con đang kiểm soát cho mình."

Kiểu Tâm Uyển biết con trai không phải người dễ bị kích động, chính vì thế, lại càng không thể hiểu nổi.

,

"Con không có." Trong lòng Cố Thừa Diệu rất giận, giận mẹ mình không tin mình: "Con cũng không biết hôm trước xảy ra chuyện gì."

Lẽ ra từ lượng của anh không kém như vậy. Nhưng hôm đó thật sự quá kỳ lạ.

Cơ thể anh hoàn toàn không chịu sự khống chế của mình. Phản ứng đó không giống như uống rượu say mà như là ——

,

Cố Thừa Diệu đột nhiên neho mắt lại, hai ngày nay anh vẫn luôn suy nghĩ, tại sao hôm đó mình lại khác thường như vậy.

Anh đi tìm Bạch Yên Nhiên một mạch, trước đó cũng uống vài ly rượu. Nếu như có người bỏ thêm thuốc vào trong rượu của anh.

Vậy sẽ là ai? Là ai lợi dụng cơ hội này?

Trên thực tế, xem ra hiện giờ người đáng nghi nhất chính là Diệu Hữu Thiên. Nhân lúc hỗn loạn, bỏ thuốc vào trong rượu của anh.

Khiến anh phát sinh quan hệ với cô, cuối cùng đạt được mục đích muốn dựa vào mình.

,

Đúng là khá khen cho một người giỏi tính toán. Cố Thừa Diệu nhếch khóe môi lên, vẻ giễu cợt trong mắt vô cùng rõ ràng.

Cô muốn gả thì anh phải cưới sao? Hừ, nằm mơ.

"Mẹ. Mẹ về đi. Con sẽ không cưới người phụ nữ họ Diệu đó đâu."

Thái độ của Cố Thừa Diệu khá kiên quyết: "Còn nữa, con đã bàn bạc với chú Hồ rồi, chú ấy nói tội cường dâm hoàn toàn không thể thành lập được. Diennkdan/leequhydonnn Hiện giờ cục cảnh sát lo ngại bên ngoài gây ra tin tức quá lớn, không chịu để con bảo lãnh chờ thẩm vấn. Nhưng con nhất định sẽ không sao, mẹ cứ yên tâm đi."

"Thừa Diệu." Kiều Tâm Uyển nhìn con trai mình, mới qua hai ngày, nhìn anh đã mất đi ánh hào quang ban đầu.

Mắt hiện ra tơ máu, cằm cũng lấm tấm râu đen.

Đâu còn hình tượng công tử phóng khoáng ngày trước nữa. Trong lòng hơi đau xót. Vừa có chút tự trách vừa có chút hối hận.

Nhưng nghĩ đến lúc đó nếu bà không giữ Bạch Yên Nhiên lại, Cố Thừa Diệu sẽ thật sự muốn tuyên bố hôn sự của anh và Bạch Yên Nhiên.

So với việc phải để Cố Thừa Diệu lấy Bạch Yên Nhiên, bà thà rằng anh lấy Diêu Hữu Thiên còn hơn.

"Con có biết con đang nói gì hay không?" Rốt cuộc nó có biết tình hình hiện giờ không vậy? Hơn nữa có hiểu tình huống trước mắt hay không?

"Con biết." Cố Thừa Diệu gật đầu, thái độ rõ ràng, lập trường rõ rệt: "Con, tuyệt đối sẽ không cưới người phụ nữ kia. Nếu muốn con cưới cô ta thì con thà ngồi tù."

Kiều Tâm Uyển đột nhiên im bặt.

.....

Chuyện đi vào cục diện bế tắc. Cố Thừa Diệu cũng có mối quan hệ của mình ở đây. Vận dụng một chút quan hệ, cuối cùng đã có được bảo lãnh chờ thẩm vấn.

Kết quả vừa ra đến cổng trại tạm giam đã ngay lập tức bị phóng viên vây quanh.

"Cố thiếu gia, xin hỏi anh có thừa nhận anh phạm phải tội cưỡng dâm không?"

"Cố thiếu gia, xin hỏi có phải anh bội tình bạc nghĩa, cho nên đối phương mới đối xử với anh như vậy không?"

"Cố thiếu gia, hôm đó anh nói có tin tốt lành muốn tuyên bố, chính là chỉ cái này sao?"

"Cố thiếu gia ——"

Lần lượt từng vấn đề sắc bén ném về phía Cố Thừa Diệu.

Mười mấy cái micro đồng thời chuyển đến bên miệng Cố Thừa Diệu. Đang đợi anh cho một câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thẩm vấn trên tòa

Editor: Xám

Lần lượt từng vấn đề sắc bén khiến sắc mặt Cố Thừa Diệu trở nên rất khó coi. Đúng lúc xe của Thương Mặc Viễn dừng ở cổng trại tại giam.

Cố Thừa Diệu gạt tay của những người kia ra, dùng tốc độ nhanh nhất lên xe rồi rời đi.

Khoảng thời gian tiếp theo, tin tức thời sự hết sức quan tâm đến chuyện này. Mọi người đều đang đợi tiến triển sau cùng của chuyện này.

Chỉ có Cố Thừa Diệu không để trong lòng một chút nào. Đối với anh mà nói, anh tuyệt đối không hề cưỡng bức Diêu Hữu Thiên, đương nhiên không thể bị phán tội cưỡng dâm được.

Trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là nhanh chóng tìm được Bạch Yên Nhiên.

Mấy ngày trước, tại sao Bạch Yên Nhiên lại rời đi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ đi toilet một lát người đã không rõ tung tích?

,

Cố Thừa Diệu quay lại khách sạn lần nữa để xem camera giám sát, nhưng phát hiện dù thế nào cũng tìm được video có liên quan đến Bạch Yên Nhiên.

Nhưng vào lúc này anh lại thấy, Diêu Hữu Thiên nhận điện thoại xong liền đi vào phòng nghỉ, mà không bao lâu sau, anh lại đi vào.

Hôm đó, anh ngủ thấy hương thơm nhàn nhạt trong không khí, men say cộng thêm hiệu lực của thuốc, anh đúng là mơ hồ rồi.

,

Nhưng lúc này anh không hề muốn quan tâm đến mục đích của người phụ nữ kia.

Ngoài Bạch Yên Nhiên ra, tất cả những thứ khác anh đều không quan tâm.

Nhưng cho dù anh tìm kiếm thế nào, sử dụng giao thiệp quen biết ra sao, Diêu Hữu Thiên cứ giống như bốc hơi giữa biển người Bắc Đô vậy.

Biến mất không nhìn thấy. Cố Thừa Diệu lòng như lửa đốt, lại không quan tâm chút nào đến vụ án của mình.

Anh rất có lòng tin, mình nhất định sẽ bình an vô sự.

,

Mặt khác, Diêu Hữu Thiên không nhận được lời xin lỗi của Cố Thừa Diệu, đương nhiên cũng không có dự định rút đơn kiện.

Dưới sự cố gắng xoay chuyển tình thế của Cố Thừa Kỳ và Cố Thừa Lân, cổ phiếu của Cố thị cuối cùng đã ngừng rớt giá.

,

Cố Thừa Diệu cũng không nhàn rồi, ngoài thời gian tìm Bạch Yên Nhiên, thời gian còn lại dùng để nối lại quan hệ với khách hàng. Ổn định lòng người ở GC. Cứ như vậy, ngược lại anh còn bận hơn trước kia.

Có điều mặc dù Cố thị, bao gồm cả Cố Thừa Diệu vẫn luôn nỗ lực bù đắp tổn thất. Nhưng ảnh hưởng do chuyện này tạo ra lại không lắng xuống như vậy.

Giá cổ phiếu không hề tăng lên. Mà những người hợp tác với GC đều giữ thái độ xem chừng.

,

Vụ án vẫn phải tiến hành thẩm vấn như cũ. Cố Thừa Diệu phối hợp lại bị gọi đến hỏi cung hai lần, song lần nào câu trả lời của anh cũng giống nhau.

Kiều Tâm Uyển đã khuyên anh hai lần, bảo anh cưới Diêu Hữu Thiên, Cố Thừa Diệu thề chết cũng không đồng ý.

"Con nói rồi, muốn con cưới người phụ nữ kia thì con thà ngồi tù."

Thái độ kiên quyết khiến Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không tìm được lý do để khuyên nhủ.

Cục diện bế tắc kéo dài, rất nhanh đã đến ngày mở phiên tòa.

,

Hai bên đều mời những luật sư giỏi nhất, bảo chữa xuất sắc nhất ở Bắc Đô.

Vụ án thẩm tra xử lý không công khai, nhưng vẫn không thể ngăn cản lòng nhiệt tình và sự chú ý cao độ của các phóng viên.

Sáng sớm, đã có không ít phóng viên đến vây kín hiện trường xét xử đến mức nước không ngấm qua được.

,

Hai nhà Cố - Diêu đều mang thái độ tương đối nghiêm túc đối với lần thẩm vấn này. Nếu Cố Thừa Diệu không chịu cúi đầu, đương nhiên thái độ của Diêu Hữu Thiên rất cương quyết.

Cuộc thẩm vấn điều tra vừa bắt đầu đã tương đối quyết liệt.

Cố Thừa Diệu một mực chắc chắn mình đã uống say, Diêu Hữu Thiên còn hiểu lầm người phụ nữ ngủ trên giường là cô bạn gái Bạch Yên Nhiên của anh, cho nên mới làm chuyện đó.

Mà Diêu Hữu Thiên lại kiên quyết cho rằng Cố Thừa Diệu không để ý tới suy nghĩ của cô, đó chính là cưỡng dâm ——

,

Luật sư hai bên cũng không ngồi xuống, qua lại tới tấp, tranh luận vô cùng sôi nổi.

Thẩm phán nhìn đội ngũ hai bên, chỉ cảm thấy đau cả đầu. Đây là đương sự không thể đắc tội, vụ án này, rốt cuộc phải xử thế nào đây?

Nhưng dù thế nào, vụ án này vẫn phải tiếp tục thẩm tra.

,

Tòa đã tạm nghỉ mấy lần, thẩm phán cảm thấy giữa mùa đông lạnh giá như vậy mà đầu vẫn đầy mồ hôi.

Chứng cứ của Điều Hữu Thiên chỉ có trên người cô, mà hiện giờ cũng đã qua một tuần lâu rồi.

Người cô chính là chứng cứ.

Lúc cuộc tranh luận tiến hành đến thời khắc mấu chốt sau cùng, Cố Thừa Diệu nhìn Điều Hữu Thiên ngồi ở vị trí nguyên cáo, nói với luật sư của mình mấy câu.

,

Hồ Nhất Dân đứng lên, khom người về phía thẩm phán: "Thưa ngài thẩm phán, bên tôi có chứng cứ có thể chứng minh nguyên cáo bởi vì không quyền rũ được bị cáo, cho nên mới cố ý vu hãm."

Lời này vừa nói ra, không riêng gì Điều Hữu Thiên, ngay cả Điều Hữu Quốc và Điều Hữu Gia cũng mang vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Cố Thừa Diệu.

Mà anh ngồi ở chỗ ngồi của bị cáo, khóe môi thoáng nhếch lên một độ cong đẹp mắt.

Người phụ nữ này, tôi sẽ khiến cô hối hận vì đã chọc vào tôi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nhất định sẽ thắng

Editor: Xám

Sau khi Cố Thừa Diệu nói xong, Điều Hữu Thiên vẫn luôn quan sát nét mặt của anh. Đương nhiên cũng không bỏ lỡ vẻ trào phúng, còn có cả tự tin trong mắt anh.

Hơi nghiêng mặt sang, cô đột nhiên có chút căng thẳng không rõ lý do.

Từ khi bắt đầu gặp Cố Thừa Diệu, sự phóng túng ngang ngạnh và kiêu căng ngạo mạn đến tột cùng mà người đàn ông này thể hiện ra ngoài vẫn luôn khiến cô ấn tượng sâu sắc.

,

Chắc chắn anh là người đàn ông tự phụ nhất cô đã từng gặp.

Mặc dù anh có cái vốn để tự phụ, song ý cười trên mặt anh hiện giờ lại thật sự khiến lồng ngực cô hơi nghẹn lại.

Cô không biết vào lúc này anh có thể đưa ra được chứng cứ gì.

,

Cố Thừa Diệu hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt của Điều Hữu Thiên. Liên tục một thời gian không được nghỉ ngơi đầy đủ, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến trạng thái lúc này của anh.

Anh khá thoải mái ngồi ở trên vị trí của mình, hai chân vắt chéo lên nhau. Vẻ mặt thanh nhàn mà tràn đầy tự tin.

Giống như đã sớm đoán được, anh nhất định sẽ thắng vụ kiện này.

Trong lòng Điều Hữu Thiên chẳng biết tại sao thoáng qua một nỗi bất an mơ hồ.

Nhìn về phía hai người anh theo bản năng, ánh mắt của họ vô cùng kiên định. Cô hít sâu, làm cho mình bình tĩnh lại.

Sự thật chưa hề đi tới kết quả tệ nhất, không phải sao? Điều cô muốn chưa bao giờ là trừng phạt Cố Thừa Diệu, mà chỉ muốn dạy dỗ anh một chút mà thôi.

Bên kia, thẩm phán cho Hồ Nhất Dân cơ hội bào chữa.

Hồ Nhất Dân cũng không nhiều lời vô ích, trình thẳng chứng cứ ông ta ám chỉ lên.

Chứng cứ là vài đoạn video. Đoạn thứ nhất, tại khách sạn lớn Shangri-La (tên cũ: Hương Cách Lý Lạp ở chương 2), Diêu Hữu Thiên giao quần áo cho Cố Thừa Diệu xong, sau đó lại kéo tay anh.

Đoạn thứ hai lại là ở nơi tụ tập (với hội Lý Khả Nghi), Diêu Hữu Thiên chặn ở trước mặt Cố Thừa Diệu.

Trong video Cố Thừa Diệu quay lưng về phía camera giám sát. Nhưng gương mặt của Diêu Hữu Thiên, cho dù dưới ánh đèn mờ của hành lang vẫn có thể thấy rất rõ.

Cô mở miệng nói gì đó. Trong video nhìn không rõ lắm, nhưng có nhân viên chuyên ngành đã điều chỉnh video, phóng lên to nhất.

Hồ Nhất Dân dừng hình ảnh lại, sau đó nhìn về phía sắc mặt hơi thay đổi của Diêu Hữu Thiên: "Qua phân tích của nhân viên chuyên ngành, die,n; da.nlze.quydo/nh phân biệt khẩu hình, chúng tôi đã tìm ra được kết quả."

Lúc nói, ông ta đưa một tờ báo cáo cho bồi thẩm viên trên tòa.

"Hôm đó lời nguyên cáo nói với đương sự của tôi là: Tiên sinh, tôi thích anh, hi vọng anh có thể kết giao với tôi."

Trên mặt Diêu Hữu Thiên hiện ra chút vẻ lúng túng. Dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, Cố Thừa Diệu lại biết ra chiêu thế này.

Người đàn ông kia tuyệt đối không vô hại như những gì anh ta biểu lộ ra ngoài. Hay là chỉ biết khua môi múa mép.

Vào lúc này, sự khinh thường ban đầu với anh biến mất hoàn toàn.

Cả Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Gia đều ngẩn ra, xem đoạn video kia. Dù thế nào cũng không ngờ tới.

Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu còn có một đoạn như vậy.

"Sự thật chính là thế này." Hồ Nhất Dân tổng kết: "Vào ngày * tháng * năm ****, nguyên cáo đã mượn danh nghĩa giao quần áo để tiếp cận đương sự của tôi. Vào ngày * tháng * năm *** lại chủ động bày tỏ với đương sự của tôi. Trên thực tế, đương sự của tôi là người đã có bạn gái."

Màn hình chuyển đi. Xuất hiện khuôn mặt của Cố Thừa Diệu.

Hôm ở nơi tụ tập, hai bên hành lang đều có camera. Cảm ơn thiết kế này đã thành công khiến Hồ Nhất Dân lấy được chứng cứ có lợi cho Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu mở miệng nói gì đó, lúc này Hồ Nhất Dân thêm chú thích: "Nguyên văn lời khi đó đương sự của tôi nói với nguyên cáo là: Tôi đã có bạn gái rồi. Còn cô, tôi thấy chướng mắt."

Lúc ông ta nói lời này thì chuyển hướng sang Diêu Hữu Thiên: "Xin hỏi nguyên cáo. Có đúng như vậy hay không?"

Giữa ánh mắt không dám tin của hai người anh, Diêu Hữu Thiên có chút xấu hổ, nhưng cũng chỉ một lát: "Phải, có điều khi đó tôi chỉ ——"

Chỉ nói đùa.

"Nguyên cáo cũng thừa nhận rồi, cô ta thực sự có mục đích tiếp cận đương sự của tôi, hơn nữa còn nhận được sự cự tuyệt vô cùng kiên quyết từ đương sự của tôi. Bởi vậy có thể kết luận rằng, trước đó hoàn toàn là cô ta quyến rũ đương sự của tôi. Về sau quyến rũ không được, thẹn quá hóa giận. Cho nên mới vu khống đương sự của tôi, " Hồ Nhất Dân ngắt lời Diêu Hữu Thiên, cười khom người với thẩm phán: "Thẩm phán trưởng, tôi đã không còn vấn đề nào nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Không thể tha thứ

Editor: Xám

"Nguyên cáo cũng thừa nhận rồi, cô ta thực sự có mục đích tiếp cận đương sự của tôi, hơn nữa còn nhận được sự cự tuyệt vô cùng kiên quyết từ đương sự của tôi. Bởi vậy có thể kết luận rằng, trước đó hoàn toàn là cô ta quyến rũ đương sự của tôi. Về sau quyến rũ không được, thẹn quá hóa giận. Cho nên mới vu khống đương sự của tôi, " Hồ Nhất Dân ngắt lời Diêu Hữu Thiên, cười khom người với thảm phán: "Thảm phán trường, tôi đã không còn vấn đề nào nữa."

,

Hiện trường xét xử hoàn toàn yên tĩnh. Người nhà họ Diêu không dám tin, mà người nhà họ Cố lại có phần thờ phào nhẹ nhõm.

Nhất là Kiều Tâm Uyển, dù thế nào cũng không nghĩ đến, con trai lại có thể đưa ra chứng cứ như vậy để chuyển biến tình hình của mình.

,

Chẳng trách mấy ngày nay cho dù bà khuyên nhủ thế nào, con trai đều vô cùng kiên định. Chỉ nhấn mạnh hết lần này đến lần khác rằng mình nhất định sẽ không sao.

Thì ra nó đã chuẩn bị xong.

Đôi mắt sắc sảo của Cố Học Vũ không hề rời khỏi khuôn mặt của con trai. Cuối cùng đứa trẻ này đã trưởng thành rồi.

,

"Lúc đó tôi chỉ nói đùa thôi." Sau phút im lặng ngắn ngủi, Diêu Hữu Thiên giải thích cho mình: "Trên thực tế hôm đó là vì tôi đùa với bạn bè, cho nên mới có cảnh như vậy. Tôi tuyệt đối không muốn quyến rũ anh ta ——"

Ánh mắt nhìn về phía Cố Thừa Diệu mang theo vài phần chỉ trích lơ mờ.

Chiều này của người đàn ông kia thật sự quá tuyệt, quá độc.

,

Rõ ràng người làm sai là anh ta, giờ lại phản công. Đôi tay mảnh khảnh siết chặt lại thành nắm đấm. Ánh mắt Diêu Hữu Thiên nhìn về phía Cố Thừa Diệu lần nữa đầy phức tạp.

Cố Thừa Diệu ngồi ở đối diện đầy tao nhã, nhàn hạ. Trên người mang theo khí chất công tử nhà giàu nhân nhạ.

Mà nụ cười tự tin quá mức trên mặt anh, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy vô cùng chướng mắt. Diêu Hữu Thiên không biết tại sao lập tức có nỗi xúc động muốn xóa sạch nụ cười trên mặt anh.

"Vậy sao?" Hồ Nhất Dân nhìn thảm phán không hề lên tiếng, vô cùng bình tĩnh gạt đầu vài cái: "Vậy tôi cũng có thể nói. Tối hôm đó, đương sự của tôi uống say nên nhận làm người. Chuyện này chỉ là hiểu lầm."

"Nhưng anh ta đi ngược lại ý muốn của tôi, cưỡng ép phát sinh quan hệ với tôi là sự thật." Diêu Hữu Thiên chỉ hốt hoảng trong phút chốc, rất nhanh đã bình tĩnh lại: "Không tính đến đủ loại chuyện trước kia. Trên thực tế, tối hôm đó, tôi thật sự không đồng ý."

,

"Cô không có chứng cứ, không phải sao?"

"Vết thương trên người tôi chính là chứng cứ." Lúc này giọng nói của Diêu Hữu Thiên mang thêm mấy phần yếu ớt mệt mỏi.

Cảm giác mệt mỏi này đã rất lâu rồi cô không gặp phải: "Tôi không có khuynh hướng tự ngược. Vết thít trên cổ tôi hôm đó có thể chứng minh, lúc ấy bị cáo muốn bóp chết tôi."

,

"Vậy cô chết rồi sao?" Lời nói của Hồ Nhất Dân tương đối không khách khí.

"Tôi phản đối." Luật sư của Diêu Hữu Thiên đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Hồ Nhất Dân đầy thù địch: "Phản đối câu hỏi của luật sư bên biện, cách hỏi của câu hỏi đó có thể xem là công kích người khác."

"Phản đối có hiệu lực." Thẩm phán trưởng gõ bàn, nhìn Hồ Nhất Dân một cái: "Hãy chú ý thái độ của anh."

"Xin lỗi." Hồ Nhất Dân nói vậy, nhưng bên trong không có chút cảm giác có lỗi nào.

Làm luật sư cố vấn của Cố thị đã hơn hai mươi năm. Bất kể thế nào, ông nhất định sẽ không nhìn Cố Thừa Diệu gặp chuyện: "Nhưng trên thực tế đương sự của tôi cũng không tạo ra tổn thương gì cho nguyên cáo. dfienddn lieqiudoon Cho dù có gì đó thì cũng chỉ là uống rượu say. Nhất thời hiểu lầm mà thôi. Tuyệt đối không cường dâm."

Đây mới là điểm mấu chốt.

Bất luận trước đây hiểu lầm, ân oán giữa Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên ra sao.

Cố Thừa Diệu tuyệt đối không hề cường bức Diêu Hữu Thiên. Chỉ cần có thể chứng minh được điều này là đủ rồi.

Diêu Hữu Thiên trầm mặc, thật sự không ngờ vụ kiện mười phần chắc chín lại nảy sinh ra chuyển biến xấu như vậy.

Tình hình trước mắt có phần không ổn.

Sắc mặt của Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Gia vô cùng khó coi.

Nếu như không phải vì ở nơi không thích hợp, Diêu Hữu Quốc vô cùng chắc chắn lúc này mình nhất định sẽ đánh cho Cố Thừa Diệu một trận.

Tên đàn ông đáng chết, ức hiếp người khác rồi không muốn chịu trách nhiệm thì thôi đi, lại còn làm bẩn thanh danh của em gái.

Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Không chịu ảnh hưởng của bất kỳ ai

Editor: Xám

"Luật sư của nguyên cáo, xin hỏi các anh còn điều gì muốn bổ sung sao?" Giọng nói của thẩm phán thân nhiên vang lên. Hiện giờ đã bước vào thời điểm sau cùng của buổi thẩm tra rồi.

Luật sư của Diêu Hữu Thiên đột nhiên đứng lên, nhìn về phía Thẩm phán trưởng: "Thẩm phán trưởng, bên tôi cần thời gian để thu thập bằng chứng mới. Trước lúc đó, tôi thỉnh cầu tòa có thể hoãn tuyên án."

Diêu Hữu Thiên nghe luật sư nói câu nói này, nhìn về phía Cố Thừa Diệu bằng ánh mắt thân nhiên. Trong mắt chợt lóe lên vẻ khiêu khích.

Không phải Cố Thừa Diệu không cảm nhận được, mà là hoàn toàn coi như không thấy.

Mà Cố Học Vũ ngồi ở trên bục vẫn không lên tiếng. Chuyện lần này, ông sẽ không ra tay, cũng sẽ không can thiệp, ông muốn xem xem con trai ông sẽ ứng phó với nguy cơ lần này thế nào.

Nếu nói lúc đầu Diêu Hữu Thiên chỉ muốn dạy dỗ Cố Thừa Diệu một chút, để anh nói xin lỗi mình.

Vậy thì hiện tại cô nhất định phải đưa Cố Thừa Diệu vào tù để xả giận cho bản thân.

Cố Thừa Diệu không thấy hứng thú chút nào với chứng cứ Điều Hữu Thiên có thể đưa ra.

Anh chỉ biết rằng anh sẽ không sao, vậy là đủ rồi.

Mấy ngày kế tiếp, anh dùng toàn bộ thời gian của mình vào việc giải quyết mối nguy của công ty và cả tìm kiếm Bạch Yên Nhiên.

Anh đã quyết định rồi, giải quyết xong chuyện này, anh sẽ kết hôn với Bạch Yên Nhiên.

Lần này, anh sẽ không chịu ảnh hưởng của bất kỳ ai. Dieenndkdan/leeecuhydonnn Nhưng cho dù anh tìm kiếm thế nào, phái người đi ra sao, Bạch Yên Nhiên vẫn như bốc hơi giữa biển người, không có chút tin tức nào.

,

Rất nhanh, đã đến lúc mở phiên tòa lần hai.

Lần này Điều Hữu Thiên đã có đủ kinh nghiệm. Cô tìm cả bốn người bạn tốt của mình đến làm nhân chứng.

Chứng minh lúc đó mình chỉ vui đùa, cho nên mới nói những lời đó với Cố Thừa Diệu.

Điều quan trọng nhất là, không riêng gì Cố Thừa Diệu biết tìm video, cô cũng biết.

Cô điều tra ra được video ở bữa tiệc hôm đó. Cảm ơn Cố Thừa Diệu. Anh ta cũng tính là một quân tử.

Hay là anh ta không nghĩ đến việc phải đề phòng mình?

Sau khi muốn có những video kia, anh cũng không tiêu hủy mất. Cũng bởi vậy, cô có thể tìm ra được đoạn video lúc đó.

,

Luật sư của Điều Hữu Thiên họ Chu, cũng là một luật sư vô cùng nổi danh trong nghề. Lần trước không đề phòng Cố Thừa Diệu sẽ đưa ra những chứng cứ kia nên bị đánh cho trở tay không kịp.

Lần này, ông tuyệt đối sẽ không để mình phạm vào lỗi lầm như vậy nữa.

Ông nhìn Thẩm phán trưởng, còn có những người khác trên tòa, cho chạy toàn bộ video ở bữa tiệc hôm đó một lần.

"Những người có mặt ở đây đều có thể thấy được rất rõ ràng. Trên thực tế đương sự của tôi chỉ tụ tập với bạn bè, chơi một trò đùa, cho nên mới bắt chuyện với bị cáo."

"Mà video bị cáo cung cấp lần trước cũng không đầy đủ. Hiện giờ chúng ta có thể thấy rõ ràng trong video. Đương sự của tôi bị bị cáo cưỡng ép, lôi đến phòng nghỉ trên tầng."

"Bởi vậy có thể thấy được, bị cáo ngoài miệng nói rằng mình đã có bạn gái, nhưng thực ra lại là một kẻ đạo đức giả ra vẻ đạo mạo."

"Mà buổi tối ngày * tháng * năm ****. Đương sự của tôi uống say, cho nên nghỉ ngơi ở trong phòng nghỉ. Mà đối phương lại nhân lúc đó cưỡng ép phát sinh quan hệ với đương sự của tôi."

,

"Đối phương luôn miệng nói đương sự của tôi quyến rũ cậu ta. Chứng cứ bên chúng tôi cho thấy, sau khi đương sự của tôi uống say, đã từng gọi một cuộc điện thoại cho anh trai đương sự của tôi, xin cậu ấy đến đón mình."

"Xin hỏi luật sư bên biện, nếu như đương sự của tôi thật lòng muốn quyến rũ thì sao có thể gọi anh trai của mình đến được?"

"Càng không nói đến cô ấy hoàn toàn không xác định được bị cáo có bước vào căn phòng đó hay không. Vậy làm sao có thể quyến rũ thành công đây?"

"Vậy nên chúng tôi kiên trì tố cáo bị cáo, thừa dịp đương sự nhà tôi uống say bất tỉnh nhân sự, đã thực hiện hành vi cưỡng bức với đương sự nhà tôi."

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thành lập tội danh

Editor: Xám

"Vậy nên chúng tôi kiên trì tố cáo bị cáo, thừa dịp đương sự nhà tôi uống say bất tỉnh nhân sự, đã thực hiện hành vi cưỡng bức với đương sự nhà tôi."

"Bất kì điều gì trái với ý muốn của người phụ nữ. Cho dù là dùng bạo lực hay hành vi khác để uy hiếp cưỡng bách phụ nữ phát sinh quan hệ, đều có thể gọi là cưỡng bức. Bất luận trước đây hai người có hiểu lầm gì, chỉ cần đương sự của tôi không đồng ý, cũng đã đi ngược lại ý muốn chủ quan của đương sự nhà tôi."

"Nói tóm lại. Thỉnh cầu tòa án đòi lại công bằng cho đương sự nhà tôi. Phán quyết bị cáo thành lập tội danh cưỡng dâm——"

"Tôi phản đối." Hồ Nhất Dân đứng lên: "Tôi phản đối luật sư đối phương dùng thái độ phỏng đoán này để làm xáo trộn dư luận của quần chúng."

"Phản đối không có hiệu lực." Thẩm phán trưởng nhìn video bên Điều Hữu Thiên đưa ra, thái độ cứng rắn: "Mời bị cáo cung cấp chứng cứ mới."

"Nếu như nguyên cáo muốn nhân cơ hội này dựa vào đương sự của tôi thì hoàn toàn có thể gọi anh trai mình đến, bởi vì người chứng kiến càng nhiều, càng có thể đạt được mục đích của cô ta."

"Đó là vì cô ta đã tính toán hết, chính là muốn để anh trai cô ta nhìn thấy nên mới có thể đạt được mục đích uy hiếp."

"Phản đối." Luật sư Chu đứng lên, thái độ cương quyết, không nhường nhịn chút nào, nhấn mạnh điểm mấu chốt hết lần này đến lần khác.

Đó chính là Điều Hữu Thiên không tình nguyện. Chỉ cần cô không tình nguyện thì là thuộc về cưỡng dâm. "Xin hỏi lúc ấy đương sự của tôi đã uống say. Làm sao cô ấy biết được bị cáo nhất định sẽ vào phòng nghỉ chứ?"

"....." Hồ Nhất Dân mặc một chút. Nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

Lần này, đã đến lượt Cố Thừa Diệu kinh ngạc. dfienddn lieqiudoon Về thờ ơ ban đầu trong mắt anh mất dần, đôi mắt hơi nheo lại mang theo sự đánh giá không chút che giấu nhìn về phía Điều Hữu Thiên.

Đây ý xem xét tỉ mỉ. Điều Hữu Thiên không sợ chút nào, vô cùng thoải mái đối diện với ánh mắt của anh.

,

Ánh mắt hai người giao nhau trên không trung. Mùi thuốc súng bắt đầu đậm dần lên.

Ánh mắt Cố Thừa Diệu sâu xa, nhìn chằm chằm khuôn mặt của Điều Hữu Thiên, không rõ hiện giờ anh đang nghĩ những gì.

Mà Điều Hữu Thiên lại không nhường nhịn chút nào. Trong mắt có chỉ trích có bất mãn, còn có mấy phần khinh thường!

Khinh thường? Cô ta có tư cách gì để khinh thường mình?

Hai tay Cố Thừa Diệu siết chặt, nói mấy câu với Hồ Nhất Dân.

Hai bên lại bắt đầu cuộc tranh luận mới.

Cuộc thẩm tra vẫn còn tiếp diễn. Lúc luật sư Chu trần thuật ý kiến lại bác bỏ cho đương sự của mình lần nữa: "Trên thực tế, cho dù đương sự của tôi đã từng có hành động khiến bị cáo hiểu lầm, vậy cũng không thể chứng minh cô ấy nhất định có ý muốn quyến rũ đối phương được. Nói đơn giản là, cho dù đương sự của tôi thật sự có vài hành động không được thỏa đáng. Nhưng chỉ cần đương sự của tôi không muốn, bị cáo lại cưỡng ép phát sinh quan hệ với cô ấy, hành động này có thể tính là cưỡng dâm."

"Vậy nên, lần thứ hai tôi muốn xin thẩm phán trưởng đòi lại công bằng cho đương sự nhà tôi. Nghiêm trị hung thủ, quyết định thành lập tội danh cưỡng dâm cho bị cáo——"

Hung thủ?

,

Cố Thừa Diệu liếc khuôn mặt của Điều Hữu Thiên, đặt tay lên đầu gối mình, nhẹ nhàng gõ lên đầu gối mình vài cái.

Tòa án đầy người im phăng phắc. Trên mặt Điều Hữu Quốc và Điều Hữu Gia đều hơi hiện lên vẻ thả lỏng.

Bất luận thế nào, chỉ cần có thể trừng trị tên cặn bã họ Cố này là được rồi.

Điều Hữu Thiên trải qua cơn hoảng loạn ngắn ngủi trong cuộc thẩm tra lần trước. Lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cô không hề sợ ánh mắt của Cố Thừa Diệu, lần này, nếu như nhà họ Cố không xin lỗi, cô nhất định phải đưa gã đàn ông đáng chết kia vào tù.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71-1: Xin em hãy lấy anh (1)

Editor: Xám

Luật sư Chu nhấn mạnh hết lần này đến lần khác, thái độ kiên định. Câu từ chuẩn xác mà lại không lộ ra chút sơ hở nào.

Thẩm phán trưởng nhìn chứng cứ hai bên cung cấp, tầm mắt chuyển qua chuyển lại giữa người hai bên.

Đều không phải là đương sự có thể đắc tội, thật ra chỉ là một sự hiểu lầm. Nếu như hai người chịu hòa giải, vậy thì quá tốt rồi.

Nhưng hiện giờ xem ra Điều Hữu Thiên không chịu buông tha, luật sư Chu kiên quyết muốn tòa án xử Cố Thừa Diệu tội cưỡng dâm.

Cố Thừa Diệu lại khẳng khái không chịu thừa nhận. Nói đêm đó chỉ hiểu lầm, anh đã uống say, không thể tính là cưỡng dâm.

Thẩm phán trưởng nhìn hai người một lát, rồi lại nhìn phụ huynh hai bên một lát.

Nhất thời khó mà quyết định, vung tay lên, tuyên bố tạm nghỉ.

.....

Trong phòng nghỉ bên cạnh tòa án, Cố Thừa Diệu nhìn ba mẹ của mình: "Mẹ nói gì vậy? Ba mẹ muốn con hòa giải sao?"

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển gạt đầu: "Trên thực tế, đây chỉ là hiểu lầm, cô Diệu người ta cũng nói rồi, chỉ cần con cưới cô ấy thôi. Chuyện này cứ tính như vậy đi. Con ——"

"Cưới cô ta? Tại sao con phải cưới cô ta?" Cố Thừa Diệu cười lạnh: "Mẹ. Con nói với mẹ cho rõ ràng, cho dù phụ nữ khắp thế giới đều chết sạch, con cũng sẽ không cưới cô ta."

"Thừa Diệu, con ——" Kiều Tâm Uyển vô cùng tức giận. Hiện giờ những chứng cứ kia rõ ràng bắt lợi cho Cố Thừa Diệu: "Chẳng lẽ con không thể suy nghĩ một chút, hiện giờ những chứng cứ kia bắt lợi cho con đấy. *di@en*dyan(lee^qu.donnm)* Tỉ lệ thành lập tội danh cưỡng dâm của con rất cao. Lẽ nào con nhất định phải ngồi tù mới vui sao?"

,

"Mẹ. Thứ nhất, con vẫn chưa bị kết tội. Ai biết con có thật sự phải ngồi tù hay không? Thứ hai, con đã nói rồi, con thà ngồi tù cũng không đồng ý cưới người phụ nữ kia."

Cố Thừa Diệu chỉ hận mình sợ y, thậm chí ngay cả đụng vào Điều Hữu Thiên lúc nào cũng không biết.

Làm sao mà khéo vậy được. Cô uống say, anh cũng uống say. Cùng lúc uống say còn bị người ta bỏ thuốc.

Nếu nói tất cả những chuyện này không liên quan đến Điều Hữu Thiên, có đánh chết anh cũng không tin.

,

Mà mục đích của người phụ nữ kia chính là bám vào mình, để anh cưới cô ta.

Nằm mơ đi.

Anh tuyệt đối không thỏa hiệp.

"Con không muốn cưới con bé? Vậy con thà ngồi tù phải không?" Kiều Tâm Uyển bị chọc tức rồi. Vừa rồi ý tứ của Thẩm phán trưởng rất rõ ràng.

Vụ kiện này. Mặc dù bắt đầu từ hiểu lầm, nhưng chỉ cần người nhà họ Diệu không buông tha.

Khả năng Cố Thừa Diệu bị kết tội là cực cao.

Ngắn thì ba năm, dài thì năm năm.

Cho dù là mấy năm, Kiều Tâm Uyển cũng sẽ không muốn con mình ngồi tù.

"Phải. Con thà ngồi tù, cũng không muốn cưới cô ta." Cố Thừa Diệu có sự cố chấp của riêng mình.

Anh đã dành lời hứa bên nhau trọn đời cho Bạch Yên Nhiên, sao có thể cho người phụ nữ khác nữa đây?

Người phụ nữ Diêu Hữu Thiên đó muốn mình chịu trách nhiệm là chuyện của cô ta. Dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ không để cô toại nguyện.

"Thừa Diệu. Con. Con thực sự làm mẹ tức chết rồi."

"Mẹ." Cố Thừa Diệu cười lạnh một tiếng: "Con trai của mẹ cũng không phải kẻ chết nhát gì đó đâu. Dù sao cũng chỉ ngồi ở cục cảnh sát mấy năm. Ra ngoài rồi thì lại là một trang hảo hán. Họ Diêu muốn dùng cái này để uy hiếp con ư, nằm mơ đi. Con tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp."

"Con ——" Kiều Tâm Uyển giận đến tận cùng. Cố Học Vũ giữ vai bà lại, không để bà nói tiếp.

Ánh mắt thản nhiên quét về phía con trai của mình: "Con đã quyết định rồi? Không hối hận chứ?"

"Không hối hận." Ý chí của Cố Thừa Diệu cực kỳ kiên định: "Con nói rồi, con thà ngồi tù cũng không muốn cưới người phụ nữ kia."

"Được." Cố Học Vũ gạt đầu, xem như đã hiểu rõ ý của con trai: "Chuyện này, ba sẽ không nhúng tay vào, cũng sẽ không giúp đỡ. Cho dù có phán xử thế nào, con phải chịu trách nhiệm gì, ba đều không can thiệp nữa. Con biết rõ rồi chứ?"

"Con biết rồi." Cố Thừa Diệu mang vẻ mặt bướng bỉnh ngạo mạn: "Dù sao cũng chỉ là ngồi tù dăm ba năm. Có gì đáng ngại đâu."

"Con. Con ——"

Dăm ba năm, không có gì đáng ngại?

Không ngờ nó cho rằng ngồi tù là chuyện đùa?

Kiều Tâm Uyển bị chọc tức, gờ tay lên chỉ vào Cố Thừa Diệu định nói cái gì, vào lúc này cửa phòng nghỉ lại bị người khác mở ra.

Uông Tú Nga được Tả Phán Tinh diu đi vào: "Thừa Diệu. Cháu... cháu vừa mới nói cái gì?"

Năm nay Uông Tú Nga đã hơn bảy mươi rồi. Thân thể sớm đã không còn khỏe mạnh như trước kia nữa. Phần lớn thời gian cụ bà đều tĩnh dưỡng ở nhà chung.

Thuở nhỏ Cố Thừa Diệu do một tay Uông Tú Nga nuôi lớn, tình cảm không giống như bình thường.

Cố Thừa Diệu xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên không thể có ai nói cho bà biết. Mà là nghĩ cách giấu diếm.

Nhưng bà vẫn biết.

"Mẹ." Cố Học Vũ và Kiều Tâm Uyển thấy Uông Tú Nga tới, một người trong mắt lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc. Còn người kia lại là thờ phào nhẹ nhõm.

Tới là tốt rồi, tới là tốt rồi.

"Bà nội? Sao bà lại tới đây?" Sau khi Uông Tú Nga đi vào, Cố Thừa Diệu đỡ lấy tay bà trước tiên.

"Cháu. Cháu vừa mới nói cái gì? Cái gì gọi là cháu thà ngồi tù? Tại sao lại muốn ngồi tù? Cháu, cháu nói rõ ràng đi."

Trên mặt Ông Tú Nga đầy nếp nhăn. Nhưng không làm giảm đi khí thế của bà chút nào.

Đứa cháu này là do một tay bà nuôi lớn, bà thương anh nhất, Cố Thừa Diệu cũng hiếu thảo nhất.

,

Không có việc gì thì đến trêu đùa chọc cười bà già này. Trong lòng Ông Tú Nga, đứa cháu này còn thân thiết hơn con trai bà đến mấy phần.

"Bà nội ——" Cố Thừa Diệu không ngờ được Ông Tú Nga sẽ đến. Đờ bà ngồi xuống ghế sofa, anh cố gắng làm cho vẻ mặt mình nhìn thật thoải mái.

"Cháu không sao, bà nội, bà yên tâm, cháu sẽ không ngồi tù đâu."

,

"Cháu vẫn đang gặt bà. Cháu... cháu gặt bà." Ông Tú Nga giận đến mức vỗ ngực không ngừng. Vẻ tức giận trên mặt bà khiến Cố Thừa Diệu lo lắng một hồi.

"Bà nội, cháu không hề gặt bà. Cháu thật sự sẽ không sao hết. Cháu ——"

"Cháu nói cháu sẽ không sao. Nhưng cháu lại nói cháu sẵn lòng ngồi tù dăm ba năm?" Đã nói thế rồi, còn bảo không sao? Ông Tú Nga bị chọc giận đến mức thở dốc: "Thừa Diệu, bà muốn cháu đi hòa giải với người trong gia đình kia ngay bây giờ. Nói cháu đồng ý cưới cô bé kia."

"Bà nội ——"

Cố Thừa Diệu thật sự không dám tin vào tai mình: "Bà đang nói gì vậy."

"Cháu ức hiếp người ta, đáng nhẽ phải chịu trách nhiệm với người ta." Ông Tú Nga vô cùng tức giận: "Cháu nghe bà nói chưa?"

"Cháu không thể cưới cô ta được." Cố Thừa Diệu lắc đầu: "Bà nội, lần trước đi thăm bà cháu đã từng nói với bà rồi. Người phụ nữ cháu muốn cưới chỉ có một, chính là Yên Nhiên. Mấy hôm nay cháu đang định đưa cô ấy đến thăm bà. Cháu ——"

,

"Cháu muốn cưới, vậy con bé đó đâu?" Mặc dù Ông Tú Nga già rồi nhưng không hề hồ đồ: "Thấy cháu xảy ra chuyện bèn chạy mất. Người phụ nữ như vậy mà cũng có thể cần sao?"

"Không phải, Yên Nhiên không phải người như vậy." Mặc dù Cố Thừa Diệu không tìm được Bạch Yên Nhiên, nhưng hoàn toàn không tin cô là loại người thấy mình xảy ra chuyện thì lập tức chạy mất: "Bà nội. Bà phải tin cháu, cháu sẽ không sao đâu. Bà cứ cùng thím về trước đi."

"Không được." Ông Tú Nga rất cố chấp: "Cháu muốn bà đi về, trừ phi cháu đồng ý hòa giải với người ta, sau đó cưới người ta."

"Bà nội."

Cố Thừa Diệu thật sự không dám tin vào tai mình: "Cháu không thể ——"

"Nếu như cháu không muốn cưới người ta thì cháu cũng không cần phải nhận bà nội này nữa đâu." Ông Tú Nga giận đến mức gõ thật mạnh gậy chống trong tay xuống đất: "Thừa Diệu, cháu ức hiếp cô bé người ta, vốn là phải chịu trách nhiệm với người ta. Có đúng là bà dạy cháu như thế không?"

"Cháu....."

Lúc này trên khuôn mặt anh tuấn của Cố Thừa Diệu đầy vẻ khó xử.

Anh có thể cãi lại Cố Học Vũ, đập bàn với Kiều Tâm Uyển. Thế nhưng duy nhất không thể ngỗ nghịch với bà nội Ông Tú Nga của mình.

,

"Cháu. Cháu không chịu, cháu. Cái đứa ngỗ nghịch này, thật sự chọc tôi tức chết rồi." Lúc Ông Tú Nga lên tiếng, cơ thể ngã về phía sau, tay vỗ vỗ ngực.

"Bà nội."

"Bác gái?"

"Mẹ?"

,

Người trong phòng nghi đầu loạn cả lên. Cố Thừa Diệu đỡ lấy Uông Tú Nga, nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt bà.

Nghĩ đến bây giờ vẫn chưa biết Bạch Yên Nhiên đang ở đâu. Và cả tình hình rồi ren hiện tại.

"Bà nội, bà không sao chứ? Bà nội——"

"Cậu đừng gọi tôi." Uông Tú Nga vỗ ngực, mang vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn đứa cháu của mình: "Tôi, tôi không có đứa cháu bất hiếu như cậu."

Lại cảm thấy chưa đủ, bà gạt tay Cố Thừa Diệu ra, thêm một câu nữa: "Tôi, tôi không có một đứa cháu phải ngồi tù. Tôi. Tôi——"

"Cậu, nếu cậu thật sự ngồi tù, cậu đừng có nhận tôi nữa."

"Bà nội bà đừng tức giận." Thấy Uông Tú Nga gần như sắp ngất, Cố Thừa Diệu nôn nóng, bước lên đỡ lấy tay Uông Tú Nga, nhưng rồi lại bị cụ bà gạt ra.

Uông Tú Nga hoàn toàn không nhìn Cố Thừa Diệu, mặt sưng đến mức biến thành màu tím, vẫn đứng dậy muốn rời đi như cũ.

Tả Phán Tinh mang vẻ mặt trách cứ nhìn Cố Thừa Diệu, mặt anh rất khó coi.

Muốn nói gì đó, cuối cùng lại khuất phục trước dáng vẻ ốm yếu bệnh tật khổ sở của Uông Tú Nga.

"Bà nội bà đừng tức giận. Cháu đồng ý với bà. Chuyện gì cháu cũng đồng ý với bà hết. Cháu sẽ cưới người phụ nữ kia. Cháu cưới."

Một câu nói khiến con tức giận của Uông Tú Nga xuôi xuống

,

Khóe mắt liếc hai vợ chồng Kiều Tâm Uyển và Cố Học Vũ một cái.

Khóe môi Kiều Tâm Uyển hơi nhếch lên. Gì chứ, đúng là càng già càng cay.

Đứa con trai bướng bỉnh như trâu nhà mình, lời của ai cũng sẽ không nghe, nhưng nhất định sẽ nghe lời Uông Tú Nga.

Màn khổ nhục kể này. Đáng giá.

Trong lòng thật sự thở phào nhẹ nhõm, thật không uống công bà gọi Uông Tú Nga tới, lại bảo Cố Học Vũ phái người trông chừng Bạch Yên Nhiên.

,

Rất cuộc bây giờ đã đạt được kết quả rồi.

Về phần sắc mặt con trai sau khi nói xong câu kia trở nên trắng bệch, không hề nằm trong phạm vi đau lòng của Kiều Tâm Uyển.

Cố Học Vũ nhìn một màn mẹ mình bắt đầu tự biên tự diễn từ lúc bước vào phòng nghi. Tầm mắt quét qua vợ không hề để lại dấu vết.

Cuối cùng thở thật dài.

Sau khi Cố Thừa Diệu cho lời hứa hẹn, Uông Tú Nga liền lấy cơ thân thể không khỏe, để Tả Phán Tinh đưa bà về nghỉ ngơi.

Cố Thừa Diệu còn muốn đưa Uông Tú Nga đến bệnh viện, lại bị Uông Tú Nga buộc phải ở lại, gắn kết cảm tình với cô gái nhà họ Điều một chút.

Nhân tiện xử lý công việc khắc phục hậu quả

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71-2: Xin em hãy lấy anh (2)

Editor: Xám

Điều Hữu Thiên đã tính toán hết, cho dù tòa án xử thế nào. Danh tiếng của Cố Thừa Diệu xem như đã bị hủy.

Cô cũng không phải không để ý tới danh tiếng của mình. Mà là cảm thấy Cố Thừa Diệu khinh người quá đáng, trong lòng rất muốn cho Cố Thừa Diệu

một bài học.

Trên thực tế, chuyện lần đó, chỉ cần anh đứng nói lời xin lỗi, vậy thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

,

Nhưng Cố Thừa Diệu chẳng những không xin lỗi. Còn chỉ toàn bộ chứng cứ về phía mình.

Quyển rũ cái gì? Vu hãm cái gì?

Nếu như anh ta không đi vào nhầm phòng, sao mình có thể bị anh ta có được?

Mặc dù cũng trách chính mình, nếu như không phải cô quá sợ ý, uống say mất. Sao có thể cho Cố Thừa Diệu cơ hội?

,

Trên thực tế, quả thật chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm, nếu như Cố Thừa Diệu chịu thẳng thắn thừa nhận lỗi lầm của mình, vậy cô nhất định sẽ bỏ qua.

Dẫu sao cho dù thế nào, nhà họ Diêu và nhà họ Cố còn có dự án hợp tác sắp tiến hành.

Nhưng làm sao cô cũng không ngờ được, chỉ qua thời gian tạm nghỉ chưa đến nửa giờ đồng hồ, sự việc lại đảo ngược thành thế này.

Lúc Cố Thừa Diệu với khuôn mặt u ám xông tới trước mặt cô, lạnh lùng mở miệng, cô hoàn toàn không nghĩ ra được anh đang tính toán những gì.

"Người phụ nữ này, cô, đi theo tôi." Giọng nói đè nén, mang theo sự tức giận không thể kiềm chế.

Cố Thừa Diệu chưa bao giờ tức giận như ngày hôm nay, mà còn đầy bất đắc dĩ.

,

Người anh yêu và muốn kết hôn là một cô gái khác. Nhưng hiện giờ lại vì sự xuất hiện của người phụ nữ trước mặt mà anh không thể không thay đổi chủ ý của mình, cưới người phụ nữ này.

Anh ghét cảm giác thất bại không thể nắm được cuộc đời của mình trong tay.

Anh càng ghét toàn bộ những thay đổi vượt ra khỏi dự tính của anh hơn.

,

Vốn dĩ anh đã nghĩ rất tốt đẹp, lấy Bạch Yên Nhiên, Diễm Đan & Lê Quý Đôn cùng cô sống một cuộc đời hạnh phúc. Có thể Bạch Yên Nhiên không có gia cảnh tốt, không thể giúp đỡ anh về sự nghiệp.

Nhưng anh là một người đàn ông, muốn gây dựng sự nghiệp, muốn dốc sức làm việc, thì chính anh sẽ làm.

Hoàn toàn không cần vận dụng bất cứ mối quan hệ nào.

,

Nhưng hiện giờ thì sao?

Anh lại nhất định phải lấy một người phụ nữ nhiều tài sản, hơn nữa còn đang có quan hệ hợp tác với Cố thị.

Có lẽ anh lấy Diêu Hữu Thiên rồi thì có thể mang đến không ít sự giúp đỡ cho nhà họ Cố, cũng cho cả chính anh.

Nhưng lại không có một ai từng hỏi anh, những điều đó có phải cái anh muốn hay không?

Thậm chí anh hoàn toàn không có cách cự tuyệt.

,

Bởi vì Uông Tú Nga. Là trưởng bối duy nhất anh không thể cự tuyệt được.

Nếu như anh không cưới Diêu Hữu Thiên, nếu như anh thật sự ngồi tù vì kiện cáo. Cho dù chỉ là vài tháng, cũng đủ để khiến Uông Tú Nga tức giận đến mức bệnh tim phát tác.

Anh không chịu nổi khả năng đó. Dù là một chút thôi, cũng không chịu được.

Suy đi nghĩ lại rất nhiều, cho dù trong lòng không tình nguyện đi chăng nữa. Cố Thừa Diệu cũng biết, anh đã chẳng quay đầu được nữa rồi.

"....." Diêu Hữu Thiên không hiểu anh có ý gì. Hai anh em nhà họ Diêu phía sau muốn tiến lên kéo em gái mình ra.

Hai người đều rất căm giận về chuyện Cố Thừa Diệu vu tội cho Diêu Hữu Thiên lần trước.

Đương nhiên chẳng thể cho Cố Thừa Diệu về mặt vui vẻ được.

Ánh mắt lạnh lùng của Cố Thừa Diệu lướt qua hai người, kéo tay Diêu Hữu Thiên, lập tức đi ra phía ngoài toà án.

Mà mấy cô bạn thân đến làm chứng đi cùng Diêu Hữu Thiên, Lý Khả Nghi, Mạc Dư Tiếp, Từ Tư Nhiễm, còn có Thắng Diễm Kiều đều mang về mặt căng thẳng nhìn Cố Thừa Diệu.

Anh ta muốn làm gì?

Tính tình nóng nảy của Thắng Diễm Kiều khiến cô là người đầu tiên đuổi theo, những người còn lại vội vàng đi theo phía sau.

Mọi người đều muốn biết, rốt cuộc Cố Thừa Diệu muốn giữ trò quỷ gì.

Ngoài cổng tòa án, lúc này hiện trường xét xử đã bị những phóng viên đến đây muốn thăm dò tin tức trực tiếp vây kín từ lâu.

Lần tạm nghỉ trước. Mấy lần mọi người muốn ngăn Cố Thừa Diệu lại đều không thành công.

Nói thế nào hôm nay cũng không thể để Cố Thừa Diệu rời đi như vậy nữa. Nhất định phải lấy được tin tức trực tiếp.

Nhưng dù thế nào cũng không ngờ được, Cố Thừa Diệu đường hoàng kéo tay một người phụ nữ đi ra ngoài.

Trước khi Diêu Hữu Thiên vào tòa án đã đeo một chiếc kính râm to, trên mặt cũng dùng khăn quàng cổ bao quanh nửa khuôn mặt.

Mọi người đều không thấy rõ dáng vẻ của người bị hại thế nào.

Nhưng vừa rời ở bên trong có máy sùi hoạt động, khăn quàng cổ của Diêu Hữu Thiên đã tháo xuống từ lâu. Lộ ra khuôn mặt thanh lệ xuất trần của cô.

Còn có bộ trang phục của cô, thoáng cái đã bị phóng viên tinh mắt nhận ra được.

"A, đây không phải là cô gái vừa mới đi vào sao?"

"Đúng vậy đúng vậy. Hình như là cô gái kiện Cố Tam thiếu cường dâm."

"Chính là cô ấy chính là cô ấy, bóng lưng giống hệt luôn."

"....."

Đã có phóng viên bắt đầu chen lên phía trước, chuyển micro tới hỏi lần lượt từng câu một.

"Cố thiếu gia, xin hỏi phiên tòa xét xử kết thúc rồi sao?"

"Cố thiếu gia, xin hỏi tội danh cường dâm của anh là thật sao?"

"Cố thiếu gia, xin hỏi có phải vị tiểu thư bên cạnh anh chính là người bị hại không?"

"Cố thiếu gia bây giờ anh phải trả lại công bằng cho vị tiểu thư này sao?"

"Cố thiếu gia ——"

Cố Thừa Diệu đã nhìn quen những cảnh tượng này, đương nhiên về mặt bình tĩnh.

Nhưng Diêu Hữu Thiên thật sự không quen phơi bày bản thân trước mặt người khác thế này.

Bởi vì dính líu đến Cố Thừa Diệu, mấy ngày nay cô ra ngoài đều cố giấu giếm mình hết mức. Chứ đừng nói đến mấy lần báo đưa tin tức, cũng chỉ có một cái bóng lưng của cô.

Đề những phóng viên kia chụp về ngoài của mình giống như bây giờ vẫn là lần đầu tiên.

Trong lòng hơi tức giận sự thô lỗ của Cố Thừa Diệu, nhưng phía trước là vô số phóng viên, phía sau còn có hai anh em nhà họ Diêu.

Hơn nữa có cả mấy người nhà họ Cố khác cùng theo ra ngoài.

,

Cô không vùng ra được, chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Họ Cố. Anh buông tôi ra."

Cổ tay bị thắt chặt sinh đau, cô hơi đau, đương nhiên sắc mặt sẽ không tốt lắm.

Cố Thừa Diệu vẫn luôn chờ những phóng viên kia hỏi xong lần lượt từng vấn đề một, lúc này mới kéo Diêu Hữu Thiên đứng lại trên bậc thềm bên ngoài tòa án.

Nhìn những chiếc micro ở trước mặt mình, anh nhẹ nhàng nhếch khóe môi lên. Lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh.

Có nữ phóng viên định lực kém, lúc này đã có chút tim đập loạn nhịp, đ.đ.qlđ vị Cố Tam thiếu này, đáng đáp thật sự quá đẹp trai rồi. Có phải không?

,

Cố Thừa Diệu nắm chặt tay Diêu Hữu Thiên, khẽ gạt đầu với những phóng viên kia.

"Những câu hỏi vừa rồi của các bạn, bây giờ tôi sẽ cho các bạn đáp án, bảo đảm cho các bạn tin tức có thể viết được."

Phóng viên muốn biết cái gì, chỉ có Cố Thừa Diệu hiểu rõ nhất. Lời vừa nói ra, những ánh đèn flash kia lập tức lóe lên gay gắt hơn.

Tin tức? Tin tức gì?

Rốt cuộc tên Cố Thừa Diệu này muốn làm gì?

,

Trừ Cố Thừa Diệu ra, đây là tiếng lòng của người nhà họ Diêu cùng với bạn bè Diêu Hữu Thiên có mặt ở đây.

Trong lòng Diêu Hữu Thiên thoáng hiện lên một chút lo lắng không yên, sự lo lắng này còn khiến cô cảm thấy bất an hơn lần Cố Thừa Diệu nói cô vu hãm anh ở hiện trường xét xử.

Không riêng gì cô, Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Gia đứng sau lưng cô không xa cũng đưa mắt nhìn nhau, không hiểu Cố Thừa Diệu đang muốn làm gì.

Cố Thừa Diệu kéo tay Diêu Hữu Thiên rất chặt, không cho cô tách khỏi bên cạnh mình.

Nhìn về phía những phóng viên kia, trên mặt anh treo nụ cười rất nhạt, nhưng nụ cười đó lại không hề lan đến đáy mắt.

"Tôi biết mấy ngày nay mọi người đã vất vả rồi. Cũng biết mọi người chạy tới chạy lui vì chuyện của tôi, đó đều là lỗi của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71-3: Xin em hãy lấy anh (3)

Editor: Xám

Anh vừa xuất hiện đã giành quyền nói trước, chủ động nhận lỗi. Những phóng viên muốn đặt câu hỏi vừa rồi đều yên lặng lại, muốn xem xem cậu ba nhà họ Cố phóng đăng bắt kham này sẽ nói gì.

Tay Cố Thừa Diệu giờ lên, ôm lấy vai Diêu Hữu Thiên: "Hôm nay ở đây, tôi có một tin tốt muốn tuyên bố."

"Tôi. Sắp kết hôn rồi." Lúc anh nói lời này, bàn tay ôm vai Diêu Hữu Thiên bắt đầu hơi dùng sức.

Sức lực đó lớn đến nỗi khiến Diêu Hữu Thiên bị đau một hồi.

Cô quay đầu sang, gần như không thể tin được mà trừng mắt nhìn Cố Thừa Diệu. Vừa rồi lòng còn hơi thấp thòm, lúc này tâm suất đã nhanh chóng tăng lên.

Anh ta, anh ta đang nói gì vậy?

,

Cố Thừa Diệu hoàn toàn không cảm giác được ánh mắt của Diêu Hữu Thiên. Chỉ nhìn đèn flash không ngừng lóe lên của những phóng viên kia.

"Cô dâu chính là cô ấy. Diêu Hữu Thiên."

Ba chữ này, gần giống như nặn ra từ kẽ răng.

"....." Diêu Hữu Thiên mở to hai mắt, dù thế nào cô cũng không nghĩ đến, cô không đợi được lời xin lỗi của Cố Thừa Diệu, không đợi được sự ăn năn của anh.

Điều đợi được chính là anh trực tiếp thừa nhận hôn sự.

"Cố thiếu gia. Nếu như hai người sắp kết hôn, tại sao trước đó lại bắt ngờ tung ra chuyện cưỡng dâm để làm gì?"

"Chẳng phải trước đó vị tiểu thư này muốn kiện anh sao? Tại sao bây giờ hai người đã sắp kết hôn rồi?"

"Cố thiếu gia. Xin hỏi đây là vì anh sắp bị kết tội, cho nên đặt ra thỏa thuận với đối phương sao?"

Không thể không nói, người phóng viên đặt câu hỏi này đúng là quá thành thật rồi.

,

Cố Thừa Diệu nở nụ cười. Cười rất thật lòng, rất chân thành. diendaanleequydonn Quay mặt sang, ánh mắt, vẻ mặt anh nhìn Diêu Hữu Thiên dường như chứa đầy cảm giác day dứt.

"Nói ra thì đó là lỗi của tôi."

"Tôi và cô ấy là người yêu, trước đó cũng bàn đến hôn nhân rồi."

"Nhưng bởi vì một số chuyện vụn vặt, khiến cô ấy hiểu lầm tôi, mà tôi lại không giải thích kịp thời, cho nên cô ấy mới muốn dùng cách này để trừng phạt tôi."

Cố Thừa Diệu nói hơi bất đắc dĩ, lại mang "về mặt cung chiều".

Bề ngoài anh đang nhận sai, nói là anh không đúng. Nhưng ý là nói gần nói xa, lại chứa mũi nhọn về phía Diêu Hữu Thiên.

Thân là bạn gái của người ta, bởi vì có chút va chạm nhỏ với bạn trai, cho nên lập tức kiện người ta lên tòa. Gây ra động tĩnh lớn thế này.

,

"Tôi vừa mới biết được, thì ra tất cả đều là hiểu lầm. Cô ấy vẫn chưa tha thứ cho tôi."

Mi tâm của Cố Thừa Diệu hơi nhú lại, dáng vẻ dường như rất khổ não.

"Tôi đã giải thích rõ ràng với cô ấy, cô ấy cũng hiểu rồi, thật ra chỉ là một sự hiểu lầm thôi."

Lúc anh nói, đổi tay thành kéo tay Diêu Hữu Thiên: "Mọi chuyện trước đây đều là lỗi của anh. Em tha lỗi cho anh đi. Đừng náo loạn nữa, nhé?"

Diêu Hữu Thiên nhìn Cố Thừa Diệu thay đổi sắc mặt mấy lần trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Từ bất đắc dĩ lúc đầu, sang cung chiều và day dứt ở giữa, rồi đến vẻ mặt dịu dàng hiện giờ.

Nếu như không phải trước đó Diêu Hữu Thiên đã có va chạm với Cố Thừa Diệu. Chỉ sợ lúc này đã sắp cho rằng lời anh nói là thật rồi.

Cô không thể không nói rằng, diễn xuất của người đàn ông này, chắc chắn, không đi làm ảnh đế thì quá đáng tiếc rồi.

"Họ Cố." Anh muốn diễn kịch, muốn nói hươu nói vượn là chuyện của anh, đừng kéo cô vào.

,

Sắc mặt của Cố Thừa Diệu lại lạnh đi mấy phần, trong ánh mắt nhìn Diêu Hữu Thiên hiện ra vẻ bất ngờ rất nhạt.

"Các bạn nhìn xem, bây giờ cô ấy vẫn chưa chịu tha lỗi cho tôi đâu."

Nắm lấy tay Diêu Hữu Thiên, thái độ của anh thành khẩn hơn.

"Chúng ta đã sắp kết hôn rồi. Em tha lỗi cho anh đi. Được không?"

Cố Thừa Diệu lại nói thêm một câu, ánh mắt chăm chú nhìn Diêu Hữu Thiên.

,

,

Ở trong mắt người khác, dáng vẻ này của anh chính là điển hình của thâm tình.

Đừng nói là hai anh em nhà họ Diêu, ngay cả mấy cô bạn thân của Diêu Hữu Thiên cũng hoàn toàn tròn tròn mắt kinh ngạc.

Thiên Thiên ở bên thiếu gia nhà họ Cố này lúc nào?

Rõ ràng chẳng phải trước đó tòa án thẩm tra nói là án cưỡng dâm sao?

Mấy cô bạn thân đều biết chuyện tối hôm đó, vẫn luôn cảm thấy Cố Thừa Diệu khinh người quá đáng. Cho nên mới cùng chung chí hướng đến làm chứng cho Diêu Hữu Thiên.

Đột nhiên Cố Thừa Diệu làm ầm lên như vậy, nhất thời mọi người đều có phần không hiểu rõ.

Chỉ có Diêu Hữu Thiên đã nhìn thấy sự trào phúng rất nhạt không dễ quan sát được ở nơi sâu nhất trong đáy mắt anh, còn có vẻ uy hiếp mơ hồ lộ ra.

"Cố Thừa Diệu." Rốt cuộc anh ta muốn gì trò quỷ gì vậy.

Cố Thừa Diệu hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt kỳ quái của cô, ngược lại kẻ sát gương mặt của cô. Thì thầm với vẻ thâm tình.

"Đây chẳng phải là điều cô muốn hay sao? Tôi không lấy cô, cô sẽ không rút đơn kiện? Thế nào? Bây giờ đã đạt được mục đích rồi, chẳng phải nên vui mừng sao?"

Lúc nói câu này, phóng viên chỉ thấy bờ môi anh mấp máy, lại không biết anh đang nói gì.

Nhất thời những nữ phóng viên kia sinh ra hâm mộ, ghen ghét. Thì ra Cố Tam thiếu lại có lúc dịu dàng như vậy ư? Thật sự quá đẹp trai rồi, đúng không?

Ai muốn anh ta lấy mình chứ?

,

Khuôn mặt Diêu Hữu Thiên đã tái xanh. Con heo đất kiêu căng ngạo mạn này. Thật sự cho rằng đàn ông khắp thế giới chết sạch cả rồi, cô nhất định phải bám lấy anh ta?

"Cố Thừa Diệu, tôi không hề nói ——" muốn lấy anh.

Phần sau của câu nói bị Cố Thừa Diệu cắt ngang, anh đột nhiên buông tay ra. Đối mặt với những phóng viên kia, buông lỏng tay: "Các bạn nhìn đi, cô ấy vẫn chưa chịu tha lỗi cho tôi đâu. Phải làm sao đây?"

"Tiểu thư. Hai người đã sắp kết hôn rồi, cô hãy tha thứ cho Tam thiếu đi."

Người nói là một nữ phóng viên.

Thành thật mà nói, trong mắt người bình thường, Cố Thừa Diệu vừa đẹp trai vừa có tiền. Die nd da nl e q uu ydo n Trẻ tuổi anh tuổi lại giàu có. Quả thật chính là rề rùa vàng có thấp đèn lồng lên cũng không tìm được.

Bây giờ ăn nói nhỏ nhẹ xin một người phụ nữ tha thứ như thế, có vẻ còn nam tính hơn mấy phần.

Kết hợp với giọng phái nam dễ nghe của anh, đúng là vừa đẹp trai vừa mê người mà.

,

"Đúng đó." Một phóng viên khác cũng lên tiếng theo, đương nhiên phóng viên này cũng là nữ: "Nếu đã là hiểu lầm, nói ra là được rồi."

"Đúng vậy, cô hãy tha lỗi cho Tam thiếu đi."

Lại có một phóng viên khác phụ họa: "Xem ra Tam thiếu rất thật lòng đó."

Diêu Hữu Thiên ngẩn người ở đó hồi lâu, nhất thời trong đầu bắt đầu hơi hỗn loạn.

,

Tình hình trước mắt đang loạn đến mức nào?

Đang tốt đẹp như thế, sao lại biến thành thế này rồi?

Cố Thừa Diệu lại giống như vẫn cảm thấy chưa đủ loạn. Cảm tay Diêu Hữu Thiên, quỳ một gối xuống trước mặt cô.

,

"Xin em đồng ý lấy anh đi."

Nếu việc anh sắp kết hôn với người phụ nữ trước mặt đã thành sự thật. Vậy thì nhất định phải khiến lợi ích của mọi việc được tối đại hóa.

Giá cổ phiếu của Cố thị giảm xuống, danh tiếng của GC bị nghi ngờ.

Anh phải bù đắp lại tất cả thông qua cuộc hôn nhân này.

Về phần sau này sẽ thế nào, về sau hẵng nói.

Cho dù là Doanh Diễm Kiều* tính tình nóng nảy nhất chứng kiến một màn trước mặt cũng đã hơi bị kích động.

*Lời editor: Họ tên của nhân vật là Doanh Diễm Kiều chứ không phải Thảng Diễm Kiều như ở những chương trước, sau này beta mình sẽ sửa lại sau. Xin lỗi mọi người nhiều.

Một người đàn ông đẹp trai, trước mắt bao người, quỳ một gối xuống cầu hôn bạn ——

,

Trời ạ, còn có chuyện nào lãng mạn hơn thế này không?

Diêu Hữu Thiên mím môi, nhìn Cố Thừa Diệu quỳ một gối xuống đất ở trước mặt.

Nếu như không phải trước mặt vẫn là gương mặt ấy, cô hoàn toàn có lý do nghi ngờ có phải người đàn ông này bị người ta đánh tráo hay không.

Một màn này xoay chuyển quá nhanh, khiến cô hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý.

Đừng nói là cô, ngay cả Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Quốc đứng sau lưng cô cũng khá bất ngờ. Sao sự tình lại thành ra thế này?

Tên Cố Thừa Diệu này, rốt cuộc đang làm cái quỷ gì vậy?

,

Diêu Hữu Quốc bước chân lên phía trước một bước, muốn kéo em gái nhà mình ra.

Lại không đề phòng Cố Thừa Kỳ chắn ở trước mặt anh đúng lúc, khuôn mặt lạnh lùng mang theo vẻ hơi cứng nhắc: "Tổng giám đốc Diêu, chuyện tình cảm để hai đứa nó tự mình xử lý, anh khỏi phải nhúng tay vào nữa. Anh nói có đúng không?"

,

Tại sao Cố Thừa Diệu lại đồng ý lấy Diêu Hữu Thiên, anh hiểu rất rõ.

Mà hiện giờ, điều anh cần phải làm chính là đề phòng chuyện ngoài ý muốn.

Thương nhân coi trọng lợi ích, nếu như việc Cố Thừa Diệu lấy Diêu Hữu Thiên đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, vậy đương nhiên là phải tối đại hóa lợi ích.

Không thể không nói, về phương diện này Cố Thừa Kỳ và Cố Thừa Diệu đều rất giống nhau.

,

Điều bọn họ suy tính đều là sau khi tuyên bố chuyện này, dự án hợp tác của hai nhà có thể tiếp tục bàn hay không.

Màn “biểu diễn” xuất sắc của Cố Thừa Diệu nhất định sẽ làm cho cổ phần của Cố thị bắt đầu tăng lên vào ngày mai.

Sắc mặt Diêu Hữu Thiên có chút khó coi, nhưng không tiến lên. Anh vẫn nhớ rõ. Câu Diêu Hữu Thiên nói với Cố Thừa Diệu.

,

Em gái thích Cố Thừa Diệu, muốn qua lại với cậu ta.

Thậm chí còn nói nếu như Cố Thừa Diệu đồng ý cưới con bé thì sẽ rút đơn kiện.

Mặc dù Diêu Hữu Thiên không tin em gái sẽ nhìn trúng một tên ăn chơi trác táng như Cố Thừa Diệu, nhưng anh không thừa nhận cũng không được. Cố Thừa Diệu có vẻ bề ngoài rất đẹp.

Có lẽ em gái thật sự thích người ta?

,

Mặc dù trong lòng có chút hoài nghi, nhưng lại không tiến lên ngăn cản.

Bên kia, Diêu Hữu Thiên vẫn chưa đáp lại lời cầu hôn của Cố Thừa Diệu.

Cô chỉ dùng ánh mắt không dám tin ngờ ngẩn nhìn gương mặt của Cố Thừa Diệu. Trong mắt đầy vẻ nghi ngờ.

,

Rốt cuộc anh ta có biết anh ta đang nói gì hay không? Từ đầu tới cuối anh không hề gọi tên cô.

Anh ta thật sự biết anh ta đang cầu hôn ai sao?

Trên thực tế, Cố Thừa Diệu không gọi tên Diêu Hữu Thiên chính là cố ý.

Trong lòng anh, người phụ nữ trước mặt không xứng đáng nhận lời cầu hôn của anh. Càng không xứng làm vợ anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71-4: Xin em hãy lấy anh (4)

Editor: Xám

Người vợ anh thừa nhận, chỉ có một mình Bạch Yến Nhiên.

Cho dù Diêu Hữu Thiên gỡ hết thủ đoạn để anh cưới cô ta, với anh mà nói, cũng chỉ là một người phụ nữ không đáng quan tâm mà thôi.

Sao anh lại có thể thật sự gọi tên của Diêu Hữu Thiên được?

Nhưng hiện giờ nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ không chắc của Diêu Hữu Thiên, sự ngờ vực khó hiểu lộ ra rất rõ ràng trong đôi mắt kia đã tiết lộ suy nghĩ của cô.

Trong lòng Cố Thừa Diệu oán hận vô cùng. Người phụ nữ đáng ghét, rõ ràng chính cô ta ra điều kiện, chỉ cần anh đồng ý lấy cô ta, cô ta sẽ rút đơn kiện.

Bây giờ lại bày ra bộ dạng như vậy, không cho anh thể diện. Chẳng qua chính là muốn làm bộ làm tịch thôi. Thật là nực cười.

,

Trong lòng rất hận nhưng trên mặt lại càng cười xán lạn hơn, nhẹ nhàng nắm lấy tay Diêu Hữu Thiên.

Phát hiện ra tay cô hơi lạnh. Lúc này là mùa đông tháng chạp, bọn họ lại đứng ở cổng tòa án.

Thiếu mất khăn quàng cổ và găng tay, tay người bình thường đều sẽ có chút lạnh buốt.

Cố Thừa Diệu lại không nghĩ đến những điều đó. die,n; da.nlze.qu;ido/nn Anh chỉ cảm thấy người phụ nữ này nhiều thủ đoạn lại giỏi tính kế, ngay cả tay cũng lạnh, quả nhiên là động vật máu lạnh.

Vừa rồi Diêu Hữu Thiên vẫn luôn bị Cố Thừa Diệu cầm cổ tay, lúc này mới bị anh nắm bàn tay.

Khác hẳn với bàn tay lúc nào cũng lạnh buốt của cô, bàn tay anh rất rộng. Hơn nữa còn vô cùng ấm áp.

,

Lòng bàn tay dày rộng có một lớp chai rất mỏng. Nhìn hơi thô ráp, nhưng không làm giảm bớt sự ấm áp toát ra từ lòng bàn tay anh chút nào.

Bởi vì độ ẩm đột ngột trên lòng bàn tay mà Diêu Hữu Thiên ngẩn ra một chút, ngược rèm mi lên, ánh mắt bình thản lướt qua khuôn mặt Cố Thừa Diệu.

Không khí lạnh từ Siberia mang đến từng cơn buốt giá. Khiến người ta cảm thấy mùa đông ở Bắc Đới khô hanh mà lạnh lẽo.

Nhưng nhiệt độ truyền tới từ bàn tay Cố Thừa Diệu đủ để không khiến Diêu Hữu Thiên cảm thấy không khí quanh mình ấm lên không ít.

Nhất là sự dịu dàng trong mắt người đàn ông trước mặt. Nếu như không phải vừa nghe được lời nói ngoan độc phát ra từ miệng anh, suýt nữa cô đã cho rằng tai mình có vấn đề.

Cố Thừa Diệu thấy Diêu Hữu Thiên chỉ ngẩn người ra, lại không có dấu hiệu tiến lên một bước, trong lòng càng hận, nhưng trên mặt lại càng dịu dàng hơn.

,

Trong lòng không ngừng cân nhắc một hồi, cuối cùng Cố Thừa Diệu vẫn cắn răng mở lời một lần nữa.

"Thiên Thiên. Xin em hãy lấy anh nhé."

Lần trước nghe thấy Diêu Hữu Quốc gọi cô bằng cái tên này. Trong lòng Cố Thừa Diệu cảm thấy vô cùng bức tức, vô cùng buồn nôn.

Trên mặt vô cùng ung dung thản nhiên, bàn tay nắm tay Diêu Hữu Thiên hơi dùng sức.

Thậm chí dùng ngón tay vẽ lên lòng bàn tay cô một vòng tròn: "Nhận lời anh, nhé?"

,

Diêu Hữu Thiên nói không ra lời, cũng không có cách nào trả lời câu hỏi Cố Thừa Diệu.

Thật kỳ lạ, lúc này đầu óc của cô trống rỗng trong nháy mắt.

Không phải cô chưa từng được người khác cầu hôn, lần trước, vì để làm cô vui lòng, Triệu Nhân Uyên đã chuẩn bị 9999 đóa hồng, mua xong nhẫn cưới, chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến đầy lãng mạn.

Dưới điều kiện ấy, mang theo thành ý sâu đậm cầu hôn cô.

Mà hiện giờ, trên tay Cố Thừa Diệu chẳng có gì hết, anh chỉ quỳ một chân xuống đất, dùng ánh mắt chăm chú kia để nhìn cô.

,

Anh nắm tay cô, lòng bàn tay vô cùng ấm áp. Hoàn toàn khác với bàn tay lúc nào cũng lạnh ngắt của cô.

Mỗi lần anh nhìn thấy mình thì đều dùng ánh mắt khinh thường, nếu không lại có vẻ bất mãn.

Nhưng lần đầu tiên Diêu Hữu Thiên biết được, thì ra người đàn ông kiêu căng tự phụ này cũng có giọng nói dịu dàng, biểu cảm ôn hòa đến thế.

Nhịp tim của Diêu Hữu Thiên tăng nhanh hơn vài nhịp mà không hề báo trước.

,

Ổn định lại tinh thần, Diêu Hữu Thiên làm cho bản thân mình bình tĩnh lại.

Muốn rút tay mình về, lại phát hiện ra tay Cố Thừa Diệu nắm rất chặt. Cô hoàn toàn không vùng ra được.

Cố Thừa Diệu cảm nhận được động tác của Diêu Hữu Thiên, cũng không giận, chỉ quay sang nhìn những phóng viên kia: "Các bạn nhìn xem, cô ấy vẫn còn đang giận tôi, chưa chịu tha lỗi cho tôi này?"

Phóng viên đều cười rộ lên, đèn flash liên tục lóe lên lần nữa.

Nữ phóng viên vừa mới lên tiếng bước lên phía trước một bước, vẻ mặt có chút dè dặt: "Tam thiếu, anh muốn cầu hôn người ta, sao ngay cả hoa tươi và

nhẫn kim cương cũng chưa chuẩn bị xong thế? Làm sao khiến cho người ta nhận lời anh được?"

"Đúng vậy đúng vậy."

Trong đám phóng viên lập tức vang lên mấy tiếng phụ họa.

Song cũng có tiếng nói không giống như vậy.

"Hai người yêu nhau là được rồi, cần nhiều nghi thức xã giao như vậy để làm gì?"

"Đúng đó, đúng là phụ nữ các cô chỉ ham hư vinh thôi."

,

"Thôi đi, cả đời này người ta chỉ kết hôn có một lần, đương nhiên là phải càng thận trọng càng tốt rồi."

Diêu Hữu Thiên thật sự không quen với những trường hợp thế này, lại càng không quen bị người khác trêu đùa như vậy.

Mi tâm nhú lại, càng muốn rút tay mình về hơn. Còn muốn cự tuyệt lời cầu hôn của Cố Thừa Diệu, Cố Thừa Diệu lại nắm tay cô chặt hơn.

Bàn tay rắn chắc mà rất dày hoàn toàn bao trọn bàn tay nhỏ nhắn của cô, tay còn lại luồn vào trong túi áo. Lấy từ bên trong ra một chiếc hộp nhỏ.

Chiếc hộp vừa mở ra, xung quanh lập tức vang lên vài tiếng kêu nhỏ.

"Thật là đẹp."

"Lấp lánh quá đi mất."

"Oa. To quá, hẳn là chiếc nhẫn này có đến 2 carat ấy nhỉ?"

,

Không phải Cố Thừa Diệu không nghe thấy lời của những phóng viên kia. Tay anh nắm chiếc hộp trang sức đó thật chặt.

Chiếc nhẫn này là do anh đã xong đặt từ trước, kiểu dáng trang nhã đơn giản, nhìn thanh tao lại nhã nhặn.

Cắt gọt hoàn mỹ, cho dù nhìn từ góc độ nào, viên kim cương này cũng là thượng phẩm.

Đây là chiếc nhẫn anh chọn cho Bạch Yên Nhiên.

Là chiếc nhẫn anh muốn dùng để cầu hôn Bạch Yên Nhiên trước mặt toàn thể người nhà họ Cố và cả truyền thông vào hôm Cố thị họp hàng năm.

,

Nhưng làm sao nào anh cũng không ngờ được, ngày họp hàng năm đó lại xảy ra chuyện như thế.

Không tìm thấy Bạch Yên Nhiên, mà anh đụng phải người phụ nữ trước mặt.

Hiện giờ, thậm chí vì quan hệ của gia đình, phải lấy cô ta ——

Chiếc hộp nằm gọn trong lòng bàn tay, anh nắm rất chặt.

Diêu Hữu Thiên, cô chiếm mất chiếc nhẫn vốn phải thuộc về Yên Nhiên, chiếm mất vị trí vốn phải thuộc về cô ấy.

Một ngày nào đó, tôi phải đòi lại cô từng thứ một ——

,

"Thiên Thiên. Xin em hãy lấy anh nhé."

Ý chí trong lòng càng kiên định, ánh mắt của anh lại càng dịu dàng.

Trong lòng anh, người trước mặt không phải Diêu Hữu Thiên, mà là Bạch Yên Nhiên.

Anh nghĩ, nếu như bây giờ người được cầu hôn là Yên Nhiên, nhất định cô ấy sẽ vui mừng đến phát điên ấy nhỉ?

Cô ấy mảnh mai như vậy, nhạy cảm như vậy. Lời cầu hôn của anh thận trọng đến thế. Nhất định sẽ khiến cô ấy cảm thấy được tôn trọng, và cả cảm giác hạnh phúc vô bờ.

Khi Diêu Hữu Thiên nhìn thấy chiếc nhẫn đó, trong mắt chợt lóe lên vẻ vô cùng kinh ngạc.

Cố Thừa Diệu này, anh ta thật sự biết mình đang làm gì sao?

Cố Thừa Diệu không thấy Diêu Hữu Thiên lên tiếng, cũng để mặc cô.

Nếu như người phụ nữ này thích làm bộ làm tịch, thích diễn kịch. Vậy thì anh sẽ phối hợp thật tốt với cô ta.

Lấy chiếc nhẫn trong hộp ra rồi đeo lên ngón áp út của Diêu Hữu Thiên.

"Tôi không ——"

Theo bản năng Diêu Hữu Thiên muốn rút tay mình về, nhưng sao Cố Thừa Diệu có thể cho cô cơ hội được?

Đúng là một người phụ nữ không có giới hạn đến mức không biết xấu hổ.

Điều kiện là do cô ta đưa ra, bây giờ đã đạt được mục đích rồi, vẫn còn ở đây ra vẻ làm dáng.

Cố Thừa Diệu lại cười lạnh từng cơn trong lòng, động tác trên tay cực nhanh.

Nắm thật chặt bàn tay cô, đeo chiếc nhẫn kia lên ngón áp út của Diêu Hữu Thiên.

"Cố Thừa Diệu ——" Lần này Diêu Hữu Thiên thật sự rất nóng nảy.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ nhận lời cầu hôn của Cố Thừa Diệu. Cô càng chưa bao giờ muốn gả cho anh ta.

Cô cũng chỉ muốn anh nói một câu xin lỗi thôi, nhưng hiện giờ như vậy, đã loạn đến mức nào rồi?

Diêu Hữu Thiên đã bị chọc tức. Dù thế nào cũng không dám tin mình bị Cố Thừa Diệu đeo nhẫn lên như vậy.

Cố Thừa Diệu không để tâm đến sắc mặt biến đổi của Diêu Hữu Thiên chút nào, bàn tay ôm lấy eo cô, sau đó nhìn về phía những phóng viên kia: "Cảm ơn sự chứng kiến của các bạn. Đến ngày tôi kết hôn, nhớ cùng đến uống ly rượu mừng nhé."

"Chúc mừng Cố Tam thiếu."

"Chúc mừng."

"Tam thiếu, anh muốn tổ chức hôn lễ ở đâu vậy?"

"Tam thiếu, anh muốn tổ chức một hôn lễ thế nào? Kiểu Trung Quốc hay là kiểu Tây Âu?"

"Việc này sao." Cố Thừa Diệu ngừng lại một lát, càng thân mật hơn kéo Diêu Hữu Thiên vào trong lòng mình: "Việc này phải hỏi cô ấy rồi."

"Oa, thật hạnh phúc." Toàn bộ những phóng viên nữ kia đều bắt đầu phát cuồng lên.

"Đúng đó. Hạnh phúc quá đi."

Tiếng chúc phúc vang lên khắp nơi đã vui lấp câu tôi không đồng ý mà Diêu Hữu Thiên muốn nói.

Bàn tay Cố Thừa Diệu đặt trên eo cô ôm rất chặt, cũng thành công khiến cho câu nói phía sau của cô không thể phát ra.

Đây chính là một sân khấu kịch, mọi người đã hóa trang xong, mặc trang phục biểu diễn xong, mạng đầy đủ đạo cụ.

Mà cô chính là một diễn viên bị kéo vào diễn. Không thể tự tiến tự lùi.

Còn có vài phóng viên kêu ầm lên: "Hôn một cái nào."

"Kiss một cái đi."

"Kiss, kiss, kiss." Những phóng viên kia kêu lên.

Trong lòng Cố Thừa Diệu không hề muốn hôn Diêu Hữu Thiên, anh chán ghét người phụ nữ trước mặt.

Thậm chí là hận cô.

Nhưng nếu như màn kịch đã bắt đầu thì cũng chỉ có thể làm tròn thôi. Kéo Diêu Hữu Thiên vào trong lòng mình.

Cúi mặt xuống, lần môi chuẩn xác hôn lên môi cô.

Lần này, Diêu Hữu Thiên vốn muốn đẩy anh ra hoàn toàn sững sờ. Ngay người đứng đó đến nhúc nhích cũng chẳng được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Editor: Xám

Nếu như Cố Thừa Diệu đang diễn kịch, vậy anh ta thật sự diễn quá thật rồi?

Từ câu hôn, đến bốn phiến môi chạm nhau hiện giờ.

Diêu Hữu Thiên nhìn gương mặt phóng đại trước mặt, có một thoáng phản ứng không kịp.

Tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này? Rốt cuộc người tên Cố Thừa Diệu trước mặt đang nghĩ những gì?

Anh ta ——

Rất nhanh, tâm tư của cô đã bị cơn đau truyền đến từ trên môi cắt ngang.

Vào lúc áp môi lên đôi môi Diêu Hữu Thiên, Cố Thừa Diệu bất ngờ phát hiện ra, người phụ nữ trước mặt có một đôi môi vô cùng mềm mại.

Đầu xuân lạnh lạnh, lần môi cô hơi lạnh.

Giống như tay của cô, có nhiệt độ thấp hơn người bình thường.

Khẽ nheo mắt lại, quả nhiên là máu lạnh, cho nên người cũng lạnh.

Một người phụ nữ như thế, lại sắp trở thành vợ của anh sao?

Trong lòng tức giận, anh hé miệng ra dùng sức cắn không chút nghĩ ngợi.

Cảm giác đau khiến Diêu Hữu Thiên vươn tay chống lên ngực Cố Thừa Diệu, muốn đẩy anh ra.

Bàn tay đặt trên eo cô lại bắt đầu dùng sức.

Thật ra nụ hôn này của Cố Thừa Diệu không thể gọi là hôn.

Anh cực kỳ thô lỗ, ngang tàng dùng sức cắn lên môi Diêu Hữu Thiên.

Chỉ một cái, nhưng rất sâu, rất mạnh.

Môi Diêu Hữu Thiên bị anh cắn sinh ra đau đớn.

Ngước mắt lên, lập tức nhìn thấy trong mắt Cố Thừa Diệu chột lóe lên ánh sáng khát máu.

Có điều chỉ trong một thoáng, rất nhanh, anh lập tức lùi lại.

Anh biết rõ bây giờ là lúc nào, nếu như không phải tất cả những người xung quanh đều là phóng viên truyền thông. Cố Thừa Diệu tin rằng mình nhất định sẽ cắn Diêu Hữu Thiên chảy máu.

,

Thu môi về. Mặc dù môi Diêu Hữu Thiên không bị cắn chảy máu, song, chỉ sợ dấu vết hình vòng cung rất sâu kia sẽ khiến cô đau nhức một hồi.

Xoay người, dùng vẻ mặt dịu dàng nhìn về phía phóng viên có mặt ở đây: “Chẳng biết mọi người đã hài lòng chưa?”

Những phóng viên kia cười rộ lên.

Trong những tiếng cười đùa kia, cuối cùng Diêu Hữu Thiên đã khôi phục lại tinh thần.

Quay mặt sang nhìn Cố Thừa Diệu chăm chăm, trong mắt có vẻ bất mãn rõ ràng.

,

“Cố Thừa Diệu, anh đã làm loạn đủ chưa?”

Cố ý đè thấp giọng xuống, nghe ra được sự tức giận không thể đè nén được ở bên trong.

Anh ta có ý gì? Anh ta xem mình thành cái gì vậy?

Người khác không nghe được giọng nói của cô, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt tức giận trừng mắt nhìn Cố Thừa Diệu.

Mặc dù đang tức giận, nhưng chỉ sợ là khiến người khác cảm thấy cô đang liếc mắt đưa tình.

Chuyện Cố Thừa Diệu muốn tuyên bố đã tuyên bố xong, chuyện muốn nói đã nói xong rồi.

Lại nghe thấy lời của Diêu Hữu Thiên, cảm thấy vô cùng chối tai.

,

Nhưng anh là ai chứ? Anh chính là Cố Thừa Diệu, cậu ba nhà họ Cố.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Anh đã bị buộc phải lấy Diêu Hữu Thiên. Bây giờ còn phải nghe cô nói nhảm như vậy.

Nhìn thấy động tác muốn tháo chiếc nhẫn tay xuống của Diêu Hữu Thiên, anh lại nắm lấy tay cô một lần nữa.

Làm loạn sao? Áp đến gần gò má của cô, nhìn những phóng viên lấy được tin tức đã dần dần rời đi, trước khi phóng viên cuối cùng chưa đi khỏi, anh nhất định sẽ giúp cô diễn xong tuồng kịch này.

“Vẫn đang tức giận ư? Anh bảo đảm, sẽ không có lần sau nữa.”

,

Bởi vì anh tuyệt đối dinendian.loqid]on sẽ không cho cô cơ hội lần thứ hai, để cô ta tiếp tục tính kế mình như thế.

“Cố Thừa Diệu.” Lúc này Diêu Hữu Thiên thật sự tức giận.

Ngoài tức giận ra, còn có chút nôn nóng.

Cố Thừa Diệu làm ầm ĩ lên thế này, đương nhiên cô không thể kiện anh được nữa.

,

Nghiêm trọng hơn, nếu như để ba mẹ biết được chuyện này. Cô không lấy anh cũng chẳng được.

Vậy sao được?

Cho tới tận giờ, cô chưa từng nghĩ muốn gả cho Cố Thừa Diệu.

“Anh mau nói với phóng viên, vừa rồi là anh nói lung tung.”

Lời của Diêu Hữu Thiên ngoài ra lệnh còn lộ ra ý trách móc.

,

Anh ta dựa vào đâu mà tuyên bố việc hôn nhân như vậy?

Lại dựa vào đâu mà yêu cầu cô nhất định phải lấy anh ta?

Đúng là không thể nói lý được.

Bảo anh làm loạn? Bảo anh nói lung tung?

Cố Thừa Diệu hơi nheo mắt lại, mặc dù ý cười trên mặt chưa nhạt đi, nhưng lại chỉ cười lạnh.

“Những chuyện thế này, cô cảm thấy tôi sẽ nói lung tung sao?”

,

Đương nhiên sẽ không, nhưng mà, tại sao anh ta lại muốn cưới cô?

Cái Cố Thừa Diệu không muốn thấy nhất là vẻ trong lòng hiểu rõ nhưng còn giả bộ ngoài mặt này của Diêu Hữu Thiên.

Người tính kế là cô ta, người đưa ra yêu cầu cũng là cô ta.

Bây giờ thì muốn làm loạn thế nào?

,

Thấy toàn bộ những phóng viên kia đã biến mất ở trước mắt, công tòa án chỉ còn lại thành viên hai nhà Cố - Diêu.

Anh cũng chẳng muốn giả vờ thêm nữa.

Khóe môi mím lại rất chặt, trên khuôn mặt tuấn đạt đầy băng sương.

“Chúc mừng cô, cuối cùng đã đạt được rồi.”

Đạt được? Đạt được cái gì?

,

Trong khoảng thời gian này, bởi vì sự đối địch giữa Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu, cộng thêm thái độ nhất định phải đấu với cô đến cùng mà Cố Thừa Diệu vẫn luôn thể hiện ra ngoài.

Khiến cô thật sự quên mất lời mình đã nói trước đây. Về mặt cô mê muội, có chút khó hiểu nhìn Cố Thừa diệu.

Cố Thừa Diệu cười lạnh một tiếng, đôi mắt sắc xảo chưa hề rời khỏi mặt cô.

“Nhìn thấy tôi khuất phục, sau đó đồng ý cưới cô, cô rất đắc ý, rất vui mừng phải không?”

“Diêu Hữu Thiên, chúng ta hãy xem thử, cô có thể đắc ý được bao lâu.”

,

Ít nhiều gì người hai nhà Cố - Diêu vẫn đang ở bên cạnh, lúc anh nói những lời này, âm lượng chẳng hề cao. Lời uy hiếp này nói ra từ miệng anh, mang theo một chút cảm giác lạnh lẽo thấm vào người.

Mọi người đã đi, cũng không sợ Diêu Hữu Thiên tháo chiếc nhẫn xuống. Anh buông tay ra, rời đi mà không quay đầu lại.

,

Độ ấm trên bàn tay Diêu Hữu Thiên biến mất. Nhất thời tim cô đập loạn nhịp.

Không phải vì Cố Thừa Diệu đã buông tay cô ra, mà là vì lời anh nói.

Anh ta nói, anh ta khua tay sao?

Cuối cùng cô đã nhớ rõ điều kiện mình nêu ra với Kiều Tâm Uyển trước đây.

Sắc mặt hiện lên vẻ lúng túng.

Trời ạ. Không phải cái người tên Thừa Diệu này đã hiểu lầm rồi chứ?

,

Cô tuyệt đối không muốn lấy anh, cũng chỉ muốn bắt anh nói xin lỗi mình, sau đó thấy bộ dạng khó xử của anh vì rõ ràng đã có người thương nhưng lại phải lấy mình.

Xem như là dạy dỗ anh một chút.

Thế nhưng tuyệt đối không tỏ ý cô bằng lòng lấy Cố Thừa Diệu, trở thành vợ của anh.

“Cố Thừa Diệu ——”

Một mồi gọi tên anh, Diêu Hữu Thiên muốn giải thích cho mình một chút.

Nhưng Cố Thừa Diệu đã sớm sai bước rồi khỏi rồi, chỉ để lại một bóng lưng rất xa.

,

Mà Kiều Tâm Uyển nhìn thấy vẻ mặt không bằng lòng của con trai mình, đương nhiên có hơi xấu hổ.

Tiến lên nắm lấy tay Diêu Hữu Thiên: “Con tên là Thiên Thiên phải không? Thừa Diệu có một số việc phải đi giải quyết một lát. Con xem lúc nào thuận tiện, để ba mẹ con và chúng ta gặp mặt. Bàn bạc việc hôn nhân một chút?”

Bàn bạc việc hôn nhân?

Diêu Hữu Thiên lại hóa đá một lần nữa: “Bác gái, cháu ——”

“Vẫn gọi là bác gái ư.” Kiều Tâm Uyển cười cười, trên khuôn mặt tao nhã đầy vẻ dịu dàng. Bà đã hài lòng hơn về Diêu Hữu Thiên: “Phải đổi cách xưng hô, gọi là mẹ chứ.”

,

Mặt Diêu Hữu Thiên hơi đỏ lên. Bởi vì xấu hổ.

“Bác gái. Cháu ——”

“Đưa bé ngoan. Sao vẫn còn gọi bác gái?” Kiều Tâm Uyển cũng không so đo với cô nữa, tạm thời chưa sửa được miệng cũng là bình thường.

“Thiên Thiên, tính Thừa Diệu có hơi trẻ con, có điều người không xấu. Bây giờ nó đã bằng lòng chịu trách nhiệm với con. Các con hãy sống thật hạnh phúc. Tin mẹ đi, nhất định nó sẽ là một người chồng tốt.”

,

Cảm xúc của Diêu Hữu Thiên hỗn loạn. Cố Thừa Diệu có phải một người chồng tốt hay không thì liên quan gì đến cô?

Cô không hề muốn lấy anh.

Kiều Tâm Uyển mặc kệ Diêu Hữu Thiên có đồng ý hay không. Qua trận âm ý vừa rồi, hôn sự giữa hai nhà Cố - Diêu nhất định phải thực hiện.

Lại an ủi Diêu Hữu Thiên mấy câu. Nói khá nhiều rồi, lúc này mới rời đi cùng Cố Học Vũ.

,

Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Gia đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy Diêu Hữu Thiên khó tin về việc chuyện đã phát triển thành thế này chỉ trong một thời gian ngắn.

Thậm chí bọn họ không hiểu nổi tại sao tất cả mọi chuyện thành ra như vậy.

Mấy người Lý Khả Nghi cũng vậy. Tìm thấy vẻ không thể tin được trong ánh mắt của đối phương.

,

Vậy là Diêu Hữu Thiên đã sắp kết hôn rồi sao?

Mà lại còn là với Cố Tam thiếu? Dù thế nào bọn họ cũng không thể tin nổi.

Những phóng viên kia đã mơ mộng thành đủ loại ân oán nhà giàu, đủ loại tình tiết oan gia được yêu thích.

Cố Thừa Diệu không hề quan tâm đến mấy chuyện này, anh chỉ biết, qua một màn hôm nay, ngày mai, nhất định cổ phiếu của Cố thị sẽ tăng cao liên tục.

Mà chờ chuyện này lắng xuống, món nợ giữa anh và người phụ nữ kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Bọn họ cứ chờ xem

.....

(còn tiếp~)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72-2

Editor: Xám

"Thiên Thiên, cậu thật sự sắp lấy Cố thiếu gia đó sao?"

"Thiên Thiên, đây là chuyện gì vậy? Chẳng phải trước đó đã nói anh ta cường —— cậu sao?"

"Thiên Thiên?"

Lời của mấy cô bạn thân mình một câu cậu một câu, không hề lọt vào tai Diêu Hữu Thiên.

Điều bây giờ cô muốn làm nhất chính là đuổi theo Cố Thừa Diệu, giải thích rõ ràng với anh.

Còn có lẽ cưới anh đã nói. Đây là điều tuyệt đối không thể.

,

Nhưng Diêu Hữu Thiên vẫn chưa kịp giải thích cho mình, Diêu Hữu Quốc đã xông tới trước mặt cô, sắc mặt không có chỗ nào không nghiêm trọng.

Chỉ một câu đã khiến Diêu Hữu Thiên thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên.

"Ba mẹ tới Bắc Đô rồi. Hình như họ đã biết."

OH. ma god!!!

Diêu Hữu Thiên đưa tay xoa trán, trong lòng đau khổ kêu lên.

Sao lại trùng hợp như thế?

.....

Nếu nói ban đầu Diêu Hữu Thiên muốn tìm Cố Thừa Diệu để nói cho rõ, mình tuyệt đối không kết hôn với anh. Chỉ là muốn anh cho mình một lời xin lỗi.

Hơn nữa cô còn muốn xin anh mở lại một cuộc họp Die nd da nl e q uy ydo n với phóng viên, nói rõ tình hình một chút, đồng thời tuyên bố hôn ước không có hiệu lực.

Sau khi Diêu Đại Phát và Tuyên Tĩnh Ngôn đến Bắc Đô, ý định này của cô đã hoàn toàn chết từ trong trứng nước.

Trên thực tế, Điều Đại Phát không hề biết đoạn kiện tụng trước đó của Điều Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu.

Dẫu sao, anh em Điều Hữu Quốc và Điều Hữu Thiên đều rất ấn ý. Tuyệt đối không thể nói chuyện Điều Hữu Thiên bị người ta cưỡng bức, sau đó cùng đối phương đưa nhau ra tòa cho ba mẹ được.

,

Nhưng, bọn họ đều quên mất.

Trên thế giới này, có một thứ gọi là truyền thông.

Còn có một đồ vật. Tên là TV.

Án cường dâm của Cố Thừa Diệu âm ỉ đến mức sôi sùng sục ở Bắc Đô. Vậy nên những phóng viên kia thậm chí không ngại phát sóng trực tiếp tại hiện trường, cũng muốn có được tin tức trực tiếp.

Vào lúc Cố Thừa Diệu quỳ một gối xuống đất, cầu hôn Điều Hữu Thiên.

Ba mẹ nhà họ Điều vừa mới đáp máy bay. Thấy được cảnh tượng phát sóng ngay trên màn hình lớn ở sân bay.

,

Trên sân bay có không ít hành khách, nhất là hành khách nữ, vừa hưng phấn vừa chỉ về phía Điều Hữu Thiên ở trên màn hình, lên tiếng.

"Nếu tôi được một người đàn ông đẹp trai như vậy cầu hôn trên đường, mà lại còn trước bao nhiêu sự chứng kiến của truyền thông như thế. Tôi chết cũng cam lòng ——"

"Đúng vậy, đúng vậy, người đàn ông đó đẹp trai quá."

"Đúng vậy, chiếc nhẫn đó sáng quá đi."

"Hâm mộ quá."

"Thật là hạnh phúc."

,

Khụ. Không thể không thừa nhận. Sức mạnh của dư luận đúng là mạnh mẽ.

Lúc trước Điều Đại Phát nghe nói hai nhà Cố - Điều sắp hợp tác, đã vô cùng phấn khởi.

Ai bảo trước đây khi ông đi ra ngoài, bao giờ người khác cũng gắn liền ông với nhà giàu mới nổi?

Bây giờ đã không còn giống thế nữa. Nhà họ Cố đấy. Đó là nhân vật nổi tiếng của xã hội thượng lưu ở Bắc Đô.

,

Ảnh hưởng của người ta ở giới kinh doanh còn lớn hơn nhà họ Điều nhiều.

Có được sự giúp sức ấy, sau này không chỉ phát triển sự nghiệp ở Bắc Đô mà tại những nơi khác trên cả nước cũng thuận lợi hơn nhiều.

Trước đây ông đã nhìn trúng Cố Thừa Kỳ, muốn anh làm con rể của mình.

Chắc chắn, mặc dù bây giờ đã đổi thành người khác, nhưng vẫn là người nhà họ Cố.

Nhìn thằng bé này, dáng dấp vừa đẹp trai, vừa đối xử tốt với con gái mình. Bất luận là các phương diện gia thế hay diện mạo đều bỏ xa bạn trai trước của Điều Hữu Thiên mấy con đường.

,

Chứ đừng nói đến nhà họ Cố đông người nhiều tài sản, tuyệt đối không thể tham tiền của con gái giống như Triệu Nhân Uyên.

Mối hôn sự tốt, mối hôn sự tốt.

Hai vợ chồng nhà họ Điều gần như cười liên tục trên đường từ sân bay về nơi Điều Hữu Thiên ở.

Nhất là Điều Đại Phát, gần như cười không khép miệng được.

Ông sắp kết thân với nhà họ Cố rồi. Sau này ai còn dám gọi ông là nhà giàu mới nổi, ông sẽ nổi nóng với người đó.

Điều quan trọng nhất. Ông muốn để Triệu Nhân Uyên nhìn xem, người đàn ông mà con gái ông đang tìm hiểu còn tốt hơn hẳn ta gấp trăm ngàn lần.

,

Khi Diêu Hữu Thiên đồng ý hết lần này đến lần khác với mấy cô bạn thân rằng có thông tin gì sẽ thông báo với các cô trước tiên, sau đó tạm biệt các cô trở về nhà.

Thì nhìn thấy ba mẹ đang đứng ở trước cửa nhà mình, vẻ mặt vui mừng.

Mặc dù đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, nhưng Diêu Hữu Thiên vẫn bị phản ứng của ba mẹ mình dọa sợ.

Diêu Hữu Thiên bỏ qua ân oán trước đây giữa Cố Thừa Diệu và mình.

Cũng bỏ qua đoạn cô tố cáo Cố Thừa Diệu cưỡng bức mình.

Giải thích nhiều lần, nói đó chỉ là hiểu lầm, hơn nữa mình nhất định phải đi nói rõ ràng với Cố Thừa Diệu, tuyệt đối không thể lấy anh được.

Nhưng dieendaanleequydonn vợ chồng Diêu Đại Phát nhất quyết không nghe.

Năm nay Diêu Đại Phát cũng hơn năm mươi rồi. Lúc tuổi còn trẻ phải ra ngoài lao động cực nhọc quanh năm. Khiến ông phơi nắng nhiều, rất đen.

Vóc người vừa cao lớn khỏe mạnh vừa hơi mập. Phối hợp với khuôn mặt đen đó, nhìn cả người có hơi to lớn thô kệch.

,

Giọng cũng to, vừa lên tiếng đã giống như sấm nổ. Cũng mặc kệ con trai con gái mình xấu hổ, nói thẳng luôn.

"Ba chỉ hỏi con, cậu ta đã đụng vào con chưa?"

"Anh ta ——" Mặt Diêu Hữu Thiên lộ vẻ lúng túng, cho dù là đối diện với ba mẹ mình, phải nói đến vấn đề như vậy vẫn khiến cô cảm thấy không được tự nhiên.

"Đụng rồi." Người trả lời chính là Diêu Hữu Quốc. Giọng nói của anh cực kỳ bình tĩnh, mang theo một chút buồn bực. Hận mình không bảo vệ chu đáo cho em gái.

Càng hận mình không giải quyết được việc trước khi ba mẹ tới Bắc Đô.

"Vậy không phải xong rồi sao?" Giọng phổ thông của Diêu Đại Phát mang đậm khẩu âm của thành phố Y, kết hợp với giọng nói sang sảng kia, không giống với lão tổng của một xí nghiệp mà lại giống như dân xã hội đen: "Sự trong sạch của con đã trao hết cho cậu ta, cậu ta chịu trách nhiệm với con là điều đương nhiên."

"Nhưng ba à, anh ta không yêu con, anh ta ——"

,

"Yêu với không yêu cái gì? Mấy người trẻ tuổi các con cứ bày về cái đó, chẳng phải trước đây ba và mẹ con không quen biết đã kết hôn sao? Bây giờ đã mấy chục năm rồi, vẫn sống rất tốt đấy thôi?"

Hơn nữa, Diêu Đại Phát thật sự rất hài lòng với người bạn già của mình.

"Ba, nhưng mà ——"

"Không có nhưng gì hết. Một cuộc hôn nhân tốt như vậy, có cơ hội nhất định phải nắm lấy, nếu không qua đi rồi sẽ không trở lại nữa. Nếu như con không gả vào nhà họ Cố, ba cũng sẽ không nhận đứa con gái là con."

"Mẹ." Giọng nói sang sảng kia khiến Diêu Hữu Thiên cảm thấy tai cô đã sắp không chịu được nữa, đành phải chuyển sang tìm kiếm sự ủng hộ của Tuyên Tĩnh Ngôn.

So với Diêu Đại Phát cao lớn thô kệch, nhất định mẹ Diêu Hữu Thiên – Tuyên Tĩnh Ngôn được xem như là một người đẹp.

,

Mặc dù đã lớn tuổi, nhưng nét đẹp nội tâm dịu dàng trên người lại không giảm bớt đi chút nào. Lúc tuổi còn trẻ đã phấn đấu cùng với Diêu Đại Phát, chịu khá nhiều khổ cực.

Khỏe mắt cũng có nếp nhăn, da dẻ cũng chẳng nhẵn mịn, có điều nguyên nhân chính là khí chất nhã nhặn trầm tĩnh của bà.

Nói chuyện cũng nhẹ nhàng nhỏ giọng. Không giống Điều Đại Phát chút nào.

"Thiên Thiên à, không phải mẹ nói con đâu. Sự trong sạch của con đã trao hết cho người ta rồi, con không lấy cậu ấy thì lấy ai?"

,

"Con ——"

"Cứ quyết định như vậy đi. Hữu Quốc, ngày mai giúp ba hẹn thông gia ra ngoài gặp mặt. Xem xem phải chuẩn bị hôn lễ này thế nào."

Ba anh em im lặng, đưa mắt nhìn nhau.

Cuộc hôn nhân này còn chưa thành đã gọi là thông gia rồi. Ba đúng là một người nóng vội mà.

Mà Điều Đại Phát đã bắt đầu tính toán, nhà họ Cố sẽ đưa bao nhiêu sinh lễ, mà bọn họ lại phải đưa bao nhiêu của hồi môn rồi.

"Ba ——"

Đôi môi Điều Hữu Thiên mấp máy, muốn giải thích một hai điều cho mình, nhưng làm sao Điều Đại Phát lại nghe đây?

Lần đầu tiên trong đời, Điều Hữu Thiên trải nghiệm được cảm giác dùng đá đập vào chân mình là gì.

,

"Con không muốn lấy Cố Thừa Diệu."

Lần đầu tiên cô lớn tiếng nói ra ý muốn và suy nghĩ của mình trước mặt ba mẹ. Nhưng ——

"Sự trong sạch của con đã trao hết cho người ta rồi, con vẫn còn không muốn lấy sao?" Điều Đại Phát cảm thấy lần này con gái quá tùy hứng rồi.

Về phần Tuyên Tĩnh Ngôn, ngược lại bà biết nắm chắc điểm mấu chốt. Khuôn mặt ôn hòa quay về phía Điều Hữu Thiên, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào tay cô.

"Con không muốn lấy cậu ấy, vậy con đeo nhẫn của người ta làm gì?"

"Con ——"

,

Đây hoàn toàn không phải là cô muốn đeo, mà là Cố Thừa Diệu ép buộc mình đeo nó lên, cô không có cơ hội tháo xuống mà thôi.

Bây giờ Điều Hữu Thiên lập tức muốn tháo xuống. Nhưng làm sao cũng cảm thấy động tác đó đầy ý giấu đầu hở đuôi.

"Ba, mẹ." Hai anh em nhà họ Điều là người biết rõ đầu đuôi chuyện này nhất, vừa muốn mở miệng giải thích đôi điều với ba mẹ, Điều Đại Phát lại chỉ khoát tay áo.

,

"Được rồi được rồi. Ba mẹ đều biết, trước đây thiếu gia nhà họ Cố và Thiên Thiên có hiểu lầm. Nhưng nếu bây giờ người ta đã xin lỗi thật lòng, lại bày ra cảnh tượng hoành tráng như thế nói muốn cưới con. Con cũng đừng giữ tính trẻ con nữa."

"Đúng vậy, đúng vậy." Tuyên Tĩnh Ngôn là người phụ nữ Trung Quốc cực kỳ truyền thống. Theo ý bà, sự trong sạch của người phụ nữ đã trao cho ai thì cũng chỉ có thể lấy người đó: "Con nhất định phải lấy thiếu gia nhà họ Cố đó, còn có người đàn ông nào sẽ muốn con nữa?"

"Mẹ?"

,

"Cứ như vậy đi. Hữu Quốc, ngày mai hẹn thông gia ra ngoài gặp mặt. Chúng ta bàn về hôn sự một chút."

Miệng Điều Hữu Thiên mở ra rồi ngậm lại, ngậm vào rồi lại mở ra, tất cả những lời muốn nói đều nuốt ngược xuống bụng. Trong đầu hiện lên cảnh tượng trước khi Cố Thừa Diệu đi khỏi.

Anh nói, cuối cùng anh đã sắp lấy cô rồi, cô đã đạt được rồi, phải vui mừng mới đúng.

,

Điều Hữu Thiên im lặng nhìn trời, ai vui mừng đây?

Con mắt nào của ba mẹ thấy biểu cảm của mình giống như vui mừng vậy?

Người bị bệnh thần kinh nhất chính là tên họ Cố kia.

Không phải anh ta có bạn gái sao? Tại sao lại muốn lấy mình?

Điên rồi, đúng là điên rồi.

Bây giờ phải làm thế nào mới được đây?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72-3

Editor: Xám

Cho dù Điều Hữu Thiên không bằng lòng bao nhiêu, cũng mặc kệ cô muốn xông tới nhà họ Cố đánh cho Cố Thừa Diệu một trận để khiến anh thay đổi chú ý đến mức nào.

Đều không thay đổi được sự thật Điều Hữu Thiên sắp lấy anh.

Sự thật chính là, ngày thứ hai Cố Thừa Diệu tuyên bố kết hôn với Điều Hữu Thiên, cổ phiếu của Cố thị tăng liên tục đến mức cao nhất trong ngày. Mà một số xí nghiệp chưa từng hợp tác với Cố thị hay GC cũng muốn hợp tác tới tấp với nhà họ Cố.

Ngay đến giá cổ phiếu của xí nghiệp Chính Phát cũng tăng lên không ít.

Một vài đề án hợp tác vốn đang được thảo luận cũng bởi vậy mà vô cùng thuận lợi. Lợi ích trực tiếp mà rõ ràng như thế khiến Điều Đại Phát cười không khép miệng được.

,

Có thông gia tốt đúng là rất tuyệt mà.

Thức giục con trai dùng tốc độ nhanh nhất để liên lạc với vợ chồng nhà họ Cố. Điều Đại Phát vô cùng hào phóng đặt địa điểm gặp mặt tại khách sạn năm sao cao cấp có chi phí đắt nhất Bắc Đô.

Cũng không sợ người khác nói ông là nhà giàu thích khoe mẽ, vừa đến đã gọi hết cả ba món tổ yến, vây cá và bào ngư.

Món trước đắt hơn món sau. Cứ như chi sợ người khác không biết ông có tiền vậy.

,

Trong phòng bao trang hoàng nguy nga lộng lẫy, lúc Điều Hữu Thiên nhìn người ba cao to lực lưỡng của mình ngồi bên cạnh Cố Học Vũ, không hiểu sao lại sinh ra một cảm giác vô cùng mất cân đối.

Trong lòng mơ hồ hy vọng Cố Học Vũ có thể để lộ ra chút không thích đối với giọng nói sang sảng của ba, hoặc là những cảm xúc tiêu cực khác, cho dù là chút xiu thôi cũng được.

Nói vậy thì, cô có thể tìm được lý do khiến cuộc hôn nhân này không được tính.

Nhưng điều vô cùng kỳ lạ là, nhìn Cố Học Vũ bình tĩnh thận trọng, cùng với Điều Đại Phát cao lớn thô kệch, vậy mà vừa gặp đã thích nhau...

Hai người trò chuyện về chuyện gia đình, đất nước. Vậy mà lại vô cùng hòa hợp.

,

Không chỉ Điều Hữu Thiên, Điều Hữu Quốc và Điều Hữu Gia đều kinh ngạc đến tột cùng.

Dù thế nào cũng không tưởng tượng nổi cuộc họp phụ huynh của hai nhà Cố - Điều lại hòa hợp đến thế.

Không chỉ vậy. Nhìn phu nhân Kiều Tâm Uyển thanh tao trang nhã trò chuyện với Tuyên Tĩnh Ngôn cũng rất vui vẻ.

Hai người phụ nữ từng người nói về quá trình nuôi dưỡng con cái của mình, rồi cuộc tình cảnh rối tung có cảm giác hài hòa này là thế nào?

,

Nếu như lúc mới bắt đầu Diêu Đại Phát vừa nhìn thấy Cố Học Vũ thì vẫn chỉ gọi là Cố tiên sinh, Cố phu nhân.

Vậy thì sau khi người hai nhà ăn xong một bữa cơm, cách xưng hô đã biến thành ông thông gia, bà thông gia rồi.

Bầu không khí cực kỳ hài hòa, cực kỳ hòa hợp này khiến Diêu Hữu Thiên cảm thấy rối bời một lần nữa.

Mà người tới hôm nay còn có Uông Tú Nga, ánh mắt của cụ bà không hề rời khỏi người mình.

,

Chẳng những liên tục nhìn cô, còn liên tục bắt chuyện với cô, hỏi này hỏi nọ.

Lúc còn bé Diêu Hữu Thiên rất thân với bà ngoại của cô, vậy nên bây giờ thấy một cụ già tuổi tác xấp xỉ bà ngoại, cũng không cảm thấy mất tự nhiên chút nào.

Uông Tú Nga kéo cô nói chuyện phiếm, nói rất nhiều chuyện.

Phần lớn thời gian đều là Uông Tú Nga nói, còn cô nghe.

Chuyện Uông Tú Nga nói đều là một số chuyện hồi còn nhỏ của Cố Thừa Diệu, thao thao bất tuyệt, có khi một chuyện lại lặp lại hai ba lần.

,

Diêu Hữu Thiên chỉ nghe, thỉnh thoảng gặp câu hỏi của Uông Tú Nga, mới trả lời mấy câu.

Bản thân cô không hề nhận ra, ánh mắt Uông Tú Nga nhìn cô càng lúc càng hài lòng hơn.

Vì vậy cảnh tượng trong phòng bao lại đôi thành, từng người Cố Học Vũ và Diêu Đại Phát, Kiều Tâm Uyển và Tuyên Tĩnh Ngôn, Diêu Hữu Thiên và Uông Tú Nga trò chuyện rất vui vẻ.

Mà Diêu Hữu Quốc, Diêu Hữu Gia lại nói chuyện với Cố Thừa Kỳ.

Tại sao hôm nay Cố Thừa Kỳ xuất hiện, thật ra là sợ Cố Thừa Diệu đổi ý nửa đường. Vậy thì ít nhiều gì anh có thể nói giúp một hai điều cho nó trước mặt trưởng bối.

,

Nhưng không ngờ từ lúc bắt đầu cho tới giờ Cố Thừa Diệu vẫn chưa hề mở miệng nói chuyện.

Khiến hai anh em nhà họ Diêu dùng ánh mắt quan sát để nhìn anh.

Cố Thừa Diệu hoàn toàn không cảm nhận được, tâm tư chẳng hề ở đây.

Diêu Hữu Thiên có thể cảm nhận được, thật ra Cố Thừa Diệu không bằng lòng với cuộc hôn nhân này.

Vậy thì tốt rồi, cô gửi gắm hi vọng lên người Cố Thừa Diệu.

,

Chỉ cần Cố Thừa Diệu không muốn lấy cô, sự việc sẽ dễ xử lý hơn nhiều. Mặc dù từ đầu đến cuối anh không hề nói chuyện.

Nhưng càng như vậy thì càng tỏ rõ thái độ của anh.

Khi Cố Thừa Diệu nghe thấy Diêu Hữu Phát mở miệng gọi một tiếng thông gia, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Chỉ đến khi nghe thấy Uông Tú Nga không ngừng kể mấy chuyện hồi nhỏ của mình, cuối cùng vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt mới hiện ra một chút thả lỏng.

"Lúc Thừa Diệu còn bé đã bướng bỉnh rồi. Nó thường xuyên ——"

Không muốn nghe tiếp nữa, anh cầm điện thoại trên bàn lên rồi đứng dậy: "Bà nội, ba, mẹ. Con vào toilet."

Ra khỏi phòng bao, nhìn hành lang cũng vô cùng nguy nga lộng lẫy, lòng anh càng thêm buồn bực mà không có lý do.

Vừa rồi mặc dù Điều Đại Phát không cố ý lấy lòng ba mẹ mình, nhưng lời nói gần nói xa kia lại để lộ ra sự vô cùng hài lòng, vô cùng vui mừng với cuộc hôn nhân này.

Điều đó khiến anh cực kỳ khó chịu. Vô cùng khó chịu.

Vui mừng của bọn họ hình thành dựa trên sự không cam lòng và nỗi đau khổ của anh. Tại sao không có ai tôn trọng mong muốn của mình một chút?

Chuông điện thoại di động vang lên, dây số kia khiến anh nhanh chóng nhận điện thoại: "Thế nào rồi, có tin tức của Yên Nhiên chưa?"

Giọng nói của anh lộ ra sự vội vàng. Từ hôm đó cho đến giờ, Yên Nhiên đã mất tích gần một tháng rồi.

Anh thật sự rất lo lắng. Điều anh lo lắng hơn là, nếu như Yên Nhiên thấy được tin anh sắp kết hôn thì có nghĩ quẩn hay không?

Có nằm khóc trong góc tối hay không?

Tính cách của cô ấy mãi cảm tình tẻ như vậy. Xem mình như tất cả chỗ dựa của cô ấy, nếu như mất đi mình, anh nhất định không dám tưởng tượng cô ấy sẽ ra sao.

Nhưng tin tức từ đầu bên kia điện thoại truyền tới đã khiến Cố Thừa Diệu thất vọng.

Cơ thể anh vô lực dựa lên tường. Vẫn chưa có tin tức của Bạch Yên Nhiên.

Chẳng ai biết cô đã đi đâu, cũng không ai biết tại sao cô lại rời đi ——

Trên mặt Cố Thừa Diệu hiện lên một chút đau khổ. Không biết cũng tốt, anh thà rằng Bạch Yên Nhiên đã đi ẩn náu ở đâu đó.

Có lẽ cô ấy đã rời khỏi Bắc Đô, vậy thì cô ấy sẽ không thấy được tin tức mình sắp kết hôn. Cũng sẽ không đau lòng vì mình.

Yên Nhiên, Yên Nhiên. Anh có lỗi với em.....

Hốc mắt hơi nóng lên, Cố Thừa Diệu cực kỳ hận mình.

Tại sao không thể mạnh mẽ hơn một chút? Tại sao không thể tùy ý hơn một chút? Nhưng vừa nghĩ đến Uông Tú Nga cười dịu dàng thoải mái đến vậy ở trong phòng bao.

Trong lòng anh rất rõ, anh không có lựa chọn thứ hai.

Hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Khắp người Cố Thừa Diệu đầy cảm giác mệt mỏi.

Khi Điều Hữu Thiên vừa đi qua chỗ rẽ ở hành lang, đã thấy trước mặt chính là cảnh tượng như vậy.

Cố Thừa Diệu đã quen bốn cột, mềm miệng vô cùng cay độc trước mặt cô đang dựa lên tường, khắp người cho người ta cảm giác vô cùng chán chường và bất đắc dĩ ——

Động tác muốn tiến lên nói chuyện với anh lúc đầu của cô ngừng lại một chút.

Suy nghĩ giây lát, vẫn đi lên phía trước.

Cảm giác có người đến gần khiến Cố Thừa Diệu nhanh chóng khôi phục lại tinh thần. Khi thấy người xuất hiện trước mặt là Điều Hữu Thiên, sắc mặt anh bỗng lạnh xuống.

Cũng không nhìn Điều Hữu Thiên, lướt qua cô rồi muốn đi về phía phòng bao. Điều Hữu Thiên lại chặn ở trước mặt anh.

"Này. Cố Thừa Diệu?"

Điều Hữu Thiên vẫn đang suy nghĩ, phải nói thế nào mới có thể khiến Cố Thừa Diệu thay đổi chủ ý.

Ánh mắt lạnh như băng kia của Cố Thừa Diệu khiến cô cảm thấy sau lưng hơi phát lạnh mà không biết tại sao.

Lúc này đã là tiết trời đầu xuân, thời tiết vẫn còn rất lạnh, trên hành lang không có máy sưởi.

Cô đi từ phòng bao ra ngoài, cũng không mặc áo khoác. Trên người mặc một chiếc áo len trùm đầu mỏng manh. Bị Cố Thừa Diệu nhìn như vậy, cô cảm thấy càng lạnh hơn.

,

Mặc dù vậy, cô vẫn cố gắng muốn trao đổi thật tốt với anh một lần.

"Cố Thừa Diệu, có thể phiền anh đi nói với ba mẹ tôi, và cả người nhà anh một chút, rằng anh không muốn lấy tôi. Hôn sự giữa chúng ta không tính, được không?"

Nếu để cô đi nói chuyện này, cuối cùng nhất định sẽ không có kết quả.

Nhìn dáng vẻ của Cố Thừa Diệu cũng biết anh ta rất không muốn lấy mình. Cô cần gì phải tự làm mất mặt mình?

Xem như anh ta thật sự có lỗi với mình, để anh ta giúp mình giải quyết phiền phức, cũng tính là hòa nhau rồi.

Giọng nói của Diêu Hữu Thiên rất ôn hòa, thái độ cũng rất bình tĩnh.

,

Nhưng không ngờ Cố Thừa Diệu nghe thấy câu này lại giống như sư tử xù lông vậy.

Anh đột nhiên vươn tay ra, kéo thật mạnh cơ thể Diêu Hữu Thiên, sau đó ép cô lên tường.

Tay của anh nắm vai cô rất chặt. Nhìn chằm chằm gương mặt của Diêu Hữu Thiên, gần như sắp phun ra lửa.

"Người phụ nữ này, cô tưởng cô là ai? Cô tưởng tôi là ai?"

Tính cách của Diêu Hữu Thiên cũng được xem là điềm đạm, nhưng bất ngờ bị Cố Thừa Diệu bóp vai như vậy, cô bị đau thì không nói, còn hơi bị dọa sợ.

Người đàn ông này lại nổi điên gì vậy?

,

Cô đâu biết rằng, người duy nhất Cố Thừa Diệu để ý, cũng duy nhất được gọi là điểm yếu của anh, chính là Uông Tú Nga.

Vừa rồi cho dù anh không đặt tâm tư ở trong phòng bao, cũng đã cảm nhận được sự yêu thích của Uông Tú Nga đối với Diêu Hữu Thiên.

Người phụ nữ trước mặt thật sự rất có tâm cơ. Lại biết lấy lòng bà nội.

Ấn tượng ban đầu của anh đã đóng vai trò chủ đạo, cấm hận Diêu Hữu Thiên rồi. Đương nhiên sẽ không quan tâm thực ra vừa rồi là Uông Tú Nga bắt chuyện với Diêu Hữu Thiên.

Mà Diêu Hữu Thiên cũng chỉ phối hợp thôi.

,

Những điều này đều không quan trọng. Cố Thừa Diệu sẽ không thêm quan tâm cảm giác của Diêu Hữu Thiên như thế nào.

Nếu như anh đã quyết định, vậy thì có một số chuyện, nhất định phải nói rõ ràng với người phụ nữ trước mặt.

"Người phụ nữ này, điều cô lúc nào cũng mong mỏi chỉ là lấy tôi. Tôi sẽ cho cô vị trí Tam thiếu phu nhân của nhà họ Cố, cũng mong cô chú ý thân phận của mình. Nếu như cô dám nói năng vớ vẩn trước mặt bà nội, có tin tôi thật sự bóp chết cô hay không?"

,

Bà vai Diêu Hữu Thiên bị bóp sinh ra đau đớn, cô không nhận được nhũ mi tâm lại.

Cố Thừa Diệu không hề quan tâm tới vẻ đau đớn trên khuôn mặt cô, ánh mắt cảnh cáo chưa hề rời khỏi mặt cô: "Cố gắng giữ bản phận của cô cho tốt, chúng ta còn có thể bình an vô sự. Nếu không ——"

Câu nói kế tiếp, anh không thêm nói nữa, Diêu Hữu Thiên đã làm cho sắc mặt mình ôn hòa lại.

Cho dù bà vai sắp bị bóp nát, cô cũng không chịu có một chút yếu thế nào trước mặt Cố Thừa Diệu.

Thật sự không muốn lấy cô, tại sao trước đó muốn làm ầm lên một màn thế kia trước công tòa án?

Thật sự không bằng lòng như thế, tại sao vừa rồi ở trong phòng bao không nói ra?

Ngẩng mặt lên, vẻ mặt hiện ra vài phần khiêu khích: "Nếu không thì sao?"

Trên bà vai truyền đến con đau kịch liệt, Cố Thừa Diệu siết chặt vai cô, lúc này trên khuôn mặt anh tuấn đầy sương lạnh.

"Nếu không, tôi nhất định sẽ cho cô biết thế nào là hối hận."

Ném lại câu này, cắn hận thu tay lại. Quay lại phòng bao.

Diêu Hữu Thiên xoa bờ vai của mình, nhìn bóng lưng Cố Thừa Diệu rời đi.

Bước chân của anh không tính là chậm, cất vài bước dài, rất nhanh đã biến mất ở cuối hành lang.

Bàn tay xoa vai của Diêu Hữu Thiên buông xuống. Mắt hạnh trong trẻo hơi nheo lại, khiến người ta khó mà nhìn trộm được tâm tư của cô.

Quay người tiếp tục đi về phía toilet, nhưng khi thấy bóng người phía sau thì ngẩn ra một lát.

Người đàn ông này, nhìn mặt rất quen, hình như đã từng gặp ở đâu rồi.

Nhất thời Diêu Hữu Thiên nhớ không ra. Cũng không suy nghĩ nữa, lướt qua đối phương tiếp tục đi theo con đường ban đầu.

Không nhìn thấy ánh mắt đối phương vẫn luôn dừng ở trên người cô, trong mắt có vẻ suy nghĩ sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72-4

Editor: Xám

Làn gió ẩm đầu xuân đưa mùa xuân đến nhân gian, cũng quét đi khí lạnh ngày đông do gió bắc khắc nghiệt để lại.

Giả sử Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu không cam lòng hơn nữa, không tình nguyện hơn nữa. Hôn lễ của hai người cũng đã được ấn định dưới sự nhất trí của phụ huynh hai bên.

Hôn lễ đã được quyết định vào trung tuần tháng tư.

Hai nhà Diêu – Cố còn có thời gian hơn hai tháng nữa để chuẩn bị công việc hôn lễ.

Nhìn bề ngoài, Diêu Hữu Thiên phải rất bận bề nhiều việc.

Sự thật lại không phải vậy. Nhà họ Cố đã từng gả một cô con gái, cực kỳ có kinh nghiệm.

Giao tất cả cho công ty tổ chức hôn lễ. Cô không cần bận tâm chút nào.

Chỉ là có một số việc lại cần chính cô đi làm.

Ví dụ như đến cục dân chính làm giấy chứng nhận kết hôn. Còn có chụp hình cưới.

Ngày làm giấy chứng nhận kết hôn là ngày nhà họ Cố chọn. Ngày mười bốn tháng hai.

Kiều Tâm Uyển nghĩ rất tốt đẹp. Hai một bốn, yêu một đời.

Trong lòng bà hiểu rõ, con trai Diemndkdan/leequhydonnn rất không tình nguyện với cuộc hôn nhân này. Nhưng bà lại rất vui vẻ.

,

Dẫu sao con trai lấy Diêu Hữu Thiên còn tốt hơn lấy Bạch Yên Nhiên kia nhiều.

Bởi vì chuyện hôn lễ giữa hai nhà, bà đã gặp Diêu Hữu Thiên hai lần.

Đây thật sự gọi là càng nhìn thấy càng hài lòng.

Không chỉ Ưông Tú Nga thích Diêu Hữu Thiên, bà cũng thích.

,

Diêu Hữu Thiên mặc dù nhà có tiền nhưng lại không khoe khoang. Vừa cá tính lại ôn hòa, khiêm tốn.

Kết hợp với đứa con trai có hơi huênh hoang của mình, vừa khéo.

Vậy nên bà tình nguyện lừa mình dối người, nghĩ rằng bây giờ Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên chỉ là chưa phát hiện ra điểm tốt của đối phương. Ngay sau khi Cố Thừa Diệu kết hôn, sẽ chịu ảnh hưởng của Diêu Hữu Thiên, dần dần trở nên trưởng thành chừng chặc hơn.

Hơn nữa, có lẽ sống chung với nhau rồi thì có thể khiến hai đứa phát hiện ra ưu điểm của đối phương, yêu đối phương cũng không chừng?

Kiều Tâm Uyển có ý nghĩ này, lại không biết tương tượng rất tốt đẹp, nhưng hiện thực thì không hẳn là như vậy.

,

Ít nhất Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên của giai đoạn hiện giờ, tuyệt đối là nhìn thấy nhau thì cùng thấy ghét.

Lần nào bàn bạc về hôn lễ Cố Thừa Diệu cũng không có mặt. Chuyện gì cũng không quan tâm, đẩy hết mọi việc cho ba mẹ và cả công ty tổ chức hôn lễ.

Mà Diêu Hữu Thiên biết thái độ của Cố Thừa Diệu có vấn đề, mấy lần muốn tìm Cố Thừa Diệu để trao đổi.

Nhưng ngay cả người khác cũng không nhìn thấy. Kiều Tâm Uyển thường dùng lý do Cố Thừa Diệu rất bận để giải thích.

,

Diêu Hữu Thiên chỉ cười cười, không nói gì.

Có bận hay không, cô biết rất rõ. Đối với cuộc hôn nhân này, cô đã không ôm bất kỳ trông đợi gì rồi.

Bây giờ chỉ hy vọng Cố Thừa Diệu có thể cho cô sự tôn trọng tối thiểu nhất.

Nếu không, cô thật sự không chắc chắn được mình có phản kháng mạnh mẽ hay không. Bất chấp tất cả mà bỏ đi.

,

Hôm nay là ngày mười bốn tháng hai.

Diêu Hữu Thiên nhìn thời gian, Cố Thừa Diệu đã đến muộn ít nhất nửa giờ rồi.

Cô có số điện thoại của anh, từ lần bàn bạc hôn sự đầu tiên, Kiều Tâm Uyển đã nói cho cô.

Nhưng cô không muốn gọi. Cô muốn biết. Cố Thừa Diệu có thể đùa giỡn được bao lâu.

,

Thời gian từ chín giờ thoáng cái đến mười giờ. Lại thoáng cái đến mười rưỡi.

Trước đó Kiều Tâm Uyển đã mời người xem xong giờ lành.

Diêu Hữu Thiên nắm chặt túi xách trong tay. Lấy điện thoại di động bên trong ra. Nếu như Cố Thừa Diệu thật sự không muốn đến như vậy, vậy thì cô

không ngại đơn phương tuyên bố hủy bỏ hôn lễ.

,

Lúc kim giờ chỉ về phía số 11. Ước chừng Cố Thừa Diệu đã đến trễ hai giờ.

Cuối cùng khoan thai đi đến. Thấy Diêu Hữu Thiên, anh không hề nói một câu xin lỗi.

Về giữu cọt trong mắt lại càng rõ ràng hơn.

Người phụ nữ này thật sự vẫn giữ nguyên vẻ bình thản. Anh đã bỏ nặc cô hai giờ, vậy mà cô cũng không rời đi?

,

Diêu Hữu Thiên càng như vậy, Cố Thừa Diệu lại càng chán ghét cô.

Ngoan ngoãn như vậy là có ý gì? Muốn làm anh áy náy? Khó chịu?

Thật là nực cười.

,

Nhưng cho dù là như vậy, anh cũng biết mình đuối lý.

Trong lòng đã die,n; da.nlze.qu;ydro/nn chuẩn bị tốt để Diêu Hữu Thiên trách mắng. Chỉ cần cô dám nói anh đến trễ, anh lập tức có cách chặn đứng cô nói không ra lời.

Đâu biết được, lúc Diêu Hữu Thiên nhìn thấy anh vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh.

Không nói câu nào, chỉ lấy ra giấy chứng nhận của mình trong túi xách.

"Anh đã tới rồi. Vậy thì vào thôi."

,

Diêu Hữu Thiên nói xong khiến Cố Thừa Diệu kinh ngạc trong nháy mắt.

Tạm thời anh không hiểu được, người phụ nữ này đang toan tính những gì.

Nghĩ lại, lại hiểu ra. Dù sao bọn họ vẫn chưa kết hôn thật sự. Cho dù cô ta muốn nổi giận, cũng phải cân nhắc một chút, bây giờ cô ta danh không chính, ngôn không thuận.

Chứ đừng nói anh vốn không hề muốn cưới cô.

,

Đúng là một người phụ nữ có tâm cơ.

Nội tâm càng không thích Diêu Hữu Thiên hơn, khiến cho từ lúc bắt đầu bước vào cục dân chính, từ đầu tới cuối Cố Thừa Diệu đều lạnh mặt, cho dù là chụp hình hay ký tên, sương lạnh trên người khiến người ở ngoài ba thước cũng cảm nhận được.

,

Người không biết sẽ không nghĩ hai người này đến để làm giấy chứng nhận kết hôn, ngược lại giống như Diêu Hữu Thiên nợ tiền của anh vậy.

Nhân viên làm việc đặt hai quyển sổ nhỏ màu đỏ khác nhau lên tay Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên.

"Chúc mừng hai vị. Chúc hai vị đầu bạc răng long, gắn bó trọn đời."

Nói chúc phúc theo thông lệ, lại khiến khóe môi Cố Thừa Diệu nhếch lên chút ý cười châm chọc.

,

Không phải Diêu Hữu Thiên không thấy sắc mặt của Cố Thừa Diệu, song thái độ của cô lại cực kỳ tốt, cúi người với nhân viên làm việc.

"Cảm ơn."

Ra khỏi cục dân chính, Diêu Hữu Thiên nhìn Cố Thừa Diệu một cái, có một số việc, cả đời chỉ có một lần, có lẽ người đàn ông trước mặt không phải

chồng của cô.

Nhưng nếu như ngay cả giấy chứng nhận kết hôn hai người đều đã nhận rồi. Có một số việc, có lẽ có thể trao đổi thật tốt với anh ta một chút.

,

"Người của công ty tổ chức hôn lễ đã đưa tới mục lục của mấy tiệm áo cưới, nếu như bây giờ anh có thời gian thì cùng tôi đi chọn một chút đi."

Cô cũng không ôm mong đợi gì với cuộc hôn nhân này, có điều mặc lụa trắng lên, kết hôn trong tiếng chúc phúc của người nhà.

Có lẽ cả đời người phụ nữ cũng chỉ có một lần này. Cô vẫn hi vọng Cố Thừa Diệu có thể phối hợp tốt một chút.

Bước chân của Cố Thừa Diệu đã đi về phía bãi đỗ xe. Nghe thấy lời Diêu Hữu Thiên, anh đột nhiên quay người lại, ánh mắt lạnh lùng sắc bén quét lên người Diêu Hữu Thiên.

,

Trên người cô mặc một chiếc áo khoác lông bằng vải ni màu đỏ, phía dưới là một chiếc quần màu trắng.

Mái tóc dài bị gió lạnh thổi bay lên, sợi tóc không nghe lời tung bay sau đầu. Mà khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô đang bình tĩnh nhìn mình.

"Không có thời gian." Cố Thừa Diệu ném thẳng ra ba chữ*: "Cô muốn cái gì, muốn làm gì thì tự đi làm hết đi. Tôi không có thời gian theo hầu."

*Nguyên tác: "没时间."

Ném lại câu này, Cố Thừa Diệu không nhìn phản ứng của Diêu Hữu Thiên nữa, xoay người định rời đi, lại nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn trên tay mình.

Màu đỏ thắm kia lọt vào trong mắt anh, nhìn cực kỳ chói mắt.

,

Không chút nghĩ ngợi vứt quyền sở nhỏ màu đỏ kia vào trong lòng Diêu Hữu Thiên.

Động tác nhanh đến mức giống như vứt đi củ khoai lang nóng bỏng tay, vứt xong rồi, tựa như buồn bực trong lòng đã được giải quyết. Sải bước rời đi.

Đề lại Diêu Hữu Thiên nhìn hai quyền sở màu đỏ trên tay mình, lại nhìn bóng dáng Cố Thừa Diệu đã đi xa.

Đôi mắt trong trẻo hơi nheo lại, ánh sáng trong mắt chuyển động càng phức tạp hơn.

,

Mở giấy chứng nhận kết hôn ra. Trên tấm hình chụp chung của hai người. Gương mặt Cố Thừa Diệu lạnh lùng, không hề muốn dựa sát vào cô.

Tấm hình này không giống hình chụp chung mà lại giống hình ghép.

Ngón tay mon trón bức hình trên giấy chứng nhận kết hôn.

Vậy là đã kết hôn rồi sao?

(Hết chương 72)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Lúc cử hành hôn lễ

Editor: Xám

Hôn lễ của hai nhà Cố - Diêu long trọng trước nay chưa từng có.

Trước đây lúc Cố Tình Đình sắp kết hôn, bởi vì cô có thai nên sợ phiền phức. Thái độ của cô là có thể cắt giảm được thì sẽ cắt giảm.

Điều Đại Phát hận không thể để cả thế giới biết được nhà mình kết thân với nhà họ Cố, mời toàn bộ thân thích, bạn bè có thể mời được tới.

Ông giàu có phò trương, bao cả máy bay riêng, mời toàn bộ người thân bạn bè ở thành phố Y tới Bắc Đô. Hơn nữa còn cung cấp nơi ăn ở là khách sạn năm sao.

Tiền thể còn có chuyến đi miễn phí đến Bắc Đô.

,

Tất cả bạn bè thân thích của nhà họ Diêu. Còn có nhóm bạn hợp tác trên thương trường, ước chừng hơn năm mươi bàn.

Nếu như không phải Tuyên Tĩnh Ngôn và Diêu Hữu Thiên ngăn cản, chỉ sợ thế nào Điều Đại Phát cũng phải mời một trăm bàn khách cho thật náo nhiệt.

Phải biết rằng theo tập quán của thành phố Y, nhận giấy chứng nhận kết hôn rồi cũng chưa thể tính là đã kết hôn, nhất định phải bày tiệc rượu mới được tính.

Mà bên nhà họ Cố, hoàn toàn không cần phải cắt giảm.

Từ trước đến nay tiếng tăm của Cố Thừa Diệu ở Bắc Đô luôn lớn hơn chị gái anh.

Trước khi hai người kết hôn đã khiến cho giới truyền thông tranh nhau đưa tin, ầm ĩ đến mức cả thành phố đều biết.

,

Như vậy là, lúc Cố Thừa Diệu kết hôn, ngoài bạn bè thân thích của nhà họ Cố, nhóm bạn hợp tác trên thương trường ra.

Còn có ý mời phóng viên hiện trường đến phát sóng trực tiếp ——

Cứ tính toán như thế. Vậy mà ước chừng mở một trăm bàn. Cộng thêm năm mươi bàn nhà họ Diêu mời. Tổng cộng là một trăm năm mươi bàn khách.

Hôm nay khách sạn lớn nhất, xa hoa nhất Bắc Đô được người nhà họ Cố bao tất.

Toàn bộ phòng tiệc của ba tầng đã sớm cho người bài trí xong.

,

Hoa hồng màu đỏ chuyên chở bằng máy bay tới trải dọc từ cửa chính đến thẳng phía bàn ăn.

Trên vải trùm ghế tựa màu trắng, lụa mỏng màu hồng phất gấp thành hình nơ bướm bướm. Ở chính giữa nơ bướm lại là hoa hồng màu trắng xếp thành hình trái tim.

Trên màn hình cực lớn chiếu đoạn Cố Thừa Diệu cầu hôn. Phòng tiệc của hai tầng khác cũng có màn hình lớn giống thế. Phát sóng cảnh hôn lễ rầm rộ.

Bàn tiệc chính chỉ có một. Ở tầng mười tám của khách sạn. Sân khấu của người chủ trì hôn lễ đã bố trí xong từ lâu.

,

Lúc quyết định khung cảnh hôn lễ, Diêu Hữu Thiên đã bỏ qua thói quen của người khác là dùng hoa hồng die, n; da. nlze. quydo/nn ghép thành cổng vòm hình trái tim để làm đồ trang trí.

Mà lựa chọn dùng hoa hồng tím và hoa hồng bạch bó thành quả cầu hoa hình tròn, đặt từ cửa phòng tiệc đến tận trước sân khấu.

Dưới chân lại là thảm màu tím sậm, nhìn sang trọng mà đầy hơi thở lãng mạn.

Trên trần phòng tiệc có vài sợi tơ màu hồng nhạt rủ xuống. Toàn bộ rèm cửa sổ đều đổi thành mảnh vải màu tím nhạt.

Đứng bên cạnh đàn dương cầm trên sân khấu, mười tám đứa bé đang ngâm xướng ca khúc cử hành hôn lễ.

Tiếng đàn tao nhã kết hợp với tiếng ngâm xướng thanh nhẹ của trẻ con, đặt mình vào trong đó, khiến người ta cảm thấy giống như đang ở trên thiên đường vậy.

Điều Đại Phát cười đến mức miệng không khép lại được. Rất tốt, con gái của Điều Đại Phát ông lấy chồng, chính là phải khí phách như thế này.

,

Người chủ trì hôn lễ của hai nhà Cố - Diêu đã tới nơi cử hành hôn lễ từ sớm.

Kiều Tâm Uyển đã sớm phòng ngừa tình hình giao thông của Bắc Đô, đã để Cố Thừa Kỳ đưa Cố Thừa Diệu ra ngoài trước một giờ.

Khi tám mươi tám chiếc xe hoa xếp thành một hàng ở trước cổng khách sạn, cho dù là nhân vật nổi tiếng ở Bắc Đò cũng cảm thấy hơi lú lờ trước đội ngũ đón dâu này.

Nhà họ Cố không hổ là đông người nhiều của. Hôn lễ này thật sự đã được xưng tụng là xa hoa rồi.

Nhưng bọn họ không biết, đó là ý kiến của Diêu Đại Phát.

Ông thật sự đã hạ quyết tâm, nhất định phải để Diêu Hữu Thiên về nhà chồng thật nở mày nở mặt. Đương nhiên là muốn càng long trọng càng tốt.

,

Giới truyền thông đã sớm trở nên điên cuồng. Ánh đèn flash lóe lên không ngừng.

Nhất là lúc chụp được hình một dàn xe sang, giữa đám phóng viên nam liên tục có tiếng hô kinh hãi truyền ra.

"Nhìn kia, đó là Lamborghini."

"Chiếc xe đó là Aston Martin sao?"

"Trời ạ. Chiếc kia là Rolls-Royce bản số lượng hạn chế đó."

"Thật là khí thế."

"Trâu bò quá."

Cố Thừa Diệu chỉ để ngoài tai mấy tiếng tán phục này.

Vốn dĩ những thứ này đều phải thuộc về Yên Nhiên, bây giờ lại bị Diêu Hữu Thiên đoạt mất.

,

Chỉ cần nghĩ đến đây, Cố Thừa Diệu lập tức có nỗi xúc động muốn bắt chấp tất cả mà bỏ đi.

Hôm nay Diêu Hữu Thiên mặc một chiếc váy cưới cúp ngực, đây là chiếc váy do Kiều Tâm Uyển cho người đặt thẳng từ nước Pháp.

Tất cả các lớp váy đều được hoàn thành thủ công. Đóa hoa hồng trước ngực dùng kim cương thật để trang trí.

Ánh đèn chiếu lên phía trên, chỉ cảm thấy lấp lánh động lòng người. Từ phần eo trở xuống, đóa hoa phức tạp nhìn quý phái mà lại không dung tục.

Đuôi váy dài đến mười thước được sáu đôi nhĩ đồng giữ ở trong tay.

Theo Diêu Hữu Thiên đi vào phòng tiệc.

,

Vào lúc nhìn thấy Diêu Hữu Thiên, toàn bộ khách khứa đều kinh ngạc.

Cái đẹp không chỉ là áo cưới, mà còn có người.

Áo cưới sang trọng tao nhã như vậy, nếu như người mặc không có vóc người cực kỳ đẹp thì nhất định không mặc nổi.

Điều quan trọng hơn là khí chất. Không cẩn thận thì sẽ dễ dàng biến thành người tôn quần áo.

Nhưng Diêu Hữu Thiên mặc lên trên người lại hoàn toàn không có phương diện rắc rối đó.

Trên mặt cô trang điểm tinh tế, không hề điểm lệ quá mức, nhưng lại làm nổi bật lên điểm đặc sắc ở ngũ quan của cô.

Thanh lệ, điểm tỉnh. Mơ hồ lộ ra khí chất quý phái và tao nhã.

,

Mái tóc dài không hề vấn hết lên giống như cô dâu bình thường, mà là quán thành hai lọn tóc, bắt đầu từ hai bên trán.

Sau đó từng lọn một hướng xuống phía dưới, cuối cùng chải phần đuôi tóc thành một búi tóc đồng tâm.

Trên búi tóc cài một chiếc cặp tóc. Viên kim cương lấp lánh phía trên gần như sắp làm mù mắt người ta.

Khăn trùm đầu rất dài choàng lên sau người, lại có thêm một chút vẽ đẹp phóng khoáng.

Kiều Tâm Uyển rất hài lòng, cực kỳ hài lòng.

Nàng dâu này đúng là khiến bà càng nhìn càng thích. Không chỉ bà, mà ngay cả tinh thần Uông Tú Nga cũng rất tốt.

Cứ chờ mong uống ly trà của cô cháu dâu này.

,

Những người khác trong nhà họ Cố đều hết lòng chúc phúc cho cuộc hôn nhân này.

Về phần tại sao cô dâu từ Bạch Yên Nhiên do Cố Thừa Diệu thừa nhận trước đây lại biến thành Diêu Hữu Thiên ——

Khụ. Cái này, không quan trọng.

Từ sau khi Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên không cẩn thận xảy ra quan hệ, Thẩm Mộng Thiên đã bị dọa sợ, sợ trường bối sẽ truy cứu, đã chạy trốn ra nước ngoài.

Về sau Cố Thừa Diệu bị kiện lên tòa, suýt chút nữa đã bị xử phạt, cô không để ý nên hoàn toàn không biết gì.

Chờ đến khi cô biết được, cũng nổi lên dũng khí về nước, muốn giải thích rõ ràng cho Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu lại sắp kết hôn với Diêu Hữu Thiên rồi?

,

Thừa Diệu sẽ không sao, cô thờ phào nhẹ nhõm. Bây giờ nhìn thấy hôn lễ này được cử hành long trọng đến vậy.

Ít nhiều gì cô cũng yên tâm, chỉ ít cô đã làm được một chuyện tốt, không phải sao?

Trước đó Diêu Đại Phát chỉ muốn con gái mình nở mày nở mặt về nhà chồng. Nhưng bây giờ nhìn thấy con gái trang điểm lộng lẫy, đột nhiên ông lại không nở.

Mắt đỏ lên, gần như sắp khóc đến nơi.

"Con gái bé bỏng của ba." Giọng ông lớn, dằn dấp lại thô, gọi như vậy thật sự khiến người bên cạnh giật nảy mình.

Tuyên Tĩnh Ngôn không thấy d.đ.l.q.đ xấu hổ chút nào, bà đã sớm quen với việc chồng mình đột nhiên tâm huyết dâng trào rồi.

Tương đối bình tĩnh kéo cánh tay của Diêu Đại Phát: "Được rồi. Ba nó à. Đừng khóc nữa, ông còn phải dắt tay con gái lên sân khấu đấy."

"Đúng đúng, tôi còn phải lên sân khấu."

,

Diêu Đại Phát nói gió thì có mưa*, chỉ thoáng cái đã suy nghĩ cẩn thận, lau nước mắt đi, lại tươi cười đến mức khuôn mặt xán lạn đi về phía Diêu Hữu Thiên. Nắm tay cô, đưa cô lên sân khấu.

*Nói gió thì có mưa: vừa nói đã làm ngay.

Thật ra ông đã trông mong quyền lợi này từ rất lâu rồi.

Cố Thừa Diệu đứng ở trước sân khấu, nhìn bữa tiệc cực kỳ xa hoa trước mặt.

Nhưng điều trong lòng nghĩ tới, lại là Bạch Yên Nhiên.

Yên Nhiên, rốt cuộc em đang ở đâu? Tại sao anh không biết được chút tin tức nào của em?

Sao em có thể tàn nhẫn như vậy?

,

Nếu như em không bỏ đi, anh nhất định sẽ không cưới người phụ nữ kia.

Anh tin rằng cho dù anh ngồi tù, em cũng sẽ chờ anh. Phải không?

Nhưng tại sao Yên Nhiên em lại bỏ đi? Rốt cuộc là nguyên nhân gì? Hay là em có nỗi khổ tâm gì đó?

Vào lúc Cố Thừa Diệu mãi mê suy nghĩ, người chủ trì đã tuyên bố bắt đầu hôn lễ.

,

Diêu Đại Phát cầm tay Diêu Hữu Thiên, đi từng bước một về phía sân khấu chủ trì hôn lễ.

Người chủ trì đã từng điều khiển không ít hôn lễ, nhưng hôn lễ hoành tráng như ngày hôm nay thì thật sự chính là lần đầu tiên.

Hoa hồng chuyên chở bằng máy bay, tám mươi tám chiếc xe hoa, còn có cách bài trí lãng mạn đâu đâu cũng thấy được ở trong phòng tiệc này.

Đây nhất định là hôn lễ long trọng nhất, hào hoa nhất mà ông từng điều khiển trong cuộc đời làm người chủ trì hôn lễ của ông.

Vậy nên người chủ trì hôn lễ rất phấn khởi, nói chuyện cũng lộ ra luồng hưng phấn dạt dào.

Cha mẹ hai bên đọc diễn văn. Cuối cùng còn lại phần quan trọng nhất của hôn lễ.

,

Chú rể cô dâu trao lời thề cho nhau.

Người chủ trì hôn lễ có nguồn dẫn chứng phong phú, thói phồng đôi vợ chồng mới trước mặt lên thành chỉ có ở trên trời, khó gặp dưới nhân gian.

Khách khứa dưới bục đều là người sành sỏi lời đời, cũng không nhịn được bị người chủ trì hôn lễ chọc cho cười to thoải mái.

Tiếng vỗ tay càng nhiệt liệt hơn.

Thấy có người nể mặt, người chủ trì hôn lễ càng thêm phấn khởi. Lại nói hết một tràng, lúc này mới đi vào chủ đề chính.

,

Nhìn về phía Cố Thừa Diệu, cho dù thân là một người đàn ông, người chủ trì hôn lễ cũng không khỏi xúc động một phen.

Dáng dấp của người đàn ông trước mặt thật sự rất đẹp trai. Mà còn là 360 độ, đẹp không góc chết.

Có vẻ bề ngoài đẹp như vậy, có gia thế xuất chúng như vậy.

Quả thật đúng là trời cao ưu ái thiếu gia nhà họ Cố này đến mức không thể ưu ái hơn được nữa.

,

"Anh Cố Thừa Diệu, xin hỏi anh có đồng ý cưới cô Diêu Hữu Thiên làm vợ, chăm sóc cô cả đời, yêu cô, bên cô đến già không?"

Người chủ trì hôn lễ nói xong, đã bắt đầu nhìn về phía Diêu Hữu Thiên.

Câu này chỉ là câu hỏi theo thông lệ, hỏi nhà trai trước, hỏi nhà gái sau.

Nhưng không ngờ, ông không hề nghe thấy câu tôi đồng ý. Điều này khiến cho ông không nhịn được, lại nhìn về phía Cố Thừa Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73-2: Lúc cử hành hôn lễ (2)

Editor: Xám

Từ lúc bắt đầu đón Diêu Hữu Thiên, Cố Thừa Diệu vẫn luôn đứng ở đó, không hề nhúc nhích.

Tư tưởng, ý thức của anh đều không ở đây.

Anh chỉ đang suy nghĩ, tại sao người đứng bên cạnh anh không phải Bạch Yên Nhiên?

Những lời chúc phúc của trưởng bối, lời chúc mừng của người điều khiển hôn lễ, anh đều không nghe lọt.

Đương nhiên cũng không nghe được câu hỏi của người chủ trì hôn lễ.

Người chủ trì hôn lễ bị Cố Thừa Diệu lạnh nhạt thờ ơ như vậy, có hơi lúng túng, bèn hắng giọng một cái, lại hỏi một câu.

"Anh Cố Thừa Diệu, anh có đồng ý cưới cô Diêu Hữu Thiên làm vợ, chăm sóc cô cả đời, yêu cô, bên cô đến già không?"

,

Lần này, Cố Thừa Diệu đã nghe thấy. Anh ngẩng đầu lên, nhìn người điều khiển hôn lễ. Làn môi mím chặt đã tiết lộ tâm trạng lúc này của anh.

Trong đám khách khứa đã có người bắt đầu xì xào bàn tán.

Trên mặt người chủ trì hôn lễ có chút không được tự nhiên, đành phải dùng ánh mắt ra hiệu cho Cố Thừa Diệu. Bảo anh nhanh chóng trả lời câu hỏi của mình.

Mà Diêu Hữu Thiên đứng bên cạnh Cố Thừa Diệu vẫn không hề có cử động nào.

Cưới người phụ nữ này? Chăm sóc cô ta? Yêu cô ta, bên cô ta đến già?

Đáy lòng Cố Thừa Diệu đau xót, hai tay siết lại thật chặt.

,

Ai muốn cưới cô ta? Yêu cô ta? Bên cô ta cả đời chứ?

Từ trước đến giờ người anh muốn cưới đều không phải người bên cạnh, nhưng người anh muốn cưới đâu?

Trái tim lộn vô số cảm xúc, gần như đã nghiêng nát cả hàm răng.

Nhưng làm thế nào cũng nói không nên lời ba chữ tôi đồng ý.

,

Dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà muốn để anh lấy một người phụ nữ như thế?

Tại sao anh không thể có cuộc sống mình mong muốn?

Hơn nữa tại sao anh phải cho Diêu Hữu Thiên toàn bộ tôn vinh mà đáng lẽ phải dành cho Yên Nhiên?

,

Càng nghĩ càng bất bình, lời nói ra lại hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tôi —— không —— đồng —— ý."

Vài chữ đơn giản khiến người dưới bực xôn xao một tràng. Người chủ trì hôn lễ ngăn ra, ông đã từng điều khiển không dưới nghìn buổi hôn lễ, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Nhất thời đứng đờ ở đó, không biết phải nói sao mới ổn.

,

Tiếng bàn tán của khách khứa dưới bực càng lớn hơn, mà ba mẹ nhà họ Cố, còn có ba mẹ nhà họ Diêu đứng ở chỗ ngồi đều không khỏi nhíu mi tâm lại.

Trong phòng tiệc của hai tầng khác, mặc dù mọi người không thấy tình hình của nơi cử hành hôn lễ, nhưng có thể biết được tình hình như thế nào thông qua màn hình lớn.

Mọi người đều không hiểu rốt cuộc Cố Thừa Diệu bị làm sao.

Mà rõ ràng tất cả người nhà họ Cố lại chẳng nói một lời.

,

Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên đã nhận giấy chứng nhận rồi, sẽ không đến lúc này mới làm chuyện điên rồ chứ?

Giới truyền thông tham dự hôn lễ xốc lại tinh thần lần nữa, ánh đèn flash lóe lên không ngừng.

Thậm chí có vài phóng viên hận không thể khiến Cố Thừa Diệu gây ra chuyện gì đó.

,

Phải biết rằng, dân chúng thích xem tiết mục ân oán nhà giàu này nhất.

Diêu Hữu Thiên vẫn đứng bên cạnh Cố Thừa Diệu, trước khi lên sân khấu đã để Tuyên Tĩnh Ngôn buông khăn trùm đầu mỏng manh xuống.

Cũng bởi vậy mà khiến người ta không thấy rõ được biểu cảm của cô.

Cho dù nghe được lời nói đó của Cố Thừa Diệu, cô cũng không có chút phản ứng nào.

Sau giây phút đờ đẫn ngẩn ngui, người chủ trì hôn lễ đã nhanh chóng phản ứng kịp. Nói đùa gì thế, ông chính là người chủ trì hôn lễ giỏi nhất Bắc Đô đấy nhé.

"Chú rể của chúng ta thật biết nói đùa." Ông tự cho là hài hước mà nói, lại làm mặt hề với với người dưới bục: "Xem ra hôm qua chú rể không được nghỉ ngơi tốt, lúc này vẫn chưa phản ứng kịp đây mà."

,

Cố Thừa Diệu không nói gì tiếp, nếu như có thể, anh thật sự muốn cứ như vậy bỏ mặc thể diện rồi bỏ đi.

Nhưng anh biết, anh không thể.

Rất nhanh, phía trên nắm tay đột nhiên nổi lên gân xanh, vào lúc nhìn thấy khuôn mặt Ưông Tú Nga dưới bục, con xúc động muốn rời đi bỗng chốc ngừng lại.

Bà nội nhìn anh bằng vẻ mặt khó hiểu, một tay đặt ở trước ngực. Dáng vẻ đó khiến anh không thể tùy ý bất cần thêm nữa.

Nắm đấm từ từ buông ra, khóe miệng anh mấp máy.

"Đúng vậy. Tôi nói đùa thôi."

Lúc này người chủ trì hôn lễ cực kỳ thân thiết nói thêm một câu: "Hiểu rồi hiểu rồi, người sắp kết hôn mà, không chừng hôm qua còn hưng phấn hơn ấy."

"Anh Cố Thừa Diệu, anh có đồng ý cưới cô Diêu Hữu Thiên làm vợ, chăm sóc cô cả đời, yêu cô, bên cô đến già không?"

,

Người chủ trì hôn lễ hỏi câu này rất nhanh.

Cố Thừa Diệu hít sâu một hơi, nhìn Diêu Hữu Thiên một cái, ánh mắt lại đảo xuống dưới bục, nhìn đám người không biết tên: "Tôi đồng ý."

Ba chữ đơn giản, lại lộ ra sự vô cùng không tình nguyện. Đâu có chút vẻ tôi đồng ý nào?

Làn môi mím chặt, ánh mắt ảm chứa cảm giác lạnh lẽo. Nhìn thế nào cũng thấy giống người bị người ta cưỡng ép.

Người chủ trì hôn lễ cảm thấy kỳ lạ, chỉ cảm thấy rõ ràng đang là mùa xuân, nhưng ông lại cảm giác trang phục phía sau đều bị mồ hôi lạnh làm ướt.

Cười khan hai tiếng, lại nhìn về phía Diêu Hữu Thiên.

"Cô Diêu Hữu Thiên, xin hỏi cô có đồng ý lấy anh Cố Thừa Diệu, chăm sóc anh cả đời, yêu anh, bên anh đến già không?"

Dưới khăn trùm đầu, khóe môi Diêu Hữu Thiên mím lại thành một đường thẳng.

,

Nếu nói cô không tức giận với phản ứng vừa rồi của Cố Thừa Diệu, vậy thì thật là lạ.

Rốt cuộc anh ta có biết hôm nay là ngày gì hay không?

Trước đó cô năm lần bảy lượt tới tìm anh, xin anh hủy bỏ hôn sự, lại không thấy anh ta có hành động gì.

Hôm nay đến hôn lễ rồi, lại đến làm loạn lên như thế sao?

Nếu nói Cố Thừa Diệu muốn làm mất mặt cô, khiến cho cô xấu hổ, vậy thì anh ta thật sự đã làm được rồi.

,

Cho dù là như thế, Diêu Hữu Thiên lại không thể làm mất mặt Cố Thừa Diệu, càng không thể nói tôi không đồng ý giống như anh được.

Cô nhìn thấy rất rõ, ngoài ba mẹ của mình ra, dưới bục còn có bốn người anh trai nóng lòng bảo vệ em gái của mình.

Bốn anh em nhà họ Diêu, Diêu Hữu Quốc, Diêu Hữu Gia, Diêu Hữu Quyền, Diêu Hữu Thế. Hôm nay tất cả đã đến đây.

Mà ngay từ trước mấy người anh đã từng nói, nếu như Cố Thừa Diệu đối xử không tốt với Diêu Hữu Thiên. Thì cho dù phải liều cả nhà họ Diêu, bọn họ cũng phải ngăn cản hôn lễ cử hành.

,

Nhưng bây giờ chuyện đã như vậy, đã nhận giấy chứng nhận rồi.

Cho dù là nhà họ Diêu hay nhà họ Cố đều vô cùng xấu mặt.

Một chút không vui vừa rồi, gần như rất nhanh đã bỏ qua.

Trong lòng cô đã có quyết định, đương nhiên sẽ không chịu ảnh hưởng của Cố Thừa Diệu.

"Tôi đồng ý."

Giọng nói trong trẻo, xuyên qua micro một cách rõ ràng, truyền đến từng góc một trong căn phòng tiệc.

,

Người chủ trì hôn lễ mỉm cười. Chính mình cũng không phát hiện ra, vừa rồi mồ hôi sau lưng càng chảy nhiều hơn.

Ông thật sự sợ trò nói đùa của cô dâu cũng như chú rể, vậy nên ông thật sự không biết phải làm thế nào bây giờ.

"Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu rồi."

Tiếng vỗ tay vang lên dưới bục. Cố Thừa Diệu xoay người lại, tầm mắt dừng ở trên người Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên của hôm nay, chắc chắn là xinh đẹp, lại càng tao nhã.

,

Bộ áo cưới kia đã tôn lên hoàn toàn vóc người của cô.

Nhưng đương nhiên Cố Thừa Diệu sẽ không thương thức vẻ đẹp mỹ lệ đó của Diêu Hữu Thiên. Với anh mà nói, tất cả của hôm nay đều phải thuộc về Bạch Yên Nhiên.

Mà Diêu Hữu Thiên chính là một tên cướp, một kẻ ăn trộm, đã đoạt mất tất cả những thứ đáng lẽ phải thuộc về Yên Nhiên.

"Chú rể xấu hổ kia." Người chủ trì hôn lễ thấy Cố Thừa Diệu đứng yên lại không có động tác gì, bèn cười khan nói một câu.

Cố Thừa Diệu hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn đưa tay ra, vén khăn trùm đầu của Diêu Hữu Thiên lên.

,

Khuôn mặt Diêu Hữu Thiên xinh đẹp lại vừa thanh lệ, mắt hạnh sáng ngời đối diện trực tiếp với mắt Cố Thừa Diệu.

Nắm đầm của anh siết rất chặt, đỡ lấy bờ vai của Diêu Hữu Thiên, nghiêng mặt sang, ấn một nụ hôn nhẹ lên môi Diêu Hữu Thiên.

Chỉ trong một thoáng, rất nhanh đã lùi ra.

Anh nghiêng người. Ông kính của truyền thông, và cả quan khách dưới bục đều không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

,

Diêu Hữu Thiên lại nhìn thấy rất rõ.

Cố Thừa Diệu không muốn chạm vào cô, môi anh chỉ lướt qua môi cô. Thậm chí không thể gọi là hôn.

Mà động tác lùi ra của anh lại vội vã như vậy. Vẻ chán ghét trong mắt rõ ràng như vậy.

Khuôn mặt được trang điểm cực kỳ tinh tế hơi thay đổi, hơi cúi mắt xuống, đáng vẻ thẹn thùng.

Hôm nay là hôn lễ của bọn họ, Cố Thừa Diệu không ngại gì không cầm thể diện, cô cần.

Cho dù người chủ trì hôn lễ chậm chạp hơn nữa, bây giờ cũng hiểu ra chú rể cô dâu trước mặt có chút không hòa hợp.

,

Giải hòa, tiếp tục phân đoạn kế tiếp.

Nhưng phân đoạn kế tiếp do chú rể và cô dâu làm với nhau.

Cấn táo, lẫn trứng gà gì đó. Điều cần chú rể cô dâu phối hợp mới có thể tiến hành.

Người chủ trì hôn lễ nhìn thấy nhân viên phục vụ cầm quả táo đã chuẩn bị xong, sắp lên sân khấu.

Vừa muốn mở miệng bảo Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên cùng tới tham gia một chút. Lại đụng phải ánh mắt lạnh như băng của Cố Thừa Diệu.

,

Ánh mắt đó cực kỳ lạnh lẽo, mà còn không có chút cảm xúc nào.

Muốn để anh và Diêu Hữu Thiên làm những cử chỉ thân mật đến buồn nôn kia ở trên sân khấu sao?

Anh sợ anh sẽ thật sự vứt bỏ thể diện rồi bỏ đi.

Dưới ánh mắt “hung dữ mạnh mẽ” đó của Cố Thừa Diệu, lời ban đầu người chủ trì hôn lễ muốn nói ra đã nuốt ngược xuống bụng.

Sửa thành để mọi người thoải mái, bây giờ tiệc cưới bắt đầu.

,

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, Diêu Hữu Thiên đã thay áo cưới trên người. Đổi thành mặc một bộ lễ phục đơn vai* màu đỏ.

*Lễ phục đơn vai: lễ phục chỉ có một vai (lệch vai).

Lại trở về phòng tiệc, Cố Thừa Diệu không đợi cô, đã đi mời rượu trước.

Mi tâm của Diêu Hữu Thiên hơi nhíu lại, nhưng không nói thêm câu nào.

,

Đoàn phù rể và đoàn phù dâu hôm nay đều rất hùng hậu.

Phù rể bên Cố Thừa Diệu có Cố Thừa Kỳ, Cố Thừa Lâm, Tổng Lãnh, Hồ Tư Hiền.

Mà phù dâu bên Diêu Hữu Thiên có Mạc Dư Tiếp, Từ Tư Nhiễm, Lý Khả Nghi, còn có Doanh Diễm Kiều.

Người nhà họ Cố, ngoài Cố Tĩnh Đình vẫn đang ở cử không tham dự, toàn bộ những người còn lại đã tới.

Mọi người đã thấy Cố Thừa Diệu đi mời rượu từng bàn một, hơn nữa đều là uống cạn tới cùng.

Bộ dạng đó, ngược lại giống như cô tình muốn uống say vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73-3: Lúc cử hành hôn lễ (3)

Editor: Xám

"Thiên Thiên. Cậu không sao chứ?" Nhóm Từ Tư Nhiễm hiểu rõ nội tình của cuộc hôn nhân này nhất.

Vừa rồi Cố Thừa Diệu lại có thái độ như vậy, lúc này mấy người bạn thân đều lo lắng nhìn cô.

Diêu Hữu Thiên tương đối bình tĩnh lúc đầu, đối với việc làm của Cố Thừa Diệu, cô không hề để ở trong lòng.

Khách mời ngày hôm nay, ngoài người thân bạn bè của nhà họ Cố ra, còn có người của nhà họ Diêu.

Tổng cộng 150 bàn khách, tiếp tục mời rượu, phải tốn không biết bao nhiêu thời gian.

,

Suy nghĩ một chút, trừ mấy người chú bác trong nhà, thân thích nhà ngoại của nhà mẹ đẻ Tuyên Tĩnh Ngôn ra.

Cô đặt trong điểm lên những người sau này có thể sẽ hợp tác với nhà họ Diêu và cả nhà họ Cố.

Cô có thái độ tốt, lại lễ phép, lời nói cử chỉ thân thiết nhưng không siểm nịnh. Đi hết một vòng đã chiếm được không ít cảm tình của các phu nhân nổi tiếng.

Bữa tiệc vừa mới tiến hành được phân nửa, đã có không ít người đến trước mặt Kiều Tâm Uyển khen ngợi Diêu Hữu Thiên.

Liên tục khen bà đã lấy được một nàng dâu tốt.

,

Kiều Tâm Uyển càng hài lòng hơn, nhận định ánh mắt của mình khá tốt. Còn cho rằng thủ đoạn của mình cũng tương đối hiểm.

Nếu như không phải bà đã sớm mời Ưông Tú Nga tới, chỉ sợ bây giờ đứa trẻ bú rỗng bình kia vẫn ôm ý nghĩ với Bạch Yên Nhiên, không chịu buông tay.

Có người của công ty tổ chức hôn lễ hỗ trợ, người giúp đỡ nhà họ Cố lại nhiều. Tiệc cưới tiến hành rất thuận lợi.

Cố Thừa Diệu không chịu đưa Diêu Hữu Thiên cùng đi mời rượu, Diêu Hữu Thiên cũng không giận.

Người thường xuyên lẫn lộn trên chốn thương trường, có ai không phải người sành sỏi lỗi đời? Vừa rồi Cố Thừa Diệu nói rằng chỉ đùa, thật ra tám phần là có mâu thuẫn với cô dâu người ta đúng không?

Cho dù trong lòng mọi người nghĩ vậy, nhưng không một ai nói ra.

Dẫu sao, ai lại muốn đắc tội với nhà họ Cố và nhà họ Diêu chứ?

,

Dưới tình hình đó, Cố Thừa Diệu muốn uống thế nào, muốn say ra sao, dĩ nhiên là không có ai quản.

Vì vậy chờ đến khi tiệc cưới kết thúc, mọi người mới phát hiện ra, Cố Thừa Diệu đã uống say.

Nhà họ Cố đã đặt phòng tổng thống ở tầng cao nhất của khách sạn làm phòng tân hôn của hai người.

Tiền khách xong, Cố Thừa Diệu gần như là bị người ta khiêng vào cửa.

Cố Thừa Kỳ và Cố Thừa Lâm, hai người một trái một phải cùng đưa Cố Thừa Diệu về phòng.

Nhìn thấy Diêu Hữu Thiên mặc bộ váy đỏ đứng ở cửa phòng, trên mặt hai anh em đều có chút lúng túng.

"Em dâu. Thừa Diệu uống say rồi, nó ——"

,

"Không sao." Diêu Hữu Thiên thân nhiên mở miệng: "Các anh đi đi, em có thể chăm sóc anh ấy."

"Vậy thì tốt rồi." Cố Thừa Kỳ gật đầu một cái, anh vẫn khá thích Diêu Hữu Thiên: "Vậy bọn anh đi trước."

"Vâng. Cảm ơn." Diêu Hữu Thiên thành tâm nói xin lỗi.

Cố Thừa Kỳ lại nhìn cô một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

Bên kia, nhóm Từ Tư Nhiễm lo lắng cho Diêu Hữu Thiên đều đuổi theo, thấy Cố Thừa Diệu đã uống say như chết, về mặt đều không được để nhìn cho lắm.

"Thiên Thiên, tên họ Cố này thật quá đáng."

"Đúng vậy. Có cần dùng nước lạnh gội cho anh ta tỉnh lại không?"

"Thiên Thiên, cậu dieendaan.leequydomn không phải sợ anh ta, nếu anh ta ngu ngốc dám mượn rượu làm càn bắt nạt cậu, tụi mình nhất định không bỏ qua cho anh ta."

,

Trong những người có mặt ở đây, người tức giận nhất chính là Lý Khả Nghi, dù thế nào cô cũng không ngờ được, anh trai mình còn chưa ra tay, Diêu Hữu Thiên đã phải lấy người khác.

Nghĩ thế nào buồn thế đấy.

"Đúng đúng, tụi mình đều ở đây trông nom cậu."

Diêu Hữu Thiên hơi phì cười, nhưng lại cảm động: "Được rồi, các cậu đi đi. Mình sẽ tự chăm sóc tốt bản thân."

"Nhưng mà anh ta ——"

"Tin mình đi, mình thật sự có thể chăm sóc tốt bản thân."

Giọng của Diêu Hữu Thiên không cao, nhưng lại lộ ra sự kiên định.

,

Cuộc hôn nhân này đã là sự thật không thể xoay chuyển. Cho dù cô không tình nguyện hơn nữa thì cũng chỉ có thể chấp nhận.

Mà Cố Thừa Diệu đã trở thành chồng cô. Hy vọng duy nhất của cô, chính là anh có thể tôn trọng cô.

Hai người nước giếng không phạm nước sông, đường ai người nấy đi.

Nhưng không biết Cố Thừa Diệu có đồng ý hay không.

Ngoài hai anh em nhà họ Cố, Kiều Tâm Uyên cũng cố ý đi lên dặn dò một phen.

Con trai của mình đức hạnh thế nào, bà vẫn hiểu rất rõ. Chỉ sợ Diêu Hữu Thiên sẽ chịu uất ức.

Vậy nên Kiều Tâm Uyên tương đối không khách khí nói: "Nếu như Thừa Diệu ức hiếp con, con cứ nói với mẹ, mẹ giúp con dạy dỗ nó."

,

Diêu Hữu Thiên chỉ cười, Cố Thừa Diệu đã ức hiếp cô từ đầu đến chân rồi.

Dạy dỗ? Dạy dỗ thế nào? Bây giờ lại đưa Cố Thừa Diệu về tù sao?

Bốn anh em nhà họ Diêu xếp thành một hàng bên trong phòng tân hôn. Chỉ có một mục đích: "Thiên Thiên, nếu như tên họ Cố này đối xử không tốt với em, em nói cho bọn anh biết, bọn anh đánh chết cậu ta."

Lần trước Diêu Hữu Gia đã chịu thiệt từ Cố Thừa Diệu, nhưng vẫn luôn nhớ kỹ.

Thôi, một mình anh đánh không lại Cố Thừa Diệu, nhưng không tin bốn anh em bọn họ cùng xông lên vẫn không đánh lại.

,

"Anh hai, em đã kết hôn với anh ta rồi, sao anh ta có thể ức hiếp em chứ?"

Diêu Hữu Thiên rất cặn lời với mấy người anh, khuyên can mãi, cuối cùng mới tiễn hết được mọi người ra ngoài.

Lúc này trong phòng tân hôn đã yên tĩnh trở lại.

Trước đó Diêu Hữu Thiên vẫn chưa đi rửa mặt.

,

Tiến hành hôn lễ cả một ngày, từ sáng sớm đã bắt đầu chuẩn bị, sau đó từng phân đoạn đều không thể xảy ra sai sót.

Càng không nói tới có nhiều người như vậy, phải đi mời rượu từng bàn một.

Đứng trên giày cao gót 10 cm, đi lại cả một ngày như thế, sẽ vô cùng mệt mỏi.

Cởi giày ra, Diêu Hữu Thiên giẫm chân trần trên thảm.

Thảm lông dày hút hết tiếng bước chân của cô.

Cô đứng ở trước giường, nhìn Cố Thừa Diệu nhắm mắt ngủ rất say.

,

Sắc trời đã tối. Nhưng ánh đèn trong phòng tân hôn rất sáng, điều này khiến cô có thể thấy rất rõ ngũ quan của Cố Thừa Diệu.

Mi tâm của anh hơi nhú lại tại một điểm. Nhìn đáng vẻ hình như thật sự đã uống say.

Uống say rồi càng tốt, dù sao tạm thời Diêu Hữu Thiên vẫn chưa nghĩ ra phải đối mặt thế nào với Cố Thừa Diệu.

Hai tay buông xuống bên người, Diêu Hữu Thiên hơi nghiêng mặt, chăm chú nhìn Cố Thừa Diệu đã say nhưng vẫn mi tâm vẫn nhú lại tại một điểm.

"Anh không bằng lòng, tôi lại bằng lòng sao?"

,

Khẽ thở dài một hơi, cho dù cô bằng lòng hay không, hai người cũng đã kết hôn rồi.

Mấy lần Diêu Hữu Thiên tìm gặp Cố Thừa Diệu trước đây, anh không từ chối gặp mặt, chỉ nói chưa được hai câu đã rời đi.

Mà cuối cùng hôm nay hai người đã kết hôn.

Diêu Hữu Thiên cảm thấy đã đến lúc bàn bạc với anh cho rõ rồi.

Cô biết Cố Thừa Diệu không muốn cưới mình, cô cũng không muốn gả.

,

Cô muốn đưa ra thoản thuận đơn giản với Cố Thừa Diệu, đối phương không can thiệp mình.

Cô cũng không can thiệp đến anh, hai người vì Cố thị, tạm thời duy trì hòa bình ở bên ngoài.

Nếu như Cố Thừa Diệu thật sự chán ghét mình như vậy.

Vậy thì ít nhất chờ một năm.

Cô đã xem qua rồi. Làng du lịch của thành phố Y, với thời gian một năm đã có thể xây dựng được tất cả, rồi cũng đi vào hoạt động.

,

Kể từ đó, hôn nhân của bọn họ sẽ không ảnh hưởng tới việc hợp tác giữa xí nghiệp hai nhà nữa.

Cô đã nghĩ rất ổn thỏa, nhưng điều kiện tiên quyết là cần sự đồng ý của Cố Thừa Diệu.

Nhìn Cố Thừa Diệu ngủ rất sâu, cô khẽ thở dài một hơi. Xoay người, đi vào phòng tắm tẩy rửa thân thể mỗi một của mình.

Mặc dù Cố Thừa Diệu đã uống say, nhưng không hề say như chết.

Từ lượng của anh luôn không tồi, hôm nay anh muốn mượn rượu giải sầu, lại phát hiện ra càng uống càng sầu hơn.

,

Nhất là khi nghe thấy một vài người bạn trên thương trường nhao nhao chúc phúc anh đã cưới được một người vợ có tài có mạo.

Tâm trạng anh càng thêm tệ hại.

Có tài? Có tài chứ.

Tám mươi tám chiếc xe hoa, đây tuyệt đối không phải chủ ý của nhà họ Cố.

Phải biết rằng lúc trước Cố Tĩnh Đình kết hôn, cũng không phô trương như vậy.

,

Diêu Hữu Thiên đúng là con gái của nhà giàu mới nổi.

Tại sao anh không dứt khoát tập hợp luôn một trăm chiếc đi?

Trong lòng phiền muộn, không nhịn được đã uống nhiều một chút, lúc này bắt đầu chuyển choáng.

Diêu Hữu Thiên nói gì đó, anh không nghe rõ, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, người cũng không được tỉnh táo.

Chân tay mềm nhũn, giống như đang bồng bênh trong mây.

Anh không muốn mở mắt, không muốn đối mặt với Diêu Hữu Thiên.

,

Càng không muốn đối mặt với cuộc đời bất đắc dĩ của mình.

Lúc này chuông điện thoại di động vang lên, anh không muốn nhận.

Bây giờ, tất cả tiếng chúc mừng sẽ khiến anh cảm thấy buồn bực.

Anh không nhận, đối phương lại rất kiên nhẫn.

Sau phút ngừng ngắn ngủi, tiếng chuông lại vang lên liên tục một lần nữa.

,

Lông mày cương nghị của Cố Thừa Diệu cau lại rất chặt, lấy điện thoại di động trong túi áo ra ném sang một bên.

Điện thoại di động rơi trên tấm thảm trải sàn trong phòng, tiếng chuông vẫn tiếp tục.

Anh cảm thấy đầu càng đau hơn, vừa mới muốn ném điện thoại di động đi, lúc này cửa phòng tắm bị người ta mở ra.

,

Diêu Hữu Thiên tắm xong mới phát hiện ra, mình lại quên không mang quần áo vào.

Cô chỉ dùng khăn tắm quấn cơ thể lại. Muốn ra ngoài tìm quần áo.

Nhưng không ngờ vừa ra khỏi phòng tắm, đã nhìn thấy một vật thể màu đen bay qua trước mặt mình, sau đó rơi xuống đất.

Cô lùi về sau một bước theo bản năng, lại nhìn thấy chiếc điện thoại vang lên liên tục kia.

Cho dù bị Cố Thừa Diệu dùng sức ném đi như vậy, nhưng lại không bị hỏng.

,

Một dãy số điện thoại liên tục nhấp nháy trên màn hình.

Diêu Hữu Thiên nhìn thấy Cố Thừa Diệu trên giường rõ ràng đã tỉnh lại, không hề đi nhặt chiếc di động kia.

Cố Thừa Diệu chống người dậy Diêu Hữu Thiên đã đi ra ngoài, nhưng không ngờ trên đầu chuyển choáng, dưới chân mềm nhũn, thân thể lao đảo một cái. Tiếp đó ngồi trên mặt đất bên cạnh giường.

Anh gõ gõ đầu mình, hình như là muốn làm mình tỉnh táo lại.

,

Diêu Hữu Thiên thấy anh muốn đứng lên nhưng vì uống say nên không dậy được.

Suy nghĩ một chút, nhặt điện thoại di động dưới đất lên, sau đó đưa đến trước mặt Cố Thừa Diệu.

Động tác này, xem như là sự thân thiện của Diêu Hữu Thiên.

Cô đợi anh tỉnh táo lại, hai người nói chuyện thật hòa hợp.

Chỉ là cô đã đánh giá thấp mức độ say rượu của Cố Thừa Diệu.

Người uống say đều sẽ nói mình không hề say.

Cố Thừa Diệu chính là như thế, anh đã mời rượu nhiều bạn như vậy rồi.

Lại không phân biệt lợi hại uống nhiều rượu như thế. Phải nói rằng bây giờ anh thật sự không thể tỉnh táo nổi.

Vậy nên khi Diêu Hữu Thiên đưa điện thoại đến trước mặt anh, anh không nhận lấy.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục, cuối cùng Cố Thừa Diệu cũng có động tác, anh nghiêng đầu, nhìn chiếc điện thoại có màn hình liên tục nhấp nháy.

Cuối cùng nhớ ra hình như vật này là điện thoại của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73-4: Lúc cử hành hôn lễ (4)

Editor: Xám

Vươn tay ra muốn nhận lấy. Nhưng vì đã say, trước mắt sinh ra hình ảnh chồng lên nhau.

Không cầm điện thoại thành công, ngược lại nắm lấy tay Diêu Hữu Thiên.

Anh dùng sức kéo, còn vung ra.

Thì ra ý định ban đầu là muốn ném điện thoại đi.

Nhưng anh đã uống say, kéo tay Diêu Hữu Thiên.

Kéo, vung như vậy ——

Diêu Hữu Thiên vốn đang hơi khom người, đưa di động đưa cho anh.

Bất ngờ bị Cố Thừa Diệu kéo lấy, cơ thể của cô liền ngã về phía anh.

Càng chưa từng nghĩ Cố Thừa Diệu lại vung tay cô ra. Diêu Hữu Thiên lập tức mất thăng bằng, ngã vào lòng Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu đang ngồi dưới đất. Diêu Hữu Thiên lại ngồi trên đùi anh.

Hai chân cô gấp lại, toàn bộ trọng lượng của nửa cơ thể đặt ở trên đùi Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu đã say, sức lực lại không nhỏ.

Dựa vào bản năng, vươn tay ra vòng lại. Lập tức giữ cơ thể Diêu Hữu Thiên ổn định.

Mà lúc này chuông điện thoại di động cũng ngừng lại.

Cô vừa mới tắm rửa, trên người có mùi thơm của sữa tắm.

Mặc dù Cố Thừa Diệu đã say, nhưng giác quan không hề biến mất.

Anh khép hờ mắt, nghiêng mặt, nỗ lực muốn nhìn rõ.

Trước mắt là một gương mặt mơ hồ, không thấy rõ ngũ quan, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt kia.

Sáng ngời giống như vì sao trên trời, đang nhìn anh không chớp mắt.

Hít sâu một hơi, cảnh tượng như trước mắt, hình như đã thấy ở đâu.

,

Anh nhớ lần đầu tiên đưa Bạch Yên Nhiên về nhà, cô chính là như vậy.

Sau khi tắm rửa, tay chân luống cuống nhìn anh, hoàn toàn không biết sau đó phải làm thế nào?

Thậm chí lúc đi đường không cẩn thận đạp phải chân, cũng ngã vào lòng anh như thế.

Vòng tay đỡ Diêu Hữu Thiên đột nhiên thu hẹp lại, ôm người trước mặt vào trong lòng mình.

Hoàn toàn không để ý tới có phải mái tóc ẩm ướt của cô sẽ làm ướt quần áo của mình hay không.

,

“Em thơm quá.” Hít sâu một hơi, khuôn mặt Cố Thừa Diệu vui vào cằm cổ của Diêu Hữu Thiên.

“Anh rất nhớ em”

Khi Diêu Hữu Thiên vừa ngã xuống, đã muốn đẩy Cố Thừa Diệu ra rồi đứng dậy.

Nhưng lúc nào sức lực của người uống say cũng rất lớn. Cô còn chưa có động tác nào, anh đã kéo cô vào lòng anh.

Diêu Hữu Thiên bị động tác của anh dọa sợ, cô không biết Cố Thừa Diệu này bị làm sao.

,

Nhớ đến chuyện lần trước anh làm sau khi say. Anh ta, sẽ không muốn một lần nữa chứ?

Cô không muốn.

Nhưng không đợi cô vờn tay, hơi thở của đối phương đã phả lên cằm cổ cô.

Mà câu nói anh rất nhớ em kia. Khiến cô lập tức ngẩn ra.

Cố Thừa Diệu, anh có biết tôi là ai không?

,

Lời muốn nói còn chưa ra khỏi miệng. Hành động kế tiếp của Cố Thừa Diệu lại khiến câu chất vấn của Diêu Hữu Thiên nghẹn ở cổ họng.

“Anh rất nhớ em”

Lúc nói, môi anh mút một cái trên phần cổ non mịn của cô.

Làn môi dịu dàng, mang theo thương tiếc, cẩn thận hôn cổ cô.

Diêu Hữu Thiên chưa từng bị người khác đối xử như vậy, nhất thời cảm thấy chỗ đó run rẩy một hồi. Rút cổ lại, muốn tránh né sự thuần thực của anh.

,

Cố Thừa Diệu cũng không để tâm, đàn ông uống say, bản năng vẫn ở đó.

Không hôn cổ, anh đổi sang hôn những nơi khác.

Vành tai, gò má, sau đó di chuyển đều đều từng chút một, cuối cùng lên đến môi cô.

Không giống gặm cắn khát máu như ở trước cửa tòa án, cũng khác với sự đụng chạm ngăn ngai qua loa trên hôn lễ.

,

Nụ hôn này. Rất dịu dàng.

Mùi rượu phả vào mặt, khiến Diêu Hữu Thiên có phần không quen, cau mày.

Lời cự tuyệt bị chặn lại, mà đôi tay muốn phản kháng đã sớm bị anh siết chặt.

Cô cố gắng muốn điều chỉnh hô hấp của mình, nhưng lại có chút hỗn loạn trong sự quyến luyến môi răng của đối phương.

Cố Thừa Diệu này, thật sự là anh ta sao?

,

Cố Thừa Diệu say rồi, người say, lòng cũng hơi say.

Cánh môi mềm mại trước mặt khiến anh có chút mê loạn, càng cẩn thận hơn, càng đi sâu vào hơn.

Hơi thở hai người đều có chút không ổn định.

Cố Thừa Diệu là vì động tĩnh.

Diêu Hữu Thiên là vì không quen. Cô muốn đẩy ra, không hiểu sao thân thể lại hơi mất sức lực.

,

Thật ra hôm nay cô cũng uống không ít, có điều, lại không say như hôm trước ——

Nhưng hiện giờ hành động của Cố Thừa Diệu lại khiến cô cảm thấy hình như mình đã hơi say.

Thả lỏng, thậm chí không phản kháng.

Đẩy anh ta ra, cô tự nói với mình.

Vào lúc môi răng ma sát, anh thốt ra lời thì thầm cực khẽ: “Yên Nhiên, anh rất nhớ em ——”

,

Tiếng Yên Nhiên kia giống như một câu ma chú. Khiến cơ thể Diêu Hữu Thiên cứng lại như bị điện giật.

Nhìn gương mặt Cố Thừa Diệu phóng đại trước mặt, anh nhắm mắt rất chặt.

Diêu Hữu Thiên không hề nghĩ ngợi dùng sức rút tay mình ra, ra sức tát cho Cố Thừa Diệu một cái.

,

Cố Thừa Diệu vẫn đang chìm đắm trong sự dịu dàng của “Bạch Yên Nhiên” bất ngờ trúng một cái tát như vậy. Lập tức tỉnh táo lại.

Anh mở mắt ra, ý thức thoáng cái rất rõ ràng khi anh lắc đầu vài cái.

Ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy khuôn mặt sung huyết đỏ bừng của Diêu Hữu Thiên. Trên mặt đầy tức giận.

,

Trong đại não giống như có thiên quân vạn mã chạy qua, cuối cùng Cố Thừa Diệu đã nhớ ra, hiện tại là đêm tân hôn của mình.

Mà người phụ nữ trước mặt là người anh không muốn cưới, nhưng lại không thể không cưới.

Chút đau đớn trên mặt khiến anh nhìn chằm chằm Diêu Hữu Thiên, trong giọng nói khàn nhỏ lộ ra sự tức giận.

,

“Cô nổi điên gì thế?”

“Là anh uống say khướt chứ?” Giọng nói lạnh như băng, có một chút cứng nhắc, một chút khó chịu.

Thật sự muốn nói người có tư cách tức giận phải là cô chứ?

Người đồng ý hôn sự chính là anh ta, người đồng ý kết hôn chính là anh ta.

Mà giờ thì sao? Người ôm cô gọi tên của người phụ nữ khác, cũng là anh ta.

Cố Thừa Diệu, anh đúng là khinh người quá đáng.

Cô càng hận mình hơn, lúc này lại không thấy Cố Thừa Diệu ra trước tiên, đúng là buồn bực.

,

Ba chữ uống say khướt hiện lên trong đầu Cố Thừa Diệu, lúc này anh mới nhận ra mình vừa mới làm chuyện gì.

Anh lại ôm Diêu Hữu Thiên, hơn nữa còn hôn cô ta?

Nhận thức này khiến Cố Thừa Diệu đứng bật dậy. Bước chân vẫn hơi hư ảo, nhưng anh lại chạy ào vào phòng tắm cực kỳ nhanh.

Dùng nước lạnh rửa mặt, cuối cùng đã khiến lý trí của anh quay về một chút.

,

Mà bên kia, sau khi Cố Thừa Diệu vào phòng tắm, Diêu Hữu Thiên mới phát hiện ra trên người mình chỉ có một chiếc khăn tắm.

Cô cũng không muốn để Cố Thừa Diệu sau khi ra ngoài lại nói cô mượn cơ hội quyến rũ anh ta.

Tìm áo ngủ lập tức muốn mặc vào. Nhưng lúc nhìn thấy chiếc áo ngủ kia thì tròn tròn mắt.

Lúc nào thì trong hành lý của cô có thêm miếng vải rách thế này?

,

Nói là vải rách tuyệt đối không quá. Miếng vải này cần bao nhiêu tiết kiệm thì có bấy nhiêu tiết kiệm. Miếng vải lụa màu đen chỉ có thể che được những chỗ quan trọng.

Những chỗ còn lại đều dùng dây mảnh buộc chung lại.

Cái này do ai chuẩn bị vậy?

Diêu Hữu Thiên cầm miếng “vải rách” kia, dù thế nào cũng không hiểu được tại sao nó lại ở đây.

Bên kia, điện thoại của Cố Thừa Diệu lại reo lên.

Lúc này Cố Thừa Diệu rửa mặt bằng nước lạnh xong đã tỉnh táo hơn nhiều.

,

Anh vừa ra khỏi phòng, đã thấy Diêu Hữu Thiên tay gợn một chiếc áo ngủ gọi cảm đứng ở bên giường.

(Hết chương 73)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tân hôn như thế

Editor: Xám

Cố Thừa Diệu vừa ra khỏi phòng tắm, đã thấy Diêu Hữu Thiên tay gợn một chiếc áo ngủ gọi cảm đứng ở bên giường.

Nheo mắt lại, đại não vừa mới say rượu vẫn có chút hỗn loạn.

Có điều đã hồi phục hơn phân nửa sự tỉnh táo.

Người phụ này sẽ không cho rằng anh thật sự đụng vào cô ta, hoặc là làm gì đó với cô ta chứ?

Thật là nhục cười.

Vừa này là anh say. Lỡ coi cô ta là Yên Nhiên.

Bây giờ cô ta lại muốn quyến rũ mình à? Cô à thật sự cho rằng cô ta có thể thành công sao?

Điêu Hữu Thiên vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc là ai đưa tới một bộ áo ngủ gọi cảm như vậy.

Cô xin thề, cô tuyệt đối không bỏ thứ đồ đó vào trong hành lý của mình. Nhưng tại sao lại có trang phục kiểu này xuất hiện?

Lúc cô đang suy tư, chợt nghe thấy một giọng nói đầy chế giễu trào phúng vang lên.

"Cô đừng hao tâm phí sức nữa, cho dù cô có ăn mặc gọi cảm hơn, tôi cũng sẽ không đụng vào cô đâu."

Bỗng chốc áo ngủ trên tay Điêu Hữu Thiên rơi xuống giường.

Cô xoay người lại, tương đối không khách khí nhìn chằm chằm Cố Thừa Diệu.

Anh ta cho rằng, chiếc áo ngủ này là mình chuẩn bị?

Có ý muốn giải thích cho mình một chút, nhưng lại cảm thấy cô hoàn toàn không cần phải giải thích với Cố Thừa Diệu.

Hiểu lầm của anh ta với mình đã ăn sâu bén rễ rồi.

Cho dù cô giải thích, anh cũng sẽ không nghe đâu?

Nhận thấy được ánh mắt của đối phương, Điêu Hữu Thiên có lúng túng trong nháy mắt.

Đúng là bây giờ cô chỉ quần một chiếc khăn tắm.

Một tay nắm chặt mép khăn tắm, tay kia di, n; da.nze.quydo/nn che ở trước ngực mình. Phòng bị nhìn chằm chằm Cố Thừa Diệu, nghĩ làm thế nào mới có thể bảo anh sang ngủ ở căn phòng khác.

Còn phải mở miệng nói với anh thế nào, hôn nhân của bọn họ chỉ là lợi ích quan hệ hợp tác.

Cô cũng không muốn phát triển tình cảm với anh.

Nhưng càng không hi vọng hai người liên tục rơi vào trạng thái đối địch, nếu được, cô hi vọng hai người họ có thể ——

Cố Thừa Diệu cũng không có tâm trạng để ý đến Điêu Hữu Thiên.

Tiếng chuông điện thoại vẫn đang vang lên liên tục kiên trì không dứt. Muốn tắt điện thoại đi động đi, nhưng nhìn thấy dây số kia thì nhanh chóng nhận.

"Là tôi đây, thế nào rồi? Có tin tức rồi sao?"

Tin tức bên kia truyền tới khiến ánh mắt anh lập tức sáng lên. Lúc này men say vừa nãy mới thật sự biến mất: "Anh nói cái gì? Thật sự có tin tức rồi sao?"

Thậm chí đã có nơi ở của Yên Nhiên rồi?

Cố Thừa Diệu rất vui. Giọng nói lộ ra sự vui vẻ.

"Cô ấy ở đâu? Tôi lập tức tới đó."

"Được. Được. Anh đợi tôi một lát." Cúp máy, Cố Thừa Diệu cũng không quan tâm hôm nay có phải ngày mình kết hôn hay không.

Mặc kệ luôn giờ là đêm tân hôn của anh. Cứ bỏ đi như thế.

Từ đầu tới cuối không hề chú ý tới Điêu Hữu Thiên một chút nào.

Điêu Hữu Thiên vốn đang lo lắng Cố Thừa Diệu say rượu sẽ làm càn với mình. Nhưng không ngờ sau khi anh nhận điện thoại lại cứ bỏ đi như vậy?

Trong khi thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên phản ứng kịp.

Tên Cố Thừa Diệu này cũng hơi khinh người quá đáng rồi đấy.

Bây giờ là đêm tân hôn của bọn họ. Cho dù Cố Thừa Diệu không vừa lòng, không mong muốn.

Dù sao cũng phải cho cô chút thể diện. Anh ngênh ngang rời khỏi khách sạn, rời khỏi phòng tân hôn của bọn họ như thế.

Nếu như ngày mai người thân của hai nhà Cố - Diệu có người tới cửa hỏi, cô phải trả lời thế nào?

Lùi lại một bước. Hôn lễ đã kết thúc rồi, cho dù bọn họ kết hôn thế nào, cô cũng đã là Cố phu nhân.

Cố Thừa Diệu chẳng tôn trọng mình như vậy, sau này cô còn đặt chân lên chốn thương trường ở Bắc Đô thế nào được?

Cho dù cô không dựa dẫm vào Cố Thừa Diệu, không dựa dẫm vào nhà họ Cố.

Nhưng bị người khác làm mất mặt rõ ràng lại không thể đánh trả như vậy, tuyệt đối không phải là cá tính của Diêu Hữu Thiên.

Ý nghĩ xoay chuyển vài vòng. Lại nhớ tới cuộc điện thoại Cố Thừa Diệu nhận ban nãy.

Anh ta chỉ nói, cô ấy có tin tức gì rồi?

Cô ấy là ai? Nhớ tới tiếng “Yên Nhiên” Cố Thiếu Diệu đã gọi trong lúc say.

Cái tên này, cô thật sự không tính là xa lạ.

Diêu Hữu Thiên đứng yên bất động, trong đầu hiện lên khuôn mặt hơi lộ vẻ nhu nhược.

Lại nghĩ đến hành vi việc làm của Cố Thừa Diệu với cô từ sau khi gặp gỡ.

Trước đây có thể nói là hai người hiểu lầm, cho dù anh có lỗi với cô, cũng không tính là quá đáng.

Nhưng từ lúc quyết định hôn lễ cho đến giờ, Diêu Hữu Thiên tự nhận hoàn toàn phối hợp với nhà họ Cố, phối hợp với Cố Thừa Diệu.

Anh ta đi lấy giấy chứng nhận với mình mà đến trễ hai giờ thì thôi bỏ qua, không chịu cùng cô chọn áo cưới cũng không sao cả.

Thậm chí ngay cả ảnh cưới cũng không chụp, thiếu chút nữa đã khiến cô trở thành đối tượng bị mọi người chê cười trong hôn lễ.

Những điều đó, Diêu Hữu Thiên đều đã nhận.

Nhưng hành động hiện giờ của Cố Thừa Diệu lại thật sự khiến cô có chút tức giận.

Tượng đất còn có ba phần thổ tính (tính năng của đất), chứ đừng nói Diêu Hữu Thiên cô cũng chẳng phải một quả hồng mềm, sinh ra đã để cho người ta nắn bóp.

Trong khoảng thời gian rất ngắn, suy nghĩ của Diêu Hữu Thiên đã chuyển qua đồi lại rất nhiều vòng.

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu, Diêu Hữu Thiên đột nhiên mỉm cười.

Cố Thừa Diệu à Cố Thừa Diệu. Anh bất nhân, cũng đừng trách tôi bất nghĩa.

Anh đã không thể không lấy tôi vì danh tiếng của nhà họ Cố. Vậy tôi cũng không ngại, làm cho danh tiếng của anh càng “để nghe” hơn một chút.

Một tiếng sau.

Trong một quán bar cực nổi tiếng ở Hậu Hải.

Màn đêm thâm trầm, đối với người khác mà nói thì đây là thời gian đi ngủ tốt nhất. Còn đối với người ở đây mà nói, lại là sự bắt đầu của một ngày sinh hoạt.

Nhạc heavy metal* đang cố gắng kích thích những con người xa lạ.

*Heavy metal: (thường được gọi tắt là metal) là một thể loại nhạc rock phát triển vào cuối những năm 1960 và đầu 1970, chủ yếu ở Anh và Mỹ. Bắt nguồn từ blues-rock và psychedelic rock, các ban nhạc tạo nên cho heavy metal những âm thanh dày, mạnh, đặc trưng bởi âm rền khuếch đại mạnh, những đoạn solo ghita dài, nhịp mạnh, và nói chung là ồn ào. Lời hát và phong cách biểu diễn của heavy metal thường mang đậm chất nam tính và cơ bắp. (Nguồn: wikipedia)

Trên bục ở chính giữa quán bar dựng lên ba chiếc ống thép.

Vũ nữ người mặc bikini giống như một con rắn linh hoạt, uốn mình nhảy múa sôi nổi men theo từ dưới lên trên, rồi lại từ trên xuống dưới chiếc ống thép.

,

Sự kết thúc của mỗi một động tác tuyệt vời khiến cho những người xung quanh la hét chói tai từng cơn.

Toàn bộ khung cảnh huyền ảo, ồn ào.

Lý Khả Nghi vừa vào cửa đã bị bầu không khí nóng bỏng làm cho đầu hơi choáng váng.

Quay mặt sang nhìn Diêu Hữu Thiên một cái, vẻ mặt lộ ra một chút lo lắng không yên: "Thiên Thiên, cậu chắc chắn ——"

"Minh chắc chắn."

,

Diêu Hữu Thiên làm như không thấy, ngoảnh mặt làm ngơ với âm thanh ồn ào trong quán bar.

Mái tóc dài gọn gàng của cô buộc thành một chiếc đuôi ngựa ở sau ót. Không quý phái long trọng như ban ngày mặc áo cưới, cũng không quyền rũ động lòng người như vừa nãy chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

Một bộ áo da màu đen, đã thể hiện tối đa đáng người của cô ra bên ngoài.

Mặc dù cô hơi gầy, nhưng tuyệt đối không có cảm giác gộc cạnh rõ ràng.

Đáng người yếu điệu trước lời sau cong, cộng thêm vẻ kiên định biểu hiện từ khuôn mặt.

Trong thanh lệ có phóng khoáng, trong gợi cảm pha lẫn năng động.

,

Vừa mới bước vào cửa, đã thu hút không ít ánh nhìn chăm chú của đàn ông.

Diêu Hữu Thiên lại phớt lờ ánh mắt của những người đó. Cô lướt thẳng qua họ, ngồi xuống trước quầy bar. Ánh mắt tìm kiếm khắp nơi một lượt.

Nhìn lần đầu tiên, vẫn chưa nhìn thấy con mồi khiến cô hài lòng.

Cô cũng không thất vọng, gọi hai ly cocktail, xoay người đưa rượu cho Lý Khả Nghi.

"Uống rượu đi."

"Thiên Thiên ——" Lý Khả Nghi biết rất rõ, tên Cố Thừa Diệu thật sự là một gã khôn khéo.

Lấy Thiên Thiên rồi, lại không đối xử thật tốt với người ta.

,

Đừng nói là dạy dỗ anh ta một chút, cho dù đánh anh ta đến mức ngay cả ba mẹ anh ta cũng không nhận ra thì cũng không quá đáng.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là phải dạy dỗ Cố Thừa Diệu, phải góp sức của mình vào.

"Hôm nay chính là ngày mình kết hôn đấy." Diêu Hữu Thiên ngắt lời cô, ra hiệu cho cô uống hết rượu trong ly của mình: "Chẳng lẽ cậu không cảm thấy nên chúc mừng mình một chút à?"

Đã từng có người nói, tình yêu là phần mộ của hôn nhân.

Vậy hôn nhân không có tình yêu thì sao? Gọi là gì?

"Chúc mừng cái chết tiệt." Lý Khả Nghi thật sự hối hận. Nếu sớm biết thì cô không nên bận tâm Diêu Hữu Thiên vừa mới bị phụ tình, phải cần thời gian thoát khỏi tình cảm.

,

Nếu như cô không cân nhắc nhiều như vậy, giới thiệu thẳng anh trai mình cho Diêu Hữu Thiên, tin rằng bây giờ Thiên Thiên sẽ rất hạnh phúc.

Tên họ Cô đó, nhìn thế nào cũng không phải một người tốt.

Nếu là anh trai cô thì tốt hơn nhiều? Dịu dàng sẵn sàng. Quan trọng nhất là biết yêu thương người khác ——

Ôi, bây giờ nghĩ những điều này thì đều vô dụng rồi.

Có chút buồn phiền uống rượu trong ly một hơi cạn sạch. Ám ức trong lòng Lý Khả Nghi tuyệt đối không phải một hai ly là đã có thể làm tiêu tan được.

,

Diêu Hữu Thiên không hề uống nhiều. Khúc nhạc trong quán bar thay đổi, ba cô gái vốn đang khiêu vũ trên ống thép đã đi xuống hết.

Mà rất nhanh, tiếng nhạc lại vang lên.

Nhìn ba chiếc ống thép này, cô đột nhiên nhớ tới trước khi mình thi vào trường cao đẳng, đã từng có dinendian.loqid]on một thời nông nổi học múa cột suốt mấy tháng trời.

Lúc ấy chỉ là muốn mượn khiêu vũ để giảm bớt một chút căng thẳng trong học tập. Nhưng ba mẹ và anh trai đều không phản đối. Nào ngờ khiến cô đã học rất chắc chắn một thời gian.

Mấy năm rồi không nhảy, cô vẫn muốn thử một chút.

Đuôi ngựa vung lên tạo ra một độ cong đẹp mắt trong không trung. Diêu Hữu Thiên đứng lên. Nhảy lên trên bục, đi về phía ống thép chính giữa.

Nhìn thấy cách ăn mặc và trang điểm của cô, một vài người đàn ông huyết sáo dồn dập.

Khi Lý Khả Nghi phản ứng kịp muốn ngăn cản, DJ đã đổi sang phong cách âm nhạc mới đúng lúc.

Nhạc heavy mental sôi động, mang theo cảm giác kích thích tuyệt đối.

Diêu Hữu Thiên hất tóc, thân thể nhẹ nhàng nhảy múa.

,

Bởi vì ống thép inox được sử dụng thường xuyên nên bị ma sát rất bóng.

Ánh đèn chiếu lên phía trên, lóe lên ánh sáng rực rỡ của kim loại.

Mà Diêu Hữu Thiên mặc áo da màu đen, không ảnh hưởng chút nào đến độ linh hoạt nơi động tác của cô.

,

Cô uốn eo. Quay xung quanh cây cột rồi trườn lên trên.

Ban đầu động tác vẫn có chút không thạo. Sau khi uốn người vài cái cô đã tìm được cảm giác.

Càng nhảy càng bắt đầu hăng say lên.

Cô hoàn toàn không nhìn xem dưới bục có bao nhiêu người đang nhìn mình chăm chăm, chỉ đang nhắm mắt lại. Hồi tưởng động tác trước đây đã học được.

Coi như là luyện tập.

,

Mãi đến khi khúc nhạc tạm ngừng, đổi sang phong cách âm nhạc mới.

Dưới bục không ngừng vang lên tiếng huyết sáo, tiếng thét chói tai.

Cô cười nhẹ một tiếng, nhảy xuống bậc. Vừa muốn quay lại ngồi xuống quầy bar.

Thân hình của một người đàn ông đã chắn ở trước mặt cô.

"Tiểu thư. Tôi có thể mời em nhảy một điệu không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74-2: Tân hôn như thế (2)

Editor: Xám

Cơ thể Diêu Hữu Thiên khẽ lùi về sau một bước, nhướn đuôi mày lên cao nhìn người đàn ông trước mặt.

Khuôn mặt người đàn ông hơi gầy, bờ môi cực mỏng.

Mắt nhỏ dài lộ ra vài phần khôn khéo, mơ hồ mỉm cười, nhìn Diêu Hữu Thiên, trong mắt có một chút nóng bỏng.

Mặc dù trên người mặc một chiếc áo sơ mi huu nhân. Thế nhưng dáng vẻ đó tuyệt đối không giống với người sẽ đến quán bar.

,

"Tiểu thư, có vui lòng hay không?"

Về ngoài tám phần mười, lễ phép chín phần mười.

Diêu Hữu Thiên vừa nhảy múa nồng nhiệt một phen, trên người ra không ít mồ hôi. Cô vốn định Diêu Hữu Thiên ra ngồi nghỉ ngơi một lát, chỉ là

"Có gì mà không thể?" Diêu Hữu Thiên thấy đối phương muốn đưa ra tay. Bèn buông tay xuống: "Chỉ cần anh bắt kịp được."

Có ý gì vậy?

Trong mắt người đàn ông thoáng hiện lên nét hứng thú, Diêu Hữu Thiên dẫn đầu đi vào sàn nhảy.

Tay vừa nhấc lên, dây buộc tóc trên đuôi ngựa đã bị cô kéo xuống.

,

Cùng lúc mái tóc dài bay tán loạn, cơ thể cô bắt đầu đung đưa.

Không mị hoặc như vừa nãy múa cột. Hơn nữa lúc nào cũng phải quay xung quanh ống thép, chuyển động hạn chế.

Cô tùy ý mà phô trương cử động tứ chi của mình.

Nếu để cho Diêu Đại Phát nhìn thấy con gái nhà mình có một mặt như vậy, chỉ sợ sẽ kinh ngạc đến mức tròng mắt rớt xuống.

Hứng thú trong mắt người đàn ông càng lúc càng đậm.

,

Không chút nghỉ ngơi đi tới bên cạnh Diêu Hữu Thiên, bắt đầu cùng cô lắc người.

Diêu Hữu Thiên nhảy một loại hip-hop của Mỹ.

Lúc này nhạc DJ phát là It's my life.

Nhạc điệu tăng tốc, tiếng hò hét giống như kêu gào.

Bài hát này, Diêu Hữu Thiên vẫn thích.

Điền Hữu Thiên không hề động chạm cơ thể với đối phương. Lúc người đàn ông nghiêng tới trước, thân thể cô cũng thuận thế lùi về phía sau.

Từ đầu tới cuối hai cơ thể vẫn giữ nguyên một loại cân bằng.

Cô lắc người cực kỳ nhiệt tình.

Mái tóc dài đen nhánh, tung bay linh hoạt trong gió đêm, mang theo soái khí(vẻ đẹp nam tính) hiếm gặp ở con gái, vô cùng khiến người ta kinh ngạc.

Thỉnh thoảng trang sức kim loại trên áo da lại bị đèn cầu của quán bar quét qua, phản xạ ra tia sáng lóa mắt.

Ánh sáng này bao xung quanh cô, thấp sáng Điền Hữu Thiên, trong sàn nhảy ánh sáng mịt mờ, cả người cô lóa mắt giống như đốm sao.

Cô nhảy rất vui vẻ, rất sôi động.

Ánh mắt người đàn ông cũng vậy. Vào lúc cô làm một động tác quay người, anh ta đưa tay ra, ôm lấy eo cô.

"Em nhảy rất đẹp."

Điền Hữu Thiên cong môi cười nhẹ, nhưng mượn bước nhảy nhẹ nhàng tránh khỏi tay anh ta.

Đúng là hôm nay cô muốn trả cho Cố Thừa Diệu một chút khó chịu. Có điều, cô cũng không thật sự định xảy ra chút gì đó với người đàn ông khác.

Cô càng như vậy, người đàn ông càng cười xán lạn.

Cũng không kè sát nữa, chỉ cùng cô giữ nguyên nhịp độ, đừng đưa cơ thể.

Lý Khả Nghi ngồi bên quầy bar thu hết một màn trước mặt vào đáy mắt.

Từ góc nhìn của cô, cảm giác Điền Hữu Thiên giống như bị người đàn ông kéo vào trong lòng, hai người nhảy áp mặt*.

*nhảy áp mặt (thiếp diện vũ): lúc hai người khiêu vũ, ngoài khuôn mặt áp sát vào nhau, toàn bộ cơ thể cũng dính sát vào nhau, cảm nhận được kích thích sôi trào.

Nhiều mày, Lý Khả Nghi thở dài. Đạo hữu cứ chết đi, bản đạo không muốn chết*.

*ý chỉ vì lợi ích của mình mà không tiếc tổn hại lợi ích của người khác.

Nếu đây là lựa chọn của Điền Hữu Thiên, thân là bạn tốt của cô ấy, cô chỉ có thể ủng hộ thôi.

Lấy điện thoại di động ra, điều chỉnh góc độ phù hợp. Chụp hết toàn bộ cảnh tượng náo nhiệt ở sàn nhảy.

Điền Hữu Thiên không hề là người cực kỳ ấn ý với cô, cô ấy chuyển động cơ thể, vung tay lắc chân rất đúng lúc.

Khiến cô vừa vặn có thể chụp được nửa bên mặt của cô ấy, nhưng không nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông kia.

Càng không nhìn thấy khuôn mặt của chính cô.

Nhìn từ tám hình, chỉ có thể cảm thấy đôi nam nữ này cực kỳ thân mật.

Sau khi Lý Khả Nghi chụp hình xong, liền gửi cho người phóng viên kết giao không tệ lần trước.

Cũng đã biên tập tin tức đầu đề xong xuôi, chỉ chờ ngày mai đăng báo.

Điền Hữu Thiên nhảy xong một bài, mồ hôi trên trán chảy ra càng nhiều.

Dùng tay lau qua loa, hất đầu, sau khi mái tóc đen dài bay lên trong không trung thì rơi xuống.

Cũng không nhìn người đàn ông kia, quay thẳng về chỗ ngồi của mình.

Người đàn ông lại theo tôi, chìa tay ra với Diêu Hữu Thiên: "Tiểu thư, em nhảy thật sự rất đẹp. Có thể cho tôi số điện thoại của em không?"

Diêu Hữu Thiên bưng cocktail trước mặt lên uống một hơi cạn sạch, lúc này mới nhìn về phía người đàn ông kia.

Khỏe môi khẽ cong lên, mang theo một chút trêu đùa, cánh tay nhỏ bé nhấc lên, chỉ thẳng về phía diêu hữu thiên, ba chiếc ống thép giữa vũ đài.

Đám vũ nữ múa cột phía trên lại bắt đầu nhảy múa nhiệt liệt một lần nữa.

"Ừ, bọn họ còn nhảy đẹp hơn tôi."

,

"Nhưng tôi cảm thấy em đẹp hơn." Những lời này của người đàn ông rất có ý nghĩa sâu xa.

Sự hứng thú lộ ra trong mắt muốn giấu cũng không thể che giấu hết.

Diêu Hữu Thiên mấp máy môi, đột nhiên giơ tay trái của mình lên, lướt nhẹ qua người đàn ông trước mặt một cái.

Động tác đơn giản, nhưng có thể khiến người ta nhìn thấy rõ ràng chiếc nhẫn trên ngón vô danh (áp út) của cô.

Người đàn ông ngẩn ra, hào quang của chiếc nhẫn khiến anh ta có chút thất thần.

Cô gái trẻ tuổi như vậy mà đã kết hôn rồi?

,

Về kinh ngạc, sững sốt trên mặt anh ta lập tức lọt vào mắt Diêu Hữu Thiên.

Nhưng vậy thì sao?

Không nhìn về mặt người đàn ông, kéo tay Lý Khả Nghi bỏ đi. Bỏ lại phía sau tất cả ánh mắt của đám người.

Đêm vẫn còn rất dài. Thành phố này vẫn có rất nhiều người chưa hề nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74-3: Tân hôn như thế (3)

Editor: Xám

Sau khi Cố Thừa Diệu nhận điện thoại, đã lập tức đi thẳng tới nơi thám tử tư nói khi nãy.

Mấy tháng nay, ngày nào anh cũng không buông bỏ việc tìm kiếm Bạch Yên Nhiên.

Nhưng thám tử tư đã tìm rất nhiều nơi, cũng không có tin tức.

Anh đành phải tiếp tục cho thêm người đi tìm.

,

Anh đâu biết được, ba mẹ anh đã đưa Bạch Yên Nhiên ra khỏi Bắc Đô, hơn nữa còn mời người trông chừng cô.

Vậy nên anh chỉ tìm ở Bắc Đô thì tuyệt đối không thể tìm thấy Bạch Yên Nhiên.

Đã đến chỗ thám tử tư nói. Là một nhà trọ bình dân rất cũ nát.

Lên tầng theo địa chỉ đối phương nói, gõ cửa.

Cảm xúc chờ đợi khiến Cố Thừa Diệu căng thẳng đến không ngờ.

Sốt ruột khi vừa biết được tin tức của Bạch Yên Nhiên. Rồi lúc này thật sự muốn gặp được cô.

Đột nhiên Cố Thừa Diệu không biết, đến khi gặp được Bạch Yên Nhiên sẽ phải nói với cô những gì.

Anh đã kết hôn rồi.

Cho dù anh không tình nguyện, không cam tâm, hôn nhân của anh đã trở thành sự thật.

Nếu như Yên Nhiên không hiểu, thậm chí nghĩ không thông, vậy anh lại phải làm thế nào đây?

Nhưng khi Cố Thừa Diệu nhìn thấy người xuất hiện sau cánh cửa thì có chút ngẩn người.

"Yên Nhiên đâu?"

Người ra mở cửa không phải bạch Yên Nhiên, mà là một người phụ nữ khác.

Người phụ nữ trước mặt có mái tóc dài gọn sóng, mặc áo ngủ tơ tằm có đai đeo, mặc dù cô ta hơi mất tự nhiên đứng đó, nhưng vẫn khó che giấu được vẻ phong trần trong mắt cô nàng.

Trí nhớ của Cố Thừa Diệu luôn rất tốt, vừa nhìn đã nhận ra người phụ nữ trước mặt là Luna cùng bán rượu với Yên Nhiên ở quán bar.

"Yên Nhiên cô ấy không ở đây." Luna lắc đầu.

"Vậy sao Lý Sinh nói cô ấy ở đây?"

Cơ thể Luna lùi về sau một bước, nhìn Cố Thừa Diệu: "Anh có muốn vào trước rồi nói tiếp không?"

"Không cần." Cố Thừa Diệu lắc đầu, thời gian đã trễ vậy rồi, cô nam quá nữ ở chung một phòng không được thỏa đáng.

Mà anh lại càng không rõ tại sao Lý Sinh lại nói Bạch Yên Nhiên ở đây.

Luna đã quen thấy phong nguyệt*. Đối với loại phụ nữ tiểu bạch hoa* có thể câu được công tử nhà giàu giống như Bạch Yên Nhiên.

*phong nguyệt: chỉ tình yêu nam nữ.

*tiểu bạch hoa: chỉ người phụ nữ bề ngoài yếu đuối, bên trong gian xảo.

Thật sự trong lòng cô ta cực kỳ ghen ghét.

Có điều cùng nghề không cùng mệnh, cho dù vận may của Bạch Yên Nhiên khá hơn thì sao?

Chẳng phải bây giờ Cố Thừa Diệu đã thay đổi lấy người khác rồi?

Trước đó cô ta đã từng nói, phụ nữ giống như bọn họ, làm sao có thể thật sự nhảy lên đầu cành dieendaanleequydonn làm phượng hoàng được?

Ý định chuyển đổi trăm lần, Luna nhìn về phía Cố Thừa Diệu, có vài phần chỉ trích.

"Thật ra Yên Nhiên không ở đây, có điều, cô ấy đã gọi điện thoại liên lạc với tôi."

"Cô ấy gọi điện thoại cho cô? Bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

Cố Thừa Diệu chỉ quan tâm điều này.

"Anh, anh đã kết hôn rồi, biết cô ấy ở đâu thì có ý nghĩa gì?" Chỉ trích trên mặt Luna biến thành tức giận.

Cô ta đang đánh cược, cược sự quan tâm đối với Bạch Yên Nhiên của Cố Thừa Diệu.

Quả nhiên, sắc mặt của Cố Thừa Diệu lập tức xám lại.

,

Đúng vậy, bây giờ tìm kiếm Bạch Yên Nhiên đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Nhưng, Anh vẫn không cam lòng, vẫn muốn biết. Cô ấy ở đâu, có sống tốt không?

"Tôi chỉ muốn biết cô ấy ở đâu, có sống tốt không?"

"Anh đã kết hôn rồi, cô ấy có thể ổn sao?" Luna giễu cợt không chút khách khí, lại cảm thấy mình đã thái quá, bèn nuốt nước bọt, có chút xấu hổ mở miệng: "Xin lỗi. Yên Nhiên là bạn tốt của tôi. Thấy cô ấy chịu uất ức, tôi rất buồn."

,

Trầm mặc. Người khiến Yên Nhiên chịu uất ức, là anh.

Cố Thừa Diệu không còn mặt mũi nào. Nếu không phải anh làm sai, tại sao lại phải xa cách Yên Nhiên?

"Cô ấy, bây giờ đang ở đâu?"

Vài chữ cực kỳ không lưu loát, nói ra đầy đau khổ.

Luna thờ dãi: "Thật ra tôi không biết, lần trước lúc cô ấy gọi điện cho tôi, tôi đã kiểm tra dãy số đó một chút. Là điện thoại công cộng."

,

"Lần trước người tên Lý Sinh đó tìm tới tôi, hỏi tôi có tin tức của Yên Nhiên không. Tôi đã nhớ kỹ số của anh ta."

"Hôm nay Yên Nhiên lại gọi điện thoại cho tôi, cô ấy hỏi tôi, chuyện anh kết hôn có phải là thật không ——"

Cố Thừa Diệu đứng đó, đôi tay nắm chặt lại thành quyền.

Ánh đèn trong hành lang không tính là sáng rõ, chiếu lên khuôn mặt anh, nhìn cả người càng thêm u ám. Lạnh lẽo.

,

Luna thờ dãi: "Tôi không biết nói thế nào, hôn lễ của các người đã phát sóng trực tiếp. Có lẽ cô ấy nhìn thấy rồi. Vậy nên cô ấy đã cúp điện thoại của tôi."

Lúc Luna nói, đã lấy điện thoại của mình ra, lướt vài cái trên màn hình, chuyển về phía Cố Thừa Diệu.

"Chính là số điện thoại này, cũng là một điện thoại công cộng. Tôi nghĩ anh muốn tìm cô ấy thì sẽ không tìm thấy đâu."

"Bắc Đô lớn như vậy, cố tình muốn tránh là rất dễ dàng."

Cố Thừa Diệu nhìn mã số điện thoại kia một cái, trí nhớ tuyệt vời chỉ nhìn một lần đã nhớ kỹ.

Gật đầu với Luna: "Cám ơn cô. Nếu như lần sau cô ấy vẫn liên lạc với cô, xin cô nhất định phải trấn an cô ấy, sau đó liên lạc với tôi."

Hiếm thấy. Yên Nhiên ở Bắc Đô, lại vẫn có một người bạn tốt nhớ đến cô ấy như vậy, có lẽ đây là nguyên nhân khiến Yên Nhiên chịu liên lạc với Luna.

,

Lúc Cố Thừa Diệu nói, lấy danh thiếp d.đ.lê.quý.đôn của mình trong túi áo ra: "Không cần liên lạc với Lý Sinh, gọi điện thoại trực tiếp cho tôi."

"Được." Luna cẩn thận nhận lấy danh thiếp. Cúi đầu, vẻ mặt đau buồn: "Anh yên tâm, chỉ cần cô ấy liên lạc với tôi, tôi nhất định sẽ nói với anh."

Cố Thừa Diệu gật đầu, xoay người rời đi.

Bóng lưng kia, nhìn dưới ánh đèn của hành lang, có vẻ vô cùng cô đơn.

Luna siết chặt danh thiếp trên tay, nhìn Cố Thừa Diệu đi xuống tầng. Khóe môi nhếch lên, lộ ra nét cười quý quyết.

Chuyện đúng là thuận lợi.

.....

Gió đêm mát mẻ, không thổi hết muộn phiền trong lòng Cố Thừa Diệu

Càng không thổi tan áy náy trong lòng anh.

Anh đã phụ Bạch Yên Nhiên.

,

Nhắm hai mắt lại, anh không hề muốn trở lại khách sạn, mà đã quay về khu nhà trọ của mình.

Hết bình rượu này đến bình rượu khác xuống bụng, tự chuốc mình say mềm.

,

Từ sau lần bị Diêu Hữu Thiên “tính kế”, anh chưa hề uống rượu ở bên ngoài.

Anh không muốn cho những người phụ nữ khác thêm bất kỳ cơ hội nào để bám lấy mình nữa.

Uống say rồi là có thể không phải suy nghĩ gì hết.

Lần này, Cố Thừa Diệu không còn càng uống càng sâu càng tỉnh táo nữa.

Thì ra tác dụng của rượu còn vẫn còn. Hai chai rượu đỏ rót xuống, anh nằm gục trên ghế sofa.

Một giấc đến tận trời sáng, đương nhiên cũng không hay biết. Đợi anh tỉnh ngủ rồi, bên ngoài đã thay đổi.

,

Sáng sớm, Cố Thừa Diệu bị một tràng tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Anh muốn mặc kệ, nhưng chiếc điện thoại đó lại tương đối cố chấp vang lên liên tục.

Cuối cùng, anh không thể không nhận điện thoại.

Say rượu khiến đầu anh rất đau, đau đến kịch liệt khiến anh mất đi sự trấn tĩnh thường ngày.

Muốn nói chuyện, cổ họng lại giống như bị lửa thiêu đốt, không nói ra nổi một chữ.

,

Anh đưa tay xoa mi tâm, mặc cho tiếng nói bên kia điện thoại liên tục truyền đến tai anh.

Chỉ cảm thấy giống như tiếng sấm, hoàn toàn nghe không rõ ràng.

Báo chí gì, tin tức nào?

Cái gì vô năng? Cái gì bất lực?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75-1: Đồ đàn bà chết tiệt (1)

Báo chí gì, tin tức nào?

Cái gì vô năng? Cái gì bất lực?

Mỗi một chữ Cố Thừa Diệu đều đã nghe được, nhưng lại cảm thấy từng chữ giống như cây đinh đóng vào đầu anh, khiến đầu anh càng thêm đau nhức.

"Rốt cuộc anh là ai? Muốn nói gì?"

Giọng nói kia cũng rất quen tai, vậy nhưng nhất thời anh lại không nhớ ra là ai.

Chỉ nói một câu, nhưng lại khiến Cố Thừa Diệu cảm thấy cổ họng khó chịu như bị lửa nóng thiêu đốt.

Anh chống người dậy muốn đi rót cho mình một cốc nước, chân vấp phải chai rượu, lại ngã ngồi xuống đất.

,

Những tiếng rắc rắc rầm rầm đã nhấn chìm lời của Cố Thừa Kỳ.

Cơ thể Cố Thừa Diệu dựa lên ghế sofa thờ hồn hên, một tay đâm vào đầu mình, muốn làm mình tỉnh táo lại.

"Cố Thừa Diệu, chú tỉnh táo lại ngay cho tôi, hôm qua chú đã đi đâu? Tại sao hôm nay lại có tin tức như vậy?"

Cố Thừa Kỳ không nhìn được cao giọng thêm một bậc, trên khuôn mặt trước giờ luôn điềm tĩnh lộ ra di@en*dyan(lee^qu.donn) vẻ tức giận hiếm thấy.

Cố Thừa Diệu vẫn không trả lời, anh chống người mình dậy, sau đó đi đến phòng bếp rót cho mình một cốc nước.

,

Nước lạnh đi xuống bụng, rốt cuộc anh đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lúc này mới nghe rõ được giọng nói bên kia điện thoại.

"Anh? Tin tức gì vậy? Rốt cuộc anh đang nói gì thế?"

Hôm nay Cố Thừa Kỳ vừa vào phòng làm việc đã nhìn thấy tờ báo.

Không riêng gì báo chí, tạp chí, còn có cả trên mạng, hiện giờ tất cả là tin tức của Cố Thừa Diệu?

Đầu óc vẫn hơi choáng váng, Cố Thừa Diệu đã say đến mức quên mất hôm qua là ngày kết hôn của mình.

,

Không, thật ra ngay từ hai tháng trước, anh đã được xem là người đã kết hôn rồi.

Nhưng cho dù anh biết, anh sẽ cố ý không để tâm.

"Cố Thừa Diệu. Chú tỉnh lại cho tôi, sau đó đi mua hai tờ báo rồi xem xem, không chỉ báo chí, còn có tạp chí ——"

Hai tờ Báo Sớm Bắc Đô, Báo Thương Nghiệp Bắc Đô đã đặt tin tức của Cố Thừa Diệu ở đầu đề trang giải trí.

Mà tạp chí Suu Tầm Dân Ca Bắc Đô, cũng chính là tạp chí của chỗ Lý Khả Nghi. Thậm chí đã đặc biệt làm cả một kỳ chuyên đề ——

,

Càng không nói đến những tin tức trên mạng nữa.

Cố Thừa Diệu tựa nửa người lên bàn bếp.

Xoa mi tâm, không quá để tâm, mở miệng: "Biết rồi, mua báo phải không? Lát nữa em đi."

"Lát nữa không được, chú đi ngay bây giờ cho tôi."

Cố Thừa Kỳ gằm lên xong, mới phát hiện ra vậy mà mình lại bị cậu em họ này chọc tức đến mức thất lễ.

Hít thở sâu. Thôi vậy. Đã gây ra phiền phức rồi, bây giờ chỉ có thể thông báo cho bộ phận quan hệ xã hội, xem xem làm thế nào để giảm bớt ảnh hưởng xuống thôi.

Anh tuyệt đối sẽ không để giá cổ phiếu khó khăn lắm mới tăng lên được của Cố thị lại rớt xuống.

,

Cố Thừa Diệu nghe thấy tiếp bip bip ở bên kia điện thoại, lại rót cho mình một cốc nước.

Lúc này mới ấn số, bảo người đưa mấy tờ báo Cố Thừa Kỳ vừa nói tới đây.

Cúp điện thoại, Cố Thừa Diệu nhìn thấy trên người mình vẫn mặc trang phục hôm qua. Và cả người đầy mùi rượu.

Chán ghét nhũm nhặn.

Chờ Cố Thừa Diệu tắm rửa xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ. Trợ lý của anh đã đưa báo tới.

Trợ lý của Cố Thừa Diệu vừa mới tốt nghiệp đại học năm ngoái. Họ Mã.

Cũng đã đi theo Cố Thừa Diệu hơn nửa năm rồi. Trước đây tin tức không phải chưa từng đưa về mặt tiêu cực của Cố Thừa Diệu.

Ví dụ như lúc Cố Thừa Diệu và Bạch Yên Nhiên ở bên nhau, truyền thông đã nói rất khó nghe. Đơn giản cũng chỉ nói khẩu vị của anh khá nặng mà thôi.

Nhưng tờ báo hôm nay, lúc Cố Thừa Diệu bảo cậu ta đưa tới, cậu ta nhìn tiêu đề mà ra sức toát mồ hôi.

Nếu như Boss nhìn thấy tờ báo rồi nổi giận, sau đó trút giận vào cậu thì phải làm sao bây giờ?

Mặc dù công việc này vất vả, nhưng tiền lương ở Bắc Đô tuyệt đối tính là cao. Cậu không muốn mất việc đâu.

Cẩn thận gấp lại trang báo đưa tin về Cố Thừa Diệu, Tiểu Mã hết sức dè dặt nhìn Cố Thừa Diệu.

"Cố tổng, đã đưa báo tới rồi."

"Để đó đi."

"Vâng." Tiểu Mã để tờ báo xuống, lại tiếp tục đặt bữa sáng tay kia xách lên bàn trà: "Cố tổng, tôi đoán nhất định anh chưa ăn bữa sáng, anh xem có phải anh nên ăn sáng trước rồi mới đọc báo không?"

Cố Thừa Diệu đã tắm rửa sạch sẽ, con nhừc đầu đã thuyền giảm nhiều. Tán thưởng nhìn Tiểu Mã một cái.

Không tệ, có nhãn lực.

"Tháng sau tôi sẽ bảo tài vụ tăng lương cho cậu."

"Cám ơn Cố tổng." Tiểu Mã cười cười, đột nhiên nghiêm mặt: "Tôi nhớ ra hai dự án hợp tác lần trước tôi vẫn chưa sắp xếp. Nếu như không có việc gì khác, tôi xin về công ty trước."

"Đi đi."

Cố Thừa Diệu khoát tay, Tiểu Mã như được đặc xá, rời đi như chạy trốn.

Động tác kia nhanh đến mức khiến Cố Thừa Diệu không thể không suy nghĩ. Hai bản văn kiện kia có gì mà gấp như vậy?

Mười lăm phút sau, ăn bữa sáng xong, cuối cùng Cố Thừa Diệu đã có tâm trạng đọc báo, rốt cuộc biết được tại sao Tiểu Mã lao đi nhanh như thế.

Đọc những tin tức kia một chút, đều viết về thứ quý quái gì vậy?

Cái gì mà "Cậu ba nhà họ Cố bắt lực? Đêm tân hôn vợ đi dạo hộp đêm"?

Còn có "Không ngờ Cố tam thiếu không có năng lực? Vợ khó nhịn cô đơn, tìm người khác để vui sướng?"

Cuối cùng tiêu đề trên tạp chí Suru Tầm Dân Ca Bắc Đô, càng chọc Cố Thừa Diệu đến mức gần như tức nghẹn.

"Hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, thiên kim nhà giàu xinh đẹp lại gả cho người đàn ông bất lực?"

Lại nhìn bức hình minh họa trên những tờ báo kia.

Người phụ nữ họ Diệu đó không có chút sang trọng chừng trạc nào như khi ở hôn lễ.

Áo da màu đen bó sát vào người. Nhìn trang sức kim loại phía trên chính là kiểu dáng phá cách.

Uốn éo cơ thể phóng đảng như vậy?

Lại còn để tay die,n; da.nlze.qu;ydro/nn của gã đàn ông kia đặt trên eo cô? (Lời tác giả: đây hoàn toàn là hiểu lầm, là vấn đề góc độ. Trên thực tế là người đàn ông giờ tay lên để khiêu vũ, nhìn giống như đặt trên eo Diêu Hữu Thiên.)

Còn có thêm cảnh thế này. Người đàn ông nghiêng mặt sang, giống hệt như muốn hôn môi Diêu Hữu Thiên.

Mà cô lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghênh đón chờ đợi ——

(Lời tác giả: đây lại là hiểu lầm, đó là Thiên Thiên ngẩng đầu lên trong lúc khiêu vũ. Vẫn là vấn đề góc độ.)

Cố Thừa Diệu một liếc mười hàng, trí nhớ tuyệt vời.

Đã dùng thời gian nhanh nhất nhớ kỹ toàn bộ nội dung phía trên.

Mép tờ báo gần như sắp bị bóp nát trong tay anh.

Cố Thừa Diệu hít mắt nhìn những bức hình kia, còn có những tiêu đề làm chấn động lòng người, trong mắt hiện lên vẻ thâm độc.

Được, rất tốt. Đồ đàn bà chết tiệt, cô chọc tôi tôi rồi.

"Diêu Hữu Thiên, cô thật to gan."

Ai cho cô ta quyền như vậy? Phóng đảng như thế để quyến rũ gã đàn ông khác?

Là ai cho cô ta lá gan đó, hoàn toàn không để anh vào mắt?

Diêu Hữu Thiên, Diêu Hữu Thiên. Cô, người phụ nữ đáng chết này.

Vo tờ báo trên tay thành cục, cục kỳ phản hận ném vào thùng rác.

Gần như Cố Thừa Diệu không ngồi yên được phút nào, đứng bật dậy, rời khỏi nhà như một cơn gió.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75-2: Đồ đàn bà chết tiệt (2)

Editor: Xám

Diêu Hữu Thiên biết hôm nay có thể sẽ có sóng gió gì.

Cô càng hiểu rõ hơn, nếu để Cố Thừa Diệu thấy những tờ báo kia thì sẽ có phản ứng thế nào.

Suy cho cùng, những phiền phức này đều là do cô gây ra.

Chế giễu một người đàn ông bất lực, so với việc ép người đàn ông này cưới cô thì còn khiến anh ta khó chấp nhận hơn.

Đàn ông trên thế giới này thật kỳ quái. Cho dù là người đàn ông vô dụng hơn, nghèo túng hơn.

Cũng sẽ không khoan dung cho người khác đánh giá năng lực của anh ta.

Cười lạnh.

Vậy thì sao?

Nếu như Cố Thừa Diệu thật sự tức giận, sau đó giết cô thì hay rồi.

Cô, không sợ.

,

Trên thực tế, hôm nay đã được định là ngày đi hưởng tuần trăng mật.

Mẹ chồng Kiều Tâm Uyên vẫn rất quan tâm đến cô.

Du lịch châu Âu một tháng. Còn giúp đỡ cô giải quyết hết toàn bộ thủ tục.

,

Nếu hôm qua Cố Thừa Diệu không trốn chạy, vậy hẳn là bây giờ bọn họ đang ở trên chuyến bay tới biển Aegean.

Diêu Hữu Thiên vô cùng khẳng định, cho dù không có chuyện xảy ra ngày hôm qua. Cố Thừa Diệu cũng sẽ không đi hưởng tuần trăng mật cùng với mình.

Trong lòng hiểu rõ, vậy nên Diêu Hữu Thiên cũng không để tâm. Hôm qua sau khi trở về từ quán bar, cô đã ngủ một giấc thật ngon.

Sáng sớm hôm sau đã xuất hiện ở công ty.

,

Vừa bước vào công ty, đã cảm nhận được vô số ánh mắt mang theo đủ loại tra xét.

Có đồng tình, có đáng tiếc, có kinh ngạc, còn có một số là thương xót và cả chế nhạo.

Diêu Hữu Thiên xem nhẹ tất cả.

Con người sống trên thế giới này, nếu như phải một mực để ý ánh mắt của kẻ khác, vậy thế nào cũng sẽ cực kỳ mệt mỏi.

Cho nên trong đối bình tĩnh tiến vào thang máy, lên phòng làm việc của mình như thường lệ.

Dặn dò thư ký lấy văn kiện tới xem, tiện thể yêu cầu thêm một ly cà phê ——

,

Nhưng tay của cô vẫn chưa động vào tài liệu, cửa phòng làm việc đã bị người khác dùng sức đẩy ra.

Một bóng người xông vào.

"Thiên Thiên ——"

Diêu Hữu Thiên nhìn người vừa tới, thật ra có hơi kinh ngạc. Cô cho rằng hôm nay người đầu tiên đến đây tìm mình tính sổ phải là Cố Thừa Diệu.

"Anh đến làm gì?"

Nếu nói Cố Thừa Diệu là một người đàn ông kém cỏi, vậy thì Triệu Nhân Uyên chỉ có thể gọi là cận bã.

,

Hơn nữa còn là tên cận bã trong cận bã.

Năm ngoái hai người chia tay đến bây giờ cũng đã lâu như vậy rồi. Triệu Nhân Uyên đã quấy rầy mấy lần.

Diêu Hữu Thiên không để ý tới lần nào, vậy nên thật sự không biết bây giờ anh ta lại xuất hiện để làm gì.

Triệu Nhân Uyên không thể không thấy vẻ không vui và chán ghét trong mắt Diêu Hữu Thiên. Nhưng anh ta lại không bận tâm.

,

Nói thế nào đây. Nếu như trước đây Diêu Hữu Thiên chỉ bảo anh ta không quấy rầy cô, anh ta vẫn chỉ cảm thấy tức nuối.

Nhưng sau khi anh ta biết ba Diêu Hữu Thiên lại là Địa Vương Diêu Đại Phát của thành phố Y, anh ta đã thấy buồn bực ảo não.

Nhưng cho dù anh ta buồn bực ảo não thế nào, Diêu Hữu Thiên cũng đã sắp kết hôn.

Nhà họ Cố, anh ta cũng đã biết rõ. Bàn về thế lực, anh ta tuyệt đối không thể đối chọi với nhà họ Cố được.

Vậy nên đã bỏ suy nghĩ đó đi. Nhưng bây giờ thì nhìn xem. Trời cao vẫn rất ưu ái anh ta đấy nhé.

,

Không ngờ Cố Thừa Diệu lại bắt lự?

Ha ha ha ha. Đây quả thực là ông trời giúp anh ta vậy.

Anh ta sẽ cho Diêu Hữu Thiên biết, anh ta mới là người đàn ông phù hợp nhất với cô.

Bọn họ là sự phối hợp hoàn hảo.

,

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Diêu Hữu Thiên chịu quỳ xuống, cầu xin anh ta tiếp tục ở bên cô.

Nói cô đã sai rồi, nói trước đây là mắt cô bị mù, mới có thể đâm đầu vào lòng người khác.

Vậy thì anh ta tuyệt đối sẽ tha thứ cho cô. Ở bên cạnh cô.

Về phần cưới cô. Cái này phải xem Diêu Đại Phát chịu cho anh ta bao nhiêu lợi ích rồi.

,

Dẫu sao hiện giờ Diêu Hữu Thiên đã coi như kết hôn hai lần. Anh ta cưới cô là rất thiết thời.

Trên đường tới đây, Triệu Nhân Uyên đã tưởng tượng rất hoành tráng.

Có lẽ Diêu Hữu Thiên vừa nhìn thấy anh ta đã nhào qua ấy nhỉ?

Sau khi ném thử năng lực của anh ta, bảo đảm cô sẽ thủy chung một lòng với anh ta.

Nói không chừng sẽ giống như kiểu truyền thông nói, dùng đất đai làm của hồi môn, cầu xin anh ta cưới cô?

,

Triệu Nhân Uyên vừa nghĩ đến những điều này, đã cảm thấy sóng lòng sôi sục. Kích động đến mức mặt đỏ hết lên.

Vậy nên đương nhiên giọng nói chuyện cực kỳ lớn.

Nói đến những ý nghĩ trong lòng anh ta, thật sự được gọi là mặt mày hớn hở, chỉ thiếu không hoa tay múa chân mà thôi.

Truyện được edit và đăng tại

Diêu Hữu Thiên nhìn Triệu Nhân Uyên trước mặt nói đến mức nước bọt văng tung tóe, về mặt kích động, có hơi tự trách.

,

Cô đột nhiên phát hiện ra, mình đã sai rồi.

Triệu Nhân Uyên tuyệt đối không phải là tên cặn bã. Nói anh ta là người vẫn quá khách sáo rồi.

Phải nói, anh ta không phải người mới đúng.

Cái gì mà "Em quỳ xuống cầu xin anh, anh sẽ cân nhắc việc cưới em."

"Dĩ nhiên, nếu như nhà các người có thể dâng tặng ba bốn mảnh đất làm của hồi môn. Anh sẽ không cân nhắc nữa, lập tức cưới em ngay bây giờ."

"Tốt nhất là kèm thêm hơn 50% cổ phần của tập đoàn Chính Phát ——"

,

Diêu Hữu Thiên không nghe nổi nữa.

Triệu Nhân Uyên đã từng chỉ trích cô, nói cô dối gạt.

Thành thật mà nói, cô chưa từng cố ý che giấu ba mẹ của mình làm nghề gì.

Ba cô là Điều Đại Phát, nhà giàu mới nổi, điều này cũng không có gì hay ho để khoe khoang.

Lúc bắt đầu yêu Triệu Nhân Uyên, cô vẫn đang học đại học, không hy vọng quá cao.

Vậy nên khi có người hỏi cô ba làm nghề gì, cô thuận miệng nói làm chút buôn bán nhỏ ở thành phố Y.

,

Về sau đính hôn với Triệu Nhân Uyên, vừa khéo biệt thự của nhà đang sửa sang. Mà các anh đã sớm ra ngoài ở riêng.

Ba mẹ đã chuyển đến chung cư ban đầu ở vài ngày.

Triệu Nhân Uyên vẫn luôn cho rằng gia cảnh nhà mình như vậy. Cô lại không giải thích gì, bởi vì cô cho rằng, Triệu Nhân Uyên yêu con người cô, không phải tiền của nhà cô.

Hơn nữa, gia cảnh của Triệu Nhân Uyên không tệ. Nhà cũng mở công ty.

Nghĩ rằng sẽ không quá chênh lệch.

,

Bây giờ nhìn lại, thì ra cô quá ngây thơ rồi. Trên thế giới này, có ai lại chê nhiều tiền hơn chứ?

Chỉ tiếc rằng, Triệu Nhân Uyên thanh cao nho nhã, tài khí tung hoành năm đó cũng không ngoại lệ, yêu thích tiền tài.

Thật là buồn cười.

Nhất là nhìn vẻ mặt giống như bố thí của anh ta. Điều Hữu Thiên đột nhiên không muốn nhìn thấy khuôn mặt anh ta nữa.

"Anh nói xong chưa? Nói xong rồi thì ra ngoài đi."

,

"Thiên Thiên. Bây giờ em đã biết rồi chứ? Anh mới thật sự là đàn ông. Anh ——"

"Triệu Nhân Uyên. Tôi nói, mời anh đi ra ngoài."

Anh ta đứng ở đây chính là làm ô nhiễm không khí trong phòng làm việc của cô.

Trên mặt Điều Hữu Thiên tràn đầy tức giận. Nếu không phải vẫn còn kiêng nể ơn cứu mạng trước đây của Triệu Nhân Uyên.

Hôm nay cô nhất định gọi bảo an đuổi anh ta ra ngoài.

,

"Thiên Thiên?" Lời của Triệu Nhân Uyên bị cắt ngang, những ảo tưởng viễn vông suốt mấy ngày nay của anh ta bị ép gián đoạn: "Em, em đang nói gì thế?"

"Đi ra ngoài." Thái độ của Điều Hữu Thiên cực kỳ kiên định: "Tôi không muốn nhìn thấy anh."

"Em lại đuổi anh đi sao?" Triệu Nhân Uyên nhìn cô giống như nhìn người ngoài hành tinh: "Em có biết em đang nói gì không?"

"Tôi chưa từng biết mình đang nói gì như bây giờ."

,

Điều Hữu Thiên thật sự không hiểu, tại sao Triệu Nhân Uyên lại biến thành bộ dạng ngày hôm nay: "Nếu như anh vẫn không đi ra, tôi sẽ gọi bảo an."

"Thiên Thiên." Triệu Nhân Uyên cảm thấy bất ngờ, suy nghĩ một lát, anh ta đột nhiên đi tới trước mặt Điều Hữu Thiên: "Thiên Thiên, em đừng rụt rè nữa."

"Giao tất cả cho anh? Chỉ cần em thử qua năng lực của anh, anh tin rằng, em nhất định sẽ không cần gã đàn ông nào nữa."

Lúc nói chuyện, anh ta vươn tay ra muốn ôm Điều Hữu Thiên vào lòng.

Điều Hữu Thiên ngồi ở trên ghế làm việc, thấy anh ta vươn tay ra, cô lập tức muốn tránh sang bên cạnh.

Triệu Nhân Uyên cho rằng cô xấu hổ, vươn tay nắm chặt lấy tay cô.

"Đến đây đi. Thiên Thiên, bây giờ hãy để anh thỏa mãn em ——"

,

Anh ta cúi đầu, muốn hôn lên mặt cô, Diêu Hữu Thiên nghiêng mặt ra đằng sau tránh đi, nhưng khóe mắt nhìn thấy cửa phòng làm việc lại người khác mở ra lần nữa.

Cố Thừa Diệu vội về mặt u ám, đứng ở cửa.

Khắp người tràn đầy khí thế tàn bạo, mà sương lạnh trên mặt anh gần như sắp kết thành băng.

"Xem ra, hình như tôi đến không đúng lúc?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76-1: Ngậm máu phun người

Editor: Xám

Cố Thừa Diệu không có số điện thoại Diêu Hữu Thiên.

Từ lúc lên kế hoạch hôn lễ cho đến giờ, anh không cho rằng mình nhất thiết phải liên lạc với Diêu Hữu Thiên.

Chỉ khi anh đến khách sạn tìm không thấy người, đến chỗ Kiều Tâm Uyên cũng không thấy ai thì mới đi theo sự chỉ dẫn của Kiều Tâm Uyên.

Tìm tới chi nhánh công ty của tập đoàn Chính Phát ở Bắc Đô.

Vừa vào đến cổng của tập đoàn Chính Phát, anh đã cảm nhận được những ánh mắt dừng trên người mình.

,

Đồng tình? Không dám tin? Âm thầm phỏng đoán?

Thậm chí có một số gã đàn ông dừng ánh mắt ở nơi nào đó của anh, trong mắt hiện rất rõ vẻ vui sướng khi người khác gặp nạn rất.

Hầu như biểu cảm trên mặt cũng không nói thẳng anh bất lực.

Dĩ nhiên, những kẻ xem náo nhiệt kia cũng không cần tính toán làm gì.

,

Phải biết ai cũng đã nhìn thấy, vừa rồi trên tầng còn có một người đàn ông khác (Triệu Nhân Uyên) ——

Thậm chí anh đã nghe được hai tiếng thì thầm cực thấp: "Thấy không, kia chính là người đàn ông “không thể làm” đó đấy."

"Đáng dấp đẹp trai như vậy, thật là đáng tiếc."

"Đúng vậy đúng vậy. Có tiền thì sao chứ? Một người đàn ông “không làm được”, vẫn có thể gọi là đàn ông sao?"

“Đáng thương quá."

,

Những tiếng thì thầm, những lời nói kia, chỉ thiếu nước không làm Cố Thừa Diệu nghiêng nát hàm răng.

Trong lòng càng thêm hận Diêu Hữu Thiên, nếu không phải là người phụ nữ kia không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức của người phụ nữ), thậm chí nói xằng nói bậy trước mặt truyền thông,

Tại sao anh lại phải mang danh tiếng này?

Lại càng không cần nhắc tới dọc đường đi, điện thoại của anh vang lên liên tục.

Những giọng nói quan tâm đó lộ ra vẻ không dám tin.

Mà đương nhiên ba mẹ anh sẽ không tin vào những lời đồn đại như thế.

,

"Cố Thừa Diệu, hôm qua con không ngoan ngoãn ở lại khách sạn, con đã đi đâu?"

"Cố Thừa Diệu, con vẫn còn tùy ý như vậy, có phải muốn chọc bà nội con tức chết hay không?"

Nhìn đi, Kiều Tâm Uyển đến hỏi cũng không thêm hỏi chuyện gì xảy ra, đã đổ thẳng trách nhiệm lên người anh.

Lòng bàn tay bỗng chốc đau xót, đó là do tay nắm quá chặt, lòng bàn tay nắm chìa khóa xe đau nhói.

Chút đau đớn này dĩ nhiên, quý donor cũng không thể khiến Cố Thừa Diệu khôi phục lại tinh thần.

Anh nhìn chăm chăm đôi nam nữ “ôm chặt lấy nhau” ở trước mặt.

,

Nhìn thân hình, gã đàn ông trước mặt tuyệt đối không phải người trên tờ báo.

Anh vốn có bản lĩnh đã nhìn là không quên, người đó nhìn cao gầy hơn một chút.

Ngược lại, anh lại nhận ra gã trước mặt.

Lúc trước ở khách sạn, còn có lần đứng xe, anh đều nhìn thấy người đàn ông này.

Hình như cũng có quan hệ với Diêu Hữu Thiên, bây giờ là thể loại nào? Tình cũ cháy trở lại sao?

,

Cố Thừa Diệu siết chặt nắm đấm, bước thật nhanh vào phòng. Nhìn chăm chăm một nam một nữ trước mặt. Ánh mắt cực lạnh.

"Xem ra, tôi tới không đúng lúc?"

Câu nói này giống như bật ra từ kẽ răng.

Dù thế nào Diêu Hữu Thiên cũng không nghĩ tới, Cố Thừa Diệu lại đến công ty tìm cô tính sổ vào lúc này.

Càng không ngờ được, lại để anh nhìn thấy tình cảnh như trước mặt.

Day day thái dương, đột nhiên Diêu Hữu Thiên cảm thấy hơi nhức đầu.

,

Có điều, rõ ràng người làm sai là Cố Thừa Diệu. Cô có gì mà phải nhức đầu?

Cũng không phải là cô nhấn mặt rồi đi trong đêm tân hôn, cũng không phải là cô thay đổi thất thường như một kẻ ti tiện.

Gạt tay Triệu Nhân Uyên ra, Diêu Hữu Thiên đứng thẳng dậy, mở miệng nói với Triệu Nhân Uyên.

"Anh đi ra ngoài cho tôi."

Như vậy mà lại muốn ép cô ư? Triệu Nhân Uyên này đúng là càng ngày càng khiến người ta oán hận.

Triệu Nhân Uyên nhìn thấy người vừa tới, đương nhiên không thể là trình diễn show truyền hình thực tế. Hôm qua hôn lễ long trọng của hai nhà Cố Diêu đã tiến hành phát sóng trực tiếp tại hiện trường.

,

Cộng thêm trước đó đã từng gặp, đương nhiên hẳn biết Cố Thừa Diệu là ai.

(để cho đúng bản chất của Triệu Nhân Uyên thì bạn editor xin đổi gọi “anh ta” thành “hắn”)

Cũng bởi vì biết, cho nên trên mặt càng thêm vênh vào tự đắc.

"Có nghe thấy không, Thiên Thiên bảo anh đi ra ngoài đấy."

Cố Thừa Diệu đứng ở trong phòng làm việc, anh hơi nheo mắt lại, ánh mắt thâm độc quét qua mặt Triệu Nhân Uyên, rồi dừng trên mặt Diêu Hữu Thiên.

"Cô muốn tôi đi ra ngoài?" Ánh mắt của anh không lộ rõ sự giận dữ, bước lên trước hai bước, đứng cách bàn làm việc một bước ngắn: "Cô chắc chứ?"

,

"Dĩ nhiên." Triệu Nhân Uyên mang vẻ mặt đắc ý nhìn Cố Thừa Diệu, ánh mắt không quên có dụng ý khác, liếc về phía giữa hai chân anh: "Anh không đi ra ngoài, ở lại có tác dụng gì?"

Quay mặt sang nhìn Diêu Hữu Thiên, Triệu Nhân Uyên dùng vẻ mặt lấy lòng: "Thiên Thiên, em thật tuyệt, đuổi anh ta ra ngoài rồi, chúng ta có thể tiếp tục _____"

"Triệu Nhân Uyên ——" Từ lúc nào da mặt của hắn trở nên dày như vậy?

Diêu Hữu Thiên không thể tìm được từ để hình dung sự vô liêm sỉ của Triệu Nhân Uyên nữa: "Anh đi ra ngoài cho tôi."

,

Triệu Nhân Uyên cho rằng câu nói kia là nói với Cố Thừa Diệu, vươn tay muốn ôm Diêu Hữu Thiên để tiếp tục.

Yêu đương với Diêu Hữu Thiên mấy năm. Cuối cùng hôm nay có thể thỏa mãn mong muốn rồi.

Nghĩ lại thật hưng phấn nha.

Cơ thể Diêu Hữu Thiên đã tránh sang một bên, lúc này Triệu Nhân Uyên mới phát hiện ra Cố Thừa Diệu vẫn ở trong d,0dylq,d phòng làm việc: "Anh còn không đi à?"

,

Nắm đấm của Cố Thừa Diệu siết chặt, lúc này con phần nộ tích tụ cả một buổi sáng đã bùng nổ.

Cát bước không hề suy nghĩ, một tay kéo cơ thể Triệu Nhân Uyên về phía mình, tay còn lại vung quyền vừa nhanh vừa mạnh.

Trong nháy mắt cơ thể hắn bị đẩy ra, là giọng nói mang theo sự tức giận của Diêu Hữu Thiên.

"Triệu Nhân Uyên, tôi bảo anh đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76-2: Ngậm máu phun người (2)

Editor: Xám

Rốt cuộc cô đã nói chậm một nhịp, Triệu Nhân Uyên đã bị Cố Thừa Diệu đánh thẳng vào mặt.

Chỉ là một quyền, gò má Triệu Nhân Uyên đã tím xanh thành một mảng lớn. Hắn bị đau, theo bản năng muốn đánh trả.

Nhưng sao hắn có thể là đối thủ của Cố Thừa Diệu được?

Cố Thừa Diệu ra tay nhanh, độc, chuẩn.

Chỉ vung vài quyền, đã khiến mặt Triệu Nhân Uyên biến thành bảng pha màu nhiều màu sắc. Bộ dạng đó cần bao nhiêu nhếch nhác thì có bấy nhiêu.

,

Cố Thừa Diệu xuống tay hung hãn thì không nói, còn cố ý chọn đánh lên mặt Triệu Nhân Uyên.

Đánh vài cái đã biến hắn thành cái đầu heo.

Từ trước đến giờ Triệu Nhân Uyên tự xưng mình là người khiêm tốn, bình thường nhiều nhất cũng chỉ đánh bóng, vung vẩy gây đánh golf.

Chưa bao giờ đánh lộn công khai với người khác như vậy, bỗng chốc bị đánh, lại còn bị đánh di@en*dyan(lee^qu.donnn) ngay giữa mặt.

Người yếu ớt hơn cũng sẽ có tinh thần phản kháng.

Triệu Nhân Uyên bị đánh rất đau, nhưng không tổn thương đến chỗ quan trọng, hấn cực kỳ tức giận nhảy lên đánh nhau với Cố Thừa Diệu.

,

Nhưng hấn thật sự không phải là đối thủ của Cố Thừa Diệu.

Vừa mới muốn phản kháng một chút, Cố Thừa Diệu đã thụi vài quyền vào bụng hấn, sau đó đánh hấn ngã xuống sàn ——

Ầm một tiếng, thân thể Triệu Nhân Uyên nặng nề ngã xuống đất.

Đầu đập xuống đất, sao vàng ào ào trước mắt, mặt hấn lệch đi, ngất xỉu.

,

Cố Thừa Diệu thấy hấn hôn mê, lúc này mới phui tay.

Xoay người lại nhìn Diêu Hữu Thiên vẫn luôn đứng ở bên cạnh không lên tiếng.

Khi Triệu Nhân Uyên bị đánh, Diêu Hữu Thiên không có chút ý nghĩ ra tay giúp đỡ hay ngăn cản nào.

Cố Thừa Diệu đã từng đánh một trận với anh hai, đối với bản lĩnh của anh, Diêu Hữu Thiên biết rất rõ.

Thấy Triệu Nhân Uyên bị đánh, ngoài thở dài ra.

Không hiểu sao cô cảm thấy tán thành với Cố Thừa Diệu.

,

Kẻ giống như Triệu Nhân Uyên thật sự đáng đánh đòn.

Có điều Triệu Nhân Uyên cũng quá không cố gắng đánh đấm rồi, rõ ràng Cố Thừa Diệu vẫn chưa ra tay đến mức ấy đâu. Vậy mà hấn đã ngã xuống trước rồi. Cái này thật là ——

Khi nhìn thấy gương mặt còn đen hơn than, u ám hơn mưa bão của Cố Thừa Diệu.

Đột nhiên cô mới phản ứng lại, hình như Cố Thừa Diệu đến tìm mình cũng không phải chuyện tốt đẹp gì?

,

Cố Thừa Diệu siết đấm của mình, buông lỏng ra, sau đó đi tới trước mặt Diêu Hữu Thiên.

Cũng không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm thẳng mặt Diêu Hữu Thiên.

Ánh mắt của anh, trong thâm độc lộ ra mấy phần khiếp người.

Diêu Hữu Thiên không khỏi rụt cổ lại, hơi chột dạ lùi về phía sau một bước.

Nhưng vào lúc mũi chân cô vừa mới di chuyển, cô lại cảm thấy mình hoàn toàn không cần phải chột dạ.

,

Cho nên, thoải mái đứng về vị trí cũ, ngẩng đầu lên đối mặt với Cố Thừa Diệu.

Mắt hạnh sáng ngời của cô trong veo không giả dối, nhưng chỉ có thể làm Cố Thừa Diệu nóng giận hơn.

"Diêu Hữu Thiên, hấn là cô không quên, hôm qua chúng ta đã kết hôn rồi chứ?"

"Không." Diêu Hữu Thiên gạt đầu, kèm thêm lời chú thích: "Trên thực tế, hai tháng trước chúng ta cũng đã lấy giấy chứng nhận rồi."

Vậy nên mối quan hệ hôn nhân của bọn họ đã duy trì hai tháng rồi.

"Hiếm thấy." Cổ Thừa Diệu nhếch khóe miệng, vẻ mặt không hề che giấu sự giễu cợt: "Nếu vừa rồi tôi không tới, cô sẽ định để gã đàn ông kia thỏa mãn cô sao?"

Diêu Hữu Thiên khẽ cau mày, Triệu Nhân Uyên không phải do cô gọi tới.

Cổ Thừa Diệu cười lạnh, khiến cho sương lạnh trong mắt anh càng thêm buốt giá.

"Tôi lại thật sự không biết, cô lại dối —— khát như vậy."

Diêu Hữu Thiên bỗng nghẹn lại, suýt chút nữa đã bị sặc nước bọt của mình.

Cổ Thừa Diệu, anh ta đang nói gì thế?

"Cổ Thừa Diệu, anh nói lung tung gì vậy?"

"Nói lung tung?" Anh nói lung tung sao: "Gã đàn ông kia nói thế nào ấy nhỉ? Để hắn thỏa mãn cô? Sau khi cô thử qua sẽ biết? Hừm?"

"Anh ta. Anh ta nói bậy thôi." Diêu Hữu Thiên cảm thấy không được tự nhiên, không muốn giải thích dfinddn liequidoon cô và Triệu Nhân Uyên không phải loại đó.

Chỉ là, làm sao Cổ Thừa Diệu có thể nghe đây?

"Nói bậy? Nếu tôi không tới, chẳng phải cô đã làm loạn rồi sao?"

"Cổ Thừa Diệu, anh đừng ngậm máu phun người. Anh cho rằng ai cũng đầy một đầu suy nghĩ xấu xa giống như anh sao?"

Anh xấu xa?

"Không nghe nổi sao? Vậy vừa nãy cô đang làm gì? Nếu như tôi không tới thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

Lúc Cổ Thừa Diệu nói, vươn tay ra siết chặt cổ tay Diêu Hữu Thiên, kéo cô về phía mình.

Sự tức giận toát ra toàn thân khiến gương mặt anh gần như dữ tợn: "Tôi ‘bất lực’? Tôi ‘không thể làm’? Hà? Cho nên cô tìm một gã đàn ông thỏa mãn cô? Là vậy sao?"

"....." Trầm mặc. Diêu Hữu Thiên không biết nói gì. Nếu như quay lại một lần nữa, cô vẫn sẽ chọn phản kích: "Cổ Thừa Diệu ——"

Anh ta có thể đừng nói khó nghe như vậy không?

"Nếu nói tôi ‘bất lực’, mấy tháng trước cô kiện tôi cưỡng dâm là thế nào?"

Lúc nói chuyện, tay Cổ Thừa Diệu dùng sức một chút, cổ tay Diêu Hữu Thiên đau nhức, mi tâm nhăn lại không dễ nhận thấy.

Cổ Thừa Diệu nhìn ra, càng dùng sức: "Cô nói đi. Nếu như tôi ‘không thể làm’, tôi ‘bất lực’, tại sao cô không nói với thẩm phán, cô bị một tên X ‘bất lực’ cưỡng bức?"

"Buông tay ra." Cổ tay sắp gãy rồi. Diêu Hữu Thiên trừng mắt nhìn Cổ Thừa Diệu một cái, muốn bảo anh buông tay mình ra.

Sao Cổ Thừa Diệu lại để cho cô toại nguyện?

"Hay là, đây là chiêu trò mới của cô? Cô cho rằng, cô kích động tôi như vậy, tôi sẽ vội vàng chứng minh năng lực của tôi với cô, sau đó đụng vào cô sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cô chết cái suy nghĩ đó đi

Editor: Xám

"Hay là, đây là chiêu trò mới của cô? Cô cho rằng, cô kích động tôi như vậy, tôi sẽ vội vàng chứng minh năng lực của tôi với cô, sau đó đụng vào cô sao?"

"....." Diêu Hữu Thiên trầm mặc không nói gì, trên mặt có chút lúng túng, ai muốn anh ta chứng minh năng lực của anh ta chứ?

Có trời mới biết lần Cố thị họp hàng năm kia, ngày hôm đó thân thể cô đau nhức, mặc dù nén nhịn báo cảnh sát, lại thêm tố cáo Cố Thừa Diệu, nhưng sau đó cũng nghỉ ngơi trọn ba ngày mới bớt đau.

,

Từ góc độ này xem ra, cô lại chọn tin tức thế kia để đi nói bóng gió Cố Thừa Diệu, thật sự là một chuyện vô cùng không sáng suốt rồi.

Có trời mới biết, với biểu hiện của anh mà nói, tuyệt đối không phải là X “bất lực”, ngược lại giống như X “siêu năng lực” mới đúng?

Sắc mặt Diêu Hữu Thiên không hiểu sao đỏ lên.

Mà bên kia, Cố Thừa Diệu hoàn toàn không nhìn thấy gương mặt ửng hồng của cô. Sắc mặt vẫn u ám trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt.

"Diêu Hữu Thiên. Tôi cho cô biết, cô chết cái suy nghĩ đó đi. Cho dù đàn bà khắp thiên hạ đều chết sạch, tôi cũng sẽ không đụng vào cô nữa."

,

Một lần, là anh sơ suất, hai lần, chính là anh ngu xuẩn.

Phần hận vung tay ra, Cố Thừa Diệu phui phui tay mình giống như chạm vào thứ gì đó bỏng thiêu: "Diêu Hữu Thiên, thu những suy nghĩ dơ bẩn kia của cô lại. Nếu như còn có lần sau, tôi không chỉ đánh tên gian phu kia đơn giản vậy đâu."

Mặc dù anh không đánh phụ nữ, nhưng người giống như Diêu Hữu Thiên. Từ cách nhìn nhận của Cố Thừa Diệu, không thể coi như là phụ nữ.

Suy nghĩ dơ bẩn? Gian phu?

Diêu Hữu Thiên bỗng ngẩng đầu, nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

,

"Cố Thừa Diệu, tôi dơ bẩn? Vậy anh có thể nói cho tôi biết không, đêm hôm qua anh đã đi đâu?"

Nhìn tóc mai hơi lộn xộn của Cố Thừa Diệu rủ trên trán, trên người anh ta còn mang theo mùi tắm gội.

Có thể đoán được, trước khi tới anh ta đã làm gì.

Vừa sáng sớm đã dậy tắm rửa? Tối hôm qua đã đi làm gì?

/

Trước khi nói người khác, có phải nên kiểm tra lại mình một chút hay không?

Mắt Diêu Hữu Thiên càng không bị mù, chứ đừng nói hai người dựa sát vào nhau như vậy.

Cô nhìn thấy rõ ràng, áo sơ mi của anh không thắt cà vạt, hai cúc áo không cài.

,

Đã lộ ra cơ ngực cường tráng. Mà mái tóc của anh, tùy ý dựng lên, từ đuôi tóc mơ hồ có thể nhìn thấy một chút nam tính.

"Anh luôn miệng nói anh ta là gian phu, vậy thì không biết, đêm hôm qua anh lại ra ngoài tìm dâm phụ nào rồi?"

Có đàn ông đến tìm cô chính là gian phu?

Vậy phụ nữ anh ta tìm, cũng có thể gọi dâm phụ chứ?

Cố Thừa Diệu bị chọc tức rồi, dù thế nào anh cũng không nghĩ đến, Diêu Hữu Thiên lại không biết xấu hổ như vậy.

Dâm phụ?

Cô ta mới là dâm phụ đầu tiên chứ?

Anh không chịu thỏa mãn cô ta, cô ta lập tức đi tìm đàn ông khác?

Trong lòng tức giận, Cố Thừa Diệu lại giận quá hóa cười. Đôi siết cổ tay Diêu Hữu Thiên thành nạng cầm cô.

Nghiêng người qua, tới gần gương mặt của Diêu Hữu Thiên, mi mày nhướng cao mang theo chút mỉa mai: "Ghen sao?"

Anh đột nhiên đến gần, khiến Diêu Hữu Thiên có chút không quen, thân thể muốn tránh về phía sau.

Cầm lại bị Cố Thừa Diệu nắm thật chặt. Nhất thời cô không tránh được: "Buông tay ra."

Ai ăn giấm* của anh ta chứ? Cô ăn giấm của ai cũng sẽ không ăn giấm của anh ta.

*ăn giấm: ghen.

"Diêu Hữu Thiên. Đây mới là mục đích của cô phải không?" Cố Thừa Diệu nhìn mắt cô chăm chăm, bỗng nhiên bừng tỉnh giống như cuối cùng đã hiểu rõ chuyện gì đó: "Làm báo chí nói lung tung, nói tôi ‘bất lực’? Nói tôi ‘không thể làm’? Sau đó khiến tôi tới tìm cô? Lại lợi dụng những tên đàn ông khác để làm tôi ghen?"

"Cố Thừa Diệu?" Diêu Hữu Thiên trừng lớn hai mắt, gần như không dám tin vào lỗ tai mình.

Ai muốn làm anh ta ghen?

Dáng vẻ ghen hờn trên trời của cô, nhìn từ góc độ của Cố Thừa Diệu lại chính là mình đã nói trúng tâm tư của cô ta rồi.

Khẽ mỉm cười, động tác trên tay mềm mại không ít. Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng mà sát gò má của Diêu Hữu Thiên: "Tôi thật sự không biết, cô lại yêu tôi như vậy đấy."

"Ai, ai yêu anh?"

Anh ta còn có thể kiêu ngạo hơn chút nữa không?

Diêu Hữu Thiên bị lời nói của anh làm hoảng sợ, thậm chí không chú ý đến, lúc này tư thế của hai người thân mật biết bao nhiêu.

Tay anh để trên mặt cô. Mà cô vì vừa mới muốn lùi lại, cho nên đã lùi về sau mấy bước, nhưng không ngờ Cố Thừa Diệu vịn tay còn lại vào eo cô.

Như vậy, lúc này gần như hai người đã dính vào nhau rồi.

Không chỉ riêng cô không chú ý, Cố Thừa Diệu cũng không để ý tới.

"Cô không yêu tôi? Vậy sao cô dùng nhiều thủ đoạn như vậy, nghĩ ra nhiều cách thức như vậy để gả cho tôi?"

Vừa giả bộ vô tình gặp gỡ, vừa leo lên giường anh? Sau đó dựa vào việc muốn kiện anh, ép anh không thể không cưới cô ta?

"....." Trầm mặc, Diêu Hữu Thiên không có sức giải thích thật ra đây chỉ là hiểu lầm. Chồng chất lên nhau.

Cuối cùng hai người đều không thể không tiến tới cuộc hôn nhân này.

Nếu như sớm biết có ngày hôm nay, cô tuyệt đối sẽ không nói đùa với Kiều Tâm Uyển như vậy ——

Nhưng trên thế giới không có thuốc hồi hận.

Cho dù cô hối hận, hiện giờ cũng đã là sự thật rồi.

Cố Thừa Diệu thấy cô im lặng, một lần nữa khước môi lại nhếch lên thành đường cong đẹp mắt.

"Cố Thừa Diệu ——" Thật ra Diệu Hữu Thiên không muốn lúc nào cũng giương cung bạt kiếm với anh như vậy.

,

Đối với cuộc hôn nhân này, cho dù cô không mong đợi, nhưng cô vẫn hi vọng có thể chung sống hòa thuận với Cố Thừa Diệu.

Một năm, nhiều nhất một năm.

Một khi dự án làng du lịch ở thành phố Y kết thúc, không có ảnh hưởng tiêu cực tới Cố thị và tập đoàn Chính Phát.

Cô sẽ li hôn với anh. Để anh tự do.

Đó là ý nghĩ của Diệu Hữu Thiên: "Chúng ta có thể nói chuyện hòa thuận với nhau không? Tôi hi vọng ——"

,

"Cô hi vọng cái gì?" Khoảng cách giữa Cố Thừa Diệu và cô gần hơn.

Cự ly gần như vậy, khiến anh có thể ngửi được rõ ràng hương thơm nhàn nhạt truyền đến từ người cô.

Hương thơm này, có chút quen thuộc.

Không giống với mùi hương ngọt ngào trên người Bạch Yên Nhiên, đây là hương thơm rất nhạt, hơi giống hương thơm hoa mai.

Hắn đột nhiên nhớ lại, hôm qua khi uống say, mình đã từng ôm người phụ nữ trước mặt vào lòng -

,

Cho dù uống say hơn, có một số ký ức cảm quan cũng vẫn còn sót lại trong thân thể.

Anh lại có thể nhớ cực rõ hương thơm của người phụ nữ trước mặt khi ở trong lòng anh, còn có dáng người mềm mại của cô.

Mùi thơm trên người cô khác với những người khác.

Cô và Bạch Yên Nhiên là hai loại người khác nhau hoàn toàn.

,

"Tôi hi vọng chúng ta có thể chung sống hòa thuận với nhau. Tôi không yêu cầu anh làm một người chồng tốt, chỉ cần anh cho tôi sự tôn trọng ——"

Cố Thừa Diệu không nghe được lời của Diệu Hữu Thiên.

Anh đột nhiên ý thức được một chuyện, anh lại cảm thấy mùi hương trên người cô gái trước mặt rất dễ chịu.

Mùi hương đó, không hiểu sao lại đúng vị anh thích.

Cô con gái của nhà giàu mới nổi này. Tại sao trên người lại có thể có hương thơm thanh lịch tao nhã như vậy?

,

Nhất định là cảm giác của anh sai rồi. Hương hoa mai vô cùng thanh nhã. Vào mùa này, làm sao có thể có được?

Cúi đầu xuống, làn môi mỏng khi đóng khi mở đang nói gì đó. Anh nhớ tới, đêm hôm qua, anh đã hôn lên.

Thân thể của anh còn nhớ rõ hơn đại nào.

Cô gái trước mặt, có hai phiến môi vô cùng mềm mại.

,

Hơi lạnh, mềm mại, hương vị ngọt ngào, giống như bánh pudding tươi mới ——

Dáng dấp của cô cũng không phải loại xinh đẹp quyến rũ kia. Giống như hiện giờ, cả người mặc trang phục công sở.

Áo sơ mi chiffon màu trắng, phối với váy chữ A màu đen.

Cách ăn mặc cực kỳ hợp quy củ. Nhưng ngũ quan xinh đẹp kia, lại khiến cô lộ ra một chút thanh lệ xuất trần.

Hoàn toàn không hoang dã, gọi cảm như ở quán bar tối qua.

,

Người phụ nữ này, lại có quá nhiều mặt

Cũng chính là vào lúc này anh mới nhận ra, rõ ràng anh tới đây là muốn dạy dỗ người phụ nữ không biết trời cao đất dày này.

Nhưng hiện giờ suýt chút nữa anh đã bị cô mê hoặc rồi?

Đột nhiên Cố Thừa Diệu buông tay ra giống như bị điện giật.

Diêu Hữu Thiên vốn tựa nửa người lên cánh tay anh, không đề phòng Cố Thừa Diệu sẽ buông ra như vậy.

,

Thân thể mất thăng bằng, cô ngồi trên ghế làm việc.

"Cô chết cái suy nghĩ đó đi." Cố Thừa Diệu nhớ tới trọng điểm của cuộc nói chuyện vừa rồi: "Diêu Hữu Thiên, cho dù cô nghĩ đủ cách để gả cho tôi, tôi cũng sẽ không đụng vào cô."

"....." Hà, hình như cô không nói muốn anh ta đụng vào mình mà?

Diêu Hữu Thiên ngồi ở trên ghế, Cố Thừa Diệu đứng, anh vốn cao hơn cô.

Cứ như vậy, khí thế lại mạnh mẽ hơn cô một chút.

,

Đẩy cô ra còn chưa đủ. Cố Thừa Diệu cảm thấy bàn tay mình vừa đặt trên eo cô đã hơi nóng lên.

Anh không bình thường rồi.

Nhất định là anh không bình thường.

Người phụ nữ này thật đáng ghét, lúc nào cũng không quên quyến rũ mình.

Gương mặt Cố Thừa Diệu tối sầm lại, mặt đen sì giống như đáy nồi. Bỏ tay ra, chán ghét nhìn khuôn mặt kia: "Tôi nhắc lại lần nữa, thu lại những ý nghĩ kia của cô đi. Tôi nhất định sẽ không đụng vào cô."

"Tôi không muốn tái phạm sai lầm tương tự lần thứ hai."

,

Đúng vậy. Anh tuyệt đối sẽ không đụng vào cô nữa, sẽ không cho cô thêm cơ hội.

Cố Thừa Diệu giống như đang chỉ trích nàng, lại như đang chỉ trích mình.

Bỏ lại câu này, anh không quan tâm đến phản ứng của Diêu Hữu Thiên, xoay người rời đi.

Lúc đi qua Triệu Nhân Uyên ngã trên mặt đất, bước chân của Cố Thừa Diệu dừng lại một chút: "Nếu như cô thật sự đói —— khát như vậy, muốn tìm gã đàn ông khác đến thỏa mãn cô. Cũng mong cô chú ý hoàn cảnh một chút. Nếu không, đầu đề ngày mai đã có thể đến lượt cô rồi."

,

Diêu Hữu Thiên nhìn bước chân Cố Thừa Diệu rời đi rất nhanh. Ngồi ở trên ghế làm việc, đột nhiên cảm thấy không thể hiểu nổi.

Cố Thừa Diệu này, vừa rồi anh ta làm sao vậy?

Còn nữa, lỗi tại anh ta có vấn đề sao?

Vừa rồi cô chỉ muốn anh ta cùng mình duy trì quan hệ vợ chồng ở ngoài mặt. Tại sao anh ta phản ứng dữ dội vậy?

Diêu Hữu Thiên không thể giải thích tại sao. Đương nhiên, cũng sẽ không biết, Cố Thừa Diệu vô cùng chán ghét mình, nhưng lại không một lòng với Bạch Yên Nhiên.

Chẳng những anh đụng vào người phụ nữ ngoài Bạch Yên Nhiên, thậm chí còn cảm thấy mùi hương trên người cô gái kia rất thơm, thậm chí còn cảm thấy môi cô rất mềm?

Không thể tha thứ, anh sẽ không tha thứ cho chính mình.

Càng không tha thứ cho Diêu Hữu Thiên. Tuyệt đối không.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77-2: Cô chết cái suy nghĩ đó đi (2)

Editor: Xám

Ban đầu theo kế hoạch, hôm nay là ngày cô và Cố Thừa Diệu đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật.

Nhưng Cố Thừa Diệu không phối hợp, đương nhiên cô không thể đi hưởng tuần trăng mật một mình.

Đến xế chiều. Tin tức Cố Thừa Diệu gây ra đã để cho cả nhà họ Cố biết được.

Lúc này Cố Tĩnh Đình mới sinh em bé không lâu, vẫn tính là đang ở cữ. Vậy nên cô cũng không tham dự hôn lễ hôm qua.

Mà Đường Diệc Thâm phải chăm vợ, tự nhiên cũng không đi.

Vậy nên sau khi Cố Tĩnh Đình biết Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu không đi hưởng tuần trăng mật, đã gọi điện thoại mời bọn họ tới nhà ăn cơm.

Diêu Hữu Thiên xách quà tặng đã chuẩn bị trước trên tay, bước vào cửa, sau khi chào hỏi qua vợ chồng Cố Học Võ, lúc này mới nhìn về phía Đường Diệc Thâm.

Hoàn toàn khác với sự phóng đảng ngỗ ngược của Cố Thừa Diệu, sự lão luyện thâm trầm của Cố Học Võ.

Người đàn ông trước mặt trưởng thành chừng chạc, nhưng lại lộ ra một chút thanh thoi tùy ý.

Ban đầu thỉnh thoảng chạm mặt, có thể cảm giác được sự tàn bạo mơ hồ lộ ra trên người Đường Diệc Thâm.

Nhưng lần này gặp lại, không cảm giác được chút nào.

Thấy Đường Diệc Thâm đeo tạp dề ra ngoài mở cửa, Diêu Hữu Thiên có cảm giác đến nhầm chỗ.

Đường Diệc Thâm trước mặt, nhìn cực kỳ giống một người đàn ông nội trợ. Ôn hòa. Bình tĩnh.

Đây có lẽ là vì anh vừa mới lên chức ba rồi.

"Anh rể." Đưa quà tặng trên tay cho Đường Diệc Thâm, thái độ của Diêu Hữu Thiên rất chân thành: "Làm phiền rồi."

"Đâu có làm phiền, Tĩnh Đình cứ liên tục nói em sẽ đến." Đường Diệc Thâm cũng nghe được tên Diêu Hữu Thiên từ miệng Cố Tĩnh Đình không ít: "Cô ấy ở trong phòng chăm sóc Tiểu Triết. Em cứ vào thẳng là được."

"Vâng."

Con của Đường Diệc Thâm và Cố Tĩnh Đình tên là Đường Hạo Triết, tên mẹ là Triết Triết.

Mới một tháng, nhìn rất non nớt, vô cùng đáng yêu.

Cố Tĩnh Đình sinh em bé xong, thân thể đầy đặn hơn trước một chút.

Không thấy chút khí thế mạnh mẽ nào trên người. Động tác ôm con thuần thục lại dịu dàng.

"Thiên Thiên em tới rồi. Ngồi đi."

Diêu Hữu Thiên và Cố Tĩnh Đình cũng rất thân quen rồi. Không khách sáo ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay ra đùa Tiểu Triết: "Thằng bé thật đáng yêu."

,

"Đáng yêu cái quỷ." Cố Tĩnh Đình bĩu môi: "Nghịch chết đi được, tính lực rất dồi dào, ông cụ (chỉ em bé) không ngủ được, đổi thành làm khổ chị. Không hài lòng thì khóc."

Mặc dù cô nói như thế, nhưng Diêu Hữu Thiên nhìn ra được niềm hạnh phúc trong mắt Cố Tĩnh Đình, muốn giấu cũng không được.

"Có lẽ trẻ nhỏ đều như vậy, sau này sẽ ngoan thôi."

Cố Tĩnh Đình cười cười, đặt tầm mắt lên bụng Diêu Hữu Thiên: "Em nói kiểu có kinh nghiệm như vậy thì mau mau sinh một đứa đi. Hành hạ em một chút, em sẽ biết thôi."

,

Sinh con ——

Sắc mặt Diêu Hữu Thiên hơi mất tự nhiên. Với quan hệ hiện giờ của cô và Cố Thừa Diệu, tuyệt đối không thể có em bé với anh.

Cô không đáp lời, Cố Tĩnh Đình cũng không nói tiếp.

Cô vẫn không ngờ được, ngày họp hàng năm Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu lại ở cùng nhau.

Trên thực tế, trước đó cô thật sự muốn giới thiệu Diêu Hữu Thiên cho Cố Thừa Kỳ.

Ai ngờ kẻ hoạch biến hóa khó lường chứ?

,

Đến khi sắp ăn cơm, cuối cùng Cố Thừa Diệu thông thả đến trễ.

Thấy Diêu Hữu Thiên, trước tiên anh quay mặt sang chỗ khác không muốn nhìn cô.

Đối với ý nghĩ sinh ra trong nháy mắt ở phòng làm việc của Diêu Hữu Thiên, Cố Thừa Diệu cảm thấy mình gây ra tội ác trầm trọng.

Bây giờ nhìn thấy Diêu Hữu Thiên, đương nhiên cũng sẽ không có sắc mặt tốt.

,

Cố Tĩnh Đình và Đường Diệc Thâm đều là người tình anh.

Thoáng cái đã nhìn thấy sự bất hòa giữa Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên.

Đường Diệc Thâm chỉ gọi Diêu Hữu Thiên ăn cơm, không nói nhiều.

Cố Tĩnh Đình dẫn dắt chủ đề câu chuyện đến Diêu Hữu Thiên mấy lần, sau đó thỉnh thoảng hỏi ý kiến của Cố Thừa Diệu. Thế nhưng anh lại không có chút phản ứng nào.

Giống như người Cố Tĩnh Đình đang nói không phải vợ anh. Mà như kẻ thù của anh vậy.

,

Trong lòng Cố Thừa Diệu, Diêu Hữu Thiên có phải kẻ thù của anh không?

"Thiên Thiên. Tay nghề của Diệc Thâm rất khá, em ném thử món cá giám đường này một chút đi."

"Thừa Diệu, sao em chỉ biết tự ăn thôi? Gắp thức ăn cho Thiên Thiên đi." Cố Tĩnh Đình cảm thấy bình thường em trai mình là người rất thông minh, sao bây giờ lại giống như đầu gỗ vậy?

"Cô ta không có tay sao?" Cố Thừa Diệu không cho chị mình chút mặt mũi nào: "Ăn một món còn cần người ta gấp cho nữa?"

"Chị, chị đừng lo cho em, em sẽ không khách sáo đâu." Diêu Hữu Thiên thấy sắc mặt sắp nổi giận của Cố Tĩnh Đình, thức thời hòa giải.

"Ừ. Tới đây cứ tự nhiên như nhà của mình, đừng khách sáo."

Vì gọi Diêu Hữu Thiên, Cố Tĩnh Đình cố ý để Đường Diệc Thâm đích thân xuống bếp. Sợ cô không được tự nhiên, ngay cả bảo mẫu cũng cho về nhà nghỉ ngơi.

"Chị, không cần chị nói. Mặt cô ta dày như tường thành, sao lại khách sáo với chị chứ?"

Ăn một bữa cơm mà thôi. Trước kia cùng ăn cơm chung với chị và Yên Nhiên, cũng không thấy chị có ý dè dặt như vậy.

Diêu Hữu Thiên này, đúng là một người có thủ đoạn, mới ít nhiều ngày đã lấy được hết lòng của người nhà họ Cố.

Cố Thừa Diệu cũng không ngờ, trước đây khi Cố Thừa Diệu và Bạch Yên Nhiên ở bên nhau, chăm sóc cũng được gọi là tỉ mỉ chu đáo. Đâu còn cần người khác đi nói gì đó chứ?

"Thừa Diệu." Cố Tĩnh Đình thật sự hết chỗ nói. Cái thằng Cố Thừa Diệu này, nhất định phải chọc Diêu Hữu Thiên mất hứng phải không?

Vừa muốn dạy dỗ Cố Thừa Diệu mấy câu, lại đối diện với ánh mắt có vài phần van xin của Diêu Hữu Thiên.

Thờ thật dài.

Cô thật sự rất thích Diêu Hữu Thiên. Cũng không biết em trai mình có biết đã lấy được một báu vật rồi không.

"Ăn nhiều thức ăn một chút." Đường Diệc Thâm thức thời gấp một đĩa thức ăn bỏ vào bát Cố Tĩnh Đình: "Bảng không lát nữa Tiểu Triết tỉnh rồi, em lại nói Tiểu Triết giãy vò em làm em không thể ăn cơm."

"Vón là vậy." Sớm biết đã sinh con gái. Sinh con trai chính là đối nghịch với cô.

Trong lòng Cố Tĩnh Đình nghĩ vậy, nhưng vẫn tăng tốc độ của động tác ăn cơm, cô thật sự sợ lát nữa con trai dậy rồi, sẽ khóc rống lên.

Vợ chồng họ không lên tiếng, Diêu Hữu Thiên cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Cô thật sự không trông chờ Cố Thừa Diệu đối xử với cô như Đường Diệc Thâm đối với Cố Tĩnh Đình.

Cô tự nhận không có cái phúc đó, cũng không có vận may đó.

Một bữa cơm tiến hành ngay dưới tình huống cực kỳ kỳ dị như vậy.

Mà sau khi Cố Tĩnh Đình ăn cơm xong, đã tuyên bố một chuyện.

"Thừa Diệu, Thiên Thiên, đợi chị ở cứ xong, chị sẽ đến nước Mỹ với Diệc Thâm."

Cố Thừa Diệu nghe thấy thì không kinh ngạc chút nào. Cố Tĩnh Đình và Đường Diệc Thâm cũng gặp rất nhiều khó khăn mới ở bên nhau.

Hai người đang ngọt ngào suôn sẻ, hơn nửa năm nay Đường Diệc Thâm bốn ba đi đi về về giữa nước Mỹ và Bắc Đô, cũng rất khổ cực.

Cố Tĩnh Đình đi theo tới nước Mỹ là chuyện sớm muộn.

"Sau khi chị đi, vị trí tổng giám đốc của Cố thị sẽ bỏ trống." Lúc Cố Tĩnh Đình nói lời này, đã nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: "Thiên Thiên, chị muốn để em vào Cố thị. Làm tổng giám đốc của Cố thị."

Về kinh ngạc thoáng hiện trong mắt Diêu Hữu Thiên: "Chị?"

"Chị tin vào năng lực của em. Em nhất định có thể đảm đương được."

"Nhưng ——" Hiện giờ cô cũng chỉ là trợ lý ở xí nghiệp Chính Phát mà thôi.

"Đừng nhưng nữa. Chị đã nói với ba mẹ rồi. Bên Thừa Kỳ Thừa Lân cũng không có vấn đề gì."

,

Từ trước đến giờ Cố Tĩnh Đình nói một không hai, nhìn Diêu Hữu Thiên, trong mắt cô là sự rất yêu thích Diêu Hữu Thiên: "Thiên Thiên. Chị không chỉ muốn em làm tổng giám đốc của Cố thị. Chị còn muốn để em giám sát, thực hiện dự án hợp tác ở thành phố Y."

"Dự án đó là cái cuối cùng chị phụ trách ở Cố thị, chị tin em sẽ tiến hành cực kỳ tốt."

"Chị muốn để em đến thành phố Y?"

"Đúng vậy." Cố Tĩnh Đình gật đầu một cái: "Mấy ngày trước chị, ba và Thừa Kỳ đã bàn bạc một chút, mặc dù hiện giờ thành phố Y chỉ có thể coi là thành phố tuyến hai, nhưng tài nguyên du lịch rất phong phú. Cố thị sẽ đến bên đó mở chi nhánh công ty. Sau này em và Thừa Diệu cùng đến thành phố Y, các em cùng xây dựng chi nhánh công ty."

,

Cố Thừa Diệu vẫn luôn ngồi bên cạnh không có phản ứng gì, cuối cùng lúc này mới hiểu ra chị đang tính toán những gì.

"Em không muốn."

Chỉ anh và Diêu Hữu Thiên đến thành phố Y? Đây là chủ ý gì vậy?

"Em có sự nghiệp của mình, em không muốn vào Cố thị." Cố Thừa Diệu không muốn vào Cố thị, càng không muốn làm việc chung với Diêu Hữu Thiên.

"Thừa Diệu. Em cũng đã ăn chơi nhàn rồi nhiều năm như vậy rồi, em không thể cứ tiếp tục tự tại như vậy chứ?"

Cố Tĩnh Đình sẽ không thừa nhận, sau khi biết tin tức Cố Thừa Diệu gây ra tối qua, Kiều Tâm Uyển và cô đã đưa ra kế sách khẩn cấp.

,

Đưa Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên ra ngoài.

Đến thành phố Y rồi, chỉ có hai người họ sống cùng nhau.

Dù sao "lâu ngày sinh tình" sẽ không sai. Nói không chừng Cố Thừa Diệu Thiên ngày ngày đối diện với Diêu Hữu Thiên, sẽ phát hiện ra điểm tốt của cô, yêu cô?

"Em ăn chơi nhàn rồi thế nào?"

Điều Cố Thừa Diệu không hài lòng nhất chính là điều này, trong mắt người nhà họ Cố, tất cả mọi người đang làm việc đứng đắn, giống như anh đang chơi bời lêu lổng vậy.

Phải biết GC hiện giờ nói thế nào cũng là phòng thiết kế nổi tiếng ở Bắc Đô.

,

Mỗi một case (vụ) tiếp nhận đều đang kiếm ra tiền, hơn nữa danh tiếng cũng tương đối tốt.

Thứ nhất anh không hề hết ăn lại nằm làm nhị thế tổ*, thứ hai không làm bậy bên ngoài khiến nhà họ Cố xấu mặt.

*nhị thế tổ: chỉ con em nhà giàu chỉ biết chơi bời phóng túng.

Dù nói thế nào anh cũng tính là thanh niên tốt tự lực cánh sinh, hăng hái vươn lên.

Sao lại biến thành ăn chơi nhàn rồi?

,

Đường Diệc Thâm thức thời ngăn lại câu nói kế tiếp của Cố Tĩnh Đình, mở miệng khá mềm mỏng: "Thừa Diệu, chị em không có ý đó đâu."

Nhìn thấy vẻ mặt không nghe theo của Cố Thừa Diệu, anh cười cười: "Chị của em muốn cùng anh tới nước Mỹ, mặc dù Cố thị có hai anh em Thừa Kỳ, nhưng nếu muốn đến thành phố Y mở chi nhánh công ty, vẫn nên là người nhà mình đi thì tốt hơn."

"Hon nữa, em gây dựng tốt chi nhánh công ty rồi. Chẳng phải thành tựu giống nhau ư?"

Cố Thừa Diệu không tiếp lời.

Anh không muốn đến thành phố Y gì đó, cũng không muốn quản lý chi nhánh công ty của Cố thị.

,

"Ba đã đồng ý với em, cho phép em ba mươi tuổi mới vào Cố thị."

Cho nên, trước lúc đó, anh có quyền lựa chọn cuộc sống mình muốn.

Trong lòng Cố Tĩnh Đình vô cùng tức giận, sao cậu em trai này lại như vậy chứ?

Quay đầu nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: "Thiên Thiên à. Nếu vậy thì em đến thành phố Y phụ trách chuyện của chi nhánh công ty đi."

Cơ thể Diêu Hữu Thiên vẫn luôn cứng đờ, sao lại vòng tới chỗ cô rồi?

,

"Chị tin em, em nhất định sẽ làm tốt hơn Cố Thừa Diệu." Cố Tĩnh Đình dành lời tặng bốc Diêu Hữu Thiên không hề khách sáo.

Cố Thừa Diệu hơi nhếch môi lên, khoe mắt có một chút gấu cọt: "Chị, chị khỏi phải bày phép khích tướng trước mặt em. Em đã nói không đến thành phố Y thì sẽ không đến đâu."

Anh đứng dậy, nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: "Cô ta thích đi, cô ta có thể làm tốt hơn, thì để cô ta đi là được."

"Thừa Diệu ——"

Cố Tĩnh Đình còn định nói gì đó, Cố Thừa Diệu đã không muốn nghe, đi thẳng.

"Thiên Thiên. Thật sự xin lỗi." Cố Tĩnh Đình nhìn Diêu Hữu Thiên, trong mắt hiện lên vẻ có lỗi: "Thừa Diệu bị bà nội chị chiều hư rồi, có hơi nóng nảy, nhưng con người nó thật sự không xấu. Em ——"

"Chị, em hiểu mà."

,

Nếu như Cố Thừa Diệu là kẻ ác. Cô cũng không thể đồng ý lấy anh ta.

"Chị, Cố thị thật sự muốn đến thành phố Y mở chi nhánh công ty sao?"

"Dĩ nhiên." Cố Tĩnh Đình gật đầu: "Những gì chị vừa mới nói đều là thật. Thiên Thiên, chị coi trọng em, tin tưởng năng lực của em. Em đến thành phố Y rồi, nhất định sẽ làm rất tốt."

Diêu Hữu Thiên không trả lời, trầm mặc một lát, lúc này mới nói ra ý kiến của bản thân: "Em cân nhắc một chút."

Cô không thể cho câu trả lời vào lúc này.

,

Cố Tĩnh Đình cũng không vội. Cô có lòng tin Diêu Hữu Thiên sẽ đồng ý, còn có lòng tin cuối cùng nhất định Cố Thừa Diệu sẽ đến thành phố Y.

Nếu có thể, cô không hi vọng Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên ở bên nhau.

Bởi cô biết rõ, hiện giờ trong lòng Cố Thừa Diệu vẫn có Bạch Yên Nhiên.

Kết hôn với người đàn ông trong lòng có một người phụ nữ khác, vốn không công bằng với Diêu Hữu Thiên.

,

Nhưng bây giờ bọn họ đã kết hôn rồi. Cố Tĩnh Đình và toàn bộ người nhà họ Cố đều chỉ hi vọng, Cố Thừa Diệu có thể hiểu rõ, sắp xếp vị trí của mình.

Bây giờ anh không chỉ là thiếu gia của nhà họ Cố, mà còn là chồng của Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên vốn định tự đi về, nhưng Cố Tĩnh Đình phản đối, nói giờ giấc quá muộn không an toàn, để Đường Diệc Thâm đưa cô về.

Mà Đường Diệc Thâm tuyệt đối sẽ không đưa Diêu Hữu Thiên về nhà của cô.

Vậy cũng chỉ có thể đưa Diêu Hữu Thiên đến chỗ Cố Thừa Diệu thôi.

,

Diêu Hữu Thiên nghĩ rất thoáng, chờ đạt được mục đích rồi, Đường Diệc Thâm rời đi cô sẽ đi khỏi.

Nhưng dù thế nào cũng không ngờ được, Đường Diệc Thâm không đưa cô tới dưới tầng cho qua, mà là đưa cô lên tầng.

Cho dù cô từ chối thế nào cũng không được.

,

Cô đâu biết, trước khi Đường Diệc Thâm ra khỏi cửa đã được bà Đường dặn dò, nhất định phải đưa Diêu Hữu Thiên đến tận tay Cố Thừa Diệu.

Tăng thêm cơ hội sống chung giữa hai người.

Cửa mở ra, Cố Thừa Diệu chỉ quần một chiếc khăn tắm đứng ở sau cửa, nhìn dáng vẻ là vừa mới tắm xong. Hiếm thấy hôm nay anh lại không đi chơi.

Đường Diệc Thâm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như tối nay Cố Thừa Diệu không ở nhà, vậy anh sẽ không ăn nói với vợ được.

,

Trái ngược với vẻ mặt thở phào nhẹ nhõm của anh, Cố Thừa Diệu vừa nhìn thấy Diêu Hữu Thiên ở cửa, sắc mặt lập tức lạnh đi.

Nhưng dù là như vậy, anh cũng sẽ không nổi nóng ở trước mặt Đường Diệc Thâm.

"Anh rề."

,

Đường Diệc Thâm giống như không nhìn thấy: "Thừa Diệu, anh đưa cô dâu của em về rồi. Không tổn thương chút nào nhé."

Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu đã kết hôn hai ngày rồi, đương nhiên không tính là cô dâu.

,

Đường Diệc Thâm cố ý nhắc nhở như vậy. Là muốn cho Cố Thừa Diệu biết, bây giờ anh là người đã kết hôn.

Phải đối tốt với con gái người ta một chút.

,

Ở phương diện này, cách nhìn nhận của anh và Cố Tĩnh Đình giống nhau.

Không kết hôn thì thôi, nếu đã kết hôn rồi thì phải đối xử thật tốt.

,

"Cám ơn." Cố Thừa Diệu mặt không thay đổi gật đầu: "Anh rề vào ngồi đi."

"Thôi khỏi. Thời gian cũng không còn sớm nữa." Lúc nói chuyện, không quên khẽ dùng sức, đẩy Diêu Hữu Thiên vào cửa: "Chị em còn đang đợi anh, anh đi trước đây."

Nói xong, đóng cửa lại, rời đi.

,

Khi Diêu Hữu Thiên vẫn chưa phản ứng kịp, đã để Đường Diệc Thâm đẩy vào cửa rồi.

Mà anh vừa đóng cửa lại, đã ngăn cách âm thanh phía ngoài ở bên ngoài.

Trong lúc này, hai người Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên đứng ở phòng khách, mắt to trừng mắt nhỏ.

Không khí bỗng chốc yên tĩnh trở lại.

(Hết chương 77)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Không đơn điệu, không tẻ nhạt

Editor: Xám

Thật ra cuộc sống về đêm mỗi ngày của Cố Thừa Diệu đều sắp xếp rất phong phú.

Trước khi kết hôn.

Cuộc sống về đêm của anh hoàn toàn không đơn điệu, cũng không tẻ nhạt.

,

Nhà dưỡng (chồng cô) mở nơi hội họp phồn hoa, chị họ mở chỗ ăn chơi về đêm. Còn có Đỗ Thanh Hiền cũng mở một quán bar.

Chỉ cần anh muốn đi chơi, lúc nào cũng không lo không có chủ đề.

Nhưng sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, anh không muốn đi đâu hết.

,

Ban ngày đến công ty, anh bị không ít người nhìn chăm chăm.

Người bên ngoài thì thôi bỏ qua, ngày ngày phải gặp mặt người trong công ty, nhìn bạn bằng ánh mắt khiến người khác nghĩ sâu xa như vậy.

Nhất là thỉnh thoảng bị người khác quét mắt qua chỗ giữa hai chân anh.

Cảm giác này thật sự khó chịu, vô cùng khó chịu.

Vậy nên sau khi rời khỏi nhà Cố Tình Đình, anh không đi đâu hết, về thẳng nhà mình.

,

Nhưng anh đã quên mất. Tối qua anh uống say ở đây, sáng sớm dậy ăn qua loa bữa sáng rồi lập tức rời đi.

Mà theo kế hoạch hôm nay anh phải đi hưởng tuần trăng mật. Cho nên hôm nay người giúp việc theo giờ đã nghỉ làm.

Phòng ốc chưa dọn dẹp, cả phòng khách bừa bãi.

Chai rượu đầy đất, còn có rượu chưa mở.

Trong phòng khách vẫn đầy mùi quái lạ.

,

Cố Thừa Diệu là một người đàn ông, đương nhiên “việc nhỏ” như dọn dẹp phòng này anh sẽ không làm.

Vậy nên sau khi Điều Hữu Thiên đứng vững, lọt vào tầm mắt chính là cả căn phòng bừa bộn.

Trong mắt có một tia sáng lướt qua, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Thật ra đây là một chuyện rất lúng túng.

Cô không yêu người đàn ông trước mặt, lại phải sống chung một phòng với anh ta?

,

Cô không tình nguyện, Cố Thừa Diệu cũng không tình nguyện.

Anh hoàn toàn cho rằng hôm nay Diêu Hữu Thiên chỉ biết quấy rầy mình. Buổi tối cùng cô ăn bữa cơm kia đã khiến anh rất khó chịu.

Bây giờ Đường Diệc Thâm lại còn đưa cô ta đến nhà mình nữa?

Sắc mặt biến đổi mấy lần, muốn đuổi người trước mặt ra ngoài, rồi lại biết mình làm như vậy là vô lý.

,

Cho dù anh không bằng lòng đến mức nào, người trước mặt đã là vợ của anh, tuy rằng chỉ là vợ trên danh nghĩa.

Vợ trên danh nghĩa sao?

Cố Thừa Diệu đột nhiên cười, đứng rồi. Cái anh có thể cho Diêu Hữu Thiên chỉ là danh phận này.

Còn về những cái khác, đến nghĩ cô cũng đừng nghĩ tới.

,

Trước đây thái độ kỳ lạ đối với Diêu Hữu Thiên, có hơn một nửa là đến từ sự không muốn thỏa hiệp trong lòng anh.

Mà bây giờ anh đã hiểu rõ rồi.

Việc Diêu Hữu Thiên lấy mình đã trở thành sự thật được định trước.

Chỉ cần bây giờ cô ngoan ngoãn giữ bốn phận, không làm ra chuyện khiến Cố thị và cả anh mất mặt.

,

Vậy thì anh sẽ bằng lòng miễn cưỡng bản thân mình, nhẫn nại với người vợ trên danh nghĩa này một chút.

Cố Thừa Diệu suy nghĩ kỹ càng xong, tâm trạng không khỏi vui lên không ít.

Nhưng sự vui vẻ đó tuyệt đối không thể thể hiện với Diêu Hữu Thiên.

Trên mặt vẫn là vẻ cay nghiệt: "Phòng thứ nhất bên tay trái là phòng khách. Tôi cho phép cô ngủ ở đó."

,

Cô ta thích ở lại thì để cho cô ta ở, anh sẽ không đuổi cô đi, tránh để người phụ này lại chạy đi quyến rũ đàn ông như hôm qua.

Đến lúc đó người mất thể diện vẫn là anh.

Cô ta thích đi lại trước mặt anh thì để cô ta đi, dù sao anh cũng sẽ không để tâm.

Nhưng, cho phép cô vào nơi ở của mình, không có nghĩa là Cố Thừa Diệu sẽ chấp nhận Diêu Hữu Thiên.

,

"Trước khi đi ngủ, dọn dẹp chỗ này đã."

Nếu như Diêu Hữu Thiên không dọn dẹp, ngày mai cũng sẽ có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp xong.

Nhưng Cố Thừa Diệu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này để chèn ép Diêu Hữu Thiên: "Trước khi chưa thu dọn sạch sẽ, không cho phép cô ngủ."

Bỏ lại câu này. Cố Thừa Diệu không quan tâm Diêu Hữu Thiên nữa, quay người về thẳng phòng mình.

,

Đề lại Diêu Hữu Thiên đứng một mình ở phòng khách, nhìn căn phòng bừa bãi kia.

Có chút bất đắc dĩ xoa mi tâm, người tên Cố Thừa Diệu này, nhìn anh ta mỗi lần xuất hiện trước mặt công chúng là đáng vẻ chính tề.

Không ngờ nơi riêng tư lại nhếch nhác như vậy.

Về phương diện việc nhà, Cố Thừa Diệu hoàn toàn kế thừa Kiều Tâm Uyển, anh chính là một con người không biết làm việc nhà.

Vậy nên sau khi anh chuyển ra nhà mới, đã mời hai người giúp việc theo giờ tới luân phiên.

Giúp anh quét dọn, nấu cơm, dọn dẹp phòng.

Phòng khách rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng đồng hồ trên tường đang chuyển động tích tắc.

Diêu Hữu Thiên nhìn hướng Cố Thừa Diệu biến mất, lại nhìn căn phòng đầu tiên bên trái mà anh vừa nói.

Chuyện cô nên làm bây giờ là về phòng đi ngủ.

Cố Thừa Diệu muốn chỉ huy cô làm việc sao? Thật đúng là chiều trò ấu trĩ mà lại tè nhạt.

Khi Diêu Hữu Thiên nhìn thấy căn phòng lộn xộn bừa bãi kia, hội chứng cưỡng ép của chòm sao Xử Nữ phát tác, thật sự không chịu nổi sự lộn xộn ấy.

Lại đưa mắt nhìn cửa phòng của Cố Thừa Diệu, vô cùng chắc chắn tối nay đại thiếu gia không muốn nhìn thấy cô một chút nào kia sẽ không ra khỏi phòng nữa.

Diêu Hữu Thiên không do dự lắm, đặt túi xách của mình lên ghế sofa, sau đó tìm trong phòng một vòng.

Dụng cụ quét dọn đều đặt trên bàn công bên ngoài phòng.

Căn hộ này rất lớn. Tính toán sơ bộ có ít nhất bốn căn phòng trở lên.

Phòng khách cũng to gấp hai lần nhà người bình thường. Cô không biết rằng, lúc Cố Thừa Diệu mua nhà không phải mua một căn, mà là hai căn.

Anh nối hai phòng của hai nhà với nhau, trở thành bốn căn phòng hiện giờ.

Mặc dù phòng ốc nhìn hơi bừa bãi, nhưng cũng không thể tính là bẩn.

Nhìn ra được ở đây thường xuyên có người quét dọn.

Diêu Hữu Thiên dọn dẹp hết chai rượu trên mặt đất, đặt lại rượu chưa mở vào trong tủ rượu.

Bất ngờ phát hiện ra, tủ rượu của Cố Thừa Diệu bày đầy thứ quý giá.

Mặc dù cô không biết về rượu, nhưng nhìn tuổi đời và năm sản xuất của rượu, hẳn là giá trị xa xỉ.

Phòng khách đã dọn dẹp xong, lúc này Diêu Hữu Thiên mới có thời gian chăm chú quan sát căn nhà trước mặt.

Phòng khách rộng lớn trang trí theo phong cách hiện đại vô cùng đơn giản.

Sự thiết kế đơn giản phóng khoáng ấy giống như con người Cố Thừa Diệu, vừa nhìn đã hiểu ngay, đơn giản mà dễ hiểu.

Ánh đèn nhấp nháy bên ngoài cửa sổ sát đất to lớn mà sạch sẽ.

Kéo rèm cửa sổ phòng khách ra, có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh đêm bên ngoài.

Diêu Hữu Thiên không thể không thừa nhận, người tên Cố Thừa Diệu này rất biết hưởng thụ. Tầng trệt này là tầng tốt nhất trong số các tầng ở đây.

Có tất cả ba mươi tám tầng, mà căn hộ ở tầng ba mươi tám. Ở vị trí trung tâm của tiểu khu.

Có thể nhìn thấy rất rõ hồ nhân tạo của tiểu khu, lúc này đã là ban đêm, bóng cây mờ ảo rủ xuống. Có vài phần mỏng lung.

Xa xa phía ngoài, dường như nhìn thấy được một công viên ở trung tâm thành phố, bởi vì phía trước tòa nhà này là rất nhiều công trình, tầm nhìn cực kỳ tốt.

Từ góc độ này, có thể thấy được toàn cảnh của công viên.

Trên ban công bày hai cái ghế dựa mềm rất lớn, ngồi lên vô cùng thoải mái.

Nhìn bàn trà trước mặt, nếu như ngâm một ấm trà trong một ngày mùa thu gió nhẹ. Thường thức phong cảnh bên ngoài một lát.

Ngày hôm đó, thật sự rất dễ chịu.

Cố Thừa Diệu này đúng là một người biết hưởng thụ.

Buồng cơ thể xuống ghế dựa mềm, hôm nay cũng xem như là một ngày một mới với Diêu Hữu Thiên.

,

Thả lỏng một chút, thưởng thức trời đêm, lại suy nghĩ ngày mai gặp Cố Thừa Diệu nhất định phải bàn bạc với anh ——

Suy nghĩ của Diêu Hữu Thiên bị cảm xúc khó chịu nào đó cắt ngang. Phần eo khó chịu như có vật gì đó đâm vào.

Cô đưa tay mò mẫm chỗ ở eo. Tay đụng phải kim loại lạnh lẽo.

Ánh đèn ban công hơi tối, nhưng không ảnh hưởng đến thị lực của Diêu Hữu Thiên chút nào.

Cô nhìn thấy rất rõ ràng, vật vừa đâm vào eo cô là một chiếc cặp tóc bằng thủy tinh ——

(còn tiếp~)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78-2: Không đơn điệu, không tế nhị (2)

Editor: Xám

Sắc mặt của Diêu Hữu Thiên hơi thay đổi

Nhìn chiếc cặp tóc này, cô hoàn toàn không cần đoán chủ nhân của nó là ai?

Ở công ty bách hóa Kiều thị, khuôn mặt nhu nhược đó, cô gái nhìn giống như tiểu bạch hoa đó.

Chiếc cặp tóc này là của cô gái đó phải không?

,

Căn hộ này là Cố Thừa Diệu mua năm 18 tuổi.

Trước đây khi chưa quen Bạch Yên Nhiên, nhà của anh chưa từng có phụ nữ tới.

Sau khi quen Bạch Yên Nhiên, anh vẫn luôn ở đây cùng Bạch Yên Nhiên.

Anh chưa bao giờ nghĩ, anh sẽ kết hôn với người phụ nữ ngoài Bạch Yên Nhiên.

,

Vậy nên, anh không thể biết sau khi mình kết hôn phải xử lý hết đồ đạc của Bạch Yên Nhiên.

Huống chi từ lần phát sinh chuyện ở kỳ họp hàng năm lần trước đến giờ, mỗi ngày Cố Thừa Diệu đều vô cùng bận rộn.

Sao lại có thể có thời gian dọn hết đồ đạc trong phòng Bạch Yên Nhiên đi?

,

Đương nhiên Diêu Hữu Thiên không hề biết những điều đó. Cô chỉ cảm thấy không thoải mái.

Trên mặt cô, không thể nén nổi chút giận dữ.

Sự tức giận này không phải vì cô ghen hay đổ kị.

Mà là trong lòng rất giận Cố Thừa Diệu không tôn trọng cô.

Vì lợi ích của hai gia tộc, cô không thể không làm một vài thỏa hiệp, để mình bước vào cuộc hôn nhân mà cô không hề tình nguyện này.

Cô vẫn luôn biết, Cố Thừa Diệu có người yêu khác.

,

Cô gần như sắp không nhớ rõ diện mạo của cô gái kia rồi.

Nhưng cô vẫn nhớ rất rõ vẻ cung chiêu, nụ cười nhẹ dịu dàng bất đắc dĩ trên khuôn mặt Cố Thừa Diệu lúc mới quen biết.

Cô hiểu rõ hơn bất cứ ai, người Cố Thừa Diệu yêu là ai?

Anh ta không yêu mình, lại bày ra cảnh tượng cầu hôn đình đám như vậy, khiến cho cả thế giới đều biết.

Nếu được, cô hận không thể ly hôn với Cố Thừa Diệu ngay bây giờ.

,

Nhưng cô không thể.

Tháng này, dự án làng du lịch của thành phố Y đã chuẩn bị bắt đầu khởi công rồi.

Cổ phiếu của Cố thị và tập đoàn Chính Phát cũng vì hôn nhân của bọn họ mà liên tục tăng cao.

Coi như là vì công ty nhà mình, cô không thể quá bốc đồng nói muốn ly hôn với Cố Thừa Diệu vào lúc này.

Hai tay đan vào nhau, trong lòng Diêu Hữu Thiên có một loại buồn phiền khó nói thành lời, còn có cả buồn bực.

Ý định chuyển qua đối lại rất nhiều. Diêu Hữu Thiên nhìn bóng đêm càng lúc càng thâm trầm.

Giờ tay lên, chiếc cặp tóc thủy tinh trong lòng bàn tay vẽ thành đường vòng cung trong không trung, sau đó rơi xuống dưới tầng.

,

Cố Thừa Diệu nhìn xu hướng trước mặt.

Tiền đầu tư lúc đầu vào GC chính là tiền anh đầu tư cổ phiếu sinh lời.

Về phương diện này, anh có độ nhạy cảm rất cao. Trên tay anh có vài cổ phiếu xu hướng ổn định duy trì dài hạn.

Cũng có một một ít là duy trì ngắn hạn, sau đó lợi dụng lúc thị trường biến động để mua vào bán ra.

Bởi vì quan hệ chênh lệch thời gian, lúc này, thị trường chứng khoán của New York vẫn chưa đóng lại.

Bán một vài cổ phiếu trong tay mình đi, nhìn trên tài khoản của mình lại tích lũy một số tiền không nhỏ, Cố Thừa Diệu nhếch khóe môi lên.

,

Anh chẳng hề để ý mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền trong một khoản giao dịch.

Điều anh để ý hơn chính là cảm giác kích thích trong quá trình đó. Tất cả đều là bằng trực giác.

Mua đúng, kiếm tiền, mua nhầm, thì lỗ tiền.

Tất mảy vi tính, Cố Thừa Diệu định đi ngủ.

Cửa phòng bị người dùng sức gõ vang lên.

,

Cố Thừa Diệu ngẩn ra, lúc này mới nhớ, bây giờ trong căn nhà này, ngoài anh ra còn có một người phụ nữ khác.

Diêu Hữu Thiên, cô ta tới làm gì?

Cố Thừa Diệu liếc nhìn người mình, anh luôn có thói quen ngủ trần.

Không phải người phụ nữ kia lại muốn quyến rũ anh đấy chứ?

,

Cười lạnh, Cố Thừa Diệu tìm ra một bộ quần áo mặc ở nhà mặc vào, anh không muốn ngu ngốc cho người phụ nữ kia bất kỳ cơ hội nào đụng vào mình nữa.

Trong quá trình đó, cửa phòng không ngừng vang lên.

Cố Thừa Diệu dùng sức mở cửa ra, trừng mắt nhìn Diêu Hữu Thiên trước mặt: "Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Hay là cô có ý chọn thời gian này? Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Diêu Hữu Thiên không trả lời câu hỏi của Cố Thừa Diệu, cô hít sâu một hơi, cố gắng làm mình bình tĩnh lại.

,

"Cố Thừa Diệu, chúng ta nói chuyện một chút!"

"Nói chuyện một chút?" Cố Thừa Diệu nhú mày: "Nói chuyện gì? Đừng nói với tôi cô đòi giường không ngủ được, muốn người khác kể chuyện xưa cho cô trước khi ngủ đấy nhé?"

Truyện được edit và đăng tại Diễn Đàn.

Giọng điệu của anh đầy giễu cợt. Ánh mắt khê liếc xéo cô mang theo một chút chế nhạo.

Hai tay đặt bên người Diêu Hữu Thiên nắm lại thật chặt, hít sâu một hơi, làm cho mình tỉnh táo lại.

,

Người đàn ông trước mặt độc miệng cũng không phải chuyện riêng ngày hôm nay. Đừng để ý, đừng để ý.

Mây tưởng thật thì mày mắc lừa rồi.

"Cố Thừa Diệu. Cho dù anh thừa nhận hay không. Chúng ta đã kết hôn rồi. Đây là sự thật."

"Rồi sao?" Yêu cầu anh thực hiện nghĩa vụ của người làm chồng? Cố Thừa Diệu mang theo ý cười kì dị lướt mắt qua thân thể của Diêu Hữu Thiên: "Cô muốn tôi thế nào. Nếu là muốn nói tôi thỏa mãn cô thì khó rồi. Cô thế này, tôi ăn không vô."

,

"Cố Thừa Diệu." Diêu Hữu Thiên bị ánh mắt anh nhìn rất khó chịu. Người này nhất định là một kẻ điên.

"Tôi muốn nói với anh, nếu chúng ta đã kết hôn rồi, anh là chồng tôi, vậy có thể cho tôi chút tôn trọng cơ bản không?"

"Hả? Cô muốn tôi tôn trọng cô thế nào?" Về mặt Cố Thừa Diệu khiêm tốn lắng nghe chỉ bảo. Nhưng về tâm biếm trong mắt dù thế nào cũng không che giấu được.

,

Diêu Hữu Thiên đã sớm hạ quyết tâm, nói một mạch: "Hiện giờ hai nhà có hợp tác, tạm thời chúng ta không thể ly hôn. Có điều, có thể lấy một năm làm giới hạn. Chúng ta chỉ duy trì cuộc hôn nhân này một năm thôi, một năm sau, chúng ta có thể ly hôn. Trong thời gian một năm này, anh nhất định phải cho tôi sự tôn trọng tôi cần phải có. Tôi sẽ không yêu cầu anh thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, cũng giống vậy, anh không thể yêu cầu tôi."

,

Cuộc hôn nhân này chưa thể ly hôn được rồi.

Nhưng cô muốn để mình sống dễ chịu một chút.

"Chi vậy thôi?" Trong mắt Cố Thừa Diệu chột lóe lên vẻ kinh ngạc, nhìn Diêu Hữu Thiên trước mặt, không ngờ cô lại đưa ra yêu cầu như vậy.

"Chi vậy thôi." Diêu Hữu Thiên chỉ có yêu cầu đó: "Tôi không để tâm anh ra ngoài tìm người phụ nữ khác. Nhưng hi vọng anh khiêm tốn một chút."

"Cô không để tâm tôi đi tìm người phụ nữ khác?" Cố Thừa Diệu giống như nghe được Thiên thư vậy: "Vậy đổi lại một câu, có phải có ý là tôi cũng không thể ngăn cản cô ra ngoài tìm đàn ông khác ——"

,"
"Cố Thừa Diệu, anh cho rằng ai cũng bản thủ như anh sao?"

Đều giống như anh ta, xa phụ nữ sẽ chết ư?

Giọng nói dè dặt, gần như bật ra từ kẽ răng.

Cố Thừa Diệu đột nhiên bật cười.

Đây là gì vậy?

Người phụ nữ này lạt mềm buộc chặt, lấy lui làm tiến sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Con đồng ý

Editor: Xám

Làm một đôi vợ chồng trên danh nghĩa, không can thiệp lẫn nhau.

Mặc dù vốn dĩ anh cũng có dự định đó, nhưng tại sao anh cảm thấy, nói ra từ miệng Diêu Hữu Thiên lại khó tin như vậy?

Là bởi vì từ trong xương tủy anh, anh không hề tin người phụ nữ trước mặt sao?

Cố Thừa Diệu tựa nửa người lên khung cửa, vóc người của anh vốn cao lớn. Đứng như vậy, có vẻ cánh cửa hơi chật hẹp.

Anh hơi nghiêng mặt, mắt đen sâu xa liếc sang, vẻ mặt có phóng đảng và cả ngạo mạn.

,"
"Ý kiến không tồi." Thản nhiên, là giọng nói trào phúng quen thuộc của anh: "Có điều, tại sao cô lại cho rằng tôi sẽ đồng ý chứ?"

Diêu Hữu thiên ngẩn ra, cô lại chưa từng nghĩ, Cố Thừa Diệu sẽ không đồng ý.

"Vậy, anh muốn thế nào?" Lúc này Diêu Hữu Thiên thật sự không đoán ra được tâm tư của Cố Thừa Diệu.

Phải biết rằng đề nghị cô nói ra, đối với anh ta chỉ có lợi, không có hại.

"Không muốn thế nào cả." Hai tay Cố Thừa Diệu khoanh ở trước ngực, nhìn về kinh ngạc chột lóc lên trong mắt Diêu Hữu Thiên: "Tôi chỉ không muốn cho cô cái cơ ra ngoài quyền rũ người khác. Sau đó làm mất mặt nhà họ Cố."

,"
Tôn trọng lẫn nhau? Không can thiệp chuyện của nhau?

Ai biết được có phải cái cơ cô ta nghĩ ra hay không. Vừa hay có thể quang minh chính đại đi tìm——

Khuôn mặt trắng nõn của Diêu Hữu Thiên nổi lên một áng mây hồng. Đó là tức giận.

Cô thề, từ sau khi lên trung học, chưa bao giờ gặp phải một người có thể khiến cảm xúc của cô dao động mãnh liệt giống như Cố Thừa Diệu.

Anh ta đúng là ——

,"
"Cố Thừa Diệu, tôi đã nói rồi, tôi không bản thủ như anh."

"Tôi bản thủ." Một lần nữa Cố Thừa Diệu nghe được từ đó từ miệng cô, trong mắt lộ ra vẻ u ám.

Cánh tay dài duỗi một cái, động tác nhanh nhẹn khiến Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không nhìn rõ anh ra tay thế nào.

Chờ đến khi cô phản ứng lại, cơ thể đã bị Cố Thừa Diệu đè trên bức tường lạnh lẽo.

,

Cơ thể anh dán thật chặt vào người cô, cô cao 1m66. Nhưng đứng ở trước mặt Cố Thừa Diệu lại thấp hơn anh một cái đầu, chỉ tới ngực anh.

Cô ngẩng đầu, lúc nhìn thấy khuôn mặt u ám của Cố Thừa Diệu, có hơi mất tự nhiên vặn vẹo người.

“Cô có biết thế nào là bản thiêu không?” Lúc Cố Thừa Diệu nói, thân người hơi nghiêng, tư thế khiến cho người ta cảm thấy giống như sắp hôn cô.

“Bây giờ tôi lại cực kỳ muốn cô. Làm cho cô nói không nên lời, như thế, mới gọi là bản thiêu ——”

(Lời editor: chắc mấy bạn cũng hiểu anh Cố nói gì phải không...)

,

Diêu Hữu Thiên bị anh dọa giật nảy mình, khuôn mặt hơi ửng hồng. Lời anh nói cực kỳ bỉ ổi, lại dựa sát vào cô như vậy.

Giọng nam hơi thấp của anh cứ như vậy kê bên tai cô.

Thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở của Cố Thừa Diệu lướt nhẹ qua tai cô.

Nơi mang tai, chẳng hiểu sao cũng vô cùng nóng bỏng.

Cô giờ tay lên muốn đẩy anh ra, nhưng thân người anh tuyệt đối không phải thứ cô có thể lay chuyển.

,

Cố Thừa Diệu này thật sự là một tên bỉ ổi xấu xa.

Trong lòng Diêu Hữu Thiên hận mình vừa rồi lại chịu ảnh hưởng của anh, lập tức bình tĩnh lại.

Khi ngẩng đầu lên nhìn về phía Cố Thừa Diệu, trên khuôn mặt trắng mịn tinh tế, nhìn không ra một gợn sóng nào.

“Anh chắc chắn, anh có năng lực đó chứ?”

Mắt hơi ngược lên, mang theo một chút hoài nghi. Diêu Hữu Thiên cố ý ám chỉ chuyện báo chí buổi sáng: “Kẻ khoác lác, bình thường đều phóng đại.”

,

Khuôn mặt Cố Thừa Diệu tối sầm lại, người phụ nữ đáng chết này, cho rằng anh không dám đánh cô ta sao?

Mà vào lúc Diêu Hữu Thiên âm thầm giờ chân lên, muốn dạy dỗ Cố Thừa Diệu một chút.

Anh lại đột nhiên buông lỏng tay ra, thân thể lui về phía sau một bước dài.

“Diêu Hữu Thiên, đối với tôi, phép khích tướng vô dụng.” Ánh mắt khinh bỉ giống như tia X quang quét qua người Diêu Hữu Thiên: “Người giống như cô —— tôi nói rồi, tôi ăn không vô.”

,

Động tác muốn đá anh của Diêu Hữu Thiên rơi vào khoảng không. Nhưng Cố Thừa Diệu đã buông cô ra, vẫn khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ cô thật sự không muốn có gì đó với Cố Thừa Diệu.

“Vậy thì tốt.” Diêu Hữu Thiên sửa lại quần áo mình một chút. Kiêu ngạo ngẩng đầu giống như một chú chim không tước: “Hi vọng anh nói được làm được.”

“Dù sao người giống...” Ánh mắt chán ghét của cô, mang theo vẻ khinh bỉ lướt qua người anh: “Ngựa đực* như anh. Tôi cũng thấy ghê tởm. Tôi sợ tôi sẽ buồn nôn.”

*Ngựa đực: chỉ đàn ông có năng lực sinh lý vượt qua người thường.

,

Tròng mắt đen của Cố Thừa Diệu híp lại. Nhìn đáng vẻ đã sắp nổi giận.

Diêu Hữu Thiên lại nhanh chóng đột ngột tiến vào phòng ngủ của anh, sau đó đóng cửa lại: “Tôi muốn ngủ ở phòng ngủ chính. Anh tự ngủ ở phòng khách đi.”

Động tác của cô quá nhanh, hơn nữa đứng gần cửa hơn.

Cố Thừa Diệu không ngờ cô sẽ ra chiều này, đứng tại chỗ, khuôn mặt tối lại.

“Diêu Hữu Thiên, không cho cô ngủ ở phòng tôi.”

,

“Ai quan tâm đến anh chứ.” Cách cánh cửa, Diêu Hữu Thiên sẵn giọng với anh.

Thật ra không phải cô muốn cướp phòng của Cố Thừa Diệu, mà cánh cửa này gần cô nhất, cô sợ sau khi khiêu khích Cố Thừa Diệu như vừa này, anh ta sẽ thật làm gì mình.

Sau hai lần nhìn thấy sự bạo lực của Cố Thừa Diệu, Diêu Hữu Thiên không muốn trêu chọc anh.

“Diêu Hữu Thiên, cô đi ra cho tôi ——” Cố Thừa Diệu bị chọc tức rồi

Người phụ nữ trước mặt thật sự quá đáng giận: “Cô có nghe thấy không? Cô đi ra cho tôi?”

,

Nhưng mặc kệ anh gọi thế nào, Diêu Hữu Thiên nhất định không để ý tới. Cố Thừa Diệu vô cùng căm tức, tìm chìa khóa dự bị muốn mở cửa, ai ngờ Diêu Hữu Thiên lại cài chốt an toàn bên trong ——

“Đáng ghét.” Oán hận đá vào cửa một cái, thậm chí anh có thể nghe thấy tiếng cười kiêu ngạo của người phụ nữ đáng chết trong phòng.

Diêu Hữu Thiên, cô đợi đó cho tôi.

Tôi cũng không tin cô có bản lĩnh ở lý trong đó không ra ngoài.

Chờ cô ra ngoài, xem tôi chính cô thế nào ——

.....

Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không để ý tới tiếng la hét của Cố Thừa Diệu bên ngoài phòng.

Hôm nay cũng xem như cô đã mệt mỏi cả một ngày, lại phải đi làm, lại phải dọn dẹp phòng.

Quan trọng nhất là còn phải đối phó với Cố Thừa Diệu, việc này còn mệt mỏi hơn hai việc kia nhiều.

Nhìn xung quanh căn phòng một cái. Đơn giản hiện đại giống như phòng khách, đây rõ ràng là phòng ngủ của đàn ông.

,

Khi ánh mắt lướt qua những sản phẩm chăm sóc trên bàn trang điểm, và cả hình chụp chung của đôi nam nữ đặt phía trên, hơi nhíu mày lại.

Cô không tức giận, cũng không ghen.

Tìm ra một cái túi, cực kỳ bình tĩnh nhét tất cả vật dụng của phụ nữ mà cô nhìn thấy vào trong.

Sau đó ném vào góc dưới cùng của tủ quần áo.

Về phần những nữ trang bày ở đó ——

,

Ngày mai xử lý tiếp là được.

Diêu Hữu Thiên suy nghĩ một chút, còn quyết định phải thay ổ khóa.

Cố Thừa Diệu, chẳng phải anh không muốn nhìn thấy tôi, không muốn tôi can thiệp vào chuyện anh sao?

Tôi lại càng muốn tiến dần từng bước. Chọc anh tức chết.

Nghĩ như vậy, Diêu Hữu Thiên lập tức cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

,

Tắm rửa, đi ngủ.

Ở đây không có quần áo của cô, mà áo ngủ người phụ nữ kia mặc ——

Thôi, cô ghét dùng đồ người khác đã dùng qua.

Đặc biệt là người phụ nữ kia, không hiểu sao không thích.

,

Diêu Hữu Thiên tìm cả buổi, cuối cùng tìm ra được một chiếc áo sơ mi mới của Cố Thừa Diệu. Khoác lên làm áo ngủ.

Mác trên chiếc áo sơ mi này vẫn chưa xé ra, nhưng lúc Diêu Hữu Thiên ngủ trên giường lại cảm thấy quanh mình toàn là mùi của Cố Thừa Diệu.

Mùi trên người anh không phải mùi xạ hương trên người đàn ông. Cũng không phải mùi mồ hôi trên người một số đàn ông.

,

Một mùi hương vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, đầy nam tính ——

Xoay người, mùi hương đó lại càng đậm hơn. Diêu Hữu Thiên biết đó là vì ở trên giường Cố Thừa Diệu.

Cô có nổi xúc động muốn đổi hết những vật dụng này đi, nhưng cô đã đi qua đi lại cả một buổi tối, quả thực hơi mệt mỏi.

Thôi, ngày mai đổi tiếp vậy.

,

Diêu Hữu Thiên rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Có điều quanh mình đều là mùi của Cố Thừa Diệu.

Điều này khiến cô cả đêm ngủ không ngon, liên tục nằm mơ.

Cho đến khi Diêu Hữu Thiên thức dậy vào sáng sớm, lại nhìn thấy một bóng đen mờ mờ hiện ra trước mắt mình ——

.....

Cố Thừa Diệu cũng có một đêm không ngon giấc.

Ngược lại anh không phải vì đổi giường. Mà là bị Diêu Hữu Thiên chọc tức.

Phòng của anh, nhà của anh, bây giờ bị một người phụ nữ tiến dần từng bước.

Mà người phụ nữ đó còn là người anh ghét. Anh không thể đuổi cô ra ngoài, thậm chí không thể làm gì cô ——

,

Buồn bực. Vô cùng buồn bực.

Cố Thừa Diệu suy nghĩ liên tục cả buổi tối, phải chinh Diêu Hữu Thiên thế nào.

Anh đã nghĩ ra N cách, rồi lại gạt bỏ từng cái một. Cuối cùng rốt cuộc kế hoạch hoàn chỉnh đã thành hình, lúc này mới nặng nề ngủ thiếp đi.

.....

Hôm qua khi Kiều Tâm Uyển nhìn thấy tờ báo thì vô cùng tức giận.

Đương nhiên bà không thể nghi ngờ năng lực kia của con trai mình.

Nhưng con trai của mình bị người khác nói vậy, bà vẫn cực kỳ không vui.

Mà điều này càng chứng tỏ con trai hoàn toàn không nghe lời bà, vào lúc bà không biết, anh bằng mặt mà không bằng lòng.

,

Bà rất thích Diêu Hữu Thiên, sợ Cố Thừa Diệu sẽ chọc tức Diêu Hữu Thiên.

Hôm qua vốn là muốn tìm Diêu Hữu Thiên, nhưng có quá nhiều người die,n; da.nlze.qu;ydo/nn gọi điện hỏi bà chuyện trên tin tức có phải là thật không.

Trong lòng vô cùng tức giận, khiến bà không tìm Cố Thừa Diệu tính sổ trước.

Sáng sớm hôm nay, bà đã đến.

,

Nếu như con trai còn không biết điều giống như tối hôm trước, rõ ràng đã kết hôn rồi còn ra ngoài làm vậy, vậy bà nhất định sẽ dạy dỗ anh từ tế một chút.

Cửa nhà bị mở ra, khi bà thấy Diêu Hữu Thiên với khuôn mặt kèm theo vầng mắt thâm quầng, trên người còn mặc áo sơ mi của Cố Thừa Diệu.

Trong lòng bà lại bắt đầu mừng thầm

Nhìn đi, bà biết con trai mình chỉ mạnh miệng thôi.

,

Bà không tin, một người đẹp có thân hình có diện mạo giống như Diêu Hữu Thiên ở bên cạnh, Cố Thừa Diệu lại không có chút cảm giác nào.

“Thiên Thiên à. Chào buổi sáng.”

“Mẹ? Mẹ.” Diêu Hữu Thiên vẫn chưa thích ứng lắm với bà mẹ chồng này: “Sao mẹ lại tới đây?”

“Đưa bữa sáng cho các con đấy.” Kiều Tâm Uyển giơ tay lên, phía trên đúng là một túi bữa sáng.

,

“Cám ơn mẹ.” Diêu Hữu Thiên được sủng ái mà kinh ngạc. Mẹ chồng đích thân đưa bữa sáng cho mình? Có phải đãi ngộ này quá tốt một chút rồi không?

“Cám ơn cái gì. Đúng là một đứa bé ngoan.” Kiều Tâm Uyển xách bữa sáng vào cửa, đặt lên bàn ăn xong, lúc xoay người đối mặt với Diêu Hữu Thiên thì trên mặt đầy ý cười: “Thiên Thiên à, con gả vào nhà họ Cố thì chính là con gái của mẹ. Đừng khách sáo với mẹ như vậy.”

“.....” Diêu Hữu Thiên chỉ cười không nói gì. Cô vẫn rất có thiện cảm với Kiều Tâm Uyển.

“Thừa Diệu đâu?” Kiều Tâm Uyển liếc nhìn về phía phòng: “Đã trở thế này rồi, vẫn chưa dậy sao?”

,

“Anh ấy vẫn đang ngủ ——”

Hắn là vẫn đang ngủ đúng không? Diêu Hữu Thiên liếc nhìn căn phòng phía sau.

“Mẹ đi gọi nó.” Kiều Tâm Uyển trông chờ nhìn về mặt của con trai. Nhưng không đợi bà vào phòng ngủ chính, Cố Thừa Diệu đã đẩy cửa phòng khách ra trước một bước.

Trên người vẫn mặc quần áo ở nhà ngày hôm qua. Có điều hơi nhăn một chút.

Kiều Tâm Uyển ngẩn ra một lát.

,

Cửa phòng ngủ chính mở rộng, con trai xuất hiện từ phòng khách ——

Kiều Tâm Uyển đến tuổi này rồi, còn có gì mà không hiểu?

Trong lòng vô cùng hờn giận, nhưng không hiện ra trên mặt chút nào: “Thừa Diệu. Sao còn dậy trễ vậy? May mà hôm nay không đi làm, nếu không con đã đến muộn rồi.”

,

“Mẹ cũng biết nói hôm nay không đi làm” Vừa nãy ánh mắt của Cố Thừa Diệu chưa từng rời khỏi người Diêu Hữu Thiên.

Thấy cô lại mặc áo sơ mi của mình, ánh mắt anh ửng đỏ.

Người phụ nữ chết tiệt này, ai cho cô ta cái quyền động vào đồ của anh chứ?

Chiếc áo sơ mi này chính là Yên Nhiên mua cho anh, anh vẫn chưa kịp mặc.

,

“Ai cho cô mặc áo sơ mi của tôi? Cởi ra.”

Không chút nghĩ ngợi, những lời này đã nói ra miệng.

Diêu Hữu Thiên ngẩn ra, Cổ Thừa Diệu cao lớn hơn cô quá nhiều, mà hôm qua cô tạm thời không tìm thấy quần áo để thay.

Sáng nay thức dậy muốn gọi điện thoại bảo Từ Từ Nhiễm đưa cho mình bộ quần áo, không ngờ Kiều Tâm Uyển đã đến rồi.

Bởi vì áo sơ mi của anh rất dài, rất rộng, gần như đã đến đầu gối cô.

Cô không lo lắng về vấn đề lộ liễu, cho nên không cởi ra.

,

Không ngờ Cổ Thừa Diệu phản ứng mạnh như vậy.

“Thừa Diệu, sao lại nói thế với Thiên Thiên? Chẳng phải là một cái áo sơ mi thôi sao?”

Đưa con trai ngu ngốc, người phụ nữ chịu mặc quần áo của con, chính là chấp nhận con rồi đấy. Không hiểu điều đó sao?

Bà Kiều lại nghĩ quá nhiều rồi.

Trong lòng Cổ Thừa Diệu rất giận, hận đến mức gần như muốn xông lên lột áo sơ mi trên người Diêu Hữu Thiên xuống.

“Thiên Thiên, đừng để ý đến nó. Mẹ biết rõ, nó tức giận vì vừa mới rời giường.”

Vào lúc này Kiều Tâm Uyển lại cười, kéo tay Diêu Hữu Thiên, về mặt thân thiện đi về phía bàn ăn.

,

“Qua đây, cũng không biết Thiên Thiên con thích ăn cái gì. Đồ ăn sáng gì mẹ cũng đã mua một chút. Con đừng chê nhé.”

“Cám ơn mẹ, con ăn được hết.”

Diêu Hữu Thiên không kén ăn. Đối với cô mà nói, bất kỳ thức ăn gì cũng là trời cao ban ân.

,

Cổ Thừa Diệu có một đêm không ngon giấc, chỉ nghĩ sáng nay thức dậy phải hành hạ người phụ nữ không biết sống chết, hết lần đến lần khác khiêu khích anh kia.

Nhưng không ngờ Kiều Tâm Uyển lại tới đây.

Trước mặt mẹ, đương nhiên anh chẳng dám làm gì.

,

Chỉ có thể dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Diêu Hữu Thiên. Đồng thời trong lòng càng liên tục oán thầm.

Nhìn thái độ của Kiều Tâm Uyển, sự đối xử lấy lòng điển hình.

Trước đây đối xử với Bạch Yên Nhiên như vậy, bây giờ lại ân cần với Diêu Hữu Thiên như thế.

Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận gia thế của Bạch Yên Nhiên thật sự có hơi khó chấp nhận. Chỉ cảm thấy Kiều Tâm Uyển phân biệt đối xử.

,

Tất cả đều là do Diêu Hữu Thiên.

Quả là đáng hận.

Cố Thừa Diệu tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang trút giận sang người khác.

Dù thế nào anh cũng nhìn Diệu Hữu Thiên không thuận mắt, mặc kệ cô làm gì, trong mắt anh cũng là sai.

,

Diệu Hữu Thiên không thể không cảm nhận được ánh nhìn chăm chăm của Cố Thừa Diệu. Có điều khiến mình nhìn như không thấy mà thôi.

Bị ánh mắt Cố Thừa Diệu trừng trực tiếp lại hung ác như vậy, Diệu Hữu Thiên thật sự không nuốt trôi cơm.

Tùy ý ăn một chút đã dừng lại: “Con ăn xong rồi.”

,

“Lượng thức ăn quá ít. Phụ nữ ấy mà, cũng không thể ra sức giảm cân được. Phải ăn nhiều một chút.”

Kiều Tâm Uyển cũng chỉ nói vậy thôi, sức ăn của bà cũng không lớn.

Đã ăn bữa sáng xong rồi, bà lập tức muốn đi vào chủ đề chính.

Hôm nay tới đây, không chỉ vì ăn cơm với hai đứa nhỏ này.

,

“Thiên Thiên à. Hôm qua mẹ đã nói chuyện với ba con rồi. Ông ấy cũng cho rằng con đến thành phố Y sẽ rất tốt. Công ty đã quyết định rồi. Để con và Thừa Diệu cùng đến thành phố Y.”

“Con đấy. Vẫn phụ trách công việc bên tập đoàn Chính Phát. Để Thừa Diệu quản lý công ty chi nhánh là được rồi.”

“Các con thấy như thế nào?”

,

Diệu Hữu Thiên vẫn chưa suy nghĩ kỹ. Vào lúc này Cố Thừa Diệu lại lên tiếng.

“Con đồng ý.”

Diệu Hữu Thiên có chút kinh ngạc nhìn anh một cái.

Chẳng phải trước đây Cố Thừa Diệu không muốn đi sao?

Tại sao anh ta lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Bị ám ảnh

Editor: Xám

Trên thực tế, Cố Thừa Diệu thật sự không muốn đến Y thị. Có điều đó là trước buổi sáng hôm nay.

Nhưng mà bây giờ anh đổi ý rồi.

Đến thành phố Y có gì không tốt?

Rời khỏi Bắc Đô, trời cao Hoàng đế ở xa*.

*trời cao Hoàng đế ở xa: quyền lực trung ương không quản lý được khu vực xa xôi.

Đến lúc đó, anh muốn ức hiếp Diệu Hữu Thiên thế nào, cũng sẽ không có người đến giúp cô ta.

Vừa nghĩ như thế, Cố Thừa Diệu không khỏi bắt đầu đắc ý ——

,
Ánh mắt lại nhìn về phía Diêu Hữu Thiên, mang theo một chút ý tứ mờ mờ.

Diêu Hữu Thiên bị ánh mắt có ý tứ sâu xa của anh nhìn đến mức trong lòng không khỏi sợ hãi.

Rốt cuộc Cố Thừa Diệu muốn làm gì?

Không hiểu sao, bây giờ cô phát hiện ra mình lại không đoán được tâm tư của Cố Thừa Diệu một chút nào.

Kiều Tâm Uyển mừng đến mức cười không khép miệng được. Trước đó chỉ sợ con trai không đồng ý, bây giờ đã đồng ý rồi, vậy còn có vấn đề gì nữa?

Không còn vấn đề nào nữa.

.....

Khoảng thời gian tiếp theo, hai người bình an vô sự.

Cố Thừa Diệu nghĩ rất đơn giản, bây giờ đang ở Bắc Đô, hơn phân nửa người nhà mình đã bị Diêu Hữu Thiên lôi kéo rồi.

Lòng đều hướng về cô ta, nếu như anh có chút động tĩnh gì, dám chắc người nhà sẽ không giúp anh, ngược lại giúp đỡ Diêu Hữu Thiên.

Cũng không ngần ngại xem là ai mang họ Cố?

,

Diêu Hữu Thiên lại đang nghĩ, sắp về thành phố Y rồi, tâm trạng hơi phức tạp.

Trụ sở chính của tập đoàn Chính Phát ở thành phố Y, ba mẹ cũng đều là người gốc ở thành phố Y.

Lúc đầu cô nghĩ vừa tốt nghiệp xong sẽ quay về tập đoàn Chính Phát, chia sẻ một phần giúp ba mẹ.

Nhưng vì quen biết Triệu Nhân Uyên ở đại học, quen nhau yêu nhau, cuối cùng đã quyết định sắp kết hôn.

Vậy nên cũng không quay về thành phố Y như mong muốn của ba mẹ.

Diêu Đại Phát lại không nỡ để cô ở bên ngoài chịu khổ. Đòi để Diêu Hữu Quốc đến Bắc Đô lập ra một chi nhánh công ty, định từ từ làm. Cũng để Diêu Hữu Thiên thử tay một chút.

,

Diêu Hữu Thiên vừa mới tốt nghiệp đã vào công ty làm trợ lý của tổng giám đốc.

Nếu nói không có người đứng sau, ai cũng không tin. Có điều cô là người hòa nhã, làm việc lại cẩn thận.

Cho dù bên dưới có người không phục, cũng không dám nói gì, càng không nói người ta là đại tiểu thư chính thống.

Mà bây giờ, rốt cuộc cô đã sắp về thành phố Y rồi.

Bởi vì phải xử lý này nọ quá nhiều, Diêu Hữu Thiên không hề đến nhà của Cố Thừa Diệu nữa.

Hai người không gặp mặt nhau, đương nhiên là bình an vô sự.

,

Lúc này Cố Tĩnh Đình đã hết ngày ở cử. Dự định đến nước Mỹ. Trước khi đi cả nhà họ Cố cùng nhau ăn bữa cơm.

Ngay từ lần đầu tiên Diêu Hữu Thiên đến thăm quan nhà họ Cố, đã thật sự biết được thế nào gọi là thế gia.

Nhà chung của nhà họ Cố ẩn mình thật sâu trong căn phố nhỏ. Tại Bắc Đô tắc đất tắc vàng này, lại có một căn nhà tứ hợp* to như vậy.

*Nhà tứ hợp: ngôi nhà thiết kế theo kiểu cổ của Trung Quốc, có bốn dãy nhà hợp lại thành hình chữ nhật (bên dưới có hình kèm theo).

Trong căn nhà to lớn bề thế này, sân vườn mang phong cách cổ xưa, hành lang lịch sự tao nhã.

Không nơi nào không lộ ra sự tinh xảo.

Sự tình xảo thế này, phong thái thế này, tuyệt đối không phải trong túi có mấy đồng là có thể đắp lên.

,

Uông Tú Nga cực kỳ hài lòng với cô cháu dâu Diêu Hữu Thiên.

Sau khi ăn cơm xong, lại một mình gọi Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên đến trước mặt nói chuyện.

"Thiên Thiên à. Đến thành phố Y rồi, cho dù bận việc, cũng phải thường xuyên gọi điện thoại cho bà già này. Rảnh rồi thì đến thăm bà, dù sao bay về Bắc Đô chỉ mất hai giờ. Bà sẽ mời quán gia đến đón cháu."

"Cháu biết rồi, bà nội." Thái độ của Diêu Hữu Thiên vô cùng khiêm tốn, gật đầu: "Cháu sẽ thường xuyên liên lạc với bà."

"Có điều, không về thăm bà thì cũng không cần gấp." Uông Tú Nga kéo tay Diêu Hữu Thiên, ánh mắt có ngụ ý nhìn về phía bụng cô: "Sớm sinh cho bà một đứa chất trai mập mạp. Cháu về, mang theo chất trai của bà cùng về."

,

¥ %/#%& ¥ *%..... &(%*

Ngay trước mặt cả nhà, Uông Tú Nga nói thẳng như thế, cho dù Diêu Hữu Thiên bình tĩnh hơn, trên mặt cũng hiện ra chút vẻ lúng túng.

Theo bản năng nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

Hơn một năm nữa, bọn họ sẽ ly hôn. Ai muốn sinh con của anh ta?

Hiếm thấy, cuối cùng Cố Thừa Diệu cũng có một lần suy nghĩ giống Diêu Hữu Thiên.

Ai cần con của người phụ nữ kia chứ?

,

Cô ta có tâm cơ như vậy, tái sinh lại lần nữa, cũng là một người có tâm cơ.

Anh không cần.

Hai người đều im lặng, không ai đáp lại lời Uông Tú Nga, bà cũng không giận Diêu Hữu Thiên, chỉ trừng mắt nhìn Cố Thừa Diệu một cái: "Thừa Diệu, cháu có nghe thấy lời bà nói không? Bà lão này cũng không còn bao nhiêu ngày nữa, cháu ——"

"Bà nội, bà nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi."

Diêu Hữu Thiên ngắt lời chỉ trích Cố Thừa Diệu của Uông Tú Nga, cô cũng không hi vọng Cố Thừa Diệu vì hiếu thuận mà lại muốn cô sinh em bé.

Nếu thật sự để Cố Thừa Diệu làm gì đó với cô nữa, cô nhất định phát điên mất.

"Được được được." Uông Tú Nga cười rộ lên, nhìn Diêu Hữu Thiên càng thêm hài lòng: "Đến lúc đó, bà còn phải nhìn chất trai của bà ra đời chứ."

,

Diêu Hữu Thiên lại cuống lên, thật sự không gánh vác nổi, đành phải thân nhiên đáp lại một tiếng: "Nhất định sẽ thấy."

Dù sao cũng chỉ là một năm, một năm sau Cố Thừa Diệu đã lấy người phụ nữ khác.

Rất nhanh sẽ có em bé thôi.

Vừa nghĩ như thế, lại cảm thấy rất bình thường.

,

Cố Thừa Diệu ngồi bên cạnh cô, dùng ánh mắt vô cùng khinh thường trừng cô một cái, nhất định sẽ có?

Da mặt cô ta đúng là dày. Muốn sinh con cho anh sao?

Nằm mơ đi. Anh sẽ không cho cô ta cơ hội đó.

Trong lòng đã quyết định, phải cách xa người phụ nữ này một chút, càng xa càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80-2: Bị ám ảnh (2)

Editor: Xám

Thành phố Y kề biển. Là một khu ở tỉnh N. Tài nguyên thiên nhiên ở nơi đây rất phong phú. Phong cảnh cũng rất đẹp.

Nhưng vì thành phố Z lân cận là một thành phố cảng lớn. Lại khai phá sớm hơn thành phố Y, cho nên người bình thường không biết đến thành phố Y.

Điều Hữu Thiên là người sinh ra và lớn lên ở thành phố Y.

Trụ sở chính của tập đoàn Chính Phát lại ở thành phố Y, cô sắp trở về, đương nhiên rất quen thuộc.

Nhà có sẵn, công ty cũng có sẵn. Cô chỉ cần đến công ty báo cáo là xong.

,

So ra, Cố Thừa Diệu lại phải bận bịu hơn nhiều.

Cố thị không có chi nhánh công ty ở thành phố Y. Anh phải xem đất trước, còn phải chọn chỗ ở của mình.

Từ trước đến giờ Cố Thừa Diệu khá bói móc, lại lười.

Căn nhà ở Bắc Đô của anh cách GC cũng không quá nửa giờ đi xe, anh còn ngại xa.

Lúc này đã đến thành phố Y, chẳng những phải chọn địa chỉ công ty thuận lợi, còn phải chọn chỗ ở tốt.

Còn có thông báo tuyển dụng, tìm người.

,

Mặc dù Cố thị có cử đi hai quản lý hỗ trợ, nhưng có rất nhiều chuyện phải hỏi Cố Thừa Diệu rồi mới quyết định được.

Cứ như vậy, anh bận đến mức chân không chạm đất.

Mỗi ngày trở lại khách sạn nằm vật xuống giường ngay, chớp mắt một cái đã một thời gian rồi không để ý tới Điều Hữu Thiên.

Điều Hữu Thiên không biết rằng Cố Thừa Diệu rất bận, chỉ cho rằng anh không muốn nhìn thấy mình, cố ý tránh cô, cô cũng vui mừng nhẹ nhõm.

,

Anh ta không muốn nhìn thấy mình, mình cũng không muốn nhìn thấy anh ta.

Có điều chẳng mấy chốc đã đến tết Đoan Ngọ.

Tết Đoan Ngọ mấy năm trước, Điều Hữu Thiên đều đi học ở Bắc Đô, năm nay trở lại đã dùng thân phận đã kết hôn rồi.

Đương nhiên Điều Đại Phát và Tuyên Tĩnh Ngôn muốn người một nhà ồn ào náo nhiệt một chút.

,

Bốn anh em nhà họ Điều, ngoài Điều Hữu Gia công tác ở Bắc Đô, Điều Hữu Quốc trấn giữ bên chi nhánh công ty.

Điều Hữu Quyền, Điều Hữu Thế đều làm việc ở thành phố Y.

Trong bốn anh em, ngoài Điều Hữu Quốc vì là con trưởng, cuối cùng sau khi xuất ngũ đã quay về tiếp nhận gia nghiệp, ba anh em còn lại đều không làm việc ở tập đoàn Chính Phát.

Mặc dù bình thường Điều Hữu Gia là người không ăn mặc theo xu hướng, nhưng lại là một nhà thiết kế thời trang.

Ab-bott. Không chỉ là tên tiếng Anh của Điều Hữu Gia. Cũng là nhà thiết kế vô cùng nổi tiếng ở giới thời trang.

Bạn nói đến Diêu Hữu Gia, không có ai biết, nhưng vừa nhắc đến Ab—bott. Giới thời trang không ai không biết.

,

Trang phục trên người Diêu Hữu Thiên đều do anh thiết kế.

Trang phục anh tự nghĩ ra mang thương hiệu quyền rũ. Hướng đi là trang phục thiết kế cao cấp và số lượng hạn chế.

Danh tiếng không thua nhãn hiệu phổ biến nhất một chút nào. Xã hội thượng lưu Bắc Đô có rất nhiều phu nhân, cũng có thể lấy việc Abbott giúp đỡ thiết kế trang phục làm vinh dự.

Vậy nên lần trước ở Bắc Đô, Diêu Hữu Gia mới sảng giọng với Bạch Yên Nhiên như thế.

Một nhà thiết kế giỏi không thể nhìn được có người lãng phí trang phục do người khác thiết kế ra.

Anh ba Diêu Hữu Quyền là một bác sĩ. Tuổi còn trẻ, đã là một bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện hạng nhất ở thành phố Y.

Anh tư Diêu Hữu Gia là một họa sĩ truyện tranh, có một phòng làm việc vẽ truyện tranh do mình mở.

Trước đây qua tết Đoan Ngọ, với Tuyên Tĩnh Ngôn cũng chỉ là người một nhà cùng ăn một bữa cơm. Náo nhiệt một chút.

Có điều bởi vì năm nay Cố Thừa Diệu đến thành phố Y, bà muốn long trọng một chút, nhân tiện thể hiện sự coi trọng của bên mình với Cố Thừa Diệu.

Vậy nên đã sớm gọi điện thông báo cho mấy người con trai, bảo bọn họ quay về nghỉ lễ.

,

Lại bảo Diêu Hữu Thiên nhất định phải gọi Cố Thừa Diệu cùng về.

Lúc nhận được điện thoại của mẹ, Diêu Hữu Thiên vốn đang muốn xem tiến độ trên công trường xây dựng làng du lịch.

Vừa xem thì không biết, xem rồi mới phát hiện, mấy tháng nay, làng du lịch lại liên tục kéo dài không hề khởi công?

Cố thị cũng được, tập đoàn Chính Phát cũng được, sao có thể cho phép xảy ra vấn đề này?

Diêu Hữu Thiên không có lòng dạ nào nói nhiều với mẹ, thuận miệng nói con biết rồi, cúp điện thoại, lúc này mới đi tìm hiểu tình hình.

.....

Chờ đến khi Diêu Hữu Thiên xong việc, quay về nhà mình. Lúc này mới nhớ ra chuyện vừa rồi mẹ gọi điện thoại nói với cô.

Trong thời gian này cô không hề biết Cố Thừa Diệu ở đâu, đang bận việc gì.

Sợ ba mẹ hỏi, vừa về đến đây cô đã ở lại chung cư ban đầu của nhà họ Diêu.

Vậy nên ba mẹ nhà họ Diêu cũng không biết, thật ra con gái và con rể không hề ở chung.

Diêu Hữu Thiên thờ dài, xem ra cô nhất định phải đi tìm Cố Thừa Diệu rồi.

,

Địa chỉ chi nhánh công ty của Cố thị đã xong, hơn nữa đã trang hoàng xong, qua vài ngày nữa là có thể khai trương.

Đương nhiên nhà ở của anh cũng đã chọn xong, chính là một tiểu khu lân cận cách công ty mười lăm phút đường xe.

Ngôi nhà có tổng cộng ba phòng, bởi vì chủ nhà sắp ra nước ngoài nên mới bán đi. Thiết bị lắp đặt nào cũng có sẵn.

Cố Thừa Diệu nghĩ dù sao cũng chỉ ở bên này một năm, cũng không đi mua nhà mới nữa.

Chỉ bảo người ta đổi hết vật dụng trong nhà đi. Lại tìm một người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp. Lúc này mới đến ở.

,

Mà anh không ngờ, anh vừa mới ở ngày đầu tiên, Diêu Hữu Thiên đã tìm đến.

Nhìn Diêu Hữu Thiên đứng ở trong phòng khách, mặc một bộ váy liền màu trắng, Cố Thừa Diệu giẫm cọt không hề khách khí.

"Mùi cô linh thật."

Anh làm xong hết việc, chọn lựa xong, cô ta thì hay rồi, không làm gì cũng có sẵn. Quả thật chính là ——

,

Về mặt Diêu Hữu Thiên bình tĩnh, làm như không nghe thấy chuyện Cố Thừa Diệu ám chỉ mình là chó.

Có câu chó cắn anh một miếng, chẳng lẽ anh còn cắn trả?

Nếu cô lên tiếng đáp lại, chẳng phải thật sự đã thừa nhận mình là thứ đó sao?

,

Cố Thừa Diệu tương đối hài lòng với ngôi nhà mới của mình. Bởi vì đôi vợ chồng kia có một sở thích, đều thích thưởng thức rượu giống anh.

Vậy nên trong nhà có một tủ rượu, điều hiếm có nhất là, đôi vợ chồng kia sắp ra nước ngoài, một số rượu quý đều để lại, ngược lại lời cho anh rồi.

Rót cho mình ly rượu đỏ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới đưa mắt lên nhìn Diêu Hữu Thiên.

"Nói đi. Tìm tôi có chuyện gì?"

Bọn họ là vợ chồng, cho dù không có chuyện gì, Diêu Hữu Thiên cũng có thể đến đây.

,

Nhưng điều này bị Cố Thừa Diệu tự động bỏ qua. Diêu Hữu Thiên trước mặt chính là một sự tồn tại không khiến người khác yêu thích.

Anh chán ghét cô còn không kịp, sao còn có thể muốn cô xuất hiện ở nơi ở của mình?

Vừa rồi Diêu Hữu Thiên không hề lên tiếng, mà yên lặng quan sát căn nhà một lát. Không thể không thừa nhận, mặc dù đáng vẻ Cố Thừa Diệu này giống như kẻ vô dụng, nhưng cách thưởng thức cũng không tệ.

Cố Thừa Diệu thấy cô không lên tiếng, liền bắt đầu âm thầm suy đoán.

Nhà mình vừa ổn định, anh vừa chuyển vào, Diêu Hữu Thiên đã theo tới. Cô ta như vậy là ——

"Cô sẽ không muốn chuyển đến ở cùng tôi chứ?"

,

Tên tự yêu mình thái quá này.

Diêu Hữu bắt lực phi nhỏ trong lòng. Nhưng trên mặt lại là ý cười mềm mại: "Hình như anh đã quên, tôi là vợ của anh."

Cho dù là chuyển đến ở cùng anh ta, cũng là việc nên làm.

Tay Cố Thừa Diệu cầm ly rượu, siết lại một chút. Vừa định nổi giận, nhưng nghĩ đến kế hoạch trước khi đến thành phố Y, đột nhiên mỉm cười.

"Cũng đúng. Tôi quên mất." Cố Thừa Diệu đặt chiếc ly xuống, nhìn chiếc túi xách nhỏ trên tay Diêu Hữu Thiên: "Cô sẽ không định chuyển đến như thế này chứ?"

,

Diêu Hữu Thiên cho rằng Cố Thừa Diệu nhất định sẽ phản đối mình và anh ta ở cùng nhau, không ngờ anh ta sáng khoái như vậy, nhất thời cũng không hiểu rõ anh đang nghĩ gì.

Hơn nữa cô vẫn chưa nghĩ xong, có phải thật sự chuyển đến ở cùng Cố Thừa Diệu hay không.

"Nếu hôm nay cô nói muốn ở lại, cũng được. Dưới tầng có cửa hàng bách hóa, nếu cần gì bây giờ cô tự đi mua đi." Lúc Cố Thừa Diệu nói, đứng dậy lấy ra một chùm chìa khóa và một tấm thẻ.

"Cho này, thẻ mở cửa và chìa khóa."

Diêu Hữu Thiên nhìn chìa khóa trên tay, lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh không nhìn ra chút manh mối nào của Cố Thừa Diệu.

,

Người này, sao đột nhiên lại tốt như vậy?

"Anh chắc chắn, anh muốn tôi chuyển đến đây à?"

"Cô là vợ tôi, không phải sao?" Cố Thừa Diệu cười, lộ ra hàm răng trắng. Nhìn anh rất chân thành, Diêu Hữu Thiên lại cảm nhận được có một cảm giác tóc gáy dựng lên.

Cô đột nhiên nhớ tới lần trước mình ở chỗ Cố Thừa Diệu, kết quả mơ thấy ác mộng cả buổi tối.

Cảnh tượng cuối cùng chính là Cố Thừa Diệu hóa thân thành một con quái thú, há mồm ăn tươi cô.

Sau lưng phát lạnh, Diêu Hữu Thiên ngồi thẳng người, làm mình bình tĩnh lại.

,

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Mặc kệ Cố Thừa Diệu dùng chiêu gì, cô cẩn thận đề phòng anh ta một chút là được.

Về mặt phòng bị của Diêu Hữu Thiên không thoát được mắt Cố Thừa Diệu.

Màu mắt anh càng đậm hơn, nhưng trên mặt lại không lộ ra vẻ gì.

"Tình hình bên này không tệ, đúng rồi, cô đi làm có xe không? Có cần tôi mua xe cho cô không?"

,

Nếu vừa rồi Diêu Hữu Thiên bị Cố Thừa Diệu làm hoảng sợ, bây giờ đã bị anh dọa rồi.

Trong mắt cô toát lên sự hoài nghi và không dám tin rất đậm.

Chẳng lẽ Cố Thừa Diệu hôm nay bị ám ảnh gì sao?

(Hết chương 80)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nhất định rất thú vị

Editor: Xám

Không phải Cố Thừa Diệu này bị ám ảnh gì rồi chứ?

Diêu Hữu Thiên không lên tiếng, mở to đôi mắt trong veo như nước mùa thu, nhìn chằm chằm Cố Thừa Diệu giống như biến thành người khác ở trước mặt.

Không khí trong phòng khách rất yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh.

Kim đồng hồ trên vách tường đã đi được một vạch, hai người đều không nói gì.

Cố Thừa Diệu bị Diêu Hữu Thiên nhìn thẳng như vậy, không hề chột dạ chút nào.

,

Anh vừa mới về nhà, trên người vẫn mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen.

Cà vạt của áo sơ mi đã sớm bị anh kéo xuống. Cúc áo sơ mi đã tháo hai nút, lộ ra lồng ngực cường tráng ở bên trong.

Anh có một dáng người cực kỳ cao lớn.

Diêu Hữu Thiên nghĩ đến hai lần anh đánh nhau thô bạo với người ta, ngược lại không phải trong lòng không nghĩ ngợi.

,

Cố Thừa Diệu này, nhìn thì giống kẻ ăn chơi trác táng, nhưng thân thủ lại không phải tốt bình thường.

Thân thủ của anh ta là luyện ở đâu? Phải biết rằng lúc còn nhỏ anh hai đánh nhau với người ta cũng tính là hung hãn.

Vừa nghĩ tới anh hai, Diêu Hữu Thiên lập tức nhớ ra mục đích hôm nay mình đến đây.

Lúc này mới phát hiện ra, mình vẫn bị Cố Thừa Diệu nhìn chằm chằm.

,

Có chút mất tự nhiên hắng giọng một cái. Cô nói sang chuyện khác: "Hôm nay tôi tới là có chút chuyện."

"Cô thích gì xe?" Cố Thừa Diệu không hỏi cô có chuyện gì, tiếp tục đề tài vừa rồi: "Bentley? Porsche? Hay là Ferrari?"

Diêu Hữu Thiên lại mất thoải mái lần nữa.

Lúc Cố Thừa Diệu hỏi, áp vào cô rất gần, người hơi cúi, nghiêng nhẹ khuôn mặt tuấn tú.

Và cả sự chân thành lấp lánh trong đôi mắt sáng kia ——

,

Nhịp tim không khỏi lỡ mất một nhịp. Nhưng cũng chỉ một lát.

Người đàn ông trước mặt tuyệt đối không phải người bạn có thể chộp vào.

Chớp chớp mắt, lúc mở mắt ra đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

"Không cần đâu." Cô cũng không điên. Mặc dù thành phố Y cũng được xem là thành phố cấp địa khu*, nhưng hiện giờ vừa mới khai phá.

*thành phố cấp địa khu: là một đơn vị hành chính tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Đây là cấp hành chính thứ hai trong thứ bậc các cấp hành chính, dưới cấp tỉnh nhưng trên cấp huyện. (Nguồn: wikipedia)

Lái chiếc xe Ferrari ở trên đường, rêu rao khắp nơi, tuyệt đối không phải là phong cách của cô.

"Tôi không có hứng thú với xe cộ, chỗ ở hiện giờ của tôi cũng cách Chính Phát không xa, thật sự không cần dùng xe."

,

Hơn nữa, không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cướp.

Thái độ của Cố Thừa Diệu như vậy, thậm chí có thể gọi là lấy lòng được rồi, nhất định có âm mưu.

Tạm thời Diêu Hữu Thiên không biết trong lòng anh có mưu đồ gì, nhưng lại biết nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

"Hôm nay tôi tới tìm anh, là có chuyện chính đáng muốn nói với anh."

Lúc Diêu Hữu Thiên đến công trường vào xế chiều, mới phát hiện ra vấn đề. Hiện giờ, người phụ trách của Cố thị là Cố Thừa Diệu, xảy ra chuyện rồi, đương nhiên là phải nói với anh.

"Hôm nay tôi đến công trường, phát hiện ra vẫn chưa khởi công. Tôi đã hỏi người của công ty chúng tôi, bọn họ nói, bên thi công là Cố thị mời tới, mà người của các anh vẫn chưa làm việc."

,

Đất hoàng kim tác đất tác vàng, công trình kéo dài thêm một ngày chính là tổn thất vài chục vạn.

Diêu Hữu Thiên không tin người của Cố thị không biết.

Vốn dĩ trên mặt Cố Thừa Diệu vẫn có chút vẻ đùa giỡn, lúc này đột nhiên ngời sáng người dậy.

"Đã hỏi nguyên nhân chưa?"

"Chưa." Diêu Hữu Thiên lắc đầu một cái: "Tôi không rõ là nguyên nhân gì, khiến công trình đến giờ vẫn chưa thi công. Nhưng lúc trước trên hợp đồng viết rất rõ ràng. Chuyện thi công giao cho Cố thị các anh. Nếu là như vậy, có phải các anh nên cho chúng tôi lời giải thích hay không?"

,

Cố Thừa Diệu nheo mắt lại, nhìn về mặt nghiêm túc của Diêu Hữu Thiên, anh đột nhiên cười cười: "Cái gì mà Cố thị chúng tôi? Bây giờ cô đã gả vào nhà họ Cố, lẽ nào không phải là người nhà họ Cố sao?"

Nếu là lúc bình thường, tất nhiên Diêu Hữu Thiên sẽ cãi lại, nhưng hôm nay cô lại không có tâm trạng đó.

"Thân là quản lý chấp hành xí nghiệp Chính Phát, tôi có trách nhiệm, cũng có nghĩa vụ nói rõ với anh, chuyện này tiếp tục kéo dài thêm, đối với hai bên chúng ta đều có tổn thất rất lớn."

"Cho dù tôi là người nhà họ Cố, hiện giờ tôi đang nhậm chức ở tập đoàn Chính Phát, cái tôi đại diện cho là lợi ích của xí nghiệp Chính Phát."

"Cố Thừa Diệu. Tôi tin rằng mẹ và chị gái để anh đến thành phố Y, không phải để anh đến chơi."

,

Cố Thừa Diệu trầm mặc, chi nhánh công ty mới vừa mới thành lập, chuyện phải xử lý vốn rất nhiều.

Công trình đó, trước khi Cố Tĩnh Đình sinh con chính là do cô phụ trách, về sau cô sinh em bé, lại chưa nói giao chuyện này cho ai.

Vào trước kì họp hàng năm, Cố thị đã nhận vài công trình lớn ở Bắc Đô. Ngược lại cũng có khả năng nhất thời sơ sót ——

"Tôi biết rồi. Lúc tôi mở cuộc họp vào ngày mai, tôi sẽ hỏi một chút."

"Ngày mai Cố thị họp lúc mấy giờ?" Diêu Hữu Thiên hỏi thêm một câu: "Tôi muốn tham gia."

,

"Sao? Cô không tin tôi à?"

Lúc Cố Thừa Diệu hỏi câu này, không mang theo chút cảm xúc nào, nhưng trong mắt lại có ý uy hiếp nhàn nhạt.

Nếu Diêu Hữu Thiên dám nói không tin anh, anh tin rằng mình không dạy dỗ cô ta một chút không được.

"Không phải." Diêu Hữu Thiên lắc đầu: "Bao giờ thêm một người cũng là thêm một biện pháp. Nếu như Cố thị thật sự có khó khăn gì, chúng ta có thể nghĩ biện pháp giải quyết với nhau."

"Không cần. Cố thị không thể bị bất kỳ kẻ nào làm khó."

Cố Thừa Diệu nói câu này, cũng không phải anh khoe khoang. Tại sao mấy năm nay anh có thể không vào công ty?

Còn không vì phía trên có hai người anh họ giỏi giang, một cô chị gái tài giỏi hay sao?

,

Có bọn họ, anh vui vẻ làm chuyện mình thích.

Nền móng của Cố thị được xem là vững chắc, phương diện kinh doanh tuyệt đối không thể có khó khăn.

"Cố Thừa Diệu." Thật ra Diêu Hữu Thiên không quen nhìn dáng vẻ tự phụ của anh: "Đã có ai nói với anh chưa? Tự tin quá chính là tự đại (ngạo mạn)?"

"Chưa." Cố Thừa Diệu lắc đầu, mở miệng tương đối ngênh ngang: "Cô là người đầu tiên."

Câu nói kế tiếp của Diêu Hữu Thiên bị bóp chết từ trong trứng nước, không nói tiếp được nữa.

,

Thôi. Hạ trùng không thể nói với băng*.

*Hạ trùng không thể nói với băng: ý chỉ không thể nói chuyện với người tri thức hạn hẹp.

Đối với loại người kiêu ngạo tự phụ như Cố Thừa Diệu, cô đã chẳng muốn nói gì rồi.

Đứng dậy, hôm nay Diêu Hữu Thiên không muốn ở lại nhà của anh: "Lời cần nói tôi đã nói xong rồi, ngày mai tôi sẽ đến chi nhánh công ty của Cố thị."

Lúc nói, cô đi về phía cửa, khi tay chạm vào nắm đấm cửa thì dừng lại một chút.

"Đúng rồi. Còn mấy ngày nữa chính là Tết Đoan Ngọ. Ba mẹ tôi bảo anh đến nhà chúng tôi ăn cơm."

’
Lúc nói lời này, ánh mắt cô nhìn về phía anh mang theo vài phần chỉ trích.

Theo lý mà nói, Cố Thừa Diệu là con rể của nhà họ Diêu, ngày đầu tiên đến thành phố Y, nên đi thăm ba mẹ nhà họ Diêu.

Anh ta thì hay rồi, liên tục kéo dài hơn một tháng.

Thật đúng là rất có lễ nghĩa.

"Ăn cơm?" Sau khi Diêu Hữu Thiên vào nhà lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Cố Thừa Diệu cau mày.

’
Anh thật sự không muốn gặp ông bố vợ giống như Thiên Lôi ấy ——

"Được rồi. Tôi biết rồi."

Thái độ hờ hững như vậy khiến Diêu Hữu Thiên lại oán thầm một hồi.

Thôi. Dù sao cũng chỉ là một năm, cô cần gì phải so đo với anh ta?

Diêu Hữu Thiên trừng mắt liếc anh một cái, sau đó rời đi.

Đề lại Cố Thừa Diệu đang suy nghĩ trong lòng, ngày mai sau khi Diêu Hữu Thiên đến ở cùng, anh phải tặng quà thế nào cho cô.

Nhất định phải làm cho cô ta vui mừng kinh ngạc đến mức trọn đời không quên mới được.

.....
Địa chỉ chi nhánh công ty ở thành phố Y của Cố thị ở ngay trong cao ốc văn phòng cách tập đoàn Chính Phát ba con phố.

Cũng không thể nói Cố Thừa Diệu cố ý. Thành phố Y nhỏ hơn Bắc Đô nhiều, chỗ sầm uất chỉ có vài nơi mà thôi.

Khu vực tốt một chút, đều bị Diêu Đại Phát thuê cả rồi.

Không muốn dựa vào thế lực của ba vợ, cuối cùng cũng chỉ có thể chọn chỗ đó.

’
Diêu Hữu Thiên vào đến cổng công ty, báo tên mình ở quầy lễ tân.

Đối phương vừa nghe thấy là xí nghiệp Chính Phát đến, lập tức báo lên, sau đó để Diêu Hữu Thiên tự mình lên tầng.

Diêu Hữu Thiên lên lầu, lúc nhìn thấy cách bài trí và trưng bày ở trước mặt, trong lòng có một chút tán thưởng.

Cố Thừa Diệu kia cũng phải kẻ vô dụng giống như cô nghĩ nhĩ.

’
Nhìn biển hiệu công ty, ngừng đầu, mỗi một khu vực làm việc đều được ngăn cách chuẩn xác.

Mặc dù mới có một tháng, nhưng chỉ cần nhìn cảm giác trên khuôn mặt của từng nhân viên làm việc, sẽ biết ngay bọn họ có thật sự thích công việc này hay không, hay chỉ đang mò cá*.

*mò cá: giống với câu “thừa nước đục thả câu”: nhân lúc hỗn loạn để trục lợi.

Thành kiến với Cố Thừa Diệu trong lòng tiêu tan vài phần, nhưng trên mặt Diêu Hữu Thiên không lộ ra chút nào.

Cô biết khá rõ mục đích hôm nay mình tới đây.

’
Trong phòng họp rộng rãi sáng sủa.

Cố Thừa Diệu ngồi ở vị trí chủ tọa, Diêu Hữu Thiên ngồi vào bên cạnh anh.

Mà thư ký Tiểu Mã của Cố Thừa Diệu, lại ngồi bên phải anh.

Tiểu Mã này chính là người của công ty GC ở Bắc Đô, Cố Thừa Diệu đã quen dùng, đưa thẳng người sang đây.

Thấy thư ký của Cố Thừa Diệu là một cậu trai, Diệu Hữu Thiên lại kinh ngạc thêm một chút.

,

Nên biết rằng chuyện không thiếu nhất ở phòng làm việc chính là mấy chuyện không thể không nói giữa ông chủ và thư ký.

Mà Cố Thừa Diệu mời một thư ký nam, dưới tình hình bình thường có thể giảm bớt rất nhiều tình huống phát sinh.

Tầm mắt trở lại người Cố Thừa Diệu một lần nữa, áo sơ mi thủ công được là phẳng phiu, cà vạt hoàn mỹ thất ở giữa.

Tôn lên đáng người cực kỳ cao lớn của anh.

,

Anh ngồi ở đó, một tay đặt ở trên bàn hội nghị, tay còn lại nắm lấy cây bút máy vô cùng tùy ý.

Ngồi bút gỗ khe khẽ lên mép bàn, ánh mắt của anh nhìn thẳng về phía quản lý phòng khai thác.

"Trước khi tôi đến thành phố Y mở chi nhánh công ty, hẳn là quản lý Trần đã đến rồi. Tôi nhớ lúc ấy công ty đã thuê một văn phòng nhỏ làm phòng làm việc, phụ trách việc trên công trường."

"Mời anh nói cho tôi biết, vì chuyện gì mà đã qua mấy tháng rồi, công trình vẫn kéo dài không khởi công."

,

Lời của anh, nhìn qua thì không hề để ý. Nhưng con ngươi đen như mực không hề chớp nhìn chăm chăm khuôn mặt của quản lý Trần.

Đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, giống như nếu nói ra lý do không hợp lý, anh sẽ lập tức bảo anh ta rút đi vậy.

"Cố tổng. Chuyện đó, tôi đã từng nói với tổng giám đốc Cố rồi."

Quản lý Trần nhìn cậu ba nhà họ Cố còn trẻ hơn Cố Thừa Kỳ một chút kia. Khí thế trên người anh không giống với Cố Thừa Kỳ chút nào.

Nhưng anh ta không khỏi cảm thấy trong lòng phát run.

,

"Tổng giám đốc Cố không ở đây." Giọng nói của Cố Thừa Diệu càng lạnh hơn mấy phần: "Cho dù anh ấy ở đây, tôi, thân là người phụ trách chi nhánh công ty, không thể biết nguyên nhân sao? Hay là không có tư cách hỏi anh?"

"Không, không phải. Đương nhiên không phải." Mồ hôi trên trán quản lý Trần hình như đã sắp rơi xuống. Không thể không tăng tốc độ lên, thuật lại một lượt.

"Vâng, là thế này, ban đầu tập đoàn Chính Phát cung cấp đất cho chúng ta. Thật ra cũng không phải tất cả là của bọn họ. Trên phần đất chúng ta quy hoạch, ở giữa có một mảnh, không lớn lắm, chỉ hai trăm mét vuông. Ngay ở hai thước vuông kia, là một nhà kho của một người thu mua ve chai. Bà già đó rất lợi hại, lại rất hung dữ, chúng tôi đã cho người đến mấy lần, bà ta đều không chịu nhượng bộ. Cho dù điều kiện chúng tôi đưa ra rất tốt, nhưng chẳng những không đồng ý chuyển đi, thậm chí còn thường xuyên lấy rác ném vào người của chúng tôi."

,

Qua lại thường xuyên, công ty không còn ai sẵn lòng đi đàm phán với bà lão kia nữa

Ai thích bị người khác ném rác chứ. Lại không phải là kẻ thích bị ngược đãi.

Quản lý Trần xoa mũi. Chuyện mấy tháng không có tiến triển, đúng thật là anh ta không làm tròn chức trách: "Chúng tôi đã thử báo cảnh sát, cũng đã thử cưỡng ép một chút, nhưng đối phương có quyền tài sản của mảnh đất kia. Vậy nên chúng tôi ——"

Mặc dù mảnh đất kia không lớn, nhưng chủ nhà người ta không chịu nhượng lại, công trình của bọn họ không thể tiến hành thuận lợi được.

,

Thật ra anh ta đã từng nói chuyện này với Cố Thừa Kỳ.

Có điều lúc ấy nhà họ Cố và nhà họ Diệu đang kiện tụng. Bản thân Cố Thừa Kỳ cũng không xác định được, cuối cùng hai nhà có thể hợp tác thành công không.

Về sau Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên kết hôn rồi, lúc này mới đưa lại hợp tác lên chương trình làm việc.

Thật sự mà nói, quản lý Trần có chút oan uổng, anh ta nhận được chỉ thị chuẩn bị khởi công, có điều cũng chính là chuyện cả một tháng nay.

Mà bà lão kia thật sự rất khó đối phó.

,

Cố Thừa Diệu đột nhiên cười: "Ý của anh là, anh muốn nói với tôi, ngay cả một mảnh đất các anh cũng không giải quyết được?"

Mặt của quản lý Trần biến thành trắng bệch: "Đương nhiên là không phải. Có điều, trước đây lúc tôi báo cáo với tổng giám đốc Cố, ý của tổng giám đốc Cố là anh sẽ xử lý chuyện này."

Anh? Cố Thừa Diệu hí mắt lại.

Nhớ đến chị gái hết lần này đến lần khác bảo anh đến thành phố Y, Kiều Tâm Uyển cũng liên tục chỉ đạo anh đến.

Thì ra là ở đây chờ anh.

,

Gật đầu, anh quay sang nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: "Cô hiểu rõ chuyện rồi chứ? Mảnh đất hợp tác kia lại do xí nghiệp Chính Phát của các cô cung cấp, bây giờ không thể thuận lợi mở rộng. Có phải có nghĩa là tập đoàn Chính Phát của các cô cũng cần phải chịu trách nhiệm hay không?"

Diêu Hữu Thiên trừng mắt nhìn Cố Thừa Diệu một cái, lúc đầu nói chuyện hợp tác với Cố Tĩnh Đình, cô đã nói rất rõ ràng rồi.

Sau khi Diêu Đại Phát thu mua mảnh đất kia, ở giữa có một mảnh không phải của tập đoàn Chính Phát bọn họ.

Hiện giờ Cố Thừa Diệu lại dùng người này để xoay chuyển tình thế, biến thành người hại công trình không thể tiến hành thuận lợi. Giống như bọn họ.

,

"Chuyện mảnh đất kia, trước đây tôi đã nói với tổng giám đốc Cố và cả quản lý Trần rồi." Diêu Hữu Thiên không hề cho rằng mình có lỗi: "Mà lúc đó quản lý của Cố tổng đã hứa hẹn với tôi, Cố thị có thể giải quyết được."

Lúc cô nói, không quên thần nhiên quét ánh mắt về phía quản lý Trần: "Bây giờ tôi mới biết, cũng có 'chuyện nhỏ' Cố thị không giải quyết được."

Ánh mắt Cố Thừa Diệu khẽ híp lại, che giấu toàn bộ ý nghĩ bên trong.

Ánh mắt bình tĩnh rơi lên khuôn mặt Diêu Hữu Thiên, đột nhiên mỉm cười: "Nếu mấy người đều cho rằng đây là chuyện nhỏ. Vậy chỉ bằng cô đi giải quyết đi."

,

Diêu Hữu Thiên trừng lớn hai mắt, Cố Thừa Diệu có ý gì?

Vào lúc này Cố Thừa Diệu lại không hề kiêng dè khoác tay lên vai cô, nhìn người trong phòng họp đều đang nhìn mình chằm chằm.

Anh cũng không khách sáo nói: "Bây giờ cô chính là vợ của tôi. Nếu như cô đã là vợ tôi, tôi lại là người phụ trách của Cố thị. Vậy cô cũng coi như là người của Cố thị rồi. Loại chuyện nhỏ này, để cô ra tay giải quyết là được rồi."

Vỗ vỗ vai Diêu Hữu Thiên, anh cười tương đối sâu xa: "Ta tin tưởng rằng, cô nhất định có thể giải quyết, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Anh cố ý

Editor: Xám

"Tôi tin rằng, cô nhất định có thể giải quyết, đúng không?"

Lúc Cố Thừa Diệu nói, đưa tay ra vỗ vỗ vai Điều Hữu Thiên, ánh mắt không quên liếc qua trang phục trên người Điều Hữu Thiên.

Mặc bộ đồ công sở đẹp dễ như thế. Không biết cảnh tượng bị người ta ném rác đầy người là thế nào đây?

Đúng vậy.

Một tháng nay, Cố Thừa Diệu vẫn luôn bận rộn chuyện mở công ty mới, nhưng cũng không bỏ qua mảnh đất vốn phải khởi công từ sớm kia.

Anh đã sớm nghĩ ra biện pháp giải quyết rồi.

,

Hôm qua Điều Hữu Thiên vừa nói, anh đã biết ngay.

Ngược lại đáng về vội vàng sốt ruột của Điều Hữu Thiên khiến anh hơi buồn cười.

Nếu cô ta để tâm như vậy, vậy anh sẽ cho cô ta chút việc để làm.

Hôm nay chỉ là mượn cớ nổi giận với quản lý Trần, dẫn lửa lên người Điều Hữu Thiên mà thôi.

Cho dù quản lý Trần không tỏ ra khó xử. Anh cũng có cách khiến Điều Hữu Thiên đi làm.

Bây giờ, anh sẽ chờ Điều Hữu Thiên giải quyết chuyện trước mắt thế nào.

,

Anh thật sự rất chờ mong đấy.

Sự thân thiết đột ngột của Cố Thừa Diệu khiến Điều Hữu Thiên lại cảm thấy trong lòng hơi sợ hãi.

Rốt cuộc người này đang nghĩ gì?

Đối diện với ánh mắt như ngu ngơ của đám người trong phòng hội nghị, lúc này mới phát hiện ra tay Cố Thừa Diệu vẫn đặt trên vai cô.

Có chút bức mình, đứng bật dậy, tiện thể cũng thoát khỏi tay anh.

"Biết rồi. Tôi sẽ đi xử lý."

,

Cố Thừa Diệu không tốt bụng, cô biết rất rõ.

Nhưng cô cũng sẽ không sợ. Một mảnh đất mà thôi. Tập đoàn Chính Phát có thể lấy được nhiều mảnh đất như vậy, chỉ vốn vện hai trăm mét vuông, cô còn không để vào mắt.

"Tôi chờ." Cố Thừa Diệu vỗ tay, vẻ mặt xem kịch vui.

Cho dù Điều Hữu Thiên kiên nhẫn hơn, cũng không nhìn nổi đáng về ta đây của Cố Thừa Diệu, không nhịn được cho anh một ánh nhìn xem thường.

Lúc này mới xoay người rời đi.

,

Sau khi Điều Hữu Thiên đi, vẻ vui đùa trên mặt Cố Thừa Diệu không còn thấy nữa, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo rơi xuống những người ngồi ở đây.

"Một số người đang ngồi ở đây, cũng là người cũ đến từ công ty ở Bắc Đô. Những lời khác, tôi cũng không muốn nói nữa. Nếu như cho rằng có thể mượn cớ mình là người cũ của công ty, không nỗ lực vươn lên, mà muốn thừa nước đục thả câu, vậy thì quay hết về Bắc Đô cho tôi."

Quét mắt qua quản lý Trần một cái, trong mắt có chút cảm giác lạnh lẽo rõ ràng: "Chuẩn bị việc khởi công. Sau một tuần nữa, làng du lịch sẽ có thể tiến hành nghi thức đặt móng."

Lại nhìn quản lý phòng tuyên truyền một cái: "Đưa ra ba phương án về nghi thức đặt móng. Ba ngày sau, tôi muốn nhìn thấy chúng xuất hiện ở trên bàn làm việc của tôi."

,

"Cố tổng?" Quản lý phòng tuyên truyền có chút không hiểu, lên tiếng: "Anh chắc chắn một tuần nữa là có thể khởi công ư? Anh tin tưởng cô Diệu đó như vậy ——"

"Không phải tôi tin tưởng cô ấy." Ánh mắt Cố Thừa Diệu liếc quản lý phòng tuyên truyền một cái, thân nhiên mở miệng: "Tôi tin tưởng chính mình."

Những người đang ngồi đưa mắt nhìn nhau. Dưới sự ra hiệu của thư ký Tiểu Mã, tản ra tới tấp như chim muông.

Đề lại Cố Thừa Diệu ngồi một mình ở phòng hội nghị, nhìn vị trí vừa rồi Diêu Hữu Thiên đã ngồi, ánh mắt không rõ ý tứ.

.....

Lúc Diêu Hữu Thiên đến công trường vào hôm qua. Đã phát hiện ra.

Giữa một mảnh đất trống hoang vu, một vùng kiến trúc kiểu nhà ổ chuột dựng lên cực kỳ nổi bật.

Thậm chí bên ngoài tường gạch màu đỏ không có bất kỳ lớp xi măng nào, qua sự tích tụ của năm tháng, sắc đỏ đã bạc màu, nhìn như một đồng gạch vụn.

Cũ nát, đầy mùi suy bại.

Kính của cửa sổ đã rơi ra từ lâu, đều là dùng giấy dán lên. Xung quanh chất đầy những phế phẩm như hộp giấy vụn, chai nhựa.

,

Ruồi nhặng không ngừng luẩn quẩn trên những thứ đồ kia. Cho dù đã cách mùi hôi thối đó hơn mười bước, đều có thể ngửi thấy được, lại càng không nói đến bây giờ là mùa hạ.

Hôm qua, chỉ vì chưa khởi công, cô cảm thấy hơi kinh ngạc rồi rời đi.

Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng như trước mặt, lại đứng bất động ở đây.

Nơi như thế này, lại có người ở sao?

,

Trước khi cô đến, đã cố ý đi tìm quản lý Trần để lấy một bản tài liệu của người chủ nơi này.

Tài liệu ít đến đáng thương, chỉ có một tờ giấy mỏng manh.

Đó là một bà già cô độc. Họ Đinh.

Không chồng, không con. Sống một mình ở đây.

,

Lúc không có chuyện gì làm bà sẽ ở bên ngoài nhặt những phế phẩm kia. Sau đó bán đi.

Không chết đói, cũng hoàn toàn không thể gọi là quá tốt.

Bàn tay Diêu Hữu Thiên xuôi ở bên người nắm dây túi xách thật chặt, bước chân đi về phía chính giữa khu kiến trúc kia.

Cửa là cửa gỗ kiểu rất cũ, đã vỡ không còn ra hình dạng gì.

Cũng không có khóa. Chỉ khép hờ như vậy thôi.

,

Diêu Hữu Thiên đẩy cửa ra, bên trong có một mùi kỳ dị

Trên mặt cô không có biểu hiện kỳ lạ, nhẹ nhàng gõ tay lên cửa hai cái: "Có ai không?"

Không có ai đáp lại, cô lại gõ hai lần nữa: "Có ai không?"

Vẫn không được đáp lại. Cô đi vào bên trong.

Chiếc giường cũ nát, chần ở phía trên đã lộ ra ruột bông bên trong.

,

Xung quanh đều chất đầy phế phẩm, chỉ dùng một tấm vải đỏ đầy lỗ rách che một chút. Dưới tấm vải đỏ là một chiếc bếp lò vô cùng đơn giản.

Đang đốt than, hình như phía trên còn đang đun nước?

Than lửa khiến mùi kỳ dị ở đây càng nồng hơn. Mùi khét.

"Có người ——" Lần này, chữ “không” còn chưa ra khỏi miệng, một giọng nói đã ngắt lời cô.

,

"Cô là ai? Cô ở đây làm gì?"

Một giọng nói khàn khàn, nhưng lại đầy sắc bén, mang đậm chất tiếng địa phương của thành phố Y vang lên.

Diêu Hữu Thiên bị giọng nói đó làm giật mình. Xoay người sang, lập tức nhìn thấy một bà lão đầu tóc bạc phơ.

,

Quần áo trên người đầy miếng vá.

Trên tay xách hai túi lớn màu đen, không nhìn ra được là có gì. Nhưng trong đôi mắt nhìn về phía Diêu Hữu Thiên đầy ý thù địch.

"Cô là ai? Cô ở đây làm gì?" Bà lão kia lại hỏi thêm một câu.

Diêu Hữu Thiên thu lại suy nghĩ vừa rồi bị dọa sợ, khom người, lấy danh thiếp của mình từ trong túi ra.

"Bà Đình, chào bà. Cháu là người của tập đoàn Chính Phát ——"

"Cút đi ——"

,

Bà lão vừa nhìn thấy tấm danh thiếp kia đã kêu lên, tay xách túi lớn liên tục vung vẩy: "Tôi sẽ không chuyển đi, tôi chết cũng sẽ không chuyển. Cô cút ra ngoài cho tôi. Cút ra ngoài!"

"Bà Đình, con người hoàn toàn không thể sống ở nơi như thế này được. Chỉ cần bà đồng ý chuyển đi, chúng cháu có thể đổi cho bà căn nhà tốt hơn. Chúng cháu ——"

Diêu Hữu Thiên thử giảng đạo lý với bà lão Đình này.

Con người hoàn toàn không thể sống ở nơi thế này, hơn nữa cũng dễ ngã bệnh.

,

Chỉ cần đổi một nơi có điều kiện tốt hơn, lại cho bà ấy phí di chuyển đầy đủ, Diêu Hữu Thiên không tin bà sẽ không đồng ý.

"Cút ra ngoài." Bà lão kia thấy Diêu Hữu Thiên không chịu đi, đập chiếc túi lớn màu đen trên tay về phía Diêu Hữu Thiên: "Tôi bảo cô cút ra ngoài, cô không nghe thấy sao?"

,

Giọng nói sắc bén, tràn đầy tức giận, hoàn toàn không có một chút ý muốn thỏa hiệp hay nghe Diêu Hữu Thiên nói nào.

Mấy năm nay, Diêu Hữu Thiên cũng coi như đã từng gặp không ít người.

Nhưng kiểu người không cho người ta nói như bà Đình. Thật sự là lần đầu tiên cô gặp phải.

Khom người tránh sang một bên, Diêu Hữu Thiên không quên thuyết phục bà lão trước mặt.

"Bà Đình, bà phải tin công ty của cháu, chúng cháu nhất định sẽ không để bà chịu thiệt. Chúng cháu ——"

,

Nếu như chỉ là cảm thấy bồi thường không hợp lý, hoàn toàn có thể bàn lại.

Huống hờ Diêu Hữu Thiên tin rằng điều kiện công ty mình đưa ra nhất định sẽ rất hậu đãi.

"Cô cút đi." Cô càng nói, thái độ của bà Đình càng ác liệt, thấy Diêu Hữu Thiên không chịu đi, bèn dứt khoát ném toàn bộ chai nhựa, vỏ đồ hộp bỏ đi vừa nhặt được trong chiếc túi vừa nẩy về phía Diêu Hữu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82-2: Anh cố ý (2)

Editor: Xám

Diêu Hữu Thiên đầu đề phòng được bà chỉ vung túi lên một chút, mà lại thật sự ra tay.

Thân thể nhanh chóng chạy ra bên ngoài, nhưng vẫn trúng vài cái.

Mặc dù những chiếc chai nhựa kia đập lên người không đau lắm, nhưng vỏ lon cắt lên người lại đau đớn hơn nhiều.

Điều quan trọng nhất là, những thứ phế phẩm kia là bà Đinh vừa mới nhặt về, rất nhiều thứ bên trong vẫn chứa đồ uống còn sót lại.

,

Diêu Hữu Thiên chịu đựng được cơn đau bị chai nhựa đập vào người, nhưng không tránh được chất lỏng trong những chiếc chai đó vẩy lên người cô.

Trong nháy mắt, những chất lỏng đó đã làm ướt trang phục của cô không ít.

Quần áo ẩm ướt, tóc tai rối loạn, hiện giờ nhìn cô cả người nhếch nhác.

Cho dù là vậy, Diêu Hữu Thiên vẫn không chịu bỏ thuyết phục bà Đinh: "Bà Đinh, xin bà tin tưởng chúng cháu, xí nghiệp Chính Phát của chúng cháu là công ty chính quy, tuyệt đối sẽ không để bà ——"

,

Cô vừa nói vừa tránh ra bên ngoài, người rời khỏi phòng.

"Àm" một tiếng. Bà Đinh đã đóng cửa lại, mặc dù cửa không có khóa, nhưng bên trong lại có then cửa.

"Bà Đinh ——"

Diêu Hữu Thiên liếc nhìn người mình, thật sự không ngờ, hôm nay đến đây lại có kết quả này.

Cô vừa quay người lại, đã nhìn thấy Cố Thừa Diệu đứng ở chỗ cách cô không xa.

Con người trầm tĩnh, không nhìn ra chút gọn sóng nào.

,

Chỉ có khóe môi hơi nhếch lên, đã tiết lộ tâm trạng tốt của anh lúc này.

Diêu Hữu Thiên không ngờ, mình lại để Cố Thừa Diệu nhìn thấy mặt nhếch nhác này của bản thân.

Hai lọn tóc buông xuống trước trán, phía trên còn chảy nhỏ giọt chất lỏng trong chiếc chai vừa rồi để lại.

Quần áo ẩm ướt, dính vào người, những thức uống kia vốn có đường ở bên trong, điều này khiến sự dính bẩn càng thêm khó chịu.

,

Diêu Hữu Thiên nhìn cả người mình nhếch nhác, lại nhìn Cố Thừa Diệu vẫn mặc chiếc áo sơ mi buổi sáng, vô cùng tùy ý đứng đó, trong mắt lộ vẻ xem kịch vui.

Cho dù bình thường cô không đối phó với Cố Thừa Diệu, nhưng lúc này lại thật sự có chút tức giận.

,

Cất vài bước đứng ở trước mặt Cố Thừa Diệu, trong mắt cô có sự chỉ trích rõ ràng.

"Anh, anh đã biết từ lâu rồi phải không?"

Anh ta đã sớm biết, đến tìm bà Đình để thương lượng sẽ biến thành bộ dạng thế này? Cho nên mới bảo cô đến?

Anh ta đã sớm biết tính khó giao tiếp của bà Đình, cho nên quyết định đến xem cô khó xử? Là như thế phải không?

"Biết gì?" Không phải Cố Thừa Diệu đang giả ngu, anh thật sự không biết Diêu Hữu Thiên chỉ chuyện nào.

,

"Anh biết bà Đình sẽ đánh người, anh cố ý bảo tôi đến để bà ấy đánh, đúng không?"

"Ồ? Cô không biết sao?" Cố Thừa Diệu hơi nghiêng mặt sang. Đôi mắt sâu sắc tương đối nghi hoặc nhìn cô: "Không phải quản lý Trần đã nói rồi sao?"

"Tôi nhớ rõ ràng quản lý Trần đã từng nhắc nhở cô rồi. Anh ta nói tính khí của bà lão này không tốt, còn có thể dùng rác ném người. Cũng sẽ đánh người. Ồ, chẳng phải buổi họp lúc sáng, cô cũng ở đó sao? Sao vậy? Cô không nghe thấy ư?"

,

Kết quả anh điều tra được là, quản lý Trần đã từng bị đánh ít nhất sáu lần, thư ký của quản lý Trần đã từng bị đánh ít nhất tám lần.

Hừ. Còn chưa bao gồm những người khác của Cố thị xung phong nhận việc, muốn thu phục được bà lão họ Đình cũng đầu kia.

Lần này Diêu Hữu Thiên thật sự phát bực rồi.

Quả thật cô đã nghe thấy. Nhưng cô hoàn toàn không để trong lòng.

Trên thực tế, ngay từ đầu cô đã nghĩ rằng quản lý Trần được Cố Thừa Diệu bày mưu đặt kế, cố ý nói như vậy.

,

Từ hôm qua thái độ của anh bắt đầu có chút thay đổi, trong lòng cô vẫn luôn đề phòng anh.

Thậm chí chuyện này cũng coi như là anh ta cố ý ngáng chân mình một chút.

Đâu ngờ được, bà Đình lại khó giao tiếp như vậy, hoàn toàn không hợp tác với người khác.

Cô biết có rất nhiều người đều không nỡ bỏ nơi ở của mình, cũng biết có một số hộ không chịu chuyển đi sẽ dùng thủ đoạn vô cùng quyết liệt để chống cự.

,

Nhưng người ngay cả điều kiện cũng không nghe người khác nói hết như bà Đình, cô thật sự gặp phải lần đầu tiên.

Đặc biệt là ở trong ngôi nhà tẻ thế này. Điều kiện tập đoàn Chính Phát đưa ra cao như vậy, không có lý nào lại không đồng ý chứ?

Trong lòng rất giận, nhưng Diêu Hữu Thiên lại bị chặn không nói ra lời.

Bởi vì cô biết, Cố Thừa Diệu nói không sai, quản lý Trần đã từng nói, trên tài liệu cũng có.

Có điều vì cô không tin Cố Thừa Diệu, cho nên cho rằng anh cố ý.

,

Hiện giờ nhìn vẻ giễu cợt trên mặt anh, cô lại không nói ra nổi một câu.

Phải rồi, người ta đã sớm nói cho cô biết, là cô không tin.

Là cô không để trong lòng, trách ai đây?

,

Dường như sự chỉ trích với Cố Thừa Diệu đã biến thành vô ý làm ầm ĩ.

Sắc mặt Diêu Hữu Thiên từ đỏ chuyển sang trắng, rồi lại từ trắng chuyển sang đỏ.

Tên khốn kiếp này, rõ ràng đã đoán chắc cô không tin anh ta, cho nên mới cố ý làm như vậy.

Bây giờ nghĩ lại, ngược lại là cô có lòng tiểu nhân rồi.

Nhưng nếu không phải tối qua Cố Thừa Diệu kỳ lạ như vậy, lại đồng ý để cô đến ở cùng anh ta. Lại còn nói muốn tặng xe.

Thì làm sao lúc nào cô cũng nâng cao cảnh giác, đề phòng Cố Thừa Diệu?

Ngần tính vụn vặt, còn không đoán được Cố Thừa Diệu vẫn có chút quang minh lỗi lạc, không lấy công việc ra để đùa giỡn.

Ý định vòng vo N vòng, cuối cùng chỉ có thể nuốt xuống cục tức cùng với bài học kinh nghiệm hôm nay nhận được.

Cảm tức trùng về đặc ý trong mắt Cố Thừa Diệu, đi lướt qua anh muốn bỏ đi.

Cố Thừa Diệu lại chắn trước mặt cô, không để cô đi.

Ánh mắt có chút đùa giỡn, nhìn về giận dữ trên mặt Diêu Hữu Thiên, vui vẻ trong mắt càng rõ hơn.

Tên khốn kiếp này.

Bước chân của Diêu Hữu Thiên dừng lại, cảm tức trùng Cố Thừa Diệu: "Nói đi, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Cô định về công ty như thế này sao?" Cố Thừa Diệu cũng không ngăn cản bước chân cô, mà quét ánh mắt qua ngực Diêu Hữu Thiên: "Cô chắc chứ?"

Diêu Hữu Thiên theo ánh mắt của anh nhìn lên người mình, không nhìn thì còn tốt, vừa nhìn, màu đỏ khó khăn lắm mới tiêu tan bớt đã lại hiện lên đầy mặt.

Vừa rồi cô trốn tránh rất chặt vật, nhưng rõ ràng cho thấy bà Đinh là một cao thủ.

Đập rất chuẩn xác. Diêu Hữu Thiên trúng mấy lần, đương nhiên trên người cũng dính không ít chất lỏng.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi chiffon màu trắng, cộng thêm quần dài màu đen.

Bị những chất lỏng kia dính lên. Áo sơ mi ướt hơn phân nửa, màu sắc trở nên rất quái dị thì không nói.

Vải chiffon vừa ướt, đã dính sát vào người.

Lúc này có thể nhìn thấy rất rõ nội y cô mặc bên trong.

Diêu Hữu Thiên chú ý đến ánh mắt của Cố Thừa Diệu, mặt nóng lên.

Không chút nghĩ ngợi cầm túi xách che ở trước người, đồng thời không quên ngẩng đầu, oán hận trừng Cố Thừa Diệu một cái: "Lưu manh."

Lời tác giả:

【 Màn kịch nhỏ 】

Thiên Thiên: Cạn bã họ Cố giờ trò. Tôi kháng nghị.

Má Nguyệt (tác giả): Kháng nghị vô ích thôi. Cái có thể làm hay không thể làm đều đã làm rồi. Bây giờ chỉ nhìn mà thôi. Có gì đâu?

Thiên Thiên: Tôi, tôi không phục. Tôi muốn trả thù.

Má Nguyệt: Không sao, cô tha hồ ăn đậu hũ* của cạn bã họ Cố. Muốn ăn thế nào thì cứ ăn như thế.

*Ăn đậu hũ: trêu chọc, đùa giỡn người đẹp.

Thiên Thiên: Cô có tiết tháo* không?

*Tiết tháo: khí tiết vững vàng, không chịu khuất phục.

Má Nguyệt xua tay: Loại tiết tháo gì đó còn không đáng ba phần tiền một cân*. Không nên thảo luận với tôi về tiết tháo. Mẹ đẻ không có đâu, cô hiểu không?

*1 cân Trung Quốc = ½ kg.

Thiên Thiên:....

(Hết chương 82)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bằng phẳng thế này, thật hiếm thấy

Editor: Xám

Mỗi lần Cố Thừa Diệu gặp Diêu Hữu Thiên, bầu không khí đều rất không được hòa hợp.

Không phải giương cung bạt kiếm, thì chính là châm chọc khiêu khích.

Từ trước đến giờ hai người không hợp nhau. Sao anh lại để ý Diêu Hữu Thiên có dáng vẻ thế nào, có biểu cảm gì?

,

Chỉ là vẻ mặt của Diêu Hữu Thiên trước mặt, thật sự biến đổi rất nhanh.

Kinh ngạc ban đầu, đến khó xử phía sau, rồi lại đến xấu hổ, cuối cùng là vẻ giận tái nhuộm lên mặt.

Oán trách khi ngược mắt nhìn anh chăm chăm.

Còn có một tiếng: “Luu manh” không giống chỉ trích kia.

Mặc dù người rất nhếch nhác, nhưng lại mất đi vài phần đoan trang, thêm một chút hoạt bát.

,

Nhất thời, Cố Thừa Diệu lại nhìn đến ngây người.

Không nhìn ra người phụ nữ này còn có mặt đáng yêu như vậy?

Tâm mắt không dịch đi, Diêu Hữu Thiên càng cảm nhận được ánh mắt của Cố Thừa Diệu đang dừng ở trước ngực mình.

"Anh còn nhìn nữa."

Cố Thừa Diệu thu ánh mắt về, không tự nhiên lấm hắng giọng một cái, vẻ mặt đầy phòng bị của Diêu Hữu Thiên khiến anh không khỏi có chút khó chịu.

Anh nhìn thì làm sao? Cô còn là vợ của anh đấy.

,

Cười lạnh, ý cười mỉa mai đã tràn ra khóe môi: "Quả thật là muốn nhìn một chút, bằng phẳng thế này, thật đúng là hiếm thấy."

Bỏ lại câu này, anh quay người đi đến chỗ mình đậu xe.

Khi này nhất định là anh điên rồi, nên mới cảm thấy người phụ nữ kia đáng yêu.

Đề lại Diêu Hữu Thiên há miệng ra rồi lại ngậm vào, ngậm vào rồi lại há ra. Cuối cùng nhìn xuống ngực mình.

Phẳng? Chỗ nào của cô phẳng? Chỗ nào phẳng chứ?

.....

Khi đến Diêu Hữu Thiên đi xe taxi. Bây giờ đương nhiên là ngồi xe của Cố Thừa Diệu đi về.

Cố Thừa Diệu đưa cô về thẳng nhà.

Bởi vì Cố Thừa Diệu nói bóng gió ngực cô. Trong lòng Diệu Hữu Thiên bất ngờ, dọc đường không hề nói chuyện với Cố Thừa Diệu.

Đến nơi rồi mới biết mình đã về nhà anh.

,

Diệu Hữu Thiên vừa vào cửa, đã xông vào phòng tắm, cho dù vừa rồi trên đường đã dùng khăn lông lau qua một chút, cô cũng thật sự không chịu được cái mùi trên người mình.

Lúc cô đi tắm, di động của Cố Thừa Diệu reo lên.

,

Ở bên kia điện thoại là Lý Sinh. Cố Thừa Diệu vẫn không hề từ bỏ việc tìm kiếm Bạch Yên Nhiên.

Mấy ngày nay, anh cũng nghĩ rất nhiều rồi, nếu như Bạch Yên Nhiên cố tình muốn tránh mình, có lẽ đã không còn ở Bắc Đô nữa.

"Tiếp tục tìm kiếm. Không chỉ tìm ở Bắc Đô. Có thể cô ấy đã bỏ đi rồi."

"Tôi biết rất khó khăn, đừng quan tâm tiền bạc, cho dù tiêu bao nhiêu tiền, nhất định phải tìm được cô ấy."

Lúc Cố Thừa Diệu nói, dường như trước mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn rung lệ sợ hãi của Bạch Yên Nhiên. Nhìn anh đầy chờ đợi.

,

Ngực căng thẳng, lòng bàn tay cầm điện thoại nắm rất chặt: "Liên lạc với bạn bè của cô ấy nhiều một chút. Và để mắt đến ba cô ấy nữa. Tôi nghĩ cho dù cô ấy muốn tránh tôi, cũng sẽ liên lạc với ba cô ấy."

"Vất vả rồi."

Cố Thừa Diệu, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Diệu Hữu Thiên đứng ở trong phòng khách.

Ở chỗ anh không có quần áo của cô, cô chỉ có thể quần khăn tắm.

Khăn tắm rộng bao trọn hoàn toàn cơ thể cô. Trên người cô vẫn có hơi nước.

Tóc nhỏ nước, bởi vì tắm gội, trên làn da trắng nõn hiện lên một lớp màu phấn hồng.

,

Cố Thừa Diệu để lại điện thoại vào trong túi áo, không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp hoa sen mới nở ở trước mặt.

Mà là không xác định được cô có nghe được lời mình vừa nói không.

"Có máy sấy tóc không?"

Diệu Hữu Thiên nghe được lời anh vừa nói, cũng biết sơ sơ người anh nói là ai.

Trong lòng có chút khó chịu thoáng qua. Cảm xúc đó là hờn giận Cố Thừa Diệu không tôn trọng cô.

Cô đã nói rồi, cuộc hôn nhân này chỉ duy trì một năm.

Anh ta chỉ cần chờ một năm, đã có thể tiếp tục ở cùng với người phụ nữ kia rồi.

,

Giờ xem ra, ngược lại anh ta giống như không chờ nổi một ngày vậy.

Âm thầm hít sâu một hơi, đè nén nỗi khó chịu trong lòng mình xuống.

Thôi. Tùy anh ta. Bây giờ điều quan trọng nhất là dự án làng du lịch phải mau chóng tiến hành.

Chỉ có như vậy, mới có thể làm cô sớm thoát khỏi Cố Thừa Diệu.

,

Cố Thừa Diệu không để ý chút nào đến việc mình tìm Bạch Yên Nhiên để Diệu Hữu Thiên biết.

Việc bây giờ anh có thể làm, cũng chỉ là cùng Diệu Hữu Thiên duy trì hòa bình ở ngoài mặt. Nhưng trong lòng anh rõ hơn ai hết.

Anh rất chán ghét người này, người đã phá hỏng chuyện của anh, đã ảnh hưởng đến kế hoạch đòi người của anh.

"Ồ trong ngăn kéo bàn trang điểm trong phòng. Cô tự đi lấy đi."

,

Diệu Hữu Thiên gạt đầu một cái, xoay người vào phòng.

Nhìn bà vai trắng mịn lộ ra của cô. Cố Thừa Diệu nhíu mày. Gọi điện thoại cho Tiểu Mã, bảo cậu ta tìm người đưa một bộ quần áo nữ tới.

Diệu Hữu Thiên sấy tóc, trong đầu vẫn đang suy nghĩ làm thế nào để bà Đình dời đi.

Một nơi bẩn thỉu, bừa bãi như vậy, tại sao bà Đình không suy nghĩ lại?

Phải dùng cách nào mới có thể khiến bà ấy đồng ý?

Nếu như cưỡng chế chấp hành ——

,

Không được, không được.

Cố thị cũng được, xí nghiệp Chính Phát cũng được, đều không chịu nổi tin tức như thế.

Nhất là hiện giờ bọn họ vừa mới tới.

Tạm thời không nghĩ ra được biện pháp nào tốt. Trong lúc cô suy nghĩ tóc Diệu Hữu Thiên đã sấy khô.

Quay lại phòng khách lần nữa, muốn bảo Cố Thừa Diệu cho mình đi mua một bộ quần áo.

,

Hôm qua cô nói sẽ chuyển sang, nhưng bây giờ vẫn chưa chuyển, ở đây không có đồ của cô.

Ra khỏi phòng khách, vừa khéo Tiểu Mã đã qua, nhìn thấy Diệu Hữu Thiên quần khăn tắm, bèn nhanh chóng cúi đầu xuống.

Phi lễ chó lễ*, cậu ta vẫn biết.

*Nguyên gốc: phi lễ chó nhìn: không hợp lễ nghĩa thì không được nhìn.

"Tam thiếu, đồ anh cần đã đặt ở đây rồi. Tôi về trước đây."

Lúc không ở công ty, bình thường Cố Thừa Diệu đều để người khác gọi anh là tam thiếu.

"Ừm." Cố Thừa Diệu thân nhiên gạt đầu, sau khi cửa đóng lại đã nhìn Diệu Hữu Thiên một cái.

,

"Tôi bảo Tiểu Mã đưa quần áo của cô tới. Trước hết cô mặc đi."

Hôm nay anh ta trúng gió gì vậy?

Diệu Hữu Thiên hơi nghi ngờ, không. Không chỉ hôm nay, bắt đầu từ hôm qua, hình như Cố Thừa Diệu đã không được đúng lắm.

Vừa đồng ý cô chuyển đến ở, vừa mua quần áo cho cô.

Mặc dù cô cũng đã nghĩ bảo anh đi giúp, nhưng Cố Thừa Diệu chủ động như thế này. Thật sự khiến cô không thích ứng kịp.

Ánh mắt ngờ vực không kìm được đã dừng trên mặt Cố Thừa Diệu, dường như muốn nhìn ra chút manh mối gì đó từ mặt anh.

Truyện được edit và đăng tại Diễn Đàn.

Ánh mắt ngờ vực này khiến Cố Thừa Diệu hơi khó chịu.

Về mặt này của cô ta là gì?

Cứ như anh sẽ hại cô vậy. Mặc dù anh có phần cố ý gọi dẫn cô đi gặp bà lão họ Đinh kia.

Nhưng anh lại quên mất, Diêu Hữu Thiên cũng chỉ là một cô gái yếu đuối.

,

Mặc dù tính tình không được người khác yêu thích, nhưng cũng không phải là đối thủ của bà lão đã mơn kia.

Hại cô bị đánh, ít nhiều gì trong lòng anh cũng có chút áy náy.

Nhưng ánh mắt cô ta nhìn mình là thế nào?

Giống như anh sẽ hại cô vậy, nghĩ mà giận.

,

Mời Diêu Hữu Thiên mấp máy, cuối cùng nói một tiếng cảm ơn.

Cô thật sự không muốn tiếp tục quần khăn tắm nói chuyện với anh như thế này.

Mặc quần áo vào. Phát hiện vừa khít.

Chỉ sợ Cố Thừa Diệu này không phải chỉ hiểu rõ phụ nữ một cách bình thường.

Nhưng điều này thì liên quan gì đến cô?

,

Thay quần áo xong, hai người ngồi ở trong phòng khách nhìn nhau chẳng nói gì, lúc này vẫn là buổi chiều.

Diêu Hữu Thiên nghĩ tới bà Đinh khó giao tiếp kia, có chút nhức đầu, người bình thường sống ở nơi như vậy, chỉ sợ đã sớm muốn chuyển đi rồi.

Chỉ đừng nói bọn họ đã cung cấp điều kiện tốt như vậy.

"Cố Thừa Diệu, bà Đinh đó ——"

Cố Thừa Diệu nhú mày, đợi Diêu Hữu Thiên nói nốt.

"Bà Đinh có chấp như vậy, tôi nghĩ nếu không thì nâng bồi thường của chúng ta cao thêm một chút? Anh xem như vậy ——"

,

"Đây chính là biện pháp cô nghĩ ra sao?"

Giọng nói của Cố Thừa Diệu lạnh lạnh, hình như mang theo vài phần giễu cợt.

Diêu Hữu Thiên tức giận liếc nhìn anh một cái: "Nếu không anh nói đi? Liệu anh có biện pháp gì tốt?"

"Tự tôi có biện pháp tốt." Cố Thừa Diệu cười, nhìn gương mặt không phục của Diêu Hữu Thiên: "Có điều, tại sao tôi phải nói với cô?"

"Anh ——" Diêu Hữu Thiên cực kỳ tức giận: "Cố Thừa Diệu, anh cũng đừng quên. Làng du lịch của xí nghiệp Chính Phát và Cố thị là quan hệ hợp tác. Không thể khởi công, bên tổn thất không chỉ riêng chúng tôi, các anh cũng tổn thất như vậy thôi."

"Yên tâm đi. Nhiều nhất một tuần. Tôi nhất định sẽ khiến bà lão ấy chuyển đi."

,

Diêu Hữu Thiên dùng ánh mắt cực kỳ hoài nghi nhìn chằm chằm Cố Thừa diệu: "Anh sẽ không nghĩ ra chủ ý lệch lạc gì đấy chứ?"

Cố Thừa Diệu đứng bật dậy: "Cái gì gọi là chủ ý lệch lạc? Biết đâu chọc tôi mất hứng rồi, ngày mai gọi thẳng người trời bà lão kia lại, chuyện đã giải quyết xong."

"Cố Thừa Diệu, anh ——"

Diêu Hữu Thiên nhìn dáng vẻ của anh, cũng biết anh nói không suy nghĩ. Có điều trong lòng lại như bị móng mèo cào: "Có biện pháp gì anh thích nói hay

không thì tùy. Anh nói một tuần đúng không? Tôi chờ đấy."

Cô dùng phép khích tướng với Cố Thừa Diệu, trong lòng tức giận anh.

Rõ ràng có biện pháp, còn để cô luống cuống, quả thật đáng hận đến tận cùng.

,

Điện thoại di động reo lên, là điện thoại của Tuyên Tĩnh Ngôn, nói mặc dù mấy ngày nữa mới ăn Tết, có điều hiếm thấy hôm nay Diêu Hữu Thế không phải trực ban, buổi tối sẽ về nhà.

Bảo Diêu Hữu Thiên đưa Cố Thừa Diệu về nhà ăn cơm.

Cúp điện thoại, Cố Thừa Diệu đã thay giày xong, nhìn dáng vẻ giống như sắp đi ra ngoài.

Diêu Hữu Thiên đứng lên: "Cố Thừa Diệu."

Động tác mở cửa của Cố Thừa Diệu ngừng lại một chút, xoay người lại nhú mày nhìn Diêu Hữu Thiên.

"Tôi... Mẹ tôi bảo tôi đưa anh về nhà tôi ăn cơm."

,

Đến nhà họ Diêu?

Cố Thừa Diệu híp mắt, không hề lên tiếng.

"Chỉ là ăn một bữa cơm thôi, vốn dĩ anh vừa đến thành phố Y đã phải đi thăm bố mẹ tôi. Anh ——"

Diêu Hữu Thiên nói câu này, có chút ý chỉ trích ở bên trong.

Người con rể Cố Thừa Diệu này thật sự không hề dễ tâm.

,

"Biết rồi." Cố Thừa Diệu nhìn đồng hồ: "Tôi có chút chuyện phải ra ngoài xử lý một lát. Năm giờ tôi đến đón cô, từ đây đến chỗ bố mẹ cô, nửa tiếng hẳn là đủ rồi chứ?"

Diêu Hữu Thiên gật đầu: "Đủ rồi."

Cố Thừa Diệu cũng không nói nhiều, đi thẳng.

Sau khi anh đi, Diêu Hữu Thiên mới nhớ ra. Người này không hiểu lễ nghĩa như vậy.

Cũng không nên tay không đến nhà mới phải.

Mặc dù ba mẹ chỉ cần nhìn thấy bọn họ là đã rất vui rồi, nhưng là lần đầu tiên đến nhà, dù sao mang theo chút quà tặng mới đúng.

,

Nghĩ như thế, Diêu Hữu Thiên cũng không ở lại thêm nữa, nhanh chóng ra ngoài.

Năm giờ kém mười lăm phút. Lúc Diêu Hữu Thiên xách túi lớn túi nhỏ xuất hiện ở dưới nhà, xe của Cố Thừa Diệu vừa vặn dừng lại.

Thấy túi lớn túi nhỏ trên tay Diêu Hữu Thiên, hơi cau mày.

"Cô chuyển nhà rồi à?" Hành động nhanh vậy?

,

Diêu Hữu Thiên liếc mắt một cái, lười so đo với người không có lễ nghĩa này.

"Mở cửa xe ra đi." Lúc Diêu Hữu Thiên nói, thân nhiên giải thích một câu: "Mua quà cho ba mẹ tôi."

Cố Thừa Diệu thân nhiên nhìn lướt qua túi trên tay cô, cũng không nói gì, mở cửa xe ghé sau ra cho cô, để cô xách đồ vào trong.

Lúc này Diêu Hữu Thiên mới thấy, ghế sau đã đặt vài chiếc hộp bọc lại cực đẹp.

Có chút khó hiểu nhìn Cố Thừa Diệu một cái, anh cũng không lên tiếng.

Chờ hai người đến nhà họ Diêu rồi, xe dừng ở cửa biệt thự nhà họ Diêu.

Diêu Hữu Thiên mới biết, đồ Cố Thừa Diệu đặt ở ghế sau là quà anh mua.

,

Lần này Diêu Hữu Thiên thật sự vô cùng kinh ngạc, đứng ở bên cạnh xe nhìn Cố Thừa Diệu, hồi lâu cũng không biết phải nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Không được nghĩ nữa

Editor: Xám

Thành phố Y kề biển.

Gió biển đầu hạ nhẹ nhàng thổi qua. Mang theo cảm giác mát mẻ.

Cố Thừa Diệu lấy quà ra, xách ở trên tay, đứng thẳng người lên mới phát hiện Diêu Hữu Thiên vẫn luôn nhìn mình chăm chăm.

Có chút khó hiểu nghiêng đầu, thân nhiên liếc nhìn về mặt giống như ngây ngốc của cô.

"Sao thế?"

Diêu Hữu Thiên lắc đầu, xách túi lớn túi nhỏ mà mình mua ra ngoài, sau đó đóng cửa xe lại.

,

"Vào thôi."

Cố Thừa Diệu không lên tiếng, theo Diêu Hữu Thiên đi vào.

Tuyên Tĩnh Ngôn đã sớm biết hai người sắp tới, nhanh chóng đón tiếp.

Thấy đồ trên tay hai người, trong mắt bà là vẻ lạnh nhạt.

"Người đến là tốt rồi, còn mang đồ làm gì."

Nói thì nói thế, nhưng khi bà nhận đồ, trên mặt lại không có chút ý cười nào. Hình như có phần không vừa lòng với Cố Thừa Diệu.

,

Cố Thừa Diệu tương đối bình tĩnh khom người xuống: "Cũng không biết ba mẹ thích gì. Ba mẹ đừng chê là được rồi."

"Được được được." Tuyên Tĩnh Ngôn đáp lại một câu, bảo người chuyển đồ vào cửa.

Diêu Hữu Quyền ngồi trên sofa nhìn thấy Cố Thừa Diệu đi vào không hề đứng dậy, chỉ thân nhiên gật đầu, coi như chào hỏi.

Lúc kết hôn, Cố Thừa Diệu đã từng gặp một lần, có điều không nhớ rõ lắm.

Ba ngày sau lại mặt*, mặc dù Cố Thừa Diệu đã đi cùng Diêu Hữu Thiên, nhưng Diêu Hữu Thế và Diêu Hữu Quyền đã trở về thành phố Y trước.

*lại mặt: vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới.

Bây giờ mới coi như chính thức gặp mặt Diêu Hữu Quyền, Diêu Hữu Thế.

Không giống với Diêu Hữu Quốc gương mặt chữ quốc, vẻ mặt cương nghị, Diêu Hữu Gia lập dị vừa nhìn đã thấy rõ là người trẻ trung đầy nghệ thuật.

Nhìn Diêu Hữu Quyền ôn tồn lễ độ hơn nhiều.

Giống như Diêu Hữu Thiên, dáng dấp có vài phần giống với Tuyên Tĩnh Ngôn.

Anh là bác sĩ ngoại khoa, thậm chí Cố Thừa Diệm có thể ngửi thấy mùi thuốc sát trùng thoang thoảng truyền ra từ người anh.

"Anh ba." Thời gian Diêu Hữu Thiên quay về cũng đã rất lâu rồi. Có điều anh ba là người bận nhất trong số mấy người, số lần cô gặp anh thật sự không nhiều: "Hôm nay không có ca phẫu thuật sao?"

"Có." Giọng nói của Diêu Hữu Quyền giống như con người anh. Ôn hòa, bình thản. Giọng điệu cũng thản nhiên: "Vừa mới làm xong một buổi phẫu thuật, bệnh viện cho anh nghỉ ngơi hai ngày."

Buổi phẫu thuật đó khiến anh bận bịu tròn chín tiếng, lại không được nghỉ chút nào.

"Anh vất vả rồi." Diêu Hữu Thiên biết rất rõ công việc của Diêu Hữu Quyền bận đến mức nào: "Anh từ đâu ạ?"

"Về phác thảo ở trên lầu." Diêu Hữu Quyền thản nhiên lên tiếng: "Vừa nãy nó xem TV được một chút, đột nhiên nhảy dựng lên nói có linh cảm. Phi như bay lên rồi."

Diêu Hữu Thiên gật đầu, đã quen với loại hứng thú đó của Diêu Hữu Thế từ lâu rồi.

Anh là họa sĩ truyện tranh, thính thoảng khi đầu óc có linh cảm, cho dù là đang ăn cơm, đi ngủ hay là đi vệ sinh, đều có năng lực kết thúc ngay lập tức. Dùng thời gian nhanh nhất để vẽ lại.

Điểm này cực kỳ giống anh hai Diêu Hữu Gia.

Cố Thừa Diệm đi vào, lên tiếng chào hỏi Diêu Hữu Quyền, sau đó ngồi ở bên cạnh nhìn, nghe Diêu Hữu Thiên nói chuyện phiếm.

Cũng vào lúc này mới biết, thì ra là người anh vợ thứ ba là một bác sĩ. Mà người anh vợ thứ tư là một họa sĩ truyện tranh ——

Trước đây anh thật sự không biết.

Tuyên Tĩnh Ngôn cho người bưng trà bánh và cả hoa quả ra.

Thái độ rất khách sáo, lại không có sự vui vẻ như lần cử hành hôn lễ ở Bắc Đô.

Rất nhanh, Diêu Đại Phát đã đi ra. Trên eo ông quần một chiếc tạp dề.

Khóe miệng Cố Thừa Diệm nhếch lên, chẳng trách từ lúc đi vào chưa hề nhìn thấy Diêu Đại Phát, thì ra ông ở phòng bếp.

Thật ra một chiếc tạp dề không có vấn đề gì, nhưng mặt ngoài của nó in hình một chú mèo Hello Kitty.

Tạp dề màu hồng, Hello Kitty màu hồng. Tôn lên dáng người cao to cường tráng thô kệch của Diêu Đại Phát ——

Khóe miệng Cố Thừa Diệm giật giật, đúng là càng nhìn Diêu Hữu Phát càng kỳ dị.

Dường như hai anh em nhà họ Diêu không hề kinh ngạc trước trang phục này của ba, đều đã quen từ lâu rồi.

"Ba ạ." Cho dù kỳ dị thế nào, Cố Thừa Diệm vẫn lễ phép đứng lên chào hỏi Diêu Đại Phát.

"Con rề ngoan con đến rồi à? Ngồi đi ngồi đi ngồi đi." Diêu Đại Phát vừa mở miệng, giọng nói đã giống như sấm nổ: "Đừng rụt rè, đến đây cứ coi như nhà của mình. Con chờ ba một lát, ba còn một con gà hầm chưa làm xong. Mười phút nữa là có thể ăn cơm rồi."

Nói dứt lời, ông cũng không để ý đến Cố Thừa Diệm, lại quay về phòng bếp.

Tuyên Tĩnh Ngôn giống như nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Cố Thừa Diệm, thản nhiên mở miệng giải thích: "Tài nấu nướng của ba giỏi hơn mẹ, nghe nói con sắp đến ăn cơm, bèn chủ động nói muốn xuống bếp."

Đó là sự coi trọng đối với người con rể này, không biết nó có cảm kích hay không.

Thật ra Cố Thừa Diệu không hề kinh ngạc.

,

Anh nghĩ đến Kiều Tâm Uyển, bà và ba kết hôn lâu như vậy rồi, thật sự mười đầu ngón tay không dính nước xuân*, một bữa cơm cũng chưa từng nấu.

*mười đầu ngón tay không dính nước xuân: ý chỉ người sống an nhàn thoải mái.

Nhìn thấy nhà họ Điều cũng giống như vậy.

Liếc nhìn Điều Hữu Thiên đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm với Điều Hữu Quyền. Hẳn là người phụ nữ kia cũng không biết nấu cơm đâu nhỉ?

,

Quả thật tài nấu nướng của Điều Đại Phát rất khá, nghiêm túc mà nói thì không thua Cố Học Võ.

Chỉ là giọng ông nói chuyện cực lớn, lúc ăn cơm cũng không quên tán gẫu với mọi người.

Điều nhắc nhiều nhất chính là bảo Cố Thừa Diệu phải đối xử thật tốt với Điều Hữu Thiên, không được ức hiếp cô.

Không chỉ riêng ông, Điều Hữu Quyền Điều Hữu Thế cũng phụ họa đúng lúc.

,

Nói gần nói xa, chính là nói Cố Thừa Diệu đã ức hiếp Điều Hữu Thiên, nếu không tại sao cả một tháng không hề đến nhà?

Cố Thừa Diệu đã nhẫn nhịn.

Chi nhánh công ty của Cố thị thành lập, anh bận đến mức chân không chạm đất, lễ nghĩa không chu toàn. Cũng xin trưởng bối khoan dung một chút.

Một câu nói đã chặn miệng Điều Đại Phát, giống như nói thêm gì nữa thì chính là bọn họ không khoan dung rồi.

,

Mặc dù như thế, nhưng Điều Hữu Quyền và Điều Hữu Thế bảo vệ em gái của mình.

"Mặc dù công ty bận việc, nhưng nếu đã kết hôn rồi, vẫn nên chú ý đến vợ mình một chút."

"Nếu như đã kết hôn, thì chính là người một nhà, tại sao ngay cả thời gian đến ăn một bữa cơm cũng không có?"

"Cũng không phải bọn anh bắt em tới hàng ngày, lúc không bận việc gì thì vẫn nên đưa Thiên Thiên về."

Anh một câu, tôi một câu.

,

Bữa cơm kết thúc trong giọng nói “yêu thương” của Điều Đại Phát, cùng với tiếng “mía mai” của những người khác trong nhà họ Điều.

Mấy lần Điều Hữu Thiên cho rằng Cố Thừa Diệu sẽ phát cáu, thậm chí là nổi giận.

Dùng ánh mắt nhìn về phía người nhà, bảo bọn họ đừng nói nữa.

Nhưng không ngờ từ đầu đến cuối Cố Thừa Diệu không hề nói một lời, chỉ yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Thái độ vô cùng khiêm tốn.

,

Một lần nữa Điều Hữu Thiên lại bị phản ứng của Cố Thừa Diệu làm cho kinh sợ.

Tại sao hôm nay người này lại dễ nói chuyện như vậy?

Ăn cơm xong, Điều Đại Phát lại giữ Cố Thừa Diệu lại hỏi về chuyện dự án hợp tác giữa hai nhà một chút.

,

Thật ra trước đó đã nghe Diêu Hữu Thiên nói qua, có điều nếu như chuyện đã giao cho Cố thị, vậy ông sẽ không nhúng tay vào nữa.

Huống chi, chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được, vậy lấy đâu ra tư cách chăm sóc con gái bảo bối của ông chứ?

"Con rể ngoan. Thiên Thiên chính là thịt trong tim của ba, các con ở Bắc Đô, hôn sự được quyết định quá nhanh. Ba vẫn luôn không yên lòng. Bây giờ các con đã đến thành phố Y rồi, phải sống cùng nó thật tốt, ba và mẹ con sẽ thường xuyên dõi theo các con."

Cái gì mà dõi theo bọn họ, theo dõi bọn họ thì đúng hơn.

Trong lòng Cố Thừa Diệu biết rõ, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút nào: "Cảm ơn ba, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh mọi người đến."

,

Nói thật, thật sự tối nay trong lòng Cố Thừa Diệu rất khó chịu.

Làm con rể ngày đầu tiên đến nhà, nhưng lại để từng người nhà họ Diêu lần lượt châm biếm mấy lần.

Nói gần nói xa chính là anh đã ức hiếp Diêu Hữu Thiên.

Úc hiếp?

Bọn họ còn không biết thế nào gọi là ức hiếp phải không?

,

Huống chi, việc hôn sự đó là do Diêu Hữu Thiên tự bắt đầu.

Trong lòng không vui, nhưng trên mặt Cố Thừa Diệu không nhìn ra được chút nào, chỉ thần nhiên gạt đầu, không quan tâm bọn họ nói gì đều tiếp thu cả.

Thái độ rất đoan chính. Mặc dù một tháng này không đến nhà, nhưng về tình có thể tha thứ.

Cuối cùng Diêu Đại Phát đã quyết định bỏ qua cho Cố Thừa Diệu.

"Được rồi được rồi được rồi, con là đứa giỏi giang. Ba biết con sẽ đối xử tốt với Thiên Thiên."

,

Cố Thừa Diệu nhếch môi cười, cũng đúng.

Đương nhiên anh sẽ chăm sóc Diêu Hữu Thiên "thật tốt".

Trước hôm nay còn có chút ít áy náy. Cảm thấy mình dẫn Diêu Hữu Thiên tới để bà Đinh làm khó để có hơi quá đáng.

Nhưng hiện giờ, chút ít áy náy kia đều đã bị người nhà họ Diêu mài nhẵn.

,

Nếu bọn họ sợ mình ức hiếp Diêu Hữu Thiên như vậy, anh không ức hiếp ra trò một chút, đúng là có lỗi với sự kỳ vọng của bọn họ rồi.

Diêu Hữu Thiên đâu biết được đủ kiểu ý nghĩ này trong đầu Cố Thừa Diệu?

Ăn cơm xong đã bị Tuyên Tĩnh Ngôn hỏi về một số vấn đề sống chung khi mới kết hôn, quả thật sợ sau khi kết hôn Diêu Hữu Thiên sẽ chịu thiệt.

Diêu Hữu Thiên trả lời giống Cố Thừa Diệu, gần đây anh bận việc công ty.

Cho nên mới chưa đến thăm hỏi, nhìn quà tặng chuẩn bị ngày hôm nay là biết ngay.

,

Những thứ đó đều là chuẩn bị từ sớm, đủ để thấy người ta dụng tâm rất nhiều.

Không phải Diêu Hữu Thiên giải thích cho Cố Thừa Diệu, mà là không muốn làm cho ba mẹ lo lắng. Chứ đừng nói, hôm nay Cố Thừa Diệu đã bị người trong nhà nói cả một buổi tối.

Cũng không khác biệt lắm.

Có bảo đảm của cô, ít nhiều gì Tuyên Tĩnh Ngôn đã hơi yên lòng, lại nghĩ dù sao Cố Thừa Diệu tuổi còn trẻ, lễ nghĩa không chu toàn một chút cũng có thể lý giải được.

Người trẻ tuổi bây giờ, có mấy người lễ nghĩa chu toàn đâu?

.....

Trên xe lên đường quay về, gió biển thổi vào cửa sổ xe, làm mái tóc của Diêu Hữu Thiên phấp phới rối tung.

Cô quay mặt sang, nhìn nửa bên mặt bình tĩnh của Cố Thừa Diệu, anh chuyên tâm lái xe, không nhìn ra tâm trạng của anh lúc này.

Nhưng nghĩ đến bầu không khí lúc ăn cơm vừa rồi ——

"Xin lỗi. Ba mẹ tôi không có ác ý đâu."

Mỗi một người làm cha làm mẹ đều chỉ mong con cái mình sống tốt.

Đặc biệt là bọn họ kết hôn dưới tình huống như vậy.

,

Cố Thừa Diệu thân nhiên liếc cô một cái, trầm mặc, tiếp tục quay mặt đi chuyên tâm lái xe.

"Cố Thừa Diệu?"

Dáng vẻ khác thường của anh cùng với bộ dạng độc miệng lúc bình thường của anh giống như hai người khác nhau.

Khiến cho lời muốn nói của Diêu Hữu Thiên nuốt ngược lại.

Xe từ từ rời khỏi phạm vi biệt thự, Cố Thừa Diệu đột nhiên lên tiếng.

"Bây giờ cô ở đâu?"

,

Diêu Hữu Thiên ngần ra, theo bản năng nói ra địa chỉ ở hiện tại của mình.

Khi xe dừng lại dưới chung cư, Diêu Hữu Thiên xuống xe, cho rằng Cố Thừa Diệu sẽ rời đi.

Ai ngờ Cố Thừa Diệu lại theo cô lên tầng.

Cô thật sự không ngờ, Cố Thừa Diệu lại đề xuất muốn giúp cô chuyển đồ.

"Anh khẳng định anh muốn tôi đến ở chỗ anh chứ?"

"Cô không đến ở chỗ tôi? Sau đó lúc ba mẹ cô tâm huyết dâng trào đến tìm tôi, phát hiện thực ra chúng ta ở riêng thì sao?"

,

Giọng nói của Cố Thừa Diệu cực kỳ lạnh nhạt, không có chút bất mãn nào.

Nhưng Diêu Hữu Thiên nhạy cảm phát hiện ra mùi thuốc súng hàm chứa mơ hồ trong đó.

Trong lòng hiểu rõ, tối nay Cố Thừa Diệu bị người nhà họ Diêu phê bình cả một buổi tối. Nhất định trong lòng có bất mãn.

Cũng không tranh luận với Cố Thừa Diệu, mà đưa anh lên tầng.

,

Căn nhà không tính là nhỏ.

Dẫu sao đây là căn nhà mà nhà họ Diêu ở trước đây. Nhà họ Diêu có bốn anh em, nhà cũng có bốn năm phòng.

Cách bài trí cũng xem như ấm cúng thoải mái, không khí gia đình rất đậm đà.

Cố Thừa Diệu cho rằng đồ của Diêu Hữu Thiên rất nhiều.

Ít nhất người phụ nữ mà anh biết – ví dụ như Kiều Tâm Uyển mẹ anh, mỗi lần ra ngoài, hành lý đều là một đống lớn.

Nhưng đã khiến anh bất ngờ rồi. Đợi ở phòng khách nửa giờ, Diêu Hữu Thiên đã xách một chiếc vali lớn đi ra.

,

Nửa giờ, hơn nữa chỉ có một vali hành lý ——

"Chỉ có nhiều đây thôi à?"

Động tác của cô lại nhanh, hơn nữa đồ cũng không nhiều.

Cố Thừa Diệu có chút kinh ngạc, lập tức nhìn Diêu Hữu Thiên một cái, định rời đi, cuối cùng vẫn nói thêm một câu: "Đừng trách tôi không nhắc nhở cô. Tôi không phải người có thời gian ngày ngày đến giúp cô chuyển đồ đâu."

,

Diêu Hữu Thiên xua tay: "Đi thôi."

Cố Thừa Diệu đi sau lưng Diêu Hữu Thiên, nhìn cô kéo chiếc vali hành lý rất lớn kia.

Không nhiều lời, bước nhanh thêm hai bước, đưa tay nhận lấy vali hành lý trong tay cô.

Động tác của anh lại khiến Diêu Hữu Thiên giật nảy mình.

,

Từ lúc nào Cố Thừa Diệu quan tâm như vậy?

Chẳng những giúp cô dọn nhà, còn giúp cô xách hành lý?

Diêu Hữu Thiên nhìn Cố Thừa Diệu chậm rãi bước vào thang máy, không có nét mặt vui mừng nào, chỉ cảm thấy hơi sợ.

Không phải là hôm nay anh ta bị ba mẹ cô nói cho choáng váng rồi đấy chứ?

.....

Diêu Hữu Thiên nằm ở trên giường, hơi khó ngủ.

Cách một bức tường là nơi Cố Thừa Diệu ngủ. Thời gian đã khá muộn rồi, không biết bây giờ anh ta đã ngủ chưa.

,

Vốn dĩ cô nghĩ, trở lại thành phố Y rồi, ngoài chuyện công việc ra, không cần phải gặp mặt Cố Thừa Diệu nữa.

Nhưng lại quên mất, ba mẹ mình cũng ở đây.

,

Cuộc hôn nhân này, là một kẻ tùy cơ ứng biến.

Cô không tình nguyện, Cố Thừa Diệu cũng vậy.

Thậm chí hiện giờ Cố Thừa Diệu còn đang tìm cô gái kia.

Trong lòng cô hiểu rõ, ngày Cố Thừa Diệu tìm được cô gái kia chính là ngày bọn họ ly hôn.

Nếu như là trước khi kết hôn, thậm chí là trước khi về thành phố Y, cô đều hi vọng Cố Thừa Diệu nhanh chóng tìm được cô gái kia một chút.

Cô có thể ly hôn với Cố Thừa Diệu.

,

Nhưng tình hình trước mắt lại có chút phức tạp.

Bọn họ đã trở về thành phố Y, hơn nữa mặc dù hôm nay ba mẹ chỉ trích Cố Thừa Diệu, nhưng vẫn rất hài lòng với anh.

Nếu không ba cũng sẽ không tự mình xuống bếp.

Vào lúc này. Nếu như cô nói muốn ly hôn.

Tạm thời không nói đến chuyện hợp tác giữa hai nhà, ít nhất ải của ba mẹ đã rất khó giải quyết ổn thỏa rồi.

Chuyện phát triển tới ngày hôm nay, thật sự đã có chút giống với thể cười trên lưng cọp rồi.

,

Diêu Hữu Thiên càng nghĩ càng không ngủ được, trần trọc trở mình.

Lại nghĩ tới hành động hôm nay của Cố Thừa Diệu.

Cô nói anh không hiểu lễ nghĩa, anh lại mua xong quà tặng từ trước.

Lúc ba mẹ chỉ trích anh, anh cũng không sẵn giọng như với cô.

Cô còn tưởng rằng, với cá tính của anh, cho dù không vỗ bàn phản bác, cũng sẽ sầm mặt.

,

Đâu ngờ lại không có gì hết. Thái độ nghe ba mẹ giáo huấn tương đối tốt.

Thậm chí trong mắt không có vẻ không vui nào.

Anh còn giúp mình dọn nhà, xách đồ.

Xoay người lại, nhìn bóng đêm âm u bên ngoài cửa sổ.

“Như vậy xem ra, người đó cũng không tệ như thế.”

Diêu Hữu Thiên nhỏ giọng lẩm bầm một câu. Sau đó lại lắc lắc đầu.

,

Cô đang nghĩ gì vậy chứ. Anh ta có tệ hay không thì liên quan gì đến cô?

Lúc này mới phát hiện ra mình nằm trên giường ngủ lâu như vậy rồi, suy nghĩ lại luôn xoay quanh Cố Thừa Diệu.

Không thể nghĩ nữa. Không được nghĩ nữa.

Ngủ thôi. Ngủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Làm phiền rồi

Editor: Xám

Kết quả của việc Diêu Hữu Thiên trần trọc trở mình cả một buổi tối là cô lại không ngủ ngon.

Sáng sớm thức dậy, kèm theo hai vành mắt đen.

Đi ra phòng khách phát hiện Cố Thừa Diệu đã dậy từ lâu, đang đọc báo.

Người giúp việc theo giờ đã đến, mang bữa sáng tới, bày lên bàn ăn.

Nhìn thấy Diêu Hữu Thiên, thoáng chốc trong mắt có vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã không nhìn lung tung nữa, tiếp tục công việc trên tay.

,

"Tiên sinh, cậu có thể dùng bữa sáng rồi."

Cố Thừa Diệu gấp tờ báo lại, lúc đi ngang qua Diêu Hữu Thiên đã nhìn cô một cái, đi thẳng ra ăn bữa sáng.

Diêu Hữu Thiên tương đối tự giác, đi đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống. Bưng một ly sữa tươi lên uống.

Cố Thừa Diệu thân nhiên nhìn cô một cái, tiếp tục ăn.

Diêu Hữu Thiên phát hiện ra, động tác ăn của Cố Thừa Diệu rất tao nhã.

,

Thật ra đã từng cùng Cố Thừa Diệu ăn vài bữa cơm.

Cho dù Diêu Hữu Thiên không tình nguyện, cũng phải thừa nhận, nề nếp của nhà họ Cố cực kỳ tốt, không chỉ Cố Tĩnh Đình, mà còn cả Cố Thừa Diệu.

Giờ tay nhắc chân đều rất tao nhã. Cho dù có lúc Cố Thừa Diệu độc miệng, về mặt nhìn cô lại mang theo khinh thường.

Nhưng không thể che giấu khí chất quý công tử mơ hồ lộ ra từ người anh chút nào.

Yên bình ăn xong bữa sáng, Cố Thừa Diệu quay về phòng thay quần áo ở nhà ra.

,

Diêu Hữu Thiên nhìn thấy anh mặc một bộ đồ thể thao, có chút khó hiểu: "Hôm nay anh không đi làm sao?"

Anh ta muốn đi đâu?

Cố Thừa Diệu thân nhiên liếc cô một cái: "Cô sắp đi làm à? Tôi đưa cô đi."

Diêu Hữu Thiên lại không có xe, Cố Thừa Diệu đến thành phố Y mới phát hiện ra.

Cô không có xe, đi đâu cũng gọi taxi.

,

Mà những người khác ở nhà họ Diêu đều tự mình lái xe.

"Anh không đi làm à?" Ánh mắt Diêu Hữu Thiên dừng ở bộ đồ thể thao trên người anh.

Khác với vẻ tuấn đạt khi anh mặc âu phục gầy da, bộ trang phục này của Cố Thừa Diệu nhìn soái khí ngời ngời hơn một chút.

Nhìn hơi giống cậu trai nhà bên*.

*Cậu trai nhà bên: ý chỉ thiếu niên trẻ tuổi khiến người ta có cảm giác gần gũi, giống như hàng xóm cách vách.

Quả nhiên là cây mắc áo, cho dù mặc bộ trang phục nào, cũng rất ưa nhìn.

Nếu để anh đi làm người mẫu cho anh hai, nhất định trang phục nam của anh hai sẽ bán đắt.

,

"Cô có muốn tôi đưa đi không?" Cố Thừa Diệu cau mày, Diêu Hữu Thiên nhanh chóng trở về phòng, cầm túi xách của mình lên: "Làm phiền rồi."

Cố Thừa Diệu đưa Diêu Hữu Thiên cùng đi ra cửa.

Ngồi trên xe, Diêu Hữu Thiên nhìn nửa bên mặt bình tĩnh của Cố Thừa Diệu, có chút tò mò: "Anh sắp đi chơi bóng à?"

Bộ trang phục này không giống như đi đánh golf, hơn nữa hiện tại sân đánh golf của thành phố Y chỉ có một, không phải hướng này.

,

Cố Thừa Diệu thân nhiên liếc cô một cái: "Cô muốn biết sao?"

Diêu Hữu Thiên không nói gì, đột nhiên phát hiện ra mình đáp thể nào cũng không đúng.

Nếu như cô nói muốn biết, chẳng phải biết thành cô đang quan tâm hành tung của Cố Thừa Diệu rồi sao?

Cô không trả lời, Cố Thừa Diệu cũng không lên tiếng.

Xe tiếp tục chạy, nhưng sau khi băng qua hai đường quốc lộ thì tiến vào một con ngõ nhỏ.

Xe của Cố Thừa Diệu dừng ở con ngõ, cũng không nhìn Diêu Hữu Thiên đã tự động xuống xe.

Diêu Hữu Thiên không hiểu Cố Thừa Diệu muốn làm gì. Vừa mới muốn mở cửa xe ra, đã thấy đầu ngõ treo một tấm biển rất lớn, trên đó viết: Thu hồi phế phẩm.

Hả. Cố Thừa Diệu đến đây làm gì?

Cô nhìn thấy Cố Thừa Diệu đã đi vào cổng của thu hồi phế phẩm kia, muốn xuống xe đi theo, đúng lúc điện thoại di động reo lên.

Là điện thoại của Lý Khả Nghi, cô đã đến thành phố Y, mới liên hệ với các chị em tốt vài lần, Lý Khả Nghi không hài lòng.

Nói mọi người đều quyết định đến thành phố Y thảo phạt cô.

Chờ Diêu Hữu Thiên cúp điện thoại, Cố Thừa Diệu đã đi ra rồi.

Diêu Hữu Thiên nhìn thấy trên tay anh xách một chiếc túi ni lông màu đen rất to, đặt ở trong cốp rồi mới lên xe.

"Anh ——"

Trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng không hỏi câu nào.

Mà điều khiến Diêu Hữu Thiên cực kỳ bất ngờ chính là, xe của Cố Thừa Diệu lại dừng ở trước công trường mà bọn họ định xây dựng làng du lịch.

"Anh, anh đến tìm bà Đình?"

Câu hỏi của Diêu Hữu Thiên không được trả lời, Cố Thừa Diệu xuống xe, đi vòng qua cốp xe xách cái túi xuống, sau đó đi về phía căn nhà cũ nát ở chính giữa.

"Cố Thừa Diệu."

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Diêu Hữu Thiên đi sau lưng Cố Thừa Diệu, khi phát hiện anh xách cái túi đó đi về phía nơi bà Đình ở, trong mắt có một chút lo lắng.

Cuối cùng người này muốn làm gì? Anh ta sẽ không nghĩ đến việc cưỡng ép chứ?

Trong túi của anh ta là cái gì?

Cố Thừa Diệu xách túi, đi tới trước nhà bà Đình.

Gõ cửa, cánh cửa cũ nát có tiếng trả lời, mở ra.

Khuôn mặt già nua mà lại mang theo vẻ u ám của bà Đình xuất hiện ở cạnh cửa.

Nhìn thấy Cố Thừa Diệu, sắc mặt của bà rất u ám, đang định đuổi người, Cố Thừa Diệu lại lên tiếng trước.

"Thưa bà. Cái này là bà làm rơi ở đây phải không?"

Anh đưa cái túi lớn màu đen kia đến trước mặt bà Đình.

Lúc này Diêu Hữu Thiên đứng cách đó không xa mới phát hiện ra, thì ra trong chiếc túi lớn của Cố Thừa Diệu đựng một đồng chai nhựa vứt đi, còn có một vài vỏ lon ——

Cô mở to hai mắt, nhìn Cố Thừa Diệu với vẻ không dám tin.

Anh anh anh ta, rõ ràng cái túi đó là anh ta tự mình xách tới mà?

Bà Đình nhìn Cố Thừa Diệu một cái, lại nhìn cái túi một cái, đột nhiên đưa tay ra, giật lấy cái túi.

"Là tôi làm roi."

Diêu Hữu Thiên đứng ở phía sau chớp chớp mắt, bà Đình này thật sự dám nói.

,

Cố Thừa Diệu gật gật đầu, sau đó chỉ vào cái túi đó: "Bà Đình, bà bán phế phẩm thế này không kiếm được tiền đâu. Bà nên phân loại mấy cái chai nhựa và vỏ lon này ra."

Lúc anh nói đã đưa tay lấy đồ trong túi ra: "Bà xem. Loại vỏ lon này có thể bán ba xu, còn loại chai nhựa này chỉ có thể bán một xu thôi."

Diêu Hữu Thiên hóa đá rồi. Cô cực kỳ kinh ngạc nhìn Cố Thừa Diệu, trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Về u ám trên mặt bà Đình giảm đi không ít, nhưng sắc mặt vẫn đầy phòng bị và cảnh giác: "Đừng nói với tôi, tôi biết cả."

"Bà à, bà không có thời gian thu dọn, để cháu giúp bà nhé."

Lúc Cố Thừa Diệu nói, đã nhìn ngôi nhà bà Đình ở một cái: "Trước tiên chúng ta có thể phân loại những thứ này, đến lúc đó bà có thể bán thêm một chút tiền rồi."

,

Bà Đình ngẩn ở cửa không đồng ý, ánh mắt nhìn Cố Thừa Diệu giống như nhìn kẻ địch vậy.

Cố Thừa Diệu cũng không giận, nhún vai: "Vậy nếu không thì thu dọn ở bên ngoài cũng được."

Nói xong, cũng không nhìn bà Đình, mà đi đến chỗ đóng phế phẩm kia ở bên ngoài, bắt đầu động tay.

Không phải anh nói cho có, anh thật sự đang động tay.

,

Kiên quyết mở từng cái thùng giấy ra, sau đó đặt chung một chỗ. Một đồng chai nhựa, một đồng vỏ lon.

Diêu Hữu Thiên ngẩn ra hồi lâu, nhìn bóng lưng của Cố Thừa Diệu có chút chậm chạp nhưng lại kiên cường.

Mặt trời đã lên cao từ lâu. Ngày tháng sáu, nhiệt độ ở thành phố Y đã rất cao rồi.

Cố Thừa Diệu chỉ thu dọn một lát, trên trán đã tứa ra một lớp mồ hôi.

Nhưng anh vô cùng chăm chú, thỉnh thoảng bên cạnh có ruồi nặng vờn quanh. Anh làm như không thấy.

,

Bà Đình hừ một tiếng, không nói lời nào, xoay người đi vào nơi ở của mình.

Còn đóng sập cánh cửa gỗ cũ nát lại, vang rung trời.

Tay Diêu Hữu Thiên vốn đang nắm quai đeo túi xách rất chặt, bèn đặt túi xách xuống, bắt đầu thu dọn cùng Cố Thừa Diệu.

Phế phẩm ở chỗ bà Đình rất nhiều, Diêu Hữu Thiên biết, không thể dọn dẹp xong trong chốc lát được.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, Diêu Hữu Thiên cũng càng lúc càng nóng.

Liếc nhìn trên váy liền trên người mình, có phải cô nên vui mừng rằng, cô có một thể chất phơi nắng không đen hay không?

Nếu không chắc chắn thế nào cũng biến thành đen như than.

,

Rất nhanh, đã đến buổi trưa, Cố Thừa Diệu người cao ngựa lớn, sức lực cũng giống như vậy.

Anh đặt riêng một số kim loại đã phân loại xong ra, lại xếp những phế phẩm kia ngay ngắn. Vào buổi trưa, những phế phẩm trên mặt đất đã bị anh lọc hơn một nửa.

Diêu Hữu Thiên cũng mệt đến mức mồ hôi đầy người, toàn bộ hai tay đều đen nhem, cần bao nhiêu bản thì có bấy nhiêu.

Nhưng thấy Cố Thừa Diệu không có ý dừng lại, cô cũng liều mạng hít một hơi tiếp tục.

Rất nhanh thời gian đã đến giữa trưa.

,

Diêu Hữu Thiên ném một cái chai sang một bên, cảm thấy vừa đói vừa khát.

Nhìn Cố Thừa Diệu một cái, anh vẫn đang tiếp tục.

Mà cánh cửa gỗ cũ nát kia vẫn đóng thật chặt như cũ.

Diêu Hữu Thiên tiến lên hai bước đứng ở trước mặt anh, nhỏ giọng nói: "Này, bà Đinh đó hoàn toàn không đánh giá thấp anh. Chiều này của anh không có tác dụng rồi."

Rốt cuộc bây giờ cô đã thấy rõ, Cố Thừa Diệu muốn đánh bài ôn hòa.

Nhưng cũng cần người ta ủng hộ mới được.

,

Phản ứng của Cố Thừa Diệu là liếc cô một cái, tiếp tục động tác trên tay.

"....." Anh không dừng, đương nhiên Diêu Hữu Thiên cũng không có lý do dừng lại.

Có điều thật sự rất đói. Lại rất khát.

Diêu Hữu Thiên chỗ trước mặt rõ ràng đã sạch sẽ hơn nhiều, khóe môi đột nhiên cong lên.

Cảnh tượng này thật sự khiến cô rất xúc động.

Cô vẫn nhớ ——

,

"Két" một tiếng, vào lúc này cánh cửa gỗ cũ nát bị người khác mở ra.

Về mặt bà Đinh vẫn u ám như cũ, đứng ở cửa.

"Ăn cơm đi."

Bỏ lại câu này, cũng không nhìn hai người Cố Thừa Diệu, đi thẳng vào phòng.

Diêu Hữu Thiên nhìn Cố Thừa Diệu một cái, lại nhìn cánh cửa gỗ mở rộng kia một cái: "Bà ấy đang nói với chúng ta sao?"

,

Cố Thừa Diệu không để ý đến Diêu Hữu Thiên, mà đi thẳng vào cửa.

Anh rửa tay sạch sẽ, đứng ở đó nhìn một cái.

Trên chiếc bàn cũ nát bày hai đĩa cải xanh.

Cơm đang bốc hơi nóng trong nồi cơm điện đã mất màu sắc ban đầu.

,

Bên cạnh đặt ba bộ bát đĩa, toàn bộ bát không giống nhau, có hai cái còn sứt mẻ.

Bên bàn là ba chiếc ghế khác nhau, đều đã tróc sơn, không nhìn ra màu gốc nữa.

Cố Thừa Diệu đứng đó không nhúc nhích. Diêu Hữu Thiên đã rửa tay, cũng đứng ở đó.

Nhìn cảnh tượng trước mắt là đã hiểu có chuyện gì, có điều ——

,

Bà Đình đã múc món cuối cùng, một bát đậu cô-ve xào ra.

Nhìn thấy hai người đều đứng yên bất động, hừ một tiếng.

"Nếu chê khó ăn thì đi đi, cút ra ngoài cho tôi."

Lúc bà Đình nói, hoàn toàn không nhìn hai người, dọn món ăn xong liền xới cho mình một bát cơm, bắt đầu ăn.

,

Diêu Hữu Thiên nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

Cô tuyệt đối không tin Cố Thừa Diệu có thể nuốt trôi loại thức ăn này.

Những món đó có hơi cháy, màu sắc của ba chiếc bát lại xám xịt như vậy.

Mặc dù cô tiếp xúc với Cố Thừa Diệu không nhiều lắm, nhưng biết anh là người rất chú trọng lịch sự.

Sao có thể ăn thức ăn thế này?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Tôi cố ý, cô muốn thế nào

Editor: Xám

Diêu Hữu Thiên có chút lo lắng nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

Nếu như anh không ăn cơm bà Đình nấu, chỉ sợ bà Đình sẽ lại nổi giận.

Đến lúc đó, sẽ đuổi bọn họ ra ngoài, vậy cả buổi sáng hôm nay của anh đã vô ích rồi.

Trong lòng biết rõ, cho nên trên mặt không nhịn được đã để lộ ra chút vẻ lo lắng.

Nhìn về phía Cố Thừa Diệu, muốn ra ít ám hiệu với anh.

,

Nhưng hành động kế tiếp của Cố Thừa Diệu lại một lần nữa khiến cô kinh ngạc.

Anh bước lên không hề khách sáo, xới cho mình một bát cơm, sau đó ngồi xuống, bắt đầu ăn.

Thậm chí anh còn cầm cái bát bị mẻ lớn nhất.

Anh vừa ngồi xuống, Diêu Hữu Thiên cũng khôi phục tinh thần, vội vàng ngồi xuống theo, bắt đầu ăn cơm.

,

Đồ ăn rất mặn, vô cùng mặn. Cơm còn hơi sống. Ăn vào miệng khó chịu như đang nhai ngũ cốc.

Thình thoảng thức ăn sẽ rơi từ chỗ khuyết trên miệng bát xuống tay.

Lúc ăn cơm, Diêu Hữu Thiên không quên nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

Muốn tìm được chút không vui nào đó trên mặt anh.

Nhưng đã làm cô thất vọng rồi, vẻ mặt Cố Thừa Diệu rất bình tĩnh, hoàn toàn không có một chút biểu cảm ăn không quen hay gì khác.

Diêu Hữu Thiên không nhịn được bèn nghĩ, nếu như hôm nay Cố Thừa Diệu đang diễn kịch, vậy diễn xuất của anh ta đúng là tuyệt vời.

,

Cố Thừa Diệu cảm nhận được ánh mắt quan sát mình của Điều Hữu Thiên, không hề để trong lòng.

Giải quyết xong một bát com, rồi lại ăn thêm bát nữa.

Lúc này mới đặt bát đĩa xuống, nhìn bà Đinh một cái: "Bà à, mấy món này là bà tự trồng phải không?"

,

Bà Đinh không trả lời, chỉ vui đầu ăn thức ăn của mình.

Mặc dù bà Đinh không trả lời, nhưng Điều Hữu Thiên vẫn thấy vẻ kinh ngạc chột lóe lên trong mắt bà.

Giống như việc Cố Thừa Diệu biết có hơi kỳ lạ.

"Tại sao anh biết?" Điều Hữu Thiên thật sự rất tò mò.

,

"Đằng sau có mảnh đất trồng rau, trồng hai loại thức ăn này."

Vừa rồi Cố Thừa Diệu thu dọn có nhìn thấy.

Mặc dù bà Đinh không mở miệng, có điều biểu cảm trên mặt đã ôn hòa đi không ít.

Hôm nay từ sáng đến trưa Điều Hữu Thiên đều bận dọn dẹp những phế phẩm kia.

Cô không chú ý xung quanh căn nhà này có cái gì.

Trầm mặc. Điều Hữu Thiên yên lặng ăn xong một bát com, nhưng dù thế nào cũng không ăn tiếp được bát thứ hai.

,

Đồ ăn thật sự quá mặn, vốn dĩ đã bận rộn đến trưa, cảm thấy rất khát, lại còn ăn món mặn như vậy sẽ cảm thấy khát nước hơn.

Cố Thừa Diệu không để ý đến Điều Hữu Thiên. Mặt trời giữa trưa lên rất cao, anh không hề nghỉ ngơi. Lại đi ra ngoài bắt đầu thu dọn.

Điều Hữu Thiên đi theo sau, đội nắng chói chang, lại bắt đầu dọn dẹp lần nữa.

,

Không biết có phải ông trời cũng cảm thấy bọn họ vất vả hay không, rất nhanh vài đám mây đã bay tới.

Cùng với cơn gió nổi lên, lúc này Điều Hữu Thiên mới nhớ ra, hình như dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa rào sấm chớp.

Sau khi bà Đinh ở trong nhà một lát đã đi ra ngoài.

Bắt đầu thu dọn cùng bọn họ.

,

Sức lực của ba người cộng lại, động tác thu dọn cũng nhanh hơn nhiều.

Điều Hữu Thiên nhìn bóng lưng dọn dẹp của bà Đinh, lại nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

Phế phẩm đã thu dọn gần xong rồi, chỉ cần cho chúng vào túi thôi.

Bà Đinh tìm được hai chiếc túi da rắn cực lớn.

Điều Hữu Thiên xếp những chai nhựa kia vào bên trong, nhìn Cố Thừa Diệu đứng bên cạnh cô đang xếp vỏ lon, đột nhiên nở nụ cười.

,

"Thật ra trước đây nhà tôi chính là người thu dọn phế phẩm."

Cô nói với Cố Thừa Diệu, nhưng ánh mắt lại nhìn bà Đinh một cái.

Cố Thừa Diệu thân nhiên liếc nhìn cô, cơn người sâu thẳm không hề có biểu cảm gì, nhưng lại mơ hồ ẩn chứa sự cảnh cáo.

Nếu như cô nói lung tung, khiến bà Đình này lại bắt đầu nổi giận, anh sẽ không khách khí với cô.

Diêu Hữu Thiên mặc kệ ánh mắt của anh, trên mặt đầy vẻ hoài niệm.

"Hồi nhỏ trong nhà rất nghèo, lúc ba tôi còn trẻ, không hề chăm chỉ đọc sách, cũng không học làm gì khác. Bèn mở một trạm thu mua phế phẩm."

Mặc dù bà Đình vẫn đang thu dọn, có điều Diêu Hữu Thiên chú ý thấy bà đang vênh tai lên nghe cô nói.

,

"Người khác gọi ba tôi là Vua Đồng Nát, gọi mẹ tôi là Mẹ Đồng Nát. Tôi và các anh chính là Đứa Đồng Nát."

Mấy năm qua, không ít lần các anh và cô đã đánh nhau với đám trẻ con xung quanh.

Ngay cả cô cũng đã từng động tay vài lần với trẻ con gần đó.

Thuở nhỏ cô vừa bướng bỉnh, lá gan lại lớn. Cho dù bị đánh, cũng không chịu nhận thua.

"Bởi vì trẻ con quá đông, thu nhập lại quá ít. Chúng tôi thường xuyên ăn cơm không đủ no."

Ngày nào cũng là rau xanh đậu hũ. Hiếm khi nhìn thấy thịt được một lần.

,

"Có điều tôi cảm thấy lúc ấy rất tốt, rất vui. Mặc dù người một nhà ngay cả cơm cũng không đủ ăn, nhưng ở cùng nhau là được rồi."

Tay nghề của ba cũng rất khá, cho dù cuộc sống không sung túc, rau xanh đậu hũ, nhưng cũng cố gắng nấu rất ngon, khiến họ ăn uống rất vui vẻ.

"Còn nữa, mỗi lần thu phế phẩm về, có thể thu được rất nhiều sách mà người khác không cần. Mỗi lần thu được sách chính là lúc chúng tôi vui nhất."

Sách anh cả cảm thấy hứng thú nhất chính là loại về vũ khí quân sự.

Khi ấy anh hai thích đọc nhất là tạp chí thời trang, anh ba lại thích đọc sách y.

Anh tư nghịch ngợm nhất, ngày ngày chỉ thích đọc truyện tranh.

,

Bà Đình Diêu Hữu Thiên một cái, cuối cùng đã đáp lại một câu: "Cô có rất nhiều anh chị em sao?"

"Dạ. Cháu có bốn anh trai." Diêu Hữu Thiên nghĩ đến bốn người anh của mình, không kìm được để lộ ra vẻ mặt khá là vui vẻ.

"Năm đứa trẻ à? Ba mẹ cô thật là có phúc." Bà Đình nhìn Diêu Hữu Thiên, trong mắt có vẻ hâm mộ.

Diêu Hữu Thiên cười cười, ném một cái chai vào túi da rắn, sau đó lắc đầu: "Cũng rất mệt mỏi. Thu nhập của ba mẹ có hạn, chưa đến ngày Tết thì không thể nhìn thấy thịt trên bàn. Cho nên khi còn nhỏ sức ăn của chúng cháu rất khỏe, ngày nào cũng phải ăn rất nhiều bát cơm."

,

"Lúc còn bé, phải đến năm mới chúng cháu mới có quần áo mới để mặc. Bình thường đều là nhặt quần áo cũ. Anh hai bướng bỉnh, lúc nào cũng nói tại sao tôi phải nhặt quần áo thừa của người khác? Sau này tôi nhất định phải trở thành nhà thiết kế thời trang, chuyên thiết kế trang phục cho mình mặc."

Một câu nói đùa lúc còn bé đã thật sự khiến Diêu Hữu Gia lớn lên trở thành một nhà thiết kế thời trang.

Đây coi như là thu hoạch ngoài ý muốn rồi.

"Vậy những người anh khác của cô đang làm gì?"

Bà Đình nghe đến đây thì hào hứng, tán gẫu với Diêu Hữu Thiên để giết thời gian.

,

"Anh cả của cháu báo oán trong nhà ăn cơm không đủ no, vừa tròn mười tám tuổi đã đi làm bộ đội rồi."

Ít nhất ở bộ đội, cơm có thể ăn đủ no.

"Anh ba là bác sĩ, bởi vì anh ấy nói khi người trong nhà vừa sinh bệnh đã phải tiêu tốn rất nhiều tiền rồi, cho nên lớn lên anh ấy muốn làm bác sĩ, nếu như

trong nhà có người sinh bệnh thì anh ấy có thể chữa trị."

Diêu Hữu Thiên nghĩ tới đây lại cười một lát: "Đâu ngờ bây giờ anh ấy đã làm bác sĩ rồi, bận đến mức chân không chạm đất. Có lúc một ngày có đến hai ba ca phẫu thuật. Nếu như chúng cháu thật sự ngã bệnh, sao có thể tìm anh ấy được đây."

Đề tài câu chuyện của Diêu Hữu Thiên chuyển đi, liếc nhìn căn nhà của bà Đinh.

"Trạm thu mua phế phẩm hồi trước của ba cháu còn to hơn khu của bà. Là một nhà máy cũ nát."

"Ba mẹ đã ngăn nhà máy ra, đằng trước thu phế phẩm, đằng sau là chỗ ở."

"Sau này, trạm thu mua phế phẩm của nhà cháu được chính phủ quy hoạch vào khu mở rộng. Nhà cháu được một khoản tiền lớn, cuối cùng cuộc sống đã bắt đầu cải thiện."

Khi đó, cô đã sắp sửa lên trung học rồi.

Cho nên cô nhớ rất rõ, vào lúc biết sắp phá bỏ và dời đi nơi khác, cả nhà họ đã vui mừng đến mức nào.

Cũng bởi vì như thế, cô thật sự không thể lý giải tại sao bà Đinh phải giữ chặt lấy nơi này không chịu chuyển đi.

"Khi ấy nghe nói có thể chuyển sang ngôi nhà mới, cả nhà cháu rất vui. Bởi vì cuối cùng không phải ở chung với phế phẩm nữa."

Lúc Diêu Hữu Thiên nói lời này, đã cẩn thận nhìn bà Đinh một cái. Động tác trên tay cũng dừng lại, vẻ mặt có một chút khó hiểu.

"Bà Đinh, một mình bà ở đây, lại không có ai, tại sao không nhận tiền trợ cấp phá bỏ và dời đi nơi khác của Cố thị, cầm một khoản tiền lớn đến ở trong ngôi nhà mới, sống cuộc sống tốt hơn chứ?"

Bà Đinh im lặng, bà đã sớm nhận ra Diêu Hữu Thiên là cô gái đến đây ngày hôm qua.

Vốn dĩ ngay từ đầu đã muốn đuổi bọn họ đi, tiếc rằng Cố Thừa Diệu không nói đến chuyện muốn bà rời đi.

Còn nói muốn giúp bà dọn dẹp, cho nên bà chỉ nhìn bọn họ bắt tay vào làm, cũng không ngăn cản.

Bây giờ nghe thấy Diêu Hữu Thiên lại nhắc tới chuyện này, bà kiên quyết lắc đầu.

"Tôi sẽ không chuyển đi. Cho dù nhiều tiền hơn nữa, tôi cũng sẽ không chuyển."

"Cho dù tôi phải chết, tôi cũng sẽ chết ở đây."

"Tôi già rồi, cũng không sống được bao lâu nữa. Cần nhiều tiền như vậy để làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86-2: Tôi cố ý, cô muốn thế nào (2)

Editor: Xám

Diêu Hữu Thiên nhìn Cố Thừa Diệu một cái, không ngờ cô nói nhiều vậy rồi, nhưng bà Đinh vẫn cố chấp như thế. Cô thật sự hết cách rồi.

Cố Thừa Diệu liếc cô một cái, không lên tiếng. Mà nhìn bà Đinh.

"Bà Đinh, người thân của bà ở đâu?"

Người thân?

"Tôi, tôi ——" Mắt bà Đinh đột nhiên đỏ lên, gờ bàn tay đầy nếp nhăn lên che mắt mình. Ngồi sụp xuống ngay trên nền đất.

"Tôi, tôi có một đứa con trai, mười mấy năm trước đã thất lạc. Người bạn già của tôi nhớ con trai, tự mình đi tìm. Kết quả vừa đi đã không trở về nữa. Tôi già rồi, hàng ngày thu mua ve chai chính là muốn đi tìm con trai tôi, tìm người bạn già của tôi. Nhưng tôi đã đi rất nhiều nơi, người vừa già, đi đứng vừa chậm. Về sau đã tiêu hết tiền nhưng không tìm được con trai. Ông bạn già, ông bạn già cũng không thấy đâu."

,

"Tôi không tìm được con trai, cũng không tìm được người bạn già. Tôi chỉ có thể trông coi nơi này, nếu ngộ nhờ người bạn già và con trai tôi quay về thì còn có thể tìm được nhà mình."

Lúc nói, bà Đinh đột nhiên ngồi thụp xuống òa khóc: "A Xương à. Ông đã đi mười mấy năm rồi, tại sao ông vẫn chưa đưa con trai chúng ta về."

"Tôi già rồi, không sống được mấy ngày nữa, tôi thật sự sắp không gắng gượng được nữa rồi."

"A Xương à, ông mà còn không về thì sẽ không nhìn thấy tôi nữa đâu."

,

Sống ở nơi có điều kiện kém nhiều năm như vậy, bà Đinh đã sớm mang bệnh trong người.

Nếu như không phải có ý chí mạnh mẽ chống đỡ cho bà, bà đã sớm ngã quy.

Bà Đinh lúc này đâu còn có khí thế lấy đồ ném Diêu Hữu Thiên như ngày hôm qua, bà ngồi đó, khóc vừa thâm thiết vừa đáng thương.

Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên đều dừng động tác trên tay lại, đi đến sau lưng bà.

Diêu Hữu Thiên có chút áy náy. Cô không muốn gọi chuyện thương tâm của bà Đinh. Thật sự nhìn bà Đinh khóc thương tâm như vậy.

Lòng cô cũng khó chịu theo.

,

"Bà Đinh." Cố Thừa Diệu vươn tay, vỗ vỗ lưng bà Đinh: "Bà chờ ở đây cũng không chờ được con trai bà đâu."

Bà Đinh nghe thấy lời anh nói, càng khóc lớn tiếng hơn.

Diêu Hữu Thiên liếc Cố Thừa Diệu một cái, vừa mới định trách móc anh không có tình người, anh lại lên tiếng: "Bà Đinh, bà xem bây giờ bà ở chỗ này, vừa bữa bộn vừa bận, điều kiện lại kém. Cháu tin nếu như con trai bà thật sự quay về, cũng sẽ hi vọng nhìn thấy bà sống tốt. Mà chẳng phải rõ ràng có thể thay đổi điều kiện sống sao, nhưng vẫn cứ bám chặt ở đây."

"Nhưng, nhưng mà ——"

,

Bà Đinh khóc thút thít, không nói nên lời.

Đương nhiên Cố Thừa Diệu hiểu suy nghĩ của bà, vỗ vỗ lưng bà Đinh: "Bà xem thế này có được không? Trước tiên bà đến viện điều dưỡng ở đi, cháu sẽ bảo người ta chăm sóc bà thật tốt. Cháu nhất định sẽ cho người giúp bà tìm con trai bà."

"Cậu, cậu có thể giúp tôi tìm con trai ư?" Bà Đinh ngừng khóc, ngẩng đầu lên, khuôn mặt chờ mong nhìn Cố Thừa Diệu: "Cậu, cậu thật sự có thể giúp tôi tìm con trai ư?"

"Chẳng những cháu có thể giúp bà tìm con trai, cháu còn có thể giúp bà tìm được người bạn già của bà nữa." Cố Thừa Diệu rất thận trọng gật đầu: "Ngồi chờ như bà là vô ích, cháu có thể mời đài truyền hình làm cho bà một bản tin. Công bố hình con trai bà và người bạn già ra ngoài. Đến lúc đó nhất định có thể tìm được con trai bà."

"Có thật không?" Bà Đinh bắt đầu kích động. Nắm tay Cố Thừa Diệu: "Tôi, tôi còn có thể tìm được con trai tôi? Tìm được người bạn già của tôi?"

,

"Có thể." Cố Thừa Diệu gật đầu rất chắc chắn, cho bà lòng tin: "Hiện giờ internet phát triển như vậy, chỉ cần công bố hình ra ngoài, nhất định sẽ có tin tức."

"Tôi. Tôi ——" Bà Đinh nói không ra lời, khóc dữ dội hơn. Nhưng nắm chặt tay Cố Thừa Diệu, không ngừng rơi lệ.

"Có điều. Cháu đồng ý giúp bà tìm con trai, bà cũng phải đồng ý với cháu một chuyện mới được."

"Chuyện gì? Chuyện gì vậy?" Đinh bà bà không khóc nữa, nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: "Có phải các người muốn mảnh đất này không? Các người lấy

đi. Chỉ cần cậu có thể giúp tôi tìm được con trai, tôi chẳng cần gì hết."

"Bà Đình." Cố Thừa Diệu cười cười: "Bà nghĩ đi đâu thế? Vừa nãy cháu đã nghe thấy bà ho mấy tiếng. Điều kiện của cháu chính là, bà nhất định phải đồng ý với cháu đến bệnh viện làm một bài kiểm tra toàn thân. Sau đó nhất định phải đến viện điều dưỡng chúng cháu sắp xếp cho bà."

,

"Bà cũng hi vọng sau khi con trai bà và người bạn già của bà quay về, sẽ nhìn thấy bà sống tốt phải không? Giống như hiện giờ bà hi vọng bọn họ có thể sống tốt vậy."

Bà Đình òa một tiếng, lại bắt đầu khóc.

Cố Thừa Diệu đứng thẳng người dậy, thở phào nhẹ nhõm.

Gọi vài cuộc điện thoại, lập tức đã có vài người tới.

Đám người đưa bà Đình đến bệnh viện kiểm tra thân thể, còn muốn đưa bà đến viện điều dưỡng.

,

Kênh dân sinh của đài truyền hình thành phố Y cũng cử hai phóng viên đến phỏng vấn.

Rồi lại đưa tin về tình hình hiện tại của bà Đình một chút, để người thân của bà nhìn thấy bản tin, nhanh chóng liên hệ với viện điều dưỡng của thành phố Y.

Diêu Hữu Thiên không yên tâm về sức khỏe của bà Đình, lại đi theo một mạch đến viện điều dưỡng, xác định người Cố Thừa Diệu gọi tới thật lòng chăm sóc bà Đình rồi, lúc này mới rời đi.

.....

Khi hai người Diêu Hữu Thiên về đến nhà, sắc trời đã tối rồi.

Vẫn luôn nói trời sẽ đổ mưa, cuối cùng vào lúc cô về đến cửa nhà đã mưa xuống.

Con mưa đầu hè mang theo cảm giác mát mẻ.

Diêu Hữu Thiên không vội xuống xe, mà quay người lại nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

Ánh mắt đó có tra xét, có đánh giá. Còn có một vài cảm xúc khác, được giấu rất sâu.

Lúc này tay Cố Thừa Diệu đã đẩy cửa xe ra, gió lạnh kèm với nước mưa ủa vào trong xe.

Anh quay người lại, nhìn Diêu Hữu Thiên vẫn ngồi yên không nhúc nhích: "Không xuống xe sao?"

,

Xuống xe, dĩ nhiên là xuống rồi.

Hai người xuống xe, đi lên lầu.

Đến khi hai người tắm rửa xong, sau đó thay một bộ quần áo khác xuất hiện ở phòng khách, đã là hơn tám giờ tối.

Diêu Hữu Thiên ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

"Những chuyện phía sau ngày hôm nay, đều do anh sắp xếp hết ư?"

,

Người của viện điều dưỡng, còn có người của đài truyền hình, đều xuất hiện quá nhanh.

Diêu Hữu Thiên không thể không nghi ngờ, những chuyện đó đều do Cố Thừa Diệu sắp xếp xong từ lâu rồi.

Cố Thừa Diệu đặt tạp chí tài chính kinh tế đang đọc trên tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Diêu Hữu Thiên: "Đúng vậy."

"Anh, đã biết từ trước rồi sao?"

Biết tại sao bà Đình không chịu chuyển đi, biết bà ấy đã mất người thân, biết bà ấy vẫn luôn trông coi ở đó chỉ vì chờ người thân của mình ——

"Không." Trước đó Cố Thừa Diệu không hề biết, là vì công trường không hề khởi công, anh đã từng hỏi một câu. Về sau lại cho người đi điều tra mới biết.

"Anh ——" Bàn tay Diêu Hữu Thiên đặt trên đầu gối siết chặt lại thành quyền. Trước đó không hề tức giận, nhưng bây giờ cô lại thật sự nổi giận rồi.

"Anh đã biết nguyên nhân từ trước, anh cũng biết bà Đinh không chịu chuyển đi vì muốn ở đó chờ con, tại sao anh còn muốn tôi đến đó? Anh hoàn toàn cố ý."

Cố Thừa Diệu không để tâm đến lời chỉ trích của Diêu Hữu Thiên, anh ngồi ở đó, đôi chân thon dài tao nhã bắt chéo lên nhau, mười đầu ngón tay đan vào nhau.

Nửa người tựa lên ghế sofa, nhìn bộ quần áo hưu nhân lúc này của anh tùy ý lại có khí chất.

Nhưng anh càng như vậy, Diêu Hữu Thiên lại càng ghét anh.

Cảm nhận được ánh mắt của Diêu Hữu Thiên, Cố Thừa Diệu đột nhiên cười: "Phải. Tôi cố ý, cô muốn thế nào?"

Diêu Hữu Thiên bị lời nói của anh chặn họng, lại không tìm được lời nào để đáp trả: "Anh. Cố Thừa Diệu, anh thật quá đáng."

"Tôi quá đáng sao? Tôi quá đáng thế nào?" Về mặt Cố Thừa Diệu điềm nhiên như mây gió: "Thứ nhất, một ngày trước đó cô đã đến công trường rồi, vậy tại sao cô không ở trên công trường xem xét kỹ nguyên nhân không khởi công một chút? Thứ hai, trước khi cô đi tìm bà Đinh, tại sao không làm một bản tư liệu? Quản lý Trần có đưa tài liệu cho cô, thật ra phía trên có ghi, bà Đinh tên thật là Đinh Quế Hương, bạn đời rời nhà, con trai thất lạc, không rõ tung tích."

Diêu Hữu Thiên cắn môi, quả thật phía trên có câu này.

"Còn nữa, quản lý Trần cũng đã nhắc nhở cô, tính tình của bà Đinh không tốt lắm. Trên tài liệu cũng có ghi."

Cố Thừa Diệu nói xong, thần nhiên nhún mày: "Nếu thế, tôi không nhìn thấy thì tôi quá đáng rồi. Muốn trách, chỉ có thể trách chính cô thôi. Trước khi làm việc không điều tra đầy đủ nguyên nhân. Trong lúc làm việc lại thiếu cách ứng đối. Mà thậm chí sau đó không nghĩ ra được cách phù hợp để giải quyết ____"

Anh càng nói, sắc mặt của Diêu Hữu Thiên càng khó coi hơn.

Cố Thừa Diệu nói xong hết rồi mới thêm một câu: "Có điều, năng lực bịa chuyện cũ của cô lại không tồi."

"Bịa chuyện cũ?" Cô bịa chuyện cũ nào? Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi hoặc.

"Giả vờ ngốc gì vậy?" Cố Thừa Diệu cười lạnh một tiếng. Nụ cười đó hoàn toàn chưa lan đến đáy mắt, khóe môi cong lên đầy trào phúng.

"Có ai không biết ba cô Diêu Đại Phát là Địa vương. Một mảnh đất tùy tiện cầm trên tay đã trị giá vài trăm triệu, cô lại bịa thân thế của mình thê thảm như vậy. Cô không đi làm biên kịch thì thật là đáng tiếc."

(Hết chương 86)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Thủ đoạn rất tồi tệ

Editor: Xám

"Già vò góc gì vậy?"

"Có ai không biết ba cô Diêu Đại Phát là Địa vương. Một mảnh đất tùy tiện cầm trên tay đã trị giá vài trăm triệu, cô lại bịa thân thế của mình thê thảm như vậy. Cô không đi làm biên kịch thì thật là đáng tiếc."

Cái gì mà hồi nhỏ ăn cơm không đủ no, cái gì mà gia đình là trạm thu mua ve chai.

Cái gì mà hồi còn nhỏ bị người ta mắng là Đứa Đồng Nát, cô ta thật sự có thể nói ra được.

Sắc mặt của Diêu Hữu Thiên hơi thay đổi, nhìn Cố Thừa Diêu, nói không nên lời.

Anh ta, anh ta cho rằng, mình đang bịa chuyện? Đang nói dối?

,

Lúc còn nhỏ cả nhà đã trải qua rất nhiều khó khăn, chỉ có bản thân cô biết,

Người chưa từng trải qua bần cùng và đói khát vĩnh viễn không thể hiểu nổi. Đó là một cuộc sống như thế nào.

Không có nhà, chỗ ở chính là nhà máy.

Ba không có của cải dư thừa, lại không có kỹ thuật gì, chỉ có thể dựa vào thu mua phế phẩm để sống.

Nuôi dưỡng năm đứa bé bọn họ đã hao tổn rất nhiều tinh lực.

,

Mặc dù không đến mức chết đói, có điều thật sự sống rất kham khổ, cũng thường xuyên ăn không đủ no.

Chính vì trước đây khi còn trong tuổi trưởng thành, anh cả lại thường xuyên ăn không đủ no, cho nên phải chạy đi bộ đội.

Nếu như không phải về sau phá bỏ và dời đi nơi khác. Ngoài ra chính phủ đã bồi thường một mảnh đất cho bọn họ. Có lẽ bây giờ nhà họ Diêu vẫn còn đang sống như lúc trước.

Sau khi đất bồi thường đến tay Diêu Đại Phát, rất nhanh đã được một thương nhân khai phá khác thu mua.

Khi đó nhà lầu ở thành phố Y vừa mới có khởi sắc. Chính nhờ sang tay như vậy, Diêu Đại Phát đã được lời mấy trăm vạn.

Ông cực kỳ nhanh nhạy phát hiện ra, thì ra người muốn phát tài không nhất thiết phải có tiền, nhưng nhất định phải có đất.

,

Bắt đầu từ hôm đó, Diêu Đại Phát bắt đầu công việc mua, bán đất.

Ban đầu là mua bán vài miếng đất nhỏ. Về sau tiền trên tay nhiều hơn một chút, đã bắt đầu mua mảnh đất lớn.

Cũng không biết nói ông may mắn hay như thế nào. Phàm là đất bán qua tay Diêu Đại Phát, sau này đều phát đạt rực rỡ.

Cho dù là xây nhà máy, xây nhà ở, hay là làm gì khác.

Thời gian lâu dài, ông cũng ngộ ra một số kinh nghiệm.

Dứt khoát không bán nữa. Mua đất xong, tự mình khai phá. Như thế mới có tập đoàn Chính Phát của ngày hôm nay.

,

Sau này Diêu Đại Phát chỉ mua đất, lại không bán đất.

Dựa vào những mảnh đất đó, trong khoảng thời gian cực ngắn, tập đoàn Chính Phát đã đứng vững gót chân ở thành phố Y. Mà Diêu Đại Phát lại nhảy vọt lên trở thành Địa vương của thành phố Y.

Có điều những điều này chỉ là chuyện của mấy năm nay. (Nếu không người khác cũng sẽ không để tâm Diêu Đại Phát bị gọi là nhà giàu mới nổi)

Diêu Hữu Thiên khép hờ mắt, thuở nhỏ gia cảnh bần cùng, đã từng khiến cô có một thời gian cực kỳ để ý ánh mắt của người khác.

Nếu không mỗi lần bị người ta mắng là Đứa Đồng Nát cũng sẽ không đánh nhau với người ta.

’

Nhưng sau đó, lời Tuyên Tình Ngôn nói rất đúng: Người khác nói gì đâu có liên quan tới con? Cuộc sống con trải qua như thế nào, đâu có liên quan gì đến người khác?

Nếu như ứng xử bằng cách một mực đề ý ánh mắt của người khác, trên thế giới này có hàng nghìn người, nghìn khuôn mặt, nghìn tính cách, chẳng phải là muốn làm mình mệt chết ư?

Điều quan trọng hơn là sau khi Diêu Đại Phát phát tài, ai cũng không nhớ trước đây ông kiếm sống dựa vào thu mua phế phẩm nữa.

Trong mắt mọi người chỉ thấy của cải của ông tích góp thần tốc. Cũng có những người khác nói lung tung.

Người nhà họ Diêu đã sớm bình thần rồi.

’

Mặc kệ người khác nói gì, làm gì. Sống tốt cuộc đời của mình là được.

Trong lòng Diêu Hữu Thiên biết anh có hiểu lầm với cô, muốn giải thích đôi điều cho mình.

Nhưng lại cảm thấy không cần thiết.

Cố Thừa Diệu thấy cô thế nào, thật sự không quan trọng.

Cô không trả lời, Cố Thừa Diệu lại không định bỏ qua cho cô như vậy.

Nhìn sắc mặt hơi thay đổi của cô, vẻ trào phúng trong mắt càng rõ hơn.

"Đi thu dọn những phế phẩm đó, những thứ rác rưởi đó rất vất vả đúng không? Cô để bản thân chịu uất ức để đi dọn, đúng là có khả năng diễn kịch thật đấy."

’

Hừ lạnh một tiếng, anh cầm tạp chí lên tiếp tục đọc. Hai chữ cuối cùng bật ra từ miệng truyền rõ ràng vào tai Diêu Hữu Thiên.

"Giả dối."

Khóe môi Diêu Hữu Thiên mím chặt, trên mặt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Cố Thừa Diệu này thật sự khinh người quá đáng. Cô nhường một bước, nhưng anh lại tiến thêm một bước.

Giả dối? Cô giả dối thế nào?

Cô không nhận ra từ trước đến giờ mình thân nhiên như nước, vài lần gia cảnh bấp bênh, cô đã sớm luyện được bản lĩnh không quan tâm thiệt hơn.

Nhưng đã bị kéo vào thói xấu của Cố Thừa Diệu mất rồi.

’

Điều không thể nhìn nổi nhất là anh ta dùng kiểu nói chuyện kì dị này với cô, thứ không thể nghe nổi nhất chính là giọng điệu mang theo châm chọc khiêu khích của anh ta.

Chuyện khó chịu nhất là lúc nào anh ta cũng làm khó cô, rõ ràng có cách tiện lợi, lại không nói cho cô biết.

Nên biết, nên biết rằng hiện giờ cô là vợ của anh ta.

Mặc dù chỉ là trên danh nghĩa.

’

"Tôi giả dối? Anh thì không giả dối sao? Thức ăn của bà Đinh khó ăn như vậy, anh còn ăn được hai bát? Anh nói những thứ phế phẩm kia là rác rưởi phải không? Anh đặt sự cao quý của cậu ba nhà họ Cố là anh xuống để thu dọn. Chỉ vì đạt được mục đích của mình, rõ ràng anh có thể cho người đi làm, nhưng anh nhất định tự mình ra tay. Rốt cuộc là ai giả dối đây?"

Cùng là một chuyện, tại sao đến lượt cô lại biến thành giả dối?

Ánh mắt của Cố Thừa Diệu rời khỏi tạp chí nửa tắc, dừng lại trên mặt cô, đuôi mày nhướng cao, lộ ra vẻ không tán thành.

"Ít nhất, tôi không bịa chuyện cũ gạt bà Đình." Anh đột nhiên cười nhạo một tiếng: "Cô bịa cũng vô dụng, bởi vì không bịa đến chỗ mấu chốt."

Quả thật đồ ăn hôm nay rất khó ăn, điều kiện cũng thật sự rất tệ.

,

Cố Thừa Diệu cũng thật sự không quen. Tuy nhiên dù không quen nhưng không phải không chịu đựng được.

Nhớ lại trước đây, bởi vì cá tính của anh phóng túng ngang ngạnh, lại yêu thích đi thám hiểm khắp nơi, chơi bời.

Cố Học Võ sợ anh đi chệch đường, cũng đề rèn luyện anh, đã từng đẩy anh đến ở chỗ bộ đội ở hai năm.

Ông lại dùng quan hệ, giao cho anh những nhiệm vụ nặng nề. Quả thật hai năm qua đã chịu không ít cực khổ.

So với hai năm huấn luyện ma quỷ đó, hiện giờ đây chỉ là một đĩa thức ăn bé nhỏ mà thôi.

,

Khuôn mặt của Diêu Hữu Thiên từ trắng chuyển sang hồng, rồi lại từ hồng chuyển sang trắng.

Lúc còn nhỏ, bởi vì trong nhà quá nghèo, khi biết nhà mình sắp chuyển đi, cô thật sự rất vui.

Không chỉ riêng cô, còn có cả bốn người anh ——

Chính vì nghĩ như vậy, cho nên cô mới nghĩ bà Đình cũng sẽ đồng ý rồi đi.

Trong lòng hiểu rất rõ, chuyện ngày hôm nay, cô đã thua Cố Thừa Diệu rồi.

,

Không hiểu sao, cô rất khó chịu, rất bức dọc.

Cố Thừa Diệu không để ý đến cô, gấp tạp chí trên tay lại. Đặt lên bàn trà, đứng dậy vốn định bỏ đi.

Nhưng nhìn thấy Diêu Hữu Thiên mang khuôn mặt bất ngờ ngồi đó, khóe mắt đuôi mày đều là vẻ buồn bực.

Bước chân vốn muốn đi của anh đã dừng lại một lát.

"Lần sau trước khi bịa chuyện cũ, nhớ viết bản nháp trước."

,

Bỏ lại câu này, cũng không nhìn phản ứng của cô nữa. Đi thẳng.

Sắc mặt của Diêu Hữu Thiên càng khó coi hơn. Đôi tay siết thật chặt, sau đó lại buông ra.

Thôi, không chấp nhặt với tên mồm miệng ác độc này.

Vì anh ta, không đáng

.....

Không thể không nói, hiệu suất làm việc từ cấp dưới của Cố Thừa Diệu thật sự rất nhanh.

Sự kiện tiến hành đến ngày thứ ba, công trình đã có thể chuẩn bị khởi công.

Dĩ nhiên, nếu như chỉ hành động lặng im không một tiếng động như vậy thì tuyệt đối trái ý của Cố Thừa Diệu.

Bên tuyên truyền đã đưa lên tổng cộng ba phương án. Về nghi thức đặt móng của công trình phải cử hành thế nào.

Cố thị đến thành phố Y xây dựng làng du lịch, lại hợp tác cùng với tập đoàn Chính Phát.

Chính phủ địa phương cũng rất đánh giá cao hạng mục này. Điều tỏ ý ủng hộ.

,

Cố Thừa Diệu xem ba phương án kia, cuối cùng đã chọn cái cuối cùng.

Ngày tiến hành nghi thức đặt móng, ngoài có lãnh đạo của thành phố Y, tổng giám đốc Cố Thừa Kỳ của Cố thị, Điều Đại Phát tham dự ra.

Còn mời một minh tinh điện ảnh đến hỗ trợ. Minh tinh đó là người của thành phố Y, ba lần giành được đề cử Ảnh Đế, hai lần được trở thành Ảnh Đế. Vô cùng nổi tiếng, đánh giá cũng rất tốt.

Có anh ta là người quảng bá cho làng du lịch, tuyệt đối có thể khuếch đại tuyên truyền ——

Mà trước đó, còn xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

,

Ngày thứ hai khi Cố Thừa Diệu đi thăm bà Đình, ký hợp đồng phá bỏ và dời đi nơi khác. Đã mời phóng viên đến đó phỏng vấn.

Không chỉ biểu đạt sự giúp đỡ của Cố thị với bà Đình, mà còn đồng thời tiến hành tuyên truyền làng du lịch chuẩn bị khởi công của công ty Cố thị.

Sau khi tin tức của bà Đình truyền đi, đã nhận được rất nhiều sự quan tâm và ủng hộ từ mọi mặt, không ít người ngó ý đồng cảm với thân thế của bà Đình.

Bà Đình lập tức trở nên nổi tiếng. Người đến bệnh viện thăm hỏi rất đông.

Còn có rất nhiều người tặng tiền, tặng quà cho bà.

,

Trên bản tin xây dựng làng du lịch, Cố Thừa Diệu lại tuyên bố với các phóng viên, xin những người có lòng ở khắp nơi yên tâm, Cố thị nhất định làm theo hợp đồng di chuyển, thu xếp thật tốt cho bà Đình.

Ngoài số tiền tương ứng, phí sinh hoạt sau này của bà Đình đều do Cố thị đảm nhận.

Bản tin này đã trở thành tin tức đầu đề vào ngày hôm sau.

,

"Công ty Cố thị xót thương người già cô độc, công ty có lòng nhân ái xứng với cái tên."

"Phụng dưỡng bà Đình, đó là lòng nhân ái đáng khen ngợi của Cố thị."

"Lòng nhân ái tiếp sức, Cố tam thiếu muốn gây quỹ, chuyên giúp đỡ người già cô độc."

"....."

Vân vân và mây mây.

,

Trang đầu của báo chí là đáng về Cố Thừa Diệu cầm tay bà Đình, khuôn mặt mỉm cười ôn hòa.

Tiêu đề chính là: Doanh nhân trẻ thương cảm lâm từ thiện, yêu mến người già cô độc ——

Buổi sáng, khi Điều Hữu Thiên nhìn thấy trên báo xuất hiện đầu đề này, không nhận được ngược mắt nhìn Cố Thừa Diệu một cái: "Tin tức này là do anh làm ư?"

Kể từ lần hai người có tranh chấp đến nay, hai ngày nay mặc dù hai người cùng sống dưới một mái nhà, nhưng vẫn không hề liên hệ gì.

Mặc dù mỗi ngày Cố Thừa Diệu ra ngoài sẽ tiện thể đưa Điều Hữu Thiên đến công ty, nhưng hai người cũng chẳng nói với nhau câu nào.

,

Đây là lần đầu tiên trong hai ngày nay Điều Hữu Thiên chủ động nói chuyện với anh.

Cố Thừa Diệu uống một ngụm cà phê, đối diện với đôi mắt trong trẻo của Điều Hữu Thiên, thoáng nhũn mày.

"Có vấn đề gì sao?"

Có thể mượn sức truyền thông tuyên truyền công ty, tuyên truyền hình ảnh bên ngoài của công ty. Anh không nghĩ ra lý do gì để phản đối.

Điều Hữu Thiên đặt tờ báo xuống, lúc ấy vẻ mặt thản nhiên, nhưng lại mơ hồ lộ ra một chút chỉ trích.

"Đương nhiên là có vấn đề rồi. Cố Thừa Diệu. Anh không cảm thấy anh rất quá đáng sao?"

Quá đáng? Cố Thừa Diệu đặt cốc cà phê xuống, không hiểu ý cô.

Tay Diệu Hữu Thiên vỗ lên tờ báo, chỉ vào bà Đinh trên mặt báo, quay mặt đi, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ không tán thành: "Anh lợi dụng một người già đáng thương như vậy để tự đề cao danh tiếng, anh không cảm thấy rằng anh rất quá đáng, thù đoạn của anh rất tồi tệ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Ai bỉ ổi hơn

Editor: Xám

"Anh lợi dụng một người già đáng thương như vậy để tự đề cao danh tiếng, anh không cảm thấy rằng anh rất quá đáng, thù đoạn của anh rất tồi tệ sao?"

Âm lượng của cô không hề cao, nhưng giọng nói vô cùng rõ ràng. Mỗi một chữ đều mang thái độ chỉ trích đối với Cố Thừa Diệu.

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ kính của phòng ăn, ánh sáng đó chiếu lên mặt bàn, rồi lại phản chiếu trên mặt cô.

Hào quang màu vàng kia khiến nhìn cô đầy chính khí凛冽.

"Phi." Cố Thừa Diệu đột nhiên cười: "Diệu Hữu Thiên, cô có biết thế nào gọi là khéo léo dẫn dắt không."

Thế nào là quá đáng? Thế nào là tồi tệ?

Nếu như muốn đến thành phố Y mở công ty, đương nhiên phải dùng mức độ cao nhất để đề cao danh tiếng của công ty nhà mình.

Những công ty làm từ thiện kia, có mấy chỗ là thật lòng làm từ thiện?

Chẳng phải là núp sau tên tuổi làm từ thiện, mượn cơ hội quảng bá công ty mình, giành được sự tin tưởng của công chúng hay sao.

Thậm chí Cố Thừa Diệu có thể đoán được, hôm nay tin tức này tung ra, cổ phiếu của Cố thị sẽ tăng lên bao nhiêu phần trăm.

"Tôi giúp đỡ bà Đinh, tôi không hề muốn bà ấy báo đáp, chỉ là mượn cơ hội tuyên truyền công ty của Cố thị một chút thôi. Mà đối với bà ấy mà nói, có thể thu hút được nhiều người quan tâm đến bà ấy hơn, giúp bà ấy tìm được con trai nhanh hơn. Về phần Cố thị, đã nâng cao danh tiếng ở thành phố Y. Đây chính là đôi bên cùng có lợi."

Trên mặt không hề có ý cười ôn hòa như trên báo.

"Người làm chuyện lớn, không câu nệ những việc nhỏ nhặt. Thân là người lãnh đạo của một công ty, nếu như ngay cả làm việc gì, làm thế nào mới tốt nhất cho công ty cũng không biết. Vậy vị trí đó cũng có thể đổi thành người khác ngồi vào rồi."

Nói cách khác, Diệu Hữu Thiên cũng có thể rút lui rồi.

Đối với việc này, anh không thừa nhận mình đã làm sai.

Đương nhiên Diệu Hữu Thiên biết câu nói kia, cũng biết hành động ngày hôm nay của Cố Thừa Diệu cũng rất bình thường trong giới thương trường.

Nhưng cô không thoải mái. Bà Đinh đáng thương như vậy, Cố Thừa Diệu lại lợi dụng sự thương cảm của người khác để viết báo.

Muốn giúp người thì giúp người. Sao lại làm như vậy.

"Cho dù anh muốn nâng cao danh tiếng Cố thị ở thành phố Y, cũng vẫn có những cách khác, anh thế này, có phần, có phần——"

Trong lòng Diêu Hữu Thiên cân nhắc một lát, nghĩ ra một từ thích hợp nhất: "Loại thủ đoạn này của anh, có phần bi ối quá rồi."

,

Lần này Cố Thừa Diệu không ăn bữa sáng nữa. Bình tĩnh nhìn Diêu Hữu Thiên, hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, khuôn mặt tuấn tú hơi nghiêng, mang theo vẻ thâm độc.

Anh đứng khuất bóng. Ánh mặt trời chiếu vào vai anh, khiến sắc mặt anh có chút mờ lung không nhìn rõ được, cả người tạo cho người ta cảm giác âm u lạnh lẽo.

"Bi ối? Cô cũng biết thế nào gọi là bi ối sao? Cô bỏ thuốc tôi, dụ dỗ tôi xảy ra quan hệ với cô, thậm chí tố cáo tôi lên tòa, ép tôi không thể không cưới cô thì không gọi là bi ối ư?"

"....." Diêu Hữu Thiên không thể thốt nên lời, chỉ ngơ ngác nhìn về âm u lạnh lẽo trên mặt Cố Thừa Diệu.

Cô vẫn cho rằng, anh ta biết hôm đó chỉ là hiểu lầm. Nhưng rõ ràng cho đến tận hôm nay, anh vẫn nghĩ chuyện đó là do cô thiết kế.

Cố Thừa Diệu đứng lên, lần này cũng không đợi Diêu Hữu Thiên, giọng nói của anh cực lạnh.

,

"Nếu như cô cảm thấy thủ đoạn của tôi tồi tệ, hoặc là cho rằng tôi đang lợi dụng bà Đinh. Vậy bây giờ cô có thể đi nói với truyền thông, tôi mua danh chuộc tiếng. Cố thị là công ty giả từ thiện. Như vậy, vừa hay có thể giúp công ty Chính Phát các người rạng danh."

Lúc anh nói, đã đi đến trước mặt Diêu Hữu Thiên, cúi người xuống, hai tay chống lên lưng ghế dựa mà cô ngồi.

Thân hình Diêu Hữu Thiên tương đối nhỏ xinh, cứ như vậy, giống như đang ôm cô trong lòng ngực anh.

,

Diêu Hữu Thiên lùi về sau theo bản năng. Nhưng bả vai lại chạm vào mu bàn tay anh.

Cách lớp vải mỏng manh, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ tay anh một cách rõ ràng.

Trên mặt hiện lên vẻ không được tự nhiên, muốn đẩy Cố Thừa Diệu ra, nhưng ngược mắt lên lại đối diện với sự u ám trong mắt anh.

Cực lạnh, cực buốt, ngực cô khẽ run lên vì sợ, muốn bảo anh tránh ra, nhưng nhất thời nói không nên lời.

,

"Trên thế giới này ai cũng có tư cách chỉ trích tôi, chỉ riêng cô không có."

"....." Làn môi Diêu Hữu Thiên mấp máy, cảm nhận được hơi thở của anh, mang theo độ ẩm thiêu đốt người, lướt qua gò má.

"Bản về bi ối, tôi không theo kịp cô."

Nhiệt độ đó trong thời tiết này lại khiến cả người cô phát rét.

Cố Thừa Diệu không nhìn cô nữa, sầm mặt rời đi.

Chỉ để lại Diêu Hữu Thiên ngồi nguyên tại chỗ ở phòng ăn, nội tâm kiềm nén không thể thở nổi.

Bọn họ tích oán đã lâu, đã bế tắc.

Không thể tháo gỡ..

.....

Diêu Hữu Thiên đã tan ca, ánh mắt vô thức nhìn về phía đường quốc lộ đối diện công ty.

Hai ngày nay đều là Cố Thừa Diệu đưa đón cô đi làm.

Mà hôm nay, xe của anh không đỗ ở đó. Xem ra cô phải tự mình về nhà rồi.

,

Không hiểu sao trong lòng có chút khó chịu.

Thật ra hôm nay đã suy nghĩ một ngày, trong lòng cũng hiểu được, kỳ thực cách làm của Cố Thừa Diệu không hề sai.

Đứng trên lập trường của công ty, đương nhiên anh phải cân nhắc cho tiền đồ của công ty.

Mà cô, lại hơi thiên vị.

"Thiên Thiên. Tốt quá rồi. Cuối cùng anh đã tìm được em."

,

Vào lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên. Diêu Hữu Thiên giật mình, theo bản năng lùi về sau một bước.

Khi nhìn thấy Triệu Nhân Uyên mang theo khuôn mặt hơi tiều tụy, nhất thời cô không dám nhận.

"Triệu Nhân Uyên?" Râu mọc lún phún đầy mặt, mắt nổi tơ máu đỏ. Và cả trang phục trên người cũng mất đi sự phẳng phiu.

"Thiên Thiên. Em nhất định phải cứu anh. Thiên Thiên ——"

,

Triệu Nhân Uyên nhìn thấy Diêu Hữu Thiên giống như nhìn thấy cứu tinh, nắm lấy tay Diêu Hữu Thiên không chịu buông.

"Buông tôi ra." Cho dù chỉ là một phút, sự đụng chạm của hắn cũng khiến Diêu Hữu Thiên buồn nôn: "Có gì thì từ từ nói."

"Thiên Thiên. Em phải giúp anh, em nhất định phải giúp anh, em mà không giúp anh, anh sẽ mất mạng đó."

Nước mắt của Triệu Nhân Uyên đã sắp rơi xuống, nhìn đáng vẽ của hắn cũng biết hắn thảm hại ra sao rồi.

Diêu Hữu Thiên nhìn xung quanh, lúc tan ca, rất nhiều đồng nghiệp chưa về, cô thật sự không muốn lồi lõm kéo kéo với Triệu Nhân Uyên như thế này.

"Phía đối diện có tiệm cà phê, đến đó nói đi."

,

Hơn một tháng nay Triệu Nhân Uyên rất xui xẻo.

Vô cùng xui xẻo, ở công ty làm cái gì thì sai cái ấy.

Mà tháng trước hắn ta đến Macao chơi hai ngày, chẳng biết tại sao, đã thua mấy nghìn vạn.

Bị người cho vay nặng lãi đòi nợ, sợ bị người ta chém chết, đã tham ô công quỹ. Hắn nghĩ rất đơn giản, sau này kiếm được lời, sẽ lấp đầy chỗ hổng ấy lại.

Ai ngờ tuần trước công ty kiểm tra sổ sách, đã tra ra hắn ta.

Nếu như cuối tuần này hắn không khăn trương bỏ sung chỗ hổng, hắn sẽ phải ngồi tù.

,

Hiện giờ đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, hắn ta đi khắp nơi tìm người, cũng không ai cho hắn mượn tiền.

Hắn đâu biết rằng, hắn ức hiếp Diêu Hữu Thiên, bội tình bạc nghĩa, Diêu Hữu Thiên không tính toán, không có nghĩa là những người khác của nhà họ Diêu không tính toán.

Ngay từ lúc nghe nói Triệu Nhân Uyên và Diêu Hữu Thiên chia tay, Diêu Hữu Quốc đã thiết lập một cái bẫy, chỉ chờ Triệu Nhân Uyên chui vào.

,

Mà Triệu Nhân Uyên cũng không phụ sự kỳ vọng của Diêu Hữu Quốc, quả nhiên đã chui vào, bây giờ chẳng những công ty xảy ra chuyện, bản thân hắn cũng mang nợ liên tiếp. Lại còn không nơi nào viện trợ.

Hắn đã đến bước đường cùng rồi, đành phải đến tìm Diêu Hữu Thiên.

"Thiên Thiên, cầu xin em nể mặt anh đã cứu em một mạng, giúp anh lần này. Anh bảo đảm, đây là lần cuối cùng. Nhất định sau này anh sẽ không đến tìm em nữa."

"Cầu xin em, cứu lấy anh. Nói thế nào chúng ta cũng đã từng yêu nhau."

"Thiên Thiên. Em nhất định phải giúp anh đó."

,

Diêu Hữu Thiên nhìn bộ dạng khóc lóc kể lể của Triệu Nhân Uyên, khẽ nhủ mày: "Anh cần bao nhiêu tiền?"

"50 triệu." Triệu Nhân Uyên vừa mở miệng đã giơ ba ngón tay lên: "Thiên Thiên, anh bảo đảm, chỉ cần em bằng lòng cho anh mượn tiền, nhất định sau này anh sẽ không đến tìm em nữa. Đây là lần cuối cùng, thật sự là lần cuối cùng."

Diêu Hữu Thiên trầm mặc, không đáp lại.

Nhìn bộ dạng nhếch nhác của Triệu Nhân Uyên, không có chút nho nhã nào của trước đây.

Người đàn ông này là người cô đã từng thích, hơn nữa, quả thật hẳn ta đã từng cứu mạng mình. Thôi.

"Trên người tôi không có nhiều tiền có thể chi tiêu như vậy, tôi cần chút thời gian."

"Mấy ngày? Em cần mấy ngày mới có thể gom đủ?"

"Ba ngày thôi." Ngày mai là nghi thức đặt móng của làng du lịch, ngày kia là Tết Đoan Ngọ. Ít nhất để cô ăn xong cái tết này, mới có thể thừa chuyện tiền nong với ba được.

,

"Được được. Vậy thì ba ngày." Chỉ cần Diêu Hữu Thiên chịu giúp hẳn, Triệu Nhân Uyên đã cảm thấy tốt hơn nhiều: "Thiên Thiên. Cảm ơn em, cảm ơn em. Em đúng là một người tốt. Anh, anh ——"

"Đủ rồi." Diêu Hữu Thiên không muốn nhiều lời với hắn nữa: "Triệu Nhân Uyên Hi vọng anh tuân thủ lời hứa. Đây là lần cuối cùng."

Sau lần này, bọn họ sẽ không qua lại nữa.

.....

Ngày hôm sau.

Hôm nay là nghi thức đặt móng của Cổ thị.

Thật ra nghi thức này cũng rất đơn giản.

Trước tiên mời bí thư tỉnh ủy phát biểu, sau đó là Cố Thừa Diệu thông báo một chút về kế hoạch, triển vọng của làng du lịch.

Cuối cùng là các khách quý đến phát biểu ngày hôm nay cắt băng khánh thành.

Sau khi nghi thức kết thúc, Cổ thị sẽ tổ chức tiệc rượu ở khách sạn Vân Hải, thành phố Y.

,

Cố Thừa Diệu đã dậy rất sớm. Áo sơ mi thủ công hoàn toàn dán sát vào thân hình anh. Cơ ngực khỏe khoắn, rắn chắc mà cường tráng.

Hai chân thon dài được bao lại trong chiếc quần tây cắt may khéo léo. Làm nổi bật dáng người cao thẳng.

Diêu Hữu Thiên mặc áo sơ mi bẻ cổ vải chiffon màu trắng tào nhã, phía dưới là váy chữ A màu đỏ. Hôm nay cô đã đeo món đồ trang sức, khiến nhìn cô càng xinh đẹp hơn.

Ra khỏi phòng khách đã thấy Cố Thừa Diệu chuẩn bị ra ngoài, đương nhiên cô biết hôm nay là nghi thức đặt móng.

,

"Có cần tôi giúp gì không?"

Cố Thừa Diệu thân nhiên liếc nhìn cô một cái, nhìn cô không tùy ý như bình thường, đã trịnh trọng hơn một chút. Cuối cùng ánh mắt đã bớt soi mói, mà có nhiều tán thưởng hơn.

"Tiểu Mã đã sắp xếp xong hết rồi, không có việc gì cần cô làm cả."

Mặc dù nói như thế, nhưng giọng điệu của anh vẫn rất lạnh nhạt, mấy ngày nay anh vẫn luôn như vậy.

Không cần thiết thì không nói chuyện với Diêu Hữu Thiên, cũng tuyệt đối không chủ động mở miệng.

Kỳ thực bầu không khí giữa hai người có hơi lúng túng. Cố Thừa Diệu đột nhiên lên tiếng: "Nếu như cô không có việc gì thì đến khách sạn Vân Hải tiếp Triệu Bách Xuyên một chút. Anh ta ở phòng tổng thống trên tầng cao nhất."

"Triệu Bách Xuyên?"

,

Tại sao cái tên này lại quen tai vậy nhỉ? Hình như đã từng nghe ở đâu rồi?

"Phải. Là khách quý mời đến cắt băng khánh thành ngày hôm nay."

Diêu Hữu Thiên đột nhiên nhớ ra, Triệu Bách Xuyên không phải là người đã hai lần làm Ảnh Đế, cũng đã được đề cử làm Ảnh Đế ba lần đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cô là kẻ trộm

Editor: Xám

"Triệu Bách Xuyên anh nói không phải là Triệu Bách Xuyên đó chứ?"

Cố Thừa Diệu dùng ánh mắt giống như xem thường nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: "Nghỉ thức đặt móng đã mời ai tới, không phải cô thật sự không biết chứ?"

,

"Anh đã mời bí thư Lâm, còn có thị trường Chu..."

Phạm là công trình lớn một chút ở thành phố Y, lúc nào mấy người lãnh đạo đó cũng sẽ được mời tham dự.

Có điều mời một Ảnh Đế tới cắt băng ——

Trước không nói đến suy nghĩ của Cố Thừa Diệu không tầm thường, chỉ riêng sự mạnh tay này, chắc chắn, Cố thị đúng là chịu dốc hết vốn liếng.

,

Bởi vì anh tư Diêu Hữu Thế thích vẽ truyện tranh. Đề quảng bá tuyên truyền, tập đoàn Chính Phát có một công ty quảng cáo chuyên môn độc lập.

Biết rất rõ phí đại diện phát ngôn và cát-xê của một vài minh tinh điện ảnh.

Hình như cát-xê của Triệu Bách Xuyên là bảy con số, còn chỉ lộ diện một lát. Không làm bất kì việc tuyên truyền gì.

Cố Thừa Diệu không muốn nói chuyện tiếp với Diêu Hữu Thiên nữa, đứng dậy: "Tôi đến công ty trước, bí thư Lâm và cả thị trường Chu có thể sẽ đến đó trước rồi, cô đón đi@en*dyan(lee^qu.donnn) Triệu Bách Xuyên xong cứ đến thẳng công trường đi."

"Được."

,

Diêu Hữu Thiên bắt ngờ nghe lời, ngược lại khiến Cố Thừa Diệu hơi kinh ngạc.

Ánh mắt dừng trên người cô. Hai ngày nay, người phụ nữ này đã an phận hơn nhiều.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, Diêu Hữu Thiên bình tĩnh đứng dậy, cùng đi ra cửa.

Cô không có xe, muốn đi đón người, cần thuê xe ô tô trước.

Còn về chuyện giữa cô và Cố Thừa Diệu, chờ cô xong việc mấy ngày nay, sẽ tiếp tục bàn với anh ta một chút.

.....

Khi Diêu Hữu Thiên đến khách sạn, còn hai tiếng nữa là đến nghi thức đặt móng.

Lái xe từ khách sạn này đến công trường cần khoảng 40 phút. Cô biết những minh tinh điện ảnh này đều tương đối kiêu cách, lúc nào cũng muốn để người khác đợi, trước tiên phải chạy đến đón người, nếu không sẽ không kịp nữa.

Diêu Hữu Thiên đi vào khách sạn, đang định lên tầng.

Nhưng vào lúc này bụng hơi quặn lên, Diêu Hữu Thiên vô cùng quen thuộc với cảm giác này.

,

Báo hiệu người bà con nào đó sắp hạ cố đến chơi.

Sắc mặt của Diêu Hữu Thiên hơi thay đổi, không phải người bà con đó định đến vào lúc này đấy chứ?

Tính lại ngày, đúng là chính là mấy ngày này.

Diêu Hữu Thiên lại quay ra khỏi khách sạn lần nữa, tìm một cửa hàng tiện lợi mua vật dụng hàng ngày, rồi lại vội vàng đi đến khách sạn.

,

Từ toilet ra ngoài, Diêu Hữu Thiên thở phào nhẹ nhõm, may mà xử lý kịp thời.

Nếu như đến nơi diễn ra nghi thức đặt móng mới xảy ra chuyện này, vậy thì cô thật sự xấu mặt rồi.

Sửa sang trang phục của mình, Diêu Hữu Thiên đang định đi lên tầng tìm Triệu Bách Xuyên.

Nhưng đang đi về phía hành lang của đại sảnh, lại bị người ta gọi lại.

"Này, cô đứng lại."

,

Một giọng nói trong trẻo nhưng cực kỳ vô lễ vang lên.

Diêu Hữu Thiên quay mặt lại, một người phụ nữ trang điểm tinh tế, mặc trang phục hiệu Chanel đứng ở sau lưng cô.

Diêu Hữu Thiên nghĩ trong đầu một lượt, xác định mình không biết người phụ nữ trước mặt: "Có chuyện gì sao?"

"Cô vừa mới đi vào toilet phải không? Cô có nhìn thấy đồng hồ của tôi không?"

Đồng hồ?

Diêu Hữu Thiên lắc đầu: "Không."

,

"Không?" Người phụ nữ kia quét mắt lên người Diêu Hữu Thiên một cái, cuối cùng dừng ánh mắt trên túi xách ở cổ tay cô: "Đưa túi xách của cô cho tôi xem chút."

Màu mắt của Diêu Hữu Thiên trở nên thâm trầm, nhìn người phụ nữ trước mặt: "Tại sao?"

"Tôi vừa mới vào toilet, đặt đồng hồ xuống bồn rửa tay. Sau đó quên cầm lấy, vừa rồi chỉ có một mình cô vào trong đó, không phải cô lấy thì là ai?"

Giọng điệu người phụ nữ mặc trang phục Chanel hùng hổ dọa người, ánh mắt liên tục nhìn chăm chăm túi xách trên tay Diêu Hữu Thiên, giống như đồng hồ của cô ta ở ngay trong đó vậy.

,

Bàn tay Diêu Hữu Thiên cầm túi xách khê siết chặt lại, hơi quay đầu lại, đánh giá người phụ nữ trước mặt: "Tiểu thư, hôm nay cô ra ngoài không đánh răng sao!"

"Phi." Từ hành lang truyền đến vài tiếng cười. Chỗ này nối liền với sảnh trước của khách sạn, phòng khách, phía sau là nhà ăn của khách sạn.

Người qua lại không ít, đương nhiên cũng có không ít người nhìn thấy màn hài kịch trước mặt.

Khuôn mặt của người phụ nữ tái mét: "Đồ đàn bà chết tiệt, cô nói gì đấy? Cô, cô đã trộm đồng hồ của tôi. Cô giao ra cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh

,

,

,

,

,

"Cô đừng cho rằng cô tìm người giúp tôi sẽ sợ cô." Người phụ nữ mặc đồ Chanel kia vẫn rất hung hãn, tay lại chuẩn bị định kéo khóa kéo túi xách của

Điều Hữu Thiên ra.

,

Điều Hữu Thiên kinh hãi một lát, đoạt lấy túi xách trên tay cô ta trước một bước, sau đó dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm người phụ nữ đó: "Vị tiểu thư này, đầu tiên không nói cô không có chứng cứ có thể chứng minh tôi đã trộm đồ của cô, cho dù cô thật sự nghi ngờ. Chuyện tùy tiện tiện tiện lục soát túi xách của người khác cũng là phạm pháp phải không?"

Về mặt người phụ nữ mặc đồ Chanel ngượng ngập, có điều rất nhanh đã ngẩng đầu lên, vẻ mặt vênh váo kiêu ngạo: "Phạm pháp ư? Cô trộm đồng hồ của tôi, tôi lục soát một lát không được sao?"

"Vị tiểu thư này." Người đàn ông vừa nãy thản nhiên lên tiếng: "Không biết đồng hồ bị trộm của cô là hiệu gì?"

,

"Rolex." Người phụ nữ mặc đồ Chanel mặt mũi kiêu ngạo nhìn đôi nam nữ trước mặt: "Tôi bị trộm chiếc Rolex kiểu dáng số lượng hạn chế, trị giá hơn 50 vạn đấy."

Người đàn ông gật gật đầu, không phủ nhận lời của người phụ nữ mặc đồ Chanel, chỉ về phía nhà ăn bên kia hành lang: "Vừa rồi ở nhà ăn, tôi nhìn thấy có một chiếc Rolex rơi trên bàn ăn, đã có nhân viên phục vụ cất đi rồi, cô nên đến nhà ăn tìm mới đúng."

"Anh nói đang ở nhà ăn thì là đang ở nhà ăn à? Nói không chừng chiếc đồng hồ đó đang ở trên người của người phụ nữ này, anh là đồng bọn của cô ta, chờ sau khi tôi đến nhà ăn tìm, các người sẽ chạy trốn."

Lúc người phụ nữ mặc đồ Chanel kia nói, ánh mắt vẫn nhìn Điều Hữu Thiên chăm chăm, rõ ràng là muốn quán lấy cô.

Điều Hữu Thiên đã từng gặp người không phân biệt phải trái, nhưng vẫn chưa thấy người nào không phân biệt phải trái thế này.

"Tiểu thư ——"

,

Cô định mở miệng, nhưng lại bị người đàn ông kia ngăn lại.

"Xin chờ một chút."

Lúc anh nói, lại nhìn về phía sau một cái.

Lúc này Điều Hữu Thiên mới phát hiện, một người đàn ông mặc áo T-shirt, đội mũ lưỡi trai đứng đằng sau bọn họ.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai bước nhanh về phía nhà ăn, rất nhanh nhân viên phục vụ của nhà ăn đã tới, trên tay cầm một chiếc đồng hồ.

"Tiểu thư, đây là đồng hồ của cô sao?"

Mũ Lưỡi Trai đã kể sự tình với nhân viên phục vụ, bọn họ vừa đến đã lấy chiếc đồng hồ ra.

,

Mắt người phụ nữ mặc đồ Chanel kia chợt lóe lên, thần tốc giành lấy chiếc đồng hồ: "Đúng vậy, đây chính là đồng hồ của tôi."

"Tiểu thư." Điều Hữu Thiên cười lạnh, đã tìm lại đồng hồ rồi sao? Cô vẫn chưa đồng ý đâu: "Cô khẳng định chiếc đồng hồ này là của cô à?"

"Đương nhiên."

"Nhưng vừa rồi rõ ràng cô nói đồng hồ của cô mất ở bồn rửa tay, nhưng chiếc đồng hồ này lại tìm thấy ở nhà ăn. Vậy có thể không phải là đồng hồ của cô. Chi bằng chúng ta báo cảnh sát, để cảnh sát đến giúp cô tìm đồng hồ."

"Đây là đồng hồ của tôi, không cần báo cảnh sát."

,

"Cô chắc chắn chứ?" Điều Hữu Thiên không quên, nếu như vừa rồi không phải người đàn ông bên cạnh có lòng tốt xuất hiện, không đưa tay đỡ cô, mình đã ngã rồi. Mà dáng vẻ hung hăng của người phụ nữ trước mặt khiến cô có cảm giác cô ta đang nhắm vào mình: "Hay là biết rõ thì tốt hơn, chi bằng chờ một lát, rồi lại có người nói mình rơi đồng hồ ở nhà ăn, sau đó tùy tiện tiện tới đổ oan cho người khác."

"Tôi nhớ nhầm, không được sao?" Mặt người phụ nữ mặc đồ Chanel đỏ bừng lên, oán hận nắm chặt tay thành quyền: "Người phụ nữ này, tôi nói đồng hồ là của tôi thì chính là của tôi."

Cũng không nhìn người có mặt ở đây, oán hận trừng mắt nhìn Điều Hữu Thiên một cái, nhanh chóng rời đi.

Mà nếu như hôm nay Cố Thừa Diệu ở đây, nhất định sẽ nhận ra người phụ nữ mặc đồ Chanel này, chính là chị tốt lúc trước của Bạch Yên Nhiên —— Luna.

,

Bóng dáng người phụ nữ kia chạy trốn giống như phía sau có quỷ truy đuổi vậy.

Điều Hữu Thiên khẽ nheo mắt lại, chuyện ngày hôm nay, tại sao cô lại cảm thấy người phụ nữ kia hơi kỳ quái?

,

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô lại cảm thấy người phụ nữ kia giống như cố ý nhắm vào mình vậy. Nhưng rõ ràng cô không nhận ra cô ta.

Điều Hữu Thiên có chút khó hiểu cau mày, rốt cuộc người phụ nữ đó là ai?

Xoay người lại mới phát hiện ra người đàn ông kia và người đàn ông đội mũ lưỡi trai đã không thấy đâu nữa.

A. Cô còn chưa nói một tiếng cảm ơn với người đàn ông đó mà.

.....

10 phút sau, Điều Hữu Thiên đã sắp xếp ổn thỏa cho mình, hơn nữa xác định thời gian không có vấn đề gì đang đứng trước phòng tổng thống

Khi nhìn thấy người ra mở cửa là người đội mũ lưỡi trai vừa rồi, cô kinh ngạc một lát.

Mãi đến khi người đàn ông mặc tây trang màu đen lại xuất hiện lần nữa trước mặt mình, lúc này cô mới phản ứng lại.

"Anh là Triệu Bách Xuyên?"

Thật sự không thể trách cô kinh ngạc được. Nghiêm túc mà nói, cô chưa bao giờ để ý tới tin tức giải trí, cũng không xem phim nhiều.

,

Đương nhiên, cô đã từng xem một bộ phim của Triệu Bách Xuyên, nhưng người trên phim và người trước mặt hoàn toàn là hai người khác nhau.

Thì ra không chỉ phụ nữ, đàn ông đã hóa trang và chưa hóa trang cũng cho người ta hai cảm giác khác biệt.

Chẳng trách trước đó thấy anh ta hơi quen.

Về mặt Triệu Bách Xuyên thân nhiên, nhìn thấy Điều Hữu Thiên cũng không hề lên tiếng, ngược lại người đàn ông đội mũ lưỡi trai đã nói trước: "Cô là _____"

"Chào anh." Điều Hữu Thiên lập tức nhớ ra mục đích hôm nay mình tới đây, lấy từ trong túi xách ra danh thiếp của mình đưa tới tay Mũ Lưỡi Trai: "Tôi tên là Điều Hữu Thiên, nghi thức đặt móng mà hôm nay Triệu tiên sinh được mời tham dự là do công ty chúng tôi và công ty Cố thị cùng hợp tác."

,

"Tôi tới đón Triệu tiên sinh."

Từ đầu đến cuối về mặt Triệu Bách Xuyên đều thân nhiên. Khẽ gật đầu với Điều Hữu Thiên, sau khi dặn dò Mũ Lưỡi Trai thu dọn một lát thì cùng xuống tầng.

Trong thang máy, Điều Hữu Thiên lại nói cảm ơn lần nữa: "Triệu tiên sinh, vừa rồi cảm ơn anh."

Nếu như không phải anh đưa tay ra, mình đã bị ngã rồi.

"Không cần cảm ơn." Ôn hòa giọng điệu, mơ hồ lộ ra chút xa cách.

Điều Hữu Thiên cảm thấy hình như đối phương không muốn nói chuyện nhiều với mình, cũng không lên tiếng nữa.

,

Cô biết có nhiều nghệ sĩ tính khí tương đối kiêu, nghĩ Triệu Bách Xuyên đã hai lần làm Ảnh Đế, cá tính có chút cao ngạo cũng là bình thường.

Đi xuống tầng, lúc này tài xế đã chờ một lát ở cổng mở cửa xe ra, mời Triệu Bách Xuyên lên xe.

Triệu Bách Xuyên không lên xe, mà nhìn Điều Hữu Thiên một cái, Mũ Lưỡi Trai cũng nhìn cô: "Không phải cô lái xe sao?"

Điều Hữu Thiên lắc đầu: "Không. Tôi không biết lái xe."

,

Điều Hữu Thiên biết chuyện này sẽ khiến rất nhiều người cảm thấy khó tin. Có điều quả thực cô không biết lái xe, cũng không có xe.

Triệu Bách Xuyên không hề tranh luận nhiều về vấn đề này, bình tĩnh lên xe.

Dọc đường không ai nói một lời. Trước giờ công việc của Điều Hữu Thiên chưa từng liên hệ với Ảnh Đế hay minh tinh điện ảnh như thế này.

Mà Triệu Bách Xuyên chỉ đến giúp bọn họ cắt băng, lộ mặt mà thôi. Đã lấy mất cát-xê bảy con số.

Mặc dù kiểu tuyên truyền này rất cần thiết, nhưng Điều Hữu Thiên lại cảm thấy hơi lãng phí.

Chỉ là một nghi thức đặt móng thôi. Song lại mời Ảnh Đế.

Ánh mắt Điều Hữu Thiên không nhịn được lại nhìn Triệu Bách Xuyên thêm một cái. Chỉ vừa nhìn, cô đã phát hiện ra, vào ngày nắng nóng thế này, Triệu Bách Xuyên vẫn mặc tây trang, đeo cà vạt.

Anh ta không nóng sao?

Khi đối diện với vẻ vô cùng kinh ngạc trong ánh mắt Mũ Lưỡi Trai, cô mới phát hiện mình đã hỏi nghi vấn ra miệng rồi.

Về mặt trở nên ngại ngùng, nhất là khi phát hiện ra ánh mắt Triệu Bách Xuyên vẫn luôn nhìn cô chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quà Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Anh thật vô lại

Editor: Xám

"Nếu như anh không muốn trả lời, có thể không nói."

Trời nóng như vậy, mặc dù trong xe có máy điều hòa, nhưng ở công trường lại không có.

Triệu Bách Xuyên không hề mở miệng, thả lỏng người tựa lên ghế, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Trong xe càng yên tĩnh hơn, chính trong sự yên tĩnh này, đã đến công trường.

.....

Ngôi nhà cũ nát vốn đứng sừng sững trên công trường của bà Đinh đã sớm bị máy ủi đất ủi bằng.

Cảnh sắc mùa hè tươi đẹp, nồng nhiệt mà rực rỡ, tôn lên núi xanh cao thấp xen nhau ở phương xa. Mặt biển kéo dài liên tục đến đầu bên kia.

Phong cảnh tuyệt đẹp, từng áng mây trắng lững lờ trôi trên trời. Thỉnh thoảng che mặt trời lại, mang đến cảm giác mát mẻ.

Nếu như nơi này xây dựng làng du lịch, nhất định là một thắng cảnh nghỉ mát.

,

Hôm nay công trường đã được trang trí lại một chút. Phía sau hòn đá khắc ngày tháng đặt móng, dựng một cái đài cực lớn.

Trên đài trải đầy thảm đỏ, kéo thẳng đến mặt đường quốc lộ bên ngoài. Sau lưng lễ đài là tấm phông đỏ thắm đầy không khí vui mừng.

Bên trên là kế hoạch quy hoạch làng du lịch, nét chữ hoàn toàn tràn đầy khí thế.

Phía sau tấm phông là một dãy bong bóng bông bênh trên không, được mảnh vải cực lớn kéo lại. Trên mỗi một mảnh vải đều viết lời chúc mừng.

Cảnh tượng rất sôi động, cũng rất long trọng náo nhiệt.

,

Hôm nay rất nhiều người tới đây. Đại biểu của Cố thị, đại biểu của tập đoàn Chính Phát, lãnh đạo của phủ thị chính.

Trên công trường cực kỳ náo nhiệt, không thể đứng trên lễ đài đã dựng xong trước đó, vì thế mọi người đều đứng trước hòn đá khắc ngày tháng đặt móng ở dưới lễ đài.

Cả một đoàn người mặc sơ mi trắng, quần tây thẫm màu.

Một mình Triệu Bách Xuyên mặc một bộ tây trang màu đen đứng ở đó.

Giữa một loạt màu trắng, nhìn cực kỳ nổi bật. Nhưng đối với gương mặt lạnh lùng cao ngạo của Triệu Bách Xuyên, lại cảm thấy dường như phải như vậy.

Diêu Hữu Thiên không nhịn được lại nhìn anh thêm hai cái.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, Triệu Bách Xuyên thân nhiên quay mặt sang, con ngươi trong tròng nhìn thẳng vào ánh mắt cô.

,

Không hiểu sao Diêu Hữu Thiên lại đỏ mặt.

Đã rất lâu rồi, không còn cảm giác tựa như cô bé con lén nhìn trộm bề trên này.

Cố Thừa Diệu không nhìn thấy cảnh tượng đó, anh chỉ thấy mặt Diêu Hữu Thiên ửng đỏ bất bình thường.

Mặt trời cay nghiệt không hề khách khí phát ra ánh sáng chói lọi, gần như muốn nướng cháy người vậy.

Cố Thừa Diệu nhìn trời, rồi lại nhìn Diêu Hữu Thiên.

Đi tìm Tiểu Mã lấy một bình nước, lại cầm một chiếc ô đưa tới tay Diêu Hữu Thiên.

,

"Nếu như cảm thấy nóng, có thể ra bàn chủ tịch phía sau nghỉ ngơi một lát, bên đó nắng không tới đâu."

Dù sao hôm nay, cũng không còn chuyện gì của cô.

Diêu Hữu Thiên nhìn nước trên tay anh, nhất thời hơi ngỡ ngàng, sự quan tâm bất thành linh của anh khiến cô có chút thụ sủng nhược kinh*. Cố Thừa Diệu thần sắc nghiêm nghị ngày hôm qua lại bị ai ám rồi sao?

*thụ sủng nhược kinh: được yêu chiều sinh ra sợ hãi.

"Cho này." Thấy cô không nhận, tay Cố Thừa Diệu lại đưa lên phía trước một chút.

Diêu Hữu Thiên nhìn nước trên tay anh, lại nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

Anh đứng ngược sáng, được mặt trời phủ lên một lớp màu vàng, mày kiếm mắt sáng, anh đứng trước mặt cô, lại lóa mắt tựa như Apollo. Diêu Hữu Thiên không mở mắt ra nổi.

,

Cố Thừa Diệu thấy Diêu Hữu Thiên vẫn không nhận lấy, cầm lấy tay cô, chuyển bình nước và cả chiếc ô vào trong tay cô.

Tay anh dày mà nóng rực, cô cảm thấy mua bàn tay giống như đã bị bỏng vậy.

Vừa mới muốn nhìn rõ ánh mắt của anh, nhưng vào lúc cô nhận nước xong, anh đã rời đi chào hỏi những người khác.

,

Người tới ngày hôm nay, ngoài lãnh đạo thị chính, còn có ba con Diêu Đại Phát, Diêu Hữu Quốc.

Ngày mai là Đoan Ngọ, Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Gia đã về đến thành phố Y. Hôm nay là nghi thức đặt móng, tập đoàn Chính Phát với tư cách là người hợp tác, đương nhiên cũng phải tham dự.

Trước đó Diêu Hữu Quốc vẫn luôn hàn huyên với bí thư Lâm, nhìn thấy động tác đưa nước của Cố Thừa Diệu cho Diêu Hữu Thiên, trên mặt thêm vẻ

hài lòng.

Coi như Cố Thừa Diệu này còn có chút tấm lòng.

Anh nhìn thấy, đương nhiên Diêu Đại Phát cũng thấy. Nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn.

Xem ra màn châm biếm mấy hôm trước vẫn có tác dụng.

,

Nghi thức đặt móng đã bắt đầu, đầu tiên mời lãnh đạo phát biểu, sau đó Cố Thừa Diệu phát ngôn với tư cách là người phụ trách của Cố thị.

Sau khi phát ngôn kết thúc, nữ nhân viên hỗ trợ cất băng đưa dải ruy-băng màu đỏ lên, khi Triệu Bách Xuyên lên lễ đài, vừa hay đứng ngay bên cạnh Cố Thừa Diệu.

Hai người đàn ông này, một người rạng rỡ tuấn dật phóng đảng bất kham, một người hờ hững như bụi trần cao ngạo tao nhã. Lại thêm Cố Thừa Kỳ kiên nghị chẳng chặc.

Nhất thời đã giết chết vô số cuộn phim trong nháy mắt.

,

Cắt băng kết thúc, đến phần đặt móng. Mãi đến lúc này Triệu Bách Xuyên cũng không cời tây trang trên người ra.

Một nhóm người dùng xúc bùn đất lên đồ xuống đá khắc ngày tháng đặt móng.

Xem như nghi thức này đã hoàn thành rồi.

Sau khi nghi thức kết thúc, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đã vội vàng đi đến khách sạn Vân Hải.

.....

Hôm nay phóng viên đến săn tin cực kỳ nhiều.

Nên biết rằng Triệu Bách Xuyên đã hai lần là Ảnh Đế. Mặc dù anh là người của thành phố Y, nhưng mấy năm nay bận đóng phim, làm quảng cáo ở địa phương khắp toàn quốc, thời gian thật sự quay về thành phố Y rất ít.

Hiếm khi xuất hiện, hơn nữa là xuất hiện ở nghi thức đặt móng của một công trường nho nhỏ.

Tại sao lại không thu hút ánh mắt người khác đây?

Dáng dấp anh tuấn nhã, mặc dù không đậm khí chất quý tộc bằng Cố Thừa Diệu và Cố Thừa Kỳ.

Nhưng lại thắng ở sự điềm tĩnh ung dung do mò mẫm lẫn lộn nhiều năm trong làng giải trí.

,

Lúc này Diêu Hữu Thiên lại không có tâm tình thưởng thức trai đẹp.

Hôm nay người đến rất đông, hơn nữa có rất nhiều người tập đoàn Chính Phát nhất định phải tạo dựng tốt quan hệ.

Mà con co rút đau đớn mơ hồ truyền đến từ bụng dưới khiến sắc mặt cô hơi trắng bệch. Người bà con này sớm không đến, muộn không đến, lại đến vào hôm nay.

Khom người với tổng giám đốc của công ty xây dựng trước mặt, Diêu Hữu Thiên nói tiếng xin lỗi rồi đi đến toilet.

,

Diêu Hữu Thiên từ toilet ra ngoài, lúc đi qua chỗ rẽ, một giọng nói đột nhiên truyền vào tai cô.

"Cô đừng đến đây."

Bước chân cô dừng lại ở đó, nhìn chỗ rẽ trước mặt, vừa mới định đổi đi sang hướng khác, giọng nói kia lại vang lên: "Cô có đến tôi cũng sẽ không gặp cô."

Giọng nói này thật quen tai.

"Thế ư? Vậy cô cứ đi chết cho xong."

Lời nói lạnh giá mà không hề khách sáo, nói tương đối cay nghiệt. Mi tâm Điều Hữu Thiên nhú lại.

Khi nhận ra đối phương đang gọi điện thoại mà không phải đang nói chuyện với cô, cũng không hề có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Mà cảm thấy tại sao người này cay nghiệt vô tình như vậy? Cô không nhìn được bước lên phía trước hai bước, muốn nhìn xem là ai đang nói chuyện.

"Phải rồi. Hà Nhượng Băng, tôi nhắc nhở cô một chút, khi muốn tìm cái chết thì hãy tìm nơi nào không ai để ý."

Lúc cô bước chân ra, vừa vận nhìn thấy bóng người kia. Một tay cầm điện thoại, tay kia đút vào túi quần.

Chỉ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, Triệu Bách Xuyên đã nhìn thấy Điều Hữu Thiên.

Sắc mặt anh khẽ biến đổi.

Triệu Bách Xuyên ra mắt lần đầu cũng đã gần mười năm rồi.

Mười năm nay, rõ ràng anh xuất thân chính quy, nhưng ngay từ đầu thời vận đã không tốt. Tiền đồ vẫn luôn tối tăm.

Mấy năm đầu phiếu đạt phương Bắc, đóng vai phụ, suýt chút nữa ngay cả cơm cũng không đủ ăn.

Về sau may mắn được một đạo diễn lớn nhìn trúng, quay một bộ phim văn nghệ có rất nhiều tranh luận.

Bộ phim này cảm truyền bá trong nước. Nhưng lại được khen ngợi ở nước ngoài.

Cũng nhờ bộ phim này, anh đã được đề cử Ảnh Đế một lần. Sau này, đương nhiên giá trị con người cũng khác trước.

Có điều, anh rất cẩn thận, cũng rất thận trọng.

Anh rõ hơn ai hết, có được địa vị ngày hôm nay vô cùng khó khăn.

Vậy nên anh tương đối trân trọng danh dự của mình.

Nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ truyền ra tai tiếng với nữ minh tinh, thậm chí cũng không có chút tin tức tiêu cực nào về anh.

Mà bây giờ ——

Anh vươn tay ra, dùng tốc độ nhanh nhất giữ chặt lấy vai Điều Hữu Thiên. Vừa xoay tay Điều Hữu Thiên đã bị anh đề lên tường.

Ở đây không có ai khác, sắc mặt anh nặng nề, trông mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo chút cảm giác lạnh lẽo: "Cô, đã nghe thấy gì?"

(còn tiếp~)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90-2: Anh thật vô lại (2)

Điều Hữu Thiên có phần không hiểu, thứ lỗi cho cô không quan tâm đến làng giải trí, đương nhiên cũng sẽ không biết.

Hà Nhượng Băng mà Triệu Bách Xuyên vừa nói là một nữ minh tinh gần đây vô cùng may mắn.

Đóng hai bộ phim truyền hình, thu lời vô cùng cao.

Mà tháng trước, cô ta được một công ty đá quý nhìn trúng, cùng chụp chung một bộ quảng cáo với Triệu Bách Xuyên.

Trong mắt Triệu Bách Xuyên, dáng vẻ nghi hoặc của Diêu Hữu Thiên có phần giả ngu.

"Cho dù cô nghe được gì, tốt nhất là giữ im lặng đi."

Triệu Bách Xuyên không hề giới uy hiếp người khác, phần lớn thời gian, anh đều im lặng.

Nói nhiều nhất định nói hớ. Trong cái giới này, có đôi khi nói nhiều thêm một câu sẽ rước lấy vô số phiền phức.

Vậy nên trước giờ anh rất cẩn thận, mà lần này, anh đã sơ xuất rồi.

,

Diêu Hữu Thiên hít mắt, đột nhiên cười: "Vậy tôi cũng không thể bảo đảm."

"....."

Nhìn vẻ u ám chột lóc lên trong mắt Triệu Bách Xuyên, Diêu Hữu Thiên thu lại ý cười trên mặt, vẻ mặt nghiêm túc: "Anh vừa mới bảo người ta đi chết. Triệu tiên sinh, nếu như người nói chuyện với anh nghĩ quần tụt sát. Vậy anh đã phạm tội rồi."

"Xúi giục người khác tụt sát, ngang với mưu sát ——"

Câu nói kế tiếp, cô không nói ra được nữa, bởi vì cổ cô đã bị người khác bóp chặt.

Phản ứng đầu tiên của Diêu Hữu Thiên không phải là cô sắp chết rồi. Mà là hình như gần đây lúc nào cô cũng bị người ta bóp cổ.

,

"Cô biết thế nào gọi là mưu sát không?" Lúc này khuôn mặt siêu phàm cao ngạo kia đã nhuốm một chút hung ác nham hiểm.

Người đàn ông trước mặt đã sớm mất đi phong thái như đọa tiên trên màn hình, mà như là Tu La đến từ địa ngục.

"Bây giờ anh bóp chết tôi, thì chính là thật sự mưu sát rồi." Diêu Hữu Thiên hơi khó thở, có điều lại không sợ chút nào.

Cổ Thừa Diệu cô còn không sợ, càng không cần nói đến Triệu Bách Xuyên trước mặt nữa.

,

Ánh đèn trong hành lang chiếu lên người hai người. Đôi mắt to trong trẻo giống như làn nước mùa thu của Diêu Hữu Thiên phản chiếu bóng Triệu Bách Xuyên một cách rõ ràng.

Anh không tìm được sự ngưỡng mộ hay vẻ gì khác trong mắt cô.

Thường ngày đi đến nơi khác, những người phụ nữ kia nhìn thấy anh giống như nhìn thấy món ăn ngon vậy.

Người phụ nữ này lại khá thú vị.

,

Nhìn vẻ quật cường lộ ra trên khuôn mặt cô, và cả đôi mắt sáng như làn nước mùa thu của cô.

Anh khẽ nheo mắt lại.

"Tôi sẽ không giết cô."

Buông tay ra, nhìn vòng dấu đỏ hơi đỏ lên trên cổ Diêu Hữu Thiên, anh đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa lên đó.

,

Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Là một đôi tay của nghệ thuật gia, tôn lên da thịt trắng nõn của đối phương, nhìn cực kỳ tương xứng.

"Có điều, nếu tôi có chuyện, tôi sẽ kéo theo cô ——"

Có ý gì?

Diêu Hữu Thiên không hiểu lắm, muốn rời đi, bả vai bị Triệu Bách Xuyên giữ chặt. Anh lấy điện thoại ra, điều chỉnh ống kính.

Vào lúc Diêu Hữu Thiên vẫn không hiểu anh định làm gì, anh đột nhiên ấn một nụ hôn lên môi cô.

,

Diêu Hữu Thiên mở to hai mắt, vào lúc này Triệu Bách Xuyên lại nhanh chóng ấn nút.

"Anh....."

Vào lúc màn hình dừng lại, thật vừa vặn, Triệu Bách Xuyên không hổ là Ảnh Đế, cũng vô cùng am hiểu về chọn góc độ.

"Nếu như cô dám nói lung tung ở bên ngoài, tôi sẽ công bố tấm hình này, đến lúc đó, cô cũng sẽ gặp phiền phức."

Dáng vẻ Diêu Hữu Thiên tròn mắt há mồm ở trước mặt đã làm Triệu Bách Xuyên vui lòng, dường như tâm trạng anh đã tốt lên.

"Anh Anh thật vô lại."

,

Tại sao không có ai nói với cô, thì ra Ảnh Đế đường đường này cũng có một mặt vô lại như vậy.

Diêu Hữu Thiên không chút nghĩ ngợi muốn đoạt lấy điện thoại trên tay Triệu Bách Xuyên.

Tay Triệu Bách Xuyên vừa giơ lên, tay Diêu Hữu Thiên cũng giơ lên theo.

Không tóm được điện thoại, nhưng lại khiến cả người cô nhìn giống như đang dán lên người Triệu Bách Xuyên.

"Các người đang làm gì vậy?"

,

Một giọng nói cực rét, cực lạnh cực u ám vang lên. Động tác cướp điện thoại của Diêu Hữu Thiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía người vừa đến.

Cố Thừa Diêu đứng ở chỗ rẽ của hành lang, khoe môi mím chặt, trong hai mắt chột lóe lên vẻ u ám kỳ dị, bờ môi nhếch lên lộ ra vẻ châm biếm không hề che giấu.

"Có thể nói cho tôi biết, các người đang làm gì không?"

Lúc này Diêu Hữu Thiên mới ý thức được, tay mình vẫn đang giơ lên, không chút nghĩ ngờ buông tay xuống. Vẻ mặt ngượng ngùng.

Triệu Bách Xuyên vẫn mang vẻ mặt điềm nhiên như mây gió.

Bình tĩnh bỏ điện thoại di động vào túi, hơi khom người.

,

"Cố tổng, trợ lý này của công ty các anh lại là người hâm mộ của tôi. Vừa mới tìm tôi muốn kí tên."

Ai muốn tìm anh ta kí tên chứ?

Lúc này mắt Diêu Hữu Thiên tròn lên rất lớn, trừng Triệu Bách Xuyên một cái.

"Phải không?" Trong lòng Cố Thừa Diêu rất giận, nhìn Diêu Hữu Thiên một cái, lúc sáng sớm ra khỏi cửa, cô cũng không hề nói cô là người hâm mộ của Triệu Bách Xuyên. "Tên tuổi trong giới của anh Triệu nổi như vậy, công ty chúng tôi có người hâm mộ của anh cũng là chuyện bình thường."

,

Lúc nói, anh vươn cánh tay thon dài ra, nghênh ngang kéo vai Diêu Hữu Thiên.

Cứ như vậy, Diêu Hữu Thiên đã đứng bên cạnh anh: "Nếu như không phải tiếng tăm của anh Triệu nổi như vậy, công ty chúng tôi cũng sẽ không mời anh đến rồi."

Lời nói này rất có ý nghĩa sâu xa.

Cố thị bỏ tiền là để Triệu Bách Xuyên đến làm đại diện phát ngôn cho bọn họ. Nhưng bây giờ anh lại ở đây dụ dỗ viên chức của công ty bọn họ ——

Nói cách khác, đây chính là chỉ Triệu Bách Xuyên không chuyên nghiệp rồi.

,

"A, thật xin lỗi, tôi còn tưởng rằng hoạt động đã kết thúc rồi chứ." Triệu Bách Xuyên vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng như vậy. Ánh mắt thản nhiên nhìn Diêu Hữu Thiên một cái.

"Hoạt động của anh Triệu đã kết thúc rồi." Sắc mặt Cố Thừa Diệu không đúng lắm, trong sự nặng nề mang theo cơn bão táp yên lặng: "Có điều, cô ấy là viên chức của công ty, đương nhiên còn có chuyện khác phải làm."

Lúc Cố Thừa Diệu nói, nắm tay Diêu Hữu Thiên thật chặt.

"Hôm nay anh Triệu cũng mệt rồi, chỉ bằng quay về phòng nghỉ ngơi sớm một chút. Chúng tôi xin lỗi không tiếp chuyện được."

,

Diêu Hữu Thiên không muốn đi, cô vẫn chưa xóa được tấm hình trong điện thoại của Triệu Bách Xuyên.

Nếu để người khác biết cô và Ảnh Đế tạo ra tai tiếng, cô ——

Trong mắt Cố Thừa Diệu, dáng vẻ của cô giống như vẫn đang lưu luyến Triệu Bách Xuyên.

.....

【 Mãn kịch nhỏ 】

Diêu Hữu Thiên nhận được một mẫu tin nhắn đã lập tức ra ngoài.

Ngày thứ hai lại như vậy. Tiếp đó là ngày thứ ba. Ngày thứ tư.

Ngày thứ năm. Cố Thừa Diệu túm lấy Diêu Hữu Thiên đang có hẹn với Triệu Bách Xuyên.

"Hừ. Vớ vẩn, cho rằng tôi không nhìn ra hả? Tin nhắn mỗi ngày? Anh Triệu nhờ tôi giúp chút chuyện cái nổi gì. Rõ ràng là mười giờ giúp tôi cởi áo ngực."

Diêu Hữu Thiên:.....

Triệu Bách Xuyên:.....

(Lời tác giả: Chỉ là chuyện hài ác ý thôi, không nên tưởng thật!!!!)

(Hết chương 90)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Liếc mắt đưa tình

Editor: vuhonghung87

Sắc mặt của Cố Thừa Diệu ngày càng khó coi, bàn tay đang giữ chặt tay cô của anh ngày càng dùng sức. Sải bước mạnh mẽ kéo Diêu Hữu Thiên ra khỏi góc rẽ, hướng về phía đại sảnh.

“ Cố Thừa Diệu, anh buông tôi ra.”

Bàn tay của cô bị anh nắm chặt đến nhói đau. Nhưng Cố Thừa Diệu coi như không hề nghe thấy.

Cũng không quay lại đại sảnh nữa, dù sao Cố Thừa Kỳ ở đấy. Những công việc chuẩn bị trước đó cũng đã làm xong hết rồi.

Những việc còn lại cũng không cần anh làm giùm nữa. Lôi thẳng Diêu Hữu Thiên về nhà.

Diêu Hữu Thiên ngồi trên xe, nhìn vào vết bầm tím trên cổ tay của mình. Hôm nay đúng là ngày đen đủi của bản thân. Đầu tiên cổ bị người ta bóp đỏ, tiếp đến là tay bị người ta siết tím.

Lũ đàn ông này dường như không một ai hiểu được thế nào là thương hoa tiếc ngọc thì phải.

Cố Thừa Diệu thì cô không hy vọng gì cả, nhưng người đàn ông dịu dàng, tao nhã, kiêu ngạo, thanh tú tuấn mỹ Triệu Bách Xuyên kia, lại cũng có lúc chơi xấu như vậy.

Còn nữa, trong điện thoại của anh ta có tấm hình đó...

Diêu Hữu Thiên mím chặt môi, nghĩ xem làm cách nào khiến Triệu Bách Xuyên xóa tấm hình kia đi.

Ngay vào lúc này, xe được lái vào căn hộ của Cố Thừa Diệu. Cô bị Cố Thừa Diệu đưa lên lầu.

Bước vào phòng khách, Cố Thừa Diệu vút chìa khóa xe lên chiếc tủ cạnh cửa mới quay người lại, đối diện trực tiếp với Diêu Hữu Thiên.

Tâm trạng lạnh nhạt của anh lan dần trong ánh mắt, cặp mắt sắc nhọn giống như đang truy tìm con mồi nhìn thẳng vào cô: “Diêu Hữu Thiên! Cho dù cô không cam lòng, nhưng hiện nay cô vẫn đang là con dâu nhà họ Cố, vợ của Cố Thừa Diệu tôi. Cô muốn liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác thì cũng mời cô vui lòng tìm một nơi mà người ta không phát hiện ra chứ.”

Giọng nói của anh kèm theo sự tức giận, những lời trách móc vừa vô lý lại vừa nhảm chán.

Lúc nào cũng vậy, hết lần này đến lần khác, không chút áy náy nào mà đem hết tội lỗi vô duyên vô cớ đổ lên đầu cô.

Trong lòng anh, đánh dấu thêm những điểm xấu của bản thân.

Diêu Hữu Thiên lấy một hơi dài, đối mặt với Cố Thừa Diệu: “Cố Thừa Diệu, tôi không hề liếc mắt đưa tình, vừa rồi những gì mà anh nhìn thấy, hoàn toàn không phải là thật.”

Cô không muốn giải thích, cũng không cần giải thích. Nhưng sự hiểu lầm liên tục của anh cũng làm cho cô thấy rất mệt.

Lúc trước thì không nói, hôm nay có người thân của cô tới thăm, thật sự trong người cô không được khỏe.

Bụng dưới đau âm ỉ, nói thêm bất kỳ câu nào với Cố Thừa Diệu cô cũng thấy mệt.

“Tôi biết anh không muốn kết hôn với tôi, nhưng tình hình hiện nay, chúng ta không thể ly hôn. Đã như vậy, tại sao không thử chung sống hòa bình với tôi? Cho dù không được đi chẳng nữa, vậy thì chúng ta ai đi đường nấy, sống cuộc sống riêng?”

“Ai đi đường nấy? Sống cuộc sống riêng?” Cố Thừa Diệu cười khẩy: “Sau đó thì sao? Tệ cho cô liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác ở bên ngoài? Công khai cấm sừng tôi?”

“Cố Thừa Diệu. Đừng nghĩ rằng ai cũng dễ tiện giống anh.” Máu nóng của Diêu Hữu Thiên xông lên não. Anh ta không yêu cô, không tôn trọng cô thì thôi đi, lại còn bôi nhọ cô: “Anh nói tôi liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác, còn anh thì sao?”

“Tôi thì sao hả?”

Diêu Hữu Thiên cười khẩy, tiến lại gần Cố Thừa Diệu, không hề khách khí mà trợn mắt với anh: “Lần nào anh gọi điện thoại tìm tung tích của người phụ nữ kia thì là sao hả?”

Cố Thừa Diệu ngậy ra một lúc, đột nhiên không thốt lên nổi.

Anh kết hôn, phụ bạc Yên Nhiên. Chuyện này cho dù anh không đồng ý cũng đã là sự thật.

Bây giờ anh không thể cười Yên Nhiên nhưng anh muốn tìm được cô, giải thích với cô, nói cho cô biết nỗi khổ của anh.

Chỉ cần nghĩ đến Yên Nhiên trong lòng anh tràn đầy hổ thẹn. Cảm giác tội lỗi đối với cô đè nặng mọi vật, thậm chí khiến anh không thể phản bác lại lời nói của Diêu Hữu Thiên.

Nhìn bộ dạng của anh, Diêu Hữu Thiên bật cười, điệu cười không hề mang ý châm chọc: “Cố Thừa Diệu, tôi biết anh không muốn sống chung với tôi, tôi cũng biết anh không có tình cảm gì với tôi hết. Có điều bắt đầu từ bây giờ công việc trong hạng mục của khu nghỉ dưỡng còn phải tốn ít nhất là một năm nữa. Hiện nay hai nhà Cố Diêu vẫn còn mối quan hệ hợp tác.

Thời điểm này chúng ta không thể bàn chuyện ly hôn.”

Cô ngừng một chút, nói rõ ràng câu từng chữ.

“Trong quãng thời gian một năm này, tôi hy vọng chúng ta không can thiệp vào chuyện của nhau, tất nhiên, nếu anh dành đủ sự tôn trọng với tôi. Đồng thời, tôi cũng dành đủ cho anh sự tôn trọng đó.”

“Nhưng nếu anh còn giống như ngày hôm nay, tùy ý lên tiếng bôi nhọ tôi, vô duyên vô cớ chụp mũ tôi, thì tôi cũng không kiêng nể gì mà cấm sừng anh đâu.”

“ Anh cứ thử xem, xem tôi có dám hay không.”

Không thèm quan tâm đến việc Cố Thừa Diệu biến sắc hay không, Diêu Hữu Thiên bỏ mặc anh mà quay về phòng nghỉ ngơi.

Đề lại Cố Thừa Diệu đứng bất động giữa phòng khách.

Ánh mắt sâu thẳm hơi khép lại, trong đầu hiện lên nụ cười của Bạch Yên Nhiên. Trong lòng nhói lên nỗi đau xót.

Yên Nhiên! Yên Nhiên...

Rốt cuộc là em đang ở đâu?

Ngày thứ hai là Tết Đoan Ngọ. Công ty được nghỉ, trong người Diêu Hữu Thiên không được khỏe, ngủ tận đến mười giờ mới thức dậy.

Diêu Hữu Thiên là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Tuyên Tình Ngôn gọi đến, nói cô nhớ về nhà chơi lễ.

Anh hai, anh ba đều về hết rồi.

Diêu Hữu Thiên ngồi dậy, đột nhiên nhớ ra, ngày hôm qua cô trở mặt với Cố Thừa Diệu, hôm nay nếu anh ta tức giận, không chịu cùng mình về nhà đón lễ thì không cách nào đối mặt với cha mẹ rồi.

Đi vào phòng khách, không thấy bóng dáng của Cố Thừa Diệu.

Hôm nay là Tết Đoan Ngọ, người giúp việc theo giờ cũng về nhà nghỉ lễ rồi, không đến làm.

Diêu Hữu Thiên nghĩ một lúc rồi đến gõ cửa phòng của Cố Thừa Diệu.

Cửa ra vào lại phát ra tiếng mở khóa.

Bầu không khí trong phòng khách trở nên kỳ dị. Diêu Hữu Thiên không lên tiếng, Cố Thừa Diệu cũng không nói chuyện.

Mặc dù Diêu Hữu Thiên cảm thấy những lời mình nói ngày hôm qua không có gì sai nhưng hiện nay là lúc cô có việc phải nhờ đến Cố Thừa Diệu.

Hạ giọng, phụ nữ phải biết cứng biết mềm “ Mẹ tôi muốn chúng ta về nhà ăn cơm, hôm nay nghỉ lễ.”

Cố Thừa Diệu không trả lời, chỉ nhìn lướt qua cô, nét mặt rất bình tĩnh.

“ Tôi biết rồi.”

Lại là một màn yên tĩnh, Diêu Hữu Thiên không tìm được chuyện để nói với Cố Thừa Diệu, quay người về phòng, Cố Thừa Diệu đột nhiên lên tiếng.

“ Diêu Hữu Thiên, những lời cô nói ngày hôm qua tôi đồng ý, chúng ta không can thiệp vào đời sống của nhau. Có điều nếu cô muốn ở cùng với người đàn ông khác, vui lòng chú ý đến miệng đời.”

Thật là miệng chó thì không mọc được ngà voi mà.

Thái độ hạ mình của Diêu Hữu Thiên lại bị dập tắt lần nữa: “ Yên tâm, tôi tự biết phải cẩn thận. Ngược lại anh phải cẩn thận một chút. Nếu tìm thấy người phụ nữ kia, anh đừng để cô ấy biến thành người thứ ba nhé...”

Một câu nói khiến sắc mặt của Cố Thừa Diệu đen thêm lần nữa.

.....

Trong quán cà phê

Diêu Hữu Thiên đẩy một tờ chi phiếu đến trước mặt Triệu Nhân Uyên.

Ngày mai là Tết Đoan Ngọ, sau khi cô nói với ba, lúc đầu Diêu Đại Phát không đồng ý, nhưng cuối cùng cũng không đấu lại con gái.

Triệu Nhân Uyên có ơn cứu mạng với Diêu Hữu Thiên. Tồn năm mươi triệu cắt đứt tình nghĩa cuối cùng giữa hai người.

Sau này không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

“ Triệu Nhân Uyên, hy vọng anh giữ lời.”

“Em yên tâm, em yên tâm” Triệu Nhân Uyên lấy được tiền, trên mặt cười tươi như hoa: “Thiên Thiên, sau này anh sẽ không làm phiền em nữa.”

Triệu Nhân Uyên có chút không cam tâm, nhưng tình thế hiện nay quan trọng hơn.

Cho dù là hắn không cam tâm, cũng không thể làm được gì Diêu Hữu Thiên. Có điều nhớ đến những lời đồn mà hắn biết được, hắn vẫn trơ mắt lên tiếng: “Thiên Thiên, em yên tâm, anh sẽ không phụ số tiền của em. Nếu cái tên trong nhà em không thể thỏa mãn em. Lần sau nếu em cần, em có thể đến tìm anh. Anh...”

“Triệu Nhân Uyên.” Giọng nói của Diêu Hữu Thiên đánh lại, trên mặt tràn đầy sát khí: “Anh còn nói thêm một chữ nào nữa, tôi nhất định biến tờ chi phiếu này thành con số 0, một cái anh cũng không lấy được.”

“Anh! Anh không nói nữa, không nói nữa.” Triệu Nhân Uyên đứng dậy, cầm lấy chi phiếu đi mất.

Bỏ đi, bây giờ trong tay hắn không có gì làm vốn, đợi khi nào hắn đổi đời, lúc đó nhất định khiến Diêu Hữu Thiên hối hận đã không chọn hắn.

Diêu Hữu Thiên không vội rời đi mà ngồi tại đó ngắm ánh nắng rực rỡ ngoài cửa.

Trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt của Cố Thừa Diệu.

Hôm qua cô chọc tức anh như vậy, cô cho rằng anh sẽ trở mặt không về nhà họ Diêu cùng mình hoặc anh sẽ cố ý trút giận lên mình.

Nhưng đáng tiếc chuyện gì cũng không xảy ra.

Không những không có chuyện, anh còn mua rất nhiều quà. Ở thành phố Y, đón lễ là phải tặng quà cho nhà vợ.

Hôm qua Cố Thừa Diệu ở trước mặt ba mẹ nhà họ Diêu và bốn người anh đều cho cô sĩ diện.

Anh làm tròn trách nhiệm, lễ phép ngoan ngoãn.

Chỉ cần anh không bôi móc mình. Diêu Hữu Thiên thấy có thể một năm này không hẳn quá khó khăn nhỉ?

Công trình khu nghỉ dưỡng tiến hành rất thuận lợi.

Nhà họ Cố dần dần đứng vững tại thành phố Y, cộng thêm quảng cáo trước đó làm rất tốt, Cố Thừa Diệu lại nhận được một công trình khác.

Cố Thừa Diệu mỗi ngày rất bận, Diêu Hữu Thiên cũng không kém.

Tiến độ và theo dõi khu nghỉ dưỡng. Diêu Hữu Thiên phụ trách hạng mục này đương nhiên càng dốc sức hơn người khác.

Hai người ngoại trừ buổi tối và ngày nghỉ cuối tuần chạm mặt, ban ngày coi như ai làm việc nấy.

Thình thoảng Tuyên Tĩnh Ngôn gọi điện gọi họ đến nhà họ Diêu ăn cơm, Cố Thừa Diệu không từ chối, nhưng cũng không bao giờ chủ động nói muốn đến nhà vợ thăm hỏi.

Hai người được coi là tôn trọng lẫn nhau, cùng không cãi nhau lần nào.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, cũng được hai tháng.

Đến một buổi sáng, Diêu Hữu Thiên mới vừa ăn xong bữa trưa đang định quay về công ty thì nhận được điện thoại: hiện trường thi công xảy ra chuyện.

Trên công trường đã xây dựng bốc cháy, một người công nhân vì tìm lối thoát mà rơi từ trên dàn giáo xuống, được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Ngoài ra còn có hai công nhân khác bị thương với mức độ khác nhau, hiện đang cấp cứu trong bệnh viện.

Nhận được tin, Diêu Hữu Thiên việc đầu tiên là gọi điện cho Cố Thừa Diệu nhưng điện thoại của anh không liên lạc được.

Cô lại gọi cho thư ký của anh là Tiểu Mã, thì Tiểu Mã đã trên đường chạy đến.

Tiểu Mã nói sáng sớm hôm nay Cố Thừa Diệu đã đi công tác rồi, cũng không nói là đi đâu, lúc này sợ là đã lên máy bay rồi.

Đi công tác? Diêu Hữu Thiên nhăn mày. Hai tháng nay Cố Thừa Diệu và cô coi như không có chuyện gì, có điều nếu anh đi vắng cũng sẽ nói với mình một tiếng.

Tại sao lần này lại không nói cho mình biết?

Lúc này cũng không có thời gian quan tâm đến Cố Thừa Diệu nữa. Xử lý vấn đề quan trọng hơn.

Khi Diêu Hữu Thiên đến nơi, trước cửa bệnh viện rất nhiều người đang chen chúc. Có vài công nhân trong thời gian hai tháng này quen mặt Diêu Hữu

Thiên vừa thấy cô là chạy ngay đến đón.

“Cô Diêu, cô nói xem việc này làm thế nào đây?”

“Đúng vậy đúng vậy, hiện vẫn còn đang cấp cứu, người nhà họ cũng đang trên đường chạy đến đây.”

“Cô Diêu...”

Có điều những người chạy đến bệnh viện không chỉ có công nhân tại công trường, mà còn có phóng viên...

.....

Lời tác giả: Mấy chương trước Thiên Thiên không phản kháng, không phải là do cô ấy nhu nhược, là vì cô không quan tâm Cố Thừa Diêu, không muốn giải thích.

Yên tâm, Thiên Thiên không nhu nhược, cô còn là người vô cùng mạnh mẽ.

Mọi người chờ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Vô cùng hưởng thụ

Editor: vuhonghung87

Đám phóng viên kia động tác còn nhanh hơn cả những người công nhân, nhanh chân chặn ngay trước mặt của Diêu Hữu Thiên, từng chiếc micro giờ lên ngay miệng cô, hỏi một loạt những câu hỏi không chút khách khí.

“Cho hỏi cô là người phụ trách của công trình này phải không?”

“Cho hỏi là do thi công của các cô không hợp lý nên mới gây ra thiệt hại phải không?”

“Cho hỏi nguyên nhân của tai nạn là do các cô giám sát không chặt chẽ phải không?”

“Cho hỏi nguyên nhân hỏa hoạn là do vấn đề về chất lượng công trình phải không?”

Diêu Hữu Thiên nhìn đám phóng viên trước mặt. Trời tháng bảy, thời tiết vô cùng oi bức.

Ánh nắng chiếu lên trên người, cho dù đứng yên tại chỗ cũng khiến toàn thân đầy mồ hôi.

Trời rất nóng, nhưng điều khiến trong lòng bốc lửa lại là đám phóng viên này.

Diêu Hữu Thiên quá hiểu rằng, phòng viên hiện nay chỉ cần một ít tin tức thì sẽ phóng đại lên rất nhiều, ước gì toàn bộ thể giới đều được biết.

Đặc biệt là bây giờ, lợi ích của người dân lao động một khi gặp phải tổn hại, mọi người sẽ hưng phấn y như người được mùi vị hấp dẫn gì vậy.

Đối với loại chuyện này, Diêu Hữu Thần mặc dù hiểu rõ nhưng cũng không thể mặc kệ sự việc tiếp tục diễn biến như vậy.

Hơi nhũ mảy, nhìn về đám phóng viên trước mặt, biểu cảm của Diêu Hữu Thần bình tĩnh hơn như chưa từng có: “Mọi người vui lòng tránh đường trước được không? Hiện tại nguyên nhân của sự cố vẫn còn chưa điều tra rõ, đợi sau khi chúng tôi tìm ra nguyên nhân, nhất định sẽ trả lời cho toàn bộ công chúng được biết.”

“Còn về việc các anh nói là giám sát không chặt chẽ, thì nguyên nhân của vụ việc còn chưa làm rõ, sao có thể cho rằng giám sát không chặt chẽ chứ? Đương nhiên, nếu là lỗi của chúng tôi, thì chúng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm”

“Nhưng nếu không phải là lỗi của chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối không bỏ qua cho bất kỳ công ty nào đã làm hại chúng tôi cũng như gây ảnh hưởng tới tiến độ của công trình.”

Nói xong câu này, cô không thèm nhìn đến phản ứng của đám phóng viên, mà đi thẳng vào trong bệnh viện.

Nhìn thấy một trong những người công nhân, giọng nói của Diêu Hữu Thiên rất nghiêm túc: “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại có hỏa hoạn?”

“Chúng tôi cũng không biết nữa.” Một người công nhân lắc đầu: “Có thể là chập điện.”

“Có mấy người bị thương? Tình hình thế nào?”

“Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Cô đem hết những gì muốn biết về tình hình hiện tại hỏi một lượt, sắp xếp công nhân xong xuôi rồi để bọn họ về nhà nghỉ ngơi trước.

Lúc này Diêu Hữu Thiên mới nhớ ra, lại gọi điện thoại cho Cố Thừa Diệu một lần nữa.

Điện thoại vẫn không liên lạc được, gọi không được thì thôi vậy, Diêu Hữu Thiên cũng không thêm quan tâm đến người đàn ông đấy nữa.

Đến thăm hai người bị thương tương đối nhẹ trong bệnh viện lại đợi người bị thương nặng nhất phẫu thuật xong.

Thật trùng hợp. Ca mổ này là Diêu Hữu Quyền thực hiện.

Thấy em gái nhà mình, anh gật đầu với cô: “Ca mổ rất thành công, nhưng vì va chạm ở đầu, phải theo dõi thêm hai ngày. Còn nữa cổ chân do gãy xương trong lúc rơi xuống, cần nghỉ ngơi một thời gian mới hồi phục.”

“Có để lại thương tật gì không?”

“Điều này rất khó nói trước được, vết thương trên đầu hiện tại như thế nào phải đợi tính lại mới biết. Còn vết thương ở chân, động đến gân cốt thì cũng phải một trăm ngày, trong khi anh ta lại bị dập xương như vậy. Tối thiểu cũng phải dưỡng thương đến cả năm trời.”

“Cảm ơn anh ba.”

“Đừng có cảm ơn anh.” Mặc dù Diêu Hữu Quyền không quan tâm đến việc của công ty, nhưng cũng không hoàn toàn bỏ mặc: “Việc ở công trường, em phải xử lý ổn thỏa đấy. Nếu không chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, rất dễ xảy ra chuyện.”

Loại sự cố trong lúc làm việc này, anh làm trong bệnh viện cũng thấy nhiều rồi. Đôi co qua lại, người nhà bệnh nhân bám chặt không buông. Công ty cũng phải có trách nhiệm.

Các vụ tai nạn, không phân giai cấp, có lúc khiến người khác nhìn vào không biết phải làm thế nào.

“Em biết rồi, anh yên tâm đi.”

Diêu Hữu Thiên thở dài. Cố Thừa Diệu không có mặt tại thành phố Y, Diêu Hữu Quốc lại ở mãi Bắc Đô. Mà công trình này hiện tại chỉ có thể để cô phụ trách.

Chập điện sao?

Đùa kiểu gì vậy? Công trình mới thi công được hai tháng mà thôi.

Chập điện kiểu gì được? Tại sao lại chập điện?

Diêu Hữu Thiên xác nhận lại một lần nữa, người bị thương không còn nguy hiểm đến tính mạng mới rời đi.

Lại không ngờ rằng người nhà của ba người bị thương kia, ngay lúc này lại tìm gặp cô.

Chính là vợ của người bị thương nặng nhất người bị dập xương cổ chân kia, là một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Dáng người hơi mập, nhìn có vẻ rất vạm vỡ.

Cô ta đứng ngay trước mặt Diêu Hữu Thiên, trên mặt đầy vẻ hung ác: “Một người đang ông đang yên đang lành của nhà chúng tôi, ra ngoài làm việc, nhưng bây giờ lại nằm ở đây sống chết không lường. Người của công ty các cô nếu không giải quyết ổn thỏa, chúng tôi nhất định sẽ không bỏ qua đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Người nhà của hai công nhân bị thương còn lại cũng lâm loạn: “Bị thương vào lúc trời nóng thế này, lại còn là bị bỏng, nếu bị nhiễm trùng thì phải làm thế nào?”

“Đúng rồi đó.”

“Công ty các cô giám sát lỏng lẻo.”

“Công ty các cô vô trách nhiệm quá.”

“.....” Mấy người phụ nữ mỗi người một câu, đằng sau còn kéo thêm họ hàng đến góp phần.

Tiểu Mã luôn đứng bên cạnh Diêu Hữu Thiên, vừa định mở miệng nói thì Diêu Hữu Thiên lại lên tiếng trước anh.

“Tôi rất hiểu tâm trạng hiện tại của mọi người. Hôm nay tôi đứng ở đây chính là đại diện cho việc công ty chúng tôi không hề trốn tránh trách nhiệm. Tiền thuốc men chúng tôi hiện đã trả trước. Chi phí nằm viện sau này còn cả tiền trợ cấp tai nạn chúng tôi cũng sẽ chi trả.”

“Nhưng nguyên nhân của sự cố chúng tôi cũng sẽ nhất định làm rõ. Nếu thật sự là trách nhiệm của chúng tôi, chúng tôi nhất định không trốn tránh. Nhưng nếu là do công nhân trong lúc thi công tiến hành không đúng quy định, hoặc do người khác gây ra, vậy thì công ty chúng tôi sẽ truy cứu lại những quyền lợi vốn có.”

“Ý của cô là gì? Ý của cô là sự cố này do chúng tôi gây ra sao?”

“Đúng vậy, ý của cô là chúng tôi cô ý làm khó các cô sao?”

“Tôi không có ý này.” Diêu Hữu Thiên vô cùng bình tĩnh, cô đứng đó, bóng đánh mảnh mai chịu đựng sự gây rối của đám người kia, nhưng hoàn toàn không chút sợ hãi: “Tôi chỉ muốn nhấn mạnh rằng, việc này còn chưa tìm ra nguyên nhân, vì vậy mọi người yên tâm chăm sóc người nhà. Công ty chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm với những người bị thương, cũng sẽ không nương tay với những ai có ý đồ xấu.”

“.....” Đám người nhà còn định nói thêm gì nữa, nhưng Tiểu Mã ngay vào thời điểm thích hợp bồi thêm một câu: “Tôi phải nhắc nhở mọi người lúc này lẽ ra không phải nên đi chăm sóc những người bị thương sao?”

Đám người kia nghĩ cũng thấy đúng, người phụ nữ trung niên chỉ vào Diêu Hữu Thiên: “Cô đừng mong chạy trốn. Tôi biết rõ công ty của các cô nằm ở đâu đây.”

“Vô cùng hoan nghênh.”

Diêu Hữu Thiên không phải người không hiểu lý lẽ, có điều cô cũng đã nói rõ thái độ của mình, nếu đối phương còn ép người quá đáng, cô cũng không ngồi yên mặc cho ai muốn làm gì thì làm.

Công ty thì lại càng không.

.....

Ra khỏi bệnh viện, bước lên xe của Tiểu Mã. Diêu Hữu Thiên cuối cùng cũng có thời gian nghe Tiểu Mã nói lại tình trạng lúc đó.

Công trường lúc đầu không có chuyện gì, mọi việc rất suôn sẻ, buổi trưa ăn cơm phát hiện có ba người đến giờ vẫn chưa xuống ăn.

Vì vậy muốn phái người đi gọi, mà công trình khu nghỉ dưỡng đã xây cao đến tầng thứ năm.

Tất cả mọi người vừa định đi tìm ba người công nhân kia thì không ngờ rằng một trong ba người đó nhảy từ tầng ba xuống.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên liền phát hiện khói nghi ngút bốc ra từ tầng ba.

Thấy có hỏa hoạn, mọi người cấp tốc chạy lên thì hai người còn lại lúc này đang chạy vụt từ trên xuống.

Mà quần áo trên người đã sớm cời ra, đem đi dập lửa rồi.

Có điều trên người có vài vết thương, mọi người thấy họ không sao thì lập tức đi xem tình trạng của người nhảy từ trên lầu xuống.

Không nhìn thì không thấy gì, vừa nhìn liền không khỏi giật mình hoảng hốt. Đầu be bét máu, chân cũng bị thương.

Không ai còn nhớ đến chuyện ăn cơm nữa, lập tức đưa người đi bệnh viện.

Sau đó người dẫn đầu đám công nhân gọi ngay điện thoại cho Diêu Hữu Thiên.

Thời gian qua Diêu Hữu Thiên đều đến công trường, mọi người ai cũng nhận ra cô, cũng biết được cô là người chịu trách nhiệm ở đây.

Diêu Hữu Thiên gật đầu vài cái, quá trình sự việc cô đã biết rõ rồi.

Bây giờ phải tìm cách làm thế nào để giải quyết việc này.

Lại gọi điện cho Cố Thừa Diệu lần nữa, lần này anh bắt máy rồi.

Bên trong điện thoại tiếng người ồn ào, không biết là đang làm gì.

Đem đầu đuôi sự việc nói sơ qua, Diêu Hữu Thiên chỉ muốn báo cho anh một tiếng.

Cố Thừa Diệu từ đầu đến cuối không nói tiếng nào, cuối cùng chỉ lạnh nhạt nói: “Cố tạm thời xử lý trước, tôi muộn nhất là ngày mai sẽ quay về.”

Ngày mai?

Diêu Hữu Thiên nghe thấy giọng nói phát ra trong điện thoại: “Anh ở đâu?”

“Ngày mai tôi sẽ về, cứ vậy đi.”

Cố Thừa Diệu cúp điện thoại của Diêu Hữu Thiên, Diêu Hữu Thiên nhìn vào chiếc điện thoại, vô cùng bức bối.

Công ty xảy ra chuyện, anh ta thì tốt rồi, chạy mất tích chả thấy bóng dáng đâu.

Lấy một hơi dài, đánh vậy. Việc này không phải là cô không có cách giải quyết. Chỉ có điều Cố Thừa Diệu rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng hơn cả công ty chứ?

Điện thoại của Tiểu Mã ngay lúc này vang lên.

Anh ta nhìn Diêu Hữu Thiên một cái rồi nhanh chóng nghe điện thoại.

“Vâng vâng. Được. Tôi biết rồi. Tôi sẽ sắp xếp. Được.”

Tiểu Mã nghe điện thoại xong, nhìn về phía Diêu Hữu Thiên: “Tổng giám đốc Cố nói là trước tiên liên hệ với bên truyền thông, ép toàn bộ những tin tức bất lợi cho nhà họ Cố xuống. Có chuyện gì đợi anh ấy về rồi tính.”

Đợi anh ta về?

Đợi anh ta về sợ là mọi việc cũng đi đời rồi.

Diêu Hữu Thiên không muốn đợi Cố Thừa Diệu, có điều việc anh muốn liên hệ với giới truyền thông nghe có vẻ rất hữu ích, chỉ là tình trạng hiện giờ. ...

“Tạm thời không được gọi điện thoại cho giới truyền thông.”

“.....” Tiểu Mã ngơ ngác nhìn vào cô, Diêu Hữu Thiên còn nói thêm: “Trưa nay đám phóng viên đã đến phỏng vấn kia cũng sẽ công bố tin tức ra ngoài, cho dù bây giờ anh ngăn được một người, thì cũng không chặn được tin tức trên mạng cũng như lời khai của nhân chứng. Nếu không để họ viết thì những việc chúng ta làm cũng uổng công mà thôi.”

Cho dù thật sự là lỗi của công ty, chỉ cần xử lý kịp thời, cũng có thể dẹp yên tin tức xuống một cách nhanh chóng.

Cũng giống như việc lần trước Cố Thừa Diệu lợi dụng bà Đinh vậy, sự việc lần này, nói không chừng có thể dùng để làm nguồn lợi cho khu nghỉ dưỡng.

Diêu Hữu Thiên suy nghĩ rất lâu. Đột nhiên giơ tay lên, nhìn thẳng vào một bên mặt của Tiểu Mã: “Anh vừa nói, trên tầng ba có khói bốc lên? CHứ không hề bốc cháy?”

“Có bốc cháy, chỉ là rất nhanh được dập tắt. Hình như lửa cũng không lớn.” Tiểu Mã nhận được điện thoại lập tức chạy đến bệnh viện, không đến công trường xem: “Tôi cũng là đến nơi mới nghe được hai người công nhân nói như vậy.”

“Chúng ta không về công ty nữa, đến công trường.” Diêu Hữu Thiên vẫy tay ra hiệu muốn Tiểu Mã quay đầu xe.

“Cô Diệu?”

“Đến công trường.”

Diêu Hữu Thiên rất kiên quyết, thấy Tiểu Mã quay đầu xe, cô lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Khi Diêu Hữu Thiên đến được công trường thì một chiếc xe khác cũng dừng ngay tại đó.

Một người đàn ông hơi gầy bước xuống xe, khi thấy Diêu Hữu Thiên thì vẫy vẫy tay.

Diêu Hữu Thiên nhìn người vừa đến, mỉm cười.

Hoàng Thượng, cái tên hùng dung bá đạo uy vũ ngược lại chỉ là một nhân viên phòng cháy chữa cháy.

Anh ta có một người em trai, tên là Hoàng Đế.

Tên của hai anh em vừa vắn ghép lại là Thượng Đế.

“Cũng quá nể mặt tôi rồi nhỉ, làm phiền đến Hoàng Thượng rồi.” Hoàng Thượng là bạn học cấp ba với Diêu Hữu Thiên. Ngày xưa bạn bè cũng không ít lần lấy tên của anh ra châm chọc.

“Miễn ỉ.” Hoàng Thượng cười cợt: “Mau đưa trẫm đến nơi xảy ra vụ án đi.”

Diêu Hữu Thiên nhìn ngắm cung quanh một lượt, công trường đều giăng lưới bảo hộ, nhưng nhìn lên trên liền thấy được một lỗ thủng của lưới bảo hộ trên tầng ba.

“Chắc là ở kia, chúng ta đi thôi.”

Hoàng Thượng gật đầu, đi theo Diêu Hữu Thiên cùng nhau lên trên.

.....
Buổi tối.

Diêu Hữu Thiên về đến nhà, cảm thấy toàn thân xương cốt rã rời.

Cả ngày hôm nay, cô mệt đến mức thở không ra hơi. Trời lại còn nóng, lúc này quần áo dính chặt trên người, rất khó chịu.

Việc cô muốn làm nhất chính là tắm nước nóng.

Bước vào phòng của mình, vừa định mở nước tắm liền phát hiện không có nước nóng.

Cô thử vài lần vẫn không có....

Đảo mắt đến chiếc máy nước nóng, cô rút điện ra sau đó cắm lại lần nữa vẫn không được.

Mặc dù là mùa hè nhưng Diêu Hữu Thiên từ trước đến giờ chưa từng tắm nước lạnh.

Máy nước nóng hỏng rồi, vậy chỉ còn cách dùng ở phòng khác vậy.

“Vừa hay cái tên Cố Thừa Diệu không có nhà.”

Nếu không cô mà đi dùng phòng tắm trong phòng anh ta, nói không chừng anh ta lại cho rằng cô quyến rũ anh ta nữa.

Sống ở đây hơn hai tháng đây là lần đầu tiên Diêu Hữu Thiên bước chân vào phòng của Cố Thừa Diệu.

Cũng đơn giản sạch sẽ như lúc ở Bắc Đẩu. Dù sao chỗ này lúc trước đã từng ở, màu sắc đối lập rất nhã nhặn.

Đồ nội thất đều là mới tinh, có điều đồ dùng trên giường vẫn không hề thay đổi, màu xanh đậm, vô thức khiến căn phòng lạnh lẽo đi nhiều.

Bước vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, phát hiện máy nước nóng ở đây không hỏng, vẫn còn tốt.

Diêu Hữu Thiên thở phào nhẹ nhõm, lúc nhìn thấy bồn tắm mát xa siêu rộng lập tức cắn lưỡi.

Cái tên Cố Thừa Diệu này thật là biết cách hưởng thụ.

Phòng của cô vẫn là tắm vòi hoa sen, còn phòng của anh ta lại có cả cái bồn tắm mát xa siêu rộng này.

Không chỉ có bồn tắm mát xa, bên cạnh còn đặt tinh dầu thư giãn.

Cái tên này thật biết cách hưởng thụ quá đi mất.

Diêu Hữu Thiên nhìn lọ tinh dầu có viết hoa oải hương, an thần, thư giãn....

Cô vừa vặn cần đến nó.

Cố Thừa Diệu, anh không có nhà, chắc sẽ không tính toán tôi hưởng thụ một chút chứ nhỉ?

Dù sao hôm nay tôi vì công ty mới mệt đến mức này đây.

Nhỏ vài giọt tinh dầu vào bồn tắm, xả đầy nước nóng. Diêu Hữu Thiên bắt đầu cởi quần áo ngồi vào trong.

Trong lúc ngâm nước nóng, còn không quên thử nghiệm chức năng mát xa của bồn tắm..

Diêu Hữu Thiên nhắm mắt lại cảm nhận sự hưởng thụ này.

Độ nóng của nước vừa vặn, lực mát xa của dòng nước cũng thích hợp. Mùi hương tinh dầu cũng rất nhẹ nhàng, rất dễ ngủi...

Đúng lúc Cố Thừa Diệu vội vã trở về nhà, mở cửa phòng tắm bước vào, lại nhìn thấy nguyên một màn này.

.....

Lời tác giả: Canh một đêm nay

Mỗi lần mở đầu tôi rất lo lắng.

Cảm giác này không phải vì tôi sợ số lượng bài viết hay thành tích.

Mà là tôi luôn muốn đem câu chuyện trong đầu tôi dâng tặng cho mọi người bằng cách hay nhất.

Tôi luôn sợ bản thân viết không được tốt. Tôi luôn muốn cố gắng khiến mọi người thỏa mãn.

Có điều hiện thực chứng minh rằng tôi không phải là thần, tôi chỉ là người.

Vì vậy tôi chỉ có thể không ngừng cố gắng, không ngừng khiến bản thân viết tốt hơn nữa.

Còn về việc các bạn có thích hay không thì tôi không thể điều khiển được.

Câu chuyện này đối với Cố Thừa Diệu là một bài học trưởng thành, còn Diêu Hữu Thiên là nhật ký lộn xộn.

Tôi tin rằng tình yêu khiến con người ta trưởng thành.

HY vọng mọi người sẽ thích.

Cảm ơn sự động viên của mọi người. Tôi sẽ tiếp tục cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Hoảng loạn

Diêu Hữu Thiên nằm ngửa trong bồn tắm. Đằng sau làn hơi nước là gương mặt đỏ ửng của cô.

Cô nhắm mắt, khóe miệng nhếch lên, bộ dạng giống như rất hưởng thụ. Mái tóc thả dài sau gáy.

Càng lộ ra khuôn mặt mềm mịn trắng hồng.

Trên chiếc cổ thon dài cũng nhuộm một màu hồng, bờ vai thấp thoáng dưới nước có đường cong tuyệt mỹ.

Men theo đường cong tuyệt mỹ đó có thể thấy rõ được xương quai xanh của cô. Hường xuống dưới là làn da trắng hồng như ả như hiện trong làn nước.

Anh thậm chí có thể nhìn thấy loang thoáng hai gò bồng đảo.

Vẫn nhớ như in cảm giác mềm mại của người trong lòng đêm hôm đó. Bụng dưới lập tức co thắt.

Cố Thừa Diệu vì phản ứng của mình mà nhăn mày.

Ý thức chống chọi lại phản ứng của cơ thể: “Cô làm gì ở đây vậy?”

Nhiệt độ nước trong bồn tắm rất vừa, lực mát xa vô cùng tốt.

Diêu Hữu Thiên đang ngâm mình một cách thoải mái không hề phòng nghe được câu nói đó, mở to mắt nhìn thấy Cố Thừa Diệu, dọa cô một trận, không nghĩ được nhiều lập tức vui mình vào trong nước.

Có điều động tác quá nhanh, cô vừa vịn bị sặc nước.

Lúc này có chút hoảng loạn, bồn tắm vốn đã rộng, thân hình cô lại nhỏ nhắn.

Cú vui mình này khiến cô bị sặc nước, làm cho cô có cảm giác giống như sắp đuối nước.

“Uhm uhm” Muốn kêu hai tiếng nhưng lại càng sặc nước nhiều hơn. Hai tay đập nước muốn đứng dậy, nhưng đáy của bồn tắm rất trơn, không những không dậy được mà còn chìm sâu hơn.

Cố Thừa Diệu nhìn động tác của người phụ nữ trước mặt này, phút kinh ngạc qua đi, nhanh chóng đưa tay ra.

Đem thân mình của Diệu Hữu Thiên vớt lên, vừa ra khỏi nước Diệu Hữu Thiên bắt đầu ho dữ dội.

Thấy cô ho, Cố Thừa Diệu theo phản xạ đưa tay vỗ lưng cho cô.

Da mềm mịn thật. Mang theo hơi nước nên khi chạm vào cảm giác rất mềm. ...

Cố Thừa Diệu vỗ nhẹ vài cái, tay đỡ sau lưng cô không động đậy.

Diệu Hữu Thiên lấy lại hô hấp, nhưng do sắc nước, tay chân mềm nhũn, ngay lúc này đang tựa vào người Cố Thừa Diệu, toàn bộ trọng tâm đặt trên người anh.

“Cảm ơn.”

Lúc nói chuyện cô ngẩng đầu lên còn Cố Thừa Diệu lại cúi xuống, động tác ngẩng đầu của cô quá nhanh khiến bờ môi không đề phòng mà chạm vào môi của Cố Thừa Diệu.

Bốn mắt đối diện, cả hai đều nhìn thấy hình bóng mình trong mắt của đối phương.

Cố Thừa Diệu cảm nhận được phản búng dưới cơ rút thêm lần nữa.

Trước khi lý trí của anh được lấy lại thì cơ thể đã có phản ứng trước tiên.

Bàn tay vốn đặt trên lưng của Diệu Hữu Thiên rời lên trên, đỡ lấy gáy của cô, anh tăng thêm lực trên môi mình.

Ngay lúc này, chiếc lưỡi của anh không e dè tiếng thẳng vào trong.

Cố Thừa Diệu không phải là lần đầu tiên hôn Diệu Hữu Thiên. Có điều hai lần trước đều là trong lúc say.

Đây là lần đầu tiên anh hôn cô trong lúc tỉnh táo.

Mềm mại, ngọt ngào, thơm mát.

Cả phòng tắm tràn đầy mùi vị nóng bỏng, trong không khí còn phảng phất mùi hoa oải hương.

Mặc dù vậy Cố Thừa Diệu vẫn ngửi được mùi hương đặc trưng chỉ có trên người của Diệu Hữu Thiên.

Mùi hoa mai thanh mát, nhẹ nhàng.

Mùi hương đó khiến anh giống như bị quyến rũ.

Bụng dưới cơ rút ngày một tăng. Nụ hôn của anh cũng càng lúc càng mạnh bạo.

Bờ môi vô cùng mềm mại, hương thơm ngọt ngào bất tận. Anh giống như say mất rồi.

Diệu Hữu Thiên lúc đầu bị dọa sợ, cô hoàn toàn không ngờ rằng con người vốn nói là mai mới về thì hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Cô càng không ngờ được bản thân lại gây ra lỗi này, nhìn thấy Cố Thừa Diệu lập tức bị dọa đến mức rơi vào bồn tắm.

Thật xấu hổ quá đi mất.

Trước mặt Cố Thừa Diệu khiến mình xấu hổ, tuyệt đối không phải là ý muốn của cô.

Càng không ngờ được lúc cảm ơn lại chạm vào môi anh.

Cho đến khi chiếc lưỡi ấm áp kia linh hoạt tiến vào. Cô hoàn toàn ngỡ ngàng.

Đây không phải nụ hôn đầu của cô. Càng không phải lần đầu tiên Cố Thừa Diệu hôn cô. Cô còn nhớ lần trước trong đêm tân hôn anh uống say.

Nhưng lúc đó chỉ chạm vào trong một thời gian ngắn, khác hẳn với cảm giác lúc này.

Cô thậm chí còn không biết phải làm thế nào.

Khi còn hẹn hò với Triệu Nhân Uyên, không phải là chưa từng hôn môi, nhưng cũng không có cảm giác như hiện nay.

Giống như cả linh hồn đều bị Cố Thừa Diệu hút đi.

Cô đứng trong bồn tắm, dựa vào người anh.

Vòng ngực của anh rắn chắc, cường tráng, Anh đem cô bao bọc hoàn toàn. Hơi thở của anh trùm khắp xung quanh cô.

Trong hơi thở của cô toàn bộ đều là mùi hương của anh.

Mùi hương nam tính nồng đậm đó khiến cô ngất ngây.

Cô thậm chí không đẩy anh ra, biết rõ việc phải làm lúc này là đẩy anh ra sau đó tặng thêm cho anh một cái tát.

Cô không biết phải làm thế nào, cả người không chút sức lực mà tựa vào anh, vòng eo được anh ôm chặt, bỏ mặc cho anh ngang tang xâm chiếm mỗi mình.

Sự cho phép của cô chính là động lực tốt nhất.

Cố Thừa Diệu cảm nhận được ngọn lửa tại một nơi trên cơ thể bùng phát. Anh khép hờ mắt giống như bỏ mặc mình tiếp tục.

Trên thực tế Cố Thừa Diệu đã cảm dục rất lâu rồi.

Điều này khiến động tác của anh có chút gấp gáp. Một tay không khách khí mà công kích vào nụ hoa mềm mại của cô.

Có chút nhột, Diêu Hữu Thiên vì động tác của anh vô thức khẽ rên lên vài tiếng.

Tiếng rên đó khiến Cố Thừa Diệu tỉnh táo lại, lúc này anh mới phát hiện bản thân đang làm cái gì.

Không nghĩ nhiều mà buông tay ra, cả người lùi về sau vài bước. Diêu Hữu Thiên không ngờ được anh lại làm như vậy, cả người lại rơi vào trong bồn tắm.

“Ai ui.”

Lần này không phải là Diêu Hữu Thiên làm nũng nữa mà thật sự là đau vì bị ngã.

Đầu gối của cô đập vào thành của bồn tắm. Trần đầu gối bị va thành vết tím, chân không còn sức, lại ngã xuống.

Cố Thừa Diệu muốn đưa tay ra đỡ nhưng lại nhớ đến khoảnh khắc vừa rồi liền thu tay về.

Nhìn Diêu Hữu Thiên nửa ngồi nửa quỳ trong bồn tắm, cả người ửng đỏ. Hai mắt long lanh đầy ý xuân.

Anh thu tay về, xoay người trên mặt vẫn còn ngượng ngùng.

Cũng không nói gì, bỏ đi mất.

Diêu Hữu Thiên nghe thấy tiếng đóng cửa, cô cố gắng đứng dậy, nhất thời chưa lấy lại ý thức.

Cố Thừa Diệu, anh đang nghĩ cái gì vậy chứ?

Cố Thừa Diệu đứng ở ban công ngoài phòng khách, nhìn về ánh đèn rực rỡ khác hẳn với Bắc Đô.

Tối qua anh nhận được tin tức của Bạch Yên Nhiên, Lý Sinh gọi điện báo có tin tức của cô.

Cố Thừa Diệu gần như không dám chậm một bước, đặt vé máy bay sớm nhất bay về Bắc Đô.

Nhưng khi thật sự về được Bắc Đô mới phát hiện ra Lý Sinh nhầm rồi.

Người phụ nữ đó không phải Yên Nhiên...

Thất vọng, lạc lõng, chắc chắn rồi.

Nhưng sự đau lòng đã vơi đi không ít.

Tìm cả nửa năm, thực ra Lý Sinh đã không còn ôm nhiều hy vọng, nếu không phải số tiền anh trả quá nhiều, chỉ e sớm đã buông tay rồi.

Nhưng muốn anh buông tay anh lại không làm được.

Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Bạch Yên Nhiên, cô bị một đám người say rượu ức hiếp, vừa mất mặt lại vừa thất thân.

Anh trượng nghĩa cứu giúp, cô yêu ót trốn sau lưng anh, dáng người mảnh mai đó bị dọa đến mức run rẩy không ngừng. Đôi mắt tràn đầy nước mắt sợ

hải.

Đáng thương như vậy, yếu ớt như vậy, lại khiến người ta thương tiếc như vậy.

Bây giờ anh không còn bên cạnh cô, bảo vệ cô, cô sẽ ở đâu được chứ? Sống như thế nào chứ?

Nếu có lúc khó khăn thì ai sẽ giúp cô đây?

Những điều này trong đêm tối yên tĩnh cứ luôn xông lên đầu anh, khiến anh lo lắng đến không thể ngủ được.

Anh nhất định, nhất định phải tìm được Bạch Yên Nhiên.

Cho dù tạm thời không cho được cô một danh phận thì cũng phải xác định được cô sống yên ổn...

Gió đêm thổi đến, kèm theo vị tanh của biển nhưng lại có cảm giác mát mẻ.

Nghĩ về chuyện mình vừa làm, càng khiến cho tâm trạng không tìm được Bạch Yên Nhiên của anh thêm bức bối.

Anh mà lại đi hôn Diêu Hữu Thiên?

Anh mà lại mất tự chủ, đã thế vừa rồi, anh cảm nhận rất rõ dục vọng của chính mình.

Anh tại sao lại sinh ra dục vọng không nên có với Diêu Hữu Thiên chứ.

Sao có thể như vậy chứ?

Yên Nhiên không có tin tức gì, anh lại cùng người phụ nữ khác...

Cố Thừa Diệu không thể tha thứ được cho bản thân. Tâm tư hỗn loạn, quay người lại thì thấy Diêu Hữu Thiên đã tắm xong ra đây từ lúc nào.

Diêu Hữu Thiên tắm xong rồi quay về phòng mình mặc quần áo.

Bước ra phòng khách thấy Cố Thừa Diệu đứng yên tại đó.

Trên mặt vẫn còn ngai ngùng và xấu hổ.

Nụ hôn kia nằm ngoài ý muốn của họ, cô không hề có sự chuẩn bị.

Cô vào trong phòng anh, chiếm cứ phòng tắm của anh. Nếu anh lại cho rằng cô quyến rũ anh lần nữa.

Cô thờ ơ, Diêu Hữu Thiên cảm thấy rất mệt.

Mặc dù hai tháng nay quan hệ giữa hai người tốt lên nhiều, nhưng đây đều là tình trạng gặp mặt thông thường.

Ban ngày ai làm việc nấy, buổi tối cũng không ngủ chung phòng.

Cố Thừa Diệu còn thuê người giúp việc đến làm việc nhà, có chuyện cũng không cần hỏi cô.

Vợ chồng hai người thật sự chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Bề ngoài là vợ chồng nhưng thực tế chỉ là hai con người sống chung trong một căn nhà.

Nhưng đó chỉ là tình huống thông thường trong trường hợp cô không chộc vào Cố Thừa Diệu.

Chỉ cần cô làm gì với Cố Thừa Diệu. Cố Thừa Diệu nhất định sẽ đổ tội cho cô quyến rũ anh ta.

Cho dù cô không hề có ý đồ đi chăng nữa, anh vẫn cứ luôn cho là như vậy. Mấy tháng vừa rồi, Diêu Hữu Thiên lẽ ra không lấy làm lạ mới đúng.

Có điều, lần này, Diêu Hữu Thiên không định để Cố Thừa Diệu chỉ trích mình.

Nếu anh dám nói là cô quyến rũ anh. Cô nhất định sẽ cho anh một trận.

Cố Thừa Diệu nhìn thấy Diêu Hữu Thiên liền nhớ đến chính mình không được cũng không nên có dục vọng với cô.

Sắc mặt lạnh đi muốn chỉ trích Diêu Hữu Thiên vài câu lại thấy mình không có lập trường.

Tóc cô vẫn còn ướt, xả đằng sau, cô mặc bộ đồ ngủ bằng lụa ngắn tay. Cổ áo rộng rãi có thể nhìn thấy xương quai xanh của cô rất rõ ràng.

Anh lại nhớ đến màn vừa rồi trong phòng tắm.

Cổ họng khô khốc, nghĩ một chút thì người phụ nữ này không hề bằng phẳng.

Thậm chí, vô cùng hấp dẫn. ...

Cảm nhận được suy nghĩ của chính mình lại đặt lên người Diêu Hữu Thiên.

Cố Thừa Diệu lại muốn nổi giận, thậm chí đến mức muốn xoay người bỏ đi.

Hít một hơi thật sâu, đè nén lại sự điên cuồng trong lòng.

Người vì quá lâu không có phụ nữ, việc vừa rồi là do bản năng của cơ thể. Dục vọng nổi dậy không nói lên điều gì hết.

Không sai, chính là như vậy.

Nghĩ thông rồi anh ngồi xuống sofa, liếc qua Diêu Hữu Thiên một cái.

“Sự việc của công trường, ra sao rồi?”

Một câu nói vô cùng đơn giản nhưng lại khiến Diêu Hữu Thiên đơ người.

Có chút khó hiểu nhìn về ánh mắt của Cố Thừa Diệu, thấy anh không hề có chút tức giận hay chỉ trích gì hết.

Diêu Hữu Thiên cũng ngồi xuống ghế sofa.

“Người bị thương đã được đưa vào bệnh viện, không nguy hiểm đến tính mạng, trước khi tôi về nhà có vòng qua bệnh viện thăm lần nữa. Anh ba của tôi nói nếu ngày mai người bị thương nặng nhất kia tỉnh lại, về cơ bản thì không còn vấn đề gì.”

Cố Thừa Diệu gật đầu vài cái: “Nguyên nhân sự việc thì sao? Điều tra rõ ràng chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ngoan ngoãn chịu đựng

Anh cũng không hy vọng Diêu Hữu Thiên thật sự có thể điều tra rõ ràng, vì vậy trước lúc lên máy bay đã liên hệ với Tiểu Mã, nói anh ta tìm người ra tay điều tra.

Anh hỏi Diêu Hữu Thiên thứ nhất là do tiện thì hỏi một câu, thứ hai là không muốn để mình vùng vẫy trong bức tranh mỹ nhân tắm tiên kia.

Phản ứng dưới của anh đến bây giờ vẫn còn rất khó chịu.

Thậm chí anh không dám nghĩ nếu Diêu Hữu Thiên quên mang quần áo vào phòng tắm, hoặc cứ như vậy mà đi ra ngoài, bản thân mình có phải sẽ trúng mỹ nhân kế nữa hay không.

Vật trước áo sơ mi của anh bị ướt, điều này đang nhắc nhở anh màn vừa rồi xảy ra trong nhà tắm. Rất điểm lệ, rất thất thường.

Bàn tay xếp chồng lên đầu gối, không muốn để Diêu Hữu Thiên nhận ra sự bất thường của mình khi nữa.

Chỉ là do dục vọng, không liên quan đến bất kỳ điều gì. Nhưng cho dù là như vậy đi chăng nữa, anh cũng không cho phép chính mình nảy sinh cảm giác như vậy với Diêu Hữu Thiên.

Đây là điều sai trái, bắt buộc phải ngăn chặn.

“Điều tra rõ ràng rồi.” Diêu Hữu Thiên nhớ đến lời nói của Hoàng Thượng với mình, trên mặt có vài phần nghiêm trọng: “Hỏa hoạn ngày hôm nay không phải là tai nạn ngoài ý muốn, mà là do có người gây nên.”

Cố Thừa Diệu bất ngờ, ngồi thẳng người lên. Trong mắt phát ra tia sáng: “Có người gây ra?”

Diêu Hữu Thiên hít một hơi, bắt đầu nói kết quả điều tra ngày hôm nay của Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng là nhân viên phòng cháy chữa cháy chuyên nghiệp, chỉ cần nhìn sơ hiện trường hỏa hoạn và điều tra cẩn thận thì có thể tìm ra nguyên nhân gây cháy.

Càng không cần nói đến vụ cháy nhỏ bé không có một chút chuyên nghiệp nào của ngày hôm nay.

“Lúc đó chắc là có công nhân hút thuốc trên tầng. Sau đó không dập tắt đầu thuốc làm cho nguyên liệu trên tầng bị bắt lửa.”

“May là còn đang thi công. Nguyên liệu sơn đều đặt sang một bên vì vậy sức cháy không lớn. Còn người rơi từ trên tầng xuống chắc là do trong lúc chạy gấp gáp quá không cẩn thận rơi xuống. Vì lúc đó anh ta không đội mũ bảo hộ vì vậy mới bị thương nặng. Hai người còn lại đỡ hơn một chút, còn biết cời quần áo ra dập lửa.”

Đương nhiên, đây đều là sau khi Hoàng Thương kiểm tra hiện trường. Điều Hữu Thiên lại cùng Hoàng Thương đến bệnh viện hỏi những người bị thương rồi mới đưa ra kết luận.

Điều Hữu Thiên đem đầu đuôi sự việc nói xong mới quay ra nhìn Cố Thừa Diệu.

“Tôi cũng đã lấy hết chứng cứ tại hiện trường đồng thời cũng chụp hình lại, mọi việc đều có vài công nhân khác làm chứng.”

Sự việc cho đến ngày hôm nay, nhà họ Cố hoàn toàn nắm đằng chuôi, cô cũng có cách để phản công. Có điều Cố Thừa Diệu trở về, không biết anh ta sẽ làm thế nào?

Sắc mặt của Cố Thừa Diệu có chút nghiêm trọng. Sự việc ngày hôm nay nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ.

Nhưng tin tức cũng truyền ra rồi, người của thành phố Y cũng bàn tán rất sôi nổi, vậy thì làm to chuyện thêm chút nữa vậy.

“Ngày mai cho mời luật sư, kiện ba người công nhân kia tội vi phạm quy định, dooognf thời yêu cầu họ bồi thường công trình phải dừng thi công cùng thiệt hại của vụ hỏa hoạn...”

Tất cả công nhân trước khi bước chân vào nhà họ Cố đều phải ký hợp đồng.

Nhà họ Cố đưa ra mức lương rất hấp dẫn, chính vì thế, làm việc cho nhà họ Cố cũng có rất nhiều quy định hạn chế.

Ví dụ, không được hút thuốc tại công trường, bắt buộc phải đội mũ bảo hộ mới được vào công trường thi công, những điều này đều là kiến thức cơ bản nhất.

Đối phương không thực hiện được, nhà họ Cố cho dù phải kiện họ ra tòa đòi họ bồi thường thì họ cũng không nói được câu nào, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng.

Điều Hữu Thiên hiểu được liền nhăn mày: “Kiện họ? Làm vậy có vẻ không tốt lắm nhĩ?”

Người ta cũng ngã bị thương rồi, thậm chí đến giờ còn chưa biết sống chết thế nào. Hai người bị bỏng mặc dù không nhiều nhưng trời nóng thế này cho dù tay chân bị bỏng một ít thôi thời gian hồi phục cũng phải tăng lên.

“Tôi không thấy có chỗ nào không tốt cả.”

Phụ trách việc gì thì phải làm tốt việc đó.

Nếu ngay cả đạo lý này cũng không biết thì mau cút về quê trồng vườn được rồi.

Nhà họ Cố không cần những công nhân làm gây ảnh hưởng đến công việc như vậy, mà còn đem lại tổn thất cho công ty thì càng không cần phải nói.

Điều Hữu Thiên không lên tiếng, lý trí biết rằng cách xử lý này của Cố Thừa Diệu là cách tốt nhất với công ty, nhưng nếu làm như vậy, dường như có chút mất nhân tính.

Đứng trên lập trường của chủ nghĩa nhân đạo, công nhân làm việc mệt mỏi, nghỉ ngơi một lúc cũng không phải là việc gì to tát.

“Cô đang đồng tình với những người đó sao?” Cố Thừa Diệu đặc biệt không thể nhìn nổi sự mềm yếu của phụ nữ này.

“Đây không phải là đồng tình, người ta hiện giờ còn nằm trong bệnh viện không biết sống chết ra sao. Anh lại đi kiện họ, anh không thấy cách làm này của anh rất tàn nhẫn, rất thiếu tình người sao?”

“Tàn nhẫn? Thiếu tình người? Cô có tình người như vậy sao không nghĩ cho công ty chút đi? Không sai, hôm nay là do may mắn, chỉ có một thùng sơn ở đó, sức cháy không lớn. Nếu ngày nào đó họ đến chỗ khác hút thuốc, rồi tiếp tục gây ra lỗi tương tự. Đến lúc ấy thiệt hại nhiều hơn ngày hôm nay thì ai đứng ra chịu trách nhiệm?”

Cố Thừa Diệu trên mặt không hề có chút tình cảm nào, trong công việc, anh vẫn luôn làm như vậy.

Điều Hữu Thiên cắn môi dưới của mình, cách xử lý của Cố Thừa Diệu cô không chấp nhận: “Tôi không đồng ý, Cố Thừa Diệu, anh không thể làm vậy được.”

“Nhà họ Cố hiện giờ tôi nói mới được tính chứ không phải cô.” Cố Thừa Diệu đứng dậy, không muốn nhìn thêm Điều Hữu Thiên một phút nào nữa: “

Ngày mai tôi sẽ nói Tiểu Mã gọi luật sư, đồng thời sắp xếp việc hợp báo công bố tin tức.”

Điều Hữu Thiên thấy anh định đi, cũng đứng bật dậy: “Cố Thừa Diệu mặc dù nhà họ Cố là do anh phụ trách nhưng việc trên công trường anh đã nói giao cho tôi, vậy thì vụ việc lần này tôi tự biết cách xử lý. Tôi đảm bảo không gây ảnh hưởng đến danh tiếng của nhà họ Cố. Mong anh tạm thời đừng kiện mấy người công nhân đó được không?”

Cố Thừa Diệu nhăn mặt,, đôi mắt đen thẫm thăm nhìn thẳng vào Điều Hữu Thiên, hơi nhếch khóe miệng, sự châm chọc hiện rõ trong ánh mắt: “Muốn làm thánh mẫu sao?”

“Việc này không liên quan đến làm Thánh Mẫu hay không.” Biểu cảm trên mặt Điều Hữu Thiên tương đối bình tĩnh: “Tôi chỉ cảm thấy là còn cách giải quyết tốt hơn, không nhất định phải làm cho sự việc trở nên căng thẳng như vậy.”

Gò má của cô do vừa tắm xong vẫn còn phủ một lớp màu hồng nhạt. Cặp mắt long lanh còn thấy rõ nét buống binh, kiên cường, kiên định không hề có chút thỏa hiệp.

Cánh môi mấp máy, giống như sẵn sàng tranh luận phân cao thấp với anh bất cứ lúc nào.

Toàn bộ suy nghĩ của Cố Thừa Diệu không đặt vào những lời nói của cô mà đặt trên cánh môi của cô.

Anh vẫn còn nhớ, người phụ nữ trước mặt, có bờ môi vô cùng mềm mại và ngọt ngào...

Anh đột nhiên cảm thấy không được thoải mái.

“Tùy cô.” Anh nói một cách lạnh lùng: “Tôi chỉ cho cô thời hạn một ngày, nếu không thể xử lý ổn thỏa, thì phải làm theo cách của tôi.”

Nói ra câu này, anh bước nhanh về phòng của mình, đi nhanh đến mức giống như Điều Hữu Thiên sẽ cản anh một vố vậy.

Điều Hữu Thiên không để ý đến thái độ bất thường của Cố Thừa Diệu, cô chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ.

Cái tên kia, bắt đầu từ khi nào lại dễ nói chuyện như vậy nhỉ?

Cho đến khi Điều Hữu Thiên đi ngủ, nằm trên giường sắp ngủ say thì cô đột nhiên hiểu ra.

Hình như hôm nay cô bị Cố Thừa Diệu hôn. Cái tên kia dễ nói chuyện như vậy lẽ nào vì hắn được lợi?

Điều Hữu Thiên ngờ ra, không được tự nhiên.

Cả đêm lẫn qua lộn lại không ngủ được.

Giữa đêm Điều Hữu Thiên thực sự không ngủ được, chỉ có thể tỉnh dậy rót một ly nước để uống.

Trong nhà bếp, tay cô vô thức đưa lên chạm vào môi. Cái tên Cố Thừa Diệu kia tại sao lại hôn mình chứ?

Không phải anh ta có người phụ nữ yêu thích sao?

Không phải anh ta rất yêu cô ấy sao?

Anh ta hôn mình, là muốn đùa giỡn mình, hay là thấy mình quá dễ bắt nạt?

Hoặc có thể đều không phải? Cái tên kia chỉ coi mình là vật thể thân của người phụ nữ đó thôi phải không?

Ý nghĩ này so với việc Cố Thừa Diệu bắt nạt cô càng làm cho cô không thể chấp nhận.

Không thể tha thứ.

Điều Hữu Thiên không muốn chính mình suy nghĩ lung tung, nhưng lại không thể khống chế được.

Cô thậm chí kích động đến mức muốn công vào phòng Cố Thừa Diệu hỏi tên đốn mạt đó rốt cuộc là muốn làm gì. Tại sao lại hôn cô?

Nhưng càng giận chính mình phản ứng quá chậm, không đẩy anh ta ra ngay giây phút đầu tiên, tát cho anh hai cái...

“Cô đang làm gì đó?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên, Điều Hữu Thiên giật mình, chiếc cốc trên tay cứ như vậy mà rơi xuống đất. Vỡ choang một tiếng.

Nước bên trong cốc đều đổ ra, lúc này Điều Hữu Thiên nhìn thấy Cố Thừa Diệu đang đứng ở cửa nhà bếp.

“Anh, anh là ma sao. Bước đi không có tiếng động gì hết vậy?”

Hù dọa người khác thế này cũng quá đáng lắm.

Cố Thừa Diệu đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, anh không thấy là anh không phát ra tiếng động, ngược lại Diêu Hữu Thiên không biết là đang nghĩ gì.

Vẫn cứ mất tập trung đến mức anh đèn gần mà cũng không biết.

Thấy Diêu Hữu Thiên muốn động dậy, anh mới tỉnh lại lên tiếng: “ Cô đứng yên, không được nhúc nhích.”

Diêu Hữu Thiên đơ một lúc mới phát hiện dưới chân đầy mảnh thủy tinh vỡ.

Cố Thừa Diệu trợn mắt cô một cái, quay người đến ban công lấy chổi và hốt rác.

Diêu Hữu Thiên mở to mắt nhìn Cố Thừa Diệu quét chỗ thủy tinh vỡ đi, không hề có chút cảm động gì, chỉ có một suy nghĩ đó là mình gặp ma rồi.

Cố Thừa Diệu dọn dẹp xong đóng thủy tinh đó, lại thấy Diêu Hữu Thiên ngậy người đứng im tại chỗ.

Nghĩ đến việc ngày hôm nay, anh háng giọng nói: “ Việc của công trường không có gì to tát. Cô không cần suy nghĩ mãi thế.”

Công trường?

Diêu Hữu Thiên nhìn anh, sắc mặt ngơ ngẩn, cô không phải là suy nghĩ việc của công trường.

Người phụ nữ này hôm nay không phải là bị dọa ngốc rồi chứ? Một tai nạn nhỏ thôi mà.

Cố Thừa Diệu không muốn kinh thường là gan của Diêu Hữu Thiên, có điều: “ Cô không phải đã nói là có cách xử lý sao? Nếu có cách rồi thì đừng nghĩ nhiều làm gì. Đi ngủ sớm đi.”

Nói ra câu này, anh nhìn bộ dạng bị dọa của Diêu Hữu Thiên giống như là bị ma nhập vậy.

Lúc này anh mới phát hiện bản thân lại còn có tâm trạng đi an ủi Diêu Hữu Thiên nữa chứ?

Trên mặt lại không được tự nhiên. Cũng không nhìn đến Diêu Hữu Thiên mà vội vã về phòng mình.

Ngay cả việc anh định uống nước cũng quên mất.

Bỏ lại Diêu Hữu Thiên nhìn bóng lưng anh, trong lòng lại thấy đêm nay mình chắc chắn là gặp ma rồi.

Không sai, chính là như vậy.

Cố Thừa Diệu? Cái tên tự kiêu chết đi được, chỉ còn thiếu nước đạp chân lên toàn bộ người trên thế giới lại biết an ủi người khác?

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

.....

Buổi sáng thức dậy, người giúp việc theo giờ là dì Dương đã mua đồ ăn sáng đến.

Cố Thừa Diệu ngồi trên bàn ăn, đang xem tờ báo sáng hôm nay trong tay.

“ Chào dì Dương.” Diêu Hữu Thiên cười với dì Dương, hơn hai tháng nay, dì Dương cũng coi như rất chăm sóc cô.

Tài nấu ăn của dì vừa giỏi làm việc lại nhanh nhẹn. Quan trọng nhất là không hóng chuyện, không nói nhiều.

Diêu Hữu Thiên rất hài lòng.

Chào dì Dương xong, lại liếc qua Cố Thừa Diệu, nhớ đến việc tối qua anh giúp mình dọn mảnh vỡ thủy tinh, sắc mặt cũng dịu dàng đi nhiều.

“ Chào buổi sáng.”

Lời chào của cô khiến Cố Thừa Diệu ngẩng đầu, ánh mắt đem theo chút phức tạp nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Người vợ như cô cũng không tồi

Cố Thừa Diệu bình thần ngược nhìn Diêu Hữu Thiên, cảm giác cô chào mình giống như là một chuyện không thể tưởng tượng nổi vậy.

Trên mặt Diêu Hữu Thiên phốt hồng, muốn châm chọc anh vài câu, nhưng lại nhớ đến sự quan tâm khó hiểu của đêm qua.

Gật đầu lần nữa nói: “Chào buổi sáng.”

Cố Thừa Diệu không đáp lại mà đưa tờ báo trong tay đẩy đến trước mặt Diêu Hữu Thiên.

Trang nhất trên tờ báo ngày hôm nay chính là tin tức xảy ra tại công trường vào ngày hôm qua, câu chữ còn ám chỉ nhà họ Cố giám sát không chặt chẽ.

Cố Thừa Diệu bung ly cà phê lên nhấp một ngụm, lạnh nhạt nói: “Cổ phiếu của Cố Thị trước khi đóng phiên ngày hôm qua đã rớt giá 2%. Cô có thời hạn một ngày để bù lại tổn thất quay về như lúc ban đầu.”

Diêu Hữu Thiên ngó tờ báo một cái, lại nhìn về Cố Thừa Diệu.

“Hôm qua không phải anh nói Tiểu Mã ép tin tức xuống sao?”

Tại sao vẫn còn đăng tin liên quan đến việc ngày hôm qua?

“Tôi chỉ nói cậu ta để những tin tức gây bất lợi cho Cố Thị xuống chứ không có nghĩa là sẽ không có phóng viên thích bới móc. Vì lượng tiêu thụ của tờ báo mà nói vài lời sai sự thật.”

Chân tướng sự việc là gì, vẫn còn chưa điều tra rõ ràng đã có tin tức ầm ĩ như vậy.

Cố Thừa Diệu chớp mắt, việc này đằng sau không phải là có người giật dây chứ?

Nhưng vừa nghĩ đến điều này thì điện thoại đột nhiên vang lên, là Tiểu Mã gọi.

Cúp điện thoại, sắc mặt của Cố Thừa Diệu thâm trầm lên nhiều, ngược đôi mắt lạnh lẽo liếc qua Diêu Hữu Thiên.

“Người của cục quản lý chất lượng tìm đến, yêu cầu chúng ta phối hợp điều tra, còn bắt công trường phải tạm ngừng thi công.”

Trước khi điều tra rõ sự việc, không được thi công, đây mới là tổn thất.

Cố Thừa Diệu không nói nhiều, thái độ bình tĩnh, không nhìn ra được lúc này anh đang tức giận hay có ý gì khác.

Tại sao lại như vậy?

Sự việc ngày hôm qua cũng coi là nhỏ, người của cục quản lý chất lượng tại sao lại nhúng tay vào chứ?

Diêu Hữu Thiên lấy làm khó hiểu, nhất thời không nghĩ được ra điểm mấu chốt của sự việc.

Cô im lặng, Cố Thừa Diệu lại vẫn giữ bộ dạng thoải mái tùy ý lúc đầu, xử lý bura sáng trước mặt: “Còn một ngày, Diêu Hữu Thiên, tôi đợi cô giải quyết vấn đề.”

Ánh mắt kiêu ngạo của anh giống như không quan tâm.

Diêu Hữu Thiên không hề tức giận, mà là thở phào nhẹ nhõm.

May quá, Cố Thừa Diệu bình thường trở lại rồi. Con người của đêm hôm qua chắc là bị ma nhập.

Diêu Hữu Thiên không vội mở hộc báo, ăn sáng xong, việc đầu tiên là cô chạy đến bệnh viện.

Cảm tạ trời đất, người bị thương nặng ngày hôm qua đã tỉnh lại từ đêm hôm trước. Sau khi nghỉ ngơi một đêm trạng thái tinh thần cũng tỉnh táo, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

Trong phòng bệnh, ngoài người bị thương là Trần Lai Tài còn có người nhà của anh ta, chính là người phụ nữ trung niên mập mạp ấy, cũng ngồi bên cạnh.

Nhìn thấy Diêu Hữu Thiên, sắc mặt cô ta không được tốt. Cũng đúng thôi, xảy ra chuyện như vậy thì sắc mặt của ai cũng không thể tốt được.

“ Xin chào.” Điều Hữu Thiên thấy trên mặt đối phương băng đầy gạc trắng, trên chân còn bó bột.

Trong lòng hiểu được tâm trạng lúc này của đối phương, nhưng có những chuyện cô không thể không nói.

“ Trần Lai Tài, nguyên nhân của sự cố ngày hôm qua, chúng tôi đã điều tra rõ ràng, cũng đã nhờ người khác làm chứng.”

Khi Điều Hữu Thiên nói chuyện, không quên quan sát thái độ của Trần Lai Tài.

Trong ánh mắt của anh ta xẹt qua nét sợ hãi.

Lấy howidaif, Điều Hữu Thiên biết những điều mình cần phải nói tiếp theo đây sẽ khiến đối phương càng sợ hãi: “ Tại hiện trường ngày hôm qua chúng tôi tìm thấy một số đầu lọc thuốc lá, chúng tôi đã nhờ người đưa đi xét nghiệm, trên đầu lọc thuốc tìm ra vân tay và nước bọt của anh và hai người còn lại. Điều này chứng minh được rằng hôm qua các anh có mặt tại công trường.”

Gương mặt của Trần Lai Tài xanh mét, Điều Hữu Thiên không đổi sắc mặt nói tiếp: “ Căn cứ vào thỏa thuận sử dụng người lao động cộng thêm hợp đồng đã ký giữa anh và Cổ Thị. Hút thuốc trong công trường đồng thời không đội mũ bảo hộ đều là vi phạm quy định. Anh biết rõ nhưng vẫn phạm lỗi. Bây giờ Cổ Thị có thể truy cứu trách nhiệm của anh. Ngoại trừ việc chấm dứt hợp đồng còn có thể yêu cầu anh bồi thường thiệt hại của Cổ Thị.

“ Cô nói cái chó gì vậy?” Vợ của Trần Lai Tài nhảy đồng lên trước: “ Người đàn ông nhà tôi bị thương trong lúc làm việc. Bây giờ các cô không đền tiền lại còn bắt chồng tôi đền tiền cho các cô? Còn có pháp luật, có đạo lý không chứ?”

Điều Hữu Thiên không quan tâm đến sự chỉ trích của vợ anh ta, chỉ nhìn vào Trần Lai Tài: “ Trần Lai Tài, tôi không đùa với anh, tôi đang rất nghiêm túc nói về sự việc này.”

“ Cút, cô cút đi cho tôi.” Vợ của Trần Lai Tài nổi giận, đưa tay định đẩy Điều Hữu Thiên ra ngoài: “ Tôi sẽ đi kiện công ty các cô, công ty các cô đàn áp công nhân lao động. Các cô sẽ gặp quả báo.”

Điều Hữu Thiên ngược lại vô cùng bình tĩnh nhìn đối diện với Trần Lai Tài: “ Anh làm việc như thế nào, anh làm những gì tại công trường, công ty chúng tôi nắm rõ mười mươi.”

“” Im lặng, Trần Lai Tài bị thương, các mặt không được tốt thì lúc này lại càng xám ngoét: “ Tôi, tôi không có tiền để đền.”

“ Cô cút đi. Chúng tôi sẽ không đền tiền đâu.” Vợ của Trần Lai Tài tức giận, không ngừng đẩy Điều Hữu Thiên đi.

Điều Hữu Thiên không muốn tranh cãi với cô ta, lạnh nhạt nói một câu: “ Công ty chúng tôi có thể không truy cứu trách nhiệm của anh, cũng không cần anh đền bù thiệt hại.”

Câu này vừa nói ra, vợ của Trần Lai Tài lập tức im lặng.

Điều Hữu Thiên sửa lại quần áo của mình, bước lại trước giường bệnh lần nữa: “ Trần Lai Tài, chúng tôi không cần anh đền tiền, tiền thuốc men của anh còn có tiền nghỉ bệnh chúng tôi vẫn chi trả. Nhưng lát nữa chúng tôi sẽ mở hợp báo công bố tin tức. Chúng tôi sẽ phản ánh chân thực tình hình này, chúng tôi cần lời khai của anh.”

“ Chúng tôi sẽ không làm chứng đâu.” Vợ của Trần Lai Tài xoay người nhìn vào chồng mình: “ Ba nó à, ông không được làm chứng đâu đấy. Nếu ông thừa nhận, bọn họ chắc chắn sẽ bắt ông đền tiền.”

“ Tôi có thể bảo đảm với anh, chỉ cần anh có thể chứng minh sự cố ngày hôm qua không liên quan đến công ty, tôi nhất định không bắt các anh đền tiền.” Điều Hữu Thiên còn nói thêm: “ Không những không bắt các anh đền tiền, tôi còn bảo đảm đợi anh khỏe lại, có thể tiếp tục quay lại làm việc.”

Mắt Trần Lai Tài lóe sáng, chân của anh phải nghỉ rất lâu, phúc lợi của Cổ Thị lại nhiều, tiền công cao hơn hẳn những nơi khác.

“ Ai mà biết được cô nói thật hay không?” Vợ của Trần Lai Tài có chút động lòng.

Tiền trong nhà đều là chồng cô kiếm về, nếu là Cổ Thị.

“ Tôi là người chịu trách nhiệm việc này, cũng là con gái của Điều Đại Phát tập đoàn Chính Phát. Mà nay mặc dù Cổ Thị mới đến thành phố Y, nhưng cũng là một công ty lâu đời của Bắc Đô. Việc làm ăn của chúng tôi trước giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh, tôi đảm bảo những lời tôi nói đều là thật, nếu anh không tin chúng ta có thể lập một bản hợp đồng.”

Điều Hữu Thiên đưa ra sự đảm bảo của chính mình: “ Các anh có thể yên tâm, công ty chúng tôi tuyệt đối giữ đúng lời hứa.”

Trần Lai Tài cuối cùng cũng gật đầu: “ Tôi, tôi đồng ý.”

“ Ba nó...” Vợ anh ta hét lên. Trần Lai Tài lại trợn mắt với cô ta: “ Cô im miệng.”

Hết với vợ mình xong, trên mặt của Trần Lai Tài có chút xấu hổ nhìn vào Điều Hữu Thiên: “ Chuyện chân tôi bị thương, sau này tôi quay lại làm việc...”

“ Tôi có thể sắp xếp anh làm bảo vệ công trình, không quá nặng nhọc, lại có thể tính lương.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Trần Lai Tài thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt vợ anh ta cũng dần tốt lên. Cho dù như thế nào đi nữa chuyện này cũng được giải quyết ổn thỏa rồi.

Điều Hữu Thiên biết được rằng Trần Lai Tài này là khó thuyết phục nhất, xử lý anh ta xong thì hai người kia cũng dễ dàng hơn nhiều.

Việc tiếp theo thì đơn giản hơn hẳn.

Điều Hữu Thiên đưa chứng cứ cho cục quản lý chất lượng kiểm tra, cũng lấy được sự xác nhận của mấy người công nhân.

Cùng lúc đó, cô tuyên bố tổ chức họp báo.

Họp báo mượn phòng hội nghị của bệnh viện, như vậy cách những người bị thương gần hơn, cũng tiện cho đám phóng viên đi tìm sự thật mà họ muốn.

Đưa hết những chứng cứ mà mình có được ra trước, Điều Hữu Thiennhìn vào phóng viên dưới sân khấu, thái độ vô cùng tự tin.

“Cmr ơn mọi người đã đến đây, cũng cảm ơn sự quan tâm của mọi người với khu nghỉ dưỡng của chúng tôi.”

“Hôm nay mời mọi người đến là để nói rõ sự việc ngày hôm qua.”

Điều Hữu Thiên công bố chứng cứ, lại đem kết quả điều tra của Hoàng Thượng còn có ảnh chụp hiện trường cùng với lời khai của những người công nhân ra trước giới truyền thông.

“Ba người công nhân bị tai nạn ngày hôm qua, vi phạm quy định chung của công ty, hút thuốc trong công trường, thậm chí không đội mũ bảo hộ. Công ty chúng tôi có thể truy cứu trách nhiệm của họ theo pháp luật.”

Điều Hữu Thiên nhìn về phía phóng viên đang đơ lười bên dưới sân khấu, chuyển đổi nội dung: “Có điều, xét về khía cạnh tình người cộng thêm quan điểm kinh doanh từ trước đến nay của chúng tôi. Công ty chúng tôi quyết định, bỏ qua sự truy cứu trách nhiệm của những người công nhân đó. Đồng thời những chi phí thuốc men, nghỉ dưỡng sức chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm chi trả, thêm vào đó sau khi họ bình phục, chấp nhận họ quay lại công ty tiếp tục cống hiến sức mình.”

“Cảm ơn mọi người.”

Cuộc họp báo rất ngắn gọn, lời muốn nói cũng chỉ có vài câu, nhưng đều nói rõ trọng tâm.

Đám phóng viên cũng không tìm được chuyện xấu gì để nói.

Một vụ sự cố, cứ như vậy mà bị ép xuống.

.....

Bên ngoài phòng họp, thông qua lớp cửa kính, Cố Thừa Kỳ nghe được tin tức xảy ra sự cố mà chạy từ Bắc Đô về thấy rõ được phản ứng của Điều Hữu Thiên từ đầu đến đuôi, lạnh nhạt liếc qua Cố Thừa Diệu một cái.

“Người vợ này của cậu, cưới về là đúng rồi.”

Cố Thừa Diệu không lên tiếng, sự việc lần này. Điều Hữu Thiên xử lý có thể gọi là không tồi.

Cố Thừa Kỳ biết trong lòng anh còn giận cũng biết anh chưa từ bỏ việc tìm kiếm Bạch Yên Nhiên. Vỡ vai Cố Thừa Diệu nhưng trên mặt lại không hề có ý khuyên nhủ.

“Thừa Diệu, tôi biết trong lòng cậu còn chưa nguôi giận. Có điều cậu cũng đã kết hôn rồi, bác gái với bà đều rất thích cô ấy, hay là cậu gạt bỏ thành kiến, đối xử tốt với cô ấy một chút.”

Cố Thừa Diệu trầm lặng, trên mặt lạnh lẽo.

Cố Thừa Kỳ biết anh từ trước đến nay rất cố chấp, cũng không nói nhiều, quay người rời đi.

Sau khi Điều Hữu Thiên trả lời hết những câu hỏi của phóng viên, vừa bước ra khỏi phòng họp thì thấy Cố Thừa Diệu trên ghế dựa ngoài cửa.

Anh đứng đó, trên người mặc chiếc áo sơ mi vân phòng màu trắng vừa vặn, chiếc quần tây màu xám nhạt càng tỏ rõ dáng người cao lớn.

Điều Hữu Thiên không lấy làm lạ vì sự xuất hiện của anh, chỉ sợ là anh cảm thấy không yên tâm mà thôi.

“Xử lý xong việc rồi.”

Cô tin rằng cuộc họp báo ngày hôm nay sẽ không gây ảnh hưởng xấu đến Cố Thị.

Cố Thừa Diệu không lên tiếng, chỉ nhìn vào Diêu Hữu Thiên, ánh mắt đen láy mà sâu hun hút, bên trong lại lóe lên tia phức tạp.

.....

Hết chương 95

Lời của editor: Hôm nay mình không chắc là được 3 chương như hôm qua nhé

Có điều mình sẽ cố gắng

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: Lại uống say rồi

Trong phòng họp Tiểu Mã vẫn còn đang tiếp đãi đám phóng viên.

Những tiếng nói loáng thoáng phát ra khiến họ có thể nắm rõ được động tĩnh ở trong phòng.

Trên hành lang lại vô cùng yên tĩnh.

Đây là phòng họp của bệnh viện, không hề có phòng bệnh vì vậy người ngoài sẽ không có ai đến đây.

Diêu Hữu Thiên nhìn vào ánh mắt phức tạp của Cố Thừa Diệu, không biết anh đang suy nghĩ gì.

Sự việc đã được giải quyết rồi.

Mặc dù Cố Thị phải gánh chi phí thuốc men, trợ cấp nghỉ bệnh của mấy người công nhân nhưng danh tiếng cũng được nâng cao.

Tin tức này được đưa ra, sau này người ta còn chen nhau vào được Cố Thị nữa.

Cô không hiểu Cố Thừa Diệu còn có điểm gì không vui? Sự nghiệp nhà họ Cố to lớn như vậy chắc cũng không để ý đến chút tiền thuốc men đó chứ?

Cố Thừa Diệu nhìn vào Diêu Hữu Thiên, anh không biết nên đối xử với Diêu Hữu Thiên như thế nào.

Nụ hôn bất thường tối hôm qua khiến anh hơi ngượng. Mà bản thân không hiểu sao lại quan tâm cô, càng làm cho anh thấy được mình đang bất thường.

Lời nói ngày hôm nay của Cố Thừa Kỳ làm anh không được tự nhiên.

Sự mất tự nhiên này còn không bằng việc anh đang nhìn vào Diêu Hữu Thiên.

Tâm trạng phức tạp, cuối cùng chỉ còn cách nhìn vào Diêu Hữu Thiên mà không lên tiếng.

Nghiêm túc mà nói anh không phải là lần đầu nhìn thấy Diêu Hữu Thiên. Nhưng là lần đầu tiên anh nghiêm túc đánh giá Diêu Hữu Thiên như vậy.

Một bộ quần áo lịch sự, đậm chất trang phục công sở. Nhưng mặc trên người cô lại có nét dịu dàng hơn người khác, bớt đi một ít mạnh mẽ.

Có điều anh cũng biết rõ, trong lòng cô từ trước đến nay không phải là một người cứng rắn.

Khuôn mặt thanh tao, cặp mắt trong sáng như nước, không nhiễm bụi trần.

Cặp mắt long lanh đó giờ phút này đang nhìn vào mình, bên trong có sự bồn khoăn, thắc mắc.

Môi cô hơi nhếch lên, làm anh nhớ đến.

Nụ hôn tối hôm qua. Anh không cần quá cố gắng nhớ lại, trong đầu đã hiện lên hình bóng môi cô, vô cùng mềm mại.

Ánh chiều tà chiếu qua cửa sổ của hành lang, rơi trên người cô, có thể thấy được gương mặt cô đỏ ửng.

Chắc là cô mệt rồi nhỉ?

Cả ngày hôm nay, cô đi đàm phán với người bị thương, lại nói chuyện với người của cục quản lý chất lượng. Cuối cùng là mở cuộc họp báo...

Cố Thừa Diệu không chịu thừa nhận, nhưng việc ngày hôm nay lẽ ra phải là Cố Thị chịu trách nhiệm.

Nhưng những gì cô làm, quả thật tốt hơn so với anh tưởng tượng nhiều.

Tốt đến mức anh muốn tìm ra lỗ hổng cũng không tìm thấy.

Càng như vậy, Cố Thừa Diệu lại càng không thích Diệu Hữu Thiên.

Anh thích người giống như Bạch Yên Nhiên, người phụ nữ dịu dàng mềm mỏng.

Yên Nhiên, Yên Nhiên...

Cái tên đó biến thành một cái gai trong tim anh. Anh đang làm gì vậy?

Còn chưa tìm thấy Yên Nhiên, lẽ nào anh muốn phản bội Yên Nhiên sao?

Cho dù Diệu Hữu Thiên không ra tay, anh cũng sẽ xử lý mọi chuyện ổn thỏa.

Sao anh phải suy xét những việc vô nghĩa này chứ?

Trong lòng không thích, ánh mắt nhìn vào Diệu Hữu Thiên ngày càng trầm lặng.

Diệu Hữu Thiên bị anh nhìn đến mức nổi da gà, hai ngày nay cái tên Cố Thừa Diệu này rất bất thường.

Càng nhìn càng thấy bất thường. Diệu Hữu Thiên định rời đi, nhưng chân lại lưỡng lự.

Nghĩ một lúc, cô nghiêng mặt bước đến nhìn vào Cố Thừa Diệu.

“Cố Thừa Diệu, tôi vừa nói sự việc đã xử lý xong rồi.”

Không cần kiện công nhân ra tòa, cũng không cần áp dụng biện pháp quá mạnh, sự việc đã xử lý xong xuôi rồi.

Nhưng anh giống như không được vui nhỉ?

Cố Thừa Diệu nhấp máy môi, nghĩ một lúc nhưng lại nói mỗi câu: “Anh cả đến thành phố Y rồi. Buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm.”

Bỏ đi, chỉ cần cô không chọc đến anh, hai người cứ bình yên vô sự như vậy là được rồi.

“Hả?” Diệu Hữu Thiên lúc này bối rối vô cùng.

Cố Thừa Kỳ đến rồi? Việc nhỏ như vậy cũng phải để Cố Thừa Kỳ bay từ Bắc Đô đến thành phố Y sao?

Cố Thừa Diệu biết cô đang nghĩ gì, nhưng: “Lát nữa cô nói Tiểu Mã đặt bàn, anh ta biết anh cả thích gì.”

Có những chuyện, anh không muốn đi giải thích với Diệu Hữu Thiên.

Cố Thừa Kỳ đến thành phố Y, chắc là đang trốn tránh sự lải nhải của thím. Tống Vân Hi cũng mất hơn nửa năm rồi nhỉ?

Cố Thừa Kỳ là con trai cả trong nhà, cho dù muốn anh gánh vác trách nhiệm nối dõi tông đường nhưng ngày nào cũng phải đối mặt với việc con trai mình chìm đắm trong đau khổ, chỉ sợ là người làm mẹ là bà cũng không chịu nổi.

Chắc là Tà Phán Tinh nói nhiều đến mức khiến anh ấy phiền quá, vì vậy đến đây trốn một thời gian.

Diệu Hữu Thiên gật đầu, Cố Thừa Kỳ, cô vẫn có chút tôn trọng.

Đinh đạc chín chắn, so với cái tên tự cao tự đại trước mặt mình lúc này, tốt hơn không biết bao nhiêu.

Bữa tối đặt tại một nhà hàng theo phong cách Trung Hoa của thành phố Y. Mặc dù Cố Thừa Kỳ đã từng đi du học nhưng anh giống với cha mình, thích ăn đồ Trung, không thích đồ Tây.

Khi Diệu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu đến nơi, Cố Thừa Kỳ đã đến rồi.

Mấy tháng nay những lúc rảnh rỗi anh cũng đến thành phố Y thăm thú, không còn lạ gì với thành phố Y nữa.

Cố Thừa Diệu gọi món, khi người phục vụ đem menu đi cũng là lúc điện thoại của anh vang lên.

Nhìn thấy cuộc gọi anh đứng dậy.

“Tôi nghe điện thoại chút.”

Nói xong thì cầm điện thoại bước ra ngoài nhà hàng, bỏ lại Diêu Hữu Thiên nhìn vào Cố Thừa Kỳ có chút xấu hổ.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Cố Thừa Kỳ rút cho cô tách trà.

Cũng rút cho mình một tách, trong lúc chậm rãi thưởng thức vị trà, còn không quên liếc về sắc mặt của Diêu Hữu Thiên.

Thấy cô không có ý tức giận, anh mới đặt cái tách xuống, lạnh nhạt lên tiếng.

“Con người của Thừa Diệu thật ra cũng rất tốt, nhưng vì là đứa nhỏ nhất trong nhà, tính tình vẫn còn bướng bỉnh.”

Diêu Hữu Thiên không ngờ rằng anh sẽ nói chuyện với mình về Cố Thừa Diệu, nhất thời không biết phải tiếp chuyện thế nào.

“Thừa Diệu không giống như tụi anh.” Anh em nhà họ Cố còn có Cố Tĩnh Đình đều lớn lên bên cha mẹ.

Chỉ có Cố Thừa Diệu là không phải như vậy: “Cậu ấy từ nhỏ đã sống trong đại viện. Bà nội lại cưng chiều cậu ấy, mặc dù không nuôi cậu ấy thành một ông vua nhưng tình tình cậu ấy cũng ngang tàng không kém.”

“Từ nhỏ lá gan của cậu ấy đã lớn, cũng không đi theo đường lối người thừa kế sự nghiệp. Rất nhỏ đã lăn lộn ở bên ngoài rồi.”

“Cậu ấy đi học lại càng thiên tài, luôn nhảy cấp, mười lăm tuổi đã tốt nghiệp cấp 3, lúc đó cả nhà nói cậu ấy còn quá nhỏ, muốn cho cậu ấy đi du học nước ngoài, nhưng cậu ấy không chịu. Nói là học đại học thì ở đâu cũng như nhau cả thôi quan trọng là bản thân học như thế nào.”

Trên thực tế là do Uông Tú Nga không đồng ý, lúc đó có một khoảng thời gian sức khỏe của Uông Tú Nga rất yếu, bên cạnh không muốn xa Cố Thừa Diệu, luôn muốn cậu ấy ở bên mình.

Cố Thừa Diệu cũng có hiểu, ở bên cạnh Uông Tú Nga, học đại học tại Bắc Đới.

Còn chưa tốt nghiệp đại học, cậu ấy đã bắt đầu quá trình lập nghiệp. Người như cậu ấy đương nhiên trong tay không thiếu tiền.

Nhưng tên nhóc đó quá liều. Lá gan cũng quá to. Buôn bán, chơi cờ phiêu.

Giao dịch đầu cơ ngược, mà lại còn toàn chọn những thứ có mức nguy hiểm cao để làm. Dừng lời của cậu ấy để nói thì chơi như vậy mới kích thích.

“Tiền của cậu ấy kiếm được rất nhanh thì việc đầu tư lại càng mạnh. Có một lần cùng hai người bạn học ngành tài chính thao túng thị trường ngầm, khiến cho thị trường cổ phiếu vốn đã đục thì lại càng đục thêm. Bác trai thấy cậu ấy lúc đó đùa nghịch hơi quá rồi, tức giận đem cậu ấy vứt vào trong quân đội.”

Cố Thừa Kỳ nói đến đây cười rộ lên.

Trong mấy đứa con nhà họ Cố chỉ có mỗi Cố Thừa Diệu từng làm lính là vì như vậy.

Diêu Hữu Thiên mở to mắt, chẳng trách thân thù của Cố Thừa Diệu lại giỏi như vậy, thì ra anh ta giống anh cả đều từng làm lính, thật không nhìn ra.

“Làm lính cũng không khiến tính tình cậu ấy sửa đổi. Có điều cũng tiết chế đi ít nhiều. Sau khi về nhà cậu ấy cùng bạn bè sáng lập GC. Lúc đó bác trai không đồng ý muốn để cậu ấy vào công ty của nhà mình làm việc. Cậu ấy không chịu, nói là muốn tự mình lập nghiệp đến năm ba mươi tuổi, xem thử có thể đạt đến trình độ nào.”

“Kỳ thực, tính tình của Thừa Diệu lẽ ra rất hợp với em.”

Cô hợp với Cố Thừa Diệu sao?

Sao cô lại không biết nhỉ?

Vấn đề này Diêu Hữu Thiên thật sự không dám tùy tiện mà thuận theo.

“Chúng em...” Nếu vừa gặp đã cãi nhau, Cố Thừa Diệu vừa thấy cô liền châm chọc cũng được gọi là hợp nhau, vậy thì họ đúng thật là rất hợp nhau đấy.

“Anh nói với em những điều này không có ý gì khác. Vì em đã kết hôn với Thừa Diệu, cả nhà đều hy vọng các em sống tốt.” Cố Thừa Kỳ cắt ngang lời cô, lạnh nhạt nói xong, nhìn vào Diêu Hữu Thiên: “Bác gái rất thích em, trong lòng chúng tôi đều thấy tính của em rất hợp với Thừa Diệu.”

Người đang hoàng nói lời ngay thẳng, cuộc hôn nhân của Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên vì sao mà thành anh biết rất rõ, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc anh hy vọng Cố Thừa Diệu có cuộc sống tốt.

Diêu Hữu Thiên trầm lặng, Kiều Tâm Uyển đối xử tốt với cô, cô cũng biết.

Mặc dù hiện nay cô không ở Bắc Đô, nhưng Kiều Tâm Uyển thường xuyên gọi điện hỏi thăm cô.

Chỉ sợ Cố Thừa Diệu đối xử với cô không tốt...

Có điều, cô và Cố Thừa Diệu, thật sự không phải là mối quan hệ như vậy.

Mà cô cũng biết rõ, Cố Thừa Diệu và cô tuyệt đối không thể ở bên cạnh nhau.

“Đang nói gì vậy?”

Cố Thừa Diệu quay lại rồi, trên mặt vẫn là nét u ám khó lường.

Diêu Hữu Thiên không hiểu tại sao, nhưng Cố Thừa Diệu lại biết rất rõ.

“Không nói gì hết, ăn cơm thôi.” Có những việc không thể gấp được, phải từ từ, nhưng có những việc lại cần đến sự giúp đỡ của người khác.

Anh dù sao cũng đến rồi đương nhiên giúp em trai mình một tay chứ.

Trời ngày càng tối.

Sau khi ăn xong Cố Thừa Kỳ lại đề xuất muốn đi chơi thêm. Cố Thừa Diệu đương nhiên đi cùng anh.

Còn Diêu Hữu Thiên thì không theo nổi, từ hôm qua đến giờ, cô chạy đi chạy lại, tối qua còn không nghỉ ngơi từ tể, nói hai anh em nhà họ Cố đi chơi tiếp.

Còn cô tự gọi xe về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng cô không ngờ được rằng trong lúc cô đang ngủ mơ mơ màng màng, thì bên ngoài có tiếng động.

Cố Thừa Kỳ đỡ Cố Thừa Diệu vào nhà. Diêu Hữu Thiên nhìn thấy Cố Thừa Diệu mặt đỏ bừng bừng, say đến mức không biết trời trăng gì nữa.

“Anh ấy làm sao vậy?”

Câu này đúng là hỏi thừa. Còn không rõ ràng sao? Say rượu rồi.

“Xin lỗi nhé, anh không để ý cậu ấy cẩn thận, để cậu ấy uống hơi quá chén.” Cố Thừa Kỳ trên miệng thì nói xin lỗi nhưng trên mặt lại chả có chút xấu hổ nào.

“Phòng ngủ ở đâu, anh đỡ cậu ấy vào.”

Diêu Hữu Thiên chỉ về hướng phòng ngủ chính, Cố Thừa Kỳ đỡ Cố Thừa Diệu vào trong, Diêu Hữu Thiên vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ, nghĩ lại vẫn theo vào.

“Sao lại uống say đến mức này?”

Thấy Cố Thừa Kỳ đỡ Cố Thừa Diệu lên giường, Diêu Hữu Thiên hơi bất ngờ.

Hai anh em cùng đi chơi, cuối cùng một người say, còn một người thì không?

Cố Thừa Kỳ nhún vai ý là mình cũng không hiểu: “Chỗ này của em có phòng khách phải không? Hôm nay đến hơi vội anh không đặt phòng khách sạn...”

“Có.” Diêu Hữu Thiên trả lời xong mới nhớ ra phòng khách thì có nhưng mà mình đang ở trong đây.

Còn một phòng nữa là phòng làm việc. Nếu Cố Thừa Kỳ ngủ ở phòng mình vậy không phải là mình với Cố Thừa Diệu ngủ chung một phòng hay sao?

Mà còn là ngủ cả một đêm????

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Nề mặt

Mình phải ở cùng với Cố Thừa Diệu nguyên một đêm?

Sao được chứ? Diệu Hữu Thiên chỉ còn thiếu mỗi nước nhảy tung tung lên: “Cái đó, phòng khách thật ra...”

“Anh biết phòng khách ở đâu. Anh tự sắp xếp được, em đi nghỉ đi.”

Cố Thừa Kỳ nói xong, lập tức bước đi. Diệu Hữu Thiên đứng tại chỗ, nhưng rất nhanh phản ứng kịp: “Cái đó, canh cả, hay là anh ngủ chung với Cố Thừa Diệu, em đến phòng khách ngủ...”

Những lời tiếp theo đều bị ánh mắt của Cố Thừa Kỳ ép nuốt vào trong miệng, miệng cô mở rồi khép, khép rồi lại mở, làm thế nào cũng không nói được câu mình không thể ở chung với Cố Thừa Diệu.

Giây phút cô còn đang đấu tranh với chính mình thì Cố Thừa Kỳ đã ra khỏi phòng, sau đó, đóng cửa.

.....

Màn đêm buông xuống, bầu trời của Bắc Đô vẫn nhuộm đỏ. Thành phố được ánh đèn neon chiếu sáng, cho dù là ban đêm thì vẫn ồn ào náo nhiệt.

Quán bar Tây Hải.

Đinh Lạc Tịch bưng cái khay đầy rượu bước vào một gian phòng.

Đây chính là công việc của cô, bán rượu, đều là rượu nổi tiếng, rượu đắt tiền.

Bán được càng nhiều thì tiền hoa hồng càng lớn.

“Thưa anh đây là rượu mà các anh đã gọi.”

Đem rượu đặt lên chiếc bàn trong phòng, đặt từng chai lên trên đó.

Cầm chiếc khay định rời đi ánh mắt đột nhiên quét đến một gương mặt có nét quen thuộc.

Người đàn ông này đã gặp ở đâu rồi nhỉ.

Cúi đầu xuống, cầm khay định đi, một bàn tay béo nục ngay lúc này túm lấy tay cô.

“Em này là nhân viên mới à? Sao tôi chưa thấy bao giờ nhỉ?” Một người đàn ông béo múp háo sắc mà nhìn vào cô.

Gương mặt của Đinh Lạc Tịch phút chốc đỏ ửng, phản ứng đầu tiên là rút tay mình về: “Tura anh, xin anh đừng làm như thế này.”

Công việc này không cần học lực không cần kinh nghiệm. Nhược điểm duy nhất chính là thường xuyên bị người ta chọc ghẹo.

“Không làm như thế này là không được làm gì cơ?” Người đàn ông trung niên đó nắm rất chặt, lại định đưa tay lên đụng vào ngực của Đinh Lạc Tịch.

Triệu Bách Xuyên ngồi ở một góc trong phòng, cuối cùng cũng lên tiếng: “Ông chủ Lâm xem ra hôm nay rất bận nhỉ. Việc của chúng ta đôi ngày tháo luan cũng được.”

Giọng của anh vô cùng lạnh nhạt, cộng thêm khí chất thâm sâu trên người anh khiến cho người khác phải rùng mình.

Ông chủ Lâm cũng chính là người đàn ông trung niên vừa rời nhanh chóng thu tay về, trên mặt vẫn còn xấu hổ đảo mắt về phía Triệu Bách Xuyên: “Không cần, không cần, tôi không bận.”

Lúc nói chuyện, còn không quên trợn mắt với Đinh Lạc Tịch: “Còn không mau cút đi, cứ như là khúc gỗ ấy.”

Trong lòng Đinh Lạc Tịch rất uất ức, nhưng cũng chỉ có thể cắn chặt môi, nhanh chóng rời đi.

Triệu Bách Xuyên dùng vài câu để nói ý của mình, thấy sắc mặt của ông chủ Lâm biến đổi mấy lần, anh cũng không thêm quan tâm: “Điều kiện của tôi là như vậy, nếu ông chủ Lâm có thể tiếp nhận, bất kỳ lúc nào cũng có thể gọi điện cho người quản lý của tôi...”

Nói xong câu này, cũng không thêm để mắt đến ông chủ Lâm, đứng dậy rời đi.

Bỏ mặc ông chủ Lâm với đồng rượu trước mặt, giận đến mức giơ tay, gạt hết rượu trên bàn xuống đất.

“Hừ, kiêu ngạo cái chó gì, cũng chỉ là một tên diễn viên. Nếu không phải vì...”

Ông chủ Lâm định nói tiếp thì bị trợ lý của ông ta ngăn cản: “Ông chủ, không được nói đâu.”

Ông chủ Lâm nhìn trợ lý của mình lại nhớ đến việc nào đấy, những lời nói sau cùng lại nuốt xuống.

Bỏ đi, việc này phải làm từng bước một. Tích tiểu thành đại, sẽ có ngày thành công.

Ông ta chửi mắng những gì, Triệu Bách Xuyên đã sớm đi rồi xa đương nhiên không thể nghe thấy cũng không nhìn thấy.

Ra khỏi quán bar, quay về căn hộ ở Bắc Đô của mình.

Người đợi ở cửa của căn hộ lại làm sắc mặt của anh lãnh lẽo trong tức khắc.

“Bách Xuyên, anh về rồi.” Hà Nhượng Băng vừa thấy Triệu Bách Xuyên thì tiến lên nắm lấy tay anh: “Em đợi anh lâu lắm rồi.”

Cô nở nụ cười rạng rỡ, rất vui vẻ, trên mặt còn mang theo nét thờ phào sau cơn mưa bão, giống như một người vợ đã đợi chồng mình về nhà rất lâu rồi vậy.

Triệu Bách Xuyên rút tay về, mặt không cảm xúc nhìn vào Hà Nhượng Băng: “Cô ở đây làm gì?”

“Em, em đợi anh mà.” Hà Nhượng Băng cũng được coi là xinh đẹp. Đặc biệt là đôi mắt giống như đọng đầy nước.

Lúc trước ra nghề là vì biết diễn vai hay khóc, hoàn toàn không cần bất kỳ cảnh quay tình cảm nào đều có thể muốn khóc là khóc ngay được.

Lúc này cũng vậy, đôi mắt đông đầy nước, nước mắt kia bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi xuống, nếu là người đàn ông bình thường chỉ e trong lòng cho dù không đau lòng thì cũng cảm thấy thương xót.

Có điều, Triệu Bách Xuyên không phải là người đàn ông bình thường.

“Tôi đâu có bảo cô đợi, bây giờ cô có thể rút được chưa?”

“Bách Xuyên, anh nói như vậy em thật sự đau lòng chết đi được, em yêu anh đến thế, anh...”

“Thứ nhất, tôi không yêu cô. Thứ hai, tình yêu của cô trong mắt tôi không đáng một xu. Nếu cô còn không đi, tôi sẽ trực tiếp ném cô từ đây xuống đất.”

Triệu Bách Xuyên rất ghét Hà Nhượng Băng, không, không còn gọi là ghét nữa mà là ghê tởm.

Mấy tháng trước, dưới sự sắp xếp của công ty quay một quảng cáo chung với cô ta.

Người phụ nữ này lại bỏ thuốc vào trong rượu của tiệc ăn mừng quảng cáo đó tung ra. Anh là một người đàn ông, say rượu đi chẳng nữa thì việc động đến người khác hay không cũng biết rất rõ.

Hà Nhượng Băng từ ngày hôm đó lại bắt đầu dính lấy anh.

Vừa khóc vừa âm ỉ vừa dọa tự sát, các thủ đoạn đều đem ra dùng, chính là bắt anh phải chịu trách nhiệm với cô ta...

Chịu trách nhiệm?

Phải chịu trách nhiệm với một người phụ nữ chưa từng động vào? Thứ lỗi cho anh không có cái nhả hứng tốt đẹp ấy.

Không có người đàn ông nào lại đi thích người phụ nữ tính kẻ chính mình, ai cũng vậy thôi.

Sự tuyệt tình của anh nằm trong dự đoán của Hà Nhượng Băng.

Nhưng lần này cô đã chuẩn bị hết rồi mới đến đây.

“Có gì phải tuyệt tình như vậy chứ?” Hà Nhượng Băng trách móc nhìn vào anh, sau khi phát hiện anh không có động tác tiếp theo, lại lấy điện thoại ra. Ngón tay lướt trên màn hình, rất nhanh đối diện với Triệu Bách Xuyên lần nữa.

“Nếu anh thật sự vứt em xuống dưới, ngày mai tấm hình này sẽ bị phát tán.”

Trên màn hình, Triệu Bách Xuyên ôm lấy Hà Nhượng Băng ngủ say sưa. Mặc dù anh nhắm chặt mắt nhưng trên người không mặc quần áo.

Đây là do ngày hôm đó chụp lại?

Triệu Bách Xuyên liếc một cái, trên gương mặt anh tuấn xẹt qua tia hung ác: “Hà Nhượng Băng...”

“Đừng gọi em như vậy, em sợ lắm.” Hà Nhượng Băng vỗ ngực: “Em chỉ là muốn ở bên cạnh anh thôi. Nếu anh không đồng ý em nghĩ là hình chụp trên giường của một diễn viên hạng A như anh mà phát tán, không biết sẽ có bao nhiêu nhà báo ra giá cao nhỉ?”

Triệu Bách Xuyên không nói gì, hơi thở quanh người càng ngày càng lạnh lẽo.

Anh không đưa tay ra cướp điện thoại của Hà Nhượng Băng, người phụ nữ này bây giờ mới đưa ra, chắc chắn có sao lưu lại.

Hà Nhượng Băng trong lòng ít nhiều cũng có sự sợ hãi, nhưng nhiều hơn đó là sự đắc ý: “Nghĩ như vậy, em thấy em cũng không tệ, phải biết rằng diễn viên hạng A chưa từng có scandal như anh mà lại ở cùng với em, không biết có bao nhiêu người hâm mộ em nữa.”

Sắc mặt của Triệu Bách Xuyên đã bình tĩnh lại nhiều. Bàn tay nắm chặt hai bên mình cũng rất nhanh thả lỏng.

“Điều kiện của cô là gì?”

Hà Nhượng Băng cười cợt, một lần nữa khoác tay lên tay Triệu Bách Xuyên: “Nhìn anh nói lạnh nhạt như vậy. Em làm gì có điều kiện nào, chỉ là quá yêu anh mà thôi, muốn ở bên cạnh anh.”

Khóe miệng của Triệu Bách Xuyên nhếch lên, ý cười không hề lan đến khóe mắt: “Phải không? Chỉ là muốn ở bên cạnh tôi thôi sao?”

Hà Nhượng Băng không chịu được nét châm chọc trong mắt anh, nghĩ lại, cuối cùng mở miệng: “Bộ phim mới của đạo diễn Trương mới quay. Em muốn đóng nữ chính.”

Bộ phim mới của đạo diễn Trương, Triệu Bách Xuyên là nam chính, nếu cô ta có thể nhận vai nữ chính, nghĩ cũng thấy vui rồi.

“Không thể nào.” Triệu Bách Xuyên gạt phắt sự mơ tưởng của cô ta: “Các vai diễn đã quyết định xong, đạo diễn Trương sẽ không thay đổi đâu.”

“Người khác thì đương nhiên là không thay đổi.” Hà Nhượng Băng ngẩng đầu, đưa tay lên mặt của Triệu Bách Xuyên, ánh mắt còn đem thêm sự đùa nghịch: “Nhưng anh không phải là người khác, anh là ân nhân cứu mạng của đạo diễn Trương. Sao ông ta lại không nể mặt anh một lần chứ?”

Hơi thở xung quanh Triệu Bách Xuyên càng ngày càng lạnh lẽo: “Bài tập của cô làm đầy đủ quá nhỉ.”

Ngay cả việc anh đã từng cứu đạo diễn Trương được giấu kín như vậy mà cô ta cũng biết.

“Việc này có thể nói lên rằng, am yêu anh nhiều cỡ nào.” Hà Nhượng Băng ngẩng đầu, chớp đôi mắt to tròn, nét mặt còn mang theo sự quyến rũ.

Im lặng lan dần khắp lối đi nhỏ hẹp. Triệu Bách Xuyên nhìn vào Hà Nhượng Băng một hồi, sự ác độc xẹt qua, cuối cùng lại nở nụ cười: “Chỉ như vậy thôi sao?”

“Tmạj thời là vậy.” Hà Nhượng Băng chu môi, nhìn vừa có vẻ quyến rũ lại có nét tinh nghịch, nhưng trong mắt Triệu Bách Xuyên thì lại là một người đẹp thâm độc.

Triệu Bách Xuyên không trả lời, đạo diễn Trương là một đạo diễn hạng A trong nước, những bộ phim ông làm đều nhận được giải thưởng quốc tế.

Để Hà Nhượng Băng đóng phim của đạo diễn Trương?

Sắc mặt của anh trầm lại, Hà Nhượng Băng sao không nhìn ra chứ?

“Được rồi, em biết anh không muốn nhìn thấy em, anh nghỉ ngơi trước đi. Nhớ xử lý với đạo diễn Trương. Sau đó trước ngày mai cho em câu trả lời. Nếu không em không dám đảm bảo những hình ảnh kia sẽ lưu lạc vào tay ai đâu nhé.”

Hôn một cái lên má của Triệu Bách Xuyên, Hà Nhượng Băng mới rời đi. Đóng bộ phim mới, chỉ là bước đầu mà thôi.

Những việc sau này, cô phải làm từ từ.

Triệu Bách Xuyên nhìn vào bóng lưng của cô ta, ánh mắt mang theo tia nguy hiểm.

Cuối cùng điện thoại ra gọi cho đạo diễn Trương, vô tình chạm vào một dữ liệu bảo mật, trong đó còn có một tấm hình.

Anh hôn Diêu Hữu Thiên, môi hai người dán vào nhau, có chút kinh ngạc. Bộ dạng đó có chút kinh ngạc cũng có chút vui mừng...

Xoa xoa chân mày, anh lấy chìa khóa mở cửa, gọi một cuộc cho người quản lý của mình.

Lại gọi cho đạo diễn Trương, cuối cùng anh còn nói thêm: “Bộ phim mới, tôi muốn đến thành phố Y để lấy bối cảnh.”

Đêm xuống, ngày càng tối đen.

.....

Thành phố Y.

Cùng một màn đêm, cùng một bầu trời.

Diêu Hữu Thiên vẫn còn ôm ấp tâm lý mong đợi. Chắc là Cố Thừa Kỳ chỉ nói suông vậy thôi chứ thật ra anh sẽ đến khách sạn để ở.

Nhưng cô phải thất vọng rồi. Cố Thừa Kỳ thực sự ở lại phòng khách.

Lúc này Diêu Hữu Thiên vẫn đứng trong phòng ngủ chính, nhìn vào Cố Thừa Diệu đã say đến mức không biết trời trăng mây đất gì nữa.

Thở dài một tiếng, còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với Cố Thừa Diệu như thế nào, nhưng nhìn thấy anh nhăn mày, còn có cánh tay không ngừng kéo cà vạt.

Cô bước về phía trước, giúp anh cởi cà vạt, rồi tiện tay mở hai nút áo sơ mi của anh.

Như vậy thì sẽ không khó chịu nữa nhỉ?

Tối nay cô ngủ trên sofa được rồi. Đứng dậy đang định bỏ đi thì dưới chân không biết là vấp vào vật gì.

Người nghiêng đi đổ thẳng lên trên Cố Thừa Diệu.

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn đứng dậy, nhưng ngay lúc này Cố Thừa Diệu lại lật người, đè cô ở bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Lên thuyền

Thời tiết ngày hè, rất oi bức.

Trong phòng Cố Thừa Diệu mới được đưa về, đương nhiên còn chưa kịp mở điều hòa.

Cơ thể mảnh mai của Diêu Hữu Thiên bị Cố Thừa Diệu đè lên, cô không chỉ cảm thấy thở không nổi mà còn cảm thấy nóng bức.

Cuối tháng bảy, nhiệt độ của thành phố Y cao gần 40 độ, cho dù là ban đêm cũng vẫn nóng đến mức làm người ta bức bách.

Vừa rồi khi Diêu Hữu Thiên nghe thấy tiếng động để tránh xảy ra sự việc giống như tối qua, cố ý mặc bộ đồ ngủ dài tay...

Bộ đồ ngủ lúc này bó trên người cô, ngoài ra còn có thêm một vật khác cũng dán chặt lên đó chính là Cố Thừa Diệu.

Bản thân anh vốn đã cao lớn, cứ đè lên như vậy, Diêu Hữu Thiên dường như muốn tắt thở.

“Cố Thừa Diệu, anh đứng lên cho tôi.” Diêu Hữu Thiên hét lên, nhưng Cố Thừa Diệu vẫn không có phản ứng gì hết.

Người say rượu thường nặng hơn người tỉnh rất nhiều.

Ngày hôm nay Cố Thừa Diệu lại say hơn hẳn hai lần trước. Cái này thật là phải cảm ơn Cố Thừa Kỳ nhỉ.

Trộn các loại rượu lại với nhau đưa cho Cố Thừa Diệu uống, không say mới lạ.

Diêu Hữu Thiên thử thêm vài lần đều không đẩy được Cố Thừa Diệu ra, trong lòng vô cùng tức giận. Há miệng cắn vào bắp tay của Cố Thừa Diệu.

Đau, cuối cùng cũng để Cố Thừa Diệu động dậy. Anh ngẩng đầu, mở hé mắt, nhìn người phụ nữ ngay trước mặt.

Ánh mắt mơ hồ, không nhìn rõ được gì hết.

Chỉ cảm thấy người phụ nữ trong ngực rất thơm rất mềm.

“Yên Nhiên”

Vén vén chỉ hai chữ nhưng lại làm cho sắc mặt của Diêu Hữu Thiên thay đổi bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng thì bờ môi sặc mùi rượu kia đã đặt xuống môi cô.

.....

Cố Thừa Diệu lần này thật sự say rồi. Say đến mức không thể tỉnh dậy được.

Cố Thừa Diệu mơ một giấc mơ, trong mơ anh tìm thấy Bạch Yên Nhiên.

Cô vẫn yếu ớt, mảnh mai như vậy.

Nhưng dường như có điểm khác biệt, thơm ngọt hơn nhiều.

Anh giống như trước đây, hôn cô, vỗ về cô. Đem đến cho cô sự dịu dàng mà cô mong muốn.

Nhưng Bạch Yên Nhiên lại không muốn để anh vây lấy cô, kháng cự không ngừng, vùng vẫy không ngừng.

Cố Thừa Diệu hơi mất kiên nhẫn, hiện nay chính là độ tuổi sung sức, cộng thêm việc cảm dục lâu ngày.

Chỉ cần vài động tác, không cần biết Bạch Yên Nhiên có đồng ý hay không nữa.

Sau một hồi vật lộn, anh cũng đã được thỏa mãn, rất hài lòng. Tất cả sự kháng cự và giọng nói trong giấc mơ đã trở nên không còn quan trọng nữa.

Cuối cùng giấc mơ thay đổi.

Khuôn mặt của Diêu Hữu Thiên xuất hiện ngay trước mắt anh. Người ở bên anh biến thành Diêu Hữu Thiên.

Ngay khi anh vừa tiến vào Diêu Hữu Thiên giờ tay tặng anh một cái tát, mắg chửi anh.

Mà ngay lúc này anh cũng đã nhìn rõ người mà anh chạm vào là ai.

Cố Thừa Diệu hiaatj mình, mở to mắt.

Chỉ thấy đầu đau không thể tả. Lại nhắm mắt lần nữa, nhưng lần này anh cảm nhận được có điều gì đó không đúng.

Cảm giác không bình thườngđầu tiên chính là việc cơ thể vô cùng thoải mái.

Không giống như cảm giác chỉ có được sau khi say.

Mà lại giống cảm giác sau khi quan hệ với phụ nữ mới có.

Phụ nữ? Bên cạnh anh làm gì có người phụ nữ nào?

Cố Thừa Diệu mở to mắt, bật dậy.

Đầu khó chịu vô cùng, vừa nặng vừa đau.

Lắc lắc đầu, anh cố gắng chịu đựng cơn đau nhìn vào vị trí bên cạnh mình.

Một thân hình thẳng nồn không mảnh vải đang nằm ngay bên cạnh anh.

Cho dù có nhắm mắt đi chăng nữa cũng không thể nhìn lầm. Không phải là Diêu Hữu Thiên thì còn ai vào đây nữa?

Lần này Cố Thừa Diệu đau đầu thật sự.

Sao lại như vậy?

Anh, anh lại động vào Diêu Hữu Thiên lần nữa?

Hướng ánh nhìn xuống dưới, đương nhiên không thể bỏ qua những vết bầm tím trên người Diêu Hữu Thiên.

Vai, xương quai xanh còn cả ngực, lưng cộng thêm vùng nhạy cảm riêng tư kia sưng tấy đỏ ửng không kể xiết.

Tiền thức của Cố Thừa Diệu nhất thời trống rỗng.

Hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh còn nhớ rõ ràng là mình ngồi uống rượu với Cố Thừa Kỳ.

Sau đó thì sao?

Anh chỉ nhớ mình mơ một giấc mơ.

TRong mơ rõ ràng là anh đang ở cùng với Bạch Yên Nhiên, Tại sao người phụ nữ ấy lại biến thành Diêu Hữu Thiên chứ?

Nhưng sự phản kháng của Bạch Yên Nhiên trong giấc mơ, anh cứ cho là biểu hiện đùa giỡn. Sự phản kháng yếu ớt đó đương nhiên không lọt vào mắt anh rồi.

Bây giờ nghĩ lại, hôm qua anh nào phải nằm mơ.

Rõ ràng là thật sự có gì với Diêu Hữu Thiên mà...

Cố Thừa Diệu xoa chân mày, phạm lỗi một lần thì thôi đi, anh lại còn tái phạm lần thứ hai?

Trong lòng anh đầy lửa giận, trách cứ Diêu Hữu Thiên tại sao không ngăn cản mình.

Nhưng vừa giờ tay, anh nhìn rõ trên bất tay có một vết răng...

Bản thân bao lâu rồi chưa say rượu? Cho dù là ngày tổ chức hôn lễ anh không cam lòng nhưng cũng không say như thế này.

Tại sao hôm qua lại say quá thế?

Loạn hết rồi.

Cố Thừa Diệu không biết phải đối mặt với chính mình như thế nào. Anh vẫn luôn giữ lời, cho dù tạm thời anh không thể cưới Bạch Yên Nhiên, nhưng chỉ ít anh có thể hướng về cô.

Chứ không phải giống như bây giờ.

Không những không thể cưới cô, thậm chí ngay cả cơ thể cũng phản bội cô.

Phản bội?

Anh sớm đã phản bội cô rồi. Từ lần đầu tiên có quan hệ với Diêu Hữu Thiên anh đã bắt đầu phản bội cô.

Sự bức tức vô cớ của Cố Thừa Diệu. Đặc biệt là cảm giác dính dấp trên người một lần nữa nhắc nhở việc làm sai trái của anh.

Cũng không có tâm trạng để quan tâm đến Diêu Hữu Thiên nữa, đứng dậy bước vào nhà tắm. Qua loa tẩy rửa nhưng dấu vết trên người.

Vừa bước chân ra khỏi phòng tắm không nhìn đến Diêu Hữu Thiên một cái mà đi trực tiếp bỏ đi luôn.

Cố Thừa Kỳ dậy từ sớm, ngồi trong phòng khách, thấy Cố Thừa Diệu tỉnh dậy rồi thì mỉm cười.

“Sao mà sớm vậy? Anh còn tưởng cậu phải ngủ thêm lúc nữa.”

Nhìn thấy anh ta, Cố Thừa Diệu còn điều gì không hiểu nữa? Không cần nghĩ nhiều bước về phía trước, đưa tay tóm lấy cổ áo của Cố Thừa Kỳ: “Anh có ý đúng không?”

Cố Thừa Kỳ cũng không phản bác, chỉ điềm đạm nhìn thẳng vào anh: “Xem ra tối qua em nghỉ ngơi không tồi nhỉ.”

“Cố Thừa Kỳ.” Cố Thừa Diệu tức điên lên được, ngay cả vai về anh cả cũng bỏ qua luôn mà hét lên: “Tại sao anh lại làm như vậy? Anh có tư cách làm như thế sao. Anh...”

“Thừa Diệu, Diêu Hữu Thiên cũng không tồi mà. Cậu...”

“Cô ấy không tồi vậy sao anh không cưới cô ấy đi?” Cố Thừa Diệu giận điên lên: “Anh biết rõ, tôi còn đang đợi Yên Nhiên.”

“Cậu đã kết hôn rồi.”

Cố Thừa Kỳ không muốn kích động anh, nhưng cũng không quên nhắc nhở anh hiện thực trước mắt.

“Cho dù cậu đợi được Bạch Yên Nhiên thì cậu với cô ấy cũng không có cơ hội.” Tại sao việc đến nước này mà Cố Thừa Diệu còn chưa chịu hiểu ra vấn đề chứ: “Bác gái tuyệt đối không thể nào đồng ý để cô ấy bước chân vào nhà họ Cố, càng khỏi cần phải nói đến bà nội, trừ khi cậu muốn để bà tức chết..”

Việc ly hôn rồi cưới lần hai, Uông Tú Nga cũng như Kiều Tâm Uyển đều không thể nào chấp nhận.

“Cố Thừa Kỳ.” Ánh mắt của Cố Thừa Diệu như vỡ nát: “Lẽ nào anh không biết thế nào gọi là nếu không muốn bị người khác bạc đãi thì bản thân cũng đừng bạc đãi người khác?”

Cố Thừa Kỳ ngây ra một lúc, sắc mặt ảm đạm đi nhiều.

Cố Thừa Diệu biết mình hơi quá, gạt mạnh tay về: “Tôi sẽ không nói lời xin lỗi đâu.”

Sắc mặt Cố Thừa Kỳ vô cùng nghiêm túc, trong lòng mỗi người đều có một vết thương.

Vết thương của Cố Thừa Diệu là Bạch Yên Nhiên, còn vết thương của anh chính là Tống Văn Hi...

Xốc lại quần áo: “Sau này tôi sẽ không quan tâm đến chuyện của cậu nữa. Nhưng Diêu Hữu Thiên thực sự là một người con gái tốt, cho dù cậu không thích cô ấy, thì nể tình hai nhà đang hợp tác, đối xử với cô ấy tử tế một chút.”

Nói xong câu đó, anh trực tiếp rời đi.

Bỏ lại Cố Thừa Diệu đứng giữa phòng khách, hai cánh tay buông thõng, nắm chặt. Cuối cùng sự phẫn nộ dâng lên, cùng sức đâm vào bức tường.

Chỉ vài năm đâm, mu bàn tay đã rỉ máu.

Nhưng anh không hề cảm thấy đau.

Tại sao sự việc lại trở thành như thế này?

.....

“Giám đốc Diêu?”

Thư ký Tiểu Vi nhìn vào Diêu Hữu Thiên từ lúc đến văn phòng là đã ngỡ ngàng, hơi lo lắng mà hỏi cô: “Cô không sao chứ?”

Diêu Hữu Thiên tỉnh táo đem chứng từ đã ký đưa lại cho Tiểu Vi: “Tôi không sao.”

“Thần sắc của giám đốc Diêu không khỏe, có cần về nhà nghỉ ngơi không?”

Việc của mấy ngày hôm nay Diêu Hữu Thiên cũng vất vả rồi, Tiểu Vi đương nhiên cho rằng sắc mặt xanh xao của Diêu Hữu Thiên là do sự việc tại công trường hai ngày trước gây ra.

“Không cần đâu, cô ra ngoài đi. Tôi muốn một mình yên tĩnh.”

Diêu Hữu Thiên nói xong, cầm chứng từ lên xem. Tiểu Vi ra ngoài, cô liền đặt chứng từ trong tay xuống, bước về phía cửa sổ.

Hôm qua cô lại bị Cố Thừa Diệu cưỡng bức.

Nói là cưỡng bức không hề oan cho anh ta, vì từ đầu đến cuối cô đều phản kháng.

Nhưng cô không địch nổi sức mạnh của Cố Thừa Diệu.

Cho dù là lúc anh tỉnh táo, cô cũng không đấu lại càng không cần nói đến lúc anh say rượu.

Sức còn lớn hơn bình thường.

Việc làm cho tâm trạng cô tồi tệ nhất không chỉ vì anh ép buộc cô, mà trong lúc anh chiếm đoạt cô lại gọi tên của một người phụ nữ khác.

Còn điều gì khiến cô nhục nhã hơn không?

Cố Thừa Diệu ơi Cố Thừa Diệu, anh thật biết cách đánh vào mặt tôi.

Diêu Hữu Thiên tựa đầu vào lớp cửa kính, trong lòng càng chán chường, phần uất, không còn cách nào diễn tả được bằng lời.

Bị chính chồng mình cưỡng bức đã đành, lại còn bị coi là vật thể thân của người phụ nữ khác.

Diêu Hữu Thiên, bắt đầu từ khi nào mà mày trở nên vô dụng như vậy, bị người ta ức hiếp đến mức này?

Đáng ghét hơn là sáng nay khi cô tỉnh dậy Cố Thừa Diệu đã đi mất rồi.

Để lại cô tự nhìn sự thảm hại của chính mình, hoàn toàn không biết phải tính sổ với anh như thế nào.

Trên người vẫn còn một mùi. Cái tên khốn đó không hề biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Động tác vừa thô lỗ lại ngang tang. Cô không cần nói đến nơi đó vẫn còn đau, mà là cả người không chỗ nào khỏe cả.

Tệ nhất là tất cả những dấu vết trên người cô, hại cô vào lúc trời nóng như thế này mà phải mặc áo cổ cao.

Nhiệt độ điều hòa không giảm bớt được sự giận dữ trong lòng cô lúc này.

Diêu Hữu Thiên thật sợ có ý kích động xông đến Cố Thị để cho Cố Thừa Diệu một trận.

Nhưng trong lòng biết rõ việc làm này là điều không thể.

Việc cũng đã xảy ra rồi, cái cô cần làm không phải là trả thù anh như thế nào mà là phải tháo gỡ bằng cách nào.

Tay vô dựa vào cửa kính, nắm chặt thành nắm đấm. Lại vô thức mà đưa tay xuống dưới bụng.

Hai ngày này hình như là kỳ nguy hiểm, nếu không cẩn thận mà “trúng thưởng” thì...

Điều Hữu Thiên đứng ngồi không yên, việc bị Cố Thừa Diệu cưỡng bức ngoài ý muốn cô đã không thể ngăn chặn.

Vậy thì việc ngoài ý muốn khác cô phải ngăn chặn bằng mọi giá.

Điều Hữu Thiên lấy tốc độ nhanh nhất ra khỏi văn phòng, tìm tiệm thuốc gần nhất để mua viên tránh thai khẩn cấp.

Ra khỏi hiệu thuốc, còn chưa kịp uống.

“Thiên Thiên, sao em lại ở đây?”

Giọng nói đột ngột vang lên làm Điều Hữu Thiên giật bắn mình. Thuốc trên tay cứ thế mà rơi xuống đất.

Cô định nhặt lên nhưng người vừa đến kia động tác còn nhanh hơn cô, nhặt thuốc lên trước.

.....

Lời tác giả: Tôi đã nói là có “thịt” mà, trước giờ chị Nguyệt không nói đùa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chồng em có biết không?

Bàn tay kia nhanh hơn Điều Hữu Thiên một bước nhặt hộp thuốc dưới đất lên.

Lúc này Điều Hữu Thiên mới nhìn ra người vừa mới đến này là ai, có chút ngượng ngập đưa tay ra lấy hộp thuốc trên tay của đối phương.

“Chị họ, vui lòng trả lại cho em”

Mạc Tuyết Linh không đưa thuốc cho cô. Nhưng lại nhìn Điều Hữu Thiên từ trên xuống dưới, lại nhìn hộp thuốc trên tay mình.

“Thiên Thiên nghe nói em đến thành phố Y, sao không đến nhà thăm mẹ chị vậy?”

Trong lúc nói chuyện Mạc Tuyết Linh buông tay xuống, không hề có ý trả lại hộp thuốc cho Điều Hữu Thiên.

“Công ty nhiều việc, quá bận.” Điều Hữu Thiên không muốn tìm lý do, quả thực là công ty rất nhiều việc.

Ngoài ra, cô thực sự không thích qua lại với nhà của Mạc Tuyết Linh.

Mạc Tuyết Linh cũng chính là chị gái của Mạc Dư Tiệp, tính ra cũng được gọi là chị họ của cô.

Có điều người chị họ này, tính cách khác hoàn toàn với Mạc Dư Tiệp.

Mạc Dư Tiệp có khuôn mặt giống như Lolita, con người cũng đáng yêu thân thiện. Tuổi còn trẻ đã làm bác sỹ.

Còn Mạc Tuyết Linh này thì lại kém xa.

Tham hư vinh, yêu tiền tài, mà con mắt rất cao.

Nói đến đây còn phải nhắc đến chuyện của đời trước.

Mẹ của Mạc Tuyết Linh tên là Tuyên Tĩnh Ngừ, cùng mẹ của Điều Hữu Thiên tức Tuyên Tĩnh Ngôn là hai chị em.

Nhà họ Tuyên có dòng dõi thư hương. Tổ tiên nhà họ ngoại làm trạng nguyên. Đến đời cha mẹ của Tuyên Tĩnh Ngôn và Tuyên Tĩnh Ngừ thì sa sút.

Nhưng gốc rễ thì vẫn còn.

Năm xưa, ông ngoại gặp sự cố, được người nhặt phế liệu là Diêu Đại Phát cứu giúp.

Diêu Đại Phát trên người không có gì quý giá, hai bàn tay trắng. Nhưng làm người lương thiện. Ông ngoại Tuyên thấy người này không tồi muốn đem một trong hai người con gái gả cho hắn.

Tuyên Tĩnh Ngừ làm chị lẽ ra phải gả cho ông Diêu.

Nhưng bà nhất quyết không chịu gả cho một người nhặt rác, thậm chí còn nói rằng nếu ông ngoại Tuyên gả mình cho Diêu Đại Phát, bà sẽ lập tức nhảy xuống biển tự vẫn.

Thấy bộ dạng của chị mình, Tuyên Tĩnh Ngón đành lên tiếng để mình gả cho Diêu Đại Phát.

Coi như là báo đáp ân tình cứu cha.

Mà lúc đó Tuyên Tĩnh Ngừ gả cho xưởng trưởng của một công xưởng nhỏ tại thành phố Y tên là Mạc Tiền.

Lẽ ra sự việc đến đây là kết thúc.

Dù sao hai chị em cũng đã lập gia đình. Chỉ cần sống cuộc sống của chính mình là được.

Nhưng lúc ông ngoại lâm chung, đem hai phần tài sản của mình chia cho hai chị em.

Một phần là công xưởng bị bỏ phế ở ngoại thành, được vợ ông để lại từ lâu. Một phần là một căn nhà hai tầng mà ông hiện đang ở nằm ngay tại vị trí trung tâm thành phố.

Tuyên Tĩnh Ngừ lập tức muốn lấy căn nhà hai tầng, để công xưởng lại cho Tuyên Tĩnh Ngón.

Tuyên Tĩnh Ngón làm em, cũng không tranh giành với chị gái. Thu dọn qua loa cùng Diêu Đại Phát chuyển đến sống ở công xưởng.

Tuyên Tĩnh Ngừ dắc ý vô cùng, nhưng có một chuyện bà không bao giờ thắng được Tuyên Tĩnh Ngón.

Tuyên Tĩnh Ngừ kết hôn nhiều năm mà vẫn không có con, sau khi đến gặp bác sỹ cuối cùng sinh được một mụn con gái, cũng chính là Mạc Tuyết Linh.

Mà lúc này, Tuyên Tĩnh Ngón đã có ba người con trai.

Chồng của Tuyên Tĩnh Ngừ là độc đinh, mẹ chồng muốn con mình tìm cách làm khó Tuyên Tĩnh Ngừ, thỉnh thoảng kiếm cớ đay nghiến vài cái.

Cuộc sống của bà không tốt lành gì, cũng không ít lần hối hận đã gả cho Mạc Tiền.

Sau này nghĩ lại em gái không bị mẹ chồng quản thúc nhưng cũng sống không ra gì, đẻ nhiều con trai như vậy, lại nuôi không nổi, còn phải sống trong cái nhà xưởng cũ nát, ăn không đủ no mặc không đủ ấm nên bản thân cũng bót tui vài phần.

Thậm chí sau này bà liên tục sinh ra hai người con gái, bà cũng vẫn thấy bản thân còn tốt hơn Tuyên Tĩnh Ngón rất nhiều.

Nghĩ đến mình sống trong căn nhà kiểu cách, chồng còn làm xưởng trưởng, có chút quyền thế, bà không cần đi làm, dù sao đi nữa cũng sung sướng hơn Tuyên Tĩnh Ngón nhiều.

Nhưng không ngờ được, mảnh đất bỏ hoang ở ngoại thành đấy, lại nằm trong dự án quy hoạch đẹp đẽ của thành phố.

Ngay lập tức Diêu Đại Phát từ một người nhặt phế liệu trở thành địa chủ của thành phố Y. Cuộc sống tốt đến mức bà không thể nào mà với tới.

Càng khỏi phải nói, doanh thu trong xưởng chồng mình không chạy, công xưởng đóng cửa, Mạc Tiền thất nghiệp.

Cả nhà chỉ còn thiếu mỗi nước uống nước lã qua ngày. Còn phải dựa vào Diêu Đại Phát sắp xếp một công việc trong công ty cho Mạc Tiền.

Mới giúp cả nhà họ vượt qua cửa ải gian khổ.

Đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ biết ơn Diêu Đại Phát.

Nhưng Tuyên Tĩnh Ngừ lại không cho là vậy. Bà cho rằng lúc trước cha bà không công bằng.

Đem đồ tốt cho Tuyên Tĩnh Ngón. Nếu không phải là cha mình gả em gái cho Diêu Đại Phát, lại đem miếng đất đó cho em gái, thì miếng đất đó sẽ là của bà, hiện nay người giàu có của thành phố Y chính là bà rồi.

Vậy thì tập đoàn Chính Phát, cũng chính là của bà...◡_◡◡

Bà có ý nghĩ đó, người em gái là Tuyên Tình Ngôn cũng không quản được.

Tuyên Tình Ngữ gây sự vài lần đều bị Diêu Đại Phát mềm nắn rần buông mà ngăn chặn.

Đùa kiểu gì vậy. Diêu Đại Phát mặc dù là giàu đột ngột nhưng sự thức thời vẫn phải có. Tài sản này năm xưa là do chính mình chọn.

Chứ không phải là ông ép bà chọn căn nhà hai tầng. Lại nói thêm lúc mà Tuyên Tình Ngữ và Mạc Tiễn ôm hai người con gái ăn ngon mặc đẹp cũng chưa từng đếm xỉa đến em gái mình nuôi năm người con khó khăn nhường nào, vất vả nhường nào.

Không rat ay giúp đỡ thì thôi lại còn thỉnh thoảng đến nói vài câu khinh miệt, rảnh rồi cũng lòi ra châm chọc vài tiếng.

Cho đến khi nhà họ gặp khó khăn, Diêu Đại Phát không chê bai mà cho Mạc Tiễn vào công ty, cũng coi như là nể mặt vợ mình.

Còn những việc khác, đừng mong nghĩ đến.

Tuyên Tình Ngữ từ chỗ của Diêu Đại Phát không moi được gì tốt bắt đầu phần uất gây rối, Ngày ngày nói sự thiệt thòi của mình cho Mạc Tuyết Linh nghe.

Nếu không phải năm xưa Tuyên Tình Ngôn giờ troflaays mất miếng đất ở ngoại thành thì hiện này người sống sung sướng là cả nhà mình mới phải.

Cũng không quên tuyên truyền tập đoàn Chính Phát lẽ ra cũng phải có phần của mình. Nguồn vốn lập nghiệp kia chính là cha mình cho Diêu Đại Phát.

○__○

Mạc Tuyết Linh lại dám cho là như vậy.

Vì thế mỗi lần nhìn thấy Diêu Hữu Thiên đều cảm thấy mắt không ra mắt, mũi không ra mũi.

Cứ cho rằng nhà họ Diêu thiếu nợ nhà họ Mạc mình.

Đối với thể loại họ hàng cực phẩm cỡ này. Diêu Hữu Thiên không có nhiều lời để nói. Chỉ giữ phép lịch sự thông thường mà thôi.

Chia tay về phía Mạc Tuyết Linh, thái độ của Diêu Hữu thiên rất nhã nhặn nhưng cũng không kém kiên quyết: “Chị họ, có thể trả đồ lại cho em được chưa?”

Nói đi cũng phải nói lại, Mạc Tuyết Linh cũng không tồi. Bề ngoài hao hao giống với Diêu Hữu Thiên.

Có điều ánh mắt lúc nào cũng có vẻ tinh ranh, làm giảm đi vài điểm tốt đẹp, nhìn có vẻ chợ búa, thiếu trang trọng.

Lúc này cô ta giả vờ giả vịt không hiểu, cầm chặt hộp thuốc trong tay, không trả lại cho Diêu Hữu Thiên.

“Đồ nào? Đồ ở đâu?”

Nếu nói rằng Mạc Tuyết Linh cảm thấy lời nói chua ngoa của mẹ mình về Tuyên Tình Ngôn là đúng, kèm theo sự ngưỡng mộ và ghen tỵ.

Thì hiện giờ cô đối với Diêu Hữu Thiên là ngưỡng mộ ghen tị đến chết đi được.

Tại sao lại như vậy?

Cô lớn hơn Diêu Hữu Thiên, năm nay đã 25 tuổi. Bạn trai cũng có vài người nhưng đến giờ vẫn chưa kết hôn.

Cô không mĩa mai điều kiện người ta không tốt thì cũng chê bai gia cảnh thấp kém.

Cô ta cũng không thử nghĩ lại xem, cha cô ta không còn là xưởng trưởng của nguyên một công xưởng nữa. Bản thân còn ăn bám nhà mình. Muốn tìm một người đàn ông tốt thì cũng phải có người chịu nhìn đến cô ta mới được chứ hả?

Cũng không nhìn xem mấy tháng trước, mọi người trong nhà được Diêu Đại Phát mời đi ăn tiệc cưới ở Bắc Đô.

Là thuê hẳn một chiếc máy bay riêng, đặt khách sạn năm sao.

Những việc này thì có thể bỏ qua, nhà mình cũng tự an ủi rằng Diêu Hữu Thiên chắc là gả cho một tên xấu xí, là do tham tiền của nhà người ta mà thôi.

Vì vậy mới làm to chuyện như vậy.

Nhưng trong tiệc cưới, khi Mạc Tuyết Linh nhìn thấy Cố Thừa Diệu thì cô không thể nào giữ được bình tĩnh nữa.

Dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà Diêu Hữu Thiên vốn không bản cô mà lại gả được vào nhà tốt hơn cô?

Nhà của Diêu Hữu Thiên chẳng qua chỉ là một hộ giàu mới nổi dựa vào cái gì mà sung sướng hơn nhà cô?

Sự tức giận trong lòng Mạc Tuyết Linh sôi trào nhưng cũng không làm được gì.

Nói về dung mạo cô cũng xinh xắn, nhưng đặt vào Bắc Đô thì cho dù cô có đẹp như tiên chăng nữa thì cũng tìm được người đẹp hơn.

Nhưng bản thân cô ta lại không ngộ ra điều này.

Trên đời thì ra cũng có một loại người như vậy. Thấy người khác sống sung sướng hơn mình thì toàn thân đều không thoải mái.

Chỉ mong sao người khác sống không ra gì còn mình thì sung sướng. Như thế mới làm cho mình thấy thoải mái.

Mạc Tuyết Linh chính là dạng người đó.

Tay nắm chặt hộp thuốc nhìn vào Diêu Hữu Thiên. Giọng nói của Mạc Tuyết Linh còn kèm theo ác ý: “Công ty bận rộn? Thật là bận quá nhỉ. Thiên Thiên ơi không phải là chị đang nói em chứ loại thuốc tránh thai khẩn cấp này uống vào rất có hại cho sức khỏe đấy. Em...”

Diêu Hữu Thiên dùng hết sự kiên nhẫn để bỏ qua cho Mạc Tuyết Linh.

Đối với những hành vi cố ý của hai mẹ con nhà họ Mạc với nhà mình, cô vẫn luôn cảm thấy là vô duyên vô cớ.

Cô từng nghe mẹ mình nhắc đến. Năm xưa phương thức phân chia tài sản của ông ngoại chính là đem căn nhà và công xưởng đi định giá hoặc bán đi.

Sau đó chia đều cho hai chị em mỗi người một phần.

Nhưng Tuyên Tĩnh Ngừ không chịu. Giá trị căn nhà hai tầng thời điểm đó đã là 50 vạn rồi.

Nhưng cái nhà xưởng kia thì đáng là bao chứ? Tám vạn cũng không ai thèm mua.

Đứng trên khía cạnh này mà nói, nhà họ Diêu không nợ ai trong nhà họ Mạc lại càng không nợ họ bất kỳ thứ gì.

“Chị họ, em thực sự có việc, tùy chị vậy.”

Cô ta không trả thuốc lại cho mình, thì mình đến hiệu thuốc mua là được rồi.

“Áy, đừng đi vội như vậy.” Mạc Tuyết Linh nếu để cô đi dễ như vậy thì không gọi là Mạc Tuyết Linh nữa rồi: “Thiên Thiên ơi em không muốn có con sao? Kết hôn cũng được mấy tháng rồi. Chị nghe chú và dì từng nhắc muốn em mau chóng sinh một thằng nhóc mũm mĩm, họ muốn bế cháu ngoại rồi.”

Cái bản mặt của mấy bà nhiều chuyện làm Diêu Hữu Thiên không thể nào mà vui vẻ cho được. Trong lòng thật sự không muốn quan tâm đến thể loại họ hàng cực phẩm này.

Cô không thèm để ý thì Mạc Tuyết Linh lại càng không buông tha cho cô: “Thiên Thiên, em uống thuốc này, chồng em có biết không?”

Diêu Hữu Thiên nghe câu hỏi của cô ta đột nhiên sững lại.

Tội qua là một việc ngoài ý muốn, mà cũng là một sự sai lầm.

Cô không cho mình tự làm ra một việc ngoài ý muốn nữa. Có điều dựa vào tính tình của Cố Thừa Diệu, anh sẽ thích trẻ con chứ?

Chỉ e là không phải.

Thái độ của cô hoàn toàn chứng minh được ý nghĩ của Mạc Tuyết Linh, cô ta có một ý tưởng mà không ai có thể tin được: “Thiên Thiên, không phải là em ngoại tình đấy chứ?”

Chắc chắn là như thế, ngoại tình phản bội chồng, vì vậy mới lén lút uống thuốc...

.....

Trên đời này luôn có một loại cực phẩm, cực phẩm đến mức không có giới hạn....

Hết chương 99

Lời của editor: Tội Thiên Thiên phải tự đi mua thuốc uống nhỉ?

Là mình thì mình sẽ không uống đâu, vác con chạy mất cho anh Diệu hối hận suốt đời...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Sĩ nhục

“Thiên Thiên, có phải em ngoại tình không?”

Mạc Tuyết Linh cho là như vậy lại còn vô cùng khẳng định.

Đã thế còn nghĩ rất ác độc, con bé Diêu Hữu Thiên này, nhất định là không được chồng yêu thương, chồng cô ta không thèm quan tâm đến cô ta.

Chỉ còn cách ra ngoài tìm đàn ông. Tìm được rồi lại sợ gặp phiền phức nên mới phải uống thuốc.

Không sai, chính là như vậy.

Con người bất lương thì luôn dùng cách ý ác độc nhất để dò đoán người khác.

Diêu Hữu Thiên nhìn vào Mạc Tuyết Linh, chỉ cảm thấy sao trên đời này còn có cái thể loại khác người đến vậy?

Hít một hơi thật sâu, nếu Mạc Tuyết Linh không phải là chị họ của cô, nếu không phải mẹ cô từng nói là phải nhường nhịn nhà họ Mạc một chút.

Hiện giờ cô tin chắc rằng bản thân trực tiếp tát cho cô ta hai cái rồi.

“Chị họ ơi, com có thể ăn lung tình chứ không được nói càn. Chị mà còn cãi nhai vớ vẩn thì em sẽ đi nói với chú đấy.”

Cơ bản cô không muốn dây dưa với Mạc Tuyết Linh, so với Mạc Dư Tiệp, cô ta quả thật kém hơn rất nhiều.

Quay người vội vàng rời đi, hiệu thuốc cũng đâu chỉ có một tiệm này thôi, cô đương nhiên sẽ nghĩ ra cách khác.

NHưng lại quên mất Mạc Tuyết Linh sau lưng mình, trên mặt như hiểu ra điều gì. TRONG lòng đã nhận định Diêu Hữu Thiên phản bội chồng.

NHớ đến khuôn mặt anh tuấn của Cố Thừa Diệu. Lại nhớ đến gia thế nhà họ Cố mà mình nghe được ở Bắc Đẩu.

Tâm trạng của Mạc Tuyết Linh vui phơi phới, trong mắt phát lên một sự tính toán.

.....

Sau khi mua được thuốc lần nữa và nuốt xuống, Diêu Hữu Thiên thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng yên tâm.

Cô và Cố Thừa Diệu sai hết lần này đến lần khác. Cô chắc chắn sẽ không đề sai lần thứ ba.

TRong đầu hiện lên gương mặt của Cố Thừa Diệu, còn nữa mặc dù hôm qua anh uống say cũng vẫn luôn miệng gọi tên Yên Nhiên Yên Nhiên.

Cuối cùng lần đầu tiên thấy được, sự yếu đuối trên mặt anh cùng với biểu cảm thất vọng. Trong lòng có chút dao động.

Thật ra cô rất ngưỡng mộ người phụ nữ tên Yên Nhiên kia.

Cô ấy không cần làm gì hết cũng có thể giữ chặt trái tim một người đàn ông.

Cô ấy thậm chí không biết rằng có một người đàn ông bỏ ra rất nhiều sức lực tìm kiếm cô hơn nửa năm trời.

Cô cũng không biết có một người đàn ông đến bây giờ trong tim vẫn còn lưu luyến cô ấy.

Người phụ nữ đó, thật là hạnh phúc.

Diêu Hữu Thiên không yêu Cố Thừa Diệu, lúc này lại có chút ghen tị với người phụ nữ tên Yên Nhiên.

Không biết đến khi nào cô mới có một người đàn ông giống như Cố Thừa Diệu, cho dù cô không còn nữa cũng mãi mãi không quên cô.

Ngày hôm nay chắc chắn là công việc không hề có hiệu quả gì.

Bước vào nhà, Cố Thừa Diệu chưa về. Di Dương cũng không thấy đâu. Diêu Hữu Thiên mới nhớ ra, buổi sáng lúc sắp đi làm di Dương hình như có nói là hôm nay đi ấy có việc xin nghỉ một ngày.

NHìn khắp căn nhà không một bóng người.

Diêu Hữu Thiên không biết bản thân nên thờ phào nhẹ nhõm hay là tức giận.

Cuối cùng cô bình tĩnh lại, xem ra hôm nay Cố Thừa Diệu sẽ không ăn cơm ở nhà.

Diêu Hữu Thiên vào bếp, trong tủ lạnh vẫn còn ít đồ di Dương mua từ hôm qua.

Tính sơ sơ cũng đủ một mình cô ăn.

Vo gạo bỏ vào nồi, từ lúc đến thành phố Y Diêu Hữu Thiên còn chưa có cơ hội tự mình nấu cơm.

Hai món ăn đơn giản rất nhanh đã xong.

Vừa hay Cố Thừa Diệu không ở nhà, dù sao cô cũng không muốn nấu cơm cho anh ta ăn.

Không đúng. Nếu anh ta mà ở nhà, Diêu Hữu Thiên không đảm bảo là sẽ bỏ thuốc độc vào trong cơm để độc chết anh ta cho hả giận hay không nữa.

Nhưng ngay khi Diêu Hữu Thiên vừa xới cơm định ngồi xuống ăn thì Cố Thừa Diệu về đến.

Phòng khách cách nhà bếp không xa, Cố Thừa Diệu đứng ở cửa nhìn thấy Diêu Hữu Thiên ngồi trên bàn đột nhiên khựng lại.

Sự việc ngày hôm qua cho dù anh không muốn nhắc đến nữa thì không có nghĩa là nó không tồn tại.

Chạy trốn cũng không phải là cách. Anh cũng không phải một người thích chạy trốn.

Nhưng đối diện với Diêu Hữu Thiên ra sao, anh nghĩ cả một ngày cuối cùng cũng nghĩ ra.

Tại sao anh phải trốn tránh Diêu Hữu Thiên chứ? Nhà là của anh, không lý nào bảo anh trốn Diêu Hữu Thiên nhỉ.

Còn nữa, Diêu Hữu Thiên là vợ anh, mặc dù lúc đầu nói là ai làm việc nấy, sống cuộc sống riêng thì cũng không thay đổi được sự thật cô là vợ của anh.

Anh động cũng động rồi, thì sao?

Nghĩ thông suốt thì cũng chả có gì phải tránh. Cố Thừa Diệu ung dung mà về nhà.

Đơn giản nhất là coi như không có chuyện gì, mặc kệ là xong.

Cố Thừa Diệu nghĩ vậy đương nhiên cũng sẽ cứ thế mà làm. Đi rửa tay sau đó hùng hồn ngồi lên bàn ăn.

Thấy chỉ có một bộ bát đĩa, mới ngược lên nhìn vào trong nhà bếp.

“Nói di Dương mang thêm một bộ bát đĩa đến đây.”

Diêu Hữu Thiên ngay lúc Cố Thừa Diệu về đến nhà sớm biết cách đối mặt với anh như thế nào rồi.

Ai mà biết được Cố Thừa Diệu giống như không có chuyện gì xảy ra. Dường như sự việc hôm qua chỉ là ảo giác của cô vậy.

Bán tay bụng bắt hơi siết lại, đốm lửa trong lòng Diêu Hữu Thiên bắt đầu bùng cháy.

“Di Dương không có ở đây.”

Trong lúc nói chuyện Diêu Hữu Thiên kéo mấy món ăn về phía mình, hơi thấp mặt, giọng nói kèm theo vài tia cười nhạt.

“Cơm là do tôi nấu, nếu anh đói thì ra ngoài ăn đi.”

Cố Thừa Diệu xẹt qua một chút kinh ngạc, nhìn vào Diêu Hữu Thiên, lại nhìn về những món ăn trên bàn.

“Cơm là cô nấu?”

Chân mày của anh hơi nhếch lên, trên mặt vẫn còn nghi ngờ.

Diêu Hữu Thiên biết rằng hành động của mình rất trẻ con, cũng rất vô vị.

Nhưng cô đang bức bối, vô cùng bức bối: “Đúng vậy, hôm nay di Dương xin nghỉ, cơm là do tôi nấu. Cố Thừa Diệu, tôi không nấu phần của anh. Muốn ăn thì ra ngoài mà ăn.”

Cố Thừa Diệu là lần đầu tiên thấy thái độ này của Diêu Hữu Thiên.

Lại nhìn vào mấy món ăn trên bàn lần nữa, không nói gì mà trực tiếp đứng lên.

Diêu Hữu Thiên cũng không thèm quan tâm đến anh, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Không ngờ Cố Thừa Diệu lấy bát đũa ra, tự mình bới một bát cơm, rồi ngồi xuống ăn.

“Cố Thừa Diệu, anh là ăn cướp sao.” Không nhìn ra là cô không muốn ngồi cùng bàn ăn cơm với anh ta, lại càng không muốn cho anh ta ăn đồ mình nấu sao?”

“Cô cũng đã nấu rồi, nhiều như vậy cũng không ăn được. Tôi xử lý giúp cô, không phải là đỡ lãng phí à?”

Đây coi như là Cố Thừa Diệu đã xuống nước. Dù sao chuyện tối qua mặc dù là anh không cố ý nhưng cũng làm tổn thương cô.

“Tôi tha đồ đi cũng không muốn cho anh ăn.” Cố Hữu Thiên bắt đầu ngang ngược. Đưa tay ra cướp lấy cái bát của Cố Thừa Diệu, sau đó đặt mạnh lên bàn, động tác hơi quá làm cho cơm trong bát rơi ra ngoài: “Anh đi ra chỗ khác.”

“Diêu Hữu Thiên.” Cố Thừa Diệu đứng dậy: “Cô lên con điên cái gì thế?”

“Tôi lên con điên?” Diêu Hữu Thiên nắm chặt tay, hít một hơi rồi nói: “Cố Thừa Diệu, nếu muốn ăn cơm thì nói Bạch Yên Nhiên của anh nấu cho. Tôi không hầu hạ anh được.”

Cái tên đó, anh gọi suốt một đêm. Tại sao bây giờ lại không biết mà đi tìm đi?

Thái độ của Cố Thừa Diệu thay đổi ngay lập tức.

Anh híp mắt, vô cùng sắc bén mà nhìn vào Diêu Hữu Thiên, cả mặt u ám toát nên sự hung ác.

Diêu Hữu Thiên cũng không chùn bước, bình tĩnh mà ngược đầu đối mặt với anh.

Bốn mắt tóe lửa, cô nhìn thấy rõ sự tức giận, phẫn nộ trong mắt anh. Mà trong mắt cô thì cũng nổi lên ý tương tự.

“Diêu Hữu Thiên, cô biết cô đang nói gì không?”

Cô có tư cách nhắc đến Yên Nhiên trước mặt anh sao?

Cái tên gọi đó chính là điều cấm kỵ của Cố Thừa Diệu. Ngoại trừ anh ra, bất kỳ ai cũng không được nhắc đến.

Diêu Hữu Thiên cười khẩy, sắp tức giận à? Người tức giận lẽ ra phải là cô mới đúng nhỉ?

“Làm sao? Tôi không được nói à? Cố Thừa Diệu, anh để cho tôi nghe cái tên đó cả một đêm, bây giờ tôi mới chỉ nói có một lần mà anh đã không chịu được?”

“.....” Im lặng, Cố Thừa Diệu hơi giật mình, nhưng cũng đột nhiên hiểu được.

Tối qua, trong giấc mơ anh đã quán lấy Yên Nhiên cả đêm.

Lúc này đối diện với ánh mắt của Diêu Hữu Thiên tự nhiên có chút chột dạ.

Nhưng suy nghĩ đó chỉ lóe lên một cái.

Nếu không phải là Diêu Hữu Thiên thì sao anh phải cưới cô ta? Cũng đâu đến nước phải có lỗi với Yên Nhiên?

“Cố Thừa Diệu.” Khi Diêu Hữu Thiên nói những lời này, thực sự muốn tát cho anh ta vài cái: “Nếu anh thật sự không nhận được, anh có thể đi tìm người phụ nữ đó, hoặc là anh có thể ra ngoài tìm gái. Anh không cần dùng cách này để mà sỉ nhục tôi.”

Sỉ nhục?

Cố Thừa Diệu hơi nhăn mặt.

“Tôi không có ý đó. Tôi...”

Đêm qua anh chỉ là hành động theo bản năng mà thôi.

Mặc dù là ngoài ý muốn nhưng anh không hề có ý sỉ nhục Diêu Hữu Thiên.

Anh ta tất nhiên là không có ý đó, Diêu Hữu Thiên biết rất rõ, chính là biết quá rõ vì vậy nên mới không thể tha lỗi cho anh.

Lại càng cảm thấy đau khổ.

Cô không yêu anh, anh cũng không yêu cô.

Nhưng họ đã kết hôn rồi.

Cô vốn là muốn bản thân, chỉ lo cho mình, nhưng lại thấy rằng điều đó quá khó.

Hôm qua là lần đầu tiên, cô không dám đảm bảo sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba.

“Tôi không cần biết anh có ý đó hay không.” Diêu Hữu Thiên cả đời này đều không cho phép chính mình làm vật thể thân của người khác: “Cố Thừa Diệu, tôi biết anh không hề yêu tôi, cũng biết cuộc hôn nhân này là kẻ sách vì quyền lợi. Nhưng cũng xin anh cho tôi sự tôn trọng cần có. Đây là giới hạn cuối cùng của tôi. Nếu anh không làm được, tôi sẽ không thương tiếc mà kéo theo Cố Thị, cũng không để cho anh được sống tốt.”

Đây không phải là lần đầu tiên Diêu Hữu Thiên lấy thái độ này đối mặt với Cố Thừa Diệu.

Nhưng lại là lần đầu tiên khiến anh cảm thấy người phụ nữ trước mặt mình trong lòng tồn tại sự quật cường, mạnh mẽ, còn có sự cố chấp không sờn.

Cố Thừa Diệu mấp máy, thực ra anh không hề có ý không tôn trọng cô.

Tối qua anh uống say, dưới sự cố ý của Cố Thừa Kỳ, anh say bí tỉ.

Nếu không anh cũng sẽ không động vào cô, càng không. ...

Suy nghĩ của anh cô không đoán được, cũng không muốn đoán.

Nhưng tâm trạng của Diêu Hữu Thiên lúc này rất tồi tệ là thật.

“Cố Thừa Diệu, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh, càng không muốn ngồi ăn với anh trên cùng một chiếc bàn. Anh có thể đi rồi.”

Đây là địa bàn của anh, cô đuổi anh đi, thật ra rất vô lý.

Nhưng cục tức này, Diêu Hữu Thiên không cách nào nuốt trôi.

Im lặng lan khắp phòng ăn. Chỉ còn tiếng đồng hồ trên tường, tích tắc trôi qua.

Cố Thừa Diệu nhìn Diêu Hữu Thiên một lúc lâu, tâm trạng quay vô số vòng, Diêu Hữu Thiên không biết anh đang nghĩ gì, nhưng không quan trọng. Suy nghĩ của anh cô không cần phải hiểu.

Đồ ăn trên bàn dần nguội lạnh, Cố Thừa Diệu cuối cùng cũng động đậy, anh quay người rời đi.

Anh vừa đi cả người Diêu Hữu Thiên mềm oặt, không còn sức lực mà ngồi bịch xuống ghế.

Hốc mắt nóng lên, chua xót.

Cố chớp chớp mắt, đè nén cảm giác đó xuống. Cầm bát lên lần nữa, chăm chú ăn cơm.

Lúc này mới thấy đồ ăn đã nguội ngắt.

Mùi vị không còn như lúc đầu. Cũng giống như cuộc đời, khi bạn bỏ lỡ thời khắc thương thức quan trọng nhất, ăn lại thì mùi vị cũng thay đổi rồi.

.....

Lời tác giả: Chương này viết khó quá. Tôi khóc đây....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Có thể tránh xa tôi ra được không?

Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu một lần nữa rơi vào tình trạng căng thẳng.

Cố Thừa Diệu bắt đầu cuộc sống đi sớm về trễ. Anh rất bận, mang theo người của Cố Thị đàm phán được thêm một công trình nữa.

Cộng lại Cố Thị có ba công trình đang được xây dựng. Anh có muốn không bạn cũng khó.

Điều Hữu Thiên cũng bận, cô cố ý tránh mặt Cố Thừa Diệu. Mỗi ngày đều đi trễ về sớm.

Chính là để tránh đụng mặt với Cố Thừa Diệu.

Dưới tình thế này, Điều Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu rõ ràng ở chung trong một căn nhà nhưng đã một tuần không gặp mặt nhau.

Cố Thừa Diệu thậm chí ngay cả cơm cũng không về nhà ăn.

Ánh mắt di Dương mỗi lần nhìn thấy Điều Hữu Thiên rất kỳ lạ. Nhưng bà chỉ là một người giúp việc theo giờ, đương nhiên không dám nói nhiều.

Trong văn phòng, Tiểu Vi thấy Điều Hữu Thiên vừa cúp điện thoại.

Liền đưa tài liệu trên tay đặt trước mặt cô.

Điều Hữu Thiên đang định ký tên thì điện thoại của cô đổ chuông.

Sau khi tan sở, Điều Hữu Thiên nhìn vào người anh trai lớn hơn mình hai tuổi Điều Hữu Thế đang xuất hiện ngay trước mắt mình.

Nếu nói Điều Hữu Quốc là đỉnh đặc, Điều Hữu Gia là phóng khoáng thêm chút phong lưu. Điều Hữu Quyền là cẩn thận.

Vậy thì Điều Hữu Thế hoàn toàn được coi là một người đàn ông rạng rỡ như ánh mặt trời.

Ngũ quan của anh có đôi phần giống với Điều Hữu Thiên. Thân hình không thấp, cao 1 mét 78, có điều rất gầy do thường xuyên thức đêm, cả người gầy gò.

Trên mặt đeo một cặp kính, lúc cười chói lóa như ánh mặt trời khiến người khác nhìn vào đặc biệt vui vẻ.

Lúc trước Điều Hữu Thế đều mặc áo phông quần jeans, mặc quần áo rất tùy hứng, nhưng hôm nay lại mặc đồ Tây thất cả vạt. Nhìn rất nghiêm túc.

Điều Hữu Thiên mới biết rằng bộ truyện tranh của anh trai mình được một công ty điện ảnh chọn, đối phương muốn chuyển thể thành phim.

Hợp đồng cũng ký xong xuôi, hôm nay tổ chức tiệc ăn mừng.

Điều Hữu Thế không có bạn gái đi cùng, hôm nay thư ký vừa vận có việc bận, liền lôi kéo Điều Hữu Thiên đi chung.

“Bộ đồ này của anh, được không?” Lâu ngày không mặc đồ Tây, Điều Hữu Thế không quen.

Điều Hữu Thiên hơi buồn cười, người anh trai này của mình hay thật: “Được, được, rất được. Em tin chắc ngày hôm nay mọi người phải ghen tị với em.”

Điều Hữu Thế liếc qua Điều Hữu Thiên, lắc đầu: “Anh nghĩ là hôm nay mọi người sẽ ghen tị với anh thì đúng hơn.”

Điều Hữu Thiên mặc một chiếc váy dạ tiệc màu bạc. Cổ váy ngang lộ ra chiếc cổ tuyệt đẹp của cô, xương quai xanh lại như ẩn như hiện.

Chiếc váy ôm sát từ eo trở xuống, lộ tả được đường cong mỹ miều của cô.

Mái tóc dài buông xõa đằng sau vai, thanh thoát, đem lại cảm giác phiêu diêu.

Trên mặt chỉ dặm một lớp phấn mỏng, nhưng lại tăng thêm vẻ đẹp cho ngũ quan của cô một cách rõ ràng.

Điều Hữu Thiên mỉm cười khoác tay Điều Hữu Thế.

“Được rồi, vậy thì chúng ta cùng để người khác ghen tị nào.”

.....

Do bữa tiệc này là do công ty điện ảnh tổ chức. Vì vậy địa chỉ không nằm ở khách sạn năm sao trong thành phố.

Mà là một khu biệt thự cao cấp nằm ngoài vành đai thành phố.

Đến bảy giờ tối, trời của thành phố Y còn chưa đen hoàn toàn, nhưng xung quanh biệt thự đã bắt đầu mở đèn sáng rực rỡ.

Bãi cỏ ngoài biệt thự cũng đã đầy những chiếc xe hạng sang. Trong biệt thự lại càng lộng lẫy hơn.

Ánh tà chiều còn sót lại, mặc dù che mất ánh nắng chói chang, nhưng ngày hè tháng tám vẫn oi bức kinh người.

Điều Hữu Thiên vừa xuống xe liền cảm thấy hơi nóng áp đến. Nhìn về anh trai mình đang mặc nguyên bộ đồ Tây hỏi: “Anh có nóng không?”

Bộ đồ nghiêm túc là đáng ghét nhất luôn.

Diêu Hữu Thế đương nhiên là rất nóng rồi” Không sao, bên trong có điều hòa.”

Diêu Hữu Thiên nhìn bộ đồ Tây trên người anh trai, còn có lớp mồ hôi trên trán anh, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình bóng.

Người đó hình như không sợ nóng, cho dù nắng cỡ nào cũng không thấy anh đổ mồ hôi.

Nói đến đây hình như cái tên kia chụp hình mình xong thì mất tích luôn. Cô còn chưa kịp xóa tấm hình trong điện thoại của anh ta...

Vừa nghĩ đến đây thì trên bãi cỏ lại có thêm một chiếc xe, người từ trên xe xuống lại chính là Triệu Bách Xuyên.

Diêu Hữu Thiên lập tức đơ tại chỗ.

Cô mới vừa nghĩ đến Triệu Bách Xuyên, thì Triệu Bách Xuyên đã xuất hiện.

Người trợ lý đi đằng sau Triệu Bách Xuyên cũng mặc nguyên một bộ đồ Tây màu tối.

Thân hình cao lớn đứng tại nơi đó, toát lên vẻ lạnh nhạt. Kết hợp với gương mặt anh tạo nên một hình ảnh dịu dàng ấm áp.

Bức tranh xinh đẹp như vậy, khiến cho ánh mắt của những vị khách nữ đến tham gia bữa tiệc đều đổ dồn về anh.

Triệu Bách Xuyên hoàn toàn không cảm nhận được những ánh mắt đó. Cái nhìn quét đến Diêu Hữu Thiên, cặp mắt lạnh nhạt đó sáng lên nét khác thường.

Bước chân về phía Diêu Hữu Thiên, nhưng người quản lý của anh cũng đi theo.

Bán tay buông hai bên nắm chặt, không nhìn Diêu Hữu Thiên mà đi thẳng vào trong sảnh.

.....

So với ánh đèn rực rỡ ở bên ngoài, bên trong biệt thự có thể nói là xa hoa.

Đại sảnh rộng lớn có thể cùng lúc chứa hàng ngàn người. Không khí còn có tiếng nhạc bay lượn.

Diêu Hữu Thiên cùng Diêu Hữu Thế bước vào đại sảnh, Diêu Hữu Thế lập tức bị người ta kéo đi.

Đã quyết định hợp tác vậy thì sau này sẽ có lần hợp tác thứ hai, thứ ba.

Vì vậy Diêu Hữu Thế không còn thời gian mà quan tâm đến Diêu Hữu Thiên nữa. Bỏ mặc cô ở đó một mình.

Diêu Hữu Thiên không phải lần đầu tham gia những bữa tiệc kiểu này. Rất vui vẻ mà bước đến dãy bàn ăn dài, lấy một ly nước trái cây.

Từ sau lần uống say trong bữa tiệc Tất Niên ở nhà họ Cố, Diêu Hữu Thiên bắt đầu thấy sợ rượu. Có thể không uống thì không uống.

Cầm ly nước, quay người thì nhìn thấy ngay một góc của đại sảnh phóng viên đang vây lấy Triệu Bách Xuyên.

Anh đứng ở đó, điềm đạm bình tĩnh. Lịch sự có thừa, nói chuyện với ai cũng nhã nhặn khách sáo.

Có điều cô cũng không bỏ lỡ sự xa cách trong con mắt anh.

Người trợ lý rất nhanh đến giải vây. Đám phóng viên cũng là người thức thời, sau khi lấy được câu trả lời của mình thì rời đi.

Diêu Hữu Thiên thu lại ánh nhìn, cảnh tượng lần trước người đàn ông này bóp cổ mình còn rõ mồn một trong trí nhớ. Người như vậy tốt nhất là không nên đụng vào.

Hôm nay đến tham dự có rất nhiều người quen. Thành thạo cũng thấy trên ti vi.

Có điều để mà nói về sự nổi tiếng thì Triệu Bách Xuyên là lớn nhất.

Diêu Hữu Thiên đều không quen những người này, anh trai bên kia cũng đang bận. Cô cũng có thể tự chơi một mình.

Cuối cùng cô quyết định đi ra khu vườn phía sau biệt thự thì có một bóng người đi theo cô.

Khu vườn phía sau biệt thự thật ra là một vườn hoa rất rộng. Bầu trời đêm hoàn toàn buông xuống trong khu vườn bóng cây đung đưa.

Ở hai bên vườn hoa có hai hồ bơi cực lớn.

Ánh đèn mờ ảo trong vườn hoa chiếu lên mặt nước gợn như đồ đầy những đốm sáng lấp lánh, cảnh sắc không tồi. Không hổ là biệt thự tốt nhất của thành phố Y.

Điều Hữu Thiên nhớ đến khu nghỉ dưỡng đang được xây dựng.

Đội khu nghỉ dưỡng xây xong thì biệt thự này không còn là tốt nhất của thành phố Y nữa.

Nghĩ đến đây tâm trạng Điều Hữu Thiên vui lên rất nhiều.

“Tâm trạng của cô rất vui sao?”

Một giọng nói cất lên sau lưng cô. Điều Hữu Thiên giật mình, xoay nhanh người lại, không cẩn thận mất đi trọng tâm ngã về phía trước.

Mà cô hiện đang đứng ở mép hồ bơi.

La lên một tiếng, Điều Hữu Thiên không muốn rơi xuống hồ bơi nên nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Ngay lúc này treo chân một cái, sự đau đớn triệt để khiến cô mất thăng bằng.

Thấy bản thân sắp bị rơi xuống nước, thì một đôi tay ngay lúc này đưa ra đỡ lấy cô.

Hơi dùng sức ôm cô vào vòng ngực ấm áp.

Điều Hữu Thiên vừa định đứng lên, cổ chân truyền đến một cơn đau dữ dội.

Mặt cô nhẩn lại, sắc mặt cũng thay đổi.

“Cô không sao chứ?” Triệu Bách Xuyên không ngờ mình mới chỉ gọi cô ấy một câu mà đã làm cho cô ấy phản ứng mạnh như vậy.

Điều Hữu Thiên tròn mắt với anh, căn bản không muốn nói chuyện với anh ta,

Muốn đẩy tay anh ta ra, thì cổ chân lại càng đau hơn.

“Cô bị treo chân rồi à?” Giọng nói của Triệu Bách Xuyên lại cất lên, Điều Hữu Thiên không nhìn được mà tròn mắt lần nữa. Đây rõ ràng quá rồi còn gì nữa hả?

Triệu Bách Xuyên nhìn quanh vườn hoa một lượt, thấy bên cạnh vườn hoa có một chiếc ghế dài để nghỉ ngơi, anh dơ tay đỡ lấy eo của Điều Hữu Thiên.

“Hay là qua đó ngồi đi, tôi xem thử cô bị thương đến mức nào?”

Thái độ của anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng trong mắt rõ ràng hiện lên sự quan tâm.

Điều Hữu Thiên không có bất kỳ phản ứng gì, mặc cho Triệu Bách Xuyên đỡ mình đến chiếc ghế. Triệu Bách Xuyên ngồi xổm xuống, nắm lấy cổ chân cô nhìn thử, thấy đã đỏ ửng.

“Không bị sưng, chắc không nặng lắm.”

Điều Hữu Thiên cũng nhìn chân mình vừa định đưa tay đi xoa thử thì động tác của Triệu Bách Xuyên còn nhanh hơn cô.

Tay của anh đặt vào chỗ cô bị thương, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Á.” Điều Hữu Thiên hít một hơi, sắc mặt cũng đổi màu.

Triệu Bách Xuyên không dừng tay lại. Ánh đèn trong vườn hoa rất tối, bên cạnh chiếc ghế có một chiếc đèn vàng.

Nhờ ánh đèn nhìn vào chân của Điều Hữu Thiên, rất trắng, da cũng rất đẹp.

Triệu Bách Xuyên nhìn chăm chú, ánh mắt không nhìn được mà rơi trên chân cô.

Kết hợp với chiếc váy hôm nay Điều Hữu Thiên mặc, trên chân cô mang một đôi giày gót nhọn màu bạc. Chính vì như vậy mới không cẩn thận bị treo chân.

Sợi dây mảnh vòng từ cổ chân cho đến mu bàn chân.

Bàn chân mềm mại đầy đặn rất đáng yêu.

Điều Hữu Thiên cảm nhận được ánh mắt của anh, không chịu được mà rút chân về.

Không ngờ động tác quá mạnh. Tay của Triệu Bách Xuyên nắm lấy chân cô lần nữa.

Giằng co một hồi, càng khiến vết nghiêm trọng thêm.

“Á...” Diêu Hữu Thiên lại kêu lên một tiếng. Triệu Bách Xuyên nhanh chóng buông tay ra.

“Cô làm sao vậy?”

“Anh có thể tranh xa tôi ra được không?” Diêu Hữu Thiên nói thẳng không hề khách khí, anh ta đứng ở đây chỉ sợ rằng chân của cô không thể nào mà khỏi được nữa.

Triệu Bách Xuyên ngơ ra một lúc, trong con mắt tuấn mỹ hiện lên ý cười.

Từ lúc anh nhận giải thưởng ngôi sao điện ảnh hạng A từ nước ngoài về, đây là lần đầu tiên nghe được một câu ra lệnh không hề khách sáo như vậy.

Anh cảm thấy bản thân có vẻ bề ngoài không đến nỗi nào chứ nhỉ?

Có chút bất ngờ, cũng có chút buồn cười, nhiều hơn nữa là một cảm giác khó hiểu. Anh nhìn chăm chăm vào mặt của Diêu Hữu Thiên, dường như đang muốn biết cô thật sự là đang chống đối mình hay là lạt mềm buộc chặt đây.

Nhờ vào ánh sáng của ngọn đèn, anh thấy rõ ràng Diêu Hữu Thiên thật sự là không muốn nhìn thấy anh.

Có chút bất ngờ mà đứng dậy, nhưng không rời đi.

.....

Lời tác giả: Cố thiếu gia mau đến đi, vợ sắp bị người ta cướp mất rồi kìa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Anh đưa vợ tôi đi đâu

Triệu Bách Xuyên vẫn không đi, đứng im tại chỗ.

Diêu Hữu Thiên bị tụt chân thì ngồi, anh ta thì đứng.

Hôm nay cô mặc một bộ váy cổ ngang. Vì thiết kế chiếc váy ôm sát cơ thể.

Đứng từ vị trí của anh vừa vặn có thể nhìn thấy khe ngực giữa hai ngọn đồi đầy đặn.

Ánh mắt tuấn mỹ của Triệu Bách Xuyên hơi nheo lại.

Diêu Hữu Thiên chú ý đến hướng nhìn của anh ta, trong lòng nổi giận, đem chiếc ví nhỏ che trước ngực mình.

“Anh đang nhìn đi đâu vậy?”

Triệu Bách Xuyên thu hồi ánh mắt của mình, khóe miệng dường như đang nhếch lên.

“Cô ngồi đây đợi một lúc, tôi đi gọi bác sỹ giùm cô.”

Bữa tiệc như ngày hôm nay thường sẽ có bác sỹ, thông thường những ngày trời quá nóng, bất kỳ hoạt động nào nhà tổ chức đều sắp xếp một hai người bác sỹ để phòng trường hợp bất trắc.

Diêu Hữu Thiên không trả lời, ngay khi Triệu Bách Xuyên định rời đi, cô đột nhiên gọi anh lại.

“Không cần đâu.” Cô cũng không phải bị thương nặng, về nhà xoa ít dầu là được rồi.

Điều mà cô quan tâm hiện giờ là một chuyện khác. Diêu Hữu Thiên chìa tay về phía Triệu Bách Xuyên: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Điện thoại?

Triệu Bách Xuyên ngơ ngác, lại nhìn cô một cái. Đang định đưa điện thoại cho cô thì nhìn thấy chiếc ví màu bạc mà cô đang che trước ngực.

Mắt chuyển động, giọng nói của Triệu Bách Xuyên lạnh lẽo vô cùng: “ vết thương nhỏ này, không cần phải gọi cho bệnh viện đâu nhỉ?”

Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, cổ chân rất đau nhưng cô không có tâm trạng để nghĩ đến nữa: “ Ngồi sao điện ảnh Triệu Bách Xuyên không quên chứ? Trong điện thoại của anh có món đồ không thuộc về anh mà.”

Triệu Bách Xuyên không hiểu lắm, hơi nghiêng đầu: “ Đồ gì vậy?”

Giả ngu. Diêu Hữu Thiên thấy anh không chịu ra tay, cũng không khách khí, đứng bằng một chân, sau đó đưa tay ra.

“ Đưa điện thoại cho tôi”

Cô muốn xóa tấm hình đó đi để trừ hậu họa.

“ Có nếu là đang muốn tìm tấm hình đó. Xin lỗi nhé, tôi xóa mất rồi.” Triệu Bách Xuyên cũng không dài dòng nữa.

Diêu Hữu Thiên khựng lại, trong mắt hiện lên sự nghi hoặc, nhưng Triệu Bách Xuyên lại mỉm cười: “ Tôi còn sợ scandal hơn cô nhiều.”

Hả.

Diêu Hữu Thiên lập tức im lặng. Xét từ khía cạnh nào đó, quả thật là như vậy.

Nếu tấm hình Triệu Bách Xuyên hôn cô bị truyền ra ngoài. Chỉ sợ những ngày tháng yên bình của anh ta cũng kết thúc rồi.

Nhưng nếu là như vậy thì tại sao lần trước anh còn dùng việc đó để uy hiếp cô chứ?

Sắc mặt của Diêu Hữu Thiên không thay đổi, trên gương mặt thanh tú hiện lên sự phẫn nộ nho nhỏ, đối mặt với Triệu Bách Xuyên: “ Anh không thấy là anh nên xin lỗi tôi sao?”

Trong mắt Triệu Bách Xuyên hiện lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã trở lại trạng thái khiêm tốn nhã nhặn lúc đầu.

“ Chuyện lần trước cho tôi xin lỗi.”

Anh đã chịu xuống nước làm cho Diêu Hữu Thiên cũng không muốn quá tính toán.

Xoay người định đi, lúc này cổ chân bị thương lại phát tác, cô bị đau, rồi ngồi bịch xuống chiếc ghế dài.

Triệu Bách Xuyên thức thời đưa tay ra: “ Tôi đỡ cô vào trong nhé.”

Diêu Hữu Thiên nhìn bàn tay anh ta, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Triệu Bách Xuyên.

Trong mắt anh tràn đầy sự chân thành, ánh mắt sắc lạnh, lúc này không còn xa cách, trong sự bình thản chỉ còn ý tốt.

Diêu Hữu Thiên không thèm để ý đến bàn tay đưa ra của anh, lấy điện thoại định gọi cho Diêu Hữu Thế.

Nhưng anh lại không nghe điện.

Người anh trai này, bình thường thích cho cô leo cây đã đành, hôm nay lại dám làm càn như thế này.

Triệu Bách Xuyên vẫn đứng bên cạnh, đợi cô đặt điện thoại xuống.

“ Nếu vừa rồi không phải tôi dọa cô, cô cũng sẽ không bị trẹo chân. Để tôi đỡ cô vào trong nhé.”

Diêu Hữu Thiên nhìn bàn tay đang chìa ra của anh, ngẩng đầu nhìn vào anh: “ Tấm hình kia, xóa thật rồi phải không?”

“ Tất nhiên rồi.” Triệu Bách Xuyên vừa nói vừa lấy điện thoại của mình ra: “ Nếu cô muốn xem, tôi cũng không ngại.”

Bộ dạng anh ta quang minh chính đại như thế làm cho Diêu Hữu Thiên cũng không thể dây dưa mãi không tha.

Đặt tay lên tay anh, Diêu Hữu Thiên lấy sức đứng lên, ngay khi Triệu Bách Xuyên định đi đột nhiên nhớ đến một việc: “ Ở đây còn lối nào đi ra ngoài được không?”

Nhìn vào ánh mắt thắc mắc của Triệu Bách Xuyên, Diêu Hữu Thiên vô cùng chán nản nói: “ Tôi không muốn thu hút sự chú ý của mọi người.”

Càng không muốn tin tức trên mặt báo ngày mai chính là scandal giữa cô và Triệu Bách Xuyên.

Trong mắt Triệu Bách Xuyên lại hiện lên sự kinh ngạc.

Từ sau khi anh nổi tiếng, không biết có bao nhiêu người phụ nữ muốn dựa vào anh để thăng tiến. Điều Hữu Thiên này quả thật khác biệt.

“Lúu này khi tôi vào đây, trợ lý của tôi có nói với tôi, đằng sau khu vườn này có một cánh cổng để đi ra ngoài.”

Điều Hữu Thiên thở phào nhẹ nhõm: “Đi thôi.”

Chân của Điều Hữu Thiên bị thương, chỉ có thể dồn lực vào một chân, vì vậy dáng đi của cô hơi kỳ quặc. Quan trọng hơn là trọng tâm không vững, nửa người đè lên Triệu Bách Xuyên.

Nếu nhìn hai người từ phía sau, lại tưởng là hai người rất thân thiết.

Bộ dạng đó giống như một cặp tình nhân.

Đến tham dự buổi tiệc lại gặp được anh vợ của mình là Điều Hữu Thế, Cố Thừa Diệu hay tin vợ mình cũng đến.

Vừa bước vào vườn hoa đập vào mắt lại là cảnh tượng này.

“Vợ” của anh đang dựa vào một người đàn ông khác, tay của người đàn ông kia đặt trên eo cô.

Trên gương mặt anh tuấn của Cố Thừa Diệu bắn ra vài tia nguy hiểm. Bước tới vài bước, chặn ngay trước mặt hai người.

“Không biết anh Triệu định đưa vợ tôi đi đâu?”

Vợ?

Triệu Bách Xuyên kinh ngạc, vô thức mà nhìn về phía Điều Hữu Thiên.

Anh nhớ lần trước cô đến đón anh, có nói cô là trợ lý của Cố Thị. ...

Điều Hữu Thiên không nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Bách Xuyên, cô chỉ nhìn vào Cố Thừa Diệu.

Bọn họ một tuần rồi chưa gặp nhau thì phải. Cả tuần này cô chưa gặp anh một lần nào.

Nêu không phải đi Dương ngày nào cũng phơi quần áo của Cố Thừa Diệu, cô thậm chí còn cho rằng Cố Thừa Diệu không hề về nhà.

Nhưng bwy giờ tên này lại xuất hiện.

Cũng mặc nguyên một bộ đồ Tây, nhưng so với sự nghiêm nghị của Triệu Bách Xuyên thì anh thoải mái hơn nhiều.

Mà đúng lúc anh cũng mặc một bộ đồ Tây màu bạc (Ed: mình nghĩ là anh ấy cố tình dơi).

Khác với sự gò bó khi Điều Hữu Thế mặc đồ Tây, cũng khác với sự xa cách lạnh lùng của Triệu Bách Xuyên.

Bộ đồ Tây trên người Cố Thừa Diệu, đường may tỉ mỉ, chất liệu cao cấp. Anh đứng ở đó, mỗi động tác đều mang theo sự thoải mái tùy ý. Kiểu dáng chắc chắn là loại cao quý lẫn đậm hàng đầu.

Lúc này cặp mắt sắc xảo, đang mở to nhìn chăm chăm vào hai người.

Ác ý trong đó giống như là cô với Triệu Bách Xuyên có gian tình không bằng.

Điều khiến cô bất ngờ không phải là sự xuất hiện của anh, không phải bộ đồ của anh càng không phải là lời nói của anh.

Mà là từ “vợ của tôi”. (Ed: giờ thì coi người ta là vợ cơ đấy?)

Cố Thừa Diệu, trong lòng anh, thật sự coi tôi là vợ anh sao?

Còn nữa, chỉ khi nào người đàn ông khác xuất hiện, anh mới thừa nhận, tôi là vợ của anh phải không?

Triệu Bách Xuyên nhanh nhạy phát hiện giữa hai người này có gì đó bất thường.

Khi Điều Hữu Thiên thấy Cố Thừa Diệu xuất hiện, mặc dù hơi bất ngờ nhưng lại không hề vui vẻ.

Điểm này hoàn toàn không phải là phản ứng vốn có của một người vợ khi nhìn thấy chồng.

Mà Cố Thừa Diệu, ánh mắt anh ta nhìn Điều Hữu Thiên không hề có một tí tình cảm nào, chỉ thất bất mãn.

Bất mãn?

“Cô ấy bị trật chân, tôi đang định đưa cô ấy đi khám”

Cố Thừa Diệu đứng yên tại chỗ, ánh mắt quét qua Diêu Hữu Thiên, rồi rơi xuống chân cô.

Đương nhiên là nhìn thấy cô đang đứng bằng mũi chân.

“Cảm ơn nhé.” Cố Thừa Diệu thờ ơ nói lời xin lỗi. Vươn tay ra kéo Diêu Hữu Thiên dựa vào mình.

Diêu Hữu Thiên không đề phòng mà bị kéo một cái, dồn sức xuống chân, cổ chân lại có cảm giác đau nhói.

“Á.” Cái tên Cố Thừa Diệu này cô tình phải không?

Tiếp theo thì sao?

Anh ta sẽ đổ tội lên đầu mình? Cho rằng mình quyến rũ Triệu Bách Xuyên phải không?

Hoặc nói mình không giữ đạo làm vợ?

Cô nhăn mặt, hiện rõ nỗi đau lúc này của cô. Triệu Bách Xuyên mặc dù đứng im không có động tĩnh gì nhưng trong mắt hiện lên sự đau lòng.

Mà sự đau lòng của anh hoàn toàn rơi vào trong mắt của Cố Thừa Diệu.

Hơi nheo mắt, bàn tay đặt trên eo của Diêu Hữu Thiên dung sức kéo chặt thêm.

Cơ thể của Diêu Hữu Thiên sát vào anh hơn nữa.

“Tôi sẽ đưa cô ấy về nhà, anh Triệu có thể đi được rồi.” Thái độ thờ ơ đuổi khách rõ mồn một.

Triệu Bách Xuyên đứng yên tại chỗ, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Diêu Hữu Thiên.

Bên trong còn thoáng hiện lên sự nghi ngờ, Cố Thừa Diệu trẻ như vậy mà đã kết hôn rồi sao?

Như thế mà vẫn còn không đi à? Bám dai quá nhỉ. Cố Thừa Diệu thù hận trọn mắt với Triệu Bách Xuyên.

“Đúng rồi lúc tôi mới đến hình như thấy người quản lý của anh đang tìm anh đấy.”

Triệu Bách Xuyên cuối cùng cũng hành động, nhìn Diêu Hữu Thiên xong không lên tiếng, chỉ là ánh mắt vô cùng lo lắng.

Diêu Hữu Thiên coi như không biết gì, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Triệu Bách Xuyên không nhận được câu trả lời, mặc kệ cô mà quay người bước đi.

Trong vườn hoa, chỉ còn lại Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên.

Cố Thừa Diệu quay mặt nhìn vào Diêu Hữu Thiên, ánh mắt đậm màu sâu thẳm.

Gió mùa hè tỏa ra từng hơi nóng, cho dù đã là ban đêm nhưng Cố Thừa Diệu mặc đồ Tây cũng vẫn cảm thấy nóng bức.

Nhưng anh cũng không vội vàng gỡ bỏ cà vạt, cởi áo khoác ra.

Anh cứ đứng yên bất động, nhìn vào khuôn mặt của Diêu Hữu Thiên.

Mà cô lại đang cúi đầu, dung đỉnh đầu để chống lại anh. Anh chỉ nhìn thấy lông mi cô rất dài hất bóng xuống hốc mắt.

“Bị trật chân à?”

Thật ra Diêu Hữu Thiên chưa biết phải đối diện với Cố Thừa Diệu như thế nào.

Thời gian một tuần qua, anh không ở nhà, cô sống rất thoải mái.

Không hề ngờ rằng hôm nay anh sẽ xuất hiện ở đây, lại còn thái độ giống như là bắt gian ngay tại trận nữa.

Cô đột nhiên thấy mình chưa thích ứng được.

Vì vậy nghe được câu hỏi của Cố Thừa Diệu, cô thậm chí không trả lời, chỉ nhìn vào anh với ánh mắt vô hồn.

Cố Thừa Diệu chau mày nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngạc của Diêu Hữu Thiên, lặp lại lần nữa: “Cô bị trật chân rồi à?”

“Uhm” Lấy lại lý trí, Cố Thừa Diệu liếc qua chân cô, lại nhìn cô một cái, vươn tay ra định bế cô lên.

“Cố Thừa Diệu.” Diêu Hữu Thiên hét lên: “Anh làm cái gì vậy?”

Anh bắt ngờ bế cô lên, mà còn là kiểu bế ngửa như công chúa. Dựa vào ngực anh, cô chỉ cảm thấy mặt mình sắp bốc cháy rồi.

“Bỏ tôi xuống.”

.....&.....

Hết chương 102.

Lời của editor: Ngày mai lại tiếp tục nhé các mem, nay đủ 3 chương cho các mem đỡ ghiền rồi đó nha.

Mất mở hết lên rồi.

p/s lời của tác giả:

Người Trung Quốc cho rằng Tây quá tùy tiện, lần đầu gặp nhau đã lên giường, Tây thì lại cho rằng người Trung Quốc mới tùy tiện, lên giường một lần là phải cưới!!!

Vậy thật ra ai mới là người tùy tiện???

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Anh, cô không yêu nổi

“Anh bỏ tôi xuống.”

“Cô tự đi được à?” Anh đã thấy cổ chân của Diêu Hữu Thiên sưng lên rồi.

“Tôi...” Cô không tự đi được nhưng cũng không muốn để anh ôm: “Tôi không cần anh phải ôm tôi, anh để tôi xuống đi.”

Cố Thừa Diệu hôm nay rõ ràng rất bất thường.

Anh không những không trách cứ cô liếc mắt đưa tình như mọi lần mà còn có thái độ quan tâm ôm cô.

Hành động của anh không chỉ làm cô không thấy cảm động, ngược lại khiến cô lạnh hết xương sống.

Họ không phải là mối quan hệ đó, hành động này của Cố Thừa Diệu chỉ làm cho Diêu Hữu Thiên nghĩ về anh theo hướng vô cùng xấu xa.

Bây giờ đang ở bên ngoài mà cô còn bị thương.

Vậy thì có phải là anh ta đợi về đến nhà, đợi chân cô hết đau mới bắt đầu tính sổ luôn một lần hay không?

Cô không muốn đoán thử suy nghĩ của người khác theo chiều hướng tiêu cực, nhưng riêng Cố Thừa Diệu cô sớm đã thất vọng đến tận cùng.

Từ lúc anh luôn miệng gọi tên người phụ nữ khác, nhưng vẫn không thèm quan tâm đến ý nghĩ của cô mà cường bức cô.

Thì cô đã hoàn toàn không còn một tia hy vọng nào về người đàn ông này có thể đối xử với mình một cách bình thường.

Quan trọng hơn nữa là cô không muốn nợ Cố Thừa Diệu.

Cô rất cố chấp, cộng thêm những việc xảy ra vào tuần trước, hai người còn có thể sống trong hòa bình sao.

Ánh mắt của Cố Thừa Diệu nhìn vào Diêu Hữu Thiên, cô cũng không sợ mà nhìn lại anh.

Anh bế cô, cô vì sợ ngã xuống sẽ làm cho chân đau hơn, chỉ có thể ôm chặt cổ anh.

Tư thế của hai người rất thân mật, cho dù là vậy đi chăng nữa, thái độ vẫn cứ xa cách.

Liếc qua gương mặt cô một lúc, Cố Thừa Diệu buông tay, đặt cô xuống, không đụng đến chỗ chân bị đau của cô.

Nhưng giây tiếp theo, hành động của anh khiến Diêu Hữu Thiên đơ tại chỗ.

Anh khom người xuống, quay lưng về phía cô: “Lên đi.”

Diêu Hữu Thiên không có động tĩnh gì, đứng bằng một chân nên chân cô hơi mỏi, thế nào cũng không chịu dựa lên.

“Cố Thừa Diệu.” Tự cô cũng đi được, không cần đến anh.

Cố Thừa Diệu xoay mặt, ngũ quan hoàn mỹ sắc nét lúc này rất bình thản, không nhìn được ra biểu cảm, lời nói vừa rồi lại có ý dọa nạt.

“Tôi bế cô hoặc tôi công cô, chọn một trong hai cái.”

Lời nói đen tối như vậy lại còn dùng ngữ điệu bình tĩnh mà nói.

“Tôi...” Định nói là tôi không cần để Cố Thừa Diệu tránh ra, nhưng câu nói tiếp theo của Cố Thừa Diệu khiến loi của cô nghẹn trong họng không thốt lên nổi.

“Hay là cô hy vọng Triệu Bách Xuyên ra đây bế cô?”

“.....” Ai muốn Triệu Bách Xuyên ôm chứ? Cô và Triệu Bách Xuyên cũng chỉ là lần chạm mặt thứ hai thôi mà.

“Nếu không phải thì lên đi.”

Cho dù anh không yêu Diêu Hữu Thiên, cho dù anh không có tình cảm với cô.

Anh cũng không muốn giữa cô và Triệu Bách Xuyên có bất kỳ mối quan hệ nào. Người trong giới show biz nhìn thì có vẻ sạch sẽ đấy nhưng thật ra hỗn loạn vô cùng.

Thứ tình cảm này không liên quan đến việc ghen tuông.

Đơn thuần là không thích, không thích Diêu Hữu Thiên mang danh nghĩa là bà Cố gần gũi với người đàn ông khác. Chỉ thế mà thôi.

Nếu phải có tìm lý do hoặc động cơ bảo chữa cho hành động của anh ngày hôm nay cũng chỉ vì việc của tuần trước mà thôi.

Mặc dù cả tuần Cố Thừa Diệu không xuất hiện nhưng đối với Diêu Hữu Thiên anh vẫn có chút áy náy.

Diêu Hữu Thiên đứng im tại chỗ, Cố Thừa Diệu nhấc mặt đứng lên lần nữa: “Cô thích được bế hơn phải không?”

“Không cần.” Tư thế đầy quá thân mật. Diêu Hữu Thiên từ chối.

Cố Thừa Diệu lại khom lưng xuống, Diêu Hữu Thiên cắn môi, sau một hồi do dự, lại thấy con đầu truyền từ dưới chân lên, nhắm mắt dựa vào lưng của Cố Thừa Diệu.

Cảm giác được Cố Thừa Diệu đứng lên, đôi tay to lớn đặt trên đùi cô, sau đó công cô lên.

Diêu Hữu Thiên lúc đầu còn lấy tay chống trên lưng anh, cố gắng tạo khoảng cách giữa mình và anh.

Nhưng Cố Thừa Diệu dừng lại, quay mặt tròn mắt với cô: “Không muốn bị ngã thì ôm chặt cô tôi vào.”

Lưng của Cố Thừa Diệu rất rộng lại phẳng.

Tay của Diêu Hữu Thiên đặt trên lưng anh nhưng vẫn không chịu vòng lên cổ anh.

Cố Thừa Diệu cuối cùng không chịu được nữa, một tay đỡ lấy Diêu Hữu Thiên, tay còn lại kéo lấy tay cô, như vậy cả người Diêu Hữu Thiên hoàn toàn dựa sát vào lưng anh.

Không cần biết cô có đồng ý hay không, đôi tay cũng đã vòng lên cô của Cố Thừa Diệu.

Động tác này khiến cho hai người không còn bất kỳ một khoảng cách nào. Mái tóc dài của Diêu Hữu Thiên rủ xuống phía trước. Vừa vịn rơi xuống bên má của Cố Thừa Diệu.

Cảm giác nhột nhột khiến Cố Thừa Diệu không quen định quay mặt đi thì một bên má vừa đúng chạm vào miệng của Diêu Hữu Thiên.

Lần này anh không quay đi nữa, chỉ yên lặng cõng Diêu Hữu Thiên bước nhanh về phía trước.

Diêu Hữu Thiên không ngờ được môi mình lại chạm vào má anh.

Ngây người một hồi không kịp phản xạ.

Định nói anh đặt mình xuống đất nhưng anh đã cõng cô đến bãi đỗ xe ở bên ngoài rồi.

Mặt của Diêu Hữu Thiên dán lên gáy anh. Hơi thở đều tràn đầy mùi vị đàn ông thanh mát của anh.

Cảm giác ấy khiến Diêu Hữu Thiên nhắm mắt lại.

Vai anh rất rộng cũng rất chắc chắn. Dựa trên lưng anh, Diêu Hữu Thiên chỉ thấy rất có cảm giác an toàn.

Tim đập hơi nhanh, cô đột nhiên mở to mắt, nhìn vào người đàn ông đang cõng mình.

Bàn tay đặt khê lên ngực anh, tay của cô đột nhiên run rẩy.

Không thể nào. Không được.

Diêu Hữu Thiên...

Sự hỗn loạn trong lòng Diêu Hữu Thiên nổi dậy. Ở nơi Cố Thừa Diệu không nhìn thấy, sắc mặt của Diêu Hữu Thiên dần thay đổi.

Cố Thừa Diệu không thấy được mặt cô đang biến sắc, chỉ cảm giác người cô giống như đang gồng lên, có chút căng thẳng.

Hơi nướng mảy, giọng nói của Cố Thừa Diệu kèm theo sự bất mãn vô ý mà chính bản thân anh cũng không hề biết: “Ôm chặt vào, tôi không để cô ngã đâu.”

Dựa vào cân nặng này của cô anh còn chưa để trong mắt đâu.

Diêu Hữu Thiên im lặng, mím chặt môi. Cô hít một hơi thả lỏng cơ thể. Sau đó đặt toàn bộ sức nặng tựa vào người Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu đối với sự tiếp cận của cô không hề cảm thấy điều gì kỳ lạ, chỉ thấy hôm nay Diêu Hữu Thiên nghe lời hơn mọi ngày.

Bước nhanh chân ra khỏi vườn hoa.

Diêu Hữu Thiên cứ nhắm chặt mắt, mặc kệ cơ thể mình dựa vào lưng Cố Thừa Diệu.

Trong lòng sản sinh vô vàn phức tạp.

Tựa gần cổ của Cố Thừa Diệu, hơi thở của anh bao vây lấy cô. Cảm giác an toàn mạnh mẽ đến vậy, ngay cả lúc nhò được ba điệu trên cổ cũng chưa từng có.

Tim đập thình thịch.

Cố Thừa Diệu vẫn ngửi được mùi hương nhẹ nhàng trong tóc cô, mùi hương hòa trộn với mùi hoa đào khiến anh hơi thất thần.

Không, khi anh còn chưa tỉnh thì đã bị gương mặt đó làm giật mình.

Trong giấc mơ, anh ngửi thấy rõ chính là mùi hương hoa đào nhẹ nhàng này.....

Hít một hơi thật sâu, vứt đi những suy nghĩ không nên có.

Bước chân không ngừng lại.

Bầu trời tối dần, đèn đường kéo dài hình bóng của hai người, rất dài.

.....

Cố Thừa Diệu đặt Diêu Hữu Thiên ngồi lên xe, đưa cô đi khám bác sỹ.

Nhận được sự xác nhận của bác sỹ là cô chỉ bị trật chân không có vấn đề gì lớn. Đồng thời kê ít thuốc xoa bóp mang về, liền cõng Diêu Hữu Thiên ra khỏi phòng khám.

Không sai, là cõng.

Diêu Hữu Thiên không chịu để anh bế, anh chỉ có thể cõng cô thôi.

Sau khi về đến nhà, Cố Thừa Diệu tự giác cõng cô lên trên tầng.

“Cô mở cửa.” Diêu Hữu Thiên lấy chìa khóa, cô đang ở trên lưng anh, muốn mở cửa thì phải dồn trọng tâm về phía trước.

Khi bàn tay thon dài đưa chìa khóa vào ổ, sự đẩy đặn phía trước ngực vô tình chạm vào vai Cố Thừa Diệu.

Mùi hương kia nồng đậm hơn nhiều.

Cố Thừa Diệu cố gắng ý thức lại, trong đầu có tia sáng xẹt qua.

Ngoại trừ anh mất tự nhiên còn có Diêu Hữu Thiên.

Sau khi mở cửa, cô muốn bước xuống nhưng Cố Thừa Diệu kẹp chặt lấy đùi cô không buông.

Cổng cô vào phòng mới đặt xuống.

Ánh mắt rơi trên chân cô: “Cô đi tắm trước đã, đợi lát nữa tôi sẽ bôi thuốc giúp cô.”

Anh dịu dàng giống như bị nhập làm cho Diêu Hữu Thiên vô cùng bất ngờ nhưng cũng không từ chối, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Hôm nay cô rất ngoan ngoãn, Cố Thừa Diệu hơi híp mắt, nhìn vào chân cô, rồi đột nhiên đưa tay ra bế cô lên.

“Cố Thừa Diệu...”

Anh định làm gì?

Diêu Hữu Thiên sợ hãi nhưng cũng không đẩy anh ra.

“Cô tự đi được à?” Cố Thừa Diệu khẽ nhướn mày, bế cô vào phòng tắm.

Mặt Diêu Hữu Thiên ửng đỏ, cô còn chưa yêu đuối đến mức ấy đâu, lúc trước cũng không phải là chưa từng bị thương.

Chỉ có điều hành động ngày hôm nay của Cố Thừa Diệu thật sự làm cô thấy bất ngờ. Hơn nữa cô còn có một cảm giác lạ không thể diễn tả.

Bàn tay buông hai bên nắm chặt hơn.

Cô biết như thế này là không đúng, không thể.

Nhưng hôm nay cô lại không chịu được.

Ý nghĩ lóe lên trong đầu rất mạnh mẽ. Diêu Hữu Thiên bị chính mình dọa sợ.

Đợi cô lấy lại ý thức, Cố Thừa Diệu đã ra khỏi phòng tắm. Để lại cô đứng giữa phòng tắm nhìn vào chính mình trong gương.

Gương mặt xấu hổ đỏ ửng, khoe mắt ánh lên sự kiêu diễm.

Run lên một cái, Diêu Hữu Thiên mở vòi nước xịt thẳng lên mặt mình.

Không được. Diêu Hữu Thiên, ép hết những ý nghĩ trong lòng mày xuống cho tao.

Một ít cũng không được.

Người đàn ông đấy, mày không động vào được, cũng không thể nào có được...

.....

Tắm xong, Diêu Hữu Thiên nhảy lò cò ra khỏi phòng tắm. Cố Thừa Diệu vẫn đứng trong phòng đợi cô, cô thấy may là mình đã mặc đồ ngủ.

Nếu không thì lại mất mặt rồi.

Áo khoác của anh cởi ra rồi, cả vạt cũng tháo ra nốt. Anh còn mặc chiếc áo sơ mi, cởi hai nút áo trên cùng, lộ ra khuôn ngực rắn chắc.

Thấy cô đi ra, anh đứng dậy bước đến đỡ cô.

Diêu Hữu Thiên chặn tay anh lại, quay mặt không nhìn anh.

“Tôi tự mình bôi thuốc được, anh về phòng đi.”

.....

Lời tác giả: Yêu trước là thua, đây chính là quy luật!

Chương 104: Lẽ nào cô yêu tôi rồi

“Tôi tự mình bôi thuốc được, anh về phòng đi.”

Cố Thừa Diệu không hiểu tại sao cô lại đổi thái độ.

Nhìn cổ chân cô: “Cô tự bôi thuốc được à? Bác sỹ có nói phải xoa bóp cẩn thận không thì đến mai cũng không hết đau.”

“Đau thì cũng không liên quan đến anh.” Khẩu khí của Diêu Hữu Thiên hơi bức bối, cô thật sự không muốn nhìn thấy Cố Thừa Diệu, càng không muốn anh quan tâm đến mình thế này.

Cô thà rằng anh cứ như lúc trước, toàn nói lời khó chịu, độc mồm độc miệng.

Hoặc coi cô như một kẻ lạ hay người ở ghép chứ đừng tỏ ra như bây giờ.

Cố Thừa Diệu đứng bất động, sắc mặt bình thản đến mức không nhìn ra bất kỳ suy nghĩ gì.

Chỉ có đôi mắt bén nhọn quét qua khuôn mặt của Diêu Hữu Thiên.

Ánh mắt như muốn lột trần cô, nhìn vào Diêu Hữu Thiên khiến cô có cảm giác mất tự nhiên.

Bức bối, giằng xé, nhiều hơn nữa là sự bất mãn.

Sự quan tâm quá đột ngột của anh làm cho cô bức bách, cô muốn tránh xa anh một chút.

“Anh nhìn cái gì? Tôi nói là tôi có thể tự bôi thuốc, anh về phòng đi.”

Cố Thừa Diệu không những không đi mà nghiêng mặt nhìn thẳng vào mắt Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên nói xong câu nói đó lập tức cảm thấy thái độ của chính mình quả thật có chút mất lý trí.

Muốn bình tĩnh lại nhưng anh cứ nhìn chằm chằm vào cô.

Quay mặt đi không muốn đối diện với anh.

Thấy cô có ý né tránh. Cố Thừa Diệu đột nhiên nghĩ đến một ý nghĩ không thể tin nổi.

“Cô đuổi tôi đi như vậy, lẽ nào là sợ bản thân mình yêu tôi à?”

Diêu Hữu Thiên tròn tròn mắt, lập tức bác bỏ: “Ai, ai thêm yêu anh chứ? Anh đừng có tự kiêu quá thế.”

“Không phải là được rồi.” Nằm ngoài dự đoán, Cố Thừa Diệu cũng không muốn tranh cãi nhiều, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, thái độ có vẻ yên tâm hơn phần nào: “Đừng yêu tôi. Vì tôi sẽ không yêu cô đâu.”

Người mà anh yêu chỉ có một mình Yên Nhiên, sẽ không có bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Nếu cô yêu anh, người chịu thiệt sẽ là cô.

Biết rất rõ hiện thực cũng biết rõ câu trả lời này.

Nhưng trong lòng Diêu Hữu Thiên vẫn không thể không chế mà nhói đau.

Cảm giác nhói đau ấy rất nhẹ. Nhẹ đến mức nếu cô không chú ý thì không thể nào biết được.

Cơ thể được Cố Thừa Diệu bế lên lần nữa, trong lúc cô còn thất thần nên không lên tiếng ngăn cản.

Anh đặt cô ngồi lên giường, sau đó lấy thuốc bắt đầu xoa trên cổ chân cô.

Bàn tay anh rất dày, rất khỏe.

Trên những ngón tay có vài vết chai tay. Cô còn nhớ Cố Thừa Kỳ từng nhắc đến anh có hai năm ở trong quân đội.

Lực xoa trên cổ chân của cô vừa đủ. Không quá mạnh cũng không quá nhẹ.

Giống như đây là một động tác thường xuyên của anh.

Một nửa khuôn mặt anh rất anh tuấn, ngũ quan sắc nét, chăm chú nhìn vào động tác của tay, nhìn vào võ cùng thu hút.

Cô từng đọc trong sách nói là người đàn ông khi nghiêm túc rất đẹp trai.

Giật mình, không muốn để mình suy nghĩ lung tung. Diêu Hữu Thiên đánh lạc hướng sự chú ý: “Anh thường xuyên mắt xa cho người khác à? Thấy anh có vẻ rất thành thạo.”

“Không có.” Thuốc cũng ngấm gần hết, Cố Thừa Diệu lại đổ một ít ra tay: “Trước đây trong lúc luyện tập thường cùng bạn bè bị căng cơ, lâu ngày thì thạo thôi.”

Nói mới nhớ, vào trong quân đội, thật sự không còn phân biệt anh hay tôi nữa.

Không cần biết là xuất thân trong từ đâu, gia cảnh thế nào. Một khi đã vào trong đó thì không ai có đặc quyền nào nữa hết.

Chỉ có thể làm nhiều hơn, tốt hơn, giỏi hơn người khác mà thôi.

Nếu không sẽ làm gia đình mất mặt, năm đó trụ đến cuối cùng đều là thành phần tinh nhuệ....

Anh còn chưa nhắc đến huấn luyện như thế nào, Diêu Hữu Thiên đã biết. Cô nhớ đến nét sương gió trên khuôn mặt của anh cả trong hai năm thỉnh thoảng mới về nhà kia.

Cô thật sự không tưởng tượng được người như Cố Thừa Diệu mà lại chịu sống trong quân đội. Lại còn chịu đựng những điều khổ cực ấy.

Cổ chân dường như không còn đau nữa, mà Cố Thừa Diệu cũng làm xong.

Đặt chân cô xuống, anh ngừng đầu nhìn vào ánh mắt của Diêu Hữu Thiên đang chăm chú trên người anh.

Ánh mắt của cô trong sáng, long lanh vô cùng. Trong đó chiếu rõ hình bóng của anh.

Tim đập lồi một nhịp, Cố Thừa Diệu đặt thuốc lên đầu giường: “Cô đi ngủ đi, nếu có việc gì cần thì gọi tôi.”

Diêu Hữu Thiên không lên tiếng, Cố Thừa Diệu nhìn về mặt của cô, không hiểu tại sao đột nhiên cảm thấy bản thân nên nhắc nhở cô.

“Diêu Hữu Thiên, nhớ cho rõ, không được yêu tôi. Nếu không cô sẽ phải hối hận đấy.”

“Cố Thừa Diệu...” Anh, anh có thể kiêu ngạo hơn nữa hay không thể? Mặt Diêu Hữu Thiên đỏ bừng không biết là giận hờn hay là ngượng nữa: “Anh có thể không biết xấu hổ thêm tý nữa không?”

Không có là tốt nhất, Cố Thừa Diệu chỉ muốn nhắc nhở mà thôi, còn về chuyện có hay không, chỉ có bản thân cô mới biết.

Có điều anh lấy làm lạ.

Đề cô ấy yêu mình, rồi lợi dụng tình yêu của cô mà dầy vò cô, không phải là cách trừng phạt hay nhất sao?

Hành động của anh ngày hôm nay, thì coi là gì?

Chỉ có điều nhìn nét trong sáng trong ánh mắt cô, anh không biết tại sao mình lại không muốn dùng thủ đoạn ác độc đó mà đối phó với cô.

Để mà nói Diêu Hữu Thiên không tồi.

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh hôm nay của Triệu Bách Xuyên và Diêu Hữu Thiên. Anh đột nhiên lên tiếng.

“Sau này tránh xa cái tên Triệu Bách Xuyên ra, anh ta không hợp với cô.”

Anh không ghen chỉ là hiện nay họ vẫn đang là vợ chồng. Nếu cô muốn tự hủy hoại thanh danh của mình thì người bị liên lụy sẽ là anh.

Đặc biệt hơn là Triệu Bách Xuyên là một nhân vật của công chúng.

“Cố Thừa Diệu, anh đi ra ngoài cho tôi.” Diêu Hữu Thiên cảm nhận được đầu mình đang đau nhức, chỉ ước gì có thể đập cho Cố Thừa Diệu một trận.

Cái tên này quả nhiên không có lấy một câu tử tế.

Cố Thừa Diệu vẫn không đi, ngược lại còn nói một câu rất nghiêm túc: “ Lời nói của tôi là thật. Dù sao đi nữa hiện nay cô vẫn là vợ tôi trên danh nghĩa. Cô có muốn ra ngoài tìm người yêu thì cũng phải cẩn thận một chút. Đừng có dây dưa với cái tên Triệu Bách Xuyên đấy, làm xấu mặt nhà họ Cố.”

Diêu Hữu Thiên hiện giờ không chỉ thấy đau đầu, đau cổ chân mà toàn thân đều đau.

Không nghĩ nhiều mà túm lấy cái gối trên giường ném về phía Cố Thừa Diệu: “ Cố Thừa Diệu, tôi bảo anh đi ra ngoài.”

Thấy cô tức giận, Cố Thừa Diệu cũng không thêm cãi vã nữa. Đi thẳng ra ngoài.

Cửa bị đóng lại, Diêu Hữu Thiên bị mất ngủ nguyên một đêm.

Rất nhiều hình ảnh, rất nhiều , hiện lên trong đầu cô.

Cô đến quá nửa đêm mới mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Buổi sáng tỉnh dậy phát hiện cổ chân hết đau rồi, ít ra lúc bước đi không còn đau nữa.

Cố Thừa Diệu cũng có điểm lợi hại nhĩ.

Diêu Hữu Thiên đứng trong toilet, nhìn mình trong gương, sắc mặt hơi xanh, dưới mắt còn có quầng thâm.

Cô nhớ đến tối qua không dễ gì ngủ được rồi nằm mơ.

Trong mơ cô yêu Cố Thừa Diệu, tỏ tình với anh, hy vọng anh có thể ở bên cạnh cô.

Cố Thừa Diệu đồng ý, họ sống rất hạnh phúc. Nhưng khi cô tưởng rằng mình vô cùng hạnh phúc

Thì người phụ nữ kia xuất hiện.

Tôi không yêu cô, người tôi yêu là cô ấy.

Cố Thừa Diệu đẩy cô ra, đi theo người phụ nữ tên Yên Nhiên kia mà bỏ cô lại.

Cô rơi từ trên mây xuống, ngã đến mức thịt nát xương tan.

Giấc mơ đó khiến cô giật mình sợ hãi mà tỉnh dậy, giấc mơ sống động như thật ấy làm sắc mặt cô ngày càng tệ.

“Mày không thể cứ như thế này được.”

Anh ta chỉ cần mày có một lần, tại sao mày.....

Trong lòng muốn khuyên can chính mình nhưng làm thế nào cũng không thể quên được cảm giác dựa trên lưng của Cố Thừa Diệu.

Càng không thể quên sự cẩn thận dịu dàng khi Cố Thừa Diệu xoa thuốc cho cô.....

“ Cho dù mày có yêu anh ta thật đi nữa, anh ấy cũng không yêu mày đâu....”

“ Tôi sẽ không yêu cô đâu.”

Lời nói của Cố Thừa Diệu, rất dứt khoát, nhưng đấy là thật.

Tim đập mạnh hơn, Diêu Hữu Thiên rửa mặt bằng nước lạnh để khiến bản thân bình tĩnh lại.

Khi cô ra khỏi phòng, sự xiêu lòng ngắn ngủi ngày hôm qua đã bị cô chôn sâu trong lòng.

.....

Cố Thừa Diệu vừa ngồi vào bàn ăn thì nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Diêu Hữu Thiên, lại thấy quầng thâm trên mắt cô.

Ánh mắt đưa xuống chân cô: “ Chân hết đau chưa? Sáng nay cô đã bôi thuốc chưa?”

Diêu Hữu Thiên không muốn đề ý đến anh, nếu được cô thật sự không muốn ở cùng một chỗ với anh.

Cô không trả lời, Cố Thừa Diệu nhớ lại hình ảnh cô đuổi mình đi vào tối qua, cũng không nói gì nữa.

Cố Thừa Diệu phải tham dự hai cuộc họp, còn phải đến công trường.

Công việc rất bận, không thể ở nhà với Diêu Hữu Thiên, mà quan trọng là anh nghĩ cô cũng chả cần anh phải ở cùng cô.

Ăn qua loa bữa sáng, anh đứng dậy.

Lúc sắp đi, nhìn Diêu Hữu Thiên rồi nói một câu: “Nếu chân còn đau thì xin nghỉ đi.”

Cũng không thèm quan tâm đến phản ứng của Diêu Hữu Thiên, đi thẳng ra ngoài.

Diêu Hữu Thiên nhìn vào bóng anh rồi đi, bàn tay đặt trên bàn ăn nắm chặt lại.

Cố Thừa Diệu nếu anh không yêu tôi, cũng không thể yêu tôi thì tại sao phải quan tâm đến tôi?

Nếu được mong anh tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt.

Nếu cứ đối mặt với anh thế này tôi thật sự rất sợ.

Sợ tôi không giữ được trái tim mình.

Nếu như vậy thì điều dành cho cô sẽ giống như trong giấc mơ hôm qua.

Thịt nát xương tan.

.....

Cố Thừa Diệu từ công trường trở về, còn chưa kịp ngồi xuống nghỉ lấy hơi, phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa.

Tiểu Mã đứng ngoài cửa, ánh mắt dò xét.

“Tổng giám đốc Cố?”

“Có chuyện gì?”

“Tổng giám đốc Cố có một người phụ nữ tên là Luna không hẹn trước nhưng cứ đòi lên gặp anh.”

“Luna?” Cố Thừa Diệu đứng dậy: “Cho cô ta lên đây.”

Cô ta có tin tức của Bạch Yên Nhiên rồi phải không?

Luna hôm nay mặc đồ rất nghiêm túc, một bộ váy liền màu trắng, tóc uốn lọn xoăn cũng duỗi thẳng rồi.

Nhìn có vẻ bớt đi chút phong trần.

“Cố tam thiếu gia.” Khi Luna nhìn thấy Cố Thừa Diệu, mắt anh lên nét hồi hộp, nhưng sự yêu thích còn nhiều hơn: “Cuối cùng tôi cũng tìm được anh rồi.”

“Cô tìm tôi rất lâu rồi sao?” Cố Thừa Diệu nghĩ một lúc, mình chạy đến thành phố Y cũng mấy tháng rồi nhỉ: “Cô đặc biệt đến tìm tôi sao?”

“Đúng vậy.” Luna gật đầu: “Ở Bắc Đô tôi tìm anh mấy lần nhưng không tìm được. Sau đó tôi nghe nói anh đến thành phố Y.”

“Không phải cô có số điện thoại của tôi sao?” Cố Thừa Diệu nhớ là, mình đã từng đưa danh thiếp cho cô ta.

“Lúc chuyển nhà, không cẩn thận làm mất rồi.” Luna hơi ngượng.

Cố Thừa Diệu không vòng vo với cô nữa: “Cô tìm tôi có phải là có tin tức của Yên Nhiên không?”

“Uhm.” Luna vui vẻ hẳn, từ trong túi lấy ra một tấm hình, còn có một tấm thiệp đưa cho Cố Thừa Diệu: “Tôi nhận được từ tháng trước, Yên Nhiên gửi thiệp cho tôi, có cả hình chụp nữa.”

Cố Thừa Diệu nhanh tay cầm lấy, nhìn hình chụp trước, xác định người trong hình thật sự là Bạch Yên Nhiên.

Cô mặc một chiếc váy dài, đứng trên một cây cầu bắc ngang dòng nước, khung cảnh này cô hình như là đang ở.....

Để xác nhận lại dự đoán của mình, anh nhìn lại địa chỉ trên tấm thiệp.

“Lệ Giang?” Bạch Yên Nhiên đến Lệ Giang rồi?

Yên Nhiên ở Lệ Giang. Lệ Giang. Cố Thừa Diệu không ngồi yên được nữa, dường như lập tức muốn kêu người đặt vé, anh muốn bay đến Lệ Giang tìm Bạch Yên Nhiên.

Lúc này Luna đột nhiên lên tiếng khuyên ngăn: “ Tam thiếu gia, tôi nghĩ tấm thiệp này được gửi từ cách đây hơn một tháng, bây giờ chỉ sợ là Yên Nhiên đã rời khỏi Lệ Giang, dù sao cô ấy cũng không thể ở Lệ Giang mãi được đúng không? Quan trọng là cô ấy cũng nói muốn đi khắp nơi xem thử.”

Cố Thừa Diệu ngồi phịch xuống, quả thật trên tấm thiệp có nói cô muốn đi thả lỏng, đến khắp nơi tham quan.

Vậy hiện giờ cô đang ở đâu? Sao có thể dễ dàng mà tìm thấy được?

Tìm lại lạnh lẽo, Cố Thừa Diệu dường như không thể nghĩ ra bản thân phải làm thế nào mới đưa cô về lại bên mình.

Luna cũng hiểu rõ tâm trạng của anh lúc này, ngồi yên bất động, chỉ thấy sắc mặt của Cố Thừa Diệu trắng bệch, có chút không đành lòng: “ Tam thiếu gia, cho cô ấy chút thời gian, tôi nghĩ cô ấy nhất định sẽ trở về, cũng nhất định biết được anh yêu cô ấy nhường nào.”

Cố Thừa Diệu không lên tiếng, trong lòng tràn đầy áy náy và tự trách.

Tâm trạng này người khác không thể hiểu được.

Văn phòng im ắng vô cùng, điện thoại nội bộ vang lên, là giọng nói của Tiểu Mã, nhắc nhở Cố Thừa Diệu nửa tiếng nữa có cuộc họp.

Anh cuối cùng cũng lấy lại ý thức, nhìn Luna: “ Cảm ơn cô, cảm ơn cô đã mang tin tức của Yên Nhiên đến cho tôi, tấm hình và chiếc thiệp này có thể để lại cho tôi không?”

“Đương nhiên có thể.” Luna rất cảm động mà lên tiếng: “ Tình yêu của tam thiếu gia dành cho Yên Nhiên, tôi cũng thấy cảm động. Cái này vốn là định tặng cho anh.”

Cố Thừa Diệu lúc này mới nhìn thẳng vào Luna, mới phát hiện cô hơi khác với lúc trước, trên mặt có ý cười: “ Cô giúp tôi một việc lớn, nếu có việc gì cần tôi giúp cô cứ nói một tiếng.”

“ Tam thiếu gia.” Luna đột nhiên đứng dậy, mặt bình thản mà nhìn vào Cố Thừa Diệu, lời của anh giống như đang si nhục mình khiến cô khó chịu “ Anh nói vậy quá si nhục tôi rồi. Yên Nhiên là bạn của tôi, tôi hy vọng cô ấy có được hạnh phúc. Tình yêu anh dành cho cô ấy tôi thấy vô cùng cảm động. Tôi làm những chuyện này không phải để anh cho tôi gì hết.”

“ Xin lỗi.” Cố Thừa Diệu có chút hồ thẹn: “ Là tôi thất lễ. Hôm nay tôi còn phải tham dự cuộc họp, hay là hẹn khi khác, tôi mời cô ăn bữa cơm? Được không?”

“Được.” Luna cũng không dè dặt nữa: “ Tam thiếu gia anh làm việc đi, tôi về đây.”

Nói xong Luna nhanh chóng ra khỏi phòng tòa nhà của Cố Thị. Luna ngược mắt nhìn lên tòa kiến trúc chọc trời ấy, ánh mắt hiện lên sự đắc ý.

Nước cờ hôm nay rất đẹp. Cô phải ra tay từ từ, không được gấp gáp.

Hít một hơi thật sâu, Luna cũng không cần ở lại lâu, đây mới chỉ là bước đầu tiên, những thứ cô cần chuẩn bị, còn rất nhiều.

.....

Lời tác giả: Thiên Thiên động lòng rồi, huhu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105-1: Nam nữ thụ thụ bất tương thân

Khi Diêu Hữu Thiên sắp tan sở thì nhận được một cuộc điện thoại.

Người đầu dây bên kia lại chính là Triệu Nhân Uyên.(Ed: Cứ tưởng anh này hết đất diễn rồi cơ)

“ Thiên Thiên. Em phải giúp anh, lần này em nhất định phải giúp anh.”

Người đầu dây bên kia không phải là Triệu Nhân Uyên thì còn ai vào đây nữa?

Nghe ra là anh ta, phản ứng đầu tiên của Diêu Hữu Thiên là cụp máy.

Quả nhiên cô đã đánh giá Triệu Nhân Uyên quá cao, nói gì mà lần cuối cùng, kỳ thực còn rất nhiều lần sau nữa.

Loại người đó, chỉ cần hơi nể mặt hắn, cho hắn chút cơ hội thì sẽ có vô số lần cuối cùng.

Lần nào cũng là lần cuối cùng, giúp cũng không giúp hết.

Trực tiếp tắt điện thoại, Diêu Hữu Thiên hơi bực mình.

Nghĩ đến Triệu Nhân Uyên lại nghĩ đến Cố Thừa Diệu.

So với cái tên đồn rác rưởi Triệu Nhân Uyên này thì Cố Thừa Diệu quang minh lỗi lạc hơn nhiều.

Ít ra trước mặt cô anh chưa từng che giấu tình cảm của mình đối với Bạch Yên Nhiên. Cũng chưa từng muốn lừa gạt cô.

Nghĩ đến Cố Thừa Diệu tâm trạng của Diêu Hữu Thiên lại trở nên phức tạp.

Sự quan tâm của anh dành cho cô vào tối qua, tấm lưng rộng lớn, sự dịu dàng khi anh bôi thuốc cho cô.

Cô phát hiện, điều mà cô nghĩ đến nhiều nhất không còn là chuyện độc mồm độc miệng của anh, tật xấu của anh, sự kiêu căng của anh nữa.

Những điều này hình như đều bị cô gạt bỏ rồi.

Thay vào đó là sự động lòng trong khoảnh khắc cô tựa vào lưng Cố Thừa Diệu ngày hôm qua.

Cảm giác ấy, Diêu Hữu Thiên có cố gắng để mình quên đi cũng không tài nào quên được.

Cô cũng không thể phủ nhận, thời khắc ngày hôm qua, cô thậm chí hy vọng con đường ấy không có điểm dừng để Cố Thừa Diệu cứ cõng mình đi mãi.

Tay đặt lên trên ngực, Diêu Hữu Thiên không ngừng nói với chính mình, đây là một loại cảm giác sai lầm.

Cố Thừa Diệu không phải là một người cô có thể yêu. Nhưng nếu cô thật sự yêu anh rồi thì sao?

Không, không, cô không yêu Cố Thừa Diệu.

Diêu Hữu Thiên rất rồi nên cũng quên mất chuyện của Triệu Nhân Uyên, không ngờ ngay lúc tan sở lại nhìn thấy Triệu Nhân Uyên đứng chắn ở cửa công ty.

Lần này Diêu Hữu Thiên không thêm nói với anh ta một câu, lướt qua anh ta đi thẳng ra ngoài.

Nhưng Triệu Nhân Uyên nào để cô đạt được ý muốn, chặn ngay trước mặt cô: “Thiên Thiên, em không thể đối xử với anh như thế, em nhất định phải giúp anh.”

Diêu Hữu Thiên hít một hơi, trong mắt không có tí kiên nhẫn nào, nhìn vào Triệu Nhân Uyên.

Áo sơ mi công sở đơn giản bên trên đầy nếp nhăn, cũng có vài phần sương gió, dưới chân còn có một chiếc vali, nhìn có vẻ như vừa đáp máy bay về.

So với lần trước, anh ta bớt đi sự chán nản nhưng tràn đầy phiền muộn.

Ánh mắt nhìn vào cô còn đi kèm sự chỉ trích, cũng có vài phần không cam tâm.

Tâm trạng này quả thật khiến Diêu Hữu Thiên hơi bất ngờ.

Anh ta có gì mà phải không cam tâm chứ?

“Triệu Nhân Uyên, tôi nhớ là lần trước anh nói đó là lần cuối cùng đấy nhỉ?”

Lúc trước tốt xấu gì anh ta cũng còn ít phong độ quân tử, còn bây giờ thì?

“Thiên Thiên, lần này thật sự không liên quan đến anh. Thiên Thiên!” Trong lúc nói chuyện Triệu Nhân Uyên đưa tay nắm lấy tay của Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên bị anh ta nắm tay, trong lòng cảm thấy ghê tởm.

Định rút tay về nhưng Triệu Nhân Uyên lại nắm chặt cứng: “Thiên Thiên, em đừng đối xử với anh như vậy, việc anh làm sai, anh đã hối hận rồi, em có thể đừng đối xử với anh như thế này không?”

“Triệu Nhân Uyên.” Năm triệu lần trước đưa cho anh ta còn thấy thiếu à: “Anh buông tay ra. Anh mà không buông tôi sẽ gọi cảnh sát đây.”

“Diêu Hữu Thiên, em cũng nhẫn tâm thật chứ. Rõ ràng là em không muốn anh được sống tử tế.”

Triệu Nhân Uyên giận chết đi được: “Em dựa vào cái gì để anh trai em ép người bên ngân hàng không để họ cho anh vay tiền? Em biết không hiện giờ chúng tôi đang đợi khoản vay này? Tại sao em có thể làm như vậy? Lúc trước rõ ràng em đã nói hai chúng ta không còn gì hết mà.”

Diêu Hữu Thiên đơ một lúc, không rút tay ra nữa: “Anh nói cái gì? Cái gì mà anh trai tôi ép người bên ngân hàng không cho anh vay tiền? Vay cái gì?”

“Em đừng giả ngốc nữa.” Triệu Nhân Uyên bóp chặt mắt của Diêu Hữu Thiên, gương mặt tràn đầy sự bất cam: “Anh không để gì đàm phán được một hợp đồng, cần vay tiền ngân hàng. Nhưng ông anh tốt của em không biết là đã làm gì. Mấy ngân hàng đều không chịu cho anh vay tiền. Nếu không phải là cuối cùng anh tìm đường hỏi được là do anh trai của em làm. Tôi còn không biết em ác độc như vậy.”

Triệu Nhân Uyên vốn là định nói chuyện đàng hoàng với Diêu Hữu Thiên nhưng lúc này trên mặt anh ta đầy vẻ dữ tợn.

Diêu Hữu Thiên ngậy người, anh trai? Anh nào nhỉ?

“Diêu Hữu Quốc, ông anh trai tốt của em” Triệu Nhân Uyên thấy bộ dạng này của Diêu Hữu Thiên, cảm thấy dường như cô không biết chuyện này, quay mặt, thái độ thay đổi ngay tức khắc.”

Lời Ed: Mình đăng trước một nửa của chương 105 để các bạn đọc đỡ ghiền

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105-2: Nam nữ thụ thụ bất tương thân (2)

“Thiên Thiên, lần này em thật sự phải giúp anh. Nói ông anh trai tốt kia của em đừng chìa mũi nhọn vào anh nữa. Chúng ta đã chia tay rồi mà.”

Giúp anh ta? Giúp bằng cách nào?

Diêu Hữu Thiên rút tay mình ra khỏi tay Triệu Nhân Uyên, đứng thẳng lên: “Tôi không hề biết chuyện anh vừa nói, có việc gì thì đợi tôi hỏi anh tôi rồi tính.”

“Thiên Thiên, em nói câu này, quá vô trách nhiệm đấy. Chúng ta đã chia tay rồi, anh trai em còn đối xử với anh như vậy.....” Giọng nói của Triệu Nhân Uyên dừng lại chốc lát rồi đột nhiên cười ồ lên.

“Thiên Thiên lẽ nào em vẫn còn yêu anh, không nỡ để anh đi, vì vậy mới nói anh trai em làm như vậy, để anh đến cầu xin em sao?”

Anh ta còn nhớ chồng của cô là một người “bất lực”.

Diêu Hữu Thiên không thể chịu nổi nữa, không thềm nói với Triệu Nhân Uyên một câu dư thừa nào.

Anh ta đột nhiên đưa tay ra ôm lấy cô: “Thiên Thiên tốt, muốn anh thỏa mãn em thì em cứ nói thẳng. Anh đều có thể cho em. Chỉ cần em nói anh trai em để người bên ngân hàng cho anh vay tiền. Rồi cho thêm anh cổ phần của tập đoàn Chính Phát, anh đảm bảo sẽ thỏa mãn em.”

“Triệu Nhân Uyên, anh buông tôi ra.” Diêu Hữu Thiên giận muốn điên lên. Lúc trước tại sao cô lại có thể nghĩ rằng Triệu Nhân Uyên là một người đàn ông tốt chứ?

“Đừng như thế mà, anh biết em suy nghĩ rất lâu rồi. Bây giờ anh sẽ thỏa mãn em.” Triệu Nhân Uyên vừa nói vừa kéo Diêu Hữu Thiên đi về hướng bãi đỗ xe.

Diêu Hữu Thiên sao có thể để hấn đạt được ý muốn, cố gắng liều mạng giãy ra.

“Triệu Nhân Uyên, anh còn không buông tôi ra, có tin tôi sẽ báo cảnh sát không hả?”

“Em đừng giả vờ giả vệt nữa.” Triệu Nhân Uyên đâu có tin: “Đợi anh thỏa mãn em xong em sẽ biết thôi.”

Diêu Hữu Thiên không thể nhịn được nữa, cũng không cần quan tâm nơi này có người qua lại, gờ tay tát vào mặt của Triệu Nhân Uyên một cái.

“Chát” một tiếng, Triệu Nhân Uyên gánh trọn cái tát.

Trong lòng hấn bùng cháy, coi như Diêu Hữu Thiên đang làm bộ làm tịch.

Cho dù không phải là làm bộ, cũng nhất định cho là cô đã chê mình sa sút.

Sức trên tay càng mạnh hơn, quyết định phải phải kéo bằng được Diêu Hữu Thiên về xe của mình.

Anh ta chăm chú không chế Diêu Hữu Thiên, không chú ý đằng sau có người đang tiến lại gần.

Đổi phương giờ tay kéo người hấn lại, ném một cái.

Cả người Triệu Nhân Uyên bay ra ngoài. Roi bịch một cái ngã trên mặt đất.

Cánh tay của Diêu Hữu Thiên bị Triệu Nhân Uyên kéo đau, bất ngờ được thả tự do, cũng không có thời gian nhìn đến cổ tay mình.

Quay mặt ra nhìn người mới đến, ngay lúc nhìn vào mắt của Triệu Bách Xuyên thì ngấy người.

Sao anh ta lại ở đây?

Triệu Bách Xuyên vẫn là cặp mắt lạnh lẽo nhưng mang theo tia phẫn nộ, nhìn thấy Triệu Nhân Uyên, anh không cần nghĩ nhiều mà bước về phía trước đập cho hấn một cái.

Triệu Nhân Uyên không đề phòng lĩnh cả cái đập, người nghiêng sang một bên, đầu đập ngay vào nền bê tông, ngất đi.

“Cô không sao chứ?” Hạ thấp giọng còn mang ý quan tâm. Triệu Bách Xuyên đi đến trước mặt Diêu Hữu Thiên, đưa tay đỡ lấy cánh tay của cô.

“Tôi không sao.” Diêu Hữu Thiên cảm kích mà cười với anh: “Cảm ơn anh.”

Triệu Bách Xuyên nhăn mặt, nhìn vào cổ tay của Diêu Hữu Thiên bị Triệu Nhân Uyên túm chặt khi này giờ phút này đã đỏ một vòng: Thật sự không sao chứ? Có cần đi bệnh viện không?”

“Tôi không sao.” Diêu Hữu Thiên đứng thẳng người lên, cái chân hôm qua bị trẹo vừa rồi lại bị Triệu Nhân Uyên kéo đi, lúc này hình như lại âm ỉ đau rồi.

“Chân cô còn đau à?” Triệu Bách Xuyên nhớ ra chân Diêu Hữu Thiên hôm qua bị thương.

Diêu Hữu Thiên lắc đầu, đau thì không đau, nhưng hình như là vừa rồi bị kéo căng.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện nhé.” Triệu Bách Xuyên vừa nói vừa đưa tay đỡ trên eo của Diêu Hữu Thiên.

Sự đụng chạm bất ngờ ấy khiến Diêu Hữu Thiên không quen. Tránh về một bên theo bản năng: Tôi không sao, không cần đi bệnh viện đâu.”

Ánh mắt dịu dàng ấm áp đột nhiên lóe sáng, mỉm cười nói với cô: “Cô sợ tôi à?”

Diêu Hữu Thiên nhìn cánh tay anh đang đặt ở đeo cô không chịu rời đi, lạnh nhạt nói một câu: “Nam nữ thụ thụ bất tương thân.”

Triệu Bách Xuyên ngơ người, đột nhiên cười rộ lên.

Anh vốn đẹp trai tuấn mỹ, vừa cười lên giống như ánh mặt trời sưởi ấm trong mùa đông vậy.

Diêu Hữu Thiên không hiểu lời nói của mình có gì buồn cười. Triệu Bách Xuyên không cười nữa, nhưng đáy mắt không che giấu được sự vui vẻ.

“Uh, quả thật nam nữ thụ thụ bất tương thân, có điều thế nào đi nữa, cô không phải là nên cảm ơn tôi một tiếng à?”

Trong lúc nói chuyện anh không quên nhướn mắt về phía Triệu Nhân Uyên đang nằm bên lề đường.

Diêu Hữu Thiên lườm anh một cái. Giọng nói lí nhí: “Vừa rồi tôi đã cảm ơn anh rồi mà.”

Triệu Bách Xuyên nổi hứng, hai tay khoanh trước ngực: “Chỉ cảm ơn bằng miệng thôi à? Đâu phải thành ý của cô? Cô đừng quên chúng ta vẫn còn đang hợp tác đấy.”

Diêu Hữu Thiên im lặng đánh giá Triệu Bách Xuyên, cô căn bản không thêm quan tâm đến anh ta, có điều...

Người đi đường chắc là thấy Triệu Bách Xuyên hơi quen mặt, thậm chí có vài cô gái lấy điện thoại ra chụp anh, quay mặt đi, cô thực sự không thích trở thành nhân vật của công chúng, về sau luôn bị người ta soi mói.

“Để thể hiện thành ý, tôi mời anh ăn cơm trưa không?” Khi Diêu Hữu Thiên nói câu này không quên kéo Triệu Bách Xuyên nhanh chóng đi về phía trước: “Có điều anh tốt nhất là nên đi nhanh lên, tôi không muốn bị fan hâm mộ của anh bao vây đâu.”

“Được.” Triệu Bách Xuyên vừa nói vừa nhanh chóng đưa Diêu Hữu Thiên đến chiếc xe đỗ gần lề đường.”

Xe nhanh chóng rời đi, không ai nhìn thấy, bên kia đường có một người đàn ông thấp bé đã chụp lại toàn bộ những khoảnh khắc ấy, sau đó bấm một dãy số trên điện thoại.

“Cô Hà, thứ cô cần tôi đã chụp được rồi, lát nữa sẽ gửi cho cô.”

Người đàn ông thấp bé ấy gửi đoạn clip đó đi, điện thoại rất nhanh lại đổ chuông.

“Cái gì? Gửi trực tiếp cho bên tạp chí?”

Người đàn ông thấp bé nhận được sự chỉ đạo của đầu dây bên kia, cuối cùng gật đầu “Được, tôi biết rồi.”

Hết chương 105

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Không để tâm việc tôi đưa cô ấy đi phải không

Trong phòng ăn đồ Trung Quốc bài trí theo phong cách cổ xưa, hương trà nhàn nhạt phiêu đảng trong không khí. Bàn ăn là vật dụng bằng gỗ lim mang phong cách cổ xưa.

Mỗi một chiếc bàn đều được ngăn cách bằng bình phong kiểu Trung Quốc.

Âm nhạc cổ điển tuôn chảy trong phòng, vô cùng tuyệt diệu.

Diêu Hữu Thiên là người của thành phố Y, có điều cô thật sự không biết, ở tận sâu trong con ngõ nhỏ này, lại còn có một nhà hàng như thế.

Sau khi người phục vụ đi theo đã tìm một vị trí ở trong góc để ngồi, Diêu Hữu Thiên rất bất ngờ nhìn Triệu Bách Xuyên một cái: “Rất tuyệt, tại sao anh biết chỗ này?”

“Tôi là người của thành phố Y.” Sau khi Triệu Bách Xuyên chọn món xong, trả lại menu cho phục vụ, bưng ấm trà trên bàn lên rót cho Diêu Hữu Thiên một chén: “Lá trà trong này không phải trà ướp hoa bình thường, cũng không phải các loại Thiết Quan Âm hay Long Tỉnh. Mà là trà đen.”

Diêu Hữu Thiên uống một ngụm, nhíu mày: “Đây không phải là Phở Nhị.”

“Trong trà đen, cũng không phải chỉ có Phở Nhị.” Triệu Bách Xuyên cười: “Đây là trà Phục.”

Diêu Hữu Thiên nhìn động tác rót trà của Triệu Bách Xuyên: “Tôi cũng là người của thành phố Y, có điều, vốn dĩ tôi đi học ở Bắc Đô, hiện giờ hoàn toàn không tính là biết rõ thành phố Y.”

Lúc còn nhỏ theo ba đi khắp hang cùng ngõ hẻm lại biết rất rõ, thế nhưng mười mấy năm đã trôi qua, hiện giờ thành phố Y đã thay đổi rất nhiều rồi.

Rất nhiều nơi, cô đều không biết rõ.

“Tôi cũng không biết rõ thành phố Y.” Điều Triệu Bách Xuyên nói là thật: “Mấy năm nay quay phim ở bên ngoài, thật ra rất ít khi có thời gian quay về.”

Diêu Hữu Thiên gật gật đầu, bây giờ Triệu Bách Xuyên là Ảnh Đế, làm sao có thời gian ngày ngày ở trong nhà: “Hiện giờ thành phố Y cũng thay đổi rất nhiều, có rất nhiều nơi tôi đều không nhận ra nữa.”

Tên đường cũng đổi, địa danh cũng sửa lại.

“Đúng vậy. Đúng là thay đổi rất nhiều.” Triệu Bách Xuyên cười, vẻ mặt có vài phần hồi tưởng: “Tôi nhớ trước đây nơi người thành phố Y thích đi nhất chính là quảng trường Tân Nguyên.”

“Quảng trường Tân Nguyên?” Ánh mắt Diêu Hữu Thiên sáng lên: “Tôi còn nhớ quảng trường Tân Nguyên có quán trà sữa đệ nhất thành phố Y.”

“Chỗ cô nói là Đô-rê-mon phải không?” Triệu Bách Xuyên quay đầu lại, trên khuôn mặt tao nhã có chút ý cười.

“Đúng vậy. Anh cũng từng đến rồi sao? Bà chủ của quán đó rất thích Đô-rê-mon, chỗ nào trong quán cũng có.”

Khi ấy nhà họ Diêu vừa mới bắt đầu phát tài, Diêu Hữu Thiên và bạn bè thích đi đến đó nhất.

“Hương vị trà sữa của nhà họ rất ngon.” Triệu Bách Xuyên cười: “Thật ra phía sau quảng trường Tân Nguyên có một con ngõ nhỏ, ở đó mới có rất nhiều đồ ăn ngon.”

“Hạ Phong Tiểu Phở, mang hương vị của cả thị trấn.” Diêu Hữu Thiên đáp lại hai chỗ trước đây thường đến, sau đó giơ tay lên: “Còn có quán giải khát Lusa, đồ nướng trong quán bọn họ cực ngon.”

“Cô cũng đến rồi?” Triệu Bách Xuyên có cảm giác tìm được tri âm: “Vậy cô có biết bên cạnh trường trung học Vân Nham có tiệm đá bảo Bà Lão không? Nhà bọn họ chuyên làm gà nướng, hương vị hạng nhất?”

“Trước đây tôi đi học ở trung học Vân Nham đó.” Diêu Hữu Thiên nhớ đến thời đi học: “Gà nướng mà anh nói, trước đây em họ tôi rất thích ăn. Tôi thích kem xoài đá bảo trong quán bọn họ hơn, hương vị quá tuyệt.”

“Nói vậy, cô chính là đàn em khóa dưới của tôi rồi?” Nét mặt Triệu Bách Xuyên thản nhiên, nhưng lại đầy vẻ hoài niệm.

“Anh cũng là học sinh của trung học Vân Nham sao?” Lần này đến lượt Diêu Hữu Thiên kinh ngạc: “Anh là khóa thứ mấy?”

“Tôi là khóa &&. Cô thì sao?”

“Oa, tôi nhỏ hơn anh rất nhiều.” Về mặt Diêu Hữu Thiên đã hiểu rõ: “Hiện tại trung học Vân Nham đã xác nhập lại rồi, đổi thành trường cấp ba của thành phố.”

Diêu Hữu Thiên đã rời thành phố Y nhiều năm, vào kì nghỉ đông và nghỉ hè cũng sẽ quay về thăm nhà, có điều nhắc đến những nơi hồi nhỏ thường đến, và cả những món ngon thịnh hành một thời.

Cô lại nhớ vô cùng rõ ràng. Điều khiến cô bất ngờ là Triệu Bách Xuyên cũng nhớ rất rõ.

Hai người nói về thành phố Y trước đây, chủ đề câu chuyện nhiều hơn. Cũng xem như trò chuyện rất vui vẻ.

.....

Mà ở đầu còn lại của nhà hàng, Cố Thừa Diệu dẫn theo mấy người anh em của mình, đang ngồi trong phòng bao.

Cố Thừa Lân, Hồ Tư Hiền, Tống Lăng, còn cả bọn Đỗ Thanh Hiền, giống như đã hẹn trước, cùng nhìn anh.

Mấy người họ đều là người sành sỏi lão luyện, có gì ở Bắc Đô mà chưa từng chơi? Vì vậy Cố Thừa Diệu bèn đưa bọn họ đến đây.

Điều kiện ở đây không tệ, hơn nữa đồ ăn cũng chính thống, là đặc sắc chính gốc của thành phố Y.

“Nhãi con cậu thật sự không có lương tâm mà.” Đỗ Thanh Hiền dùng sức đâm lên vai Cố Thừa Diệu một cái: “Nhất định muốn chờ chúng tôi đến thăm cậu. Cũng không biết tự mình đến thăm chúng tôi.”

“Nhiều chuyện. Tạm thời không thăm được.” Cố Thừa Diệu suy nghĩ một lát: “Chờ đến Tết Trung Thu đi. Sau Tết Trung Thu, tôi sẽ về Bắc Đô.”

Tết Đoan Ngọ không về được, Tết Trung Thu nhất định phải về.

“Khỏi cần chờ đến Trung Thu nữa.” Cố Thừa Lân khoác một tay lên vai Cố Thừa Diệu: “Chọn ngày không bằng trùng ngày, nếu như hôm nay bọn anh đã đến thành phố Y rồi, vậy cậu không chạy nổi nữa. Bao ăn bao ở bao chơi.”

“Ừm. Đúng vậy.” Hồ Tư Hiền phụ họa theo: “Cậu đừng tưởng rằng bọn tôi chỉ ăn một bữa cơm của cậu là xong đâu.”

“Yên tâm, hôm nay bảo đảm cho các cậu chơi thỏa thích.”

Cố Thừa Diệu đã sắp xếp xong hết rồi. Cho dù thành phố Y không phát triển bằng Bắc Đô, nhưng cũng có một vài nơi khá thú vị.

Điện thoại của Hồ Tư Hiền đột nhiên reo lên, nhìn những người trong phòng bao một chút, anh đứng dậy đi ra ngoài nhận điện thoại.

Anh cũng học luật sư, năm nay vừa mới bắt đầu thực tập, đương nhiên là đi theo người ba Hồ Nhất Dân của mình. Có điều bởi vì Hồ Nhất Dân cũng xem như nổi tiếng ở Bắc Đô, cũng có nơi làm việc của riêng mình, cho nên anh đã bắt đầu phụ trách một vài vụ án nhỏ.

Giải thích một số điều khoản với đối phương. Hồ Tư Hiền cúp điện thoại định quay lại phòng bao, nhưng khéo mắt lại lướt đến một người quen.

Không đi vội, anh đứng đó nhìn một lát. Cuối cùng mi tâm hơi nhíu lại, xoay người đi vào trong phòng bao.

“Tam thiếu, vợ cậu đâu?” Vào phòng, Hồ Tư Hiền đẩy Cố Thừa Lân vốn đang ngồi cạnh Cố Thừa Diệu ra, tự mình ngồi bên cạnh anh.

“Cô ấy ở nhà thôi.” Lẽ ra hôm nay anh nên gọi Diêu Hữu Thiên cùng đến đây ăn cơm. Có điều theo bản năng, Cố Thừa Diệu không muốn gọi cô.

“Ở nhà?” Hồ Tư Hiền cong khóe môi lên, trong mắt có vẻ trào phúng: “Cậu chắc chắn chứ?”

Sắc mặt Cố Thừa Diệu hơi thay đổi, có chút khó hiểu nhìn Hồ Tư Hiền một cái: “Cậu có ý gì?”

“Vợ cậu đang ăn cơm với người đàn ông khác ở bên ngoài, hình như trò chuyện rất vui vẻ.”

Hồ Tư Hiền theo Hồ Nhất Dân xử lý vụ án cưỡng hiếp của Cố Thừa Diệu sớm nhất, đương nhiên cũng biết Diêu Hữu Thiên.

Quan trọng hơn là anh cũng biết Cố Thừa Diệu không muốn cưới người phụ nữ kia đến mức nào, nhưng cuối cùng lại không thể không cưới.

Anh là bạn thân của Cố Thừa Diệu, đương nhiên là đứng bên phe Cố Thừa Diệu.

“Thừa Diệu, loài sinh vật như phụ nữ, không thể cho bọn họ mặt mũi quá được, nếu không bọn họ sẽ hếch mũi lên mặt mày.”

Cố Thừa Diệu có chút xấu hổ, anh và Diêu Hữu Thiên chỉ là quan hệ vợ chồng ở bề ngoài, có điều nếu như cô thật sự ở cùng người đàn ông khác ——

“Nếu như cậu không tin, thì đi ra ngoài nhìn xem.” Hồ Tư Hiền không phải kẻ nhiều chuyện, chỉ là nhìn Diêu Hữu Thiên không thuận mắt thôi.

Thủ đoạn chơi đùa gì đây.

Phí hết tâm cơ và thủ đoạn để lấy Cố Thừa Diệu, lại không trân trọng, quay đầu quan hệ thân mật với người khác?

Cố Thừa Diệu đứng dậy. Cố Thừa Luân muốn khuyên vài câu, Tống Lăng muốn ngăn cản, nhưng anh đã lao ra ngoài rồi.

.....

Quả thật, Diêu Hữu Thiên ở bên ngoài trò chuyện với Triệu Bách Xuyên cũng xem như rất vui.

Còn chưa ăn xong một bữa cơm, đã bắt đầu gọi thẳng tên của đối phương rồi.

“Bách Xuyên anh tín Phật sao? Anh mà lại tín Phật sao?” Diêu Hữu Thiên hơi bất ngờ: “Tôi cho rằng thanh niên bây giờ đều không tin vào tôn giáo.”

“Tôi tín Phật.” Trên khuôn mặt ôn hòa của Triệu Bách Xuyên mang theo chút vẻ siêu thoát: “Cũng biết đọc kinh Phật, trong có rất nhiều triết lý khiến con người suy ngẫm.”

“Ừm. Đúng vậy.” Diêu Hữu Thiên gật gật đầu: “Mặc dù tôi không phải tín đồ của Phật, nhưng mẹ tôi thì phải. Lúc bà có thời gian, sẽ vui vẻ vào miếu thờ bái.”

“Nổi tiếng nhất ở thành phố Y chính là chùa Già Lam trên núi Vân Đình, món chay trong đó rất tuyệt.” Triệu Bách Xuyên nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: “Lần sau có cơ hội, chúng ta có thể cùng đi.”

“Được.” Diêu Hữu Thiên thật sự chưa từng đến chùa chiền ăn món chay: “Nhưng làm sao anh biết món chay ở đó rất ngon?”

“Có lúc tôi quay phim một buổi, sẽ đến chùa Già Lam nghe đại sư phụ giảng kinh.” Khi Triệu Bách Xuyên nói đến đây đã ngừng lại một chút: “Thiên Thiên, có phải sở thích của tôi rất nhàm chán không?”

“Sao có thể chứ.” Diêu Hữu Thiên lắc đầu: “Tôi cảm thấy bình thường tâm trạng của người tín Phật rất ôn hòa, chẳng trách nhìn anh có một phong thái xuất trần.”

“Thật sao?” Trên mặt Triệu Bách Xuyên hiện lên nét cười rất nhạt. Đối với sự lời khen của Diêu hữu Thiên, anh cảm thấy rất vui.

Anh ở bên ngoài quanh năm, được người khác khen ngợi là chuyện bình thường, chỉ có lời của Diêu Hữu Thiên khiến anh cảm thấy rất chân thành, không hề giả dối.

“Đương nhiên, anh ——” Lời của Diêu Hữu Thiên bị cắt ngang. Cô hoàn toàn không chú ý đến Cố Thừa Diệu từ đâu xuất hiện. Anh dùng sức lôi tay cô dậy, kéo cô sang bên cạnh mình.

Lúc này trên khuôn mặt tuấn dật cương nghị trầm đắm tức giận: “Diêu Hữu Thiên ——“

Rõ ràng hôm qua anh đã nói, bảo cô cách xa Triệu Bách Xuyên một chút.

Cô thì hay rồi, vừa xoay người, lại thân thiết với tên Triệu Bách Xuyên này..

“Cố Thừa Diệu? Tại sao anh lại ở đây?” Diêu Hữu Thiên bị động tác của anh dọa giật nảy mình. Hoàn toàn không ngờ tại sao anh lại xuất hiện.

Gương mặt Cố Thừa Diệu lạnh lùng, không nói lời nào, nhìn Diêu Hữu Thiên một cái, lại nhìn Triệu Bách Xuyên một cái.

Cánh tay anh siết Diêu Hữu Thiên rất chặt, cô dán vào người anh, có thể cảm nhận được hơi thở cứng ngắc tỏa ra khắp người anh.

Định nói gì đó, nhưng Cố Thừa Diệu đã trừng mắt nhìn cô một cái. Trong ánh mắt hàm chứa cảnh cáo, phẫn nộ và cả chỉ trích.

Cuối cùng anh đưa tầm mắt trở lại người Triệu Bách Xuyên, không lạnh không nóng lên tiếng: “Anh Triệu thật là có nhả hứng. Cũng tới đây ăn cơm?”

Ý cười ban đầu trên mặt Triệu Bách Xuyên biến mất không thấy nữa, anh đã đứng dậy.

“Tôi vừa mới gặp Thiên Thiên. Bèn cùng đến đây.”

Thiên Thiên ——

Mới có chút thời gian. Đã gọi tên thân mật như vậy rồi.

Hàm răng Cố Thừa Diệu nghiêng chặt sinh đau đớn, nhưng trên mặt lại tươi cười cực kỳ xán lạn: “Vậy thì thật xin lỗi. Vừa khéo bên tôi có vài người bạn muốn chào hỏi. Anh Triệu không để tâm việc tôi đưa cô ấy đi phải không?”

“Cố Thừa Diệu ——”

Diêu Hữu Thiên muốn kéo tay anh ra. Bạn của anh, cô không muốn quen cũng không muốn biết.

Mà biểu cảm bất gian trên giường đỏ của anh ta là thế nào vậy?

.....

【 Mãn kịch nhỏ của ngoại truyện】

Một ngày nào đó của nhiều năm sau.

Thiên Thiên: Em đột nhiên nhớ ra, em vẫn luôn nói muốn đến núi Vân Đình ăn món chay.

Tam Thiếu: Anh đi với em.

Thiên Thiên: Không cần đâu. Bách Xuyên đồng ý đưa em đi rồi.

Tam Thiếu nghiêng răng: Em tin không, anh đánh anh ta không xuống giường nổi.

Thiên Thiên: Anh nhất định phải bạo lực như vậy sao?

Tam Thiếu: Thôi được. Anh không đánh anh ta đến mức không xuống giường nổi. Đổi lại đánh em không xuống giường nổi cũng được.

Thiên Thiên: Anh dám ——

Tam Thiếu: Có gì mà anh không dám?

Dứt lời, túm Thiên Thiên ném lên giường. Sau đó XXOO.....

Quả nhiên ngày hôm sau Thiên Thiên không xuống giường nổi.

Tam Thiếu cười đắc ý: Đánh tên họ Triệu kia thì dùng tay. Đối phó với em sao, dùng chân là được rồi.

Thiên Thiên: Đó là chân sao? Phải không? (Cận bã họ Cố, anh còn có thể không biết xấu hổ thêm chút nữa không? Có thể không?)

Tam Thiếu: Chân thứ 3!!!!!!

Thiên Thiên: %& ¥ %# ¥ %/# ¥ & ¥ % *% & *% ¥ ## ¥ # %& Nín lặng nhìn trời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Nếu tôi nói rằng tôi để tâm thì sao?

Cô không biết Cố Thừa Diệu đang nghĩ gì, cũng không muốn biết.

Cô bỏ nguyên một buổi tối mới có thể khiến mình bình tĩnh lại, không còn nghĩ đến Cố Thừa Diệu.

Cũng bóp chết sự ảo tưởng cuối cùng trong lòng mình.

Vậy mà anh còn hành động như thế này, giống như là anh rất quan tâm đến cô vậy, thấy cô ở bên cạnh người đàn ông khác thì tâm trạng của anh không thoải mái.

Lẽ nào anh không biết làm như vậy càng khiến cô hiểu lầm thêm sao?

Thái độ không lấy làm vui vẻ, tâm trạng của Diêu Hữu Thiên thực ra rất phức tạp.

,

Sự đối nghịch giữa hai người đàn ông vẫn còn tiếp diễn.

“Nếu tôi nói là tôi để tâm thì sao?” Triệu Bách Xuyên không hề có ý buông cô ra, cách nhau một chiếc bàn nhỏ, trong mắt anh tràn đầy sự kiên trì không lùi bước: “Dù sao đồ cũng đã lên được một nửa rồi.”

Mà anh với Diêu Hữu Thiên quả thật đang nói chuyện rất vui vẻ.

Cầm Cố Thừa Diệu, siết chặt lại.

Diêu Hữu thiên đứng kế bên anh, cô là người nhận ra điều này đầu tiên.

,

Thu hết những suy nghĩ của mình lại, hướng mắt lên trên mặt của hai người đàn ông.

Nhìn lướt qua, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc rõ ràng.

Hôm nay Triệu Bách Xuyên mặc quần thể thao với áo phông, so với những lần trước gặp anh bớt đi vài phần điềm tĩnh, mà nhiều hơn vài nét thoải mái. Nhưng cũng không che được sự trang nhã vốn có của anh.

Cố Thừa Diệu khi đi làm chắc chắn sẽ mặc quần Tây áo sơ mi. Cả người toát lên hơi thở của dân thương mại nhưng lại không hề chợ búa. Mất sắc mày kiếm, tao nhã cao quý.

Hai người đều là những mỹ nam khó kiếm, nhưng mỗi người một vẻ.

Đương nhiên, nếu trên mặt Cố Thừa Diệu ít đi vài nét cộc cằn thì dung mạo của anh tăng thêm vài điểm cộng.

,

Nhưng thái độ khi tức giận này của anh, sắc mặt phẫn nộ khi cô ở bên cạnh người đàn ông khác.

Lại khiến cho tim cô lần nữa lồi nhồi.

Hai người đàn ông đứng đó, đẹp trai xuất chúng, đã thu hút bao ánh mắt của những bàn bên cạnh

Đặc biệt là khi thấy Triệu Bách Xuyên, ánh mắt có một chút nghi ngờ hoặc một chút thắc mắc.

Loại cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm như khi diễn xiếc này, thật đáng ghét.

Diêu Hữu Thiên nhìn vào Cố Thừa Diệu, muốn anh buông ta ra trước: Cố Thừa Diệu anh có thể đi trước được không?”

,

“Đi trước? Anh Triệu, anh để tâm đi chẳng nữa thì tôi cũng xin mạn phép.” Cố Thừa Diệu nói như thế nhưng thái độ lại không hề có ý khách sáo: “Bạn của tôi muốn gặp vợ tôi một lần. Nếu anh Triệu đồng ý thì cứ tiếp tục ngồi đợi nhé.”

Trong khi nói anh đã dắt Diêu Hữu Thiên định đi trước.

,

“Cố Thừa Diệu...” Diêu Hữu Thiên vô cùng không cam tâm, trong lòng hận không thể nào đem nghiền nát Cố Thừa Diệu: “Anh buông tôi ra, anh có biết phép lịch sự không hả?”

Không muốn luống cuống trước mắt bao nhiêu người, giọng nói của cô như vang lên từ các kẽ răng.

“Nếu cô không muốn tự đi, tôi cũng không ngại mà bế cô đâu.” Lịch sự, còn phải xem là đối với ai nữa. Cố Thừa Diệu còn nhớ người phụ nữ đang ở trước mặt mình không chịu để cho anh bế: “Cô có thể thử xem.”

Mặt Dầu Hữu Thiên đỏ bừng, cô cũng biết được cái tên này nói được sẽ làm được.

Quay mặt về phía Triệu Bách Xuyên nở nụ cười. Bữa cơm ngày hôm nay xem ra không thể cùng ăn với anh rồi.

Thái độ của cô trong mắt Cố Thừa Diệu chắc chắn là lưu luyến không rời. Sắc mặt lại đen hơn.

,

Kéo cổ tay của Diệu Hữu Thiên chặt hơn. Không đến một phút, cô đã xuất hiện trước cửa phòng riêng.

Cuộc hôn nhân này như thế nào, Cố Thừa Diệu thật ra biết rất rõ.

Xã hội thượng lưu có những cặp vợ chồng bằng mặt chứ không bằng lòng, ai làm việc nấy, cũng là chuyện bình thường.

NHưng mọi người đều rất ăn ý, muốn chơi thì cũng chơi trong âm thầm, ở nơi công cộng thì cho dù có ghé thăm đối phương như thế nào thì cũng đứng chung một chỗ như là một cặp vợ chồng hoàn hảo.

Vì vậy Diệu Hữu Thiên tươi cười với người đàn ông khác công khai như thế này. Tất cả mọi người đều thấy là không được hay cho lắm.

Hành động này vô hình chung đã tát thẳng lên mặt Cố Thừa Diệu.

.....

Hết chương 107

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Không nể mặt anh

“Kêu cô hát là nể mặt cô, cô làm như thế này là có ý gì?”

Cố Thừa Diệu sầm mặt xuống, đám người Hồ Tư Hiên không có ác ý, người ta khó có cơ hội đến thành phố Y chơi với mình 1 lần.

Cô không tiếp đón chu đáo thì thôi lại còn tỏ cái thái độ ấy cho ai xem?

Giọng nói của anh không lớn, trong phòng riêng tiếng nhạc vẫn đang vang lên có chút ồn ào.

Nhưng Diệu Hữu Thiên nghe thấy rõ ràng, còn không bỏ sót thái độ của anh.

Nể mặt?

Lạnh lùng quét qua mặt Cố Thừa Diệu một cái, cô ăn cơm với bạn cô, lúc anh lôi cô đi giữa bữa cơm thì có nghĩ đến việc nể mặt cô không?

,

Anh đã không nể mặt cô thì tại sao cô còn phải để cho anh được sĩ diện?

Cười khẩy: “Xin lỗi nhé, thể loại sĩ diện hão này tôi cũng chán! Tôi cũng không phải là ca kỹ. Các anh muốn nghe nhạc thì tìm vài cô vào đây hát cho các anh nghe là được rồi, đảm bảo là sẽ hát hay hơn tôi nhiều.”

Câu nói này càng tức chết người.

Hồ Tư Hiên cũng đứng tại chỗ, bọn họ lớn lên cùng Cố Thừa Diệu cũng được gọi là nể mặt, tình bạn cũng rất tốt.

,

Lúc trước ở Bắc Đô đùa giỡn thế nào, mọi người đều vui vẻ là được.

Lời vừa rồi cũng có ý đùa giỡn trong đó, ai biết được Diệu Hữu Thiên lại nóng tính như vậy. Hoàn toàn không nể mặt ai.

Hồ Tư Hiên nhất thời không có bậc xuống. Chỉ có thể nhìn Cố Thừa Diệu. Ý trong ánh mắt là tính tình của vợ cậu cũng không nhỏ nhỉ?

Mặt Cổ Thừa Diệu đen kịt.

Cổ Thừa Lân thấy anh muốn nổi cơn nhanh chóng kéo tay anh: “Không hát thì thôi. Đi chơi thì phải vui vẻ lên chứ. Đánh bài tiếp, đánh tiếp đi.”

Khử tay dựa vào Hồ Tư Hiền một cái: “Biết giọng cậu hay nhất, muốn thể hiện thì cậu hát một bài đi. Hát bài nào khó khó ấy. Không thì lại nói là anh em khinh thường cậu.”

,

Sắc mặt của Hồ Tư Hiền cũng chẳng tốt là mấy, Anh ta trẻ tuổi, cũng có sự kiêu ngạo của chính mình, bị người ta làm xấu mặt như thế vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Vừa rồi cũng chỉ là không nhìn nổi Diêu Hữu Thiên liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác.

Nếu chưa kết hôn thì cũng chẳng sao, nhưng kết hôn rồi thì phải chú ý một tý.

Vì vậy mới chơi trò này, nhưng ai mà biết được lại bị người ta làm xấu mặt.

,

Định châm chọc Diêu Hữu Thiên vài câu nhưng thấy hành động của Cổ Thừa Kỳ mà bỏ qua.

Đúng vậy, hôm nay chính là đến chơi với Cổ Thừa Diệu, tại sao phải mất vui chứ?

“Tôi hát thì hát, ông đây cũng để các người biết được cái gì gọi là năng lực.”

Lúc nói còn không quên liếc một cái về phía Diêu Hữu Thiên.

Nhớ lúc trước khi còn học đại học anh rất được hoan nghênh, còn từng tham gia cuộc thi ca nhạc.

,

Diêu Hữu Thiên cứ thế mà ko thèm nhìn. Cái tên con nhà giàu này từ trước đến giờ đều là mọi người phải làm theo ý họ, nào dám làm trái ý?

Coi như không nhìn thấy là được.

Hồ Tư Hiền cụt hứng, nhưng vẫn chuyên tâm vào hát.

Giọng của anh cũng rất hay, vừa cất lên thì đã có hơi hướng của nghệ sỹ.

Say sưa hát bài my love sống động như thật.

Diêu Hữu Thiên lúc này mới nhìn anh thêm vài cái.

,

Chả trách kiêu căng đến vậy, thì ra là có nguồn vốn để kiêu căng.

Nhưng mà anh ta hát hay thì đã làm sao, chả liên quan gì đến cô?

Trong lòng không thoải mái, cô không thèm lên tiếng, ngồi yên tại chỗ làm nèn.

Tổng Lăng định khuấy động không khí, nói với Diêu Hữu Thiên vài câu để bắt chuyện.

Diêu Hữu Thiên trả lời câu được câu không. Thái độ không nóng không lạnh.

,

Cổ Thừa Diệu không chủ động lên tiếng lần nào nữa, chỉ khi nào Cổ Thừa Lân nói chuyện mới đáp vài câu.

Có điều mấy lần nhìn Diêu Hữu Thiên đều thấy ý trách cứ.

Thời gian còn lại vì có Tổng Lăng và Cổ Thừa Lân không ngừng khuấy động lại nói một vài chuyện thú vị của ngày xưa.

Thời gian trôi qua cũng rất nhanh, buổi tối mọi người cũng coi như là chơi rất vui vẻ.

Cho tới khi Cổ Thừa Diệu đưa Diêu Hữu Thiên về đến nhà cũng đã là một giờ đêm.

“Điều Hữu Thiên.” Ngay khi Điều Hữu thiên định về phòng mình thì Cố Thừa Diệu kéo chặt lấy tay cô: “Hôm nay cô chơi trò gì thế?”

Điều Hữu Thiên nhìn vào cánh tay bị giữ chặt của mình, theo hướng đó mà nhìn vào mặt của Cố Thừa Diệu.

“Trò gì là trò gì?”

“Tư Hiền chẳng qua là muốn cô hát một bài, mọi người cũng náo nhiệt một chút, cô xị cái bản mặt ấy ra cho ai xem?”

Thật là vô lý hết sức.

Điều Hữu Thiên cố gắng giằng tay mình ra khỏi tay anh, không thêm quan tâm đến Cố Thừa Diệu, cũng chả có tí hứng thú nói chuyện nào với anh ta hết.

Điều Hữu Thiên quá trẻ, cô không hiểu một người đàn ông dù trẻ tuổi cỡ nào cũng ưa sĩ diện. Đặc biệt là trước mặt bạn bè.

Cố Thừa Diệu quả thực không yêu cô, bọn họ đúng là chỉ làm vợ chồng trên danh nghĩa.

Nhưng không có nghĩa là Cố Thừa Diệu muốn Điều Hữu Thiên vứt hết sĩ diện của anh trước mặt bạn bè.

Cô không thêm để ý đến anh, trong mắt Cố Thừa Diệu chính là tự vả vào mặt anh.

Cánh tay co lại, lần này anh nắm chặt hai bàn tay của Điều Hữu Thiên trong tay mình không để cô đi: “Điều Hữu Thiên, cô nói đi. Cô xị mặt ra cho ai xem?”

Hai người vừa vào cửa, điều hòa trong phòng cũng chưa kịp mở.

Trong không khí tỏa ra sự oi bức khiếp người. Ngày tháng tám, nhiệt độ nóng đến mức người ta phải khó chịu.

Cánh tay của Điều Hữu Thiên bị Cố Thừa Diệu giữ chặt bắt đầu đỏ mề hời. Cô vẫn luôn sợ nóng, Hôm nay lại mệt mỏi cả ngày chỉ là muốn nhanh chóng về phòng mình để nghỉ cho khỏe.

Đầu gối được Cố Thừa Diệu cứ dây dưa mãi không dứt.

Điều Hữu Thiên không thích anh dùng thái độ này đối xử với mình, nhưng trong lòng lại thờ phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, cho dù anh ta hung dữ với mình, cũng không muốn anh ta quan tâm đến mình như ngày hôm qua.

Trong lòng bắt đầu tính toán, lời nói ra cũng không cần kiêng dè nữa.

“Xị ra cho anh xem đấy, thì sao nào? Anh không chịu à?”

Nhìn thấy khuôn mặt của Cố Thừa Diệu ngày càng đen lại, Điều Hữu Thiên nhếch mép lộ ra ý châm chọc: “Cố Thừa Diệu, khi anh kéo tôi ra khỏi nhà hàng thì anh có nể mặt gì tôi không? Anh cũng không nể mặt thì tại sao tôi phải cho anh sĩ diện?”

Mặt Cố Thừa Diệu tối đen, trợ mắt nhìn Điều Hữu Thiên đến mức chỉ còn thiếu bốc lửa.

Cô cũng không sợ chết, nếu không xong thì cùng lắm là cắt đứt mọi khả năng.

Cố Thừa Diệu, người đàn ông này cô thật sự không yêu nổi.

“Buông tay, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ.”

Cánh tay đau nhói, sắc mặt cô cũng đổi. Cố Thừa Diệu nắm chặt tay cô kéo về phía mình.

“Tôi không biết sĩ diện? Cô liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác thì có sĩ diện nhĩ? Nếu tôi mà không đến lời cô đi, cô còn định làm gì? Đi khách sạn với tên Triệu Bách Xuyên kia? Hay là đi hẹn hò? Cô đừng có quên, cô là vợ của tôi.”

Anh không yêu cô, cũng không có nghĩa là anh sẽ nhẫn nhịn để cô cấm cho anh cặp sừng to tướng này.

Càng không cho phép cô làm chuyện này trước mặt mình.

Sức trên tay mạnh thêm, không hề quan tâm đến việc động tác này sẽ làm cho cánh tay của Điều Hữu Thiên bị đau.

“Đúng rồi. Một người vợ mà anh không hề muốn, một người vợ khi anh uống say thì có thể cưỡng bức, một người vợ mà khi anh cùng người ta lên giường nhưng lại gọi tên người phụ nữ khác. Cố Thừa Diệu, anh coi tôi là vợ của anh khi nào vậy?”

Cánh tay của Điều Hữu Thiên bị anh kéo đau, sự ngang ngược của Cố Thừa Diệu làm cô tức giận nhưng lại vứt được gánh nặng.

Đây mới chính là sự phát triển, quỹ đạo vốn có của họ.

“ Anh đã không coi tôi là vợ, bây giờ đến đây yêu cầu tôi thực hiện nghĩa vụ của người vợ, anh không thấy là anh rất buồn cười sao?”

Cố Thừa Diệu hơi khựng lại, tất cả sự chú ý đều đặt vào câu nói: Anh cùng tôi lên giường nhưng lại luôn miệng gọi tên người phụ nữ khác.

Lực trên tay thả lỏng một chút, Diệu Hữu Thiên nhân cơ hội này rút tay thoát khỏi anh. Lùi cả người về sau vài bước, sợ Cố Thừa Diệu lại lên cơn điên: “ Cố Thừa Diệu, lúc trước chúng ta đã nói, nước sông không phạm nước giếng, sống cuộc sống riêng, hy vọng anh vẫn giữ lời.”

Nói xong Diệu Hữu Thiên thật sự mệt mỏi. Quay người về phòng của mình.

Cố Thừa Diệu đứng yên tại chỗ, mọi việc tối hôm đó anh rõ ràng không nhớ nhưng lại có chút ấn tượng.

Anh tưởng rằng người mình ôm là Yên Nhiên, nhưng cảm giác lại không hề giống.

Anh cho rằng Yên Nhiên đã rời bỏ mình, thậm chí không chịu bước vào giấc mơ của anh.

Vì vậy mới liều mạng giữ chặt không buông, Nhưng không ngờ rằng người đó căn bản không phải là Yên Nhiên.

Mà là Diệu Hữu Thiên.....

Bóp trán, Cố Thừa Diệu nghĩ đến sự trách móc, châm chọc trong lời nói của Diệu Hữu Thiên lúc nãy đột nhiên mất hết sức lực.

Người anh yêu rõ ràng là Yên Nhiên nhưng lại chạm vào Diệu Hữu Thiên.

Chạm vào Diệu Hữu Thiên nhưng lại gọi tên Yên Nhiên.

Sự hỗn loạn này là gì vậy?

.....

Ngày hôm sau là cuối tuần, vì hôm trước quá mệt, Diệu Hữu Thiên ngủ đến muộn mới dậy.

Lại còn là bị điện thoại ồn quá mà dậy. Tuyên Tĩnh Ngôn gọi điện thoại cho cô, nói là khó mà có được ngày cuối tuần, nói cô đưa Cố Thừa Diệu về nhà ăn cơm.

Nhớ đến tối qua hai người vừa cãi nhau, hôm nay lại nói Cố Thừa Diệu cùng mình về nhà ăn cơm.

Diệu Hữu Thiên có chút không cam lòng.

Điều khiến cô thở phào nhẹ nhõm là Cố Thừa Diệu không có nhà.

Đợi mãi đến mười một giờ trưa cũng không thấy Cố Thừa Diệu về, Diệu Hữu Thiên chỉ còn cách gọi điện cho anh.

Bất ngờ là không ai nghe máy.

Nghĩ một lúc, Diệu Hữu Thiên tự mình về nhà.

Diệu Đại Phát hôm nay rất vui, cũng rất đặc ý.

Hôm qua ông mới từ thành phố T về, mua được hai mảnh đất thuộc khu vực trung tâm của thành phố T.

Điều này có nghĩa là việc làm ăn của ông có thể tiến đến thành phố T, dần rộng mở.

Tâm trạng vui vẻ, ý trên mặt càng nhiều.

Thấy Diệu Hữu Thiên một mình vào nhà, ánh mắt hướng về phía sau cô: “ Con rể sao không đến?”

Ông còn đang đợi con rể đến để bàn việc hai mảnh đất của thành phố T với Cố Thừa Diệu.

“ Anh ấy bận việc.” Diệu Hữu Thiên cũng không biết Cố Thừa Diệu đi đâu.

“ Bận việc? Hôm nay không đi làm thì bận việc gì được?” Tuyên Tĩnh Ngôn nghi ngờ nhìn con gái: “ Mà có việc đi chăng nữa cũng phải ăn cơm chứ?”

“ Công ty gần đây hơi nhiều việc.”

Diệu Hữu Thiên hy vọng mẹ mình đừng hỏi nữa nhưng Tuyên Tĩnh Ngôn không chịu cứ thế bỏ qua cho cô.

Liếc mắt về phía con gái, không bỏ qua sự âm thầm trong mắt cô: Con cãi nhau với Cố Thừa Diệu phải không?”

“Không có.”

Diêu Hữu Thiên lắc đầu quảy quảy: “Sao con lại cãi nhau với anh ấy chứ.....”

Giọng nói sang sảng như sấm của Diêu Đại Phát vang lên: “Thiên Thiên à, nếu như Cố Thừa Diệu bắt nạt con, con phải nói cho ba biết nhé.”

“Ba, mẹ...”

Cho dù có bị bắt nạt đi chăng nữa, cô cũng không biết phải nói như thế nào.

Diêu Hữu Thiên trong lòng hơi bức bối, nhưng trên mặt lại không tỏ rõ.

Chuông cửa ngoài cổng vang lên, Diêu Hữu Thiên nhìn vào ba mẹ, người làm đi mở cửa, người bước vào lại chính là Cố Thừa Diệu.

Sao anh lại đến đây?

.....

Hết chương 108

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Nhìn thấy Cố Thừa Diệu, ánh mắt Diêu Hữu Thiên vô cùng kinh ngạc.

Nhưng cô che giấu rất tốt, nhanh chóng đứng lên đi về phía Cố Thừa Diệu: “Anh không phải nói là anh có việc sao?”

“Đúng vậy.” Cố Thừa Diệu coi như không nhìn thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt của Diêu Hữu Thiên, chỉ nhìn về phía Diêu Đại Phát và Tuyên Tĩnh Ngôn.

Đưa những món đồ trong tay ra: “Ba, mẹ. Đây là quà mẹ con nhờ người đưa tới.”

“Bà thông gia khách sáo quá.”

Tuyên Tĩnh Ngôn đối với bên thông gia này không có điểm nào chê trách. Lễ nghĩa chu đáo, lại khách khí với họ. Người ít đến thành phố Y nhưng lễ vật thì không thiếu.

Diêu Hữu Thiên có chút bất ngờ, nhìn mẹ mình nhận đồ từ tay của Cố Thừa Diệu.

“Anh đi lấy đóng đồ này rồi mới đến à?”

Không phải chứ? Nếu Kiều Tâm Uyên kêu người đưa đồ tới, sao hôm qua không nhắc?

“Uhm.” Cố Thừa Diệu lạnh nhạt nhìn cô, sự bình tĩnh trong ánh mắt không nhìn ra vui buồn.

Vô duyên vô cớ khiến tim Diêu Hữu Thiên đập lỗi một nhịp.

Hôm Qua cô mới làm Cố Thừa Diệu mất mặt, hôm nay anh lại bày ra bộ dạng này.

Cô không muốn nghi ngờ Cố Thừa Diệu có âm mưu gì nhưng làm thế nào cũng không tin anh lại tốt đến vậy.

Lẽ nào anh là cho cô nếm vị ngọt xong rồi đợi khi về nhà sẽ tính sổ với cô sau?

Không cần biết những lễ vật kia có phải là Kiều Tâm Uyên chuẩn bị hay không, lúc này Cố Thừa Diệu đến nhà đã đủ để nói lên ý nghĩ và lập trường của anh.

“Được được được.” Giọng nói sang sảng của Diêu Đại Phát lại vang lên, không quên dùng sức vỗ vỗ vào lưng của Cố Thừa Diệu: “Bà thông gia thực sự quá khách sáo rồi. Lần sau ba đến Bắc Đô nhất định đến nhà thông gia uống vài ly.”

Cố Thừa Diệu cười nhẹ, thái độ không có ý nging bọ nhưng cũng hiện rõ sự thân thiết: “Được. Lần sau ba đến Bắc Đô nhớ nói với con. Con và Thiên

Thiên cùng đi với ba.”

“Con rẻ tốt, con rẻ tốt.” Sắc mặt của Diêu Hữu Thiên ngày càng rạng rỡ. Tiếng cười giòn rã vang khắp phòng khách.

“Thừa Diệu, con ngồi đợi một chút, sắp được ăn cơm rồi.”

“Dạ.” Có Thừa Thiệu lễ phép khom người ngồi xuống sofa, mắt nhìn về phía Diêu Hữu Thiên: “Anh ba và anh tư đâu ạ?”

“Hữu Quyền có một ca mổ, Hữu Thế gần đây bận việc chuyển thể truyện tranh, không thấy mặt mũi đâu, mẹ tìm nó mà cũng không tìm được.”

Lúc Tuyên Tĩnh Ngôn nói câu này, trong lòng còn thờ dài vài tiếng. Con cái lớn rồi, mỗi đứa đều bận việc của riêng mình.

Bọn chúng giống như trở thành người lạ vậy, một tháng khó mà thấy mặt con mình một lần, kể cả đứa ngay bên cạnh muốn ăn cơm cũng khó.

“Không sao, sau này con với Thiên Thiên siêng đến đây ăn cơm, chỉ cần mẹ không chê phiền phức là được.”

Lời của Có Thừa Diệu khiến Diêu Hữu Thiên giật mình, cái tên này hôm nay lại bị ma nhập rồi à?

“Đứa trẻ này, nói cái gì vậy, chỉ cần tụi con chịu đến mẹ không biết là sẽ vui mừng đến nhường nào nữa.”

Tuyên Tĩnh Ngôn đối với người con rẻ này càng nhìn càng vừa ý.

Cầm điều khiển tivi lên bấm: “Các con xem tivi đỡ, mẹ đi nhìn xem đồ ăn xong chưa. Xong rồi thì có thể ăn cơm.”

Nói xong thì đi vào nhà bếp.

Mà lúc này Diêu Đại Phát mới nhớ ra bản thân có việc tìm con rẻ, nói với anh về hai miếng đất ôa thành phố T mà ông mới mua được.

“Con rẻ tốt, lần sau giúp ba tư vấn một chút, cái này có thể dùng vào việc gì. Đương nhiên nếu Có Thị có hứng thú mọi người cùng nhau kiếm tiền.”

Sự nghiệp nhà họ Diêu bây giờ lớn như vậy, đương nhiên càng làm càng lớn. Trên thương trường thời gian nhà họ Có lâu hơn mình.

Diêu Đại Phát vẫn tin tưởng vào con mắt của Có Thừa Diệu lắm.

“Ba nếu ba tin tưởng con, lần sau con tự mình đến thành phố T thị sát. Đến lúc đó con có thể nói người ta mang vài phương án đến cho ba. Ba xem cái nào hay thì chọn cái đó.”

“Được, được.”

Như vậy là tốt nhất: “Gần đây giá nhà thành phố lớn mặc dù tăng lên nhưng về tổng thể vẫn không lạc quan cho lắm, mặc dù ba mua được đất rồi nhưng lại không muốn kinh doanh bất động sản, nguy hiểm quá lớn.”

“Chính xác.” Thành phố lớn thì không cần phải nói, đất của thành phố vừa và nhỏ nếu muốn phát triển cũng có thể suy nghĩ thêm.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, Diêu Hữu Thiên ngồi bên cạnh nhưng không thể nói xen vào một câu nào, nên đem sự chú ý chuyển đến tivi.

Sự xuất hiện của Có Thừa Diệu khiến cô rất bất ngờ, đối với Có Thừa Diệu cảm giác của cô ngày càng phức tạp.

Mỗi lần cô muốn cải thiện mối quan hệ với anh nhưng giữa hai người luôn xảy ra những hiểu lầm thế này thế khác.

Mà muốn cô cúi đầu trước Có Thừa Diệu, cho dù cô có cảm giác động lòng với anh cũng tuyệt đối không làm điều đó.

Tùy ý chuyển đến kênh tin tức của đài thành phố, trên tivi đang phát tin tức sinh hoạt của người dân sau đó xen vào một tin tức giới show biz.

“Theo phóng viên của đài ghi nhận. Vào lúc sau giờ chiều ngày hôm qua, ngôi sao điện ảnh hạng A Triệu Bách Xuyên cùng ăn cơm với một người phụ nữ bí mật. Người phụ nữ này hình như là nhân viên của công ty. Người chứng kiến nói rằng đã nhìn thấy Triệu Bách Xuyên đã đến công ty của người chị dâu này để đón người.”

Trên màn hình thực ra chỉ có vài tấm hình bị làm mờ, một tấm là Diêu Hữu Thiên, một tấm nữa là Diêu Hữu Thiên được Triệu Bách Xuyên ôm trong lòng, che chở cho cô đi ra ngoài.

Còn có một tấm là khung cảnh Triệu Bách Xuyên ăn cơm cùng Diêu Hữu Thiên trong nhà hàng, hai người đang nói chuyện rất vui vẻ.

Tấm hình đó chụp không được rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là khuôn mặt của Diêu Hữu Thiên.

Bàn tay cầm điều khiển của Diêu Hữu Thiên đơ tại chỗ bất động.

Đây đây đây là chuyện gì vậy? Cô chỉ là ăn bữa cơm với Triệu Bách Xuyên. Tại sao lại chiếu lên tivi rồi?

Thật ra sáng nay trên báo đã có từ sớm rồi, mà tại Diêu Hữu Thiên vừa ngủ dậy đã về nhà họ Diêu đương nhiên không xem tin tức.

.....

Cố Thừa Diệu vốn là đang cùng Diêu Đại Phát bàn chuyện miếng đất ở thành phố T, nghe thấy tên của Triệu Bách Xuyên liền ngược mắt nhìn màn hình tivi.

Diêu Đại Phát cũng nhìn theo anh, hai người đều nhìn thấy trên màn hình Triệu Bách Xuyên đang ăn cơm với Diêu Hữu Thiên, mà lại còn trò chuyện rất vui vẻ.

Phóng viên vẫn còn đang nói dự đoán thử, người phụ nữ này là ai.

Người khác thì không nhìn ra. Chứ Diêu Đại Phát tuyệt đối không thể nào mà không nhận ra con gái của chính mình.

Phản ứng đầu tiên của ông không phải là nhìn Diêu Hữu Thiên mà là nhìn Cố Thừa Diệu.

Trong con mắt sâu hút của Cố Thừa Diệu phát ra vài tia sáng, ngoài ra trên gương mặt bình tĩnh ấy không thấy được chút suy nghĩ nào trong lòng anh.

Diêu Đại Phát lại nhìn về phía con gái. Bộ dạng ngờ ngác không nói lên lời của con gái nếu đổi là lúc khác ông chắc chắn đã cười ồm lên rồi.

Nhưng hiện giờ ông cười không nổi.

Nhìn trên tivi đem mối quan hệ của con gái và cái tên ngôi sao điện ảnh hạng A kia dự đoán lung tung hết cả, tâm trạng của ông còn rối tinh rối mù hơn cả đám người dự đoán kia.

“Thiên Thiên. Đây là chuyện gì?”

Trước khi con rể lên con tức giận, Diêu Đại Phát đã lên con trước rồi.

Con gái mình có khi nào thật sự có người thứ ba, sau đó đội cho con rể cái kia chứ?

“Ba.” Diêu Hữu Thiên cảm thấy hơi oan uổng, lườm Cố Thừa Diệu một cái, phát hiện trên mặt anh chỉ là sự bình tĩnh, cô nhẹ nhàng lên tiếng: “Chẳng qua là ăn bữa cơm với bạn, còn có thể là gì chứ?”

“Ăn cơm?” Giọng nói đặc biệt còn có âm điệu địa phương thành phố Y của Diêu Hữu Phát lại vang lên: “Ăn cơm ăn đến mức được lên tivi? Còn nói con là bạn gái của cậu ta?”

“Ba.” Diêu Hữu Thiên hơi choáng váng: “Chúng con thật sự chỉ là ăn bữa cơm mà thôi. Còn nữa hôm qua anh ấy....”

Cô nhìn Cố Thừa Diệu, thật ra muốn nói hôm qua anh ta cũng có mặt.

Chỉ có điều cô chưa kịp nói Diêu Đại Phát đã nói trước: “Thiên Thiên à, không phải là ba cố ý nói con. Con bây giờ cũng đã là người có gia đình. Phải giữ khoảng cách với người đàn ông khác. Con cũng không phải là trẻ con nữa. Chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm phải phân biệt rõ ràng.”

Ông đương nhiên tin tưởng nhân phẩm của con gái mình. Nhưng Cố Thừa Diệu vẫn còn ngồi bên cạnh.

Cũng phải bày ra tự thể một tý chứ.

Sắc mặt của Diêu Hữu Thiên không lo lắng, mắt dài lườm Cố Thừa Diệu một cái, anh vẫn cứ im lặng.

Chỉ là ngay lúc này lấy mắt cái điều khiển trên tay cô sau đó chuyển sang kênh kinh tế....

“Thiên Thiên, ba đang nói con đó, con nhìn Cố Thừa Diệu làm gì?”

Diêu Đại Phát thấy con gái hoàn toàn không có bộ dạng hối lỗi, giọng nói lại to thêm vài phần.

Cố Thừa Diệu cuối cùng cũng có lòng tốt giúp đỡ Diêu Hữu Thiên, nhìn vào Diêu Đại Phát mà nói: “Ba, hôm qua thật ra con cũng có mặt.”

.....

Diêu Đại Phát khựng lại, Cố Thừa Diệu mỉm cười: “Có điều con đến sau, vì vậy đám phóng viên không chụp được con.”

Anh lại đi giải thích cho cô?

Diêu Hữu Thiên lần này lại càng kinh ngạc, ánh mắt không che giấu được sự bất ngờ.

Cố Thừa Diệu anh rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?

Lẽ ra anh phải nhận cơ hội này mà mách tội. Sau đó để ba cô giáo huấn cô một trận mới đúng chứ?

Anh.....

Diêu Đại Phát lúc này không còn gì để nói “ Dù sao con rể cũng có mặt vậy thì đương nhiên không có vấn đề rồi. Nhưng đám truyền thông này thật sự quá đáng ghê.”

“ Đúng vậy.” Cố Thừa Diệu cười hùa theo, trong lòng nổi lên suy nghĩ vài việc.

Nghĩ đến việc Triệu Bách Xuyên mặc dù là ngôi sao điện ảnh hạng A, nhưng thân phận của Diêu Hữu Thiên cũng không phải là bí mật phải che giấu.

Chỉ cần điều tra một chút thì có thể tra ra thân phận của cô, phải biết là hôn lễ ở Bắc Đô là truyền hình trực tiếp đó.

Không chỉ như vậy, họ và Triệu Bách Xuyên đã từng hợp tác, lễ cất bằng và nghi thức chào đón Triệu Bách Xuyên đều xuất hiện chung với Diêu Hữu Thiên nữa.

Hai người cùng nhau ăn cơm thật ra cũng coi như chuyện bình thường. Rốt cuộc là ai công bố tin tức này ra?

Người đó là nhằm vào Triệu Bách Xuyên hay là nhằm vào Diêu Hữu Thiên?

Chuyện này, bản thân chắc phải điều tra lại.

Thời gian còn lại, mọi người cố tình gạt bỏ tin tức này, Diêu Hữu Thiên cũng như Cố Thừa Diệu và Diêu Đại Phát càng hy vọng không nhắc đến chuyện đó nữa.

Có điều ăn cơm xong lại gọi Diêu Hữu Thiên đến thư phòng dặn dò một trận. Cũng chỉ để nói nhà họ Cố thế nào, Cố Thừa Diệu ra sao, để Diêu Hữu Thiên biết trân trọng hạnh phúc đang có.

Từ nhà họ Diệu đi ra, Diêu Hữu Thiên ngồi lên xe của Cố Thừa Diệu.

Nhìn gương mặt Cố Thừa Diệu tập trung lái xe, gương mặt màu lúa mạch tràn đầy trầm tĩnh, không nhìn ra ý nghĩ gì.

Hướng nhìn rời ra ngoài xe, lại rời lên người Cố Thừa Diệu.

“ Cảm ơn.”

Cảm ơn anh hôm nay đã đến, cảm ơn anh vừa rồi trước mặt Diêu Đại Phát không làm mất mặt cô.

Cảm ơn sự biện hộ cho cô trước mặt ba.

Cố Thừa Diệu nghe thấy hai chữ ấy, bình thần nhìn cô một cái rồi tiếp tục lái xe, chỉ là nói có hai chữ ấy mà đã khiến cho sự cảm kích trong lòng Diêu Hữu Thiên, bay hết không còn dấu vết.

.....

Hết chương 109

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Anh là một kẻ điên

Không khí trong xe vô cùng kỳ quái.

Anh im lặng không lên tiếng, Diêu Hữu Thiên cũng không phải nói chuyện gì với anh. Cứ thế cho tới khi anh bình thần nói một câu.

“ Cô nghĩ tôi giống cô à?”

Giữa buổi trưa, ánh mặt trời của ngày hè tháng tám nóng kinh người.

Điều hòa trong xe lại lạnh đến mức khiến Diêu Hữu Thiên nổi da gà.

Cô cho rằng anh giống cô? Ý của anh là gì?

“Ý của anh là gì?”

“Chả có ý gì cả.” Cố Thừa Diệu vẫn cứ tập trung lái xe, mắt không liếc lấy một cái: “Tôi muốn nói cho cô biết, lần sau tránh xa cái tên Triệu Bách Xuyên kia ra.”

“.....” Sao lại lôi Triệu Bách Xuyên vào rồi?

“Nếu cô thật sự không chịu được nỗi cô đơn có thể đi tìm người đàn ông khác. Nhân vật của công chúng như Triệu Bách Xuyên nếu cô ở bên cạnh anh ta, cô đây là sợ người ta không biết mình ‘vượt rào’ à? Hay là sợ người ta không biết cô rất có năng lực, ngay cả ngôi sao điện ảnh hạng A cũng e dè?”

“.....” Ai không chịu được nỗi cô đơn? Diêu Hữu Thiên bị lời nói của anh chọc giận.

Cố Thừa Diệu không buông tha cho cô, còn bồi thêm một câu: “Đương nhiên cô nhất quyết phải ở bên cạnh Triệu Bách Xuyên khiến tôi mất mặt. Vậy thì tôi cũng không ngại làm vài chuyện để tập đoàn Chính Phát và cô không cách nào xử lý.”

Cho dù tập đoàn Chính Phát hiện nay đã bắt đầu có chút quy mô nhưng nói thẳng ra cũng chỉ là ăn may mà thôi.

Nếu anh thật sự muốn đối phó với cô, thì vô cùng đơn giản.

Tốt nhất là cô đừng khiêu khích giới giân của anh.

Diêu Hữu Thiên nghiêng chặt răng, nghiêng tới mức đau cả răng cuối cùng tức quá hóa giận.

“Cố Thừa Diệu, anh không ngại để tôi đi tìm người đàn ông khác? Anh cũng rộng lượng quá nhỉ?”

“Dễ mà.” Cố Thừa Diệu gật đầu, dù sao anh cũng không yêu cô, nếu cô thật sự muốn chơi, anh cũng không ngăn cản: “Nếu cô thật sự muốn chơi, lần sau tôi không ngại giới thiệu cho cô vài người có thể chơi mà lại không phiền phức. So với việc cô huênh hoang như thế này, thì tôi yên tâm hơn nhiều.”

Anh cũng rộng lượng quá nhỉ, để vợ mình vui thú cùng người đàn ông khác.

“Được đấy.” Diêu Hữu Thiên cười khinh bỉ: “Tôi sẽ đợi anh giới thiệu cho tôi vài người nhé.”

“Được.” Cố Thừa Diệu thật sự cảm thấy cách này có lý, gật đầu mạnh mẽ: “Lần sau tôi giúp cô tìm một người.”

Diêu Hữu Thiên không còn nói nổi câu nào.

Cái tên Cố Thừa Diệu chính là một kẻ điên.

Nếu mình mà nghiêm túc thì mình sẽ thua mất.

.....

Thành phố Y. Biệt thự Lâm Phong.

Triệu Bách Xuyên nhìn tờ báo trải trên mặt bàn trà, trong ánh mắt tuấn mỹ hiện lên vài tia sắc lạnh.

Anh vô ý quá, không hề phát hiện có người chụp lén?

Chuông cửa vang lên. Anh mở cửa, người đứng bên ngoài lại là Hà Nhượng Băng.

Triệu Bách Xuyên nhăn mày, hai tay khoanh trước ngực, không hề có ý để Hà Nhượng Băng vào nhà.

“Không mời em vào nhà ngồi một lúc sao?”

Hà Nhượng Băng không thể diễn tả được tâm trạng của mình khi nhìn thấy những tấm hình của ngày hôm qua.

Cái tên Triệu Bách Xuyên này cô tìm đủ mọi cách để tiếp cận anh ta, cũng cố gắng thiết lập sự tồn tại trước mặt anh.

Nhưng anh thì sao? Lúc nào cũng làm mặt lạnh với cô đẩy cô ra xa hàng ngàn dặm.

Còn người phụ nữ ngày hôm qua, có điểm nào hơn cô chứ? Nhưng lại có thể khiến Triệu Bách Xuyên nở nụ cười dịu dàng với cô ta, còn che chở then thiết đến vậy.

Triệu Bách Xuyên đáng chết, người phụ nữ kia cũng đáng chết.

Trong lòng phần hận tốt cùng nhưng trên mặt lại cười tươi như hoa: “Còn giận em sao? Sau khi em đến thành phố Y, phải tốn một ít thời gian để ổn định vì vậy mới đến tìm anh hơi muộn, anh đừng giận nữa nhé?”

Triệu Bách Xuyên dùng ánh mắt như thấy quái vật mà nhìn cô ta. Không nói một câu nào định đóng cửa lại.

Hà Nhượng Băng nhanh nhẹn lách người vào, đóng cửa, đặt một cánh tay lên vai anh: “Lạnh lung với em vậy? Tuyệt tình quá thế?”

“Chúng ta có tình à? Ở đâu ra có tình để tuyệt đây.

Hà Nhượng Băng tựa cả nửa thân trên lên người Triệu Bách Xuyên: “Đừng như thế mà, nói gì đi nữa chúng ta cũng từng vui vẻ một đêm. Sao anh phải lạnh lùng như thế?”

“Cô tự đi ra hay là tôi ném cô ra.” Trên mặt Triệu Bách Xuyên ánh lên vài tia lạnh lẽo, đưa tay kéo tay của Hà Nhượng Băng ra, động tác không đến mức thô lỗ nhưng cũng thấy rõ sự mất kiên nhẫn.

“Thật là một người đàn ông vô tình.” Hà Nhượng Băng nghiêng đầu.” Haizzz, nhưng em chính là yêu cái tuyệt tình của anh.”

Lúc nói chuyện, cô không quên đưa tay lên mặt anh, đồng thời dán chặt bộ ngực cúp 36D vào người anh.

Cái cổ áo chữ V rộng của cô theo động tác này càng tuột xuống trễ hơn. Cảnh xuân bên trong dường như hoàn toàn lộ ra.

Triệu Bách Xuyên không thèm nhìn hay tay kéo bàn tay của cô ra, dùng sức đẩy, Hà Nhượng Băng bị ném ra ngoài: “Đi ra, đừng để tôi phải nói lần thứ hai.”

Hà Nhượng Băng ngay lúc sắp ngã xuống đất, thì đỡ được cơ thể mình.

Ngẩng đầu, ý lấy lòng trên mặt đã bay đi mất: “Anh đối xử với em như vậy, không sợ em phát tán những tấm hình kia sao?”

Gương mặt không cảm xúc của Triệu Bách Xuyên nhìn thẳng vào cô: “Nữ chính của đạo diễn Trương đã thuộc về cô. Nếu cô muốn ông ta đổi người thì cô có thể phát tán hình đấy.”

Hà Nhượng Băng siết chặt nắm đấm, thái độ không hề khách khí của anh bị cho là do hôm qua ăn cơm với người phụ nữ kia.

“Triệu Bách Xuyên, anh vừa bị tung scandal. Anh thật sự không sợ sẽ có một scandal tiếp theo khiến danh tiếng của anh bị xấu đi à?”

Sắc mặt của Triệu Bách Xuyên lập tức đen lại, giờ tay nắm lấy cổ của Triệu Bách Xuyên, thấp giọng nhưng kèm theo sự lãnh lẽo ghê người: “Là cô cho người theo dõi tôi?”

Hà Nhượng Băng trong lòng nảy lên sự kinh hãi, nhưng chỉ một lúc đã trở thành vẻ khốc lóc tội nghiệp.

“Em, em không biết anh đang nói gì? Em cho người theo dõi anh bao giờ?”

Diễn xuất của Hà Nhượng Băng kỳ thực không tệ, nếu không sao có thể dẫn thân vào giới show biz?

Triệu Bách Xuyên nhìn chằm chằm vào Hà Nhượng Băng, muốn tìm ra kẻ hở trong biểu cảm của cô, cô chớp mắt, hai hàng nước mắt chảy xuống.

“Em biết anh rất giận việc em chụp hình anh, nhưng chỉ vì em yêu anh mà thôi. Muốn tự cho mình một cơ hội. Anh.....”

Những lời tiếp theo không cần nói nữa, chỉ cần cúi thấp xuống ra vẻ đáng thương tội nghiệp nhìn Triệu Bách Xuyên là được rồi.

Bàn tay nắm cổ cô của Triệu Bách Xuyên thu về. Nhưng trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng: “Tránh xa tôi ra.”

“Bách Xuyên, em thật sự chỉ là thích anh mà thôi. Tại sao anh chịu tin em chứ?”

Hà Nhượng Băng diễn rất nhập vai, Triệu Bách Xuyên cũng không hề tin, đóng cửa lần nữa tiễn khách: “Hà Nhượng Băng, đừng để tôi biết được cô giờ trò sau lưng tôi. Nếu không tôi sẽ không tha cho cô đâu.”

“Anh nói người ta như thế, người ta sẽ đau lòng đấy.” Mặt Hà Nhượng Băng đỏ au: “Còn cái scandal ấy. Nếu anh đồng ý em có thể giúp anh.....”

“Không cần.” Để cô ta giúp? Chỉ e càng giúp lại càng loạn thêm.

Triệu Bách Xuyên căn bản không muốn nhiều lời với người phụ nữ trước mặt: “Nếu cô thật sự muốn giúp tôi thì tránh xa tôi ra. Tôi rất ghét trông thấy cô.”

Giọng nói lạnh lẽo không chút khách khí còn kèm rõ sự ghê tởm.

Hà Nhượng Băng giận tím ruột tím gan, nhưng trên mặt lại hoàn toàn không nhìn ra được.

“Được rồi, anh không muốn nhìn thấy em vậy em về trước đây. Ngày kia là lễ khởi quay của bộ phim, nhớ đến sớm một chút.”

Quay người rồi đi, sự nham hiểm trên mặt không che đậy được nữa. Triệu Bách Xuyên, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến anh quỳ xuống xin tôi, anh đợi đấy.

Còn người đàn bà không biết xấu hổ kia, dám giành đàn ông với cô. Cô cũng sẽ không bỏ qua đâu.

Triệu Bách Xuyên không quan tâm đến sắc mặt của Hà Nhược Băng.

Những tấm hình ngày hôm qua, chắc chắn 80% là do cô ta làm.

Ánh mắt càng sâu, lấy điện thoại bấm một dãy số.

“Giúp tôi một việc.”

.....

.....

Diêu Hữu Thiên tan sở, di Dương đã làm xong cơm nhìn thấy Diêu Hữu Thiên trên mặt nở nụ cười dịu dàng.

“Cô Diêu về rồi đấy à? Cơm nấu xong rồi, chỉ cần múc canh là ăn được.”

“Dạ, cảm ơn đi.” Diêu Hữu Thiên cười: “Dì vất vả rồi.”

“Không vất vả.” Di Dương múc canh bung lên, hai tay lau lên tạp dề nhìn vào Diêu Hữu Thiên tỏ vẻ thắc mắc: “Cô Diêu, dì có chuyện muốn bàn với cô một chút.”

“Chuyện gì ạ?”

“Hai ngày nữa là Trung Thu. Con trai đi làm việc ở thành phố S, dì muốn đến chơi lễ với nó. Vì vậy dì xin nghỉ một tuần...”

Có nghĩa là, nguyên một tuần dì không đến đây nấu cơm dọn dẹp được.

“Chỉ một tuần thôi ạ? Vậy không sao đâu, dì đến chỗ con chơi lễ đi.”

“Tốt quá, cảm ơn cô Diêu.” Di Dương cười cười: “Vậy hôm nay dì về trước, cô ăn cơm xong xong thì bỏ bát vào bồn, sáng mai dì đến rửa.”

Chào Diêu Hữu Thiên xong di Dương cời tạp dề đi về.

Ở cửa gặp được Cố Thừa Diệu, đem chuyện xin nghỉ nói với anh lần nữa.

Cố Thừa Diệu phóng khoáng đồng ý. Cũng nhờ vậy Cố Thừa Diệu mới nhớ ra còn hai ngày nữa là đến lễ Trung Thu mà anh cũng đã đồng ý với Uông Tú Nga sẽ về Bắc Đô chơi lễ.

.....

Không khí trên bàn ăn yên tĩnh dị thường.

Diêu Hữu Thiên tập trung ăn cơm, Cố Thừa Diệu cũng âm thầm động đũa.

Từ sau ngày hôm ấy, bọn họ cũng coi như là bình yên vô sự.

Tiến độ công trình nhanh hơn dự kiến. Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu lại có công việc của riêng mình phải làm.

Thời gian chạp mặt chỉ có vào thời điểm ăn sáng và ăn tối.

Cố Thừa Diệu giải quyết hết phân nửa đồ ăn, bỏ bát xuống nhìn Diêu Hữu Thiên: “Sáng mai thu xếp hành lý, chuẩn bị về Bắc Đô.”

Diêu Hữu Thiên khựng lại, đây là câu đầu tiên mà anh nói với cô suốt nửa tháng nay.

“Về Bắc Đô có việc à?”

“Nghỉ lễ với bà nội.” Cố Thừa Diệu rất thân với Uông Tú Nga. Những năm vừa rồi nếu không có chuyện gì đặc biệt, đều cố gắng sắp xếp thời gian ở cùng Uông Tú Nga.

Lần này đến thành phố Y, đã mấy tháng rồi anh không gặp Uông Tú Nga.

Điều Hữu Thiên im lặng, cô định nghỉ lễ với ba mẹ.

“Có chuyện gì ạ?” Cố Thừa Diệu đợi không thấy câu trả lời của Điều Hữu Thiên, nhướn mày lên.

“Không có.”

Điều Hữu Thiên lắc đầu, Điều Hữu Quốc và Điều Hữu Gia đều ở Bắc Đô, coi như là đi thăm anh trai vậy.

Cố Thừa Diệu nhận được câu trả lời chính xác, cũng không nói gì nữa. Nhưng vừa đi được vài bước chợt dừng lại.

Xoay người đối diện với Điều Hữu Thiên, ánh mắt lóe lên: “Hy vọng lần này cô sẽ không giống như lần trước.”

Lần trước? Lần trước là lần nào? Điều Hữu Thiên đầu đầy dấu hỏi nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Cố Thừa Diệu anh thật quá đáng

Lần trước? Lần trước là lần nào?

Điều Hữu Thiên không hiểu lắm.

Thấy trên mặt cô vẫn chưa hiểu, Cố Thừa Diệu cchaam chọc nhếch mép: “Lần trước đám người Hồ Tư Hiền đến chơi, cô làm vứt hết mặt mũi của tôi coi như bỏ đi. Hy vọng cô cùng tôi về Bắc Đô, tự biết phải làm như thế nào, nói năng ra sao. Nếu không lần sau đến thăm nhà cô, tôi không ngại mà trả thù từng tý một.”

Họ là cặp vợ chồng trên danh nghĩa, nếu ngay cả sự tôn trọng cơ bản cũng không làm được, bà nội không nhìn ra vấn đề mới lạ.

Điều Hữu Thiên mấp máy môi nhưng cả nửa ngày cũng chưa hồi hồn.

Liên tưởng đến việc lần trước anh đến thăm nhà cô nhiệt tình như thế là để lần sau cô đến nhà anh cũng phải làm y như vậy đúng không?

“Cố Thừa Diệu.” Anh cho rằng cô là người không hiểu chuyện thế à?

Sẽ làm mất mặt anh trước mặt người lớn sao?

Cố Thừa Diệu, anh thật quá đáng.

.....

Tháng chín ở Bắc Đô, thời tiết oi bức lại còn hơi khô.

Trung Thu mặc dù gọi là mùa thu thực ra là hỏ mùa thu ra oai, cảm giác còn nóng hơn cả mùa hè, Nhiệt độ cao hơn ba mươi mấy độ, có kẻ vất người ra nước được rồi.

Điều Hữu Thiên mặc dù học ở Bắc Đô bốn năm nhưng về thời tiết của Bắc Đô cô vẫn còn không thể chịu được.

Không khí ô nhiễm nghiêm trọng, xe cộ tắc nghẽn, khí hậu khô hanh. (Ed: sao mình cứ có cảm giác đang diễn tả thời tiết của Bắc Kinh thế nhỉ?)

Đương nhiên, sự khó chịu này cũng không ảnh hưởng gì đến tình cảm của cô dành cho Bắc Đô.

Dù sao đi nữa cũng là nơi mình đã sống bốn năm, thời đại học vui nhất, đẹp đẽ nhất đều ở đây.

Vừa đến Bắc Đô, việc đầu tiên đương nhiên là về nhà họ Cố chào hỏi người lớn trong nhà.

Uông Tú Nga thấy Cố Thừa Diệu về nhà, vô cùng vui vẻ.

Trong lòng vốn yêu thích Điều Hữu Thiên, cứ kéo tay Điều Hữu Thiên hỏi không ngớt.

“Cũng không ở Bắc Đô, cũng đừng chạy đi đâu nữa. Cứ ở đây, phòng của Thừa Diệu bà đã cho người dọn dẹp rồi.”

“Dạ.” Cố Thừa Diệu không phải dối.

Lúc trước dọn đến căn hộ, cũng chỉ vì nó gần công ty.

Về phương diện tình cảm, sống trong nhà lớn cùng Uông Tú Nga anh không hề ngại.

Ánh mắt liếc qua Diêu Hữu Thiên, Uông Tú Nga cũng nhìn cô: “Thiên Thiên à, con không để ý chuyện ở lại đây vài hôm chứ, ở đây chơi với bà già này được không?”

“Sao lại ngại chứ bà nội. Bà không chê bọn con ồn ào là mừng rồi.”

“Làm gì có chuyện chê.” Uông Tú Nga tuổi đã cao, mặc dù chuyện trong nhà không cần bà lo lắng nhưng người cao tuổi đều thích náo nhiệt: “Các con mà chịu sinh cho bà một đứa chất, bà còn vui hơn nữa.”

Diêu Hữu Thiên hơi xấu hổ, không tìm được câu đối đáp chỉ e thẹn cúi đầu.

Uông Tú Nga cho rằng cô xấu hổ nhưng không bỏ qua: “Thừa Diệu à. Bà tuổi đã cao, không mong điều gì khác, con mau chóng tìm người nối dõi cho nhà họ Cố chính là sự hiếu thuận tốt nhất với bà rồi.”

Cố Thừa Diệu kéo tay Uông Tú Nga, bất ngờ không phản ứng kịp. Chỉ ngoan ngoãn gật đầu: “Bà yên tâm, con nhất định sẽ cho bà bế cháu.”

“Được được được.” Uông Tú Nga cười rộ lên, trên gương mặt đầy nếp nhăn nhưng rất có tinh thần.

“Các con ngồi máy ba về cũng mệt rồi. Cứ về phòng nghỉ ngơi đi.” Uông Tú Nga nói đến đây lại đưa ánh mắt kỳ lạ về phía Cố Thừa Diệu: “Mấy lần trước con về đều rất vội vàng. Bà thấy Thiên Thiên cũng chưa tham quan hết khung cảnh của vườn hoa nhà chúng ta. Bây giờ hoa quế bên vườn phía Tây nở rồi, hoa quýt bên vườn phía đông đang vào mùa. Đợi lát bột nóng đưa Thiên Thiên đi xem một vòng, khi nào ăn cơm thì quay về là được.”

“Dạ.” Cố Thừa Diệu gật đầu, kéo tay Diêu Hữu Thiên: “Bà nội cũng nghỉ ngơi đi, con đưa cô ấy đi tham quan một vòng.”

“Đi sớm về sớm.” Uông Tú Nga nhìn hai người tay trong tay, không biết hài lòng đến mức nào.

Nhìn điệu bộ này chắc tình cảm cũng không tồi, ngày bà được bế cháu cũng gần tới rồi.

Diêu Hữu Thiên ngay lúc Cố Thừa Diệu nắm tay nhất thời cứng người.

Nhưng nghĩ lại đây chỉ là Cố Thừa Diệu đang diễn kịch trước mặt Uông Tú Nga, cô tự thả lỏng chính mình.

Chỉ là diễn kịch mà thôi, đừng quá chú ý, nắm tay thì có gì đâu?

Diêu Hữu Thiên nghĩ như vậy nhưng vẫn không sao đòi được sự chú ý trên bàn tay của Cố Thừa Diệu.

Rắn chắc, mạnh mẽ, ấm áp.

Đem bàn tay cô nắm nhẹ, nhiệt độ ấy truyền từ ngón tay đến tận sâu trong tim cô.

Cô cảm nhận rất rõ, lòng bàn tay mình toát ra lớp mồ hôi mỏng.

Trời quá nóng, cô tự nói với mình điều ấy.

Ánh nhìn nơi khoe mắt vô thức mà đặt trên người Cố Thừa Diệu.

Anh hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt của cô, yên lặng dắt tay cô rời khỏi phòng của Uông Tú Nga.

.....

Từ hợp viện* của nhà họ Cố rất lớn. Dọc hai bên hành lang đều là kiến trúc kiểu Trung mang đầy hương sắc cổ điển.

*Từ Hợp Viện: tức là dạng kiến trúc nhà kiểu cổ của Trung Quốc thời xưa, từ cửa bước vào sẽ thấy hai bên phải, trái trước mặt đều là những gian nhà nhỏ. Được chia làm 4 gian: Gian chính là gian nhà ngay trước mặt, hai gian hai bên là gian phía Tây và gian phía Đông, đằng sau gian nhà chính là một gian nữa gọi là gian sau, tổ hợp theo hình chữ U. Bạn nào muốn tìm hiểu rõ hơn thì lên Google nhé.

Vừa ra khỏi phòng của Uông Tú Nga, đi thêm một đoạn nữa, khi Diêu Hữu Thiên thấy tay mình sắp bị đốt cháy thì Cố Thừa Diệu cũng buông tay cô ra.

Cảm giác tay đột nhiên bị thả ra, mất đi nhiệt độ qua lớp da thì trong lòng Diêu Hữu Thiên đột nhiên có vài phần mất mát.

Lắc đầu để không nghĩ đến sự tiếp xúc ngắn ngủi ấy. Tất cả đều là ảo giác của cô.

Đang diễn kịch. Diễn kịch mà thôi.

Nói đến diễn kịch, cô không nhận được lại nhìn Cố Thừa Diệu một cái. Tên này không làm diễn viên thật đáng tiếc. Diễn xuất không phải loại thường đâu.

Nhìn anh ta lừa bà nội xoay vòng vòng như thế, nếu không phải cô biết rõ bản tính của anh ta, nói không chừng cô cũng tưởng rằng anh nói đều là thật.

Cố Thừa Diệu không phải là không cảm nhận được ánh mắt của Diệu Hữu Thiên. Với anh mà nói nếu diễn kịch thì diễn trước mặt bà nội là được, những lúc khác thì thôi.

Cũng không có tâm trạng đưa Diệu Hữu Thiên đi tham quan khung cảnh xung quanh nhà.

Dù sao cũng nghỉ ở đây, cô muốn xem thì tự mình đi xem là được rồi.

Vừa đi hết hai hành lang hình vòm cung, Diệu Hữu Thiên đã ngửi thấy trong không khí phảng phất mùi hoa quế nhàn nhạt. Càng hướng về sau, mùi thơm càng nồng.

Mặc dù Diệu Hữu Thiên đã kết hôn với Cố Thừa Diệu, nhưng vẫn luôn sống trong căn hộ. Còn chưa quen thuộc nơi này.

Đi qua cánh cửa cuối cùng, khu vườn nhỏ phía trong có ba gian phòng, đây chính là nơi ở của Cố Thừa Diệu.

Mà trong khu vườn nhỏ này có trồng hai cây hoa quế.

Diệu Hữu Thiên ngắm nhìn gian nhà bố trí rất tao nhã, trong mắt có vài phần cảm thán: “Thơm quá.”

“Hoa quế ở đây không tính là nhiều, vườn phía Tây còn nhiều hơn.” Vườn phía Tây ngoài hoa quế còn có một số thực vật quý hiếm.

Diệu Hữu Thiên gật đầu nhưng không nói gì thêm.

Nhà họ Cố lớn như vậy, chỉ riêng công việc dọn dẹp cũng đã tốn biết bao nhiêu sức lực rồi. Vậy mà cũng sắp xếp rất tốt thật hiếm thấy.

Bây biện ngăn nắp không có tí hỗn loạn nào.

Vào buổi chiều, hơi nóng trên mặt đất vẫn rất nặng. Cố Thừa Diệu không có ý định đưa Diệu Hữu Thiên đi tham quan, Diệu Hữu Thiên cũng không định để anh đi cùng.

Hai người cùng chung ý nghĩ là về phòng của mình.

Đưa Diệu Hữu Thiên vào nhà, người giúp việc đã mang hành lý của hai người vào từ sớm rồi đặt ngay giữa phòng.

Cố Thừa Diệu nhìn Diệu Hữu Thiên: “Nếu cô mệt thì có thể đi nghỉ trước, còn lâu mới đến bữa tối.”

Diệu Hữu Thiên thật ra không mệt, chỉ thấy nóng bức suốt chặng đường, cảm giác dính nhớp trên người rất khó chịu, muốn đi tắm.

“Tôi muốn đi tắm.”

Cố Thừa Diệu nâng tay chỉ vào hai bên: “Bên trái là toilet, bên phải là phòng sách. Cạnh phòng sách có một phòng nhỏ. Hôm nay tôi sẽ ngủ ở đó. Cô ngủ ở đây đi.”

Nói xong anh đi thẳng vào phòng sách.

Diệu Hữu Thiên đánh giá căn phòng mình đang đứng, khác với phong cách cổ điển kiểu TRung Quốc ngoài kia.

Đồ nội thất trong phòng sắp xếp, lắp đặt toàn bộ đều là hiện đại hóa. Vô cùng đơn giản rộng rãi.

Nhìn có vẻ như sau này mới tu sửa. Mặc dù Cố Thừa Diệu không thường sống ở đây nhưng Diệu Hữu Thiên vẫn có thể nhận ra mùi hương nồng đậm của Cố Thừa Diệu.

Hôm nay anh cũng không tồi, biết nhường gian phòng ngủ này cho cô, bản thân đi ngủ gian phòng nhỏ.

Hít một hơi, Diệu Hữu Thiên lấy quần áo trong vali ra đi vào phòng tắm.

Tắm xong, nhiệt độ trong phòng cũng hạ xuống. Diệu Hữu Thiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Có điều cô tìm khắp nơi trong phòng mà không thấy máy sấy tóc.

Nhường nhường này, cô chỉ có thể đến phòng sách tìm Cố Thừa Diệu định hỏi xem máy sấy tóc ở đâu.

Cố Thừa Diệu lại không ở trong phòng sách. Chiếc bàn bên tay trái có để vài chứng từ, còn có một chiếc laptop. Bên phải là một bức tường đầy áp

sách.

Bên cạnh giá để sách có hai chiếc kệ, bên trên có rất nhiều bình hoa cổ.

Cô không hiểu về đồ cổ nhưng những chiếc bình hoa này nhìn sơ cũng biết không phải là đồ giả.

“Cố Thừa Diệu?”

Anh ta đi đâu rồi nhỉ? Lát nữa là đến giờ ăn cơm rồi, lẽ nào anh ta lại đi ra ngoài rồi, bỏ cô ở lại đây một mình hả?

Diêu Hữu Thiên biết rõ nơi này không có máy sấy tóc. Nhưng chân lại không nghe lời mà bước đến gần chiếc bàn đọc sách.

Laptop vẫn bật nhưng đang ở trạng thái tắt màn hình.

Ngón tay vô tình chạm vào con chuột, cả màn hình hiện đầy những đường xanh đỏ.

Cố Thừa Diệu chơi cổ phiếu?

Diêu Hữu Thiên không hiểu rõ về cổ phiếu, ánh mắt lướt trên những giấy tờ trên mặt bàn. Là giấy tờ của GC, còn có hai bản hợp đồng.

Cô nhớ là cô có nghe Cố Tĩnh Đình từng nhắc đến, Cố Thừa Diệu cùng bạn bè mở một văn phòng tên là GC.

Một giọt nước rơi từ trên tóc xuống mu bàn tay, cô mới nhớ ra mục đích đến đây của mình.

Kéo ngăn kéo của bàn đọc sách. Biết rõ là không thể có máy sấy tóc ở đây nhưng vẫn muốn thử xem có khi Cố Thừa Diệu vứt bừa.

Ngăn kéo đầu tiên không có.

Ngăn kéo thứ hai không có.

Khi Diêu Hữu Thiên kéo chiếc ngăn kéo thứ ba vẫn không tìm thấy máy sấy tóc định đóng lại thì ánh sáng kim loại ở một góc nhỏ khiến cơ thể cô đông cứng tại chỗ không thể cử động nổi.

Mặt trời bắt đầu hạ về phía Tây, ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng cũng đã bớt chói mắt mà dịu đi nhiều.

Nhưng Diêu Hữu Thiên bị ánh sáng kim loại kia chiếu vào mắt chói đến mờ không ra.

Ngón tay đưa về phía trước, cô nhặt chiếc hoa tai ấy lên.

Đúng vậy, chỉ là một chiếc hoa tai hình bướm.

Kim cương đính trên bề mặt không lớn nhưng lại hiện lên vẻ tinh xảo, rất đáng yêu, cô dường như có thể tưởng tượng ra hình ảnh chiếc hoa tai này nằm trên tai sẽ như thế nào.

Cố Thừa Diệu, anh...

Tm đập nhanh có chút gấp gáp. Còn có chút phức tạp mà chính cô cũng không hiểu. Cô còn chưa ổn định được tâm trạng thì có giọng nói cất lên đột ngột.

“Cô đang làm gì ở đây?”

.....

Lời tác giả: Một đoạn đối thoại nhỏ

Thiên Thiên: Haizzz, gần đây chả có gì vui cả.

Cố tam thiếu gia: Haizzz, gần đây chả có gì vui cả.

Thiên Thiên: Sao anh lại nhại giọng em thế?

Cố tam thiếu gia: Anh nhại em? Không có thịt để ăn thì vui cái nỗi gì?

Thiên Thiên: Cút xéo. Anh là tên háo sắc.

Cố tam thiếu gia: Hừ. Em không vui cũng chả phải là do thiếu thịt sao?

Thiên Thiên: Anh chết đi. Em không vui là vì gần đây đám người này bắt đầu ương bướng rồi. Anh cho rằng ai cũng giống anh sao?

Cố tam thiếu Gia:cạn lời.

Lời Ed: Yên tâm, yên tâm, nhờ chiếc hoa tai ấy 2 anh chị mới đến với nhau đấy.

Sắp có kịch vui để xem rồi các mem ơi...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tên khốn từ đầu đến chân

“Cô ở đây làm gì?”

Diêu Hữu Thiên đứng bật dậy. Chiếc hoa tai trong lòng bàn tay không kịp đặt về vị trí cũ, bị cô nắm chặt.

Ngẩng đầu, Cố Thừa Diệu đã về phòng đang đứng nhìn chăm chăm vào cô, trong mắt tràn đầy thắc mắc.

Cố Thừa Diệu chưa từng thấy Diêu Hữu Thiên trong bộ dạng này.

Cô vừa tắm xong, mặc một chiếc váy liền màu trắng sữa.

Mái tóc đen dài còn ướt, thỉnh thoảng lại có giọt nước rơi xuống.

Cô đứng yên, vẻ mặt hiện rõ sự bất an. Ánh mắt nhìn anh cũng có chút kỳ lạ.

Nhìn thẳng vào mắt cô, Cố Thừa Diệu phát hiện tâm trạng của mình cũng rất kỳ lạ.

Anh rõ ràng thấy được sự chột dạ, sự lo sợ trong ánh mắt cô, cộng thêm sự mất tự nhiên.

Cô đã làm gì rồi à?

Diêu Hữu Thiên nắm chặt chiếc hoa tai ấy, nuốt nước bọt: “Tôi tìm máy sấy tóc.”

Tìm đập nhanh, bản thân cô cũng không hiểu tại sao ngay giây phút đầu tiên không đưa chiếc hoa tai ra hỏi anh, hoặc là cất nó về vị trí cũ.

“Đây là phòng sách.” Cố Thừa Diệu dùng thái độ nhìn người ngu ngốc mà liếc về phía cô, không hề bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nhỏ nào trên mặt cô: “Máy sấy tóc nằm ở hộc tủ cuối cùng trong phòng tắm.”

“Vậy, vậy à?” Diêu Hữu Thiên gật đầu. Ngượng ngùng cười: “Tôi đi sấy tóc cho khô.”

Nắm đầm ửng hồng siết chặt, đầu nhọn của chiếc hoa tai đâm vào lòng bàn tay làm cô đau nhói.

Sắc mặt thay đổi, Cố Thừa Diệu nhìn sắc mặt cô, khi cô lướt qua mình đột nhiên gọi cô lại.

“Sắc mặt cô không được tốt, không khỏe à?”

“Không có.” Nắm đầm lại siết chặt thêm, cô gần như nghi ngờ rằng lòng bàn tay bị chiếc hoa tai đâm thủng rồi: “Chắc là, chắc là bị say nắng tý thôi.”

“.....”

Cố Thừa Diệu không nói gì nữa, chỉ nhìn cô nhanh chóng đi ra ngoài, sau đó anh ngồi vào sau bàn đọc sách, ký giấy tờ rồi sắp xếp cẩn thận.

Cuối cùng tắt hết những biểu đồ trên màn hình.

Màn hình máy laptop là tấm hình chụp chung của anh và Bạch Yên Nhiên.

Cố Thừa Diệu ngả lưng trên chiếc ghế, nhìn chăm chú vào nụ cười của Bạch Yên Nhiên trên màn hình.

Vừa rồi Diêu Hữu Thiên nhìn thấy hình nền của anh rồi sao?

Diêu Hữu Thiên giống như một tên trộm, nắm chặt chiếc hoa tai ấy, dùng tốc độ nhanh nhất quay về phòng tắm, sau đó tìm máy sấy tóc.

Lòng bàn tay bị đầu nhọn của chiếc hoa tai đâm một lỗ đỏ chót.

Nhìn chiếc hoa tai ấy, trong lòng cô nổi lên vô vàn sự phức tạp.

Cố Thừa Diệu, Cố Thừa Diệu.

Cái tên này quanh quẩn trong lòng cô nhưng cuối cùng cũng không bật thành tiếng.

Sấy khô tóc Diêu Hữu Thiên lại cầm chiếc hoa tai hình bướm ấy ngáy người.

Cố Thừa Diệu phát hiện chiếc hoa tai này biến mất chưa? Hay là cô trả nó về vị trí cũ?

Tâm trạng cứ quay vòng vòng cho đến khi Cố Thừa Diệu gọi cô: “ Bà nội kêu người đến gọi chúng ta ăn cơm rồi.”

“Được, đến ngay.” Biết rõ Cố Thừa Diệu sẽ không vào đây, nhưng Diêu Hữu Thiên dùng tốc độ nhanh nhất giấu kỹ chiếc hoa tai đi rồi mới ra khỏi toilet.

Ra khỏi phòng, mặt trời đã lặn, ánh chiều tà nhuộm đỏ cả bầu trời, bao trùm lên các nhánh cây trong vườn, cũng khoác màu áo đỏ.

Mũi gửi thấy mùi thơm của hoa quế phảng phất, Diêu Hữu Thiên bước nhanh hơn, nhìn thấy Cố Thừa Diệu đứng trước mặt mình.

Nhìn chằm chằm vào lưng anh, tâm trạng của cô vô cùng phức tạp.

Tâm trạng đi một vòng, cuối cùng cô bước nhanh chân đuổi kịp nhịp của anh.

“ Cố Thừa Diệu, hồi nhỏ anh ở đây à?”

Cô chủ động bắt chuyện khiến Cố Thừa Diệu bất ngờ, lại có chút nghi hoặc, nhìn lướt qua cô chỉ thấy trong ánh mắt bình tĩnh của cô điểm thêm vài phần thoải mái.

Giống như cô chỉ là tùy ý hỏi một câu mà thôi.

“Uhm.” Cố Thừa Diệu gật đầu: “ Lúc nhỏ tình cảm của ba mẹ rất tốt, ba tôi không muốn nhìn thấy tôi.”

Lời này không phải là anh nói, là Ưông Tú Nga thuận miệng nói ra.

Nghe nói lúc anh còn nhỏ thường những nhẽo với Kiều Tâm Uyển.

Cố Học Vũ thấy anh “ cướp vợ” của mình thì không được vui liền vút anh về tư hợp viện cho Ưông Tú Nga chăm.

Khóe miệng Diêu Hữu Thiên giật giật, cái gì gọi là tình cảm giữa ba mẹ tốt, ba anh không thích nhìn thấy anh?

“Đừng nhìn tôi như thế.” Cố Thừa Diệu thân nhiên nhướn mày: “ Cái này cũng chả có gì không tốt?”

Khi anh bắt đầu có ý thức, thường hơn nửa năm với thấy ba mẹ mình một lần.

Lúc nhỏ cũng oán trách đặc biệt là những lần trường mẫu giáo có hoạt động gia đình, nhưng ba mẹ đều không đến dự mà chỉ có bà nội đến. Lúc đó trong lòng rất ghét Cố Học Vũ cho rằng ông vô trách nhiệm.

Có điều sau này nghĩ lại cũng bình thân hơn. So với những đứa trẻ mà cha mẹ quanh năm làm việc ở bên ngoài, cả năm mới gặp một lần thì anh cũng coi như hạnh phúc hơn nhiều rồi.

Quả thật cũng chả đáng gì.

Diêu Hữu Thiên cúi đầu mới nhớ ra Cố Tĩnh Đình từng nói qua. Tình cảm giữa người em trai này và ba mẹ không được thân thiết lắm.

Bây giờ thì có thể thấy là không những không thân mà có thể nói là lạnh nhạt rồi nhỉ?

“Tôi nghe anh cả của anh nói, anh từng đi bộ đội? Tại sao anh lại.” Nghe lời ba?

“ Anh ấy có gì cũng nói với cô nhi.” Cố Thừa Diệu lườm Diêu Hữu Thiên một cái, bước chân chậm lại: “ Lúc đó còn nhỏ, có làm vài chuyện với bạn bè. Ba tôi không vui.”

Cố Học Vũ muốn cắt nguồn trợ cấp kinh tế của anh, nhưng lúc ấy nguồn trợ cấp kinh tế của Cố Thừa Diệu đã không còn dựa vào nhà nữa rồi.

Muốn trường ra hình phạt với Cố Thừa Diệu nhưng như thế thì mất sĩ diện của mình.

Cuối cùng vô phương, chỉ còn cách vút anh với vài người nữa vào trong quân đội.

Anh ngược lại không hề phản đối, mà lúc đó Cố Học Vũ ra điều kiện với anh, nếu anh chịu vào trong quân đội, vậy thì trước khi anh tròn ba mươi tuổi đều có thể làm điều anh thích, lựa chọn cuộc sống chính mình mong muốn. Cố Học Vũ tuyệt đối không can thiệp.

Đương nhiên, việc mình thích không bao gồm những việc sai trái.

Vì muốn có được tự do đến trước ba mươi tuổi, Cố Thừa Diệu đồng ý.

Cộng thêm anh vốn thích chơi đùa, thích sự kích thích.

Việc gì cũng nên trải nghiệm một ít. Đi bộ đội cũng coi như một trải nghiệm thôi.

Diêu Hữu Thiên im lặng. Đứng ở nơi cách Cố Thừa Diệu nửa bước nhìn bóng lưng anh.

Anh muốn trước khi tròn ba mươi tuổi được làm điều mình thích, lựa chọn cuộc sống theo ý mình.

Nhưng lại đi chệch đường ray sống cùng mình.

Vì vậy anh mới chịu cả bụng uất ức, vì vậy anh mới ghét mình đến vậy.

Nhớ đến chiếc hoa tai kia, nghĩ đến việc anh vẫn không từ bỏ việc đi tìm người phụ nữ tên Yên Nhiên kia.

Rốt cuộc là anh thật sự yêu người phụ nữ ấy hay chỉ là không cam tâm trong cuộc sống của chính mình xuất hiện biến số ngoài dự tính, vì vậy cố chấp tìm kết quả?

Rốt cuộc là mối tình đầu đẹp nhất trong đời hay là một sự kích thích mới mẻ nhất thời?

Hoặc chỉ là vì ba mẹ phản đối vì vậy mới kiên trì ý chí của mình?

Anh thật sự biết hay không?

“Cố Thừa Diệu.” Diêu Hữu Thiên đột nhiên dừng bước, nhìn khắp vườn tràn đầy sắc thu, giọng nói cất lên nhẫn nại khó hiểu: “Nếu anh tìm được Bạch Yên Nhiên, anh định làm thế nào?”

Bước chân của Cố Thừa Diệu đột nhiên khựng lại.

Anh xoay người, đối diện với Diêu Hữu Thiên. Ánh chiều tà nhuộm đỏ gương mặt anh, trong ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt của Diêu Hữu Thiên dưới tia sáng nhẹ nhàng ấy.

Gió đêm mang theo hơi nóng như hổ mùa thu kia. Diêu Hữu Thiên không chùn bước, chỉ dung cảm đối mặt với anh.

Xung quanh yên tĩnh, im ắng đến mức Diêu Hữu Thiên nghe thấy rõ tim mình đập.

“.....” Cố Thừa Diệu im lặng, híp nhẹ mi che bớt cặp mắt đen sâu hút, ẩn hiện sự phẫn nộ.

“Không biết?” Diêu Hữu Thiên nghiêng đầu, ánh mắt toát lên tia chế giễu: “Mấy tháng vừa rồi, chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm cô ấy phải không? Tìm được cô ấy anh định làm như thế nào?”

Cố Thừa Diệu còn vừa rồi còn nghi ngờ Diêu Hữu Thiên nhìn thấy hình nền cài đặt trên laptop của mình.

Bây giờ thì càng khẳng định: “Không liên quan đến cô? Tôi tìm cô ấy, tôi muốn làm gì liên quan đến cô à?”

Bản thân anh còn chưa nghĩ ra.

Lời của Cố Thừa Kỳ lần trước tuy khó nghe, anh lại thấy rất có lý.

Nhà họ Cố tuyệt đối không cho phép anh ly hôn. Anh muốn tiếp tục sống cùng Bạch Yên Nhiên chỉ có thể khiến Bạch Yên Nhiên chịu thiệt.

Mà Bạch Yên Nhiên sẽ chấp nhận chịu thiệt vì mình sao?

Đừng nói đến Bạch Yên Nhiên, ngay cả anh cũng để cô chịu thiệt sao?

Đúng vậy, liên quan gì đến cô?

Trong lòng Diêu Hữu Thiên cười khổ. Cô thật sự không nên hỏi câu này.

Cố Thừa Diệu yêu ai, sống cùng với ai đều không liên quan đến cô.

Nhưng sự không cam tâm mới ngóc dậy trong lòng là vì cái gì?

Sự động lòng mà cô cố gắng đè nén nhưng vẫn không không đè nén được ấy khiến cô không thể cứ thế mà buông xuôi.

Cảm giác động lòng khi Cố Thừa Diệu cống cô lúc bị thương, lúc nắm tay cô khiến cô muốn có một lời giải đáp.

Thật ra đáp án ấy cô sớm đã biết rồi, tại sao phải hỏi lại chứ?

Sự khó chịu đè nén trong lòng, Diêu Hữu Thiên cũng không hỏi nữa. Bước nhanh vượt qua Cố Thừa Diệu.

Cánh tay đột nhiên bị Cố Thừa Diệu nắm chặt, anh chặn ngay trước mặt cô, không bỏ lỡ sự đau khổ vừa hiện lên trong mắt cô.

Ngực truyền đến tia nhói đau, anh phát hiện bản thân rất ghét thứ cảm giác này.

Cô lẽ nào.....

Diêu Hữu Thiên nhìn chăm chăm vào Cố Thừa Diệu, anh chặn cô lại, là muốn làm gì?

“Diêu Hữu Thiên.” Bản thân Cố Thừa Diệu còn không biết rốt cuộc là anh muốn làm gì. Sự việc diễn biến đến mức này, có những cái đã vượt khỏi dự đoán của anh, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự kiên định lúc đầu của anh.

“Nếu, tôi nói là nếu tôi tìm được Yên Nhiên. Cô chịu ly hôn với tôi không?”

Diêu Hữu Thiên nhìn thấy sự hy vọng ẩn hiện trong mắt anh. Người còn chưa tìm được, anh đã bắt đầu vẽ đường đi cho bọn họ rồi sao?

Anh cũng nóng vội quá nhỉ. Trong lòng ngày càng khó chịu, biết cô nên đồng ý ly hôn.

Nhưng vài chữ đơn giản ấy, ngay lúc này lại không thốt lên nổi.

“Để cô đề xuất ly hôn. Lý do thì tùy cô, thế nào?” Cố Thừa Diệu đảm bảo với cô cũng muốn cô yên tâm: “Cô yên tâm, sau khi ly hôn, tôi sẽ giới thiệu cho cô người đàn ông khác tốt hơn. Không để cô ế đâu mà sợ.”

Siết chặt nắm đấm một cái, Diêu Hữu Thiên cảm nhận được sự đau đớn khi bị chiếc hoa tai đâm vào lòng bàn tay.

Anh sợ mình dính lấy anh đến mức nào mà lại dám mở miệng nói giới thiệu người đàn ông khác cho cô? Tim đập rất mạnh.

Diêu Hữu Thiên chưa bao giờ cảm thấy phần nộ như bây giờ.

Cố gắng dứt tay ra khỏi bàn tay anh, giọng cô cất lên kèm theo sự tức giận ngút trời.

“Cố Thừa Diệu. Anh đúng là một tên khốn từ đầu đến chân.”

.....

Lời tác giả: Có bạn nói Thiên Thiên dễ động lòng? Ha ha, thật ra động lòng với một người rất đơn giản.

Mình từng động lòng với một chàng trai có nụ cười rạng rỡ.

Nhưng yêu một người thì hơi khó.

Vì vậy mới có câu động lòng dễ, giữ tình khó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Nợ tôi một lần

Không khí trên bàn ăn hơi quái dị. Uông Tú Nga, Cố Chí Cương ngồi đầu. Cố Học Vũ và Kiều Tâm Uyển ngồi dãy bên phải của Cố Chí Cương.

Diêu Hữu Thiên ngồi dãy bên cạnh Uông Tú Nga, Cố Thừa Diệu ngồi kế bên cô.

Hai người đều im lặng.

Cuộc chiến vừa rồi ở hành lang, mặc dù người lớn không nhìn thấy. Nhưng đủ để Diêu Hữu Thiên không thể bình tĩnh đối diện với Cố Thừa Diệu.

Trong lòng bức bối, trên mặt đương nhiên sẽ không tốt rồi.

Cố Thừa Diệu thì bình thường, đối với anh mà nói việc cưới Diêu Hữu Thiên đã “tội” cho anh lắm rồi.

Người phụ nữ này lại còn luôn khiêu khích anh.

Anh thấy lời đề nghị của anh rất hay, không hiểu sao người phụ nữ này lại không đồng ý.

Những người anh biết đều rất giỏi. Chọn bừa một người cũng xứng với cô chứ hả?

Cô đang nghĩ cái gì thế?

Hay là cô ta xấu xa đến vậy, nhất định giữ chặt danh nghĩa bà Cố không buông tay?

Nếu là thế, vậy thì cô quá xấu xa.

Mặc dù Uông Tú Nga đã già nhưng không lú lẫn, vừa rồi thấy hai người vẫn còn bình thường, sao mới chỉ về phòng nghỉ ngơi một lúc đã đổi mặt rồi?

Gắp một miếng cá vào trong bát của Diêu Hữu Thiên: “Thiên Thiên, ăn cá đi con. Bà thấy sắc mặt con không được tốt, có phải là mệt không? Nếu mệt thì không cần ăn cơm với bà già này cũng không sao đâu.”

“Con không sao.” Diêu Hữu Thiên lắc đầu: “Chắc là tại trời nóng quá, không muốn ăn cơm.”

Không muốn ăn cơm? Kiều Tâm Uyển nhìn Diêu Hữu Thiên, ánh mắt lại hướng về Uông Tú Nga, cả hai đều thấy ý nghĩ tương đồng trong mắt đối phương.

Uông Tú Nga cười, buổi chiều mới nhắc Cố Thừa Diệu cố gắng phấn đấu, lẽ nào sớm đã có kết quả rồi sao?

“Thiên Thiên, không muốn ăn cơm? Lát nữa để Thừa Diệu đưa con đi khám xem thế nào.”

Mặc dù hai người luôn ở thành phố Y, nhưng Cố Thừa Diệu hiện giờ đang trong độ tuổi thanh niên sung sức, bà không tin Cố Thừa Diệu thật sự không chạm vào Diêu Hữu Thiên.

Nhìn dáng vẻ này, chắc chắn có thai rồi.

“Không cần đâu, con nghỉ ngơi một lúc là được rồi.” Chỉ cần Cố Thừa Diệu không chọc cô, cô đảm bảo cô sẽ sống rất tốt.

Uông Tú Nga không kiềm chế được mà lên tiếng: “Thiên Thiên, có phải con có thai rồi không?”

Diêu Hữu Thiên tròn tròn mắt, hiện rõ vẻ kinh ngạc: “Không có, bà nội, con không có thai đâu.”

Nhìn vào khuôn mặt nghiêm khắc của Cố Chí Cương, còn cả Cố Học Vũ mặt không biểu cảm. Ở trước toàn thể người lớn nói những lời này, thật xấu hổ.

“Không có à.” Ngữ điệu của Uông Tú Nga không che được sự thất vọng, nhưng cũng phản ứng lại kịp: “Không có thì cô thêm chút nữa, bà còn đang đợi bẻ chất đây.”

TRước buổi chiều, Diêu Hữu Thiên không hề phản đối, nhưng sau khi nghe lời đề nghị hoang đường của Cố Thừa Diệu, cô đột nhiên không muốn để Cố Thừa Diệu sống sung sướng.

“Bà nội, con nghĩ là bà muốn bẻ chất, tạm thời hơi khó.”

Câu này vừa cất lên, lập tức cảm nhận được ánh mắt của Cố Thừa Diệu bên cạnh mình quét qua, trong lòng cô cười khẩy.

CÚi đầu hơi khép mắt, trên mặt lộ ra vẻ uất ức: “Hồi chiều thật ra là Thừa Diệu lừa bà thôi, anh ấy chưa định có con sớm như vậy.”

Uông Tú Nga dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn họ, không chỉ bà mà những người lớn ngồi trên bàn thái độ đều rất kỳ lạ.

“Thiên Thiên.” Kiều Tâm Uyển trong lòng hiểu rõ, ước nguyện lớn nhất của mẹ chồng là gì, lúc này không hề ngờ được nghe thấy Diêu Hữu Thiên nói câu này, việc đầu tiên là muốn ngăn cản Diêu Hữu Thiên nói tiếp.

“Mẹ, con xin lỗi, phụ lòng mong đợi của mẹ.” Thiên Thiên cắn môi, dằn vế ấy tràn đầy chán nản: Thừa Diệu, anh ấy tạm thời chưa muốn có con.”

Cô không hề nói dối đâu.

Cố Thừa Diệu muốn ly hôn với cô, không muốn sống cùng cô. Thì chính là không muốn cùng cô có con, tất cả đều giống nhau thôi.

Muốn bắt nạt cô hà, hừ, cũng phải nhìn lại xem cô có dễ bắt nạt hay không chứ?

Mặt Cố Thừa Diệu tái mét, đối mặt với những ánh mắt chỉ trích của người lớn, giọng nói của anh kìm nén sự tức giận: “Diêu Hữu Thiên, em đang nói lung tung gì thế?”

Diêu Hữu Thiên làm như không nhìn thấy, ngược về gương mặt kinh ngạc và mong đợi của Uông Tú Nga, cúi đầu nói: “Thật ra chuyện này do lỗi của con. Con thấy con còn trẻ, muốn chơi thêm vài năm nữa. Thừa Diệu chỉ là cũng chiều theo ý con.”

Nói xong, cô xoay mặt nhìn Cố Thừa Diệu, nắm lấy tay anh: “Thừa Diệu, cảm ơn anh đã bao che cho em”

Ở một bên mà mấy người lớn không thấy được, cô nhẹ nhàng nhả từng chữ: “Nhớ đấy, anh nợ tôi một lần.”

Ý của cô, chỉ Cố Thừa Diệu nhìn thấy, Cố Thừa Diệu lấy hơi, nhếch mép lộ ra nụ cười, cánh tay đặt trên eo Diêu Hữu Thiên kéo cô đến sát anh, ánh mắt nhìn vào Uông Tú Nga: “Bà nội, hồi chiều con cũng nói rồi, nhất định sẽ cho bà bế chắt, nhưng Thiên Thiên còn ham chơi, để cô ấy chơi thêm hai năm nữa đi.”

Người phụ nữ này, thật sự có năng lực giết chết người mà không cần đền mạng.

Nếu không phải có người lớn ở đây, anh không dám đảm bảo vừa rồi mình có kích động xông lên bóp chết cô hay không.

Tay anh siết chặt, Diêu Hữu Thiên dường như không thờ nổi, nhưng mặt vẫn cuoi tươi như hoa: “Thừa Diệu, cảm ơn anh, anh thật tốt.”

Chữ tốt ấy nói rất khê, cô đối diện với Cố Thừa Diệu, chỉ anh mới nhìn thấy nét châm chọc trong mắt cô.

Nói về diễn xuất hà, ai chả biết?

Cố Thừa Diệu cười rạng rỡ, ánh mắt toát lên tia cảnh cáo: “Em là vợ của anh mà.”

Ý ngầm là cô tốt nhất ngoan ngoãn một chút, nếu không anh sẽ không khách khí với cô nữa.”

Mặc dù Uông Tú Nga hơi thất vọng không thể sớm bế chắt, nhưng Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên tình cảm tốt như vậy, cũng làm bà nhẹ nhõm hơn.

Vợ chồng son tình cảm tốt, con cái còn không phải chỉ một sớm một chiều thôi sao?

Càng nhìn Diêu Hữu Thiên càng yêu thích.

“Thừa Diệu, ngày kia mới là Trung Thu, mai con đưa Thiên Thiên đi chơi một vòng, vui vẻ một ngày đi.”

“Con biết rồi, bà nội.” Cố Thừa Diệu lúc nói thả tay Diêu Hữu Thiên ra: “Thôi ăn cơm đi.”

Kiều Tâm Uyển đưa mắt nhìn Cố Học Vũ, màn vừa rồi quá kịch tính.

Con trai do mình sinh ra, mặc dù ít chăm sóc nhưng cũng rất hiểu nó. Cố Thừa Diệu không phải người dịu dàng thân thiết như vậy.

Vì Diêu Hữu Thiên không muốn sinh con mà để cô chơi thêm hai năm nữa. Trong chuyện này có gì mà họ không được biết sao?

.....

Đêm đến.

Kiều Tâm Uyển tắm xong, ngồi trước bàn trang điểm lau tóc. Một bàn tay lớn thức thời cầm lấy chiếc khăn của bà, nhẹ nhàng lau khô nước trên tóc bà.

Sau đó lấy máy sấy cẩn thận sấy mái tóc ướt nhẹ của bà.

Khỏe miệng của Kiều Tâm Uyển cong lên, thả lỏng vùi đầu vào ngực Cố Học Vũ, nhắm mắt hưởng thụ sự dịu dàng của ông.

“Học Vũ.” Kiều Tâm Uyển ngồi bật thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn chồng mình: “Anh nói xem Thừa Diệu đang giờ trò gì?”

Cố Học Vũ đặt chiếc máy sấy trong tay xuống, ôm lấy Kiều tâm Uyển đặt lên đùi mình: “Em thấy sao?”

“Em nghe nói đến giờ nó vẫn còn tìm cái người họ Bạch kia, em thấy nó vẫn còn muốn sống cùng người họ Bạch chỉ lấy Thiên Thiên để che mắt thôi.”

Cố Học Vũ gật đầu: “Còn gì nữa?”

“Còn nữa?” Kiều Tâm Uyển nhướn mày: “Còn gì được nữa?”

“Thừa Diệu không phải là lấy Diêu Hữu Thiên che mắt mọi người mà là cơ bản không muốn sống chung với Diêu Hữu Thiên.”

“Vậy nó....”

“Nếu anh đoán không sai, nó muốn sau khi tìm thấy Bạch Yên Nhiên thì sẽ ly hôn với Thiên Thiên.”

“Nó dám.” Kiều Tâm Uyển đứng bật dậy: “Nếu nó thật sự làm như vậy, em sẽ không nhận đứa con trai này nữa.”

Cố Học Vũ bất ngờ im lặng, người của họ đến giờ vẫn còn giam giữ Bạch yên Nhiên không để cô bỏ đi.

Cố Thừa Diệu không tìm thấy Bạch Yên Nhiên lại càng cố chấp muốn tìm ra cô.

“Không được.” Bà không thể để sự việc biến thành như thế này, trong lòng Kiều Tâm Uyển nghĩ cách làm thế nào để mối quan hệ của con trai mình và Diêu Hữu Thiên tốt hơn.

Bà không muốn đánh mất đứa con dâu tốt này đâu.

Bà chìm đắm trong suy nghĩ, không chú ý đến bàn tay của Cố Học Vũ vén áo ngủ của bà, thăm dò trên da bà.

Đến lúc bà phát hiện ra thì trên người đã không còn vật cản gì nữa.

Mặt ửng đỏ: “Học Vũ, anh.....”

“Vào lúc này thì nên tập trung một chút, chuyện của con trai, để nó tự xử lý đi.”

Con cháu tự có phúc của con cháu, người lớn như họ, can thiệp nhiều quá cũng không phải chuyện tốt.

Kiều Tâm Uyển lườm ông một cái. Thật lạnh nhạt, cũng không nghĩ thử xem con trai là của mình. Nếu không phải lúc con trai còn nhỏ ông nơi lòng giáo dục. Con trai sẽ biến thành như thế này à?

Nưng những lời tiếp theo, bà lại không kịp nói ra.

(Khúc này tác giả tự cắt bớt ngàn chữ, các bạn tự hiểu đi nhé)

Đối lập với sự nồng nhiệt trong phòng của ba mẹ, thì phòng của Cố Thừa Diệu lúc này có thể gọi là giăng đầy mây đen.

Diêu Hữu Thiên vừa về phòng liền bị Cố Thừa Diệu dùng sức ép chặt trên tấm ván cửa, trong ánh mắt sâu hút của anh vô cùng lạnh lẽo.

“Diêu Hữu Thiên, đừng để có lần sau.”

Nói lung tung trước mặt bà nội để bà nội sợ đến mức suýt lên cơn đau tim.

Nếu lần sau cô còn dám như vậy, anh không ngại bóp chết cô.

Diêu Hữu Thiên nhếch môi, có vậy mà đã nổi giận rồi à?

“Cố Thừa Diệu, anh cũng đừng có lần sau.”

Cái gì? Cố Thừa Diệu khựng lại. Diêu Hữu Thiên nghiêng mặt, nhìn anh giống như nhìn kẻ ngốc: “Giới thiệu đàn ông cho tôi, can thiệp vào chuyện tôi ở cùng ai. Cố Thừa Diệu nếu lần sau anh còn làm như vậy, tôi không ngại nói cho bà nội biết, nói là anh định tìm được người phụ nữ kia rồi ly hôn với tôi.”

“Cô dám.”

“Tôi chả có gì là không dám.” Diêu Hữu Thiên thấy rất mệt, nếu có thể thật ra cô muốn ly hôn với Cố Thừa Diệu ngay lập tức.....

Ngẩng đầu, Diêu Hữu Thiên không thèm để ý đến Cố Thừa Diệu: “Tránh ra, tôi muốn đi ngủ.”

Cố Thừa Diệu nhìn cô một lúc, không muốn giải thích, nếu cô có thể yêu một người đàn ông khác thì sự tổn thương mang lại cho cô sẽ nhẹ hơn.

Suy nghĩ này cho dù anh có nói ra đi chăng nữa, cô cũng sẽ không hiểu được.

Đảo mắt một vòng, anh thật sự không hy vọng chuyện của bữa cơm tối còn xảy ra lần nữa: “Diêu Hữu Thiên, tuổi bà nội đã cao, sức khỏe không được tốt. Bà ấy thích cô, nếu cô đồng ý ở bên cạnh bà nhiều hơn, tôi sẽ rất cảm kích.”

“Đây được coi là anh nợ tôi lần thứ hai không?” Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, con mắt thanh tú ánh lên tia giao hoạt.

.....

Hết chương 113.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Anh đỏ mặt rồi

“Đây được coi là anh nợ tôi lần thứ hai không?” Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, con mắt thanh tú ánh lên tia giảo hoạt.

Ánh mắt cô long lanh khiến Cố Thừa Diệu nhất thời đơ ra.

Người phụ nữ trước mắt này mặc dù không đến mức quốc sắc thiên hương, so với Cố Tĩnh Đình và Kiều Tâm Uyển còn thiếu vài phần điểm lệ.

Nhưng lại có thêm vài nét thông minh. Đặc biệt là lúc cô dùng ánh mắt long lanh đầy nước nhìn mình, nhưng tia sáng trong đó khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên.

Quan trọng là lúc này hai người gần sát đến vậy, hơi thở của cô quanh quẩn trong mũi anh.

Anh dường như có thể ngửi được mùi hương hoa đào tỏa ra từ trên người cô.

Hơi thở ấy rất nhẹ nhàng thanh mát, làm anh vô cùng thoải mái.

Anh không trả lời, Diêu Hữu Thiên nổi hứng muốn trêu đùa, đưa tay lên vòng qua cổ Cố Thừa Diệu.

“Cố Thừa Diệu, anh nói đi, như vậy là anh nợ tôi hai lần rồi, hả?”

Cô ngẩng đầu, đôi môi trái tim mấp máy, giống như đang mời gọi anh hôn lên.

Mà cô vừa tiến đến, Cố Thừa Diệu liền cảm nhận được, bộ ngực mềm mại của cô đụng vào anh.

Quần áo mùa hè vốn đã ít, cơ thể hai người dính vào nhau, cảm giác mềm mại kia ngày càng rõ.

Cố Thừa Diệu vô duyên vô cớ cổ họng hơi khô.

“Cô muốn tình như thế thì cũng được.”

Cố Thừa Diệu nói xong thu tay lại thả cô đi. Anh muốn tránh xa Diêu Hữu Thiên ra.

Nhưng không ngờ tay của Diêu Hữu Thiên còn vòng trên cổ anh.

Anh muốn bỏ đi Diêu Hữu Thiên cũng muốn thu tay về. Mà ngay lúc anh thu tay về vừa vịn vòng qua cổ cô, Diêu Hữu Thiên không đề phòng mà rướn người về phía trước.

Môi, vừa vịn dán lên trên môi Cố Thừa Diệu.

Hai người lập tức bất động.

Giây phút Diêu Hữu Thiên chạm vào môi Cố Thừa Diệu, khựng lại một lúc.

Thất dáng về Cố Thừa Diệu ngu ngốc trước mặt, cô đột nhiên muốn bật cười.

Người đàn ông này cũng có lúc hiện ra dáng vẻ này sao?

Vậy nếu cô làm nhiều hơn thế này?

Ý nghĩ này nổi lên, tay cô thuận theo không rút về nữa. Ngược lại đưa thêm cánh tay còn lại vòng lên cổ anh.

Khép mắt đẩy môi cô dán sát lên môi anh hơn.

Cố Thừa Diệu hoàn toàn không ngờ được, Diêu Hữu Thiên sẽ ra chiêu này.

Thân thể mềm mại trong ngực, bao trùm lấy xung quanh anh bằng hương thơm ngọt ngào, còn có cảm giác mềm mại trên môi anh.

Thậm chí anh còn cảm nhận được, lưỡi cô lướt nhẹ trên môi anh.....

Phản búng dưới vì hành động này của cô mà căng chặt.

Trước khi anh lấy lại ý thức cơ thể anh đã có phản ứng.

Hay tay vốn đặt trên cổ cô trượt xuống, dùng sức siết chặt.

Cơ thể hai người sát lại gần hơn.

Trước khi Diêu Hữu Thiên giật mình thì lưỡi anh đã đột nhập vào khoang miệng cô.

Lưỡi anh giống như tự có ý thức của chính mình lướt qua răng cô, mạnh mẽ khuấy động từng góc ngách trong miệng cô.

Diêu Hữu Thiên lúc đầu chỉ là muốn đùa giỡn Cố Thừa Dieeujmootj chút, không ngờ Cố Thừa Diệu lại có hành động như thế này.

Cô hoàn toàn ngây ngốc, người thiếu kinh nghiệm như cô chỉ có thể để mặc cho anh hôn.

Rất thơm, rất mềm, rất ngọt.

Đây là cảm giác khi Cố Thừa Diệu hôn Diêu Hữu Thiên.

Anh không nỡ buông tay, lý trí nói cho anh biết đây là sai, anh không thể hôn người phụ nữ khác ngoài Bạch Yên Nhiên.

Nhưng cơ thể quá sức mềm mại trong ngực, còn có sự ngọt ngào đẹp đẽ mà anh đang thương thức khiến anh không nỡ buông tay.

Người phụ nữ này sao lại có bờ môi ngọt ngào thơm tho đến vậy? Sao có thể có hơi thở thanh mát hấp dẫn đến vậy?

Anh không uống rượu nhưng lại có chút ngất ngây.

Tay anh vô thức trượt xuống, đặt trên eo cô rồi thấp xuống nữa.....

Diêu Hữu Thiên cảm nhận được hành động của anh, bàn tay vốn vòng trên cổ anh đột ngột rút về, dùng sức đẩy anh ra.

Trong phòng có mờ điều hòa nhưng cả hai đều cảm thấy nóng bức.

Diêu Hữu Thiên dường như còn cảm nhận được nhiệt độ còn sót của anh trên môi mình. Vô thức liếm môi một cái.

“Không còn sớm nữa, tôi muốn đi ngủ.”

Vừa cất lời lên cô mới biết giọng nói của mình đã hơi khàn đi.

Cô bị giọng nói của chính mình dọa sợ. Trên mặt ngày càng đỏ hơn.

Màn vừa rời rơi vào trong mắt của Cố Thừa Diệu, cảm giác hôn Diêu Hữu Thiên ban nãy lại nổi lên rồi.

Bụng dưới chặt thêm nữa, nắm tay anh siết chặt, hầu kết lên xuống. Nhắm mắt dùng sức mạnh lớn nhất quay người rồi đi.

Cửa phòng vừa đóng, cơ thể Diêu Hữu Thiên mềm oặt, xém chút ngã xuống đất.

Trong lòng nổi lên một suy nghĩ thất vọng khó hiểu.

Cố Thừa Diệu bỏ đi như vậy, cô đối với anh mà nói, không hề có một chút sức hấp dẫn nào sao?

Anh thậm chí còn không chăm chọc cô như lúc trước.

Trong lòng xuất hiện sự đau đớn, cảm giác này khiến Diêu Hữu Thiên mất ngủ cả một đêm.

.....

Trong căn phòng riêng sang trọng, Lý Khả Nghi liếc mắt nhìn Diêu Hữu Thiên một cái.

Khó có cơ hội để cô về Bắc Đô, hôm nay mấy chị em tốt bọn cô hẹn nhau cùng ăn bữa cơm trưa.

Nhưng Lý Khả Nghi đến đầu tiên lại phát hiện Diêu Hữu Thiên cáo gì đó không đúng.

“Thiên Thiên, cậu sao rồi?”

Diêu Hữu Thiên buông ly nước trong tay xuống, ngẩng mặt nhìn Lý Khả Nghi.

“Khả Nghi, mình chết chắc rồi.”

“.....”

Đối mặt với ánh mắt quan tâm của bạn tốt, lời nói tiếp theo của Diêu Hữu Thiên không cách nào thốt ra khỏi miệng: “Mình nghĩ, mình thích Cố Thừa Diệu mất rồi...”

Tên đàn ông miệng lưỡi sắc bén, độc tôn, hành động vô cùng kiêu ngạo kia.

Cái tên Cố Thừa Diệu còn có ba phần xấu xa, bảy phần đẹp trai. Phóng túng bất kham, trong lòng còn ôm ấp một người phụ nữ khác....

Lý Khả Nghi tròn to mắt, mặt đầy kinh ngạc.

Nửa tiếng sau, Doanh Diễm Kiều, Từ Từ Nhiễm, Mặc Dư Tiếp đều đã đến.

Sau khi nghe chuyện của Diêu Hữu Thiên, căn phòng chìm trong im lặng.

Doanh Diễm Kiều sau một hồi trầm lắng đột nhiên giơ tay mạnh mẽ vỗ vai của Diêu Hữu Thiên: “Hừ, tôi còn tưởng là chuyện gì chứ, chỉ là thích một người đàn ông thôi mà? Thích thì cứ đi, biến nó trở thành đồ của cậu.”

“Anh ta vốn là chồng của Thiên Thiên mà.” Mặc Dư Tiếp lạnh nhạt cắt lời, lườm Doanh Diễm Kiều một cái: “Không cần cưa.”

“Cũng đúng.” Doanh Diễm Kiều cười rộ lên, trên gương mặt xinh đẹp hơi xấu hổ: “Đúng vậy, anh ta là chồng của cậu, cậu thích anh ta là điều bình thường không phải à? Việc gì phải đau khổ thế này?”

“Quan trọng là anh ấy thích người khác rồi.” Trong lòng Diêu Hữu Thiên rất buồn bực.

Hôm qua Ung Tú Nga nói Cố Thừa Diệu đưa Diêu Hữu Thiên đi chơi, kết quả là cái tên đó hôn cô xong thì mất tích rồi.

Sáng sớm nay tỉnh dậy, chả thấy bóng dáng đâu.

Trước đây khi cưỡng ép cô vẫn còn thái độ lăm lăm cơ mà, lần này chỉ có hôn thôi mà anh ta đã thế này rồi?

“Thích người khác thì sao nào? Lý Khả Nghi mặc dù muốn Diêu Hữu Thiên và anh trai mình ở bên nhau nhưng giờ đây người ta cũng đã kết hôn rồi. Anh trai mình không còn cơ hội nữa: “Người phụ nữ ấy không phải là mất tích rồi sao? Cậu cố gắng thêm tý nữa, để anh ấy thích cậu là được rồi.”

“Không sai, không sai.” Doanh Diễm Kiều gật đầu: “Chúng ta là người phụ nữ của thời đại mới, đã thích anh ta vậy thì cố gắng làm cho anh ta thích cậu.”

Là vậy à?

Diêu Hữu Thiên bắt đầu thấy mơ hồ rồi.

“Không sai, chính là vậy.” Mặc Dư Tiếp gật đầu lia lịa, không quên kéo theo một người ủng hộ: “Từ Nhiễm, cậu nói đúng không?”

“Hả?” Từ Từ Nhiễm hôm nay rõ ràng không bình thường. Cô vô thức trả lời: “Đúng, đúng.”

“Từ Nhiễm, cậu làm sao vậy? Không khỏe à?” Diêu Hữu Thiên lúc này mới phát hiện sắc mặt của Từ Nhiễm không tốt.

“Mình, mình không sao.” Từ Từ Nhiễm cười cười, nhìn Diêu Hữu Thiên, đem lời nói định hỏi cô nuốt xuống. Nhưng trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ: “Thiên Thiên, cậu muốn làm thì cứ làm đi, có nhiều người ủng hộ cậu như vậy mà.”

“Mình suy nghĩ một chút.” Có nên cưa Cố Thừa Diệu không, có nên cố gắng một lần không.

“Thiên Thiên, cậu biết không? Anh trai cậu cho người chèn ép cái tên đáng ghét kia đấy.” Khi Từ Từ Nhiễm nói câu này, trong lời nói còn có sự ngưỡng mộ mà đến ngay bản thân cũng không phát hiện ra.

“Hả?” Lúc trước Diêu Hữu Thiên có nghe Triệu Nhân Uyên nói một lần, nhưng cô vừa về Bắc Đô, còn chưa kịp đi hỏi Diêu Hữu Quốc.

Từ Từ Nhiễm gật đầu, nhớ đến Diêu Hữu Quốc thời gian trước.

Cô làm việc ở ngân hàng, lúc đó cũng ở phòng giám đốc, cô đưa một chứng từ lên.

,

Điều Hữu Quốc nhìn tổng giám đốc Trương của ngân hàng, thái độ lạnh nhạt kiêu ngạo: “Về việc vay tiền của Địa Hợp, các anh tiếp tục chèn ép đi. Yên tâm tôi sẽ giới thiệu phi vụ khác cho các anh, đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến nguồn lợi của các anh đâu.”

“Điều tổng khách khí quá, chúng ta đều hợp tác lâu năm rồi. Yên tâm, tôi nhất định không cho Địa Hợp vay tiền.”

“Uhm.” Điều Hữu Quốc gật đầu, Triệu Nhân Uyên bắt nạt em gái mình, muốn sống sung sướng như thế à, chắc chắn không thể nào.

Khi Từ Từ Nhiễm biết Điều Hữu Quốc vì Điều Hữu Thiên mà làm như vậy, kẻ không có anh chị em như cô chỉ thấy rằng, Điều Hữu Thiên thật là hạnh phúc.

Điều Hữu Thiên sau khi nghe được tin này, lại không hề cảm thấy vui chút nào. Trên thực tế cô muốn coi Triệu Nhân Uyên như người xa lạ, cơ bản không muốn phí sức để đối phó với anh ta, cũng không cần thiết.

“Quay về mình sẽ nói chuyện với anh cả sau.”

Đối với những người không quan trọng, thì không thèm để ý đến là được.

Từ Từ Nhiễm im lặng, câu hỏi anh cả của Điều Hữu Thiên đã có bạn gái hay chưa, không biết phải nói ra như thế nào.

Mặc dù mới gặp Điều Hữu Quốc vài lần nhưng Từ Từ Nhiễm phát hiện mình cứ luôn nhớ về anh.

Cảm giác này đối với cô mà nói là lần đầu tiên.

“Anh cả cậu tốt thật đấy.” Dường như biết được tiếng lòng của cô vậy, Doanh Diễm Kiều lên tiếng trước, có anh trai thật tốt: “Nghĩa khí quá đi mất, đúng rồi, anh cả nhà cậu cũng nhiều tuổi rồi nhỉ? Có bạn gái chưa? Nếu anh ấy chăm sóc em gái như vậy, bạn gái chắc là ghen chết mất nhỉ?”

“Hình như là chưa có.” Điều Hữu Thiên thật ra cũng không rõ: “Anh cả nhà mình tạm thời có thể là chưa muốn giải quyết vấn đề cá nhân.”

Thật ra Điều Hữu Quốc trước đây có một người bạn gái, từ cách đây rất lâu rất lâu rồi.

Điều Hữu Thiên nhớ lúc ấy mình còn rất nhỏ, người con gái ấy còn đến nhà họ Điều vài lần.

Khi ấy nhà họ Điều còn chưa giàu có như bây giờ, cả gia đình đều chen chúc trong cái xưởng cũ kia.

Hình như gia đình người con gái ấy chê nhà họ Điều không có điều kiện, không đồng ý, hai người sau đó thì chia tay.

Từ đấy trở đi anh trai không tìm bạn gái nữa.

Điều Hữu Thiên hiện giờ không nhớ được hình dạng của người con gái ấy nữa, nhưng nhớ được người con gái ấy lúc cười rất ngọt ngào, nhìn vào thấy rất thoải mái.

Nếu không phải vì ba mẹ đôi phương không đồng ý, thì bây giờ cô đã được làm cô rồi nhỉ?

Sắc mặt của Từ Từ Nhiễm xám xịt, tạm thời không muốn giải quyết vấn đề cá nhân sao?

Nhưng cô lấy lại ý chí chiến đấu rất nhanh. Không có bạn gái thì cô vẫn còn cơ hội nhỉ?

.....

Sau khi gặp mặt bạn bè, tâm trạng của Điều Hữu Thiên rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Lời nói của Doanh Diễm Kiều hơi quá đáng nhưng cũng rất có lý.

Lý Khả Nghi nói cũng đúng, dù thế nào đi chăng nữa Cố Thừa Diệu hiện giờ là chồng cô, cô còn có nhiều cơ hội hơn cái người phụ nữ giờ này chả biết ở nơi đâu kia rất nhiều.

Cô nên cố gắng thử một lần xem sao.

Khiến Cố Thừa Diệu thích cô, đưa cô cuộc nhân này bền vững, biến Cố Thừa Diệu thành người chồng thực sự của cô.....

Trong lòng đã quyết nhưng phải làm như thế nào thì cô còn chưa có chuẩn bị.

Khi về đến nhà lớn của nhà họ Cố, vừa đúng lúc qua thời gian ngủ trưa.

Uông Tú Nga nghe nói cô về, kêu người gọi cô vào phòng bà.

“Thiên Thiên, Thừa Diệu không đưa con đi chơi à?”

“Con lâu quá không về Bắc Đô nên hẹn gặp vài người bạn.”

“Uhm, các con còn trẻ, chơi ùng bạn nhiều một chút cũng tốt.”

Khi Ưông Tú Nga nói chuyện còn cầm tay Diêu Hữu Thiên để cô ngồi bên cạnh mình.

Lúc này mới thấy trước mawtyj bà đang mở một cuốn album dày cộp.

“Đến đây, hôm nay vừa vặn bà có thời gian sắp xếp lại hình hồi bé của Thừa Diệu, con có muốn xem không?”

“.....Được ạ.” Nếu và ngày hôm qua cô chắc chắn sẽ không muốn xem đâu.

Nhưng bây giờ thì không giống như hôm qua nữa.

“Bà đoán chắc con cũng muốn xem.” Ưông Tú Nga cười, đứa cháu trai này bà rất vừa lòng. Mở cuốn đầu tiên bắt đầu kể.

“Ý, đây là tấm chụp lúc Thừa Diệu mới sinh, rất đáng yêu phải không?”

“Còn tấm này nữa, là lúc thôi nôi.”

“Tấm này là lúc nó đi học mẫu giáo ngày đầu tiên, còn là bà đưa nó đi nữa.”

Ưông Tú Nga rất hiểu tính tình của con trai mình, trong cốt cách của ông kỳ thực hơi lạnh lùng.

Chuyện có thể khiến con trai mình quan tâm không nhiều. Châu Doanh năm đó là một, tiếp theo là Kiều tâm Uyển.

,

Có con gái thì quan tâm nhiều hơn. Nhưng với đứa con trai Cố Thừa Diệu thì lại không quan tâm lắm.

Cố Thừa Diệu ngày đầu tiên đi mẫu giáo, ngày đầu tiên học tiểu học đều là người làm bà nội đây đi cùng anh.

Sau đó thành tích của anh giỏi, vượt cấp, Cố Học Vũ cũng chỉ cho người làm thủ tục chứ không hỏi đến một câu.

Nếu không phải năm đó Cố Thừa Diệu khuấy động thị trường cổ phiếu quá gay gắt, chỉ e Cố Học Vũ cũng chưa chịu ay quản thúc anh.

Diêu Hữu Thiên lắng nghe Ưông Tú Nga nói những thói quen của Cố Thừa Diệu.

Người đàn ông đã cùng cô sống chung mấy tháng vừa qua, lại lập tức sống dậy trong trái tim cô.

Xem hết từng cuốn từng cuốn album. Diêu Hữu Thiên đưa tay chỉ vào một tấm hình: “Đây là....”

“Tấm này chụp lúc Thừa Diệu đi bộ đội. Lúc đó nó vẫn còn đang học đại học thì phải.”

Diêu Hữu Thiên cúi đầu nhìn Cố Thừa Diệu trong tấm hình, người mặc bộ đồ rằn ri, lưng đeo một cây súng. Nhìn rất đẹp trai tuấn tú, còn có nét rạn rờ.

Ngón tay vô thức mà sờ đến tấm hình. Cố Thừa Diệu.....

“Con thích thì cầm về đi.” Ưông Tú Nga rất hài lòng với dáng vẻ của Diêu Hữu Thiên lúc này.

Dù bà già rồi nhưng không lú lẫn. Hôm qua Diêu Hữu Thiên dối lời nhanh như vậy, chắc hai đứa nhỏ lại có vấn đề.

Nhưng chúng không nói, bà cũng không nên hỏi.

Bà tin vào mắt mình, cũng tin Cố Thừa Diệu nhất định sẽ thích Diêu Hữu Thiên.

“.....” Diêu Hữu Thiên im lặng, tay đặt lên cuốn album, trên mặt hiện lên vẻ mặt tự nhiên.

“Thiên Thiên à, Cố Thừa Diệu đứa bé này chỉ là tính tính hơi bướng bỉnh. Con cho nó chút thời gian, bà tin là nó nhất định sẽ yêu con.”

Ưông Tú Nga đột nhiên nói câu này khiến Diêu Hữu Thiên tròn tròn mắt: “Bà nội.....”

“Bà cũng biết cuộc hôn nhân này thiệt thòi cho con rồi. Nhưng xin con nhất định phải tin rằng, bản tính của Thừa Diệu không xấu, nó là do một tay bà nuôi nấng. Bà rất hiểu nó.”

“Nếu nó yêu con thì con chắc chắn sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.”

Nắm lấy tay Diêu Hữu Thiên, Ưông Tú Nga cổ vũ cô: “Thiên Thiên, bà tin là con nhất định sẽ làm cho Thừa Diệu yêu con.”

Diêu Hữu Thiên mỉm môi, nhìn vào Uông Tú Nga, cuối cùng mạnh mẽ gạt đầu: “ Bà nội, bà yên tâm. Con nhất định sẽ làm cho anh ấy phải yêu con.”

“ Tốt, tốt.”

Uông Tú Nga miễn nguyện, nam theo đuổi nữ cách cả ngọn núi, nữ theo đuổi nam cách một lớp lụa.

Chỉ cần Diêu Hữu Thiên chịu chủ động, hiện giờ chúng lại là cặp vợ chồng trẻ người non dạ, tin chắc là tình cảm sẽ phát triển rất nhanh.

.....
(Ed: Chị Thiên yêu anh Diêu rồi nhé, từ giờ mình đổi cách xưng hô cho nó ngọt ngào cảm xúc được không các bạn?)

Trung Thu.

Không cần biết Cố Thừa Diệu có nguyên ý hay không, lễ Trung Thu phải quây quần bên gia đình.

Người một nhà này ngoài gia đình của Cố Chí Cường còn có gia đình Cố Chí Cường.

Cố Học Văn, Tà Phán Tinh, Cố Thừa Kỳ, Cố Thừa Lân còn có cả nhà Đỗ Lợi Bình, vào lễ Trung Thu đều trở về nhà lớn nhà họ Cố.

Mọi người ăn cơm sớm rồi đến khu nhà phía đông.

Hoa quýt ở đây đang nở rộ. Trong không khí phảng phất mùi hương hoa, người làm bê hoa quả, bánh trung thu, đồ ăn vặt đặt lên bàn.

Uông Tú Nga và Trần Tinh Như rất hài lòng, tuổi cao rồi chính là thích con cháu xum vầy bên mình.

Diêu Hữu Thiên hôm qua không nhìn thấy Cố Thừa Diệu, cái tên kia đi sớm về trễ, cô căn bản không có cơ hội gặp anh.

Hôm nay là Trung Thu, anh cuối cùng cũng không trốn được nữa, chịu về nhà rồi.

Có điều mặc dù anh ở đây nhưng từ đầu đến cuối cũng không thèm đếm xỉa đến cô một cái. Chỉ mãi nói chuyện với hai anh em Cố Thừa Kỳ.

Anh cho rằng, cô sẽ bỏ qua cho anh như thế sao?

Cắt mấy chiếc bánh trung thu khác nhau, sau đó lấy mỗi cái một miếng đặt vào đĩa, Diêu Hữu Thiên đi đến trước mặt Cố Thừa Diệu, kéo ghế đến, ngồi cạnh anh.

“ Thừa Diệu, sao anh không ăn bánh trung thu?”

Sự quan tâm bất ngờ của cô khiến Cố Thừa Diệu khựng lại, nhìn đôi môi đỏ mọng của Diêu Hữu Thiên, trong đầu hiện lên hình ảnh nụ hôn tối hôm kia.

Xoay gương mặt cứng ngắc ra chỗ khác: “ Tôi không thích ăn bánh trung thu.”

Diêu Hữu Thiên gạt đầu. Hôm qua lúc xem album hình, cô có hỏi Uông Tú Nga rồi.

Bà nói Cố Thừa Diệu không thích ăn đồ ngọt.

“ Loại này là bánh mặn, không ngọt.” Lấy một chiếc tăm ghim vào chiếc bánh nhân trứng mặn, Diêu Hữu Thiên đưa tới trước mặt anh: “ Ném thử đi.”

Miếng bánh gần như được đưa đến miệng anh rồi, Cố Thừa Diệu trợn mắt với cô để cô biết điều mà dừng lại.

Diêu Hữu Thiên biết anh không muốn nhìn thấy mình nhưng cô dám cá rằng, người lớn đều ở đây, anh nhất định sẽ không làm mất mặt mình đâu.

Mỉm cười đưa miếng bánh đến miệng anh” Ném thử đi mà, thật sự không ngọt đâu.”

“ Cô.....” Vị mặn trào lên trong miệng còn có mùi thơm của trứng mặn. Cố Thừa Diệu định nổi giận nhưng lại sợ đụng đến người lớn, chỉ có thể mạnh mẽ lườm Diêu Hữu Thiên một cái.

Bị anh lườm, Diêu Hữu Thiên không những không tức giận, ngược lại rất vui vẻ.

Dán sát mặt vào tai anh, dùng giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe được” Cố Thừa Diệu, anh đỏ mặt rồi.....”

.....
Hết chương 114.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Mạnh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115: Người phụ nữ này thật đáng ghét .

Bị anh lườm, Diêu Hữu Thiên không những không tức giận, ngược lại rất vui vẻ.

Dán sát mặt vào tai anh, dùng giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe được” Cố Thừa Diệu, anh đỏ mặt rồi.”

Kéo dài âm cuối còn kèm thêm sự đùa cợt. Đây rõ ràng là đang trêu đùa anh.

Ai đỏ mặt? Ai đỏ mặt?

Cố Thừa Diệu mặc dù thấy mặt hơi nóng nhưng đó là do cô chọc giận mà ra.

Diêu Hữu Thiên cười càng rạng rỡ hơn.

Nếu không phải ánh đèn trong vườn không đủ sáng thì tin chắc là những người khác cũng sẽ nhìn ra được.

“Thật mà, ở đây này, đỏ lắm....” Cô không chỉ dùng miệng để nói mà còn dùng tay chỉ. Ngón tay thon dài sờ lên mặt Cố Thừa Diệu, cảm giác ngón tay nóng bỏng.

Chep chép, nóng như vậy không phải là đỏ mặt thì là gì?

“Diêu Hữu Thiên....” Cố Thừa Diệu mắt tự nhiên, không nghĩ nhiều mà phui tay Diêu Hữu Thiên ra.

,

Nhưng Diêu Hữu Thiên lại thu tay về kịp, sau đó cười, cười đến là vui vẻ.

Hôm nay cô mới phát hiện, thì ra Cố Thừa Diệu cũng có bộ mặt đáng yêu đến vậy.

“Cố Thừa Diệu, anh thật đáng yêu.”

Cố Thừa Diệu lúc này không phải là đỏ mặt nữa mà là đen mặt.

Giọng nói bị đè nén gần như khan đi, không biết là tức giận hay xấu hổ: “Diêu Hữu Thiên, cô, cô tránh xa tôi ra.”

Làm thế nào cũng không thể tin nổi, anh mà lại bị Diêu Hữu Thiên đùa giỡn. Trong giọng nói toát lên sự tức giận, không biết là giận cô hay giận chính mình.

“Cái này không được đâu.” Diêu Hữu Thiên vừa nói vừa gấp một miếng bánh nhét vào miệng anh: “Bà nội đang nhìn đây.”

Bàn tay đặt trên đầu gối của Cố Thừa Diệu nắm chặt, dùng toàn bộ sự kiên nhẫn của mình để khống chế không đẩy Diêu Hữu Thiên ra.

Trong miệng đầy mùi vị của bánh trung thu, anh muốn nhổ ra, lại sợ thất lễ.

Mà nếu làm vậy chắc chắn sẽ bị chú ý.

Vì vậy anh không còn cách nào khác mà nuốt miếng bánh trong miệng xuống, rồi mới có cơ hội trợn mắt nhìn vào chiếc đĩa trên tay Diêu Hữu Thiên: “Cô đừng có dứt nữa, tôi ghét ăn bánh trung thu.”

Hạ giọng xuống, không khách khí công kích Diêu Hữu Thiên: “Đặc biệt là bánh trung thu từ tay cô.”

“Vậy à.” Diêu Hữu Thiên bị anh châm chọc cũng không tức giận, ánh mắt đưa tới chiếc bàn cách mình không xa.

Liếc lên trên bàn một cái, cầm chum nho tới, sau đó lại ngồi xuống bên cạnh Cố Thừa Diệu lần nữa.

“vậy ăn nho đi. Hàm lượng vitamin E phong phú, có tác dụng làm đẹp đấy.”

Cô vừa nói xong thì đã lột vỏ một trái nho sau đó đưa vào miệng Cố Thừa Diệu.

Ngón tay cô rất thon, khi đưa trái nho dứt vào miệng Cố Thừa Diệu, không quên dùng đầu ngón tay lướt qua môi anh.

Mặt của Cố Thừa Diệu tái mét, một phần là xấu hổ, một phần là tức giận.

Ngay khi cô định dứt thêm thì anh bắt được tay cô.

“Điều Hữu Thiên, cô đủ rồi đấy.” Vừa rồi cô đã làm gì? Tay của cô lại dám lướt qua môi anh?

Tay của Điều Hữu Thiên khựng tại chỗ, về mặt khó hiểu nhìn Cố Thừa Diệu: “Em làm sao?”

“Cô không biết là cô đang làm gì à?” Cố Thừa Diệu hoàn toàn không thể hiểu được hành động bất thường của Điều Hữu Thiên ngày hôm nay.

Chỉ có thể giải thích bằng cách duy nhất là cô không cam tâm hôm kia mình hôn cô, vì vậy muốn trả thù mình.

Ngoài điều này ra, anh thật sự không tìm được câu giải thích nào khác.

Điều Hữu Thiên chớp chớp mắt, gương mặt thanh tú điểm vài nét tình nghich: “Không phải là anh nói không thích ăn bánh trung thu à? Vậy thì đổi thành trái cây. Ăn nhiều trái cây tốt cho da đấy.”

“Không cần cô phải nói.” Anh còn biết rõ hơn cô là ăn trái cây tốt cho da, không cần cô phải nhắc.

Không đúng, cái này không quan trọng, quan trọng là hành động ngày hôm nay của cô.

“Điều Hữu Thiên, tôi nói cô biết, cô tránh xa tôi ra.”

Bà nội và ông nội đều ngồi ngay phía sau họ, anh không thể nói lớn tiếng. Nhưng cho dù anh có cố gắng hạ giọng đến mức nào đi nữa thì vẫn toát lên sự tức giận và bất mãn.

“Sợ là hơi khó đấy.” Điều Hữu Thiên đặt chiếc đĩa trong tay mình lên bàn, đặt tay lên vai Cố Thừa Diệu: “Bà nội hôm nay có tìm em nói chuyện đấy, nói là em không quan tâm gì đến anh cả, làm anh ngày hôm qua không thèm về ăn cơm nữa.”

Nói cách khác, nếu cô không quan tâm đến anh nhiều hơn, bà nội lại còn tìm cô đến nói chuyện nữa.

Đến lúc đó cô có làm chuyện gì, hoặc nói cái gì đi chăng nữa đều không do cô điều khiển.

Khi cô nói câu này còn không quên chu môi ra, mặt đầy oan ức, còn có ý chỉ trích anh.

Là do anh không về nhà, liên quan gì đến cô?

Cô chịu tội không đủ quan tâm này giúp anh, bây giờ quan tâm anh một chút, là tặng anh ít sĩ diện đấy.

Mặt Cố Thừa Diệu từ đỏ chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển sang tái, rồi lại chuyển về đỏ.

Người phụ nữ này thật biết cách tiện đà leo lên nhĩ, lại dám lấy bà nội ra ép anh.

Nghiên đau cả răng mới có thể kiềm chế không đẩy cánh tay đặt trên vai anh của cô ra.

Và mặt anh nghiên răng nghiên lợi này của anh khiến Điều Hữu Thiên vui lên rất nhiều.

Uh, bỏ cái kiểu nói độc mồm độc miệng ấy đi, cái tên này thật ra chỉ là một con hổ giấy thôi?

Tâm trạng rất vui, ý cười trên mặt cũng rạng rỡ hơn.

Điều Hữu Thiên chơi đến mức ghiền, tiếp theo đó đặt hết trọng lượng cơ thể lên vai của Cố Thừa Diệu.

Cô tựa vào vai anh, mái tóc dài xõa xuống, có vài sợi không nghe lời mà xõa xuống cánh tay anh.

Trời rất nóng, hôm nay Cố Thừa Diệu chỉ mặc một chiếc áo thun thể thao.

Mấy sợi tóc đâm vào cánh tay anh hơi nhột. Còn cô dựa sát vào anh như vậy, mùi hương của tóc cô lại xộc vào mũi anh.

Hơi thở mà anh quá quen thuộc ấy làm anh trong giây phút đầu tiên nghĩ đến nụ hôn tối hôm trước.

Điều mà anh khó chịu nhất là chính mình đã hôn Điều Hữu Thiên. Mà lúc đó ý thức của anh hoàn toàn tỉnh táo, không hề có trạng thái say rượu.

Không thể bỏ qua, không thể tha thứ cho chính mình, vì vậy mới rời đi.

Người phụ nữ này lại gần và coi như không biết đến thái độ của anh, từ lúc ăn cơm cho tới giờ cứ luôn nhìn anh.

Lúc này thì lại dính sát.

“Điều Hữu Thiên, cô....”

“Anh nhìn kia, trăng lên cao rồi.” Điều Hữu Thiên ngắt lời anh, trên mặt vẫn còn ý cười.

Trên vách tường trong vườn, dưới góc mái hiên cuộn tròn, ánh trăng vàng vạc chiếu xuống tạo thành những vọn song xinh đẹp.

Dần dần những gợn song ấy lan ra rộng hơn, biến thành hình bán cầu, rồi cuối cùng toàn bộ hình tròn đều lộ diện.

Ánh trăng sáng ảm áp bao trùm khắp khu vườn, dường như cảm nhận được mỹ cảnh lúc nào, một con gió lướt qua, hương thơm của hoa quýt phảng phất thoang thoảng.

Trong không khí có hương hoa thơm nhẹ nhàng, còn có cả mùi thơm của mỹ vị.

Điều Hữu Thiên dựa vào người Cố Thừa Diệu, chăm chú ngắm nhìn ánh trăng tròn vành vạnh.

“Đẹp quá.”

“.....” Môi khẽ cử động, Cố Thừa Diệu vốn muốn cô tránh xa mình một chút nhưng lúc này lại thấy được biểu cảm trên gương mặt cô.

Ánh trăng rơi trên mặt cô phủ lên ánh bạc. Đôi mắt long lanh như nước của cô chần chú nhìn lên bầu trời.

Biểu cảm mông lung, có vài phần xuất thần. Khóe miệng hơi nhếch lên bộc lộ tâm trạng vui vẻ của cô lúc này.

Mà cô dồn hết trọng lực dựa vào người anh, bờ vai mỏng manh, mạnh mẽ dán lên ngực anh.

Mái tóc dày mượt mà, rủ xuống tay anh.

Một tay của cô, còn nắm lấy tay anh.

Anh thậm chí còn không phát hiện ra cô nắm tay anh từ lúc nào.

Người phụ nữ này.....

Định lên tiếng ngăn cô lại, động tác định đưa tay đẩy cô ra, nhưng ngay lúc nhìn thấy gương mặt cô lại dừng lại.

Thôi vậy, hôm nay là lễ Trung Thu, anh cũng không muốn so đo với cô.

Điều Hữu Thiên không thấy được sự biến đổi tâm trạng của Cố Thừa Diệu, cho dù có nhận ra đi chăng nữa, hôm nay cô đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi.

“Đã nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thuyền quyên*.” Nhẹ nhàng ngâm nga hai câu thơ: “Anh nói xem Hằng Nga lúc này đang làm gì?”

(* Hai câu thơ trên được trích từ bài ‘Thủy Diệu Ca’ của Tô Thức, ý là: Chỉ nguyện đời ta trường cửu, Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên)

Câu nói ấy giống như cô đang tự hỏi mình, lại cũng giống như đang hỏi anh.

Khóe môi Cố Thừa Diệu giật giật, Điều Hữu Thiên hôm nay chắc chắn là rất bất thường: “Hằng Nga chỉ là một câu truyện cổ tích, một nhân vật hư cấu, cô tưởng mình vẫn là trẻ con à?”

Điều Hữu Thiên lờm anh một cái: “Anh là người thiếu trí tưởng tượng, không lãng mạn tí nào cả.”

“.....” Khóe miệng của Cố Thừa Diệu giật mạnh hơn.

Giơ tay lên đặt trên vai cô định đẩy cô ra.

Đúng lúc này Cố Thừa Lâm quay mặt sang nhìn thấy cảnh hai người trước mặt vô cùng thân mật, đến mức khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

“Chẹp chẹp, kết hôn rồi đúng là thay đổi hẳn.” Cố Thừa Lâm đưa hai người ra trêu chọc: “Cứ làm như là hai người sinh đôi không bằng.”

Bàn tay vốn định đẩy Điều Hữu Thiên ra của Cố Thừa Diệu, quay đầu lại mới thấy tất cả ánh mắt của mọi người trong vườn đều đổ dồn vào hai người.....

Uông Tú Nga cười rạng rỡ, vừa rồi bà đã để ý đến hành động của Điều Hữu Thiên.

Đứa bé này thực sự rất thông minh, chỉ dạy một lần mà hiểu hết.

Theo tính cách của Cố Thừa Diệu, nếu cứng rắn với nó, tính khí nó sẽ còn cứng hơn người ta.

Phụ nữ mà, yếu đuối một chút thì cũng không có gì là xấu.

Trên mặt thì coi như mình thiệt thòi, nhưng ai biết được thiệt thòi chắc gì đã không có lợi.

“.....” Mặt Diêu Hữu Thiên ứng đồ.

Hắc hắc, hôm nay cô quả thật chỉ có suy nghĩ muốn trêu chọc Cố Thừa Diệu, nhưng cơ hội này đến đúng lúc, người xem cũng hơi nhiều một chút.

Kiều Tâm Uyên cũng vô cùng bất ngờ, mới qua một ngày, diễn biến này khiến bà kinh ngạc.

Nhưng mà cũng rất vui mừng, nhìn bộ dạng ấy, tình cảm của con trai và con dâu tốt lên rất nhiều rồi.

Trần Tình Như vừa cười vừa nắm bàn tay của Uông Tú Nga: “Chị dâu à, nhìn tình hình này chị sắp được bế cháu rồi.”

Uông Tú Nga cười mãi không thôi, bà thích nghe nhất là câu nói này.

Không khí rất náo nhiệt. Mặc dù là những người lớn tuổi nhưng khó có cơ hội này, đều là những người làm bà nội rồi cũng không cần biết cháu mình có ái ngại hay không, liên tục lấy Cố Thừa Diệu ra trêu chọc.

Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy lại lấy họ ra đùa giỡn.

Cố Thừa Diệu đương nhiên không thể đẩy Diêu Hữu Thiên ra, nhưng bàn tay đang nắm lấy tay cô dùng sức siết chặt hơn.

Nghiêng mặt dùng người của Diêu Hữu Thiên che đi động tác trên mặt anh.

“Diêu Hữu Thiên, lát nữa về sẽ tính sổ với cô.”

Diêu Hữu Thiên nghe thấy câu này, ngẩng đầu, đôi mắt to trong sáng long lanh, quyến rũ động lòng người ấy ánh lên vài tia sáng.

Cặp môi đỏ mọng khẽ nhấp máy.

“Em đợi anh.”

Cô nói rất chậm, chỉ thấy môi khẽ nói, không thấy âm thanh. Môi mỏng nói khẽ, hơi thở phả bên má anh.

Mặt Cố Thừa Diệu, lại đỏ lên một lần nữa.

Người phụ nữ này, quả thật, quả thật rất đáng ghét.

Quá đáng ghét.

.....

Ngoại truyện nhỏ:

Thiên Thiên: Tam thiếu, đừng phản kháng nữa, mau nhảy vào bát của em đi.

Tam thiếu: Anh thà chết không chịu.

Thiên Thiên: Anh chắc chắn chứ? Anh chắc chắn chứ? (Vừa nói vừa cời một nút áo, lộ ra bờ vai thơm ngọt.)

Tam thiếu: Anh. ...anh kiên quyết không chịu.

Thiên Thiên: Như này thì sao? (Cởi hết quần áo, chỉ còn đồ lót)

Tam thiếu:

Thiên Thiên: Như này thì sao? (KHÔNG còn mảnh vải che thân, ặc....)

Tam thiếu: Đấy ngã.....(Anh mới không thêm nhảy vào bát của em, là em tự nhảy vào bát của anh.)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Tránh xa tôi ra

Cố Thừa Diệu chưa bao giờ lâm vào tình trạng này, mỗi một giây phút trôi qua giống như cả năm vậy.

Đội mãi mới đến lúc Ưông Tú Nga nói một kết thúc buổi ngắm trăng dài đằng đẳng này, anh dùng tốc độ nhanh nhất lôi Diêu Hữu Thiên về phòng.

Diêu Hữu Thiên biết Cố Thừa Diệu nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

Nhưng binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn.

“Diêu Hữu Thiên, lần sau không cho phép cô làm vậy nữa...”

“Làm cái gì?” “Diêu Hữu Thiên giả ngốc, chớp chớp mắt nhìn Cố Thừa Diệu.

Chơi vui thật, lúc trước sao cô không phát hiện ra, Cố Thừa Diệu giống như hòng sung vậy, vừa đột là đã nổ rồi?

Uh, lần sau nhất định phải lợi dụng điểm này.

“Không cho phép cô...” Cố Thừa Diệu nghiêng rằng: “Không cho phép cô làm giống như ngày hôm nay.”

“Anh là đang nói không cho phép em dứt bánh trung thu cho anh ăn à?” Diêu Hữu Thiên gạt đầu, thái độ giống như đang hỏi lỗi: “Được được, em biết rồi, lần sau em sẽ không dứt bánh Trung Thu cho anh ăn nữa.”

Cô không nói còn đỡ, vừa nói thì mắt Cố Thừa Diệu mặt càng tái mét.

“Ai cần cô dứt? Cái gì cũng không co cô dứt.”

Hành động thân mật như thế, người phụ nữ này da mặt dày cỡ nào mà dám làm được nhỉ?

Hết xong, anh mới phản ứng kịp, hình như cái này không quan trọng, quan trọng là: “Diêu Hữu Thiên, lần sau cô tránh xa tôi ra một chút.”

Không sai, đây mới là điều quan trọng.

Anh như tức điên lên được, Diêu Hữu Thiên giống như một khối u ác tính vậy. Chỉ mong cô tránh anh thật xa thật xa ra.

“Xa một chút?” Diêu Hữu Thiên giương bộ mặt khó hiểu nhìn anh. Cấn môi mình, nhìn như đang rất phân vân: “Nhưng bà nội nói em phải chăm sóc anh thật tốt mà.”

“Tôi không cần cô phải chăm sóc.” Ai cần cô ta chăm sóc chứ.

Cố Thừa Diệu nói xong, còn bồi thêm một câu: “Cô, tránh xa tôi ra, tôi không cần cô chăm sóc. Không cho phép cô lại gần, nhớ chưa.”

Nói xong câu này, anh anh chóng rời đi làm như trên người Diêu Hữu Thiên có bệnh nguy hiểm vậy.

Bỏ mặc Diêu Hữu Thiên nhìn dáng anh bỏ chạy, Khóe miệng nhếch lên.

Cố Thừa Diệu, trò chơi mới chỉ bắt đầu thôi anh đã không chịu được rồi à?

Uh, anh có thể trốn một lúc, chứ có thể trốn cả đời không?

Hy vọng anh chịu đựng lâu hơn chút, đứng khiến em phải thất vọng nhé.

Mà cô cũng phải nghĩ xem, tiếp tục cô phải làm như thế nào.

Chuyến bay tối mai về thành phố Y, sau khi về đến thành phố Y, chỉ còn lại hai người họ thôi.

Cố Thừa Diệu, anh trốn được mừng một thì có thể thoát ngày rằm sao?

Cộng thêm cô căn bản không sợ anh chạy mất.

Nhớ đến việc cả khuôn mặt anh đỏ ửng, muốn đẩy mình ra nhưng lại không dám.

Diêu Hữu Thiên đột nhiên thấy rất vui.

Tâm trạng vui vẻ, tối này Diêu Hữu Thiên ngủ rất ngon.

.....

Hôm qua là Trung Thu, Diêu Hữu Thiên cùng nghỉ với người nhà họ Cố, hôm nay phải về thành phố Y, cô hẹn hai người anh trai cùng ăn bữa cơm trưa.

Ngồi trong nhà hàng, Diêu Hữu Thiên gọi món, không quên hỏi anh trai vụ việc của Triệu Nhân Uyên.

“Anh, loại người đó anh không cần phải bận tâm là được rồi, thật sự đừng tốn sức đi đối phó với hắn.”

Không đáng, không những phí thời gian của mình mà còn ảnh hưởng đến tâm trạng của chính mình.

Diêu Hữu Quốc chưa đồng ý cũng không phản đối. Ánh mắt lướt qua người Diêu Hữu Thiên, phát hiện sắc mặt cô rất tốt.

Không chỉ sắc mặt, mà hình như tâm trạng của em gái cũng rất tốt thì phải?

“Thiên Thiên, tâm trạng em rất tốt thì phải?” Từ lúc em gái kết hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên Diêu Hữu Quốc thấy em gái mình mỉm cười rạng rỡ đến vậy.

“Cũng không tồi.” Diêu Hữu Thiên nhớ sáng nay tỉnh dậy, Cố Thừa Diệu vừa thấy cô thì đen mặt lại, cũng không đợi mình nữa mà tự đi ăn sáng với Ưông Tú Nga.

Hành động trẻ con ấy làm Diêu Hữu Thiên vô cùng vui vẻ.

Đặc biệt lúc phát hiện dưới mắt Cố Thừa Diệu có quang thâm nhật, chứng tỏ tối qua tên này ngủ không ngon, thì cô càng vui hơn.

Tâm trạng của anh không thoải mái thì cô lại càng sung sướng.

Đến lúc ăn sáng lại trêu chọc anh lần nữa.

Trước mặt bà nội, anh muốn lên con nhưng lại không thể làm được, chỉ trợn mắt nhìn cô, cái cảm giác ấy thật sướng quá đi mất.

Chuyện này khiến tâm trạng của Diêu Hữu Thiên vô cùng thoải mái.

Diêu Hữu Gia đỡ cằm, nghiêng đầu nhìn em gái: “Chà chà, kết hôn rồi đúng là khác hẳn, nhìn cả người em đều khác. Anh nói này em gái, trong lễ ra mắt bộ sưu tập của anh, em có muốn đến làm người mẫu không? Có vài bộ đồ rất hợp với em đấy.”

Thật ra không phải là rất hợp với cô mà anh cơ bản là dùng phong cách của Diêu Hữu Thiên mà thiết kế.

“Không muốn.” Diêu Hữu Thiên lắc đầu từ chối: “Nhưng anh tặng đồ cho em mặc thì em sẽ lấy.”

“Đồ tham lam” Diêu Hữu Gia vuốt tóc: “Chả phải lần nào bộ sưu tập của anh chưa ra mắt là em đã lấy đi mặc rồi?”

“Vâng vâng vâng, đại ân đại đức của anh trai đây, tiểu nữ khắc cốt ghi tâm. Ngày sau nhất định kết cò ngậm vành để báo đáp đại ân của anh trai.”

“Kết cò ngậm vành thì không cần, em giới thiệu cho anh một người bạn gái để anh đừng phải cô đơn một mình là được.”

“Thì ra anh trai tương tư rồi ah, muốn tìm bạn gái.” Cố Hữu Thiên hòa theo

“Em gái ơi, làm người thì phải có lương tâm một tý chứ, em đã kết hôn rồi, lẽ nào không cho anh trai có ý tìm bạn gái sao?”

“Cho chọc ho.” Diêu Hữu Thiên gạt đầu, nhớ đến mấy người bạn thân của mình, uh, nếu có thể để đám Tư Nhiễm gả vào nhà họ Diêu, thật ra cũng không tồi nhì.

“Lần sau em sẽ tổ chức buổi hẹn hò lớn, lúc ấy anh trai đừng chọn đến hoa mắt nhé.”

“Anh thì luôn hoành nghênh, càng nhiều càng tốt.”

“Vậy thì không được, làm người không được quá tham lam, chỉ cho phép chọn một người thôi.”

“Một người? Ít vậy thôi hả?”

“Anh à, anh.....”

Diêu Hữu Quốc ngồi một bên nhìn hai người em đối qua đáp lại, trong mắt hiện lên vài tia dịu dàng.

Lại càng khẳng định, anh chị em nhà họ, anh nhất định sẽ bảo vệ thật tốt, không để bất kỳ ai ức hiếp họ.

.....

Khi Diêu Hữu Thiên cùng Cố Thừa Diệu về đến thành phố Y đã là 10 giờ tối.

Cố Thừa Diệu tối qua ngủ không ngon, hành động kỳ lạ của Diệu Hữu Thiên khiến anh cảm thấy cô cũng khó chịu.

Nhưng lại không thể phát tiết. Sau khi lên máy bay cơ bản không muốn đối diện với Diệu Hữu Thiên, cứ thế mà nhắm mắt ngủ.

Xuống sân bay cũng cứ giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng, không thèm để ý đến Diệu Hữu Thiên.

Diệu Hữu Thiên cũng không vội, bọn họ còn đầy thời gian, cô không vội.

Cô có dư thời gian để từ từ chơi với anh. Lý Khả Nghi nói, cô còn là người vợ danh chính ngôn thuận của Cố Thừa Diệu cơ mà.

Hai người không chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, mà còn là vợ chồng trong thực tế.

Cô cũng không nói gì thêm, gặp nhau từ sáng tới chiều Cố Thừa Diệu lẽ nào không có chút xú cảm giác nào sao.

Tâm trạng tốt, giấc ngủ đương nhiên sẽ ngon hơn.

.....

Khi Cố Thừa Diệu tỉnh dậy, vẫn ngồi trên bàn ăn theo thói quen, mới phát hiện trên bàn có thêm một nồi cháo kê.

Diệu Hữu Thiên từ trong nhà bếp đi ra, khoe miệng nhếch lên nhìn đáng vẻ tâm trạng không tệ.

Đưa hai quả trứng ốp la đến trước mặt Cố Thừa Diệu, trên gương mặt thanh tú có vài phần phấn khởi.

“Bữa sáng ngày hôm nay, cháo kê ăn với trứng ốp la.”

Cố Thừa Diệu không động đũa, anh vờ như ra đi Dương vẫn còn nghi.....

“Ai nói với cô là tôi muốn ăn những món này.” Anh không muốn ăn, lại càng không muốn ăn đồ do Diệu Hữu Thiên nấu.

“Em biết, anh thích uống cà phê vào buổi sáng. Nhưng để bụng đói uống cà phê không tốt cho sức khỏe. cai đi nhé.”

Diệu Hữu Thiên vừa nói vừa múc cho anh một bát cháo.

“Cháo nguội rồi, không còn nóng lắm đâu.”

Bàn tay đặt trên bàn của Cố Thừa Diệu nắm lại, đột nhiên lên tiếng “Diệu Hữu Thiên, tôi còn nhớ cô từng nói, đồ cô nấu sẽ không cho tôi ăn.”

“Hả?” Diệu Hữu Thiên nghiêng mặt, nhìn vào sự châm chọc trên mặt anh, không hề tức giận: Em từng nói sao? Xin lỗi nhé, trí nhớ của em không được tốt, quên mất rồi.”

Khoe miệng Cố Thừa Diệu giật giật, người phụ nữ này: “Da mặt của cô có thể dày hơn tỳ nữa không?”

“Có thể.” Rất bất ngờ là Diệu Hữu Thiên gạt đầu lia lịa: “Anh có hai sự lựa chọn: một là ăn hết chỗ cháo này, hai là không ăn thì em sẽ gọi điện thoại nói cho bà nội biết, anh ngày nào cũng uống cà phê lúc đói, em nấu cháo cho anh nhưng anh không chịu ăn.....”

“Diệu Hữu Thiên.....” Cô còn có thể vô liêm sỉ hơn thế không: “Cô ngoài cách lấy bà nội ra dọa tôi thì cô còn biết làm gì nữa hả?”

“Có à?” Diệu Hữu Thiên giống như bị anh dọa sợ, vỗ vỗ ngực mình: “Tối qua lúc chúng ta rời khỏi Bắc Đới, bà nội còn nói để em chăm sóc anh cho tốt. nếu anh không chịu để em chăm sóc, em chỉ còn cách.....”

Những lời tiếp theo không cần nói nữa, Diệu Hữu Thiên đưa tay ra, làm một động tác ý là: anh hiểu mà.

“Tôi nói rồi, tôi không cần cô chăm sóc.”

“Em hiểu.” Diệu Hữu Thiên gạt đầu, nhìn Cố Thừa Diệu sau đó nhẹ nhàng nói: “Em biết anh không muốn em chăm sóc, nhưng bà nội không biết, hay là anh tự nói với bà nội nhé?”

“.....”

Người phụ nữ này, căn bản là cố tình, cô biết rõ anh không thể tìm bà nội....

Cố Thừa Diệu tức giận ghấn răng, siết chặt nắm đấm rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm.

Nhưng cuối cùng cũng không ném bát cháo ấy xuống đất.

Bực bội cầm bát cháo lên ăn xong mới đứng dậy.

“Còn cái này nữa.” Diêu Hữu Thiên nhin cười nhìn anh ăn hết đồ ăn sáng, chỉ vào hai cái trứng ốp la” Chỉ ăn cháo thôi thì không đủ chất dinh dưỡng đâu.”

“Diêu Hữu Thiên...”

“Bà nội, xem ra con phải phụ lòng của bà rồi.” Diêu Hữu Thiên vừa nói vừa lấy điện thoại ra, hươ hươ tay trước mặt Cố Thừa Diệu.

“Diêu Hữu Thiên.” Cô tưởng cô là đứa trẻ con sao? Cứ động cái là mách lẻo à, thật không biết xấu hổ.

“Anh nhanh lên, trứng nguội rồi thì không ngon nữa đâu.”

Vừa tỉnh dậy là có thể Cố Thừa Diệu tức giận, cũng không uống công cô dậy rõ sớm, nấu nồi cháo này.

Cố Thừa Diệu đen mặt đến nỗi không thể đen hơn được nữa, gần như là phẫn nộ mà ăn hết hai quả trứng ốp la ấy, tốc độ nhanh đến mức có thể gọi là gió xoáy.

Ăn xong hay thậm chí gọi là nuốt chu wu wng cun g x không thèm nhìn Diêu Hữu Thiên, đứng bật dậy đi mất.

Bỏ lại Diêu Hữu Thiên tâm trạng vui vẻ vô cùng cầm bát cháo của mình lên ăn.

“Cũng ngon đấy chứ.”

Để cô nghĩ thử xem, tối nay làm món gì.

Hôm nay mới là ngày đầu tiên, xem ra tiến triển không tồi.

Khỏe môi nhếch lên. Diêu Hữu Thiên ăn xong bữa sáng, tâm trạng rất tốt mà đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Không phải việc dành cho con người

Cố Thừa Diệu ngồi trong phòng làm việc, xấp chứng từ trước mặt anh không thể đọc nổi một chữ vào đâu.

Anh không hiểu người phụ nữ ấy lên cơn gì.

Rõ ràng lúc trước nói ai đi đường nấy, sống cuộc sống riêng.

Hành động hiện nay của cô là muốn làm gì?

Lời của bà nội cái gì chứ, nếu cô không đồng ý thì người khác có thể ép buộc cô sao?

Người phụ nữ kia rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Cố Thừa Diệu phát hiện anh hoàn toàn không nhìn ra mục đích trong những hành động của Diêu Hữu Thiên.

Đứng dậy đi lại vài vòng trong phòng làm việc, anh đột nhiên dừng bước.

Người phụ nữ đáng chết ấy lẽ nào yêu anh mất rồi sao?

Nhưng, cảm giác ấy cũng không giống.

Nếu cô thật sự yêu anh thì sẽ biết anh chắc chắn không thích loại phụ nữ mặt dày mày dạn như vậy.

Anh thích người phụ nữ dịu dàng như nước. Diêu Hữu Thiên không hề có một chút nào.

Nhưng nếu là vậy thì cô muốn làm gì?

Lẽ nào đang trả thù mình sao?

Không cần biết người phụ nữ ấy muốn làm gì, anh cũng không để cô đạt được.

Cố Thừa Diệu quyết định, không cần biết Diêu Hữu Thiên muốn giờ trò gì, xuất chiều nào, anh sẽ không mắc mưu đâu.

Không những không mắc mưu, anh còn phải làm cho người phụ nữ kia biết tay.

Để cô biết rằng động đến anh thì sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Không sai, chính là như vậy.

Cố Thừa Diệu ngộ ra, trong lòng cũng bình tĩnh hơn không còn bức bối nữa.

Nhưng anh không hề phát hiện việc của nguyên buổi sáng này anh đều chưa làm, toàn bộ suy nghĩ đều đặt trên người Diêu Hữu Thiên.

Toàn bộ suy nghĩ đều là phương thức chiến đấu Diêu Hữu Thiên.

.....

Khi vui vẻ thời gian thường trôi qua rất nhanh.

Nghĩ đến việc đi Dương không đi làm mà trong tủ lạnh cũng không còn đồ gì hết. Diêu Hữu Thiên tan sở liền đi siêu thị.

Đẩy chiếc xe đến khu bán đồ tươi sống, Diêu Hữu Thiên chợt nhớ đến lời nói của Uông Tú Nga.

“Thừa Diệu ghét ăn cà chua, không ăn hành. Những thứ có mùi vị hơi nồng nó đều không thích. Còn nữa Thừa Diệu ghét ăn đồ ngọt...”

Lấy gói thịt bò đóng sẵn bỏ vào xe, Diêu Hữu Thiên cần nhắc: “Thật là một tên kén ăn, nhiều thứ không ăn thế cơ chứ...”

Thật là một người chủ khó hầu hạ.

Mặc dù trong lòng Diêu Hữu Thiên cần nhắc nhưng trên miệng lại mỉm cười.

Ai quy định Cố Thừa Diệu không ăn món gì thì cô không được làm món đấy chứ?

Đặt bọc cà chua đã cân xong vào xe, Diêu Hữu Thiên tuyệt đối không nhận mình có ý đồ xấu.

“Món ăn nhiều dinh dưỡng như vậy, Cố Thừa Diệu ơi Cố Thừa Diệu, anh không ăn thì tiếc thật đấy.”

Đi một vòng, cũng mua gần hết những đồ cần thiết.

Diêu Hữu Thiên mua thêm ít vật dụng gia đình, ngay khi chuẩn bị đi về, xe đẩy va vào chiếc xe vừa rẽ ra.

“Xin lỗi.” Diêu Hữu Thiên vội lời nói xin lỗi, ngẩng đầu lên, khi thấy người trước mắt thì hơi giật mình.

Chóp chóp mắt, lại nhìn lần nữa cuối cùng xác định người trước mặt là ai: “Triệu.”

“Suyt.” Triệu Bách Xuyên giơ một ngón tay lên, rồi nhìn xung quanh một cái: “Trùng hợp quá.”

“TRùng hợp thật.” Diêu Hữu Thiên nhìn Triệu Bách Xuyên. Mặc dù đã là mùa thu, nhưng nhiệt độ ở thành phố Y nếu chưa vào cuối thu thì chưa giảm xuống.

Triệu Bách Xuyên trước mặt cô, độ mũ lưỡi chai, đeo cặp kính lớn, trên miệng còn dính râu.

Tạo hình này khiến anh mất hết vẻ tuấn tú tao nhã của một ngôi sao điện ảnh hạng A, ngược lại giống một ông chú lớn tuổi.

“Anh như thế này là đang trải nghiệm cuộc sống à?”

“Cũng không còn cách nào khác. Hai ngày nay trợ lý của tôi bị bệnh, tôi chỉ còn cách tự đi mua.” Triệu Bách Xuyên nhìn xe đẩy của Diêu Hữu Thiên, phát hiện bên trong có quả nứa là nguyên liệu nấu ăn, ánh mắt toát lên tia sáng đầy màu sắc: “Cô biết nấu ăn à?”

“Biết ít món ăn gia đình.” Diêu Hữu Thiên cười cười: “Bữa khác có cơ hội tôi mời anh ăn nhé.”

Lần trước nói là mời anh ăn cơm, cuối cùng biến thành anh mời, Diêu Hữu Thiên thật sự thấy xấu hổ.

“Chọn ngày chi bằng hôm nay luôn đi, hôm nay cũng được mà.” Bộ râu của Triệu Bách Xuyên lên xuống theo cử động miệng của anh trong lúc nói chuyện, Diêu Hữu Thiên nhìn vào thấy buồn cười đến lạ.

“Hôm nay?” Diêu Hữu Thiên gãi gãi chân mày: “Hôm nay không tiện, ngày khác nhé.”

Hôm nay cô quyết định đích thân nấu com, không biết Cố Thừa Diệu sẽ có phản ứng như thế nào.

Nếu cô đưa Triệu Bách Xuyên về cùng, nếu anh nổi com, lúc ấy cô sẽ rất xấu hổ.

“Đành vậy.” Triệu Bách Xuyên cười cười, ánh mắt sau cặp kính ánh lên sự thất vọng: “Vậy tôi chờ lần sau được thưởng thức tài nghệ nấu ăn của cô nhé.”

“Yên tâm, chắc chắn sẽ có dịp mà.” Diêu Hữu Thiên chỉ vào đồng hồ mình đã lấy: “Đồ tôi cần đã lấy xong rồi, vậy tôi đi trước nhé.”

“Được.” Triệu Bách Xuyên hơi dịch người sang một bên, lúc Diêu Hữu Thiên thì anh đột nhiên lên tiếng: “Đúng rồi, lần trước tôi đã cho cô số điện thoại, cô còn chưa cho tôi số của cô.”

“Hả?” Diêu Hữu Thiên hơi xấu hổ, lấy danh thiếp của mình từ trong túi ra: “Thất lễ thất lễ.”

Cho số điện thoại, nếu là bạn bè thì đọc trực tiếp là được, hành động đưa danh thiếp quá trình trọng, trong lòng Triệu Bách Xuyên lại nổi lên sự thất vọng.

Nhưng cũng rất phong độ mà nhận lấy danh thiếp trong tay của Diêu Hữu Thiên: “Cảm ơn.”

Diêu Hữu Thiên hươ hươ tay, rồi mới đẩy xe đi.

Bỏ lại Triệu Bách Xuyên nhìn tấm danh thiếp trên tay, chỉ nhìn một lần đã đem dây số ấy khắc vào trong tim, sau đó bỏ tấm danh thiếp vào trong túi áo, cẩn thận cất đi.

.....

Mẹ của Diêu Hữu Thiên là Tuyên Tĩnh Ngôn là một người phụ nữ của gia đình. Một phần là do mẹ mất sớm, chị gái lại bướng bỉnh.

Nên bà đã sớm gánh vác mọi việc nặng nhọc trong gia đình, luyện được tài nghệ nấu ăn giỏi.

Sau khi giả cho Diêu Đại Phát, Diêu Đại Phát thương bà vốn là thiên kim nhà giàu lại chịu giả cho một kẻ thô lỗ như mình, đương nhiên không nỡ để bà nấu ăn.

Ngày trước đều là Diêu Đại Phát nấu com. Tuyên Tĩnh Ngôn chỉ thỉnh thoảng mới giúp ông một tay.

Diêu Hữu Thiên mặc dù có mấy người anh trai, điều kiện trong nhà hơi khó khăn, nhưng mấy người anh đều thương yêu cô, lúc nhỏ đương nhiên không để cô phải làm gì hết.

Vì vậy lúc đầu cô không biết nấu ăn. Đến khi cô đi học ở Bắc Đô, phát hiện đồ ăn trong trường không được ngon lắm.

Sau đó bắt đầu tự học cách nấu ăn. Cộng thêm việc trong nhà Diêu Hữu Gia có mỗi một miệng ăn, không biết ra tay làm gì hết.

Về sau cô cũng tìm được niềm vui khi nấu ăn, ăn đồ do chính mình nấu rất có cảm giác thành tựu, tài nghệ nấu ăn của cô cũng từ đó mà ra.

Mặc dù không thể so sánh với những đầu bếp lớn, nhưng những món ăn nhỏ trong gia đình, thỉnh thoảng cải thiện vài món đặc sắc cũng không làm khó được cô.

Mặc dù có mua hai loại Cố Thừa Diệu ghét ăn nhưng cô cũng mua hai thứ mà Cố Thừa Diệu thích ăn.

Uông Tú Nga nói Cố Thừa Diệu thích ăn thịt bò, không thích ăn thịt lợn, anh còn không thích ăn thịt gà, đặc biệt ghét ăn canh gà, nói là nó quá nhiều dầu mỡ.

Đem đồ ăn rửa sạch, cắt nhỏ, ước lượng thời gian nếu không có vấn đề gì thì còn hai mươi phút nữa tên kia sẽ về đến nhà.

Xem thời gian vừa đủ.

Khi Cố Thừa Diệu về đến nhà, Diêu Hữu Thiên vừa vặn bê nốt món ăn cuối cùng lên bàn.

“Anh về rồi à?” Diêu Hữu Thiên nói xong còn vào nhà bếp bê canh ra: “Rửa tay xong là ăn com được rồi.”

Cố Thừa Diệu đứng cạnh cửa không nhúc nhích, nhìn vào người Diêu Hữu Thiên.

Cô bê canh đặt lên bàn, lúc thấy mình còn nợ nụ cười rạng rỡ. Nụ cười đó làm cho ý nghĩ hành hạ cô như thế nào suốt dọc đường về của anh biến mất không còn dấu vết.

Người phụ nữ này.....

Trong không khí phảng phất mùi thơm của đồ ăn. Mùi thơm ấy giống như lúc trước anh về, di Dương đã làm xong com đợi anh vậy.

Nhưng cũng có điểm không giống.

Điểm không giống chính là có thêm người phụ nữ trước mắt anh đây.

Trên người cô mặc bộ đồ đi làm lúc sáng, nhưng có đeo thêm một chiếc tạp dề.

Chiếc tạp dề màu xanh quần trên người cô lại không hề quê mùa.

Mái tóc dài được cô cột sơ thành tóc đuôi ngựa, lúc bước đi còn hơi đung đưa.

Cô nhìn anh, biểu cảm kèm theo sự vui mừng, hạnh phúc. Trong mắt phát lên tia dịu dàng.

Dịu dàng? Trên người người phụ nữ này sao lại có sự dịu dàng được chứ? Nhất định là anh nhìn nhầm rồi.

“Nhanh lên, nếu không đồ ăn nguội mất sẽ không ngon nữa.”

Diêu Hữu Thiên thấy anh bất động, nghiêng mặt nhìn anh một cái.

Cố Thừa Diệuchỉ đứng nhìn, trong mắt hơi nghi ngờ, cũng có chút khó hiểu, còn có rất nhiều suy nghĩ mà Diêu Hữu Thiên không nhìn ra.

Suy nghĩ một lúc, Diêu Hữu Thiên bất ngờ bước đến trước mặt anh. Lấy chìa khóa trong tay anh đặt sang một bên, sau đó kéo tay anh đi: “Đến đây rửa tay đi.”

Ngay lúc những ngón tay mềm mại của cô đặt lên tay anh Cố Thừa Diệu mới rút tay về.

“Tôi, tôi tự rửa được.”

Anh đâu phải trẻ con, sao cô cứ dùng thái độ giống như cô giáo mầm non dắt các em nhỏ đi rửa tay với anh thế?

“VẬY anh nhanh lên nhé.” Diêu Hữu Thiên cũng không giận, chỉ cười cười.

Cố Thừa Diệu rửa tay xong, loại cảm giác quái dị ấy vẫn còn.

Đến lúc anh đi ra, Diêu Hữu Thiên đã múc cho anh một bát canh, đặt trước mặt anh.

“Uống canh trước đi.”

Anh không cần nhìn cô chỉ cần nghe giọng cô nói là đã biết được lúc này cô vui đến mức nào.

Trước lúc anh ăn cơm, quả thật thường quen uống một bát canh. Có điều: “Ai nói tôi muốn ăn cơm cô nấu chứ?”

Lúc này Diêu Hữu Thiên vừa ngồi xuống, nghe thấy câu nói này của Cố Thừa Diệu, cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mắt anh.

“Lãng phí lương thực là đáng ghét lắm đấy.”

“Em tính đủ phần cho hai người rồi, nếu anh không ăn thì phải bỏ phần thừa đi đấy, như vậy thì không tốt đâu.”

“Đó là việc của cô.” Sắc mặt của Cố Thừa Diệu không đổi, nhất quyết hôm nay không được giống buổi sáng bị người phụ nữ này dắt mũi nữa: “Ai cần cô phải nhiều chuyện như thế?”

“Bà nội.”

“Đừng có lấy bà nội ra dọa tôi.” Cố Thừa Diệu không sợ chiều này nữa, anh chịu đủ rồi: “Diêu Hữu Thiên, cô rốt cuộc là có mục đích gì. Cô muốn làm gì?”

Sự vui mừng trên mặt Diêu Hữu Thiên bớt đi vài phần, thái độ có nghiêm túc, hơi nghiêng đầu, nhìn vào gương mặt lạnh lùng của Cố Thừa Diệu.

“Anh nói thử xem, em có mục đích gì?” Để anh yêu mình chính là mục đích của cô. Nhưng cô không được nói ra.” Làm sao tôi biết được?” Cố Thừa Diệu chính là không biết nên mới bực bội như thế này: “Không cần biết cô có mục đích gì, tôi cũng sẽ không bị lừa đâu.”

Cố Thừa Diệu nói xong thì thấy mặt Diêu Hữu Thiên xụ xuống.

Hừ, nhìn thấy chưa, nhột rồi phải không? Anh biết là cô có mục đích mà.

“Anh nói xong rồi chứ? Vậy thì ăn cơm đi.”

“.....” Cố Thừa Diệu khựng lại, không còn cách nào nhịn được mà hét lên: “Diêu Hữu Thiên.”

“Em biết tên em rất hay, anh không cần gọi mãi như thế.” Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, trên mặt không hề có chút gì gọi là buồn bã: “Ngoan, mau ăn cơm đi, ăn xong em mới dọn bát được.”

“.....” Ngoan cái gì mà ngoan, còn nữa, tên cô rất hay á?

Da mặt của cô có thể dày thêm hơn tý nữa không? Cô có thể không biết xấu hổ thêm tý nữa không?

Cố Thừa Diệu bị chọc giận, anh, anh thấy chính mình lại không thắng thế một tý nào?

Hai nắm đấm buông hai bên siết chặt, anh không nghĩ nhiều mà quay người rời đi.

Anh không muốn nhìn thấy Diêu Hữu Thiên, khuôn mặt nghe cô nói chuyện, không muốn ăn cơm cô nấu.

Anh nhất định sẽ không bị lừa đâu, nhất định là không.

Nhìn Cố Thừa Diệu bay đi như gió, sự bình thản trên mặt Diêu Hữu Thiên biến mất.

Thay vào đó là sự thất vọng, nhìn bốn món ăn và một món canh còn bốc hơi nóng trên bàn.

Hốc mắt cô nóng lên, có chút chua xót.

Chóp chóp mắt, Diêu Hữu Thiên đè nén cảm xúc đó xuống, để mình không nghĩ nhiều nữa.

Đây mới là ngày đầu tiên thôi, cô không thể dễ dàng buông tay như thế được.

Không được vì chút chuyện nhỏ này mà mất đi ý chí chiến đấu, hôm nay mới là điểm bắt đầu thôi.

Cô còn phải đi đoạn đường rất dài nữa.

Tuyệt đối, tuyệt đối không được bỏ cuộc như vậy.

“Diêu Hữu Thiên, cố lên.”

Cô phải tin vào chính mình nhất định sẽ làm được.

.....

Trong quán bar tất cả mọi người đều chơi rất điên cuồng.

Tiếng nhạc disco, giữa sàn nhảy là những vũ nữ lắc lư thân mình theo tiếng nhạc.

Nhưng những thứ này đều không thể nào dụ hoặc được Cố Thừa Diệu.

Anh rất bức bối, vô cùng bức bối.

Anh ghét mọi chuyện vượt ra ngoài sự điều khiển của mình.

Anh ghét sự mặt dày mày dạn cộng thêm không biết xấu hổ của Diêu Hữu Thiên.

Anh ghét cô ngày ngày lấy bà nội ra ép anh.

Anh càng ghét cô chiếm giữ vị trí là vợ anh nhưng chính anh lại không thể làm gì được.

Tất cả những cái đáng ghét ấy dồn vào một chỗ biến thành sự phiền chán lớn nhất của anh đối với Diêu Hữu Thiên.

Loại phiền chán ấy khiến tâm trạng anh giận đến điên mất, vô cùng tức giận. Không chịu được mà uống thêm vài ly nữa.

Chỉ tội nghiệp cho Tiểu Mã trong giờ làm việc thì bị sếp o ép, hết giờ làm việc còn không được nghỉ ngơi, bộ mặt lo sợ nhìn vào Cố Thừa Diệu.

“Tam thiếu, anh đừng uống nữa.” Phải biết rằng lúc này sếp gọi điện gọi anh ra ngoài, có nói rõ không được để anh uống say.

Nhưng bây giờ tam thiếu cứ chuốc say chính mình như thế này, nếu gây ra chuyện gì thì?

Cố Thừa Diệu không nghe thấy, lại chuốc thêm một ly nữa, anh xoay người trợn mắt với Tiểu Mã: “Cậu nói đi, tại sao phụ nữ đều vô duyên vô cớ không chịu nói lý lẽ như vậy chứ?”

Tiểu Mã cảm thấy có mồ hôi chảy từ trên trán xuống, làm sao mà anh biết được?

Thời đại học anh bận việc học hành, vừa tốt nghiệp thi đã được Cố Thừa Diệu tuyển vào làm, mỗi ngày đều bị anh ta o ép. Căn bản không có thời gian hẹn hò.

Tiểu Mã nghĩ đến đây, không nhịn được mà nổi lên sự đau lòng thương tiếc cho chính mình.

Mặc dù lương của Cố Thị rất cao, nhưng công việc này không dành cho con người.

“Cậu nói đi.” Cố Thừa Diệu không nhận được câu trả lời, lại trợn mắt với Tiểu Mã một cái.

Tiểu Mã rất oan ức, vô cùng oan ức, nhưng cũng biết lúc này không được chọc vào sếp.

“Tam thiếu, nếu phụ nữ không nói lí lẽ vậy thì anh đừng để ý đến cô ta là được rồi.”

Mặc dù không biết người phụ nữ mà sếp nói là ai, nhưng lúc này Tiểu Mã chắc chắn sẽ không hỏi đâu.

Không thêm đề ý?

Cố Thừa Diệu híp mắt lại, anh đã không thêm đề ý đến nữa nhưng tại sao vẫn cứ buồn bực đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Tôi ghét cô nhất

5Cố Thừa Diệu híp mắt lại, anh đã không thêm đề ý nữa nhưng tại sao vẫn thấy bực bội?

Vừa rồi anh bỏ mặc Diêu Hữu Thiên ở lại cứ thế mà đi, anh đột nhiên lại cảm thấy hơi áy náy.

Áy náy cái gì chứ.

Loại phụ nữ ấy, hoàn toàn không cần khách khí với cô ta. Anh việc gì phải áy náy?

“Không cần để ý đến cô ấy?”

“Đúng vậy, không cần để ý đến cô ấy.”

Tiểu Mã cho anh lời đề xuất, nghĩ một lúc lại cẩn thận nhắc anh: “Nếu anh cảm thấy nhìn cô ấy làm anh không vui, vậy thì anh đừng nhìn cô ấy nữa là được rồi.”

“Không nhìn?” Cố Thừa Diệu không muốn nhìn thấy Diêu Hữu Thiên thật, nhưng dù sao cô cũng là vợ anh, hiện giờ anh lại không có cách nào ly hôn với cô: “Không nhìn cũng không được, cô ấy cứ lượn đi lượn lại trước mặt tôi, tôi phải làm thế nào?”

Tiểu Mã cũng hết cách rồi. Đây là câu hỏi kiểu gì thế này? Tại sao anh chả hiểu gì hết?

Ai mà liều mạng đến mức biết rõ tam thiếu không ưa cô ta mà cô ta còn xuất hiện trước mặt tam thiếu chứ?

Lúc trước cũng có vài nghệ sĩ hoặc thiên kim nhà danh giá có ý với Cố Thừa Diệu, nhưng anh đều trưng bộ mặt lạnh ra rồi ném người ta ra ngoài.

Bây giờ lại còn có người phụ nữ mắt mù đến vậy sao?

Anh thật sự muốn nghĩ quách việc cho xong. Không biết bây giờ còn kịp không.

“Vậy thì anh cứ đối đầu với cô ấy, để cô ấy ghét anh. Cô ấy ghét anh rồi thì đương nhiên sẽ không lượn đi lượn lại trước mặt anh nữa.”

Thần thánh ơi, tha tội cho con đi.

Anh thực sự là làm kẻ hầu rất khó khăn đấy.

Uống thêm một ly rượu vào bụng Cố Thừa Diệu ngồi bật dậy, quay mặt nhìn Tiểu Mã: “Cậu nói cái gì?”

Ánh mắt thâm trầm sắc nhọn của anh khiến Tiểu Mã nguyệt ngum nước miếng, cảm giác lãnh tê hết cả sống lưng.

“.....Tôi, tôi nói là, anh cứ làm trái ngược với cô ấy, để cô ấy ghét anh, thì cô ấy sẽ không lượn đi lượn lại trước mặt anh nữa.”

Ánh mắt của sếp kinh dị quá.

Trong lòng Tiểu Mã khóc thầm, bị sếp trợn mắt nhìn như vậy, anh thật sự muốn từ chức cho rồi.

“.....” Cố Thừa Diệu híp mắt, hơi men bốc lên đầu, lúc này trong đầu hơi hỗn loạn.

Nhưng ý kiến này của Tiểu Mã, tính ra cũng rất tốt.

Đối nghịch với Diệu Hữu Thiên, anh chắc chắn phải làm trái với cô, lẽ nào còn thuận theo ý của cô chắc?

Đứng bật dậy, động tác mạnh đến mức làm đổ cả cái ghế anh vừa ngồi.

Anh giơ tay, dùng sức vỗ vai Tiểu Mã: “Được, được, cậu giỏi lắm, rất giỏi.”

“.....” Tiểu Mã cảm thấy vai mình sắp bị vỗ đến mức vỡ vụn ra rồi, nhưng không có cách nào đẩy tay của Cố Thừa Diệu ra.

“Ngày mai, ngày mai nói bên bộ phận tài vụ tăng thêm 20% lương cho cậu.” Cố Thừa Diệu rất hài lòng với lời nói của Tiểu Mã, vô cùng phóng khoáng mà tặng cho cậu ấy ít mật ngọt.

“Cảm ơn tam thiếu.” Tiểu Mã sắp khóc đến nơi rồi.

Anh làm cái chức vụ trợ lý này đâu có dễ đâu? Việc công việc tư đều đến tay. Trong giờ làm việc thì bị sếp hành hạ, hết giờ làm việc thì phải đi uống rượu với sếp, bây giờ còn phải nhận thêm việc xử lý vấn đề tình cảm của sếp nữa.

Còn nhân viên nào khổ hơn anh không? Có không?

Trong lòng cảm thấy vô cùng đau khổ, nhưng trên mặt lại không được lộ ra, tiếp tục an ủi người đàn ông có tâm trạng bất ổn định.

Lại còn phải đưa Cố Thừa Diệu say rượu về nhà.

.....

Tám xong Diệu Hữu Thiên đang định đi ngủ thì thấy lần này là Tiểu Mã đưa Cố Thừa Diệu về nhà.

Mỉm cười với Tiểu Mã: “Cảm ơn cậu.”

Người trợ lý này của Cố Thừa Diệu tuyển vào công ty là đúng quá rồi.

“Không cần khách sáo.” Tiểu Mã nhìn thấy Diệu Hữu Thiên đột nhiên khựng lại, người phụ nữ mà sếp nói, lẽ nào là Diệu Hữu Thiên?

Aaaaaaaaaaaaaa. Vừa rồi anh có nói gì à? Có à?

Sau này Diệu Hữu Thiên mà biết những chủ ý kia là do anh đưa ra thì có tìm anh tính sổ hay không vậy?

“Bà chủ, tôi còn có việc, tôi về trước nhé.”

Tiểu Mã bỏ Cố Thừa Diệu trong phòng khách, chạy như chạy giặc.

Để lại Diệu Hữu Thiên nhìn bóng lưng anh, trong đầu nổi lên ý nghĩ kỳ lạ.

Cố Thừa Diệu lần này không uống quá say.

Đầu anh hơi choáng váng, hơi nặng nề.

Anh thấy có người cởi giày cho anh, sau đó đặt anh lên giường.

Áo sơ mi hơi chật khiến anh không được thoải mái, anh kéo kéo cà vạt nhưng lại có một bàn tay nhanh hơn anh đem cà vạt của anh cởi ra.

Còn không quên cởi giúp anh hai nút áo sơ mi trên cùng.

Trên trán đột nhiên thấy hơi lạnh.

Hít một hơi thật sâu, cảm giác mát lạnh ấy khiến anh thoải mái hơn nhiều. Khép hờ mắt, mũi đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm.

Chjaan này anh hơi nhăn lại nhưng rất nhanh giãn ra.

Đưa tay lên định gạt cái bóng bên cạnh mình đi, gần như là nói theo bản năng.

“Diêu Hữu Thiên, tôi ghét cô.”

Diêu Hữu Thiên tốn rất nhiều công sức mới đưa được Cố Thừa Diệu từ phòng khách vào phòng ngủ của anh.

Thấy anh nhăn mày biết là chắc anh không thoải mái.

Cô cởi cà vạt ra cho anh, lại lấy nước lau mặt cho anh.

Cô cúi đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Thừa Diệu, trong mắt toát lên vẻ dịu dàng chưa từng có.

Người đàn ông này là chồng của cô.

Lúc đầu mặc dù không được tình nguyện cho lắm nhưng hiện nay cô lại thấy may mắn.

May mắn là cô khoogn gả cho người khác, mà là gả cho Cố Thừa Diệu.

Mặc dù anh hơi độc miệng, lúc nói chuyện cũng không lịch sự, làm người thì tự cao tự đại.

Nhưng anh cũng có mặt đáng yêu của mình.

Động tác trên tay vẫn đang tiếp tục, không ngờ lại nghe được câu nói ấy.

“Diêu Hữu Thiên, tôi ghét cô.”

Động tác lau mặt cho Cố Thừa Diệu đột ngột dừng lại, trên mặt cười khở.

“Tôi ghét cô nhất.” Cố Thừa Diệu giống như không cmar nhận được là nói thêm câu nữa.

Lật người xoay lưng về phía Diêu Hữu Thiên, men hơi bốc lên, rất nhanh đã ngủ say.

Bỏ lại Diêu Hữu Thiên ngồi cạnh giường mắt hờn, nhìn vào bóng lưng của anh.

Vai anh rộng và rất chắc chắn.

Cô vẫn nhớ cái cảm giác an toàn khi được anh cõng trên lưng.

Tim đập nhanh vô cớ, nhưng rất thật.

Anh ghét cô.

Không, phải nói là anh ghê tởm cô.

Cô biết rất rõ, nhưng phải làm thế nào đây?

“Cố Thừa Diệu, cho dù anh có ghét em đi chăng nữa, cũng không còn cách nào khác, em đã động lòng với anh, vậy thì em sẽ muốn anh cũng giống như em”

“Cho em một cơ hội, biết đâu anh sẽ thấy rằng, em không xấu như anh nghĩ? Biết đâu anh sẽ yêu em...”

Nhưng dù chỉ có một phần ngàn cơ hội, cô cũng phải thử xem.

Hạ thấp người xuống, áp má vào trán Cố Thừa Diệu.

Cô thì thầm vài câu, kèm theo sự chán nản: “Cố Thừa Diệu, em thích anh, anh cũng thích em, được không?”

Cả phòng yên tĩnh, trả lời cô chỉ có tiếng hô hấp của Cố Thừa Diệu, còn có mùi rượu nồng nặc trên người anh.

Lúc này, Diêu Hữu Thiênđột nhiên thấy hơi hối hận.

Cố Thừa Dieeujlaf một người rất coi trọng gia đình, nhìn cách anh có hiếu với Ông Tú Nga thì biết.

Nếu lần trước cô không uống thuốc, nếu cô có một đứa con của anh. Có khi anh sẽ không ghét mình như thế này nhỉ?

Cười khở, ý nghĩ này chỉ xẹt qua một lần, rất nhanh đã bị Diêu Hữu Thiên gạt đi.

Dùng đứa con để giữ trái tim một người đàn ông, thật ra không thể tin được.

Cô không thèm làm chuyện ấy, không cần.

Ngồi thẳng người lên lần nữa, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt tuần tú của Cố Thừa Diệu, nhìn anh lúc ngủ ngây thơ như một đứa trẻ.

“Cố Thừa Diệu, em nhất định sẽ khiến anh yêu em”

Không phải do bà nội ép, không phải vì họ là một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ.

Chỉ vì cô chính là cô, vì chính Diêu Hữu Thiên cô đã yêu anh.

Chắc chắn sẽ có một ngày, em sẽ khiến anh yêu em.

Cố Thừa Diệu, chúng ta đợi mà xem.

.....

Buổi sáng, Diêu Hữu Thiên lại dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho Cố Thừa Diệu.

Nhưng cũng giống như tối hôm trước, Cố Thừa Diệu không ăn, chắc là vì tối qua anh uống say, nên dậy muộn.

Sauk hi tỉnh dậy lại càng không muốn nhìn thấy cô, vội vội vàng vàng đi làm.

Diêu Hữu Thiên hơi thất vọng, cũng hơi nản lòng.

Trong lòng rất rõ, đây mới chỉ bắt đầu, nếu bây giờ cô buông xuôi vậy thì thật sự sẽ không còn chút cơ hội nào nữa.

Dựa người vào ghế văn phòng, buổi tối có làm tiếp không?

Nếu cô nấu cơm xong, Cố Thừa Diệu không về vậy phải làm thế nào, hoặc anh lại không chịu ăn giống ngày hôm qua thì sao?

Thật sự cô không biết phải xử lý anh như thế nào mới đúng.

Cửa phòng làm việc có tiếng gõ, đánh thức Diêu Hữu Thiên vốn đang mất hồn.

“Vào đi.”

Thư ký Tiểu Vi bước vào: “Giám đốc, giám sát công trình Lưu ở công trường gọi đến nói là chỗ thép vốn phải giao đến hiện giờ vẫn chưa thấy đâu. Tôi có gọi cho bên nhà cung cấp thép, họ báo lại là muốn cùng giám đốc thảo luận thêm về phương thức hợp tác mới.”

Tập đoàn Chính Phát và Công ty vật liệu xây dựng Hồng Cảnh là bạn làm ăn rất lâu rồi.

Mấy năm nay, chỉ cần là công trình của tập đoàn Chính Phát thì đều là do Hồng Cảnh cung ứng.

Vì vậy lúc khởi công xây dựng khu nghỉ dưỡng của Cố Thị hợp tác với Chính Phát, dưới sự giới thiệu của Chính Phát vẫn tiếp tục sử dụng vật liệu xây dựng của Hồng Cảnh.

“Phương thức hợp tác mới?” Đối phương đã ký hợp đồng với Chính Phát. Diêu Hữu Thiên thật sự không hiểu đối phương đang có tình gây khó khăn gì: “Lẽ nào họ muốn nâng giá?”

“Cũng có khả năng này.” Tiểu Vi nhớ đến tin tức mà mình nghe ngóng được: “Tôi nhận được tin, vật liệu xây dựng Hoognf Cảnh vào tuần trước bị một công ty khác thu mua. Nếu đối phương sát nhập Hồng Cảnh vào hệ thống của họ biến thành một công ty con, vậy thì việc công ty đổi tên, bản hợp đồng này đối phương kiên quyết không thực hiện, chúng ta mặc dù có thể tìm Hồng Cảnh để hỏi nhưng sẽ rất phiền phức.”

“Giúp tôi lên hệ với người phụ trách bên Hồng Cảnh, tôi muốn gặp họ nói chuyện.”

Cho dù đối phương bị thu mua, nhưng cũng không thể thay nhân viên ngay lập tức chứ.

Giám đốc Lưu bên Hồng Cảnh bạn làm ăn lâu năm với Chính Phát, nếu không quá bất đắc dĩ thì Diêu Hữu Thiên cũng không muốn cả hai đều quá khó coi.

“Vâng.” Tiểu Vi gật đầu: “Còn nữa, tối nay là tiệc thường niên của Hứa Thị, có cần tôi chuẩn bị trang phục không?”

“Tiệc thường niên của Cố Thị?” Tiểu Vi tuần trước đã nói với cô, nhưng cô đi Bắc Đô, quay về quên mất việc này.

“Uhm, buổi sáng tôi có nhắc cô rồi.” Tiểu Vi vừa nói vừa thấy bất ngờ. Đi theo Diêu Hữu Thiên làm vài tháng vừa qua, cô chưa từng thấy cô ấy quên bất kỳ việc gì của công ty.

“Tôi biết rồi.”

Được rồi, tôi nay không cần giăng co nữa rồi.

Cô đi tham dự tiệc thường niên của Hứa Thị, đương nhiên là không cần nấu cơm cho Cố Thừa Diệu nữa.

Nhưng tiệc thường niên của Hứa Thị, chắc sẽ mời Cố Thừa Diệu nhỉ?

Anh sẽ đi chứ?

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Lừa quỷ à

Tiệc thường niên của Hứa Thị mỗi năm đều tổ chức rất náo nhiệt.

Không chỉ vì ông chủ của Hứa Thị là Hứa Chính Long thích náo nhiệt mà ngày này còn là sinh nhật của Hứa Chính Long, cũng là ngày thành lập công ty.

Năm xưa Hứa Thị mở cửa công ty, những công ty khác thường là nhờ người xem ngày, chỉ riêng Hứa Chính Long nói là sinh nhật ông chắc chắn là một ngày tốt.

Những trung tâm thương mại, ngành điện tử dưới trướng Hứa Chính Long những năm nay đều phát triển thịnh vượng. Mặc dù không có nhiều việc liên quan đến tập đoàn Chính Phát nhưng thịnh thoàng cũng có hợp tác.

Cũng chính vì Hứa Chính Long thích náo nhiệt, mỗi năm Điều Đại Phát đều chuẩn bị sẵn quà tặng, đích thân đến chúc mừng.

Năm nay Điều Hữu Thiên ở thành phố Y đương nhiên là để cho cô đi rồi.

Điều Hữu Thiên mặc bộ lễ phục màu vàng, tà váy xẻ cao, thắt kè bó sát người khiến cô nhận được rất nhiều sự chú ý.

Tiệc thường niên của Hứa Thị không giống những bữa tiệc thông thường khác, địa điểm đều đặt tại biệt thự nhà họ Hứa.

Biệt thự này của nhà họ Hứa năm xưa còn là miếng đất khai thác do Điều Đại Phát mua, năm ấy Điều Đại Phát rất thích sự hào phóng của Hứa Chính Long vì vậy đặc biệt đặt mua hai tòa biệt thự hợp lại thành một, chỉ để dành cho ông.

Mối quan hệ giữa Hứa Thị và tập đoàn Chính Phát cũng được coi là không tệ.

“Bác Hứa, sinh nhật vui vẻ.” Điều Hữu Thiên đưa tặng món quà của mình, trên mặt còn mỉm cười lễ phép: “Chúc bác mạnh khỏe, hạnh phúc.”

“Được được, cảm ơn con.” Hứa Chính Long đã hơn năm mươi tuổi, vác cái bụng bia lớn, lúc cười nhìn rất hiền hòa, có chút giống với phật Di Lặc: “Thiên Thiên à, nghe nói chồng con cũng ở thành phố Y, sao không thấy cậu ấy đi cùng con vậy?”

Lần trước gặp Điều Hữu Thiên là lúc đến Bắc Đô tham gia hôn lễ của cô vì vậy Hứa Chính Long rất có ấn tượng.

“Công ty của anh ấy còn chút việc bận, chắc là muộn mới đến dduwvocj.” Điều Hữu Thiên không biết Cố Thừa Diệu có đến hay không, trả lời như vậy không dễ bị phát hiện: “Con sợ đến muộn quá thì lại thất lễ nên vừa tan sở liền chạy đến đây.”

“Con có lòng quá.” Hứa Chính Long cười rạng rỡ, khoe mắt liếc về bên cạnh: “Cha mẹ con cùng với Tiểu Ngừ ở bên kia, con đi chơi đi không cần ở bên cạnh lão già này đâu.”

“Bác Hứa đâu có già đâu, bác so ra còn trẻ hơn cả ba con vài tuổi ấy chứ.”

Điều Hữu Thiên nói câu này không phải là nịnh hót. Hứa Chính Long làm người vô cùng rộng lượng, lại có nhiều mối quan hệ, chăm sóc bản thân không tồi, nhìn trẻ hơn tuổi thực nhiều.

Ngược lại Điều Đại Phát khi còn trẻ bôn ba vất vả, cộng thêm có phần thô lỗ, nhìn già hơn Hứa Chính Long một chút.

“Con là có cái miệng rất biết nói chuyện đấy.” Hứa Chính Long cười rộ lên.

Ngay lúc này có một thân hình cao lớn đứng trước mặt Hứa Chính long.

“Bác Hứa, sinh nhật vui vẻ.”

Diêu Hữu Thiên lùi về sau vài bước để người đó tiến lên tặng quà. Ánh nhìn vô tình lướt qua mặt người đàn ông ấy, trong mắt cô lóe lên tia kinh ngạc.

Người đàn ông trước mặt này rất quen, hình như đã gặp ở đâu thì phải.

“Cậu là?” Hứa Chính Long nheo mắt nhưng không hề đưa tay ra nhận món quà, nhìn một lúc cũng chưa nhận ra người trước mặt mình là ai?

“Chiến Li.” Chiến Li mỉm cười, khóe miệng nhếch lên một đường cong, trong từng cử động đều có ý khoe khoang.

Chiến? Họ này ở thành phố Y không dễ gặp.

Mà cái tên Chiến Li, khiến Hứa Chính Long và Diêu Hữu Thiên ngay giây phút đầu tiên nghĩ đến chính là vụ tin đồn gần đây đang rất hot về đứa con riêng nhà họ Chiến.

Nghे nói cái tên Chiến Li trước mặt này chính là đứa con riêng của nhà họ Chiến. Vẫn luôn bật vô âm tín, nhưng mấy tháng trước dùng thủ đoạn mạnh mẽ nhất quay về nhà họ Chiến.

Không ai biết anh ta từng trải qua chuyện gì chỉ biết rằng người trước mặt này không hiểu đã dùng cách nào mà ép được người nhà họ Chiến chấp nhận thân phận của anh.

Thậm chí ngay cả Chiến phu nhân cũng phải cắn răng chịu đựng, giận mà không dám nói.

“Bác Hứa nhiều việc, không nhận ra con là chuyện bình thường.” Chiến Li vừa nói vừa đưa món quà trong tay mình cho Hứa Chính Long: “Cha con nhờ con hỏi thăm bác Hứa, mấy ngày nay sức khỏe của cha con không được tốt, mấy hôm nữa sẽ đãi tiệc mời bác Hứa để đền bù.”

“Không dám, không dám.” Nếu nói đến nhà họ Chiến thì có thể gọi là đại gia lâu năm của thành phố Y. Hôm nay chịu đến đây, cho dù Chiến Li chỉ là đứa con riêng cũng là nể mặt ông lắm rồi.

Không chỉ vậy ai mà không biết hiện nay nhà họ Chiến đã chấp nhận thân phận của Chiến Li. Anh ta cũng có thể sẽ trở thành người thừa kế của nhà họ Chiến.

“Bác Hứa đừng khách sáo, cha con thường nói làm ăn buôn bán thì bác Hứa là người giàu kinh nghiệm đáng để lớp trẻ chúng con học tập. Hy vọng sau này bác Hứa không ngại chỉ dạy cho con mới đúng.”

Người đàn ông này mỉm cười, ánh mắt vô tình lướt qua Diêu Hữu Thiên, cặp mắt dài như cười như không, trong đó lóe lên sự hưng phấn: “Cô Diêu cô nói có đúng không?”

Diêu Hữu Thiên không ngờ Chiến Li đẩy câu hỏi sang cho mình, nhưng cũng gật đầu: “Đúng vậy, Bác Hứa đã có nhiều mưu lược trên thương trường, có thể dạy chúng ta vài đường.”

Cô thậm chí không phát hiện ra đối phương biết rõ họ của cô, cũng có nghĩa là đối phương có quen cô.

“Ta già rồi, sau này đều là bầu trời của những người trẻ tuổi các con.” Hứa Chính Long trò chuyện vài câu, ba người cũng khách khí mà nói một lúc.

Tiếp theo lại có người đến chúc mừng Hứa Chính Long, Diêu Hữu Thiên cũng xoay người lui xuống.

Cố Thừa Diệu chưa đến, không biết là anh có được nhận thiệp mời hay không, hay là anh không chịu đến.

Phản bụng dưới có chút khó chịu. Diêu Hữu Thiên hơi nhăn mặt.

Cảm giác này giống như là người bạn thân thiết của cô sắp đến rồi, nhưng xem thời gian thì chắc là chưa đến.

“Cô Diêu không khỏe à?”

Giọng nói cất lên đột ngột khiến Diêu Hữu Thiên mới chú ý đến Chiến Li vẫn đứng sau lưng cô.

“Tôi không sao.”

Thấy khoảng cách giữa đối phương và mình rất gần, Diêu Hữu Thiên âm thầm lùi về sau vài bước.

Người đàn ông trước mặt không tuấn tú như Cố Thừa Diệu, không tao nhã như Triệu Bách Xuyên. Ánh mắt của anh giống như một chú báo trong rừng sâu, tràn đầy sự tranh đoạt và toan tính.

Diêu Hữu Thiên không thích có mối quan hệ với loại người này.

“Cô Diêu không nhận ra tôi sao?” Chiến Li nhìn vào Diêu Hữu Thiên, khóe mắt cong lên, cười nhạt: “Tôi lại rất có ấn tượng với cô Diêu đấy.”

Phản ứng đầu tiên của Diêu Hữu Thiên là chau mày: “Hình như hôm nay chúng ta gặp nhau lần đầu tiên thì phải.”

“Cô chắc chắn không?” Chiến Li tiến gần về phía Diêu Hữu thiên: “Tôi còn nhớ rõ hình ảnh cô mặc áo khoác da, múa cột đấy, còn chưa thấy người phụ nào giống như cô.....”

Diêu Hữu Thiên cuối cùng cũng nhớ ra, người đàn ông trước mặt là ai: “Là anh à?”

Người đàn ông cùng cô nhảy trong quán bar ấy?

Hôm đó anh mặc đồ thể thao khác hẳn với bộ đồ sang trọng ngày hôm nay. Cộng thêm trong quán bar ánh đèn hơi tối, Diêu Hữu Thiên nhất thời không nhận ra.

“Đúng rồi.” Chiến Li nghe thấy tiếng nhạc vang lên trong đại sảnh: “Tôi biết cô Diêu nhảy rất giỏi, không biết tôi có vinh hạnh nhảy cùng cô một bài không?”

“Xin lỗi, tôi tạm thời không muốn khiêu vũ.”

Hôm đó là để phản kích Cố Thừa Diệu mới cố tình làm tư thế đó cho Lý Khả Nghi chụp hình.

“Tôi còn nhớ hôm đó, chúng ta rất ăn ý.” Chiến Li tiến lên một bước, nhường má, mắt phát ra tia sắc bén: “Tốt đến mức hôm sau còn được đăng lên trang nhất của báo nữa.”

Mặc dù không chụp được chính diện nhưng người phụ nữ này lợi dụng anh là sự thật.

Diêu Hữu Thiên ngờ người, nhìn vào người đàn ông trước mặt, còn có ý điều khiển rõ ràng trogn mắt anh.

Hơi nhăn mặt, giọng nói của Diêu Hữu Thiên rất nhỏ: “Anh Chiến, tôi còn nhớ hôm đó hình như anh rất sáng khoái? Thêm vào đó anh không hề có tổn thất gì.”

“Đương nhiên là có rồi.” Chiến Li nhún vai: “Hôm đó tin tức vừa tung ra, bạn gái tôi đã hiểu lầm, sau đó chia tay với tôi. Cô nói xem, cô phải đền tôi như thế nào?”

Anh nói rất nghiêm túc, rất thành thật. Trong lời nói còn có ý trách cứ khiến Diêu Hữu Thiên cảm thấy mình đã làm một chuyện sai trái.

“Anh Chiến, chuyện của ngày hôm đó, hình như anh cũng bị say phải không? Nói lại nếu bạn gái anh không tin tưởng anh đến thế vậy thì tôi chỉ có thể chúc mừng anh đã chia tay với cô ấy.”

Chiến Li âm ừ một tiếng, mặt nhìn có vẻ như hiểu ra: “Cũng đúng, cô nói cũng có lý. Đổi cách khác mà nói nếu có một ngày cô gặp bạn trai mình ở cùng với người phụ nữ khác, cô cũng có thể thông cảm được, đồng thời không vì vậy mà chia tay với anh ấy đúng không?”

Cái tên Chiến li này có ý gì?

Diêu Hữu Thiên còn chưa nghĩ ra, Chiến Li đã ôm lấy cô, kéo cô lại gần hơn.

Cả người cô bị anh ta ôm chặt, giây tiếp theo bờ môi lạnh lẽo của Chiến Li đã đặt lên trán cô.

“Anh....” Buông tôi ra.

Câu tiếp theo còn chưa kịp thốt lên thì một giọng nói lạnh lẽo đã vang lên: “Hai người đang làm gì vậy?”

Chiến Ly buông tay, nhìn vào Cố Thừa Diệu bất ngờ xuất hiện, lại quay sang nhìn Diêu Hữu Thiên.

Khóe miệng nhếch lên hơi bốn cột. Nhưng trong mắt hiện rõ việc đứng nhìn kịch hay.

Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không thể ngờ được, Chiến Li sẽ ra chiêu này.

Anh ta đang trả thù phải không?

“Thừa Diệu, anh đến rồi à?” Không thèm để ý đến Chiến Li, Diêu Hữu Thiên bước đến trước mặt Cố Thừa Diệu, đưa tay vòng lấy tay anh.

Nhưng Cố Thừa Diệu không hề khách khí mà đẩy tay cô ra, nhướn cao chân mày, nhìn chăm chăm vào hai người: “Vừa rồi hai người đang làm gì?”

Người phụ nữ này có vấn đề à?

Buổi sáng mới nhiệt tình với anh như vậy tối đến đã ôm ấp người khác?

Cô đói khát đến mức đó, hay là vì cô ta cố ý bày ra trò này?

“Tôi cùng cô Diệu chỉ là hỏi thăm nhau thôi không có gì hết.” Lời giải thích của Chiến Li rất tùy tiện, trong mắt không hề coi sự việc đó là gì.

Ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào mặt Diệu Hữu Thiên, ánh mắt hiện rõ rất nhiều suy nghĩ, sự tiếc nuối, đấu tranh, yêu thương.

Cổ Thừa Diệu mím chặt môi.

Hỏi thăm? Hỏi thăm thì phải ôm nhau để hỏi? Hỏi thăm thì phải hôn trán?

Lừa quỷ à.

Nếu đây không phải sảnh tiệc người qua người lại, cái tên này còn định làm gì?

Trong lòng nổi lên cảm giác khó chịu mà chính anh cũng không hiểu.

Cảm giác khó chịu ấy khiến xung quanh anh toát ra hơi thở nguy hiểm làm người ta không dám đến gần.

.....

Lời tác giả: Đoán thử xem cái tên Chiến Li này định làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chồng của Thiên Thiên

Hơi thở toát ra xung quanh Cổ Thừa Diệu rất u ám.

Mà Diệu Hữu Thiên lúc này cảm thấy rất may mắn chính mình vừa rồi đứng ở một góc khuất của đại sảnh.

Nếu không màn này không biết sẽ gây ra bao nhiêu chú ý.

Tâm trạng của Cổ Thừa Diệu còn kèm theo cảm giác phức tạp mà chính mình cũng không hiểu.

Diệu Hữu Thiên này thật là không ngừng tay nhí, trước có Triệu Bách Xuyên, hôm nay lại có thêm một người đàn ông khác.

Mà ý đồ trong mắt người đàn ông này chỉ có thể là nhiều hơn Triệu Bách Xuyên chứ không kém.

Cô chính là thiếu đàn ông phải không?

Tâm trạng xuống dốc, thái độ đương nhiên cũng sẽ không tốt gì cho cam.

Mà Diệu Hữu Thiên không hiểu cái tên Chiến Li này tại sao lại chĩa mũi nhọn vào mình, cũng bức bối mà trợn mắt với anh ta.

Sau đó quay người nhìn Cổ Thừa Diệu: “Anh đã chúc mừng bác Hứa chưa? Nếu chưa thì bây giờ chúng ta cùng đi, vừa rồi bác ấy còn hỏi anh đấy.”

Cô muốn chuyển đề tài để Cổ Thừa Diệu rời đi. Không cần biết là đi đâu cũng được chứ đừng đứng ở nơi này nữa.

“Diệu Hữu Thiên cô gấp gấp như vậy để làm gì?” Cô là chột dạ phải không?

Cổ Thừa Diệu đứng yên bất động, không thèm nhìn cô mà kéo tay cô sang, ánh mắt vẫn đặt trên người Chiến Li: “Sao vậy? Không giới thiệu chút đi?”

“Em...” Cô và Chiến Li không quen biết, trừ ngày hôm trước cùng nhảy thì hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt.

Có gì để mà giới thiệu?

“Đúng vậy, Thiên Thiên, giới thiệu đi.”

Diệu Hữu Thiên trợn mắt nhìn Chiến Li, rất chắc chắn mình không quen anh ta, sao anh ta lại biết tên của mình nhỉ?

Còn gọi thân thiết đến thế?

Khóe miệng Cổ Thừa Diệu giật giật, vì thái độ của Chiến Li quá thân mật, nheo mắt toát lên vẻ thâm trầm, đưa tay kéo Diệu Hữu Thiên sát vào ngực

mình: “Cố Thừa Diệu, chồng của Thiên Thiên.”

“Chào anh.” Chiến Li lịch sự đưa tay bắt tay anh: “Tôi là Chiến Li.”

Cố Thừa Diệu liếc bàn tay anh ra đưa ra một cái, khéo miệng nhếch lên, đưa tay bắt tay anh ta.

Lúc hai người bắt tay đều tự ý siết mạnh.

Diêu Hữu Thiên cảm nhận được cơ thể Cố Thừa Diệu căng cứng, rồi nhìn vào bàn tay hai người đang bắt tay kia: “Thừa Diệu, đi chúc mừng bác Hứa đi.”

“Được.” Cố Thừa Diệu dùng sức thêm chút nữa, khi Chiến Li hơi nhúu mày thì thu tay về.

Chiến Li thu tay về, thái độ như cười như không.

Diêu Hữu Thiên thật sự không biết tại sao trái đất lại nhỏ như vậy.

Nhưng đi quán bar nhảy một cái, gặp người đàn ông lại có thể gặp lại ở thành phố Y, mà anh ta lại còn là nhười nhà họ Chiến.

“Anh Chiến, không tiếp anh nữa. Tôi đi chúc mừng bác Hứa một câu.”

“Không sao, sau này sẽ có cơ hội gặp lại.” Chiến Li hơi ngẩng đầu, thái độ tùy tiện thoải mái.

Diêu Hữu Thiên không suy nghĩ gì về lời nói của Chiến Li. Chỉ coi như anh lịch sự nói một câu, rồi kéo Cố Thừa Diệu đi.

Cố Thừa Diệu bước theo cô, mở miệng nói: “Diêu Hữu Thiên, dù sao đây cũng là nơi công cộng, tại sao cô không chú ý đến những ánh mắt soi mói xung quanh một chút?”

Cô muốn tặng cho anh một cặp sừng thì cũng phải xem thử anh có muốn đeo hay không chứ?

“Cố Thừa Diệu, em và anh ta không giống như anh nghĩ đâu.”

“Vậy thì là thế nào.” Cố Thừa Diệu không dừng bước nhưng xoay mặt lại gần Diêu Hữu Thiên, hạ thấp giọng cùng với sự tức giận hiện rõ: “Thiên Thiên? Anh ta gọi cô thân mật như thế? Cô còn muốn nói lúc trước hai người không quen biết? Hay là nói hai người không hề có mối quan hệ gì cả?”

“.....” Trước đây họ vốn là không quen biết, không có mối quan hệ nào hết mà.

Nhưng Diêu Hữu Thiên nghiêng mặt nhìn thấy sự tức giận trên mặt Cố Thừa Diệu, đột nhiên thốt lên câu nói: “Cố Thừa Diệu, lẽ nào anh đang ghen à?”

Cố Thừa Diệu đột nhiên dừng lại, trợn mắt nhìn Diêu Hữu Thiên.

“Cô, đang nằm mơ giữa ban ngày à, quý mới ghen với cô.”

“Anh không ghen vậy thì anh giận cái nỗi gì?”

“.....”

Diêu Hữu Thiên thấy lớp da màu lúa mạch của anh, dần dần đỏ ửng.

.....

Từ lúc ở bữa tiệc về, Cố Thừa Diệu đi thẳng vào phòng, không thèm để ý đến Diêu Hữu Thiên.

Không đúng, là từ lúc Diêu Hữu Thiên nói câu ấy với anh trong bữa tiệc, anh liền không thèm quan tâm đến Diêu Hữu Thiên nữa.

Vì Diêu Hữu Thiên đột nhiên nói: “Nếu không phải là anh đang ghen, vậy thái độ giống như là bắt gian em ngay trên giường của anh là định làm cái gì?”

Diêu Hữu Thiên nhìn vào cánh cửa đóng chặt kia, cô bất ngờ phát hiện hình như cô lại càng thích Cố Thừa Diệu rồi.

Cái tên khó hầu hạ kia, mắt sáng rực, cô cũng không vội. Chậm rề rề về phòng mình, tắm xong lau sơ tóc, rồi đến phòng của Cố Thừa Diệu.

Gõ cửa.

Không ai mở, cô lại gõ thêm vài cái.

Vẫn không mở cửa.

Bây giờ mới hơn mười giờ, cái tên này ngủ sớm vậy à?

Diêu Hữu Thiên mới không tin, tiếp tục gõ cửa.

Lần này Cố Thừa Thiệu cuối cùng cũng mở cửa. Trên eo anh còn quấn một chiếc khăn tắm. Tóc vẫn còn nhiều nước, nhìn có vẻ như là anh mới tắm xong.

“Có chuyện gì?”

Thái độ của Cố Thừa Thiệu không tốt cho lắm, vừa rồi anh châm chọc Diêu Hữu Thiên nằm mơ giữa ban ngày, nhưng cô lại không hề cãi lại.

Chỉ dùng ánh mắt nhìn anh, giống như anh đang cố tình che giấu vậy.

Đáng ghét.

Ai thêm ghen với cô?

Cố tưởng mình là ai? Tâm trạng không tốt nên giọng điệu cũng không tử tế.

“Ồ, cái máy sấy trong phòng em bị hư rồi.” Diêu Hữu Thiên nhìn anh đang đề phòng mình, thật lòng thấy rất buồn cười.

“.....” Cố Thừa Thiệu liếc mắt nhìn tóc cô, quay người đi lấy máy sấy tóc cho cô.

Nhưng lúc anh đang tìm máy sấy tóc thì phát hiện Diêu Hữu Thiên lại dám bước vào phòng anh.

“Ai cho cô vào đây, đi ra ngay.”

“Tóc anh không phải vẫn đang ướt à?” Diêu Hữu Thiên chỉ vào đỉnh đầu anh: “Em sấy ở đây đỡ mắt công lại phải chạy lần nữa.”

“.....” Khóe miệng Cố Thừa Thiệu giật giật, phòng của anh và cô chỉ cách nhau có hai cánh cửa thôi, chạy một lần cái gì?”

Cô tưởng là cô sống ở sao Hỏa à? Anh nghi ngờ người phụ nữ này là cố ý.

Nhưng lại không tìm được lý do để nổi cơn, chỉ còn cách vứt cái máy sấy trên bàn trang điểm: “Vậy cô nhanh lên.”

“Được.” Diêu Hữu Thiên cũng không tức giận, nở nụ cười ngọt ngào với Cố Thừa Thiệu, đi đến ban công rồi ngồi xuống, sau đó bắt đầu sấy tóc.

Giọng nói của anh rất hung dữ, thái độ cứng nhắc, tưởng rằng người phụ nữ này sẽ tức giận, ai biết là cô vẫn còn cười được.

Có gì buồn cười chứ.

Tâm trạng của Cố Thừa Thiệu ngày càng xấu. Người phụ nữ này quả thật khiến người ta ghét bỏ.

Quá đáng ghét.

Cố Thừa Thiệu có thói quen ngủ không mặc đồ. Nếu Diêu Hữu Thiên không vào phòng anh, anh lột chiếc khăn tắm ra là đi ngủ luôn rồi.

Nhưng bây giờ người phụ nữ này lại ở đây, anh cũng không thể đi ngủ, nằm lên giường thì kỳ quá.

Trong phòng chỉ còn tiếng máy sấy ừ ừ, không phải phảng phất mùi thơm nhẹ nhàng, vô tình nhắc nhở anh là trong phòng còn một người khác.

Mà còn là người phụ nữ mà anh ghét.

Cố Thừa Thiệu không muốn ngồi ở đây, lại không muốn ra khỏi phòng để lại một mình Diêu Hữu Thiên chiếm đóng phòng anh, chỉ còn cách ra ngoài ban công.

Vừa qua Trung Thu, nhiệt độ thành phố Y còn chưa hạ xuống, nhưng buổi tối thì mát mẻ hơn ban ngày nhiều rồi.

Từng cơn gió mang hơi mát thổi đến khiến con người ta cảm thấy thoải mái đi nhiều.

Nơi xa xa là một khoảng không tối om, nhưng lại có thể nghe được tiếng sóng biển rầm rì.

Lúc trước khi mua căn hộ này, chính là thích môi trường trong khu này, còn có thể nhìn thấy biển từ xa.

Anh nhớ từng xem một bộ phim, trong film có một câu nói.

“Tôi nguyện lòng ngược mặt ra biển, xuân ấm hoa nở.”

Lúc ấy chỉ thấy người đạo diễn đó thật nhảm chán, bây giờ mới thấy đó cũng là một cách hưởng thụ, cũng không tệ.

“Mát mẻ quá.” Giọng nói của Diêu Hữu Thiên vang lên sau lưng anh, cô dang hai tay, ngả đầu làm động tác hít sâu.

“Gió ở đây làm người ta thoải mái quá.”

Cố Thừa Diệu nhìn tóc cô một cái, mặt không đổi sắc: “Tóc sấy khô rồi, cô có thể đi được rồi chứ.”

Anh đuổi cô, Diêu Hữu Thiên cũng không giận, nghiêng mặt nhìn anh: “Cố Thừa Diệu, em phát hiện anh rất biết cách hưởng thụ đấy.”

Nhà ở Bắc Đô cũng vậy, ở thành phố Y này cũng vậy.

“Cô có ý kiến à?” Tất cả những gì thuộc về anh đều là anh nỗ lực làm việc mà có, anh không thấy mình sống tốt một chút thì có gì là xa hoa.

Ngược lại, so với những đứa con nhà giàu ở Bắc Đô, anh đã đơn giản hơn rất nhiều rồi.

“Không.” Diêu Hữu Thiên lắc đầu, chỉ vào chỗ trống ngoài ban công: “Chỗ này lắp thêm một cái xích đu thì quá tốt luôn. Cái loại to dùng giống như võng ấy. Lúc rảnh rỗi có thể ngồi trên đấy, đọc sách, nghe nhạc.....”

“Quá nhàm chán.” Chỉ có những đứa con gái trẻ mới thích món đồ đó, không thực tế chút nào.

“Nhàm chán sao?” Diêu Hữu Thiên nhìn chằm chằm vào mặt anh: “Anh đứng yên ở đây cũng chính là đang nhàm chán còn gì? Nếu đã như vậy chi bằng lắp một cái xích đu, không phải là thoải mái hơn à, càng hưởng thụ hơn.”

Cố Thừa Diệu lườm cô một cái, mím môi: “Nói xong rồi chứ.”

Nếu nói xong rồi thì có thể về phòng đi.

Diêu Hữu Thiên lắc đầu, dựa người vào lan can, nhìn về phía biển xa xôi: “Lúc em còn nhỏ, mơ ước lớn nhất là có một căn phòng giống như công chúa ấy. Có một ban công hướng biển, bên trên đặt một chiếc xích đu, lúc rảnh rỗi ngồi trên đấy ngắm biển, nghe tiếng sóng biển.”

Cố Thừa Diệu nhếch mép, thái độ chế giễu: “Dựa vào số tiền của ba cô, đừng nói là một phogfncoonng chúa, chứ mười phòng cũng làm được cho cô đấy.”

Anh từng đến nhà họ Diệu, khu biệt thự nhà họ Diệu rộng hàng ngàn mét, bên trong bày biện xa hoa.

,

Hoàn toàn lột tả được bản tính của Diêu Đại Phát. Mặc dù anh chưa từng vào phòng của Diêu Hữu Thiên nhưng anh tin chắc Diêu Đại Phát cưng chiều con gái như vậy nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cô.

“Đúng vậy, ba em đối với em là tốt nhất.”

Nhưng lúc nhà họ Diệu ăn lên làm ra thì cô cũng đã lớn rồi. Những ý nghĩ này chỉ còn là tưởng tượng thôi.

Trầm lặng, chủ đề này, Cố Thừa Diệu không có gì để nói.

Trong trí nhớ của anh, quả thực không thân thiết với ba cho lắm.

Thỉnh thoảng gặp mặt trong những ngày lễ tết, ba của anh thậm chí còn không dạy dỗ anh giống như những người ba khác thường làm.

Anh làm tốt cũng không được ba anh khen, làm không tốt cũng không bị ba anh trách mắng.

Anh còn nhớ mình cảm bài thi đạt 100 điểm cho Cố Học Vũ xem, ông chỉ ừ một tiếng là hết.

Sau đó anh cố tình thi được điểm 0, ba anh cũng vẫn chỉ ừ một tiếng.

Anh đánh nhau trong trường, người ra mặt là Uông Tú Nga.

Anh được nhảy cấp, người ra mặt cũng là Uông Tú Nga.

Anh thậm chí không nhớ được ba anh lần gần đây nhất khen anh là lúc nào.

Hoặc có thể nói, Cố Thừa Diệu từ trước đến giờ chưa từng khen anh thì phải?

“Cố Thừa Diệu?”

Diêu Hữu Thiên có thể lập tức cảm nhận rõ tâm trạng của Cố Thừa Diệu đang đi xuống, cô không kiềm chế được mà sát lại gần anh hơn.

Cố Thừa Diệu đột ngột lấy lại ý thức, vừa vận đối diện với đôi mắt sáng long lanh của Diêu Hữu Thiên, đang phát ra tia sáng mà anh không hiểu được, không chớp mắt và nhìn vào anh.

.....

Hết chương 120.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Mất lý trí

Ba của Diêu Hữu Thiên đối với cô rất tốt. Nhưng ba của anh thì ngược lại hoàn toàn.

Trong trí nhớ của anh, không thân thiết với ba anh lắm.

Thỉnh thoảng gặp một lần, ba của anh thậm chí không dạy dỗ anh như những người ba khác.

Anh làm tốt cũng không được ba anh khen, làm không tốt cũng không bị ba trách mắng.

Anh còn nhớ có lần anh mang bài kiểm tra đạt 100 điểm đến cho Cố Học Vũ xem, ông cũng chỉ ừ một tiếng.

Sau đó anh cố ý làm bài kiểm tra bị điểm 0, ba anh cũng vẫn chỉ ừ một tiếng.

Anh đánh nhau trong trường, người ra mặt chỉ có Uông Tú Nga.

Anh được nhảy cấp, người ra mặt cũng vẫn là Uông Tú Nga.

Anh thậm chí còn không nhớ nổi, ba anh khen anh lần gần nhất là lúc nào.

Hoặc là Cố Học Vũ từ trước đến giờ chưa từng khen anh?

“Cố Thừa Diệu?”

Diêu Hữu Thiên dường như cảm thấy tâm trạng của Cố Thừa Diệu suy sụp, cô không nhận được mà sát lại gần anh hơn.

Cố Thừa Diệu bất ngờ lấy lại được ý thức, nhìn thẳng vào cặp mắt sáng long lanh của Diêu Hữu Thiên, trong đó phát ra tia sáng mà anh không hiểu được, cặp mắt ấy cũng đang nhìn thẳng vào anh.

Cố Thừa Diệu chớp chớp mắt, lúc này mới thấy chính mình tưởng rằng không quan tâm, nhưng thật ra lại hơi khó chịu.

Mặc dù nhiều năm như vậy, không có được sự quan tâm che chở của Cố Học Vũ, anh cũng đã tự mình lớn lên.

Nhưng điều này làm cho mối quan hệ giữa anh và Cố Học Vũ thực sự không thể thân thiết hơn nữa.

Anh còn nhớ rõ lúc trước trong lớp mình có một thằng nhóc, lúc nào cũng thi không đủ điểm. Sau đó ba hắn luôn đánh hắn.

Lúc đó Cố Thừa Diệu đặc biệt hâm mộ hắn.

Anh từng nghĩ nếu có một ngày Cố Thừa Vũ ra tay đánh anh, vậy cũng không tồi. Ít ra trong mắt ông vẫn còn tồn tại đứa con trai này.

Nhưng anh thi không đủ điểm, Cố Thừa Vũ cũng không hề đánh anh, anh chỉ còn biết tìm cách khác.

Vì vậy anh đã đánh nhau với một bạn nam trong trường bên cạnh.

Anh đánh gãy hay cây xương sườn của đối phương. Sau đó bị trường gọi điện cho phụ huynh, anh tưởng ba anh sẽ tức giận, sẽ mắng anh, sẽ dạy cho anh một bài học.

Anh thậm chí còn mong đợi Cố Học Vũ sẽ giống ba của bạn học rút chổi lông gà ra đập cho anh một trận.

Nhưng lại không có, ông thậm chí còn không đến trường.

Người đến là Kiều Tâm Uyển, bà vô cùng tức giận. Giận anh làm loạn, mắng anh là luôn làm người khác lo lắng.

Bà mắng anh một trận, rồi bà nội lại bênh anh, Kiều Tâm Uyển cũng chỉ nói một lúc rồi thôi.

Nhưng ba anh vẫn là về mẹ không hề có cảm xúc như cũ. Giống như là anh làm cái gì cũng đều không liên quan đến ông.

Sau này ông biết anh đánh nhau với người ta, cũng chỉ dung ánh mắt không đồng tình mà nhìn anh.

Sự dạy dỗ mà anh đã tưởng tượng không hề xuất hiện, cũng vào ngày ấy anh mới biết được rằng, anh có làm gì đi chăng nữa thì ba anh cũng không thêm quan tâm.

Chính vì điều này mà có một khoảng thời gian, anh nghi ngờ chính mình có phải là con ruột của Cố Học Vũ hay không.

Rất đáng tiếc, xét nghiệm AND viết rõ, anh và Cố Học Vũ là cha con 100%.

Điều bất ngờ là khi anh học đại học, cũng gây rối thị trường cổ phiếu, lại làm cho ba anh nổi giận.

Trong lúc tức giận ông nói muốn vứt anh vào trong quân đội.

Đó là lần đầu tiên sự chú ý của Cố Học Vũ đặt lên người anh. Vì vậy mặc dù không thích ông can thiệp vào cuộc sống của anh, nhưng lại rất nghe lời mà nghỉ học hai năm đi bộ đội.

Cũng ở trong đó anh thấy được rất nhiều cuộc sống khác nhau, những gương mặt khác nhau. Dần dần cũng mở rộng lòng hơn.

Vì vậy mấy năm nay anh rất bận, vô cùng bận.

Bận mở rộng sự nghiệp của chính mình, bận sống cuộc sống mà mình mong muốn.

Anh không muốn bản thân bị bất kỳ ai ảnh hưởng.

Nheo mắt nhìn vào Diêu Hữu Thiên.

Không chịu sự ảnh hưởng của bất kỳ ai đấy, còn bao gồm cả Diêu Hữu Thiên.

“Cô có thể đi ngủ được rồi.”

“Anh không sao chứ?” Diêu Hữu Thiên thấy rõ khoảnh khắc tâm trạng Cố Thừa Diệu trầm xuống ấy.

Mà anh bắt anh hiện lên sự đau thương mà cô chưa từng thấy.

Đau thương?

Vừa rồi cô có nói chủ đề gì khiến anh cảm thấy đau thương sao?

Những vị công tử nhà giàu như anh thì có chuyện gì để mà đau thương chứ?

Lẽ nào là vì người phụ nữ tên Yên Nhiên kia?

Sắc mặt của Diêu Hữu Thiên hơi biến đổi.

Có lúc cô muốn cứ thế này mà rời đi.

Nhưng nhớ đến sự quyết tâm của cô, thì cô lại không nỡ.

Bây giờ buông xuôi còn quá sớm.

“Cố Thừa Diệu anh không sao chứ?”

Hỏi thêm câu nữa, cô không quên dùng khủy tay chạm vào trán anh.

Cố Thừa Diệu vô thức trốn tránh sự đụng chạm của cô, nhưng vẫn bị cô chạm vào má anh.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại còn kèm theo nhiệt độ ấm áp của cô, nhẹ nhàng lướt qua má anh, giống như bị một cơn gió nhẹ vuốt qua.

Cả người Cố Thừa Diệu ngây tại chỗ không cử động, nhất thời khựng lại nhìn Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên từng thấy rất nhiều biểu cảm khác nhau của Cố Thừa Diệu: tức giận, phẫn nộ, giằng co, phẫn hận, nhưng cô chưa từng nhìn thấy Cố Thừa Diệu như thế này bao giờ.

Ánh mắt anh hiện rõ nét đau thương.

Giống như là cảm thấy vô cùng bất lực trước một sự việc nào đó.

Anh vẫn luôn tự cao tự đại, tại sao lại có loại tâm trạng này?

Cách giải thích duy nhất chính là sự tồn tại của người phụ nữ kia.

Lúc này cô có thể bỏ đi, nhưng cô không muốn đi. Bàn tay vuốt trên mặt Cố Thừa Diệu không thu về, ngược lại tiếp tục dán trên mặt anh.

“Cố Thừa Diệu.”

Anh thật sự yêu người phụ nữ ấy đến vậy sao?

Lúc này việc mà Cố Thừa Diệu nên làm chính là đẩy người phụ nữ trước mặt ra, nhưng đối diện với ánh mắt sáng ngời của Diêu Hữu Thiên, cùng với những gì hiển hiện trong mắt cô.

Anh lại không đẩy tay cô ra, chỉ ngây ngơ nhìn vào cô.

“Cố Thừa Diệu?” Dáng vẻ của anh càng khiến Diêu Hữu Thiên lo lắng, đưa tay lên, lần này thuận lợi sờ được trán anh.

Không bị sốt, ngược lại vì hóng gió quá lâu nên hơi lạnh.

“Anh lạnh à? Hay là vào trong đi?”

Cố Thừa Diệu vẫn đứng yên, anh nhìn Diêu Hữu Thiên, hôm nay cô mặc một bộ đồ ngủ sát nách.

Kiểu dáng chắc chắn không hề gợi cảm nhưng vì động tác giơ tay lên của cô mà cổ áo hơi lệch về một bên, từ góc độ của anh có thể nhìn thấy sự đầy đặn của cô.

Dưới bầu trời đêm, đường cong như ẩn như hiện ở nơi ấy nhìn vào vô cùng sùng sững, lại còn trắng nõn.

Ánh mắt tối sầm lại, anh đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Diêu Hữu Thiên.

Trên ban công vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thổi vù vù của gió.

Hai người cứ nhìn chằm chằm vào nhau như thế không có bất cứ động tác nào. Cố Thừa Diệu nhìn thẳng vào mặt Diêu Hữu Thiên, mím chặt môi, mắt sâu thẳm.

Cô hoàn toàn không nhìn ra được là anh đang nghĩ gì.

Áo ngủ của cô vừa mỏng vừa nhẹ, bị gió thổi khiến cô thấy hơi lạnh.

Cơ thể hơi run rẩy, do dự một giây, cô nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy eo Cố Thừa Diệu.

Anh đơ người một lúc, cơ thể cứng ngắc tại chỗ bất động.

Mặt cô dán vào nửa thân trên trần trụi của anh, da anh bị gió thổi nên hơi lạnh.

Vẫn là cảm giác rộng lớn, chắc chắn ấy, tai cô dán vào trước ngực anh, thậm chí cô có thể nghe thấy rõ nhịp đập của trái tim anh, trầm ổn mạnh mẽ.

Bản thân Diêu Hữu Thiên cũng không biết tại sao lại ôm anh, cô chỉ có thể dựa vào bản năng mà làm vậy.

Giương mặt nhỏ nhấc cọ đi cọ lại trong ngực anh, cái cảm giác an toàn lại trở dậy.

Mà cô thật sự rất thích cảm giác này, thích vô cùng.

“.....”

Hai bàn tay buông hai bên của Cố Thừa Diệu vốn định đẩy Diêu Hữu Thiên ra.

Nhưng lúc này điểm đầy đặn nhất của cô, vì động tác cọ vào người anh vì vậy mà nó cũng nhẹ nhàng lướt qua ngực anh.

Cơ thể anh căng cứng.

“Diêu Hữu Thiên...”

Người phụ nữ này, cô lại muốn làm gì đây?

“Em lạnh.” Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, trên mặt mang theo dáng vẻ tội nghiệp nhìn anh: “Lạnh quá.”

Lạnh thì về phòng mình đi.

Khóe miệng Cố Thừa Diệu giật giật, định đẩy tay cô ra. Nhưng Diêu Hữu Thiên lại vòng chặt trên eo anh, không chịu buông.

“Cố Thừa Diệu, em đứng lâu quá tê cả chân rồi, anh bế em về phòng nhé.”

“.....” Đồng tử trong mắt Cố Thừa Diệu co lại, gần như là nghiêng răng mà nói: “Tự về đi.”

“Chân em tê thật mà.” Diêu Hữu Thiên vừa nói vừa dựa vào người Cố Thừa Diệu, nghiêng mặt: “Không tự mình về phòng được.”

Cố Thừa Diệu đẩy tay cô ra, căn bản không muốn để ý đến người phụ nữ này.

Ai mà biết được lúc anh đẩy tay cô ra thì lập tức cả người cô mềm oặt sắp ngã xuống đất đến nơi.

Cố Thừa Diệu bất đắc dĩ phải đưa tay ra ôm cô vào lòng lần nữa.

Lần này da thịt hai người chạm vào nhau. Diêu Hữu Thiên đôi môi khẽ khác, đưa tay vòng lên cổ anh.

“Cô, cô định làm gì?”

Chủ động ôm ấp như vậy, cô thật là không biết xấu hổ.

Diêu Hữu Thiên chỉ chớp chớp mắt, bộ mặt khó hiểu nhìn anh.

“Vừa rồi không phải anh nói anh là chồng em sao? Anh đã là chồng em vậy thì chân em tê rồi, để anh ôm rất bình thường thôi phải không?”

“Diêu Hữu Thiên.” Cố Thừa Diệu nhìn Diêu Hữu Thiên gần như là đang đu trên người mình: “Cô cô có thể không biết xấu hổ thêm tý nữa không?”

“Nếu nói về không biết xấu hổ thì như vậy mới đúng này.”

Diêu Hữu Thiên gật đầu, chữ cuối cùng vừa thốt ra, Diêu Hữu Thiên thu cánh tay lại, đặt môi mình lên trên môi anh.

Cố Thừa Diệu không ngờ cô sẽ ra chiêu này, bị cô hôn đúng chỗ.

Trọng lượng cả người cô đều dồn lên Cố Thừa Diệu, mà cánh tay vừa rồi đang đỡ cô nay đã đặt trên eo cô.

Cố Thừa Diệu bị Diêu Hữu Thiên hôn cả người đều trở nên bất thường.

Anh muốn đẩy Diêu Hữu Thiên ra, nhưng tay cô vòng chặt cứng, thậm chí cô còn dung lưỡi liếm trên môi anh.

Chiếc lưỡi mềm mại thơm ngọt ấy giống như một cơn lốc vũ lướt qua môi anh.

Cố Thừa Diệu đơ người tại chỗ, trước khi lấy lại được ý thức thì bàn tay đặt trên eo cô siết chặt hơn.

Môi hé ra chút nhẹ, lưỡi của cô bị anh nuốt vào trong miệng.

Mỗi hơi giao thoa, hô hấp dần dần trở nên gấp gáp.

Lòng bàn tay có những vết chai sần, nóng bỏng dày dặn, cách một lớp vải mỏng Diêu Hữu Thiên cảm nhận được những nơi mà anh chạm vào nóng như bị lửa đốt vậy.

Nắm mắt lại cô buông mình chìm đắm trong nụ hôn ấy.

Cơ thể sát lại gần hơn.

Bàn tay của Cố Thừa Diệu trượt dần xuống, ngay lúc định vén váy ngủ của cô lên thì bàn tay còn lại đã theo bản năng mà tìm kiếm đến nơi đầy đặn nhất của cô.

Nắm nhẹ lấy.

“Hừm...” Diêu Hữu Thiên không nhịn được mà rên lên một tiếng.

Tiếng rên ấy đánh thức lý trí của Cố Thừa Diệu, lúc này anh mới phát hiện mình đã làm gì.

Mặt vừa đen vừa tái, bế Diêu Hữu Thiên lên, hô hấp của Diêu Hữu Thiên loạn nhịp. Ánh mắt long lanh nhìn anh.

Nhưng anh lại trưng ra bộ mặt lạnh lùng bế cô về phòng, gần như là ném cô lên giường của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Người đàn bà độc ác này

Editor: Xám

Cơ thể Diêu Hữu Thiên nảy khỏi giường hai lần mới ổn định được.

Hô hấp vẫn hơi gấp gáp, trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng phủ đầy sắc hồng.

Mắt hạnh của cô vẫn có ánh nước, nhìn khuôn mặt mang theo vẻ mờ mịt của Cố Thừa Diệu một cái, chỉ một cái thôi đã không bỏ lỡ phần dưới lớp khăn tắm của anh. Nơi ấy đã phồng lên ——

Khuôn mặt cô lại đỏ lên, khẽ cắn môi, cup mắt xuống, không dám nhìn.

Cứ như vậy, lúc này Diêu Hữu Thiên mất ảm tỉnh, môi ngậm nụ cười, khuôn mặt lộ ra phong thái mỉa mai hoặc đã được người khác yêu thương.

Ngay vào lúc Diêu Hữu Thiên cho rằng anh sẽ nhào lên, nắm tay của anh siết chặt lại, không nhìn Diêu Hữu Thiên, rời đi cực nhanh.

Cơ thể vốn hơi nóng của Diêu Hữu Thiên từ từ lạnh đi.

Mệt mỏi ngã mình xuống giường. Khuôn mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng, lại có một chút mất mát.

Hình như, màn dụ dỗ bằng sắc đẹp của cô đã thất bại rồi.

..... &.....

Sáng sớm, Diêu Hữu Thiên dậy rất sớm làm bữa sáng.

Mặc dù có chút chán nản với việc tối hôm qua mình không quyến rũ thành công Cố Thừa Diệu.

Nhưng tương lai còn dài, cô vẫn rất tin tưởng bản thân mình, huống chi rõ ràng Cố Thừa Diệu đã có phản ứng rồi.

Đặc biệt chuẩn bị sandwich, cà phê mà Cố Thừa Diệu thích ăn, ngoài ra chuẩn bị thêm sữa bò, bánh mì.

Hắn là anh sẽ thích bữa sáng kiểu Tây đúng không?

Có điều, Diêu Hữu Thiên không đợi Cố Thừa Diệu, cô đến gõ cửa phòng anh.

Cố Thừa Diệu không ra mở cửa, cửa phòng anh khóa lại.

"Cố Thừa Diệu, dậy ăn bữa sáng thôi."

Không hề trả lời, bên trong không có chút âm thanh nào.

Khóa cửa, Diêu Hữu Thiên cũng không vào được. Cắn môi.

Diêu Hữu Thiên đi làm với tâm trạng cực kỳ mất mát như vậy.

Trước khi đi nhìn bàn ăn đầy đồ ăn sáng chưa hề động vào, khóe môi nhếch lên tạo thành nét cười chua xót.

Cố Thừa Diệu, anh đúng là ——

.....

Trong văn phòng, Diêu Hữu Thiên nghe báo cáo của Tiểu Vi.

"Giám đốc, người bên Hồng Cảnh nói, hiện giờ bọn họ đã bị mua lại rồi, rốt cuộc hợp đồng mới phải thi hành thế nào, nhất định phải do bọn họ định đoạt."

"Cô giúp tôi hẹn quản lý Lưu chưa?"

"Hẹn rồi ạ. Có điều anh ta tỏ ý hiện giờ anh ta không làm chủ được chuyện này. Phải xin ý kiến của ông chủ phía trên."

"Vậy nếu chúng ta tố cáo bọn họ thì sao?"

"Quản lý Lưu nói, cho dù chúng ta tố cáo bọn họ, bên vi phạm hợp đồng là Hồng Cảnh chứ không phải công ty hiện tại."

Trầm mặc, tại sao sự việc lại trở thành thế này? Điều Hữu Thiên thật sự thấy khó hiểu.

"Đã liên hệ với những công ty xây dựng khác chưa?"

"Liên hệ rồi ạ." Tiểu Vi nói đến đây cũng có chút buồn bực: "Nhưng không biết có chuyện gì, người của những công ty vật liệu khác nếu không nói gần đây đơn đặt hàng quá nhiều bận làm không xuể, thì lại nói nguồn hàng của mình không đủ. Còn có một nơi nói hàng của họ đã cho người ta đặt trước hết rồi."

Hiện giờ tập đoàn Chính Phát có ba công trình đều hợp tác với Hồng Cảnh. Hồng Cảnh đột nhiên gây náo loạn như vậy. Cho dù cuối cùng công ty Chính Phát có thể giành lại quyền lợi của mình, nhưng tiến độ của công trình lại thật sự phải chịu ảnh hưởng.

Tiểu Vi hiểu rõ điều này. Điều Hữu Thiên cũng biết rõ.

"Tiếp tục gọi điện thoại cho quản lý Lưu, nói tôi muốn gặp anh ta."

Nếu như chuyện vật liệu xây dựng còn không giải quyết được, công trình kéo dài thêm một ngày chính là tổn thất thêm một ngày.

Mà công trình này do tập đoàn Chính Phát phụ trách, cô không muốn cho Cố Thừa Diệu bất kỳ cái cớ nào để gây khó dễ.

.....

Điều Hữu Thiên đến địa điểm đã hẹn sớm 5 phút.

Dù thế nào cũng không ngờ người xuất hiện ở trước mặt không phải quản lý Lưu của Hồng Cảnh, mà là người tên Chiến Li của ngày hôm qua.

Điều Hữu Thiên không ngồi xuống vội, trước tiên ánh mắt tìm một vòng trong phòng trà, không nhìn thấy bóng dáng quản lý Lưu, cô cũng không ở lại thêm.

Xoay người định rời đi.

"Cô không tò mò tại sao quản lý Lưu không đến à?"

Một câu đơn giản đã khiến Điều Hữu Thiên dừng bước, xoay người lại nhìn Chiến Li, đôi mắt đẹp hơi híp lại, trong mắt lóe lên vẻ phòng bị.

"Hình như người của cô chưa chuẩn bị kỹ lắm thì phải." Chiến Li cười đứng dậy, đi đến bên cạnh cô, kéo chiếc ghế gần cô ra: "Chi bằng ngồi xuống rồi chúng ta từ từ nói chuyện?"

Điều Hữu Thiên nghiêm mặt, lúc này trên khuôn mặt thanh lệ đầy vẻ nghiêm túc, không chịu chút ảnh hưởng nào của Chiến Li.

"Hiện giờ, Hồng Cảnh là của tôi." Chiến Li nhấp mấy môi, đôi mắt hẹp dài hơi cong lên: "Không chỉ riêng Hồng Cảnh, số công ty vật liệu ở thành phố Y cô kể ra được đều của họ Chiến."

Ngón tay Điều Hữu Thiên co lại, vùi sâu vào lòng bàn tay: "Anh Chiến muốn thế nào?"

"Cô nói gì vậy?" Lúc Chiến Li nói, lại ngồi xuống vị trí ban đầu: "Tôi nghĩ, công trình ở khu du lịch đã dừng lại rồi đúng không? Không riêng gì khu du lịch. Còn cả hai công trình khác của tập đoàn Chính Phát nữa, chắc chắn, tiếp tục tính toán thì tổn thất cũng không nhỏ đâu."

"Mục đích của anh."

Điều Hữu Thiên không nhìn thấu được người đàn ông trước mặt, nhưng không ngăn được bản năng của mình.

Chiến Li, người này rất nguy hiểm. Còn nguy hiểm hơn Cố Thừa Diệu mừng gặp lại ra mặt nhiều.

Chiến Li không trả lời câu hỏi của cô, mà gõ tay lên mặt bàn: "Ừm. Nếu như Chính Phát tố cáo Hồng Cảnh vi phạm thỏa thuận, kiện tụng vân vân, kéo tới kéo lui, ít nhất cũng phải một hai tháng. Nếu bây giờ Chính Phát đi tìm công ty hợp tác khác, ít nhất cũng phải hơn nửa tháng. Chắc chắn, ba công trình, tôi nghĩ rằng, tổn thất này đúng là ——"

Điều Hữu Thiên đứng bất động ở đó. Trong lòng rất rõ những điều Chiến Li nói, đối với Chính Phát mà nói, kéo dài tiến độ của mỗi một công trình đều đại diện cho tổn thất về tiền bạc.

Cho dù Chính Phát có thể gánh vác được những tổn thất này, cũng không thể chống đỡ nổi những câu hỏi chất vấn của các cổ đông.

"Anh Chiến, anh quán vào cái vòng lớn thế này, đơn giản là có toan tính. Không biết anh toan tính điều gì?"

"..." Về mặt Chiến Li thán phục, vỗ tay: "Cô Diệu đúng là một người thẳng thắn, nói chuyện với người như cô vô cùng thoải mái."

Thấy Diệu Hữu Thiên thẳng lưng đứng đó, trên khuôn mặt thành lệ đầy vẻ kháng cự và nghiêm túc. Anh đột nhiên bật cười.

"Thật ra cô Diệu thông minh như vậy, tại sao lại không nhìn ra điều tôi muốn là gì?"

Lúc anh nói, ánh mắt quét lên người Diệu Hữu Thiên, ý tranh đoạt trong mắt rõ ràng như vậy, Diệu Hữu Thiên lại không phải kẻ ngốc, làm sao có thể không nhìn ra?

"Tôi đã kết hôn rồi. Còn nữa, xin gọi tôi là cô Cố."

Người cô thích là Cố Thừa Diệu. Mặc dù giai đoạn hiện giờ anh không yêu mình, nhưng điều đó không cản trở tình cảm của cô.

"Đương nhiên tôi biết cô Diệu đã kết hôn rồi." Chiến Li đang tay ra: "Cô Diệu nghĩ đi đâu vậy? Tôi chỉ muốn mời cô nhảy với tôi một điệu giống như lần trước ở quán rượu tại Bắc Đô thôi."

Đồng tử trong tròng của Diệu Hữu Thiên khẽ híp lại, nắm tay trắng như phấn buông ở bên người siết chặt lại: "Chỉ là nhảy một điệu nhảy thôi?"

"Cần tôi viết giấy bảo đảm không?" Chiến Li cười, ánh mắt sâu xa khó dò, không rõ ý tứ.

"..." Trầm mặc, lúc này Diệu Hữu Thiên thật sự không làm rõ được mục đích của Chiến Li, nhưng ——

"Cô yên tâm, nếu như cô đồng ý nhảy với tôi một điệu nữa, tôi bảo đảm, vật liệu thép tập đoàn Chính Phát cần sẽ được đưa đến công trường ngay lập tức. Đương nhiên, cô có thể cự tuyệt, nhưng cô cần tin rằng, tôi có cách khiến công trình của tập đoàn Chính Phát kéo dài thêm nữa ——"

Diệu Hữu Thiên không nói gì, nếu là người khác, đương nhiên là kẻ ngốc nói mê.

Nhưng là nhà họ Chiến ——

Hít thở sâu, cô hơi cup mắt xuống: "Hi vọng buổi chiều có thể nhìn thấy vật liệu tập đoàn Chính Phát cần xuất hiện đúng giờ trên công trường."

"Thẳng thắn lắm." Chiến Li đứng dậy đi đến trước mặt Diệu Hữu Thiên: "Vậy không biết lúc nào tiện cho cô Diệu nhỉ?"

"Tối hôm nay." Đánh nhanh thắng nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết vấn đề là cá tính của Diệu Hữu Thiên.

"Cô Diệu đúng là một người nhanh nhẹn." Rõ ràng người khiến cô đồng ý điều kiện là anh ta, có điều bây giờ Chiến Li lại đổi ý: "Nhưng đáng tiếc là tối hôm nay tôi có chuyện phải đi công tác, chỉ bằng chờ tôi quay về?"

"Được." Mặc dù Diệu Hữu Thiên muốn nhanh chóng chấm dứt khế ước này một chút, nhưng đối phương không đồng ý, cô cũng không miễn cưỡng.

"Cô Diệu đi một mình ư? Hay là nể mặt tôi, cùng ăn một bữa cơm đi?"

"Không cần đâu." Diệu Hữu Thiên lắc đầu, khom người: "Tôi còn có việc, xin đi trước. Anh Chiến cứ tự nhiên."

Cũng không nhìn Chiến Li, đã xoay người lập tức đi ra ngoài.

Để lại Chiến Li nhìn bóng lưng rồi đi của cô, vẻ mặt càng lúc càng biến hóa khó lường.

.....

Trước khi tan làm, Diệu Hữu Thiên đã xác nhận được ba công trường của tập đoàn Chính Phát lại tiếp tục thi công, cô thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể thế nào, chỉ cần công trình có thể tiếp tục, tổn thất tập đoàn Chính Phát chịu sẽ ít nhất.

Hơn nữa điều quan trọng nhất chính là cô thật sự không muốn công trình khu du lịch tri hoãn, để Cố Thừa Diệu có cơ hội xem thường.

Nghĩ đến Cố Thừa Diệu, trong lòng Diệu Hữu Thiên suy nghĩ buổi tối cần mua thức ăn gì.

Sáng nay tên đó không ra ngoài ăn bữa sáng, vậy bữa tối thì sao?

Đối với Diệu Hữu Thiên mà nói, tâm trạng này vẫn là lần đầu tiên.

Muốn đối tốt với một người, muốn khiến một người yêu mình, muốn làm cho trong lòng đối phương có mình ——

Điều Hữu Thiên rơi quá sâu vào mạch suy nghĩ của mình, thậm chí không hề chú ý, không biết từ lúc nào trước mặt mình đã có thêm một người.

"Điều Hữu Thiên, lòng dạ cô thật độc ác." Hôm đó Triệu Nhân Uyên bị Triệu Bách Xuyên đẩy một cái, trán đập xuống đất, chấn động não.

Kết quả lại có rất nhiều người sợ phiền phức, không đưa hắn đến bệnh viện. Cuối cùng vẫn là được một công nhân bảo vệ nhìn thấy, gọi điện thoại báo cảnh sát.

Mấy ngày nay hắn đều nằm ở bệnh viện, hôm nay mới xuất viện, cho nên hắn không quay về Bắc Đô, đương nhiên cũng không biết Điều Hữu Thiên đã bảo Điều Hữu Gia đừng đối phó với hắn nữa.

"Triệu Nhân Uyên?"

Nếu nói trên thế giới này có một người Điều Hữu Thiên không muốn nhìn thấy nhất, vậy thì chẳng ai khác ngoài Triệu Nhân Uyên: "Sao lại là anh?"

"Không phải tôi thì là ai?" Triệu Nhân Uyên tức giận: "Người đàn bà độc ác này, lại để mặc gian phu của cô đẩy tôi ngã xuống đất? Hại tôi thiếu chút nữa thì chấn động não. Cô, cô đúng là ——"

"Chú ý đến cách nói chuyện của anh." Về mặt Điều Hữu Thiên cực lạnh lùng: "Nếu như anh còn tiếp tục nói lung tung, tôi không ngại bảo anh ấy đánh anh một trận nữa."

"Đồ đàn bà độc ác, người đàn bà độc ác này ——" Triệu Nhân Uyên chỉ vào Điều Hữu Thiên, chỉ thiếu nước không động tay vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Anh dám thề không

Điều Hữu Thiên lạnh lùng nhìn anh ta la mắng mình, trên mặt không hề có nét tức giận nào.

“Mắng xong rồi? Mắng xong rồi thì anh có thể đi được rồi đấy.”

Triệu Nhân Uyên đột nhiên đưa tay ra dùng sức nắm chặt cánh tay Điều Hữu Thiên: “Thiên Thiên, coi như là anh đã sai được không? Những gì đã qua đều là lỗi của anh, em bỏ qua cho anh đi nhé? Anh trai em xem chút nữa làm anh phải phá sản, hiện giờ còn không cho anh một con đường sống nào hết. Dù gì đi nữa chúng ta cũng đã từng yêu nhau lâu như vậy. Anh còn cứu mạng em một lần, em không thể đối xử với anh như thế này, em mong ơn bội nghĩa, em...”

“Triệu Nhân Uyên.” Điều Hữu Thiên dùng sức vùng khỏi tay anh ta, lùi về sau vài bước, ánh mắt quét lên người Triệu Nhân Uyên sắc lạnh như dao.

Bị ánh mắt ấy của cô lướt qua, Triệu Nhân Uyên nuốt ngụm nước miếng, Điều Hữu Thiên mím chặt môi, thanh giọng cắt lời nói tức giận: “Tôi cong ơn bội nghĩa à? Triệu Nhân Uyên, anh cũng dám nói câu này sao.”

“Tôi chẳng có gì mà không dám nói.” Triệu Nhân Uyên ngẩng cao đầu khí phách ngạo ngời coongjt hêm sự phẫn nộ mà chỉ trích: “Tôi từng cứu cô, cho dù có làm sai điều gì, cô cũng không nên đối xử với tôi như vậy. Đuổi cùng giết tận. Cô là đồ đàn bà độc ác.”

“Tôi là đồ đàn bà độc ác, vậy anh thì là cái gì? Điều Hữu Thiên cười khinh miệt, cô định cho Triệu Nhân Uyên ít sỉ diện, nhưng anh ta lại không biết xấu hổ đến mức này vậy thì cô cần gì phải cho: “Triệu Nhân Uyên, năm năm trước người cứu tôi thật sự là anh sao? Ông trời làm chứng, anh dám nói một câu người cứu tôi là anh không?”

“Đương, đương nhiên...” Sắc mặt của Triệu Nhân Uyên thay đổi, nhưng rất nhanh lại trở về bình thường.

“Vậy sao?” Điều Hữu Thiên cười: “Hay là anh thề đi, nếu người cứu tôi năm năm trước không phải là anh, thì anh sẽ đoạn tử tuyệt tôn, chết không từ tế, anh thấy sao?”

“.....” Lần này Triệu Nhân Uyên ngậy ra, hoàn toàn không thốt lên nổi.

Điều Hữu Thiên cười khinh miệt tiến lên một bước: “Triệu Nhân Uyên, năm năm trước người cứu tôi căn bản không phải là anh, anh chỉ là đúng lúc có mặt lúc tôi tỉnh dậy, mà tôi vì bị ngắt đi nên không biết là ai đã cứu mình, sau đó lúc tôi tỉnh dậy, anh đem hết công lao cướp mất. Tôi nói có đúng không?”

“Tôi không hiểu cô đang nói cái gì.” Triệu Nhân Uyên đơ mặt, ánh mắt toát lên sự sợ hãi: “Tôi chỉ biết tôi đã cứu cô, cô lại còn lấy oán báo ơn.”

“Triệu Nhân Uyên.” Điều Hữu Thiên không muốn nhiều lời với người đàn ông trước mặt thêm phút nào nữa, nhưng cô không muốn để anh ta cứ lời ơn

nghĩa lúc trước ra nói: “Người cứu tôi năm đó, tôi đã tìm được rồi, chắc chắn không phải là anh.”

“.....” Lúc này thì sắc mặt của Triệu Nhân Uyên đã trắng bệch: “Cô, cô nói láo, cô căn bản là”

“Tôi có nói láo hay không tự anh hiểu rõ. Nể tình trong bốn năm yêu anh anh đã chăm sóc cho tôi, chuyện trước đây tôi đều không muốn nhắc đến nữa. Tôi chỉ hy vọng anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi thật sự thật sự không muốn nhìn thấy anh.”

“.....” Im lặng, Triệu Nhân Uyên nấp mấy môi, định nói gì đó nhưng lại không cam tâm

Diêu Hữu Thiên thở dài: “Triệu Nhân Uyên, tôi đã nói với anh trai tôi rồi để anh ấy không đối phó với anh nữa. Sau này anh muốn làm gì thì làm, tự bảo trọng đi.”

Nói xong câu này, Diêu Hữu Thiên không nhìn Triệu Nhân Uyên thêm lần nào nữa, xoay người rời đi.

Bỏ mặc Triệu Nhân Uyên nhìn bóng lưng cô đột nhiên phát hiện những việc làm hơn một năm nay của mình, vô cùng giống một chú hề.

Mà anh thậm chí ngay cả cơ hội quay đầu cũng không còn nữa.

Nhìn thấy Diêu Hữu Thiên cho dù anh làm bất cứ điều gì cũng không bị ảnh hưởng, trong lòng Triệu Nhân Uyên đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Mọi việc tại sao lại thành ra thế này?

.....

Tâm trạng của Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không vì Triệu Nhân Uyên mà bị ảnh hưởng.

Cô đến siêu thị mua đầy một xe những món đồ mà Cố Thừa Diệu thích ăn.

Không chỉ vì nghĩ đến sự yêu thích của cô đối với Cố Thừa Diệu mà còn nhớ đến ơn cứu mạng của anh.

Không sai, người cứu cô năm đó, căn bản không phải Triệu Nhân Uyên.

Mà là Cố Thừa Diệu.

Từ lúc cô tìm được chiếc hoa tai của mình trong ngăn kéo của anh, Diêu Hữu Thiên đã biết được rồi.

Chiếc hoa tai ấy cùng với thời gian mà Cố Thừa Diệu đi lính, quan trọng nhất là cảm giác được Cố Thừa Diệu công trên lưng.

Cảm giác của cô trước giờ chưa từng lừa dối cô.

Năm ấy cô vừa học đại học năm nhất, cả đám người thấy như mình được giải thoát, quyết định cùng nhau đi chơi vui vẻ một lần.

Chọn địa điểm tại khu vực ngoại thành thành phố O, ở đó có một ngọn núi nổi tiếng có tên là núi Phượng Hoàng.

Sườn núi Phượng Hoàng rất dốc, đường lên núi cũng khó đi nhưng phong cảnh thì tuyệt đẹp.

Diêu Hữu Thiên năm ấy mới học nhiếp ảnh, Diêu Đại Phát cũng chiều cô còn mua cho cô một chiếc máy chụp hình cơ đơn cho cô chơi.

Cô cầm máy ảnh, suốt dọc đường đắm chìm trong phong cảnh, vô tình lạc mất các bạn.

Đến lúc cô phát hiện ra thì đã bị lạc trong núi.

Bọn họ vốn là đến du lịch hoàn toàn không mang theo bất kỳ món đồ phòng thân nào. Cô lấy điện thoại ra gọi cho bạn mình nhưng không ngờ được tín hiệu trong núi không tốt, cô muốn leo lên điểm cao hơn để gọi điện thoại.

Nhưng bất ngờ bị trượt chân.

Cổ lặn từ trên dốc núi xuống tận chân núi Phượng Hoàng.

Điện thoại với máy chụp hình đều rơi mất đã đành, cả người cô lại còn lăn dọc theo dốc núi.

Đầu đập vào một phiến đá rồi ngất đi.

Lúc tiem thức mơ hồ, cô cảm nhận được có người cõng cô lên.

Bờ vai của người ấy rất rộng, chắc chắn. Trong khoảnh khắc ấy cô thấy sự đau đớn trong đầu mình bắt đầu trôi dạt.

Người đó dùng dây buộc chặt cô vào người mình.

Ý thức của cô không được tỉnh táo nhưng vẫn cảm nhận được người ấy cõng cô lên núi.

Có mấy lần cô tưởng mình sẽ bị rơi xuống nhưng sợi dây kia cột rất chặt mà bàn tay của người ấy từ đầu đến cuối đều đỡ trên người cô, không để cô bị rơi xuống hay nghiêng ngã.

Bước từng bước chắc chắn, người ấy lại cõng cô về trên núi, rồi men theo đường núi về đất bằng.

Cô nằm trên lưng người ấy, mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm giác vô cùng yên tâm.

Giống như có dù có phong ba bão táp, đều không sợ, người đàn ông trước mắt này nhất định sẽ cõng cô, không buông cô ra.

Đi suốt mấy tiếng đồng hồ, cô không còn nhớ nữa.

Khoảnh khắc cơ thể được người ta đặt xuống, cô muốn đưa tay nắm lấy bàn tay của người ấy nhưng vì đầu bị thương nên không làm được.

Lúc tỉnh lại, ngồi bên cạnh cô là Triệu Nhân Uyên trên người cũng mặc bộ đồ rằn ri đi chơi núi Phụng Hoàng cùng họ.

Màu xanh ấy giống hệt với người đã cõng cô trên lưng.

Lẽ đương nhiên làm cô tưởng rằng Triệu Nhân Uyên đã cứu cô.

Trên thực tế lúc tập quân sự Triệu Nhân Uyên đã viết cho cô hai lá thư tình. Nhưng lúc ấy cô thấy Triệu Nhân Uyên hơi thư sinh, không phải style mà cô thích vì vậy nên từ chối.

Không ngờ được Triệu Nhân Uyên nhìn thì có vẻ thư sinh nhưng lại mạnh mẽ đến vậy.

Suốt mấy tiếng đồng hồ leo núi luôn nắm chặt bàn tay cô.....

Sau đó hai người yêu nhau là lẽ dĩ nhiên.

Diêu Hữu Thiên đến khi về nhà mới phát hiện, đôi hoa tai hình bướm luôn đeo đã bị mất một chiếc.

Đôi hoa tai ấy là mẹ đặc biệt mua tặng cô lúc sinh nhật tròn mười tám tuổi. Đằng sau hình con bướm còn khắc chữ Q*, chính là tên của cô.

*Tên Thiên Thiên trên họ chiếu sẽ là (Qian Qian, cho nên mẹ Diêu đặt khắc chữ Q đầu nhé các bạn).

Nhớ đến việc bị lăn xuống dưới núi nên hoa tai rơi mất, nhưng cũng được cứu một mạng là cô đã cảm ơn trời đất rồi.

Hôm trước trong nhà họ Cố, lúc nhìn thấy chiếc hoa tai của cô nằm trong ngăn kéo của Cố Thừa Diệu, cô kinh ngạc cô cùng.

Cô vội vàng đi hỏi Ưông Tú Nga thời gian mà cô học đại học năm nhất ấy chính là lúc Cố Thừa Diệu bị vớt vào quân đội năm thứ hai.

Lúc ấy mấy tháng trời anh không về nhà, không phải là luyện tập thi cũng là làm nhiệm vụ.

Nhớ đến lần ấy chắc là lúc Cố Thừa Diệu đi làm nhiệm vụ vì vậy cứu cô xong thì vội vàng vàng đi mất.

Chiếc hoa tai ấy chắc là lúc anh cõng cô, cọ đi cọ lại rồi rơi vào túi anh.

Khi cô hiểu ra thì có thể giải thích được toàn bộ sự việc rồi.

Tại sao cô khi cô dựa vào lưng Cố Thừa Diệu thì có cảm giác quan thuộc quá đỗi, tại sao khi anh cõng cô thì cô lại có khoảnh khắc động lòng.

Vì cảm giác của cô không bao giờ lừa dối cô.

Cô từng để Triệu Nhân Uyên cõng thử nhưng không tìm lại được cảm giác lúc ấy.

Thậm chí cô tưởng lúc ấy mình bị ngã đến mức mất tỉnh táo nên cảm giác sai lệch.

Cho đến khi Cố Thừa Diệu cõng cô, cô dựa trên lưng anh, cảm nhận cảm giác an toàn mà tấm lưng rộng lớn của anh mang lại.

Cô đột nhiên hiểu được, cảm giác của cô chưa từng sai lệch, người đàn ông cho cô cảm giác an toàn luôn là Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu, anh mới chính là người đã cứu mạng mình năm ấy.

Cô chưa bao giờ nợ Triệu Nhân Uyên. Nếu nợ thì là nợ Cố Thừa Diệu.

Mạng của cô là Cố Thừa Diệu cứu được.

Nghĩ đến đây Diêu Hữu Thiên không nhịn được mà thở dài: Nếu năm ấy Cố Thừa Diệu cứu cô rồi đừng bỏ đi mất, họ hiện giờ sẽ có kết cục như thế nào, có khác bây giờ không?

Lắc đầu, đem những món ăn đã nấu xong bung lên bàn.

Chuẩn bị bát đũa cũng là lúc Cố Thừa Diệu về đến.

Trên tay Diêu Hữu Thiên còn cầm một đôi đũa, thấy Cố Thừa Diệu về đến thì tay khựng tại. Ánh mắt long lanh nhìn chăm chăm vào anh.

Cố Thừa Diệu tối qua bị Diêu Hữu Thiên lừa, tắm ba lần nước lạnh mới đề được ngọn lửa rực trong lòng xuống.

Nhưng chính vì vậy mà anh bị mất ngủ.

Cả đêm mất ngủ lẫn qua lộn lại trong đầu không ngừng hiện ra hình dáng của Diêu Hữu Thiên.

Đặc biệt là lúc cô bị ném lên giường, thần thái trong ánh mắt mê người. Cho dù lúc ấy anh không nhìn đi chẳng nữa nhưng ánh mắt quét qua vẫn đủ để nhớ như in hình ảnh ấy trong lòng.

Ý nghĩ ấy lóe lên, bụng dưới lại căng chặt.

Kết quả suốt buổi tối, anh tắm đi tắm lại nước lạnh mấy lần.

Quá trình ấy làm sáng nay anh dậy không nổi.

Lúc Diêu Hữu Thiên gõ cửa không phải là anh không nghe thấy mà là không thèm quan tâm.

Chỉ cần nhớ đến việc cô hại anh mất ngủ cả đêm, Cố Thừa Diệu tức giận vô cùng, sao có thể mở cửa cho cô được?

Ai ngờ lúc sắp đi làm thì thấy trên bàn ăn còn bày sẵn bữa sáng.

Cảm giác của anh đột nhiên trở nên kỳ quái.

Tất nhiên anh mạnh mẽ cố gắng không ăn bữa sáng đó, nhưng bây giờ đối diện với ánh mắt long lanh của Diêu Hữu Thiên, anh lại cảm thấy hơi áy náy.

.....

Hết chương 123.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Dám nói cô là bình hoa di động

Cố Thừa Diệu đã nghĩ, Diêu Hữu Thiên làm nhiều lần anh đều không thèm quan tâm thì cô sẽ tự bỏ cuộc thôi.

Ai biết được tối nay Diêu Hữu Thiên vẫn tiếp tục.....

Nhớ đến tâm trạng mình lúc nhìn bữa sáng hôm nay, Cố Thừa Diệu đột nhiên đứng bất động tại chỗ.

“Anh về rồi à? Rửa tay xong thì có thể ăn cơm được rồi.”

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, rất ấm áp.

Ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm vào anh, cơ thể của Cố Thừa Diệu dính chặt tại chỗ.

Định quay người bỏ đi như mấy hôm trước, nhưng lại thấy hành động của mình quá trẻ con.

Cộng thêm nơi này là nhà anh, dựa vào cái gì phải trốn tránh Diêu Hữu Thiên? Nếu đi thì là cô phải đi mới đúng.

Nhìn những món ăn trên bàn, Không thể không nói Diêu Hữu Thiên rất hiểu mình, đều là những món anh thích.

Như thế thì sao?

Lẽ nào cô tưởng rằng nấu cho anh một bữa cơm thì anh sẽ bị cô mua chuộc hay sao?

Mơ đi nhé.

Diêu Hữu Thiên thật ra có chút căng thẳng khó hiểu. Cô sợ Cố Thừa Diệu giống như ngày hôm ấy, căn bản không hề ăn mà đi mất.

Vì vậy tùy ý mà không để ý đến anh nữa, tự lấy cho mình bát cơm sau đó ngồi xuống.

Một phút, hai phút, năm phút sau Cố Thừa Diệu cuối cùng cũng ngồi trên bàn ăn.

Anh múc một bát canh, uống thử.....

Phát hiện mặc dù không thể so với đầu bếp cao cấp nhưng cũng được coi là ngon mắt, hương vị hay màu sắc đều có đủ.

Im lặng, Cố Thừa Diệu tự nhiên nhăn mày.

Nếu muốn đâm chọc thì cũng phải tìm được lý do chứ: “Hơi bị quá lửa.”

Lúc anh nói Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu liếc anh một cái.

“Thịt quá dai.” Cố Thừa Diệu giống như nhà ẩm thực, bắt đầu ăn cơm.

“Quá mặn, cô không biết là ăn nhiều muối sẽ có hại cho sức khỏe à?”

“Món này quá nhạt, món ăn chả có tý mùi vị gì thì sao mà ăn?”

“Còn cái này nữa, màu sắc không hề đẹp tý nào.”

Anh cố ý vạch lá tìm sâu, muốn xem thử Diêu Hữu Thiên có giận hay không.

Bàn tay bung bát cơm của Diêu Hữu Thiên siết lại, đôi đũa bị cô nắm chặt đến mức day cả tay, cô biết, Cố Thừa Diệu đang muốn chọc giận cô.

Nếu cô thực sự tức giận vậy thì sẽ trúng kế của anh rồi.

Mỉm cười dịu dàng, Diêu Hữu Thiên dùng giọng điệu “dịu dàng” nhất mà nói với anh.

“Biết rồi, ngày mai em sẽ sửa lại.”

“.....”

Đôi đũa đang ăn cơm của Cố Thừa Diệu khựng lại, nhìn chằm chằm vào Diêu Hữu Thiên giống như là gặp ma vậy.

Cô vẫn cười, trong ánh mắt long lanh không thất bất kỳ sự tức giận nào, chỉ có sự dịu dàng.

Giọng nói của cô vô cùng ấm áp, giống như đang nói về thời tiết: “Em lâu rồi không nấu cơm, tay nghề chưa rèn luyện, để tránh lãng phí đồ ăn, anh hôm nay chịu khó ăn nhé.”

Cô cười rất dịu dàng, trong giọng nói còn kèm theo một chút tình nghịch.

Nói xong thậm chí còn chớp chớp mắt, thậm chí anh còn cảm thấy rõ tâm trạng của cô rất vui.....

Những lời nói vốn định tiếp tục làm khó của Cố Thừa Diệu, đột nhiên vô thức mà nuốt xuống.

Mặt lạnh ngồi ăn cơm nhưng lại ăn được hân hai bát.

Đến lúc anh phát giác những món ăn mình vừa nói không ngon kia đã bị anh ăn hết sạch.

Mặt không được tự nhiên cho lắm, Cố Thừa Diệu chỉ nghĩ đến việc soi mói lỗi của Diêu Hữu Thiên.

Trước khi bước chân về phòng anh bất ngờ nở nụ cười.

Cố Thừa Diệu rất nhanh đã thay xong bộ đồ Tây trên người rồi ra ngoài, đem vứt quần áo trên ghế sofa trong phòng khách.

“Nếu cô đã thích làm việc nhà như thế, thì giặt luôn quần áo này nhé.”

Lúc này Diêu Hữu Thiên vừa rửa bát và dọn dẹp nhà bếp xong.

Nhìn thấy quần áo Cổ Thừa Diệu vút trên sofa nét mặt liền hiện rõ nụ cười khổ.

Lẽ nào anh coi cô như người giúp việc rồi à?

.....

Cổ Thừa Diệu ngồi trong xe nhìn những chiếc xe lướt qua hai bên đường trong lòng lại thấy khó chịu.

Mấy hôm nay anh tìm đủ cách làm khó Diệu Hữu Thiên, nhưng điều khiến anh thất vọng nhất chính là không hề thấy Diệu Hữu Thiên có bất kỳ hiện tượng tức giận nào.

Thậm chí cô còn đem những cái anh làm khó ra làm hết.

Anh nói đồ ăn mặn, cô liền nấu nhạt hơn.

Anh nói quần áo giặt không sạch, cô liền đem đi giặt lại lần nữa.

Thậm chí anh nói bụi trong phòng khách quá nhiều, cô liền lau chùi sạch sẽ.

Anh muốn lên con nhưng lại không có cách nào thực hiện.

Anh thấy toàn bộ sức lực của mình đều nhẹ như bông hoàn toàn không có tác dụng nào.

Mà mỗi lần nhìn thấy ánh mắt long lanh mỉm cười của Diệu Hữu Thiên nhìn vào mình, anh lại cảm giác bản thân thật là nhàm chán, thật là trẻ con đến buồn cười.

Không muốn để ý nhưng lại không nhịn được.

Mỗi lần thấy mặt Diệu Hữu Thiên bình thản anh đều có kích động muốn xông lên xé nát sự bình thản ấy.

Anh muốn xem thử cô có thật sự nhịn được hay không.

Tiểu Mã lái xe cẩn thận liếc trộm sắc mặt của Cổ Thừa Diệu, từ lúc lên xe đến giờ sắc mặt của sếp vô cùng u ám.

Hiện giờ họ đang đi tham dự lễ khởi quay của người ta, mặt sếp cứ đen thế này thì phải làm thế nào?

“Tam thiếu?”

Cẩn thận liếc qua thái độ của Cổ Thừa Diệu, Tiểu Mã không nhịn được mà nhắc nhở anh: “Lễ khởi quay của Nghi Tinh lần này cũng là cơ hội tốt để quảng cáo cho công ty.”

Cổ Thừa Diệu ngước mắt, lờ mờ anh một cái.

Anh đương nhiên biết rõ công ty điện ảnh Ngự Tinh lần này có quay một bộ phim ở thành phố Y, trong đó có cảnh quay tại Cổ Thị.

Vì vậy bộ phận ngoại giao của Cổ Thị đề xuất hỗ trợ cho Ngự Tinh, tiện thể làm quảng cáo cho công ty mình.

Cổ Thừa Diệu đồng ý, bất kỳ cơ hội nào có thể tuyên truyền về công ty, anh đều không bỏ qua.

Chính vì vậy hôm nay anh mới đến tham gia lễ khởi quay này.

Lần này Ngự Tinh quay một bộ phim lấy bối cảnh hiện đại, ngôi sao điện ảnh hạng A Triệu Bách Xuyên là diễn viên chính, nữ chính là một nghệ sĩ mới nổi trên tivi Hà Nhược Băng.

Vừa xuống xe Cổ Thừa Diệu liền hướng về phía hội trường gặp ngay một người phụ nữ vừa bước ra.

Người phụ nữ ấy trên tay cầm hai miếng giấy, mắt vẫn còn ướt.

Bước chân đang tiến về phía hội trường của anh dừng lại: “Là cô à?”

Luna không ngờ gặp được Cổ Thừa Diệu ở đây, mắt cô sáng rực lên: “Tam thiếu.”

“Sao cô lại ở đây?”

Cổ Thừa Diệu nhìn lối đi vào hội trường, lại nhìn Luna một cái.

Luna quệt nước mắt trên mặt: “Không có gì, tam thiếu anh làm việc đi, tôi về trước.”

“Có chuyện gì thì nói cho tôi nghe thử.” Vì đối phương cũng đã cung cấp tin tức của Bạch Yên Nhiên cho mình mấy lần, nếu chỉ là một chuyện nhỏ Cố Thừa Diệu không ngại mà giúp cô một tay.

“Tôi.....” Luna cắn môi, trên khuôn mặt điểm lệ hiện lên nét xấu hổ, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh: “Không cần đâu, tam thiếu việc của anh nhiều như vậy, không cần mất công vì chuyện của tôi mà phải bận tâm.”

“Cô là bạn của Yên Nhiên, cũng chính là bạn của tôi.”

Nhắc đến Yên Nhiên, Cố Thừa Diệu chợt phát hiện bản thân mấy ngày nay đã không còn nhớ đến cô nữa.

Anh mà lại bạc tình thế này sao? Trong lòng nhất thời nghĩ đến Yên Nhiên mà cảm thấy áy náy, loại tâm trạng này tự động chuyển đến Luna bạn của Bạch Yên Nhiên: “Có chuyện gì cần giúp thì cứ nói.”

“Thật ra cũng không có chuyện gì.” Luna lắc đầu: “Tôi không muốn đi làm ở quán bar nữa, nhưng lại không có bằng cấp, tôi nghe nói bộ phim này của đạo diễn Trương còn thiếu vài diễn viên nên muốn đến thử vai, nhưng bọn họ lại trực tiếp từ chối tôi.”

Làm diễn viên à.

Cố Thừa Diệu gật đầu: “Tây cô đang cảm là lý lịch của cô à?”

“Uhm.” Luna gật đầu: “Cũng không hẳn là lý lịch, chỉ là một phần tự giới thiệu, hy vọng họ xem thử.”

Cố Thừa Diệu cảm thấy: “Như vậy đi, tôi giúp cô nói với người bên Ngự Tĩnh một tiếng, nhưng diễn viên chính của đối phương đã quyết định hết rồi...”

“Tôi diễn vai phụ cũng được.” Ánh mắt Luna hiện rõ vẻ vui mừng: “Tam thiếu, tôi chỉ cần có cơ hội làm diễn viên là được rồi. Tôi, tôi không ngại đâu. Tôi...”

“Được, tôi biết rồi.” Cố Thừa Diệu thấy thời gian cũng không còn sớm định bước vào hội trường: “Lát nữa tôi sẽ nói với người bên Ngự Tĩnh một tiếng. Bây giờ cô về trước đi.”

“Cảm ơn tam thiếu, cảm ơn tam thiếu.” Luna gật đầu lia lại cảm ơn rồi mới rời đi.

Sau khi cô đi Cố Thừa Diệu đưa phần lý lịch ấy cho Tiểu Mã, dù sao Cố Thị cũng là một đơn vị trải trợ, muốn để đối phương sắp xếp một vai diễn thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Lẽ ra mất lần này đối Ngự Tĩnh mà nói chỉ là một bộ phim bình thường.

Nhưng vì có sự tham gia của ngôi sao điện ảnh hạng A Triệu Bách Xuyên làm cho bộ phim chưa quay đã hot, giới truyền thông đều phải phòng viên đến cố gắng cắt lức để lấy tin tức.

Trong phòng nghỉ, Hà Nhượng Băng đuổi trợ lý ra ngoài, bước đến trước mặt Triệu Bách Xuyên.

“Phòng viên hôm nay đông thật đấy.. Em thấy doanh thu của bộ phim này chắc không tệ đâu.”

Triệu Bách Xuyên không thêm đề ý đến cô ta, đối với Hà Nhượng Băng, anh ngoài cảm giác ghê tởm thì vẫn là ghê tởm.

Lần trước scandal giữa anh và Diêu Hữu Thiên, cuối cùng bên công ty đã ém xuống, có điều không cần nói cũng biết chuyện đó chắc chắn có mối liên quan đến người phụ nữ này.

Cho người theo dõi anh? Hà Nhượng Băng, to gan thật.

“Chà chà, thật là lạnh lùng.” Hà Nhượng Băng vòng hai tay lên cổ anh, thổi hơi bên cổ anh: “Triệu Bách Xuyên, anh không biết là anh càng làm như vậy thì em lại càng không thể buông tay sao?”

“Cô bị bệnh.” Triệu Bách Xuyên bình tĩnh gạt tay cô ta xuống, sau đó đẩy cô ra.

“Cũng có thể bệnh không nhẹ đâu.” Lại vòng tay lên cổ anh lần nữa: “Anh nói thử xem, nếu lát nữa em nói với đám phòng viên là anh với em đang yêu nhau, thì bộ phim này có phải là sẽ hot hơn nữa không?”

“Bộ phim này có hot hơn nữa hay không thì tôi không biết, nhưng sau này cô không còn được diễn bộ phim này nữa, cũng không thể đóng diễn viên chính, thì tôi có thể khẳng định được.”

Triệu Bách Xuyên không làm gì nhiều, cho dù cả người Hà Nhượng Băng dán lên người anh, thì anh vẫn có thể bình tĩnh như một nhà sư.

“Thật à?” Ánh mắt Hà Nhượng Băng hiện lên vẻ không cam tâm nhưng rất nhanh lại cười rộ: “Không sao, em yêu anh như vậy, em tin sẽ có một ngày, anh sẽ cảm động.”

Triệu Bách Xuyên lần nữa đẩy tay cô ta xuống, phui phui quần áo: “Cô có thời gian để lãng phí trên người tôi, chi bằng bỏ thời gian ấy ra để tập diễn

xuất của cô, tôi còn không muốn sau khi bộ phim được công chiếu lại nghe người ta nói tôi cùng đóng chung với một bình hoa di động đâu.”

Khóe miệng Hà Nhượng Băng giật giật, cái tên Triệu Bách Xuyên đáng chết này lại dám nói cô là bình hoa di động?

Ánh mắt phát ra tia vô cùng phẫn nộ.

.....

Hết chương 124

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Cô bị thiếu năng à

Cố Thừa Diệu vì gặp được Luna mà lại nhớ đến Bạch Yên Nhiên.

Anh đột nhiên rất ghét bản thân mình, thời gian này dường như anh rất ít nhớ đến Bạch Yên Nhiên, Từ khi nào mà anh đã trở nên bạc tình bạc nghĩa như vậy?

Tâm trạng xấu đi, sắc mặt của anh cũng ngày càng khó coi.

Sắc mặt ấy duy trì đến tận lúc anh bước chân vào hội trường.

Ở lối vào anh gặp phải Triệu Bách Xuyên cũng đang định bước vào. Anh không chịu được mà nhăn mặt một cái.

Anh còn chưa quên người đàn ông này có mấy lần quá thân mật với Diêu Hữu Thiên.

Triệu Bách Xuyên cũng nhìn thấy Cố Thừa Diệu, anh nhếch khóe miệng: “Cô tổng cũng đến tham dự lễ khởi quay của ngày hôm nay à?”

“Bộ phim này anh Triệu làm diễn viên chính, tin chắc là sẽ có doanh thu cao đấy.”

Phép xã giao vẫn phải có chứ.

“Nhất định rồi.” Người nói câu này là Hà Nhượng Băng đang bước ở phía sau, Cô đưa tay vòng lên cánh tay Triệu Bách Xuyên, gương mặt nở nụ cười rạng rỡ: “Ai mà không biết diễn xuất của Bách Xuyên được mọi người công nhận chứ.”

Cố Thừa Diệu nheo mắt, nhìn dáng điệu thân mật của Triệu Bách Xuyên và Hà Nhượng Băng, đột nhiên cười rồi: “Chắc chắn.”

Giới show biz hỗn loạn cỡ nào, cho dù không ở trong đấy nhưng cũng được nghe nói.

Những nghệ sĩ nhỏ ở Bắc Đô, để nổi danh thì điều gì cũng làm được.

Vì vậy nhìn Triêu Bách Xuyên này chắc cũng không sạch sẽ được bao nhiêu.

Trong lòng anh đột nhiên thấy thoải mái đến khó hiểu.

Diêu Hữu Thiên còn nói cái tên Triệu Bách Xuyên này là bạn cô, bây giờ thấy thế này chắc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Về sau anh thật sự phải khuyên cô tránh xa Triệu Bách Xuyên một chút.

Cố Thừa Diệu không hề phát hiện ra hiện tại mỗi lần gặp phải chuyện liên quan đến Diêu Hữu Thiên anh liền chủ động buông bỏ chuyện của Bạch Yên Nhiên.

Mà nguyên ngày hôm nay anh đều không nhớ đến Bạch Yên Nhiên nữa.

.....

Buổi chiều nổi gió. Trong đài phát thanh bắt đầu thông báo về thời tiết, thông báo tối nay sẽ có bão đổ về.

Thành phố Y vốn sát biển, thường xuyên có bão. Diêu Hữu Thiên ở trong phòng làm việc không để ý đến.

Có đến lúc tan sở cô nhận được cuộc gọi từ công trường nói là có một phần nguyên liệu có vấn đề.

Điều Hữu Thiên lập tức đến công trường, vì bão đã đổ bộ vào thành phố lân cận nên chiếc xe chở nguyên vật liệu bị lỡ trên đường vận chuyển, không đến được.

Lần này giám đốc Lưu bên Hồng Cảnh đích thân gọi điện thoại cho cô, nói là muốn rời thời gian giao hàng đến hai ngày sau, hiện nay mưa to gió lớn, phải đợi hết bão rồi nói.

Công nhân vẫn không biết, vì bão chưa đến, công nhân vẫn còn đang làm việc trên công trường.

Lúc Điều Hữu Thiên đến được công trường thì trời bắt đầu mưa.

Cô thông báo cho công nhân biết lúc nào nguyên vật liệu mới được đưa đến, rồi thuyết phục công nhân yên tâm, bão cũng sắp đến rồi đề xuất cho họ được về nhà sớm.

Cuối cùng kiểm tra tiến độ công trình một lượt.

Thi công phần thô cũng đã sắp đổ mái rồi, công trình cũng coi là tiến triển thuận lợi.

Từ sau khi xảy ra chuyện lần trước, Điều Hữu Thiên luôn lấy an toàn làm đầu.

Nếu cô không đến thì Tiểu Mã cũng hay đến. Cho dù có bão cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Điều Hữu Thiên kiểm tra lại một lần nữa cũng yên tâm hơn. Đang định đi về thì phát hiện chiếc xe taxi đưa cô đến đã đi mất từ lâu rồi.

Trên công trường chỉ còn lại mỗi mình cô.

Mưa càng ngày càng lớn.

Điều Hữu Thiên trốn vào sâu bên trong, nhìn bên ngoài mưa không ngớt.

Trời mùa hè gặp phải bão mạnh như vậy, Điều Hữu Thiên thấy mưa này không thể tạnh mà lại còn lớn hơn.

Lần đầu tiên Điều Hữu Thiên thấy hối hận vì sao không học lái xe.

Trời tối dần, mưa ngày càng lớn, còn kèm theo tiếng sét đánh ầm ầm.

Cũng đã là mùa cuối thu, gió lớn kèm theo mưa bão đổ xuống, cho dù cô có trốn sâu bên trong công trình thì vẫn cảm thấy lạnh.

Điều Hữu Thiên chà sát cánh tay, lấy điện thoại gọi taxi, nhưng vì trời mưa quá lớn nên đợi mãi mà không thấy xe đến đón cô.

Chỗ này lại cách xa trung tâm thành phố.

Lạnh quá. Mặc dù hôm nay Điều Hữu Thiên mặc áo tòi tay nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Nhìn điện thoại của mình, cuối cùng cô quyết định gọi cho Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu không bắt máy, nghĩ một lúc cô nhắn tin cho anh.

Bỏ điện thoại vào trong túi, Điều Hữu Thiên ngồi xổm nhìn mưa đang trút xuống.

Mấy ngày nay liên tục bị Cố Thừa Diệu làm khó, mỗi ngày ứng phó với các vấn đề mà anh đưa ra mệt đứt hơi.

Cô tưởng anh chơi một hai lần thì chán, ai biết được một tuần rồi mà anh vẫn chưa thôi.

Cô vốn định đợi đến lúc dì Dương quay lại làm việc thì cô có thể không cần đối mặt với sự khó dễ của Cố Thừa Diệu nữa.

Không ngờ hôm qua cô gọi cho dì Dương, lại biết được dì Dương đã được Cố Thừa Diệu cho nghỉ việc rồi.

Không cần phải hỏi nữa, chắc chắn là Cố Thừa Diệu muốn hành hạ cô rồi.

Định tìm Cố Thừa Diệu cãi một trận nhưng như vậy cũng không được.

Anh định làm như thế để cô nổi cơn lên, sau đó anh sẽ mượn cớ này là phản kích cô.

Thở một hơi dài, tạm thời Điều Hữu Thiên không muốn gây căng thẳng với Cố Thừa Diệu.

Dù sao những chuyện đó cô cũng ứng phó được, chỉ là hơi mệt thôi.

Sự mệt mỏi này là vì không biết sự nỗ lực của cô liệu có được đền đáp hay không.

Diêu Hữu Thiên từ nhỏ đã được ba mẹ dạy dỗ, muốn đạt được điều gì thì bản thân phải cố gắng phấn đấu.

Vì hoàn cảnh lúc ấy, nhà họ Diêu quả thực không có cách nào cho mấy người con điều kiện sinh hoạt tốt nhất.

Mấy anh em họ đều sống như vậy.

Nhưng trên thế gian này luôn có những chuyện mặc dù bạn đã cố gắng nỗ lực mà vẫn không thể có được.

Tình cảm của con người, nếu có thể dùng ý nghĩ để thay đổi thì làm gì còn phát sinh nhiều vấn đề đến vậy?

Muốn xóa bỏ hình bóng Bạch Yên Nhiên trong lòng Cố Thừa Diệu để thay mình vào đó thì đối với Diêu Hữu Thiên mà nói còn khó hơn cả việc thi đại học hoặc lấy được một công trình.

Thở dài một tiếng, con đường này thật sự không dễ đi.

Một cơn gió thổi đến, cô thấy lại càng lạnh thêm. Cái tên Cố Thừa Diệu có khi nào cô ý muốn hành hạ mình nên không đến không?

Hơi nhàn mảy lại, cô dường như quên mất là Cố Thừa Diệu thích nhất là cô sống không vui sướng gì, sao anh có thể đến đây tìm cô chứ?

Mưa ngày càng lớn, mưa như trút nước khiến cảnh vật trước mắt trở thành một màn mờ ảo, nhìn ra xa, chỉ thấy toàn mưa là mưa.

Gió thổi đến còn mang theo hơi ẩm của nước mưa, cô thấy càng lúc càng lạnh.

Ôm chặt lấy người mình, cuộn tròn trong một góc của công trường. Thở dài một tiếng, tình hình này hôm nay chắc cô phải ở lại đây qua đêm rồi.

Diêu Hữu Thiên chuẩn bị sẵn tinh thần phải ở lại công trường một đêm, tay ôm lấy đầu gối ngồi thu lu một góc, bất giác gục lúc nào không biết.

Điện thoại kêu mấy lần cô đều không nghe thấy.

“Diêu Hữu Thiên...”

“Diêu Hữu Thiên, cô đang ở đâu?”

“Diêu Hữu Thiên, trả lời cho tôi.”

Tiếng gió gào rít, khoảnh khắc ấy cô tưởng chừng mình đang nằm mơ.

Mở mắt ra thì âm thanh ấy đã biến mất, quả nhiên là cô đã nằm mơ.

Lúc Diêu Hữu Thiên còn đang suy nghĩ thì phía trước đường như có ánh sáng. Cô đứng dậy nhưng vì ngồi quá lâu nên bị tê chân.

Cả người sụp xuống, xem chút ngã xuống đất.

Cô bám men theo tường, ngay khi định đi ra ngoài thì nhìn thấy ở lối vào có một bóng hình cao lớn.

Cố Thừa Diệu trên tay cầm đèn pin, mặc dù có ô nhưng áo sơ mi trên người đã bị mưa ướt từ bao giờ.

Ngăn cách bởi xi măng, sắt thép trên nền đất của công trường.

Hai người đứng yên tại chỗ, dưới ánh sáng trắng của đèn pin mà đối diện nhau.

Trong lòng của Diêu Hữu Thiên đột nhiên bình tĩnh lại, cảm giác ấy giống y hệt nhiều năm trước, cô tưởng chừng mình chết chắc rồi nhưng lại có người cứu.

Cố Thừa Diệu, cuối cùng anh cũng đến, cô bất ngờ cười rộ lên.

“Cô bị thiếu năng à?” Cố Thừa Diệu thấy Diêu Hữu Thiên cười trong lòng càng tức giận: “Biết là có bão mà cô còn không về nhà, chạy đến công trường làm cái gì?”

“.....” Diêu Hữu Thiên mặc kệ cho anh la mắng cũng không cãi lại. Niềm vui sướng khi được Cố Thừa Diệu đến đón vượt qua tất cả.

Cô cười vô cùng rạng rỡ, cho dù mưa gió ngoài kia gào rít nhưng Cố Thừa Diệu lại thấy nụ cười của cô rạng rỡ như ánh mặt trời, gạt hết tất cả mưa to gió lớn.

Trong lòng rung động, thái độ cũng hiền hòa đi nhiều.

Người phụ nữ trước mặt lúc này thực ra hơi thảm hại, nhưng anh lại chỉ thấy cô rất đẹp, đẹp vô cùng.

Một cơn gió nữa thổi đến, anh lấy lại bình tĩnh, nhét ô vào tay Diêu Hữu Thiên: “Đi về thôi.”

Cố Thừa Diệu bước vài bước mới phát hiện Diêu Hữu Thiên chưa cầm ô, đứng im bất động.

“Cô muốn qua đêm ở đây à?”

Diêu Hữu Thiên lắc đầu, cười khổ rồi chỉ vào chân mình: “Vừa rồi ngồi lâu quá, chân bị tê rồi.”

Khóe miệng Cố Thừa Diệu giật giật, người phụ nữ đáng chết này, thật sự là....

Lùi về sau vài bước khom người xuống, anh nhớ ra đây là lần thứ hai anh làm động tác này, nhưng lại cảm giác rất quen thuộc.

“Lên đi.”

Diêu Hữu Thiên lại cười, đưa tay ra vòng lên cổ Cố Thừa Diệu, dán mặt lên lưng anh.

Mặc dù lưng anh đã bị mưa ướt nhưng Diêu Hữu Thiên chỉ cảm thấy rất ấm áp.

“Cố Thừa Diệu, cảm ơn anh.” Vào khoảnh khắc anh đỡ cô, Diêu Hữu Thiên mở lời nói cảm ơn.

Bước chân vốn định bước đi của anh khựng lại, cô nghe thấy Cố Thừa Diệu cất lời vô cùng mát tự nhiên: “Cô im miệng cho tôi.”

Nếu không phải cô chạy lung tung thì sao anh phải ra khỏi nhà lúc trời mưa bão thế này chứ?

Giọng điệu cứng ngắt, tiếng nói cố gắng đè nén khiến Diêu Hữu Thiên cười rạo rờ hơn.

“Cố Thừa Diệu, lẽ nào anh đỏ mặt à?”

“.....” Tấm lưng rộng ấy phút chốc căng cứng: “Cô muốn tôi vút cô xuống phải không?”

“Em nhìn thấy mặt anh đỏ rồi.”

“Diêu Hữu Thiên.” Giọng nói của Cố Thừa Diệu nóp méo, gần như là phẫn hận mà nhét đèn pin cho cô: “Cầm lấy.”

Diêu Hữu Thiên một tay cầm đèn pin, một tay cầm ô, để mình không bị rơi xuống cô chỉ còn cách dựa sát người vào Cố Thừa Diệu.

Bước chân của Cố Thừa Diệu khựng lại lần nữa nhưng rất nhanh mà đi tiếp.

Mưa rất lớn, cô dường như không thấy được con đường trước mặt.

Đưa ô che trên đầu của Cố Thừa Diệu nhưng lại bị Cố Thừa Diệu đẩy về phía cô.

“Che cho mình đi, không cần để ý đến tôi.”

Dù sao người anh cũng ướt hết rồi, có che đi chẳng nữa thì cũng vậy thôi.

Bàn tay cầm ô của Diêu Hữu Thiên siết chặt hơn nữa, đưa mặt lại gần cổ của Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu, anh cứ như thế này thì làm sao em không yêu cơ chứ?

.....

Hết chương 125.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Coi anh là cầm thú

Cố Thừa Diệu, anh cứ như thế này thì làm sao em không yêu cơ chứ?

Vốn định thu lòng lại nhưng lúc này cô phát hiện không những tim không thu lại được nữa mà ngược lại còn cho đi nhiều hơn.

Hơi buồn cười nhưng cũng ảm áp, chỉ còn cách đưa mặt tiến sát lại gần người của Cố Thừa Diệu.

Cảm nhận được hơi thở ảm áp của Diêu Hữu Thiên, hầu kết Cố Thừa Diệu chuyển động lên xuống không ngừng, điều đầu tiên xẹt qua trong đầu chính là nụ hôn ngọt ngào trong phòng anh hôm trước.

Nhăn mày, gạt bỏ những suy nghĩ không nên có, bước chân của anh vững chãi mà ổn định bước về phía chiếc xe đang dừng bên ngoài.

.....

Mặc dù có ô nhưng mưa to gió lớn, đến lúc hai người lên được xe thì đã ướt quá nửa.

Diêu Hữu Thiên chỉ có đầu không bị ướt chứ lưng và chân đều sung nước rồi.

Vừa lên xe thì hắt xì một cái.

Cố Thừa Diệu tìm được khăn mặt đưa cho cô, cô lau sơ nước trên người mới thấy Cố Thừa Diệu còn ướt hơn cả cô.

Tóc vẫn còn đang nhiều nước xuống.

Không nghĩ nhiều mà đưa tay ra định lau khô tóc cho anh.

Cố Thừa Diệu đang khởi động xe thì bị Diêu Hữu Thiên lau tóc, anh khựng lại, cảm nhận được ngón tay nhỏ nhắn của cô sượt qua mặt mình.

Đẩy tay cô ra, anh ngồi thẳng người lên.

“Về nhà rồi tính.”

Gương mặt lạnh lùng của anh lại không làm cho Diêu Hữu Thiên sợ.

Anh vừa nói, về nhà rồi tính.

Về nhà à. Anh nói là nhà.....

Tốt quá, trong mắt phát ra tia vui mừng, cô thu tay mình lại.

“Được, về nhà rồi tính.”

Sự vui mừng trong giọng nói của cô khiến Cố Thừa Diệu khó hiểu, anh càng nhìn lại càng không nghĩ ra.

Người phụ nữ này, rốt cuộc là muốn làm gì?

Diêu Hữu Thiên biết anh rất thắc mắc nhưng cũng không giải thích, mở nhạc trên xe lên.

Giọng hát của nữ ca sĩ vang lên nhẹ nhàng:

Em tuyệt đối sẽ không nói em yêu anh

Lời nói chẳng có ý nghĩa gì hết

Tình yêu tràn đầy thì sao không có dấu vết

Em không muốn là một hạt cát trong mắt anh

Em làm cách nào nói em yêu anh

Người ta nói là sự dũng cảm ngờ ngách

Có thể sẽ được nghe anh nói câu xin lỗi

Em không biết em có thể lấy gì để phòng khoáng mà chống lại nó

Mỗi lần gặp mặt không thờ được

Em nghi ngờ anh có vũ khí khiến người ta nghẹt thở

Vừa buồn tủi vừa buồn bình vừa ghen tức

Chỉ có thể ghét anh trách anh yêu anh mà xáo trộn chính mình

Em tuyệt đối sẽ không nói em yêu anh

Đây là sự hiểu nhầm cuối cùng còn lại giữa hai chúng ta

Em tin chắc rằng đó là khoảng cách lương thiện nhất giữa người với người

Không yêu được anh thì sao phải làm khó anh

Em tuyệt đối sẽ không nói em yêu anh

Ngay cả nước mắt em cũng vui vào đáy mắt

Em rất kinh ngạc rằng em cũng có thể chấp nhận giữ bí mật

Để anh cảm thấy em cũng thần bí như vậy

Em đối với ai cũng rất trẻ con

Duy nhất chỉ đối với anh là có lý trí

Trong cuộc đời có rất nhiều đạo lý và vô lý

Tương lai không nhìn thấy được ấy em không hề quan tâm

Ý cười trên mặt Diêu Hữu Thiên hơi nhạt đi, ánh mắt vô thức lướt qua Cố Thừa Diệu.

Anh đang tập trung lái xe, mưa gió rất lớn, đường đi đều không còn nhìn thấy rõ, may là vì có bão nên trên đường cũng không đông xe.

Tốc độ lái xe của anh cũng không nhanh, rất tập trung, rất nghiêm túc.

Nhìn nghiêng mặt anh Diêu Hữu Thiên mím chặt môi.

Không được nói ba chữ kia, quay mặt nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, tâm trạng vui vẻ khi Cố Thừa Diệu đến tìm cô đột nhiên biết mất không còn dấu vết.

.....

Diêu Hữu Thiên thời gian gần đây hơi mệt, lại bị ngấm mưa, nửa đêm bắt đầu lên cơn sốt.

Cô ngủ rất sâu mặc dù người không được khỏe cũng không cảm nhận được.

Ngủ một mạch đến sáng, chuông báo thức gọi cô dậy, chỉ thấy cả người vô cùng nặng nề, đầu óc choáng váng. Lúc này mới phát hiện đã là bảy giờ rưỡi.

Cố gắng gượng dậy, vừa ra khỏi phòng thì thấy Cố Thừa Diệu cũng vừa dậy.

“Anh dậy rồi à?” Bước chân của Diêu Hữu Thiên hơi chao đảo.

Cô vừa cất lời mới phát hiện giọng cô khàn hẳn đi.

Chên chuệnh choạng xem chút ngã xuống đất thì có một đôi tay kịp thời đỡ lấy cô.

“.....” Coowaf Thừa Diệu vừa chạm vào Diêu Hữu Thiên mới thấy cô nóng đến kinh người.

“Cô không sao chứ?” Nhìn cô có vẻ không được khỏe.

Nâng tay đặt lên trán cô, nhiệt độ có thể đem rán trứng được luôn rồi.

Cô bị sốt rồi?

Anh nhăn mặt còn chưa kịp phản ứng thì Diêu Hữu Thiên đã vịn vào tay anh đứng dậy.

“Anh đợi chút, bây giờ em đi nấu đồ ăn cho anh.”

Mấy ngày nay Cố Thừa Diệu mặc dù vẫn bóí móc nhưng cũng ngoan ngoãn mà giải quyết hết đồ ăn mà cô nấu.

Mà cô thật ra cũng rất thích hưởng thụ loại cảm giác ấy.

“Cô điên rồi à?” Cố Thừa Diệu một lần nữa cảm thấy não người phụ nữ này không bình thường: “Cô có biết mình đang bị sốt không hả?”

“Bị sốt?” Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, gương mặt nóng đến ửng đỏ nhìn vào Cố Thừa Diệu: “Em bị sốt à?”

“Cô là người đàn bà thiếu năng.” Cố Thừa Diệu không hiểu nổi tâm trạng của mình. Anh từ trước đến giờ rất khỏe, cơn mưa ngày hôm qua đối với anh mà nói chẳng là gì cả.

Nhưng Diêu Hữu Thiên bị gió lạnh thổi cả buổi, lại dầm mưa, không bị cảm mới lạ.

Bế ngửa cô lên, Cố Thừa Diệu đưa cô về phòng, đặt cô lên giường: “Bị bệnh thì nghỉ ngơi cho tốt.”

“Em, em phải đi làm” Diêu Hữu Thiên định ngồi dậy lại bị Cố Thừa Diệu ấn xuống: “Cô nghe không hiểu tiếng người à? Tôi nói là bị bệnh thì phải nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng,.....” Diêu Hữu Thiên cắn môi, biểu cảm có chút tủi thân: “Em, em còn chưa nấu đồ ăn cho anh.”

“Diêu Hữu Thiên, cô là đồ ngốc.” Bản thân Cố Thừa Diệu cũng không biết anh đang tức cái gì.

Cô coi anh như cầm thú sao? Không có tính người đến vậy à?

Cô không được khỏe còn gắng gượng nấu đồ cho anh ăn?

Đủ rồi đấy.

Anh thấy là cô muốn bị nắng thì đừng hơn.

“Cô nằm nghỉ, tôi đi gọi điện cho bác sỹ.”

“.....” Diêu Hữu Thiên chớp chớp mắt, người này là Cố Thừa Diệu sao?

Ngay lúc Cố Thừa Diệu ra khỏi phòng cô đột nhiên kéo tay anh lại: “Em, em uống thuốc là được rồi. Anh đi mua thuốc giúp em nhé.”

Cố Thừa Diệu cúi đầu, ánh mắt đặt trên bàn tay đang kéo tay anh của cô, lòng bàn tay nóng phồng.

Nhiệt độ này chắc sốt không nhẹ đâu: “Cô phải khám bác sỹ.”

“Em ghét tiêm lắm, em thật sự chỉ cần uống thuốc là được rồi.” Lúc nói câu này cô phải gắng hết sức, mặc dù bị bệnh nhưng cô vẫn rất cố chấp: “Em không tiêm đâu, em....”

Đầu đau quá, cổ họng đau rát.

Ho một lúc đến đỏ cả mặt.

Dáng vẻ của “quý” ấy khiến Cố Thừa Diệu muốn nổi điên, cuối cùng chỉ gạt tay cô ra: “Được rồi, tôi đi mua thuốc cho cô.”

Diêu Hữu Thiên dường như thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhìn vào Cố Thừa Diệu: “Cảm ơn anh.”

Khỏe miệng Cố Thừa Diệu giật giật, nhìn mặt cô yếu ớt, giọng nói vẫn cứng nhắc: “Không khỏe thì ngủ đi, nói nhiều thế làm gì?”

Đầu Diêu Hữu Thiên rất choáng váng, mắt đau, đầu đau, tứ chi không có sức, cả người mềm nhũn.

Định cãi là cô đâu có nói nhiều nhưng không địch nổi sự khó chịu trong người, nhắm mắt liền ngủ say.

.....

Cố Thừa Diệu mua thuốc về, tiện thể mua luôn một chiếc hộp đựng thuốc.

Anh từ nhỏ đến lớn đều là đứa trẻ khỏe mạnh, lại thường xuyên tập luyện, cơ bản chưa từng bị bệnh, do đó trong nhà không có những loại thuốc thường dùng.

Lúc quay về thấy trời vẫn còn mưa, dự báo thời tiết nói sẽ mưa vài ngày.

Gọi điện cho Tiểu Mã nói mình không đến công ty xong anh mới mang thuốc vào phòng Diêu Hữu Thiên.

Cô vẫn đang ngủ, sắc mặt đỏ bừng.

Đưa nhiệt kế dưới nách cô, động tác này không tránh khỏi đụng vào người cô.

Da cô nóng đến kinh người, lúc này Cố Thừa Diệu không hề có bất kỳ ý nghĩ xấu xa nào, chỉ lạnh mặt đặt nhiệt kế.

Cơ thể của cô yếu đến mức nào mà mới dầm mưa một lúc đã bị cảm?

Cảm giác được sự đụng chạm của anh, Diêu Hữu Thiên đang ngủ mơ mơ tỉnh tỉnh mở mắt ra, thấy là anh thì nhoèn miệng cười.

Lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Nụ cười hoàn toàn tin tưởng ấy khiến Cố Thừa Diệu cảm thấy khó hiểu.

Cô tin tưởng anh đến thế sao?

Nhìn chăm chăm vào Diêu Hữu Thiên một lúc, anh mới nhớ ra phải cho cô uống thuốc.

“Diêu Hữu Thiên, đừng ngủ nữa, dậy uống thuốc đi.”

Gọi mấy lần Diêu Hữu Thiên cứ như là không nghe thấy, ngủ rất say.

Cố Thừa Diệu nhìn dáng vẻ của cô đưa tay đỡ cô ngồi dậy, bỏ thuốc vào miệng định cho cô uống nhưng thấy cô theo bản năng mà nhổ thuốc ra.

“Diêu Hữu Thiên.” Cô tưởng mình là trà con chắc?

Sắc mặt của Cố Thừa Diệu không được tốt cho lắm, lại bỏ thuốc vào miệng cô lần nữa nhưng người đang ngủ lại còn bị sốt làm sao biết nuốt thuốc xuống chứ.

Cố Thừa Diệu nhìn thẳng vào mặt Diêu Hữu Thiên, không hề khách khí mà đưa tay vỗ hai cái lên mặt cô.

Lực vỗ không nhẹ nhưng Diêu Hữu Thiên vẫn không có ý tỉnh lại.

Nheo mắt đưa ly nước đến bên miệng coorots vào nhưng nước cứ thế mà chảy sang hai bên khóe miệng.

Ánh mắt Cố Thừa Diệu phát ra tia sắc lạnh, mím chặt môi, biểu cảm vô cùng nghiêm túc, không nhìn được ra là anh đang nghĩ gì.

Diêu Hữu Thiên vẫn cảm thấy rất mệt, cô nhắm mắt, có thể thấy virus đang hành hạ cô.

Cánh tay đỡ cô của Cố Thừa Diệu siết chặt, cuối cùng cắn răng uống một ngụm lớn trong cốc nước.

Sau đó tiến sát về phía Diêu Hữu Thiên, môi chính xác mà bao trùm lấy môi cô.

Anh đưa nước mớm cho cô, vị đắng của thuốc cũng tan vào miệng anh.

Anh không dừng lại mà tiếp tục động tác trên miệng.

Miệng của Diêu Hữu Thiên bị chặn lại theo bản năng mà nuốt nước xuống.

Viên thuốc được cô nuốt xuống, Cố Thừa Diệu trút được gánh nặng nhưng sợ cô vẫn chưa nuốt xuống hoàn toàn nên lại mớm cho cô một ngụm nước nữa.

Xác định là cô đã nuốt thuốc xuống hoàn toàn lúc này Cố Thừa Diệu mới buông cô ra.

Tay anh vẫn còn ôm cô, Diêu Hữu Thiên lúc này giống như một lò nung vậy.

Vì bị bệnh nên mặt rất đỏ, mà vì cái hôn vừa rồi nên mặt cô càng đỏ hơn.

Ánh mắt của Cố Thừa Diệu chăm chăm nhìn vào môi cô.

Mặc dù là bị sốt nhưng môi cô vẫn mềm mại ẩm áp ngọt ngào, cộng thêm nhiệt độ nóng bỏng hơn bình thường.

Giống như một chiếc bánh tào tươi ngon, mùi vị hấp dẫn. Thậm chí anh có ý kích động muốn tiếp tục động tác vừa rồi.

Hít một hơi thật sâu, nảy sinh dục niệm với một người bệnh, cảm giác ấy khiến anh thấy mình rất đê tiện.

Đặt Diêu Hữu Thiên nằm lại, định ra ngoài thì nghe thấy Diêu Hữu Thiên thì thào một câu.

Người anh ngây tại chỗ bất động.

“Cố Thừa Diệu, em thích anh...”

Chương 127: Cô không muốn sống nữa

“Cố Thừa Diệu, em thích anh.”

Vì bị cảm giọng nói của Diêu Hữu Thiên hơi khàn, lúc nói cũng chỉ thì thầm.

Nếu không phải do trong phòng quá yên tĩnh, Cố Thừa Diệu còn tưởng bản thân mình nghe nhầm.

Xoay người lại, Cố Thừa Diệu nghiêng đầu, ánh mắt sâu thẳm thẳm còn kèm theo tia khó hiểu nhìn vào Diêu Hữu Thiên.

Cô vẫn đang sốt, cả người mê man, có thể câu nói ấy chỉ là một câu nói mớ, cơ bản không có ý nghĩa gì.

Anh vừa nghĩ vừa bước chân ra khỏi phòng.

Nhưng dường như ý thức được điều gì đó, anh lại ngồi xuống giường, Diêu Hữu Thiên trên giường vẫn ngủ rất say, không hề hay biết.

Cô nhán mày, rất rõ ràng là do sốt cao khiến cô không thoải mái.

Cố Thừa Diệu không có bất kỳ động tác nào, anh ngồi đợi, đợi Diêu Hữu Thiên nói mấy chữ kia một lần nữa, muốn xác định bản thân mình không nghe nhầm, nhưng cô không lên tiếng lần nào nữa.

Trong lòng thắc mắc, Cố Thừa Diệu bản thân cũng không hề phát hiện tâm trạng của anh hơi căng thẳng.

Gần như là từ hồi mẫu giáo đến giờ anh thường xuyên nhận được thư tình của con gái.

Đến lúc học trung học thì tình trạng này còn xảy ra mãnh liệt hơn, mặc dù anh không thèm xem mà vứt luôn vào thùng rác nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của những người con gái ấy.

Cho đến khi anh tốt nghiệp đại học bắt đầu lập nghiệp, thì những phụ nữ có ý với anh càng không kể hết.

Vô số phụ nữ tự tìm đến tận cửa, nữ nghệ sĩ, tiểu thư nhà quyền quý, anh đều không coi ai ra gì.

Thậm chí từng gặp người rất to gan, tìm cơ hội quyến rũ anh cũng có.

Nhưng chưa bao giờ có ai dùng giọng điệu yếu ớt này nói “em thích anh” với anh.

Không phải là em yêu anh mà là em thích anh.

Anh từng đọc trong một quyển sách có viết, xét về phương diện ý nghĩa nào đó.

“Thích” là một loại tình cảm thuần khiết hơn “yêu” rất nhiều.

Vì yêu quá mức phù phiếm còn thích lại là một lòng một dạ.

Diêu Hữu Thiên, cô thích anh sao?

Là thật hay giả vậy.

Nghiêng đầu, trên mặt Cố Thừa Diệu hiện rõ sự nghi ngờ mà bản thân anh không hay biết.

“Diêu Hữu Thiên, cô thích tôi sao?”

Người ngủ trên giường không thể cho anh câu trả lời, anh vô thức đưa tay vuốt nhẹ lên mặt cô.

Nóng quá.

Xem ra cô sốt không hề nhẹ.

Câu nói kia, có khi nào do cô bị sốt mà sinh ra ảo giác không? Có khi căn bản cô không biết cô đang nói gì.

Anh đứng dậy nhưng bước chân muốn rời đi lại không nghe lời.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng anh vào phòng tắm lấy khăn mặt ra.

Đặt khăn lên mặt cô, người ngủ trên giường dường như nhờ vậy mà thoải mái hơn nhiều.

Môi mấp máy như đang thì thầm nói gì đó.

Lúc này gương mặt đỏ ửng kiêu kiêu, bờ môi đỏ mọng hơn bình thường rất nhiều khiến tay anh vô thức mà vuốt ve những đường nét ấy.

Anh còn nhớ rõ cảm giác vừa rồi trong lúc mớm thuốc, cũng còn nhớ đến sự kích động sản sinh khi anh hôn bờ môi ấy.

Nuốt nuốt nước miếng, động tác rời đi của anh khựng lại.

Siết chặt nắm đấm, Cố Thừa Diệu đứng dậy quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127-2: Cô không muốn sống nữa (2)

Bạch Yên Nhiên nhìn người gác cửa đóng cửa lại lần nữa, cô bị nhốt ở đây cũng đã mấy tháng rồi.

Cô không biết bây giờ là ngày bao nhiêu, cũng không thể liên lạc ra bên ngoài.

Quan trọng hơn nữa là cô không gặp được Cố Thừa Diệu. ...

Thậm chí cô còn chẳng biết người nhốt cô là ai, cô đã từng muốn nghe ngóng trong lời nói của đối phương rất nhiều lần nhưng hoàn toàn không biết được gì.

Đối phương cũng không làm khó cô, cũng không làm hại đến cô.

Chỉ là không cho cô được tự do.

Nhưng cuộc sống như thế này cũng đủ để ép cô đến điên mất.

Thừa Diệu, anh bị làm sao rồi?

Mình biến mất có phải anh đã tìm mình đến điên lên không?

Chắc chắn rồi, anh yêu cô như vậy chắc chắn sẽ không ngừng tìm kiếm cô.

Nhưng cô làm cách nào mới ra khỏi đây được?

Người mà đối phương cử đến canh gác cũng có phụ nữ.

Thậm chí ngay cả lúc cô đi tắm hoặc đi toilet thì người phụ nữ kia cũng gác bên ngoài.

Trong lòng vô cùng phẫn hận nhưng cũng rất lo sợ.

Ngày nào không biết rõ mục đích của đối phương thì cô cũng một ngày không thể yên tâm.

Cô phải rời khỏi đây.

Bạch Yên Nhiên đã hạ quyết tâm thì bản thân cũng rất tàn nhẫn.

Những vật sắc nhọn trong phòng đều bị người ta lấy đi hết, cửa sổ cũng đóng lười chống trộm, muốn thoát ra từ cửa sổ cũng không được.

Vậy thì chỉ còn một cách suy nhất.

Bạch Yên Nhiên vào phòng tắm bê gậy chiếc bàn chải đánh răng, mài xuống nền nhà, cắt mạnh hai vết vào cổ tay mình.

Đau!

Đau vô cùng!

Cô đánh cược rằng đám người kia không cần mạng sống của cô mà cần cái khác.

Cũng rất nhanh cô nghe thấy tiếng đập cửa của người phụ nữ ở ngoài kia, cô nở nụ cười.

Trong lúc máu chảy không ngừng cô thấy có người đập tung cánh cửa.

Nhắm mắt lại, lần này cô nhất định phải chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127-3: Cô không muốn sống nữa (3)

Diêu Hữu Thiên ngủ một giấc đến tận hơn tám giờ tối.

Lúc mở mắt tỉnh dậy ngoài trời đã tối.

Trời vẫn còn mưa, cô không biết là mấy giờ chỉ thấy đầu đau như búa bổ.

“Uhm...”

“Tỉnh rồi à?”

Một giọng nói vang lên, cô giật bản mình, quay đầu nhìn về phía góc phòng, Cố Thừa Diệu ngồi ở đó bên cạnh còn đặt một chiếc laptop.

Trên bàn có một vài giấy tờ xem ra anh cũng đã ngồi đây từ lâu rồi.

“Anh...”

Cô muốn nói chuyện nhưng giọng khản đặc.

Cố Thừa Diệu đặt giấy tờ trên tay xuống, cầm cốc nước lên rồi ngồi xuống giường cạnh cô.

Đưa cốc nước kề sát miệng cô, cô nghiêng theo tay anh uống hết cốc nước.

Uống chút nước ấm, Diêu Hữu Thiên thấy đỡ hơn nhiều.

Ánh mắt đặt trên gương mặt của Cố Thừa Diệu, anh luôn ở đây chăm sóc cho mình sao?

“Đói không? Trong bếp có cháo.”

“.....” Trong mắt Diêu Hữu Thiên xẹt qua tia kinh ngạc, Cố Thừa Diệu, anh biết nấu ăn à?

“Di giúp việc nấu đấy.” Cố Thừa Diệu hoàn toàn di truyền được cái đoảng việc nhà của Kiều Tâm Uyển. Muốn anh tự tay nấu ăn, anh nhất định sẽ đốt nguyên cái nhà bếp lên mất.

“Di giúp việc?” Diêu Hữu Thiên vừa mở miệng thì ho mấy tiếng, cổ họng vẫn rất đau.

“Uh.” Di Dương bị anh cho nghĩ việc rồi, hôm nay anh gọi điện đến công ty giới thiệu việc làm tìm người khác: “Cô có ăn cháo không? Tôi đi múc cho cô.”

“Được.” Diêu Hữu Thiên gật đầu, đối với sự chăm sóc của Cố Thừa Diệu mang lại cô vẫn muốn hưởng thụ thật tốt.

Cố Thừa Diệu nhanh chóng múc cháo vào phòng.

Lấy gối để Diêu Hữu Thiên dựa lưng, Cố Thừa Diệu lấy thìa múc cháo đút cho cô.

“Em, em tự múc...” Diêu Hữu Thiên muốn đưa tay ra cầm nhưng toàn thân đều không còn tí sức nào.

Tay run rẩy, Cố Thừa Diệu trợn mắt với cô, kiên quyết không cho cô từ chối thìa cháo anh đút.

Điều Hữu Thiên chỉ còn cách nương theo tay anh, ăn hết bát cháo.

Ăn hết cháo, lại ngủ cả ngày trong người khỏe lên nhiều.

“Em ngủ nguyên một ngày rồi à?”

“Uh” Cố Thừa Diệu gạt đầu, đi lấy thuốc và rót một cốc nước: “Cô cũng dậy rồi thì tự mình uống thuốc đi.”

Buổi trưa Điều Hữu Thiên đang ngủ anh có mớm thuốc cho cô một lần.

Nhưng cả quá trình ấy cũng không cần nhắc lại nữa.

“Cảm ơn.” Điều Hữu Thiên uống thuốc xong thì ngồi yên tại chỗ.

Trong phòng bốn bề im lặng.

Cô không nói chuyện, Cố Thừa Diệu cũng không lên tiếng. Hai người cứ thế mà anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

“Anh...”

“Cô....”

“Anh nói trước đi.”

“Cô nói trước đi.”

Thật ra Cố Thừa Diệu muốn hỏi lúc trưa cô nói “em thích anh” có phải là thật không.

Mà Điều Hữu Thiên thì định hỏi có phải anh ở đây chăm sóc mình cả ngày rồi phải không, mặc dù là cô đã biết rõ câu trả lời.

Đột ngột Điều Hữu Thiên bật cười, từ lúc nào mà họ lại ăn ý đến vậy?

“Cảm ơn anh.”

Giọng còn hơi khàn, trong người cũng rất mệt.

Thực ra từ nhỏ tới lớn cô cũng được coi là khỏe mạnh, rất ít bị bệnh. Nhưng không ngờ lần này lại bị ốm nặng đến thế này, ngủ nguyên cả một ngày.

Nghe cô dùng giọng nói khàn đặc ấy cảm ơn mình, Cố Thừa Diệu nhăn nhăn mặt.

Đặt tay lên trán cô, vẫn còn nóng, nhưng đỡ hơn lúc sáng rất nhiều rồi.

Lấy cặp nhiệt độ ở đầu giường đưa cho cô: “Đo thử lần nữa xem đã hạ sốt chưa, nếu chưa thì phải đi khám.”

Điều Hữu Thiên ngoan ngoan cầm chiếc cặp nhiệt độ, định kẹp dưới nách, muốn đưa tay vén áo lên.

Liếc về phía Cố Thừa Diệu, nếu làm động tác ấy trước mặt anh sẽ rất xấu hổ.

Cố Thừa Diệu neho mắt, buổi sáng anh có đo cho cô rồi mà, giờ còn xấu hổ cái nỗi gì?

Thấy Điều Hữu Thiên không động đây, anh bèn đưa tay cầm lấy chiếc cặp nhiệt độ trực tiếp vén áo cô lên đặt đúng chỗ.

Sau đó kéo áo xuống, động tác rất nhanh không đến năm giây đồng hồ.

Mặt Điều Hữu Thiên đỏ bừng.

“Anh...”

“Buổi sáng cũng đo hộ cô rồi.” Cố Thừa Diệu bình thản nói lại.

Điều Hữu Thiên cảm giác mặt mình không phải là đỏ nữa mà là bốc cháy luôn rồi.

Cô nghĩ là cô bị sốt rất nặng.

Cố Thừa Diệu nhìn vào gương mặt đang xấu hổ của cô, neho mắt: “Trên người cô còn chỗ nào mà tôi chưa nhìn thấy không?”

Sớm đã bị anh nhìn hết sờ hết rồi, việc nên làm hay không nên làm cũng đã làm sạch rồi, bây giờ mới thấy xấu hổ, có muộn quá không?

“Cố Thừa Diệu, anh.....”

Diêu Hữu Thiên đang bị bệnh, giọng nói vừa khàn vừa khó nghe.

Về phần khí thế đã thua mất cả khúc, còn chưa tính đến cái thái độ bốn cọt của Cố Thừa Diệu càng làm cô phải xấu hổ.

“Tôi làm sao?” Cố Thừa Diệu nhìn cô khóe miệng nhếch lên khó hiểu, trong lòng nổi lên ý nghĩ muốn trêu chọc cô: “Lẽ nào tôi nói sai à?”

“.....”

Diêu Hữu Thiên đơ người nhìn Cố Thừa Diệu, anh anh anh anh vừa nói cái gì, anh có biết không thế?

“Cố Thừa Diệu, anh.....”

Cố thấy mình chắc chắn là sốt đến mê sảng rồi, Cố Thừa Diệu tại sao lại có cái thái độ này?

“Tôi làm sao?”

Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, coi như là liều mạng: “Anh đúng là có nhìn qua, nhưng anh còn nhớ chắc? Sao em lại nhớ là hai lần đó anh đều uống say mà nhỉ? Cho dù có nhìn thấy cũng quên hết rồi phải không?”

Lời vừa thốt ra, Diêu Hữu Thiên giận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Cô vừa nói gì vậy trời? Dám dùng giọng điệu hờn giận mà thảo luận loại vấn đề này với Cố Thừa Diệu, có khi nào anh cho rằng mình là người phụ nữ hay trách móc không?

Cô cô cô không muốn sống nữa.

.....

Hết chương 127.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Cô đang mời gọi tôi sao

Cô không muốn sống nữa, thả người nằm xuống giường, rúc vào trong chăn, lấy chăn kéo trùm đầu.

Xấu hổ quá đi mất.

Chăn bị anh kéo mạnh ra, gương mặt của Cố Thừa Diệu kề sát ngay mặt cô, bốn mắt nhìn nhau, con ngươi sâu thẳm như biển cả khiến cô không thể nắm bắt được ý nghĩ của anh.

Cố Thừa Diệu chống hai tay bên người cô, nhìn thẳng vào mặt cô từ trên xuống: “Cái này có phải là cô đang mời gọi tôi nhìn lại lần nữa cho rõ à?”

Bùm.

Lần này thì không chỉ có mặt của Diêu Hữu Thiên bùng cháy.

Lời nói của Cố Thừa Diệu khiến cô thấy cả người đều bất thường.

Anh vừa mới nói cái gì?

Cố Thừa Diệu nhìn thẳng vào cô, bàn tay hướng xuống dưới, mơn trớn xương quai xanh của cô, lướt qua tim, tiếp tục trượt xuống.

Các một lớp vải mỏng, cô cảm nhận rất rõ hướng đi của bàn tay anh.

Nuốt nuốt nước miếng, tim cô đập nhanh rộn ràng.

Cảm nhận được bàn tay anh đã lướt qua bụng, cô muốn ngăn lại nhưng toàn thân lại không hề có chút sức lực.

Trong lòng cũng nổi lên sự hy vọng mơ hồ, giống như là muốn anh thật sự làm việc gì đó.

Cả người mềm nhũn, đầu óc choáng váng, không biết là vì bị cảm hay vì sự đụng chạm của anh.

Tay anh luồn vào trong lớp áo của cô, tiếp tục hướng lên trên.

Lòng bàn tay anh nóng bỏng, dày dặn, bàn tay có lớp chai sần vuốt qua lớp da trơn mịn của cô.

Diêu Hữu Thiên thấy cô họng khô khốc.

Ngón tay vẫn tiếp tục hướng lên trên, đi tiếp con đường vừa rồi đã đi.

Bụng eo, rồi đến nơi đầy đặn nhất của cô.

Cô gần như ngừng thở, trong phòng yên tĩnh chưa từng có.

Cô có thể nghe rõ tiếng tim mình đập, thỉnh thoảng, rất nhanh.

Tay của anh đã lướt qua nơi đầy đặn nhất của cô, lòng bàn tay dày dặn nhẹ nhàng chạm vào nơi mềm mại ấy.

Vô thức nuốt nuốt nước miếng, đầu ngày càng choáng váng, cô nhắm mắt lại.

Ngay lúc này tay của Cố Thừa Diệu lấy ra khỏi áo cô.

“38 độ, còn hơi sốt.”

Lời của anh vừa dứt, Diêu Hữu Thiên tròn tròn mắt, gương mặt kinh ngạc nhìn vào chiếc kẹp nhiệt độ trên tay anh. Anh, anh....

Đặt kẹp nhiệt độ sang một bên, mặt Cố Thừa Diệu vô cùng bình thản. “Cô nghỉ ngơi đi, sáng mai đo lại lần nữa.”

○__○

○__○

○__○

○__○

○__○

Lần này thì Diêu Hữu Thiên xấu hổ thật sự.

Anh vừa chạm vừa lướt trên người cô, ngay lúc anh khiến cô không biết phải làm thế nào.

Thì ra anh, anh chỉ lấy cái kẹp nhiệt độ mà thôi?

“Cố Thừa Diệu, anh...”

Anh là đồ khôn kiếp, vừa rồi cô còn đang nghĩ nếu anh thật sự muốn làm với cô, thì cô nên đổi mặt thế nào.

Cố Thừa Diệu vốn đang đứng thẳng người lại cúi xuống lần nữa, nhìn chăm chăm vào gương mặt đang xấu hổ tột cùng của Diêu Hữu Thiên.

“Cô, lẽ nào nghĩ rằng tôi định làm gì cô à?”

“.....” Không phải sao?

“Cô vẫn đang bị bệnh, tôi không đề tiện đến mức ấy đâu.”

Một câu nói vô cùng ngắn gọn nhưng lại làm Diêu Hữu Thiên mặt lúc đỏ bừng lúc tái mét.

Ý là nếu như cô không bị bệnh thì anh sẽ làm gì với cô sao? Có phải không?

Cố Thừa Diệu hưởng thụ biểu cảm thay đổi liên tục trên gương mặt Diêu Hữu Thiên, tâm trạng vui vẻ hơn rất nhiều. Thậm chí anh anh còn không biết được chính mình đã lỡ lời.

Người phụ nữ này dường như cũng không đến nỗi đáng ghét, ngược lại có chút thú vị.

Nhưng vừa rồi anh cũng phải dùng hết lý trí để chính mình không có phản ứng.

Anh cũng thấy rất bất mãn với lý trí ngày càng dễ lung lay của mình, tất cả những ngọn lửa trong lòng anh đều chỉ có thể cho rằng nguyên nhân là vì cảm xúc lâu ngày.

Nhanh nhanh chóng dọn dẹp đồ, rồi về phòng mình, Cố Thừa Diệu ngay lập tức vào phòng tắm nước lạnh hạ hỏa.

Vào lúc thời tiết mùa thu mát mẻ này, dùng nước lạnh để giải quyết phản ứng sinh lý của chính mình.

Anh thật là...

.....

Bên ngoài vẫn mưa to gió lớn, nhưng không khí trong phòng riêng lại kỳ dị khó hiểu.

Gương mặt Triệu Bách Xuyên bất ngờ nhuốm màu sắc lạnh, mặt không biểu cảm mà nhìn vào người phụ nữ trước mặt.

Triệu Nhã Linh năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng vì chăm sóc bản thân rất tốt nên nhìn chỉ giống như ngoài ba mươi tuổi.

Một bộ sườn xám màu nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo màu trắng sữa. Mái tóc dài được búi gọn sau gáy, kiểu tóc cổ điển điểm thêm chiếc sườn xám nhìn giống như một quý phu bước ra từ trong tranh.

Nhắc âm trà rót cho Triệu Bách Xuyên một tách, đối với sự lạnh lùng của anh, cô cũng không biết phải làm thế nào: “Bách Xuyên, chị khó mà có cơ hội đến thành phố Y này gặp em được một lần, em nhất định phải trung bộ mặt này ra với chị sao?”

“Người cũng gặp rồi, không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.” Triệu Bách Xuyên vừa nói vừa đứng dậy.

Triệu Nhã Linh quỳnh quáng, nhanh chóng nắm lấy tay anh: “Bách Xuyên...”

Triệu Bách Xuyên lạnh lùng ngồi xuống, nhưng trên mặt thì tái xám đi.

“Bách Xuyên, dạo này em thế nào?” Triệu Nhã Linh đẩy về quan tâm: “Nghe nói em chỉ định đến thành phố Y để quay phim, thật ra em muốn quay sao không chọn thành phố S? Chị cũng dễ chăm sóc cho em hơn?”

Triệu Bách Xuyên lạnh nhạt: “Tôi không cần chị chăm sóc.”

“Bách Xuyên...” Thái độ của anh khiến Triệu Nhã Linh ánh lên nét buồn bã: “Em, em đang trách chị sao?”

“Tôi không trách móc ai hết.” Triệu Bách Xuyên mím chặt môi: “Tôi cũng không cần chị phải chăm sóc.”

“Chị là chị của em” Triệu Nhã Linh thực sự không biết phải nói gì.

Triệu Bách Xuyên nhìn cô một cái, trong mắt đầy tia châm chọc: “Vậy sao? Vậy chị nói cho tôi biết đi, hiện giờ ba tôi đang ở đâu?”

Triệu Nhã Linh ngậy người, môi run run: “Em, sao em đột nhiên lại hỏi điều này, không phải chị...”

“Nếu một ngày nào đó chị chịu nói cho tôi biết, ba tôi đang ở đâu, có thể tôi sẽ nhận người chị này.”

Gần ra chữ “chị”, anh không thêm quan tâm đến sắc mặt ngày càng khó coi của Triệu Nhã Linh, đứng dậy đi thẳng.

Triệu Nhã Linh đưa tay che mặt mình, muốn khóc nhưng lại không khóc nổi.

Cuối cùng nhắc chân đuổi theo, trước khi Triệu Bách Xuyên ngồi lên xe thì bắt kịp tay anh: “Bách Xuyên, nhiều năm như vậy rồi, em còn chưa tha thứ cho chị sao? Chị, chị có nỗi khổ riêng, năm đó chị cũng hết cách, em...”

“Tôi nói rồi tôi không trách chị.” Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của chính mình, nhưng đã lựa chọn thì phải chịu trách nhiệm về cuộc sống đó.

Ai cũng không thể chuộc được ai, ai cũng không thể mua cuộc sống cho người khác.

“Bách Xuyên.” Nước mắt của Triệu Nhã Linh cuối cùng không nhịn được mà chảy xuống, hạt mưa rơi trên mặt cô, khiến người ta không phân biệt được đâu là nước mắt đâu là giọt mưa.

Trong lòng vô cùng bất lực, cô đưa tay ôm chặt lấy Triệu Bách Xuyên: “Em nói cho chị biết, chị phải làm thế nào em mới chịu tha thứ cho chị?”

Triệu Bách Xuyên để mặc cho cô ôm, đứng im bất động. Thẳng người như một bức tượng điêu khắc.

Nước mưa trút xuống, cả hai người bị ướt rất nhanh.

Lớp trang điểm của Triệu Nhã Linh trôi mất, quần áo cũng ướt đẫm, bắt lực cuối cùng cũng buông tay: “Bách Xuyên, chị về trước đây, có thời gian rảnh chị lại đến thăm em”

“Không cần thiết.” Triệu Bách Xuyên lạnh lùng quay người, không hề liếc đến sắc mặt của Triệu Nhã Linh, nhanh chóng lên xe rồi đi.”

.....

Buổi sáng thức dậy, mưa đã tạnh.

Diêu Hữu Thiên cuối cùng cũng đã hạ sốt, cơ thể còn hơi yếu, nhưng cũng đã không còn vấn đề gì lớn.

Đêm qua đổ mồ hôi một đêm, trên người dính dính, Diêu Hữu Thiên tắm xong rồi ăn mặc chỉnh tề bước ra khỏi phòng thì vừa vặn gặp Cố Thừa Diệu cũng vừa tỉnh dậy.

Cách một hành lang chưa đến một mét, hai người cứ vậy đối mặt.

Ánh mắt của Cố Thừa Diệu lướt qua bộ đồ nghiêm chỉnh mà Diêu Hữu Thiên đang mặc, mắt nheo lại.

Bước về phía trước hai bước, đặt tay lên trán cô.

“Em khỏe rồi.” Diêu Hữu Thiên vừa lên tiếng thì ho, giọng nói còn hơi khàn.

Cố Thừa Diệu nhăn mặt: “Thế này mà nói là khỏe à?”

“.....”

Cố Thừa Diệu nhìn Diêu Hữu Thiên quả thật còn hơi đau, nhưng cô thấy điều này không ảnh hưởng gì: “Em không sao nữa rồi. Em...”

“Cô đúng là không sao nữa rồi.” Cố Thừa Diệu đánh giọng: “Lê lết đến công ty, sau đó lây bệnh cho những người khác trong công ty làm họ cũng bị cảm theo. Cô đúng là không sao nữa rồi.”

“Nghiêm trọng đến thế à.”

“Ở nhà nghỉ ngơi.” Thái độ Cố Thừa Diệu cứng rắn, không nương tay: “Nếu cô không làm được, tôi không ngại mà trói cô trên giường đâu.”

Trói cô trên giường? Anh cũng dám nói ra nhỉ.

Sắc mặt Diêu Hữu Thiên đỏ ửng, Cố Thừa Diệu nói xong, tự biết mình lỡ lời.

Thu tay về: “Công ty thiếu cô một ngày cũng không phá sản được, nếu việc gì cũng phải tự tay làm vậy thì thuê cả đồng người về làm gì?”

Diêu Hữu Thiên gật đầu: “Biết rồi.”

Di giúp việc mới họ Tô, tài nghệ không tồi, đặc biệt là nấu cháo rất ngon.

Cố Thừa Diệu ăn sáng xong thì đi làm. Trước khi ra khỏi cửa còn dừng chân đứng trước mặt Diêu Hữu Thiên.

“Phải nhớ uống thuốc.”

Giọng anh trầm trầm, Diêu Hữu Thiên cảm thấy nghe rất lọt tai, nhẹ nhàng “ừ” lại một tiếng.

“Đúng rồi ở công trường.” Diêu Hữu Thiên nhớ đến mấy ngày trước có bão nên công trường tạm dừng thi công.

“Việc trên công trường không đến lượt cô lo, tôi sẽ để Tiểu Mã theo dõi.” Cố Thừa Diệu lườm cô một cái rồi đứng dậy: “Cô nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Người phụ nữ này quá coi trọng bản thân mình hay là thấy anh không có tài cán gì? Làm như anh chết rồi không bằng?

Cứ nói mãi công trường công trường.

Lúc đi Tô thu dọn bát đĩa, nhìn Diêu Hữu Thiên cười cười.

“Cậu ấy tốt với cô quá.”

“.....” Diêu Hữu Thiên bắt ngờ mà nhìn đi Tô.

Bà thấy Diêu Hữu Thiên có hứng thú liền nên buông chiếc khăn trong tay xuống: “Hôm qua trung tâm giới thiệu việc làm không còn người, tôi vốn là đến nhà khác làm nhưng bị cậu ấy gọi mãi, vì cậu ấy nghe nói tôi nấu cháo là ngon nhất. Cậu ấy nói cô đang bị bệnh, không được ăn đồ quá nhiều dầu mỡ.”

Thấy Diêu Hữu Thiên kinh ngạc: “ Hôm qua cậu ấy ở bên cô cả ngày luôn ấy.”

Cũng không đi làm, bây giờ những người đàn ông tốt như vậy không còn nhiều nữa.

Khỏe miệng Diêu Hữu Thiên nhếch lên, thể vì bị bệnh là khó chịu đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cố Thừa Diệu, trong lòng anh đã bắt đầu có em rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Không cần bất kỳ cơ hội nào

Editor: Xám

Sau khi khỏi cảm mạo ở tuần trước, Diêu Hữu Thiên cảm bản văn kiện đến Cố thị tìm Cố Thừa Diệu kí tên.

Sinh hoạt của cô đã quay về quỹ đạo.

Giống như lúc mới kết hôn, mỗi ngày cô và Cố Thừa Diệu đi làm, buổi tối về nhà.

Thỉnh thoảng hai người trao đổi một chút trên phương diện công việc.

Không hề nhắc đến chuyện vào ngày cô ngã bệnh nữa, sự ăn ý giữa hai bên dần tốt lên.

Thỉnh thoảng, còn có thể ngồi chơi cờ, xem ti vi cùng với nhau.

Có lúc cùng đến nhà họ Diêu thăm ba mẹ nhà họ Diêu. Hai bên không nói gì, nhưng Diêu Đại Phát và Tuyên Tình Ngôn lại có thể cảm nhận được, hình như cảm tình giữa hai người họ đã tốt hơn rồi.

Hai bên đều cực kỳ vui mừng trước sự thay đổi này.

Chào hỏi Tiểu Mã, Cố Thừa Diệu đang họp với bộ phận quản lý.

Thật ra loại chuyện nhỏ như đưa văn kiện này có thể bảo thư ký đi làm, có điều Diêu Hữu Thiên lại thích tự đi.

Cô nghĩ, thường xuyên xuất hiện ở trước mặt Cố Thừa Diệu để dao động, nâng cao cảm giác tồn tại của mình một chút vẫn cực kỳ cần thiết.

Văn phòng của Cố Thừa Diệu rất đơn giản, bàn làm việc rất to đặt ở vị trí trung tâm, gần cửa sổ sát đất.

Văn phòng có một giá sách treo tường, ngoài sách về mặt kinh tế ra, còn có một số sách về quân sự, vũ khí.

Còn lại là một vài truyện kí nhân vật, tạp chí kinh tế tài chính.

Diêu Hữu Thiên đặt văn kiện xuống, ngồi trong văn phòng của Cố Thừa Diệu chờ anh.

30 phút sau, Cố Thừa Diệu họp xong quay về, lập tức nhìn thấy Diêu Hữu Thiên tay cầm một truyện kí nhân vật, đang đọc rất say mê

"Tự truyện của Negara Fitts? Cô cũng thích ông ấy sao?"

Negara Fitts là một nhà đầu tư vô cùng nổi tiếng của nước Mỹ, có điều cá tính rất phô trương, không khiêm tốn chút nào. Lại có phần theo chủ nghĩa lợi dụng.

"Anh về rồi à?" Diêu Hữu Thiên đặt quyển sách trên tay xuống, bất giác nhếch khóe môi lên: "Cũng không tệ lắm. Trên phương diện kinh tế ông ấy có một số luận điểm rất đặc biệt."

"Cô không cảm thấy ông ta thích kiếm tiền thiên phong*, nếu thật sự nghe lời ông ta tiến hành đầu tư, sẽ khiến hệ số nguy hiểm rất lớn ư?"

*kiếm tiền thiên phong: không đi theo con đường bình thường mà tìm phương pháp mới, khác lạ, nhằm có được chiến thắng nhờ bất ngờ.

Cố Thừa Diệu ngồi xuống phía sau bàn làm việc, đối diện với khuôn mặt tươi cười của Diêu Hữu Thiên, không hiểu sao tâm trạng vui vẻ lên không ít.

"Quả thật là như vậy, cho nên em sẽ chỉ nhìn thôi, không nghe theo kiến nghị của người như thế để thực hành."

Cố Thừa Diệu không nói gì, lấy bản văn kiện kia ra nhìn hai cái đã định ký tên.

Diêu Hữu Thiên đề tay lên văn kiện của anh: "Em nói đúng không?"

"Đúng." Cố Thừa Diệu gật đầu: "Người bình thường đều có bản năng tìm bình an tránh tai vạ. Có điều trong số những người bình thường đó, không bao gồm tôi."

Diêu Hữu Thiên che giấu ý cười trên mặt, đối diện với sự thẳng thắn trong mắt Cố Thừa Diệu: "Ý của anh là, anh sẽ nghe theo lời ông ấy nói, hơn nữa còn dùng thủ đoạn quyết liệt hơn để đạt được mục đích ư?"

"Phải."

"Vậy nhờ như thua thì sao?"

"Vậy thì quay lại từ đầu." Cố Thừa Diệu cười cực kỳ tùy ý: "Cái tôi thích chỉ là quá trình. Kết quả như thế nào chẳng hề quan trọng."

Tuổi trẻ chính là tiền vốn, cho dù tạm thời đầu tư sơ xuất, cũng vẫn còn cơ hội.

"..."

Diêu Hữu Thiên trầm mặc, một lần nữa trong lòng lại hiểu Cố Thừa Diệu hơn, anh và mình thật sự không giống nhau.

Có lẽ đây chính là đứa trẻ mà gia đình giáo dục thành, không giống loại người như bọn họ.

Thuở thiếu niên Diêu Đại Phát nghèo khổ, đến thời thanh niên nghèo túng, đến trung niên mới bắt đầu đổi vận từ từ phát tài.

Ngoài bất động sản ra, nền tảng đầu tư lấy tài sản thực tế làm chủ.

Giống như chính ông nói, có ruộng đất mới có thể có cảm giác an toàn, nếu như bảo ông đầu tư tài chính, Diêu Đại Phát tuyệt đối không làm được.

Mặc dù các anh trai không bảo thủ như Diêu Đại Phát, nhưng cũng cùng chung trí hướng ở phương diện này.

Người có thể nói thẳng rằng quay lại từ đầu giống như Cố Thừa Diệu là lần đầu tiên cô gặp.

"Làm sao vậy?" Cố Thừa Diệu đã ký xong văn kiện, nhìn Diêu Hữu Thiên đang ngây người: "Ngây người gì thế?"

"Không có gì." Diêu Hữu Thiên lắc lắc đầu, không thể giải thích được, trong lòng rất ngưỡng mộ Cố Thừa Diệu như thế này.

Rất phóng khoáng, rất phô trương.

Muốn làm cái gì thì làm cái đó. Ở đây cũng có một phần là vì quan hệ gia thế, có điều hơn nữa lại vì liên quan đến cá tính của bản thân anh.

"Cố Thừa Diệu, anh không có chuyện gì phải sợ sao?"

Tay cầm bút của Cố Thừa Diệu ngừng lại, ngẩng đầu lên, liếc cô một cái giống như nhìn kẻ ngốc.

"Cô nghĩ thế nào?"

Diêu Hữu Thiên hơi phì cười. Phải rồi, anh chính là Cố Thừa Diệu, sao lại có chuyện gì phải sợ chứ?

"Cười cái gì?" Hai tay Cố Thừa Diệu đan vào nhau đặt ở trên bàn.

Diêu Hữu Thiên lắc lắc đầu, không biết phải nói thế nào.

Cố Thừa Diệu liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, thật ra dáng vẻ của Diêu Hữu Thiên cũng tính là xinh đẹp đúng không?

Nhất là khi cười lên, mi mày cong cong, nhìn vào khiến người ta có cảm giác vô cùng dễ chịu.

Người phụ nữ này là vợ của anh.

Một lần nữa, bản thân Cố Thừa Diệu nhận thức được sự thật này.

Nhưng đã không kháng cự và phản cảm như ban đầu nữa.

"Cô thì sao? Cô có chuyện gì phải sợ không?"

Không biết tại sao lại hỏi câu này ra miệng, sau đó trong lòng Cố Thừa Diệu nghĩ nếu như cô thật sự có chuyện gì phải lo sợ, anh nhất định sẽ giúp cô khắc phục.

Điều Hữu Thiên khẽ nhếch môi, thật ra cô không có chuyện gì phải sợ.

Thế nhưng từ sau khi yêu Cố Thừa Diệu, lúc nào cô cũng lo lắng.

Nếu như cô liên tục nỗ lực, nhưng từ đầu đến cuối Cố Thừa Diệu lại không yêu cô, vậy cô phải làm thế nào?

Không có đáp án, cô không biết.

Ánh mắt chăm chú dừng ở trên mặt Cố Thừa Diệu, một tuần nay, bọn họ sống cùng nhau rất hòa hợp.

Hành động của Cố Thừa Diệu giống như đã coi cô là bạn bè.

Nhưng thứ cô muốn không phải bạn bè, mà là hơn thế.

Nếu như anh biết mình có tâm tư như thế thì có chạy xa hơn không?

Có phải sự chung sống hòa bình lúc này của bọn họ cũng sẽ biến thành bọt nước không?

Cô đột nhiên không dám đánh cược, vậy nên tình cảm của cô đã trở thành một bài hát, chỉ có thể khe khẽ ngâm nga trong lòng, vĩnh viễn không thể nói ra miệng.

"Buổi trưa cùng ăn cơm đi." Điều Hữu Thiên nói sang chuyện khác, quan hệ giữa cô và Cố Thừa Diệu đã bắt đầu trở nên tốt hơn, vậy chẳng lẽ không đáng vui mừng sao?

"Được đó." Cố Thừa Diệu nhìn đồng hồ trên tay một cái: "Gần đây có một nhà hàng kiểu Trung vừa mới khai trương mấy ngày, đồ ăn không tệ, đi đến đó đi."

"Vâng." Điều Hữu Thiên gật đầu, ở chung với Cố Thừa Diệu, ăn gì cũng được.

Gương mặt tươi cười vui vẻ tự nhiên của cô đã lan sang Cố Thừa Diệu, dường như tâm trạng cũng trở nên tốt hơn.

.....

Điều Hữu Thiên đã ăn cơm trưa với Cố Thừa Diệu, đang định về công ty.

Đúng lúc đó một chiếc xe dừng ở bên đường. Bất ngờ, người ngồi trên xe là Triệu Bách Xuyên.

"Cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi."

Triệu Bách Xuyên từ trong xe thò đầu ra nhìn cô.

Điều Hữu Thiên hơi bất ngờ, nhưng vẫn lên xe: "Tại sao anh lại ở đây?"

"Tô quay phim của chúng tôi lấy cảnh ở gần đây, tôi vừa mới quay cảnh dưới nước xong."

Lúc này Điều Hữu Thiên mới nhớ ra bộ phim của Triệu Bách Xuyên đã quay rồi, gật gật đầu: "Quay phim có vui không? Tôi vẫn chưa từng thấy quay phim như thế nào đâu."

"Không vui." Về mặt Triệu Bách Xuyên lạnh lùng giống như lúc mới quen, hơi phì cười với lời của Điều Hữu Thiên: "Đạo diễn Trương cực kỳ nghiêm khắc, quay phim chung với ông ta rất mệt."

"Vậy ư? Có cơ hội thì tôi muốn xem thử."

"Không thành vấn đề, nếu như bây giờ cô có thời gian, tôi có thể đưa cô đi ngay." Triệu Bách Xuyên nghiêng mặt nhìn cô một cái: "Muốn đi luôn bây giờ không?"

"Lần sau đi, công ty tôi vẫn còn một số văn kiện phải xử lý."

Trầm mặc, Điều Hữu Thiên nghĩ đến lần trước mình bị Cố Thừa Diệu kéo đi: "Chuyện ăn cơm lần trước, thật sự xin lỗi. Lần sau tôi sẽ mời anh bù nhé."

"Được." Triệu Bách Xuyên không từ chối, nhưng cũng không quyết định thời gian của cuộc hẹn lần sau.

Không biết có phải là ảo giác của Điều Hữu Thiên hay không, cô cảm giác được hình như hôm nay Triệu Bách Xuyên có tâm sự.

"Cái đó, thật ra nếu như anh có việc thì không cần đưa tôi đi đâu."

"Tôi không sao." Triệu Bách Xuyên lắc lắc đầu, rẽ vào một chỗ ngoặt ở giao lộ.

Quả thật tâm trạng anh không tốt lắm, Hà Nhược Băng càng ngày càng quá phận, mượn cơ hội quay phim liên tục dính lấy anh không buông.

Anh không muốn quan tâm, cô ả lại đẩy lý do lên công việc.

Mà tạm thời Triệu Bách Xuyên không muốn trở mặt với cô ta, bây giờ anh cũng không còn cố gắng lấy được những tấm ảnh mà Hà Nhược Băng chụp nữa.

Mặc dù nếu như ảnh hưởng tai tiếng gây ra cho anh không tính là nghiêm trọng, nhưng anh lại rất ghét bị người khác lợi dụng để leo lên.

Càng không muốn nhắc đến, hai ngày nay lúc nào Triệu Nhã Linh cũng gọi điện thoại cho anh —————

Đèn đỏ sáng lên, Triệu Bách Xuyên không chế tâm trạng của mình nhìn Diêu Hữu Thiên, lúc này mới phát hiện ra gương mặt cô rạng rỡ, dường như tâm tình của cô rất tốt.

"Đạo này cô thế nào?"

"Khá tốt." Chuyển biến dần dần tốt đẹp với Cố Thừa Diệu khiến tâm trạng cô vui vẻ.

Thời gian Triệu Bách Xuyên lăn lộn trong giới giải trí không hề ít, quay phim lâu như vậy, không chỉ học được cách nhìn người, mà cũng phải thường xuyên nghiên cứu kỹ thuật diễn xuất.

Biểu cảm rõ ràng đã rơi vào tình yêu của Diêu Hữu Thiên làm sao có thể thoát được mắt của anh?

Là người đàn ông kia sao?

Anh nghĩ đến nụ hôn ngắn ngủi trước đây của bọn họ. Anh lại cảm thấy trong lòng hơi khó chịu.

"Nhìn cô rất trẻ, tại sao lại kết hôn sớm như vậy?"

Chẳng phải phụ nữ hiện đại đều kết hôn muộn sao?

"..." Thật sự không ngờ Triệu Bách Xuyên lại hỏi một câu như vậy, nhất thời Diêu Hữu Thiên không biết trả lời như thế nào, cuối cùng mỉm cười: "Duyên phận chẳng."

Hắn là ngay từ đầu đã là nghiệt duyên rồi.

Có điều từ sau khi biết Cố Thừa Diệu chính là người cứu mình, Diêu Hữu Thiên lại rất biết ơn.

Có lẽ duyên phận giữa cô và Cố Thừa Diệu đã được định sẵn từ rất lâu rồi.

Sự vui vẻ lộ ra trên mặt cô lại khiến Triệu Bách Xuyên cảm thấy hơi khó chịu.

Rõ ràng trước đó anh hoàn toàn không đặt Diêu Hữu Thiên vào trong mắt.

"Cô có hối hận không?" Thật ra Triệu Bách Xuyên nhìn ra được, thật ra trong cuộc hôn nhân này, Diêu Hữu Thiên chỉ tự cảm thấy vui.

Nhưng sự tự cảm thấy vui này khiến anh cảm thấy hơi khó chịu.

Nếu cô chưa lấy chồng, vậy chẳng phải anh đã có cơ hội sao?

"Hối hận? Hối hận điều gì?"

"Hối hận đã kết hôn." Lúc Triệu Bách Xuyên nói lời này, không quên nhếch khóe miệng lên, giống như đang nói đùa: "Nếu như cô không kết hôn sớm như vậy, biết đâu còn có cơ hội quen biết nhiều người trẻ tuổi đẹp trai tài giỏi hơn nữa."

Lúc nói, anh không quên ưỡn thẳng lưng, mượn động tác lái xe để di chuyển sự căng thẳng trong lòng.

Diêu Hữu Thiên ngẩn ra một lát, dường như không ngờ Triệu Bách Xuyên sẽ hỏi câu hỏi như vậy.

"Tôi không hối hận." Nghĩ đến Cố Thừa Diệu, cô mỉm cười: "Cũng không cần. Có anh ấy rồi, tôi không cần bất kỳ cơ hội nào."

Rõ ràng Triệu Bách Xuyên không ngờ sẽ nhận được đáp án như vậy.

Đây là lần đầu tiên anh sinh ra cảm xúc đố kị, đố kị với người là chồng của Diêu Hữu Thiên, đố kị vì anh ta là chồng của Diêu Hữu Thiên.

Đồ kị anh ta lại có thể khiến Diêu Hữu Thiên coi trọng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Anh theo dõi em

Chiến Li vừa bước chân ra khỏi công ty của Diêu Hữu Thiên thì thấy cô vừa bước xuống từ trên xe của một người đàn ông.

Rồi cả gương mặt tươi cười rạng rỡ chào tạm biệt đối phương.

Lẽ đương nhiên là anh cung xkhoong bỏ sót mấy câu mà hai người nói.

“Lần sau tôi mời cô đi ăn nhé.”

“Được.”

“Có dịp sẽ đưa cô đến trường quay tham quan.”

“Uhm, mấy ngày nữa tôi sẽ gọi lại cho anh.”

“.....”

Chiến Li neho mắt chặn ngay trước mặt Diêu Hữu Thiên đang bước vào.

“Tôi cho rằng chồng cô là Cố Thừa Diệu.”

Diêu Hữu Thiên không trả lời anh ta, ngược lại cảm thấy bất ngờ nhìn lại cửa công ty mình: “Sao anh lại ở đây?”

“Người đàn ông vừa rồi, hình như không phải Cố Thừa Diệu nhỉ?”

Cô không trả lời, nhưng Chiến Li vẫn cũng nào có bỏ qua, đưa tay nắm chặt cánh tay Diêu Hữu Thiên: “Người đàn ông vừa rồi là ai?”

Diêu Hữu Thiên dời mắt đến cánh tay đang bị anh ta nắm chặt, lại ngược lên nhìn vào Chiến Li.

Thành phố Y đã vào thu, Chiến Li mặc một chiếc áo khoác mỏng màu trắng sữa, nhìn vừa cao lớn vừa có khí chất.

Tất nhiên nếu cất bỏ cái thái độ cợt nhả trên mặt anh ta đi.

Tin chắc rằng sẽ tăng thêm vẻ đẹp ngoại hình của anh ta lên vài phần.

“Anh Chiến.” Diêu Hữu Thiên bình thản rút tay về: “Tôi ở cùng người đàn ông nào đi chẳng nữa dường như không liên quan đến anh nhỉ?”

Biểu cảm của Chiến Li rất kỳ lạ, thái độ của anh giống như một người chồng bất quả tang vợ mình ngoại tình vậy.

Mà cô tự ngẫm lại cô cùng Chiến Li gặp mặt mới ba lần mà thôi.

Khóe miệng Chiến Li giật giật, đối diện với ánh mắt của Diêu Hữu Thiên đang coi mình như kẻ tâm thần, anh đột nhiên bật cười.

“Diêu Hữu Thiên, nếu em muốn tìm đàn ông thì cũng mắc gì phải tìm loại bám váy phụ nữ như thế? Tìm tôi là được rồi, tôi tin chắc rằng mình sẽ thỏa mãn em hơn hẳn đấy.”

“.....”

Diêu Hữu Thiên tròn tròn mắt, không thể tin vào tai mình.

Cô không nghĩ nhiều mà đưa tay lên tát thẳng vào mặt của Chiến Li.

Chiến Li hững hờ cái tát ngay tại vị trí đồng người qua lại, trên mặt tức quá hóa cười.

“Sao thế? Không tin à? Lẽ nào tôi nói sai sao? Dù sao thì em cũng muốn tìm đàn ông, tìm ai cũng thế mà thôi?”

“Chiến Li, cho dù tôi có muốn tìm đàn ông đi chẳng nữa cũng sẽ không bao giờ tìm anh.” Diêu Hữu Thiên lâu lắm rồi chưa có cảm giác tức giận đến

vậy: “ Còn nữa, đừng cho rằng ai cũng dễ tiện như anh.”

Thật là vô duyên vô cớ lại còn không biết giới hạn.

Chiến Li không hề tức giận, ánh mắt sắc lẹm như chim ưng ấy nhìn chăm chăm vào Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên bị anh ta nhìn đến nổi da gà, trong lòng cảm thấy khó chịu mà lùi lại vài bước.

“ Xem ra hôm nay tinh thần anh không được tỉnh táo, anh đi đi, tôi không tiếp nữa.”

Diêu Hữu Thiên lướt ngang Chiến Li rồi đi, nhưng cánh tay bị anh ta kéo lại, anh nhìn chăm chăm Diêu Hữu Thiên, đột nhiên bật cười: “ Diêu Hữu Thiên, em còn thiếu tôi một điệu nhảy đấy.”

“ Cái mà anh vừa muốn không phải là một điệu nhảy.”

“ Xin lỗi.” Chiến Li nhún vai, miệng thì nói xin lỗi nhưng mặt lại không hề có thái độ vốn có: “ Tôi hơi mất bình tĩnh một chút.”

“ Còn chuyện gì khác không?”

“ Vốn định thảo luận với em việc hợp tác cho quý tiếp theo....” Chiến Li nhún vai cũng tiện tay buông Diêu Hữu Thiên ra: “ Nhưng bây giờ chắc em không có tâm trạng để bàn nữa rồi. Lần sau vậy.”

“ Tôi phải cảm ơn sự quan tâm của anh chứ nhỉ?”

“ Không không, mong em bỏ qua cho sự đường đột của tôi.”

Chiến Li lùi về sau vài bước: “ Diêu Hữu Thiên nhớ là em còn thiếu tôi một điệu nhảy đấy.”

Anh bước về hướng đỗ xe, ngay lúc Diêu Hữu Thiên muốn đi tiếp thì anh dừng lại: “ Đương nhiên, lời đề nghị vừa rồi của tôi vẫn có hiệu lực. Nếu em muốn tìm đàm ông, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh em.”

“” Trước khi Diêu Hữu Thiên bộc phát thì anh đã lên xe đi mất.

Cái tên Chiến Li này rốt cuộc là ai? Anh ta muốn làm gì?

Lúc này vừa gặp mặt, Diêu Hữu Thiên thật sự cảm nhận được sự phẫn nộ của Chiến Li.

Tâm trạng kích động tột cùng ấy giống hệt một người chồng bị vợ phản bội.

Mà họ cũng chỉ là những kẻ qua đường mà thôi.

.....

Diêu Hữu Thiên nhanh chóng quên đi sự bất thường của Chiến Li.

Nhưng ba ngày sau, toàn bộ giới truyền thông của thành phố Y đều đưa tin khiến cô phải nhớ đến Chiến Li.

Con trai trưởng của nhà họ Chiến là Chiến Tiên gặp tai nạn giao thông, hiện vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt hôn mê bất tỉnh.

Bên ngoài hiện nay đều chĩa mũi nhọn vào người con trai ngoài giả thú là Chiến Li.

Diêu Hữu Thiên chau mày, về chuyện của đại gia tộc nhà họ Chiến cô không có hứng thú.

Nhưng lại khiến cô liên tưởng đến nhà họ Cố. Đều là những gia đình tài phiệt nhưng dường như quy củ của nhà họ Cố lại tốt hơn nhiều.

Ngoài bố mẹ chồng cô ra thì chú thím của Cố Thừa Diệu tình cảm cũng rất tốt.

Thế loại đấu tranh giành tài sản này cô cũng không phải là nghe nói lần đầu, nhưng tận mắt chứng kiến thì chưa từng thấy.

Nhớ đến sự dữ tợn mà Chiến Li gạt tay cô. Diêu Hữu Thiên đột nhiên nổi lên ý nghĩa anh ta quả đúng là người dám làm như vậy.

Tưởng rằng anh sẽ đứng ra giải thích hoặc nhà họ Chiến sẽ công bố tin tức nào đó.

Nhưng Chiến Li vẫn cứ không có bất kỳ động tĩnh nào. Kẻ đương sự là Chiến Li vẫn không xuất thân lộ diện.

Cứ thế tin tức ngày càng ảm ỉ, Chiến Tiên vẫn chưa tỉnh lại, sự việc bàn tán sôi nổi, những điểm mà mọi người biết được cũng chỉ là dự đoán.

Diêu Hữu Thiên cũng không quan tâm quá nhiều đến chuyện này, cho dù người của thành phố Y có đồn ầm lên thì cũng không liên quan gì đến cô.

Nhưng tin tức về Chiến Li cũng chỉ chiếm được mặt báo hai ngày.

Đến ngày thứ ba toàn bộ giới truyền thông bao gồm mạng internet, tivi của thành phố Y đều đưa một tin hot khác.

“Ngôi sao điện ảnh Triệu Bách Xuyên dùng quy tắc ngầm, dựa hơi người phụ nữ giàu có mà nổi tiếng.”

Tin tức này vừa tung ra, lập tức được đăng trên trang nhất của các tạp chí.

Diêu Hữu Thiên đương nhiên cũng biết được tin này.

Trong bài báo còn đính kèm một tấm ảnh chụp đêm tối trời mưa xối xả.

Triệu Bách Xuyên ôm ấp một người phụ nữ, khuôn mặt của người phụ nữ ấy không chụp rõ nhưng vẫn nhìn ra độ tuổi lớn hơn Triệu Bách Xuyên.

Người của công ty điện ảnh Ngự Tinh không đứng ra giải thích. Về phía Triệu Bách Xuyên thì tránh mặt.

Bộ phim đang quay hiện nay cũng ngừng lại.

Giới truyền thông chưa có thêm tin tức nào mới nên càng chĩa vào bản tin này hơn.

Nhớ đến người đàn ông ôn nhu, cùng lời anh nói lúc tâm trạng không được tốt thì sẽ đến núi Vân Đình để nghe kinh, thì Diêu Hữu Thiên không bao giờ tin rằng những tin tức ấy là thật.

Khi tin tức được bàn luận sôi nổi trên mặt báo ngày thứ ba thì Diêu Hữu Thiên nhìn vào tờ báo với vẻ mặt nhăn đến khó chịu

.....

Núi Vân Đình, phật tự Vân Đình.

Mây mù che phủ, mùi trầm hương ngào ngạt, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng gõ mõ.

Diêu Hữu Thiên leo mất hai tiếng đồng hồ mới lên đến đỉnh núi.

Nơi này hồi cô học trung học đã từng đến với bạn nhiều lần, nhưng từ sau khi ra ngoài học đại học thì chưa quay về lần nào.

Đứng trên đỉnh núi nhìn xuống cảnh vật bị thu nhỏ dưới chân núi.

Sức khỏe của cô yếu đi rồi, lúc trước leo thẳng lên núi mà không thở dốc lấy một hơi.

Nghỉ một một lúc, Diêu Hữu Thiên đi về hướng phật tự Vân Đình.

Trong chính điện có vài khách hành hương lên núi cúng bái, cô không thấy bóng dáng của Triệu Bách Xuyên.

Đi vòng ra điện bên cạnh, trên tấm thảm quỳ có hai vị hòa thượng đang ngồi niệm kinh.

Mà người ngồi dưới cùng chính là Triệu Bách Xuyên, anh nhắm mắt mấp máy môi giống như một vị tăng lão nhập thần.

Lúc này Diêu Hữu Thiên thở phào nhẹ nhõm, bước vào trong điện, cúi lạy bức tượng Phật trước mặt.

Một vị hòa thượng ngược mắt lên nhìn cô rồi tiếp tục cúi đầu tụng kinh.

Cô làm lễ xong thấy Triệu Bách Xuyên vẫn chưa hề mở mắt.

Chỉ còn cách ngồi xuống phía đối diện đợi Triệu Bách Xuyên. Tiếng tụng kinh thì thầm khiến cô thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Thời gian trôi đi đến giữa trưa, bài kinh của các hòa thượng kết thúc.

Tiếng chuông đồng vang lên, những vị tăng sư đứng dậy.

Lúc này Triệu Bách Xuyên mới nhìn thấy Diêu Hữu Thiên.

Trong ánh mắt anh phát ra tia kinh ngạc rồi đột nhiên mỉm cười.

Gương mặt ôn nhu như ngọc cười rộ lên phảng phất như màn tuyết trên núi cao.

Mặc dù Diêu Hữu Thiên đã có ý trung nhân cũng không nhìn được mà động lòng trước gương mặt tuấn mỹ ấy.

.....

Phía sau núi Vân Đình.

Ở đây có một rừng trúc, hòa thượng của tự có đặt một chiếc bàn đá ở sâu trong rừng trúc, hai người ngồi xuống hai chiếc ghế đá.

“Tôi không nghĩ là cô sẽ đến đây.”

“Nhớ lại thì đến thôi.” Diêu Hữu thiên nhớ đến tin tức của anh trên báo: “Tôi có tìm trợ lý của anh, anh ấy không biết anh đang ở đâu. Gọi điện thoại thì anh không bắt máy, tôi chỉ còn cách đến đây xem thử.”

“Tìm tôi có việc gì không?” Hai ngày trước Triệu Bách Xuyên mới gặp cô xong.

Mới vừa nghe cô nói, đã có Cố Thừa Diệu rồi thì cô không cần bất kỳ cơ hội nào nữa.

Nhưng vừa quay người bước đi thì cô lại xuất hiện ở đây như một tình tiết trong film vậy.

Khiến anh bất ngờ, khiến anh kinh ngạc càng khiến anh cảm động.

Anh theo đạo Phật, điều này rất nhiều người biết, bao gồm của Triệu Nhã Linh.

Anh thích đến núi Vân Đình nghe kinh, cũng từng nói với người khác, nhưng không ai giống như Diêu Hữu Thiên thật sự đến đây tìm anh.

Tìm anh đột nhiên giống như búp măng vươn lên khỏi mặt đất vào mùa xuân, dùng tốc độ khiến anh không thể khống chế được mà đâm chồi, sinh trưởng, nảy nở.

Diêu Hữu Thiên nhìn phong thái nhẹ nhàng thanh thoát của anh, không tin rằng anh không hề biết tình trạng hiện giờ ở ngoài kia.

“Anh có biết là trợ lý của anh tìm anh đến điên mất rồi không? Đoàn làm phim vẫn đang đợi anh quay tiếp, anh.”

“Nơi này yên tĩnh.” Triệu Bách Xuyên hơi ngẩng đầu, cảnh đập vào mắt là màu xanh biếc của rừng trúc.

“.....” Quả thực rất yên tĩnh, Diêu Hữu Thiên cũng thấy vậy, vừa đến đây, người cũng thấy nhẹ nhõm hơn: “Nhưng mà anh cũng không thể ở lại đây cả đời được.”

“Tại sao lại không được?” Triệu Bách xuyên mỉm cười, tận sâu trong ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng. Đám người kia dốc hết sức chính là muốn hủy diệt anh.

Anh biết điều đó nhưng sức mình có hạn, không thể trả thù cho mình.

“Tin tức đấy không phải là thật, tại sao anh không đứng ra giải thích?” Diêu Hữu thiên có thể hiểu được: “Cuộc đời của anh vẫn đang tiếp diễn, không thể vì chút chuyện giả dối này mà hủy chính mình chứ?”

Tia lạnh lùng trong mắt Triệu Bách Xuyên biến mất, anh nhìn Diêu Hữu Thiên, không thể tin vào những gì mình vừa nghe được.

“Cô vừa nói gì?”

“Tôi nói là anh không thể vì loại tin tức này mà hủy chính mình?” Tinh thần sa sút như vậy, không đáng.

“Không phải câu này.” Bản thân Triệu Bách Xuyên cũng không hiểu là anh đang mong đợi điều gì: “Cô cô không cho rằng những tin tức kia là thật sao? Cô không cho rằng tôi thật sự dùng quy tắc ngầm để nổi tiếng sao? Cô tin tôi chưa từng được người ta bao nuôi sao?”

Thái độ của anh hơi kích động, loại kích động này khiến mắt anh mở lớn hơn.

“Tôi không tin.” Cô không tin một người tín Phật sẽ dùng thủ đoạn ấy.

Triệu Bách Xuyên đưa tay lên che mắt mình.

Tin tưởng là điều không hề tồn tại trong giới show biz, nhưng anh lại tìm được nó trên người Diêu Hữu Thiên.

Mà họ mới chỉ gặp mặt có vài lần.

Buông tay xuống, đối diện với ánh mắt trong sáng không nét giả tạo của Diêu Hữu Thiên, anh bật cười.

“Cảm ơn em Thiên Thiên.”

Sự tin tưởng của cô đối với anh mà nói là điều quý báu nhất.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

Anh sống độc thân, một mình đối mặt với sóng gió, một mình nỗ lực phấn đấu.

Người ngoài chỉ thấy được ánh hào quang rực rỡ của anh, danh tiếng nghệ sĩ hạng A, đóng phim truyền hình vừa hay vừa đạt, đóng phim điện ảnh thì tỷ lệ xem đạt mức cao nhất.

Nhưng những người ấy có mấy ai hiểu được anh?

Ngay cả đạo diễn Trương, nếu không phải là anh có duyên cứu được ông ta, thì một đạo diễn tầm cỡ quốc tế như ông ấy sao có thể để mắt đến anh chứ?

Diêu Hữu thiên lắc đầu: “Chúng ta là bạn mà, không phải sao?”

Hôm ấy trong nhà hàng đều đã nói vậy rồi.

Cô nghĩ là anh biết.

“Đúng vậy, chúng ta là bạn.”

Triệu Bách Xuyên cười: “Đi thôi, chúng ta xuống núi thôi.”

“Được.” Diêu Hữu Thiên yên tâm rồi, nhưng: “Nếu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ thì cứ nói nhé.”

“Không cần đâu.” Triệu Bách Xuyên lắc đầu: “Đám người kia tôi còn chưa thèm để vào trong mắt đâu.”

Điều khiến anh đau đầu không phải là tin tức.

Mà chính là người phụ nữ kia. Thật ra anh cũng cố tình trốn tránh không lộ diện. Anh muốn xem thử Triệu Nhã Linh sẽ ra mặt giải thích về anh như thế nào.

Nhưng anh đã thất vọng rồi, cho dù người phụ nữ ấy có nói rằng sẽ quan tâm anh đến nhường nào đi chăng nữa cũng chỉ là nói suông thôi, chỉ cần ảnh hưởng đến lợi ích của chị ta thì sao chị ta có thể quan tâm đến nó chứ?

Hai người cùng nhau xuống núi, đến lúc xuống chân núi định gọi xe về.

Diêu Hữu thiên kêu lên một tiếng.

“Cô làm sao vậy?” Triệu Bách Xuyên nhìn cô khó hiểu.

“Lần trước anh còn nói đồ chay ở núi Bạch Vân rất ngon, vừa rồi chúng ta còn chưa ăn cơm đã xuống núi rồi.”

Bây giờ cũng gần hai giờ rồi, cô leo núi lâu như vậy cũng đói lắm rồi.

Lúc này Triệu Bách Xuyên cũng mới nhớ ra, vừa rồi họ chỉ muốn xuống núi ngay cả cơm cũng quên không ăn, cô không nói thì không sao, vừa nói thì anh cũng thấy đói: “Lần sau vậy, lần sau sẽ có dịp mà.”

“Được, lần sau có dịp thì cùng leo núi.”

Nghĩ đến việc Triệu Bách Xuyên hiện nay là nhân vật công chúng, Diêu Hữu Thiên cũng từ chối lời mời ăn cơm cùng anh.

Hai người bắt một chiếc xe taxi, Diêu Hữu Thiên đưa Triệu Bách Xuyên về nhà của anh trước.

Triệu Bách Xuyên biết Diêu Hữu Thiên đói rồi, tự tay nấu một bữa cơm.

Giờ phút này Diêu Hữu Thiên mới biết tài nghệ nấu ăn của Triệu Bách Xuyên cũng rất giỏi, không hề thua kém đầu bếp nhà hàng nổi tiếng.

“Tài nấu ăn của anh rất giỏi đấy.” Diêu Hữu Thiên nhìn những món ăn trên bàn, lên tiếng cảm thán.

“Cảm ơn lời khen của cô.” Tâm trạng của Triệu Bách Xuyên vui lên thấy rõ: “Cô nên nói là giờ cô rất đói, ăn gì cũng thấy ngon.”

“Chắc chắn không phải, tay nghề của anh giỏi thật mà.”

Phải biết là cái tên Cố Thừa Diệu kia, chưa từng đứng bếp bao giờ đâu.

Triệu Bách Xuyên cười: “Cô nể mặt tôi như vậy thì lần sau chắc tôi phải đem hết vốn liếng ra quá.”

“Ý của anh là, anh còn giấu tài đấy hả.”

“Thực sự là nguyên liệu có hạn, không nấu được món nào ngon hơn.” Triệu Bách Xuyên nghĩ một lúc: “Lần sau tôi sẽ nấu món Phật leo tường, đến lúc ấy cô nhớ đến thưởng thức nhé.”

“Anh đừng nói đùa” Diêu Hữu Thiên há hốc miệng, không thể tin nổi mà nhìn anh: “Anh mà biết nấu Phật leo tường à?”

“Lúc trước quay phim ở thành phố F, có duyên làm quen với một đầu bếp, dòng họ nhà ông ấy là đầu bếp trong cung đình. Lúc ấy tôi còn nhờ đoàn làm phim làm một bộ phóng sự về nhà ông ấy, tái hiện món Phật leo tường. Vì vậy ông rất cảm kích, dạy tôi cách nấu món đó. Nhưng tôi mới chỉ làm thử một lần thôi.”

“Giỏi quá.” Diêu Hữu Thiên đẩy vè hâm mộ: “Lần sau tôi nhất định sẽ đến trường quay của các anh tham quan một chuyến.”

“Được, đợi qua chuyện này tôi sẽ dắt cô đi.”

Diêu Hữu Thiên gật đầu, không cần fghix cũng biết mấy ngày này anh sẽ phải xử lý chuyện về vụ tin tức ấy.

Không cần biết Triệu Bách Xuyên sẽ thu dọn tin tức này thế nào, cũng không biết công ty của anh có tác dụng gì trong vụ việc này.

Nhưng có một chuyện mà Diêu Hữu Thiên khẳng định chắc chắn là Hiện giờ Triệu Bách Xuyên đã thông suốt rồi, anh nhất định sẽ xử lý êm thấm.

Như thế là đủ rồi.

Hai người lại nói về chuyện ẩm thực một hồi, giống như là hai người bạn lâu ngày không gặp, nói về những món ăn mà mình thích. Còn về vụ tin tức kia thì không nhắc đến một chữ.

.....

Làm bạn với Triệu Bách Xuyên khiến cô rất vui vì vậy lúc Diêu Hữu Thiên bước chân vào nhà tâm trạng vô cùng thoải mái. Thậm chí còn ngâm nga vài câu hát.

Cho đến lúc cô mở đèn phòng khách thì thấy Cố Thừa Diệu đang ngồi trên sofa với bộ mặt đầy u ám.

“Ấy? Anh ở nhà à? Sao không mở đèn lên?” Diêu Hữu Thiên liếc về phía nhà bếp một cái, nhà bếp đèn tối om, có thể thấy rõ là trong nhà chỉ có mỗi mình Cố Thừa Diệu.

“Di Tô về rồi à? Anh ăn cơm chưa?”

Cố Thừa Diệu ngồi yên không lên tiếng chỉ neho neho mắt, nhìn chăm chăm vào Diêu Hữu Thiên không chớp.

Ánh mắt ấy rất quen, Diêu Hữu Thiên lạnh hết cả sống lưng, Cố Thừa Diệu anh lại bị làm sao thế?

“Cô ăn cơm chưa?” Giọng nói của Cố Thừa Diệu rất khế, nếu không để ý thì sẽ không nghe thấy.

“Uhm.” Diêu Hữu Thiên trả lời còn khế hơn: “Anh chưa ăn cơm à? Di Tô hôm nay không đến sao?”

Cố Thừa Diệu vẫn không trả lời câu hỏi của cô, chỉ đứng dậy bước đến trước mặt cô.

“Ăn với ai?”

“Bố mẹ em.” Diêu Hữu Thiên hôm nay mới biết thì ra Triệu Bách Xuyên cũng sống ở khu biệt thự Lâm Phong.

Nhà họ Diêu cũng sống trong khu này, nhưng ở phía đông của khu ấy, còn nhà anh là ở phía tây.

“Thật không?” Cố Thừa Diệu cười cười, ý cười ấy không hề hiện lên trong ánh mắt.

Anh lấy điện thoại ra, lướt nhẹ trên mặt màn hình, quay về hướng Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên nhìn thấy trên màn hình điện thoại mà bức ảnh cô cùng Triệu Bách Xuyên bước xuống taxi.

Cố Thừa Diệu lướt nhẹ đầu ngón tay, một bức ảnh khác là cô cùng Triệu Bách Xuyên bước vào nhà anh ta.

Phản ứng đầu tiên của Diêu Hữu Thiên là: “Anh theo dõi em?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Không có chuyện gì hết

“Anh theo dõi em?”

Diêu Hữu Thiên vừa nói xong liền biết mình lỡ miệng.

Dựa vào sự kiêu ngạo của Cố Thừa Diệu sao có thể theo dõi cô được chứ?

Bốn bề im lặng, cô cúi gằm mặt nhìn chân mình.

Cô không nói dối, ba mẹ cũng sống ở biệt thự Lâm Phong, điều này cũng biết.

Ra khỏi nhà Triệu Bách Xuyên cô đến nhà ba mẹ vừa vặn là thời điểm bữa tối.

Mặc dù Diêu Hữu Thiên không đói nhưng quả thực là ăn cơm ở nhà rồi mới về.

Vì vậy lúc Cố Thừa Diệu hỏi cô mới trả lời như vậy.

Nhưng cô biết hiện giờ bản thân có giải thích như thế nào đi chăng nữa, Cố Thừa Diệu cũng không tin.

Đặt trường hợp là cô thì kho thấy những bức ảnh đó cô cũng không tin.

Cố Thừa Diệu mím chặt môi. Anh không lên tiếng, cặp mắt sắc lẹm như nhìn con mồi mà quét lên người cô.

Dường như không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào của cô.

Phòng khách rơi vào sự yên lặng ngột ngạt, Diêu Hữu Thiên bị ánh mắt Cố Thừa Diệu chiếu thẳng đến khó chịu.

“Cái đó, hôm nay em em quả thực đã gặp anh ta, cũng đến nhà anh ta, nhưng bọn em không có chuyện gì hết.”

Cố Thừa Diệu vẫn án binh bất động, vẫn dùng cặp mắt sắc lẹm ấy nhìn cô.

Trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ chính là cô đã nói dối anh.

Diêu Hữu Thiên vừa nói xong lập tức cảm thấy lời giải thích của mình không chút ích lợi gì.

Hoàn toàn không có tí tính thuyết phục nào, chỉ có giọng điệu nhấn mạnh thêm, muốn giải thích cho mình một lần nữa.

“Em nói rồi, em với anh ta không có gì hết.”

Khóe miệng của Cố Thừa Diệu hơi nhếch lên, nụ cười ấy đầy vẻ châm chọc.

Có thể thấy rõ là anh không hề tin lời cô nói.

Diêu Hữu Thiên không thể giải thích được, thấy anh không có bất kỳ động thái nào, cô mới đặt túi xuống, thay dép.

Xong xuôi cô lướt ngang Cố Thừa Diệu mà đi thẳng về phòng mình.

Cái gì cần giải thích cô đều đã nói hết, tin hay không là chuyện của anh.

Cánh tay bị kéo ngược lại rất chặt. Giấy tiếp theo cả người cô bị anh ép chặt lên tấm ván cửa.

“Lẽ nào cô không định nói cho tôi biết, hôm nay cô và Triệu Bách Xuyên đã làm những gì à?”

“Anh ta được đàn bà bao nuôi thì xem ra công phu cũng không tồi nhỉ, có thỏa mãn được cô không?”

“Lúc vào cửa còn ngâm nga hát, có vẻ như anh ta khiến cô rất sung sướng đấy chứ.”

Vung ra hàng loạt những câu hỏi ấy, khiến Diêu Hữu Thiên tròn tròn mắt.

“Anh đừng nói bừa, Bách Xuyên không hề được đàn bà bao nuôi. Những điều đó chỉ là lời đồn nhảm nhí.”

Diêu Hữu Thiên không ngờ Cố Thừa Diệu cũng chỉ là một người thiếu hiểu biết như vậy.

Trong ánh mắt u ám của Cố Thừa Diệu phát ra tia sáng, ánh mắt của anh ngày càng nguy hiểm.

“Không có à? Vậy cô nói cho tôi biết, tin nào mới là thật?”

Giọng điệu của anh rất nhẹ giống như là chỉ thoáng qua tai cô.

Nhưng sức lực anh dồn vào cánh tay đang siết tay cô kia, khiến cô đau nhói.

“Cố Thừa Diệu.” Tay cô bị siết rất khó chịu. Diêu Hữu Thiên theo bản năng ngo ngoáy: “Có chuyện gì thì nói cho tôi biết, anh có thể buông em ra trước không?”

“Cô nói đi.” Cố Thừa Diệu vẫn không buông tay, ngược lại anh siết cổ tay cô chặt hơn nữa: “Tôi đang nghe đây.”

“.....”

Cổ tay Diêu Hữu Thiên đau nhói, đối mặt với sự hung tợn trong ánh mắt của Cố Thừa Diệu, cô đột nhiên cảm thấy như mình đang quay lại thời điểm lúc mới kết hôn.

Cố Thừa Diệu cũng như thế này, thường dùng gương mặt lạnh lùng với cô giống như là cô thiếu nợ anh cả trăm ngàn vậy.

“Thực ra chỉ là hôm nay tâm trạng anh ấy không tốt, em nói chuyện cùng anh ấy mà thôi.”

“Ồ...” Cố Thừa Diệu gật đầu lia lịa, kéo dài âm cuối, nghe không ra ý tứ gì: “Tâm trạng anh ta không tốt? Cô nói chuyện cùng anh ta? Như vậy phải không?”

“.....” Lẽ ra Diêu Hữu Thiên nên gật đầu nhưng chỉ dơ ra đó bất động: “Cố Thừa Diệu, anh giận à?”

“Tại sao tôi phải giận?” Cố Thừa Diệu giảm bớt sức trên bàn tay: “Giận vợ tôi vượt rào à?”

“Em không có.” Hai chữ vượt rào nghiêm trọng quá: “Anh ấy là bạn của em, em chỉ là...”

“Bạn.” Cố Thừa Diệu bật cười, gật đầu lia lịa: “Tôi lại không hề biết cô thích lên giường với bạn đến vậy đấy. Quả nhiên là do tôi chưa thỏa mãn cô cho nên cô mới ra ngoài tìm người đàn ông khác phải không?”

Thật là đổ dầu vào lửa, cổ tay Diêu Hữu Thiên bị anh siết chặt cứng.

“Anh buông em ra.”

Xét về sức mạnh thì Diêu Hữu Thiên tuyệt đối không phải là đối thủ của Cố Thừa Diệu, cô hoàn toàn không vùng ra khỏi bàn tay của Cố Thừa Diệu.

Anh không lên tiếng chỉ nhìn chăm chăm vào Diêu Hữu Thiên, trong ánh mắt u ám ấy còn toát lên vẻ cướp đoạt của người đàn ông.

Cô lẽ ra phải tức giận về sự thô lỗ của anh, những lời định cãi lại hoàn toàn tan biến trong ánh sáng chói lòa ấy.

Anh vừa mới nói, vợ anh vượt rào, anh nói, anh chưa thỏa mãn cô?

Ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt còn kèm theo sự chịu đựng đau đớn nhưng hướng mắt không trốn chạy, nhìn thẳng vào Cố Thừa Diệu.

Anh thật sự có biết anh vừa nói gì và anh đang làm gì không?

Thái độ của anh hiện giờ giống như một đứa trẻ bị cướp mất đồ chơi vậy.

Rốt cuộc là Cố Thừa Diệu tức giận vì vật thuộc quyền sở hữu của anh không nghe lời hay là vì anh cũng để tâm, trong lòng anh có cô vì vậy mới tức giận?

Diêu Hữu Thiên không hiểu nhưng tình trạng ngay trước mắt chính là cơ hội tốt nhất để cô lấy được câu trả lời.

Cần môi, lý trí của cô tỉnh táo lại nhanh chóng.

Trong đầu không ngừng suy tính xem cô phải làm thế nào mới có thể đạt được mục đích của mình.

Cổ tay vẫn rất đau, cô không cần nhìn cũng biết chỗ đấy chắc chắn tím xanh lại rồi. Cũng chính trong nỗi đau ấy, cô dùng tốc độ nhanh nhất mà hành động.

Ngước mặt lên, cô đột nhiên bật cười. Trên gương mặt thanh lệ xuất hiện lên nét cười điểm lệ: Bây giờ anh mới biết, anh chưa thỏa mãn em sao?”

“Anh mặc dù là chồng em, nhưng anh không chịu thực hiện nghĩa vụ của mình, thì em chỉ còn cách tìm người khác giúp đỡ thôi, không được sao?”

Khóe miệng cô hơi nhếch lên, con người di chuyển qua lại, trong phòng khách sáng lên bất ngờ là vì nụ cười của cô.

Nụ cười ấy khiến Cố Thừa Diệu nhìn đến ngây người, càng khiến anh không thể cãi lại lời cô nói: “.....”

Mặc dù Cố Thừa Diệu giữ chặt tay Diêu Hữu Thiên lại ép chặt cô trên vách cửa không động đậy được.

Nhưng thật ra không hề định làm gì cô.

Anh chỉ biết hôm nay lúc anh nhận được hai bức ảnh kia vô cùng bất mãn. Càng không cần phải nói đằng sau hai bức ảnh đấy còn một bức ảnh nữa.

Đó chính là sau khi Diêu Hữu Thiên rời khỏi nhà Triệu Bách Xuyên, cái thái độ mà Triệu Bách Xuyên tiến cô kia.

Diêu Hữu Thiên nở nụ cười thỏa mãn, còn Triệu Bách Xuyên cả gương mặt rạn rở.....

Bộ dạng thỏa mãn như vậy cho dù anh không cần chính mắt nhìn thấy cũng đủ hiểu là đã có chuyện gì xảy ra.

Anh chỉ cần biết Diêu Hữu Thiên ở chung phòng với một người đàn ông đến mấy tiếng đồng hồ.

Anh chỉ cần biết Diêu Hữu Thiên là vợ anh, vợ anh.

Anh chỉ cần biết vợ anh bị người đàn ông khác nhìn trộm, mà suốt quá trình ấy cô rất hưởng thụ.

Trong cô họng có một ngọn lửa nuốt không trôi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra đốt cháy người khác.

Anh tin chắc chắn người anh yêu là Bạch yên Nhiên, anh chắc chắn sẽ không thích người phụ nữ trước mặt.

Cho dù thời gian này hai người sống rất vui vẻ nhưng với anh mà nói nó chỉ giống như những người bạn, nhiều hơn nữa là sống chung một cách hòa bình mà thôi.

Chắc chắn không thể tiến thêm một bước, anh còn đang đợi đến thời hạn người phụ nữ này sẽ ly hôn với anh.

Nhưng bây giờ anh nghe được những cô nói ra.

Cô nói, anh không thực hiện nghĩa vụ của người chồng, cô chưa thỏa mãn, vì vậy cô chỉ còn cách ra ngoài tìm người đàn ông khác.....

Lý trí trong thời khắc này bùng nổ, dục vọng sản sinh từ nụ hôn của anh và Diêu Hữu Thiên tại ban công ngày ấy vẫn luôn được đè nén.

Thì lúc này giống như đột nhiên trở thành một cái cớ.

Đúng vậy, anh là chồng cô, từ trước đến giờ anh chưa lúc nào biết ơn điểm này đến vậy.

Cúi đầu, trước khi lý trí anh kịp tỉnh táo thì anh đã làm hành động ấy.

Hành động có thể là trong mơ, có thể là ảo giác mà anh đã làm hàng ngàn vạn lần ấy.

Môi anh che phủ lấy môi cô.

Trong mắt Diêu Hữu Thiên lóe lên tia kinh ngạc, cô cảm nhận được sức lực trên bàn tay đang siết tay cô của anh thả lỏng, chuyển sang đỡ lấy cổ cô.

Tay của cô thuận thế đặt trên ngực anh: “Uhhmmmm.....”

Đây là cách khơi dậy dục vọng, cô đặt cược, đặt cược sự mãnh liệt vốn có trong xương cốt của người đàn ông.

Cô càng cự tuyệt thì người đàn ông lại càng ham muốn.

Sức lực đặt trên môi cô không hề giảm đi mà ngày càng tăng lên.

“Đừng...uhm uhm...” Cô muốn lên tiếng cự tuyệt nhưng toàn bộ đều bị anh nuốt trọn.

Sự phản kháng yếu ớt của cô đối với anh mà nói càng giống với trò chơi của người thợ săn.

Mà anh là người thợ săn còn cô là con mồi.

Cô thở dồn dập, mở miệng cố gắng hít thở, anh nhân cơ hội ấy mà cướp đoạt không khí của cô, đưa lưỡi vào sâu trong miệng cô.

Cô hít vội một hơi, lưỡi anh khuấy động trong miệng cô khiến cô hoàn toàn không thể lên tiếng.

Nhắm chặt mắt, bàn tay vốn đang đặt trên ngực anh chuyển sang vòng lên cổ anh.

Sự nghênh đón của cô là liều thuốc kích thích tốt nhất, sức trên môi anh mạnh hơn, gặm nhấm bờ môi cô đến đau nhói.

Hơi thở thơm ngọt trên người cô hòa quyện vào những gì trong trí nhớ.

Những cảnh tưởng bị lãng quên trong phòng anh vẫn luôn được đề nén thì nay lại trỗi dậy.

Anh còn nhớ rõ cô mặc váy ngủ ngoạ trong lòng anh như thế nào.

Anh còn nhớ rõ khuôn mặt đỏ ửng của cô khi được anh hôn.

Anh còn nhớ rõ trên người cô không mặc quần áo chỉ choàng chiếc khăn tắm dựa vào người anh thơm như thế nào.

Những ký ức ấy anh cho rằng mình đã quên hết nhưng lại không ngờ nó đã khắc sâu trong tâm trí anh rồi lúc này hiện lên rõ nét đến vậy.

Hơi thở ngày càng dồn dập, phần bụng dưới căng chặt, lưỡi anh ngày càng mạnh mẽ.

Tay anh bắt đầu di chuyển xuống dưới.

Chiếc áo khoác của cô bị anh cởi bỏ, rơi xuống chân nhưng không ai thèm để ý.

Tay anh mất kiểm soát cởi bỏ nút áo trên người cô.

Những chiếc nút ấy lúc này không hề phối hợp, cởi ra rất khó. Tay anh dùng sức giật mạnh toàn bộ nút trên áo sơ mi đứt phụt.

Làn da trước ngực cô chữ thê mà phơi bày tiếp xúc với không khí.

Cả người nóng lên, giờ đã vào thu, trời hơi lạnh nhưng hai người không hề cảm thấy điều đó.

Cổ Thừa Diệu lúc này càng gia tăng tốc độ cướp đoạt của anh, toàn bộ quần áo trên người nhanh chóng bay khỏi người cô.

Cô cảm nhận được lớp da lộ ra trong không khí tiếp xúc với lớp vải trên người anh, nhiệt độ cơ thể dần cao lên. Chân tay cô vô thức mà vòng lên cơ thể rắn chắc của anh.

Sự chào đón quá mức rõ ràng này khiến mắt Cổ Thừa Diệu vẫn đầy tia máu.

Lột bỏ lớp phòng bị cuối cùng trên người cô, anh cúi đầu ngậm lấy nơi mặn cảm ấy.

Sự hong tọng, lạnh lùng trong ánh mắt sớm đã tan biến.

Lúc này trong mắt Cổ Thừa Diệu chỉ còn lại sơ thể trắng muốt của Diêu Hữu Thiên.

Môi dịch chuyển dần xuống.

Tay bắt đầu lướt khắp người cô.

Sự nhiệt tình đốt cháy không gian trong phòng khách.

Cơ thể không ngừng nóng lên, nóng đến mức muốn đốt cháy hai người.

Cổ Thừa Diệu gấp gấp đến nỗi không kịp về phòng ngủ để thực hiện bước tiếp theo, ôm chặt lấy vòng eo Diêu Hữu Thiên.

Môi anh chưa từng rời người cô.

Ôm lấy cô đặt lên sofa, cơ thể đè lên người cô.....

Một đêm lẫn lộn không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Điên cuồng

Cả một đêm này, đối với Diêu Hữu Thiên mà nói là một cuộc trải nghiệm điên cuồng.

Cô đã từng thân mật với Cố Thừa Diệu không chỉ một lần.

Nhưng lần đầu là cô uống say bị người ta bỏ thuốc.

Lần thứ hai là anh uống say mà cô từ đầu đến cuối đều ở trong trạng thái bị anh cưỡng ép.

Những cảm giác ấy đều rất tệ.

Cô chưa từng có cảm giác như ngày hôm nay.

Cơ thể giống như không còn là của chính mình, được Cố Thừa Diệu nâng lên cao, không ngừng trôi dạt.

Có vài lần cô cho rằng mình sắp rơi xuống thì anh lại đưa cô lên tầng cao hơn.

Đến cuối cùng, cô gần như sợ anh, không ngừng xin tha.

“Đủ rồi, em không muốn nữa, dừng lại đi.”

“Dừng, Cố Thừa Diệu, anh dừng lại.”

“Em sắp chết rồi, anh đi ra đi, em không muốn nữa.”

“Cố Thừa Diệu, anh là đồ điên.”

Những lời nói này vang lên gần như cả một đêm, cuối cùng Diêu Hữu Thiên chỉ cảm thấy giọng mình khản đặc.

Nhưng người đàn ông bị bỏ đói lâu ngày lại mất lý trí kia sao có thể nghe lời cô chứ?

Đụng chạm hết lần này đến lần khác, lửa hoa đốt lên hết lần này đến lần khác.

Hai người dây dưa nguyên cả đêm.

Đến tận rạng sáng, cô gần như ngất đi dưới động tác của anh, anh mới tha cho cô.

Cánh tay rộng lớn bao bọc lấy cô, cùng cô chìm vào giấc ngủ.

.....

Cố Thừa Diệu rất lâu rồi chưa từng ngủ thoải mái đến vậy.

Cả người cảm giác thoải mái sau khi phóng túng, dục vọng bị đè nén lâu ngày được thỏa mãn.

Anh ngủ rất sâu đến khi tiếng chuông điện thoại đánh thức anh.

Mắt không mở lên, đưa tay tìm điện thoại theo bản năng.

“A lô.”

“Cố tổng, còn nửa tiếng nữa sẽ đến giờ hẹn với tổng giám đốc Giang Ninh, hiện giờ anh đang ở đâu?”

Tổng giám đốc Giang Ninh?

Cố Thừa Diệu xoay người, bàn tay chạm vào vật mềm mịn.

Anh cố gắng mở mắt.

“Cậu nói gì?”

“Cố tổng, còn nửa tiếng nữa là đến giờ hẹn với tổng giám đốc Giang Ninh, những dữ liệu anh cần đều đã được chuẩn bị xong, hiện giờ anh đang ở đâu?”

Dường như cảm nhận được giọng điệu của sếp không vui vẻ gì mấy, Tiểu Mã giật thót mình, lẽ nào anh lại vừa làm hỏng chuyện vui gì của sếp rồi?

“.....”

Im lặng, Cố Thừa Diệu nhìn chằm chằm vào cơ thể yếu đuối trên giường, không trả lời Tiểu Mã.

“Cố tổng?”

Nếu Cố tổng còn không đến công ty thì sẽ trễ mất: “Tam thiếu?”

“Tôi đến ngay.” Trước khi Tiểu Mã lên tiếng Cố Thừa Diệu đã ngắt điện thoại.

Ngồi thẳng người dậy, ánh mắt chưa từng rời khỏi cơ thể Diêu Hữu Thiên.

Theo động tác đứng dậy của anh, chiếc chăn che trên người họ cũng rơi xuống đất.

Lộ ra cơ thể trắng muốt của cô, mà lúc này trên người cô đầy rẫy vết hôn, còn có cả vết tay.

Vai, ngực, bụng, đùi.

Còn có nơi bí mật của cô, nơi ấy hơi sưng đỏ, cả sự hỗn loạn trên giường cũng đang nhắc nhở anh.

Đêm qua anh đã điên cuồng đến mức nào.

Nuốt nước bọt, Cố Thừa Diệu nheo mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Trong đầu trống rỗng mất vài phút, tại sao sự việc lại biến thành thế này?

Anh chỉ còn nhớ bắt đầu từ lúc anh nhìn thấy những bức ảnh kia thì cả người đều thay đổi.

Giống như đồ chơi của chính mình bị người khác cướp mất, càng giống đồ của mình bị người ta dòm ngó.

Không cần biết là như thế nào đi nữa cảm giác đều rất tồi tệ.

Mà anh cũng rất ghét cảm giác này. Quan trọng hơn là Diêu Hữu Thiên vừa về đến nhà, anh hỏi cô đã ở đâu cô lại nói dối anh.

Con giận của anh cũng bộc phát từ lúc ấy.

Người phụ nữ này, vì người đàn ông khác mà nói dối anh.

Điều đầu tiên mà anh nghĩ đến không có gì khác mà chính là câu nói Diêu Hữu Thiên thì thậm ngày cô bị sốt: “Em thích anh.”

Đúng vậy, người cô ấy thích không phải là mình sao?

Nếu cô ấy thích mình vậy tại sao lại có thể đến nhà người ta rồi thân mật với người đàn ông khác như thế chứ?

Anh dường như không thể khống chế cơn giận của mình, thậm chí anh còn kích động đến mức muốn bóp chết Diêu Hữu Thiên, như vậy cô sẽ không ở bên cạnh người đàn ông khác nữa.

Nhưng anh không làm được.

Thậm chí anh còn chẳng biết phải làm thế nào với Diêu Hữu Thiên.

Ngay trong lúc anh còn rất hỗn loạn thì cô lại nói: “Chính vì anh không thỏa mãn được em, em mới đi tìm người khác.”

Tất cả những tiết tấu của lý trí hoàn toàn sụp đổ, trong đầu anh chỉ còn duy nhất một ý nghĩ đó là thỏa mãn người phụ nữ này.

Có phải chỉ cần anh thỏa mãn cô, thì cô sẽ không đi tìm người đàn ông khác nữa đúng không?

Ý nghĩ ấy đánh bại tất cả, tiếp theo đó là sự việc rơi vào mắt kiểm soát.

Anh kích động giống như một chàng thiếu niên mới lớn. Thậm chí anh đã muốn cô hết lần này đến lần khác.

Từ phòng khách đến phòng ngủ, từ phòng ngủ đến nhà tắm.

Bọn họ đã làm bao nhiêu lần? Năm lần? Hay là sáu lần?

Anh chẳng còn nhớ rõ, anh chỉ biết anh đã cướp đoạt trên người cô suốt một đêm, không ngừng ham muốn.

Không ngừng chứng minh năng lực của mình cho cô thấy, anh có thể thỏa mãn cô.

Không cần tìm người đàn ông khác, anh hoàn toàn có thể đáp ứng. Sự điên cuồng đến vậy, kích thích đến vậy.

Cho dù là lần trước bị người ta bỏ thuốc cũng không làm được như tối qua.

Cả người không còn sức lực, Cố Thừa Diệu đưa tay day day hai bên thái dương.

Nhanh chóng bước xuống giường. Cố Thừa Diệu vào phòng tắm rửa mặt, lúc đứng dưới vòi hoa sen, ánh mắt đảo qua bồn tắm.

Anh vẫn chưa quên tối qua lần cuối cùng là ở trong phòng tắm.

Cơ thể của Diêu Hữu Thiên bị anh gấp lại góc 90 độ, còn anh ở đằng sau cô ra vào không ngừng. ...

Stop, gạt hết dòng suy tưởng vô bờ bến kia. Cố Thừa Diệu nhìn phần thân dưới của mình dường như lại bắt đầu có hiện tượng trở dậy.

Chỉ cần nhớ đến Diêu Hữu Thiên mà anh đã như thế này, nếu cô còn xuất hiện với dáng vẻ ấy lần nữa thì anh sẽ thế nào?

Anh không dám nghĩ đến.

Ý chí của anh từ lúc nào mà đã yếu ớt như vậy?

Cố Thừa Diệu gần như là chạy trốn khỏi nhà. Thậm chí còn không thèm quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của dì Tô.

Diễn biến ngày càng mất kiểm soát.

.....

Diêu Hữu Thiên nằm mơ cũng không thể ngờ được, trong trí tưởng tượng của cô hai người sau khi trải qua màn ám áp ấy thì sẽ đối diện, ở bên nhau như thế nào.

Tỉnh dậy từ trong giấc mơ ngọt ngào, người yêu cô sẽ ôm chặt lấy cô, hỏi cô cảm giác ra sao, nhưng buổi sáng tốt đẹp mỹ mãn ấy lại biến thành ra thế này.

Khi cô tỉnh dậy, đối mặt với cô là cơ thể đau nhức và căn phòng không một bóng người.

Sự điên cuồng, kiêu mỹ đêm qua giống như chỉ là sự ảo tưởng của cô mà thôi.

Người đàn ông rong ruổi điên cuồng trên người cô tối qua sau khi tỉnh lại đã chạy mất chả thấy cái bóng.

Cô mở mắt, nhìn lên trần nhà.

Cảm giác của cơ thể cùng với khung cảnh mà cô đang nhìn thấy đã nhắc nhở cô rằng đó không phải là mơ.

Tất cả những gì xảy ra ngày hôm qua đều là thật, cô thực sự đã làm chuyện đó với Cố Thừa Diệu một lần nữa.

Mặc dù là do bị cô chọc giận khiến anh mất lý trí.

Nhưng cô tưởng rằng ít ra trong lòng anh cũng có cô. Nếu không sao lại bị lời nói của cô chọc giận chứ?

Thêm vào đó lại còn tức giận vì cô ở cạnh người đàn ông khác nữa.

Cả người nhức mỏi vô cùng, cũng hơi đau.

Đương nhiên, tối qua cô cũng rất vui vẻ.

Cô thừa nhận trong quá trình đó cô cũng rất hưởng thụ.

Nhưng tất cả những điều đó không bao gồm sự rời bỏ vô trách nhiệm của Cố Thừa Diệu, giống hệt lần trước vậy.

Có phải đối với anh mà nói mỗi lần làm chuyện đó xong anh đều không dám đối mặt với cô?

Mất chua xót hơi ướt. Đột nhiên cô thấy rất tủi thân, vô cùng tủi thân.

Chóp mắt không ngừng để đè nén cảm giác ấy xuống.

Một lúc lâu sau cuối cùng Diêu Hữu Thiên cũng ngồi dậy.

Cô nên sớm biết rằng trong lòng người đàn ông ấy không có cô.

Sao anh có thể đối xử với cô như người yêu được, cướp đoạt cô xong còn tặng cô một nụ hôn để cô yên lòng chứ?

Nhìn tấm hình đặt ở đầu giường Cố Thừa Diệu, Diêu Hữu Thiên nheo mắt.

Cô đang đau buồn cái nỗi gì?

Anh chạm vào cô lần này không hề say, cũng không bị người ta bỏ thuốc.

Anh làm chuyện đó với cô trong lúc hoàn toàn tỉnh táo. Cô ngược lại muốn xem thử anh sẽ đưa ra lý do gì.

Cố Thừa Diệu, anh đợi chịu trách nhiệm với em đi.

Lần này anh chắc chắn chạy không thoát đâu.

.....

“Cái báo cáo kiểu gì thế này? Các người làm việc kiểu gì thế hả?” Cố Thừa Diệu ném mạnh xấp chứng từ trước mặt giám đốc phụ trách: “Bên trên có hai con số bị sai, loại sai phạm nhỏ nhất đến vậy mà các anh cũng phạm phải à? Cút về làm lại.”

Nhìn về người giám đốc khác, cầm xấp chứng từ trên bàn ném sang: “Dự tính bị vượt quá mức? Việc này anh cũng phải đến hỏi tôi sao? Anh không biết tự tìm cách xử lý à? Vượt quá dự tính thì tự tìm cách, tìm không ra cách thì cút. Cố Thị không nuôi đám phế vật vô dụng.”

Hai người giám đốc sợ đến mức muốn khóc, tay chân luống cuống nhặt chứng từ lên rồi âm thầm chạy mất.

Tiểu Mã từ xa đã nghe thấy tiếng quát tháo, rụt rụt cổ, đột nhiên nổi lên kích động muốn nghỉ việc.

Lấy can đảm gõ cửa, anh đưa đầu vào nghe ngóng thử: “Cố tổng, có người tìm anh.”

“Nếu chưa có lịch hẹn thì không gặp ai hết.”

“Cô ấy nói cô ấy là bạn của cô Bạch.”

“.....” Cố Thừa Diệu vốn định để Tiểu Mã cút ra ngoài nhưng nghẹn lại, phát tay: “Co cô ấy vào.”

“Tam thiếu.” Luna dướn dẹo bước vào, đường cong cơ thể được bọc lộ hoàn hảo.

Cô mặc một chiếc váy liền cổ chữ V, bên ngoài khoác thêm chiếc áo cùng màu.

Nút áo trên chiếc áo khoác không đóng lại, chiếc cổ áo chữ V sâu hút rất dễ thấy được rãnh ngực của cô một cách rõ ràng.

“Có việc gì?” Ngọn lửa của Cố Thừa Diệu vừa rồi cũng trút hết lên hai người giám đốc kia gần hết, nhưng lúc này nhìn thấy Luna anh lại nhớ đến một chuyện.

Người anh yêu là Bạch Yên Nhiên, nhưng hôm qua anh đánh mất lý trí chạm Diêu Hữu Thiên.

Anh phản bội Yên Nhiên, anh không thể tha thứ cho mình.

Sự xuất hiện của Luna lại nhắc nhở anh, anh đã phạm phải sai lầm gì.

Anh là người đàn ông phụ tình.

Tâm trạng tồi tệ, ngữ điệu cũng vì thế mà không vui vẻ gì.

“Tôi, tôi không phải đến làm phiền anh đâu?” Trên gương mặt kiêu diễm của Luna toát lên sự mất tự nhiên, cố ý cúi thấp đầu, sợ sệt nhìn Cố Thừa Diệu: “Hay để lần sau vậy.”

“Không cần.” Cố Thừa Diệu chặn ngang lời cô, lần đầu tiên không còn kiên nhẫn mà hỏi mục đích mà Luna xuất hiện.

“Tôi đến để cảm ơn anh.” Lúc Luna nói chuyện, còn không quên chớp chớp mắt, cô vẫn rất tự tin với ánh mắt quyền rũ của mình.

Nhưng nếu người đối diện là Cố Thừa Diệu thì cô làm như vậy cũng vô dụng.

“Tam thiếu, tôi đã được tuyển vào công ty điện ảnh Ngự Tĩnh, dooognf thời trong bộ phim họ đang quay ở thành phố Y tôi cũng được nhận vai, đây đều là sự giúp đỡ của tam thiếu. Cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo, chỉ là tiện tay thôi.” Cố Thừa Diệu mặt không cảm xúc ngồi bất động, cũng không có ý động lòng trước lời nói của Luna.

“Việc anh tiện tay giúp đỡ đối với tôi mà nói là đại ơn đại nghĩa.” Luna cắn môi chớp chớp mắt: “Thật ra hôm nay tôi còn có đồ muốn đưa cho anh.”

Đặt hai tấm thiệp lên trên mặt bàn làm việc.

“Đây là hai tấm tôi nhận được gần đây nhất, vì thời gian trước bạn đóng phim không về Bắc Đô, mấy ngày trước đến công ty ký hợp đồng có về nhà ở

Bắc Đô một lần mới thấy có thư của Yên Nhiên. Vì vậy hôm nay liền mang đến cho anh.”

“Đề ở đó đi.” Phản ứng bất thường của Cố Thừa Diệu hoàn toàn khác với sự gấp gáp khi nhận được tẩm thiếp vào lần trước.

Hành động đó khiến Luna nhìn vào anh lần nữa, trong lòng hơi khó hiểu.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, Cố Thừa Diệu cầm tẩm thiếp lên không xem liền mà nhìn Luna: “Cô còn chuyện gì cần tôi giúp không?”

“Không có, không có.” Luna phát phát tay: “Tôi đã rất cảm ơn tam thiếu rồi. Tam thiếu nếu anh bận thì tôi về trước đây. Nếu sau này Yên Nhiên gửi thiếp cho tôi thì tôi lại đưa cho anh nhé.”

Cố Thừa Diệu không lên tiếng, không từ chối cũng không đồng ý.

Dáng vẻ kỳ lạ ấy khiến Luna thắc mắc. Nhớ đến vẻ mặt không vui vẻ gì của hai người giám đốc lúc mới vào cửa, đoán là có chuyện bức mình trong công việc.

Mà một người phụ nữ thông minh thì sẽ không nên hỏi những câu không được hỏi.

Nghĩ thông suốt, nở nụ cười dịu dàng, uốn éo người rồi đi.

Cửa phòng làm việc được người ta đóng lại lần nữa, Cố Thừa Diệu nhìn hình trên tẩm thiếp, không lật xem mặt sau mà lại đặt xuống.

Đứng dậy bước đến trước cửa sổ sát đất, tâm trạng hỗn loạn chưa từng có.

Yên Nhiên, anh xin lỗi em, anh phản bội em, anh lại dám làm chuyện phản bội em trong lúc tinh thần tỉnh táo.

Em sẽ tha thứ cho anh chứ?

Sẽ chứ?

Bản thân anh còn không thể tha thứ cho mình chứ đừng nói đến Yên Nhiên.

Nhưng cho dù anh ra sức chống cự thì tất cả những gì xảy ra tới hôm qua cứ mãi hiện lên không ngừng trong đầu anh như một bộ phim quay chậm.

Nụ cười của Diêu Hữu Thiên, sự khiêu khích của Diêu Hữu Thiên.

Sự quyến rũ của Diêu Hữu Thiên, sự kháng cự của Diêu Hữu Thiên.

Phản ứng nhiệt tình của Diêu Hữu Thiên trên giường, còn cả tiếng khóc cầu xin ní non của cô.

Thậm chí cô bị anh cướp đoạt đến mất hết sức lực, bộ dạng ngất đi dưới thân anh.

Đều hiện lên rõ mồn một.

Anh dường như dùng tâm trạng hồi tưởng lại dư vị mà tua đi tua lại màn kịch liệt tối ngày hôm qua.

Nắm đấm đập mạnh lên tấm kính cường lực, Cố Thừa Diệu thở hắt ra, đặt trán lên trên tấm kính.

Hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, thậm chí anh còn không biết cửa phòng được mở ra.

“Xem ra tôi đến không đúng lúc rồi, tâm trạng của cậu không tốt, hay là để lần sau tôi đến vậy?”

Thương Mạc Diệu vắt chéo một chân đứng tựa cửa, hai tay đút vào túi quần, giọng điệu cười nhạo.

Cố Thừa Diệu quay phắt người lại, giật mình nhìn thấy Thương Mạc Viễn.

“Cậu đến đây làm gì?”

“Người hợp tác chạy mất tích, vứt công ty lại cho một mình tôi xử lý, tôi cũng phải đến hỏi một câu chứ nhỉ?”

Thương Mạc Viễn là một thiên tài thiết kế, về phương diện thiết kế kiến trúc có sự am hiểu và phong cách thiết kế rất đặc biệt. Còn chưa tốt nghiệp đại học đã được Cố Thừa Diệu thuyết phục cùng hợp tác mở công ty GC.

Từ sau khi Cố Thừa Diệu đến thành phố Y, GC ở Bắc Đô chỉ còn lại Thương Mạc Viễn xử lý tất cả mọi việc.

“Tên khốn này.” Cố Thừa Diệu bước về phía trước, dùng sức đấm anh ta một cái rồi mới ôm lấy anh, nét mặt hiện lên ý đùa giỡn.

“Tôi mời cậu đến mấy lần cậu đều không chịu, còn nói gì đến việc tìm tôi hỏi một câu?”

“Vậy cậu có chào đón tôi không?”

“Chào đón, đương nhiên chào đón cậu.” Cố Thừa Diệu gấp lại bạn thân, tạm thời vớt chuyện của mình sang một bên: “Đi nào, hôm nay tôi khao, để cậu trải nghiệm sự khác biệt với Bắc Đô.”

“Đợi mỗi câu này của cậu thôi.”

Thương Mạc Viễn cười, vỗ mạnh lên vai Cố Thừa Diệu, hai người cùng nhau ra khỏi công ty.

.....

Diêu Hữu Thiên hôm nay cật lực kiểm chế hết nguyên một ngày mới không tự gọi điện thoại cho Cố Thừa Diệu.

Cô không muốn anh cảm giác mình giống như một người phụ nữ hay trách móc, càng không muốn anh thấy mình quan trọng trong tim cô biết nhường nào.

Cô có sự kiêu ngạo của cô, cô đang đợi, đợi Cố Thừa Diệu về nhà, sau đó nói chuyện tử tế với anh về chuyện ngày hôm qua.

Nhưng cô đã thất vọng.

Trong người không được khỏe nên cô cũng xin nghỉ không đến công ty, việc này còn làm Diêu Đại Phát và Tuyên Tĩnh Ngôn lo lắng. Hai người còn đến nhà thăm cô, rồi ăn bữa cơm trưa mới về.

Nguyên ngày nay Cố Thừa Diệu không hề gọi cho cô, ngay cả một cái tin nhắn cũng không có.

Di Tô đã sớm nấu xong cơm tối nhưng không ai ăn.

Cô ngồi trên bàn ăn nhìn vào chỗ ngồi vắng bóng người, nhắm mắt.

Dưới ánh mắt hiếu kỳ của di Tô mà ăn hết bữa tối, sau đó về phòng nghỉ ngơi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khi chiếc kim đồng hồ trên tường chỉ vào 11 giờ thì Diêu Hữu Thiên bỏ cuộc.

Cả đêm hôm qua cô ngủ không ngon vì thế mà nay cô đem theo thất vọng mà chìm vào giấc ngủ, cả đêm này cô chìm trong ác mộng không ngừng.

Buổi sáng tỉnh dậy, việc đầu tiên là Diêu Hữu Thiên đi gõ cửa phòng Cố Thừa Diệu.

Cửa không khóa, đẩy cửa bước vào, bên trong không một bóng người.

Trên giường ngăn nắp không hề có dấu vết đã có người ngủ, điều này nói cho cô biết tối qua Cố Thừa Diệu không về nhà.

Sự kiên định trong lòng cũng vì thế mà mất đi từng chút từng chút một.

Diêu Hữu Thiên đột nhiên bật cười.

Thì ra cho dù cô quyến rũ anh làm chuyện đó xong, cũng không thể thay đổi được điều gì hết.

Trái tim của người đàn ông ấy còn cứng rắn hơn sắt đá, lạnh giá hơn băng tuyết.

Cô không nên có ảo tưởng về anh.

Cô rốt cuộc là kiên trì vì cái gì?

Chỉ vì ơn cứu mạng cô một lần đó hay sao? Hay lúc Cố Thừa Diệu cống cô đã sản sinh sự động lòng không nên cô?

Nhưng nếu người khiến cô động lòng trong tim đã có người khác, vậy thì cô có nên tiếp tục không?

Có nên tiếp tục không?

.....

Hết chương 132.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm

Editor: Xám

Trong phòng bao của quán bar, Cố Thừa Diệu đặt chiếc ly trên tay xuống, nhìn Thương Mạc Viễn trước mặt với vẻ mặt kinh ngạc: "Cậu nói đùa đúng không?"

"Cậu thấy bộ dạng tôi có giống như nói đùa không?" Thương Mạc Viễn giơ tay mình lên, hươ hươ mu bàn tay với Cố Thừa Diệu, động tác này khiến anh có thể nhìn thấy rõ ràng chiếc nhẫn kim cương kiểu nam trên tay anh ấy.

"Nhãi con cậu." Cố Thừa Diệu dùng sức đâm anh một cái, trên mặt có chút trêu chọc: "Lần trước quay về Bắc Đô không nghe thấy cậu tiết lộ chút tin tức nào, vừa quay người đã lấy được cả giấy chứng nhận rồi, tốc độ nhanh quá đấy."

Thương Mạc Viễn cũng không ngờ, nhanh như vậy mình đã kết hôn rồi: "Chúng tôi nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm, lần thứ ba gặp mặt đã quyết định phải kết hôn. Cậu nói có nhanh không?"

Cố Thừa Diệu hoàn toàn cạn lời, cũng đã hợp tác với Thương Mạc Viễn vài năm rồi, đây thật sự là lần đầu tiên anh biết thì ra anh ấy thuộc trường phái kích động.

Trước đây Thương Mạc Viễn chuyên tâm về đồ họa, làm thiết kế, những chuyện khác đều không đặt ở trong lòng. Giây phút có máu có thịt giống người như hôm nay thật sự không nhiều.

"Cậu không cảm thấy kết hôn thế này quá mạo hiểm sao?"

"Không cảm thấy." Thương Mạc Viễn cũng là lần đầu tiên có cảm giác như vậy: "Cậu nhất định sẽ không tin đâu, sau lần đầu tiên tôi và cô ấy gặp mặt, trong đầu tôi toàn là cô ấy. Kể cả bây giờ cũng vậy. Mỗi ngày ngoài công việc, ăn cơm đi ngủ, tất cả thời gian dùng để nhớ cô ấy."

Cái này thì quá điên cuồng rồi.

Cố Thừa Diệu tự nhận không có lúc như vậy, nhưng vào lúc này trong đầu lại đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Diêu Hữu Thiên.

Vào lúc khuôn mặt tươi cười thanh lệ xuất trần kia chợt hiện lên trong đầu anh, cả người anh đều cảm thấy không thoải mái.

Không chút nghĩ ngợi nói sang chuyện khác, dời bóng người trong đầu mình đi.

"Chính vì nguyên nhân này, cho nên cậu đã kích động quyết định hôn nhân ư?"

"Đương nhiên." Thương Mạc Viễn gật đầu, anh thừa nhận anh thật sự vì kích động nhất thời mà cưới chui, nhưng anh lại không hối hận chút nào với kết quả này: "Cậu cũng từng có người yêu rồi, hẳn là cậu có thể cảm nhận được điều này, chỉ cần không nhìn thấy đối phương thì lúc nào trong lòng cũng nhớ đến đối phương. Nếu tôi đã xác định là cô ấy, đương nhiên muốn dùng tốc độ nhanh nhất để giữ cô ấy rồi."

Không nhìn thấy đối phương thì lúc nào cũng nhớ đến đối phương ——

Cố Thừa Diệu lại ngẩn ra, người gần đây lúc nào anh cũng nhớ tới, rõ ràng là ——

Không đúng, ý nghĩ đó vừa hiện lên, đã bị anh nén xuống.

Trên bàn ở văn phòng làm việc của anh, vẫn đặt tấm bưu thiếp của Bạch Yên Nhiên mà Luna đưa đến.

Phía trên có tin tức của cô, nhưng lại là lần đầu tiên anh không nhìn ngay.

Không biết tại sao Cố Thừa Diệu lại hơi chột dạ.

Dáng vẻ anh có chút khác thường, khiến Thương Mạc Viễn đột nhiên nhớ ra chuyện nào đó.

"Xin lỗi. Tôi vừa mới kết hôn, quá hưng phấn rồi." Anh quên mất, hôn nhân của Cố Thừa Diệu được xây dựng trên sự không tình nguyện của anh.

Thương Mạc Viễn biết tình cảm của Cố Thừa Diệu với Bạch Yên Nhiên, phải biết rằng Bạch Yên Nhiên đến phòng làm việc của GC không ít.

Nhưng cuối cùng lại cưới một người phụ nữ khác.

Cố Thừa Diệu lắc đầu, không hề để ý đến sự luống cuống của Thương Mạc Viễn, anh chỉ hơi khó hiểu nhìn Thương Mạc Viễn.

Bởi vì lúc hôn vốn ban đầu, thật ra cũng có nhân viên nữ tỏ ra thân mật với Thương Mạc Viễn, có điều anh đều từ chối.

Anh nhớ lúc đó anh ấy nói mình có người yêu mến từ nhỏ rồi, anh muốn đợi cô bé ấy trưởng thành.

Mà bây giờ mới vài năm, anh ấy đã buông bỏ rồi sao?

"Cậu, không chờ cô em gái mà cậu nói nữa sao?" Lúc Cố Thừa Diệu hỏi những lời này, đã rót cho Thương Mạc Viễn một ly rượu.

Trong mắt có cảm xúc mà bản thân anh cũng không hiểu rõ.

Cơ thể Thương Mạc Viễn hơi cứng đờ, cũng chỉ trong thoáng chốc, bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó cười: "Tôi nghĩ là tôi có thể chờ cô ấy mãi, về sau mới biết là không phải. Có một số tình cảm cậu cho rằng mất đi sẽ chết, thật ra cậu sẽ không chết, chỉ là không vui thôi."

Lại rót cho mình một ly rượu, Thương Mạc Viễn đột nhiên nở nụ cười: "Thật ra trên thế giới này, không phải không thể thiếu đi ai đó. Thiếu đi ai, trái đất đều quay như thế."

"Vậy cậu ——" đã buông bỏ rồi sao?

"Vừa hay mấy hôm nay cô ấy đến thành phố Y có chút việc, lần này tôi đến, chính là để nói rõ với cô ấy."

Anh đã kết hôn rồi, không thể tiếp tục với người đó nữa.

Cố Thừa Diệu im lặng, anh không biết phải nói gì mới bình thường nhất. Bất ngờ bà vai bị Thương Mạc Viễn vỗ một cái.

"Hôm nay ăn cơm, cậu không gọi vợ cậu đến cùng. Các cậu vẫn ổn chứ?"

Cố Thừa Diệu nghĩ đến Diêu Hữu Thiên, hình như quan hệ giữa bọn họ không thể dùng ba chữ kia để hình dung được?

Ổn ư? Không ổn chút nào.

Không ổn ư? Nhưng bọn họ là vợ chồng, hơn nữa đã xảy ra quan hệ thân mật nhất vào tối hôm qua.

Mà bây giờ anh lại giống như Thương Mạc Viễn nói, trong đầu đều là cô.

Cố Thừa Diệu bung ly rượu lên, lại bắt đầu điên cuồng uống rượu một lần nữa.

.....

Diêu Hữu Thiên không vương mắc lâu, đã đến công ty, việc của cô rất nhiều.

Một vùng nhỏ khai phá trước công ty Chính Phát đã được xây dựng, chuẩn bị bắt đầu giao dịch.

Bộ phận quan hệ xã hội của công ty đã quyết định tìm một minh tinh để đại diện phát ngôn.

Diêu Hữu Thiên gần như không nghĩ nhiều đã quyết định mời Triệu Bách Xuyên.

Bản thân anh chính là người của thành phố Y, nhà lầu hào hoa tráng lệ rất hợp với phong cách của anh.

Hôm nay Diêu Hữu Thiên cố tình để ý đến báo chí một chút. Cuối cùng công ty điện ảnh Ngự Tĩnh đã làm rõ chuyện rồi.

Người phụ nữ bí mật gặp gỡ Triệu Bách Xuyên chỉ là chị gái của anh, bởi vì đáng đáp hai người không nhau giống lắm, cho nên không thường xuyên ở cùng nhau.

Mà Triệu Bách Xuyên cũng tự mình tham gia buổi họp báo, người đại diện của anh gửi ra lời tuyên bố đặc biệt.

Triệu Bách Xuyên xuất thân từ đào tạo chính quy, những bộ phim từng tham gia đều được khen ngợi và ăn khách.

Được xưng tụng là Nhân Khí Thiên Vương, sao có thể dựa vào nguyên tắc ngầm để lên ngôi chứ?

Nhìn tin tức ngày hôm qua, Diêu Hữu Thiên tin nguy cơ lần này của Triệu Bách Xuyên đã xem như giải quyết được rồi.

Trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, người như Triệu Bách Xuyên vĩnh viễn biết được bản thân mình cần gì, làm gì vào lúc nào.

Qua tin tức ngày hôm qua, danh tiếng của Triệu Bách Xuyên không suy giảm mà lại tăng lên.

Nếu ngôi nhà lầu hào hoa tráng lệ có thể mời được Triệu Bách Xuyên, tin rằng càng hay hơn.

Cố ý gọi điện thoại cho Triệu Bách Xuyên, nhưng người nghe lại là người đại diện của anh.

Đối phương nói phải xem lịch trình, chi tiết cụ thể, để bộ phận quan hệ xã hội liên hệ với đối phương.

Cúp điện thoại, Diêu Hữu Thiên cất tờ báo đi, lúc này mới phát hiện ra một bản tin khác trên báo.

Người con trai trưởng Chiến Tiên của nhà họ Chiến đã tỉnh lại ở phòng ICU*, chính miệng chỉ chứng cứ cho cảnh sát, người đâm vào anh ta là Chiến Li.

*phòng ICU: phòng hồi sức cấp cứu.

Gấp tờ báo lại, Diêu Hữu Thiên không hề đặt bản tin kia vào trong lòng.

Người thật sự lái xe đâm vào anh mình giống như Chiến Li, hình như cũng không có gì đáng để cô kinh ngạc.

Trong lòng hoàn toàn không quan tâm chuyện này, mãi đến khi ——

Diêu Hữu Thiên đi ra từ toilet, đang định quay về văn phòng của mình, ở chỗ rẽ, đột nhiên bị người ta dùng sức kéo vào sau một cánh cửa.

Đó là nơi công ty dùng để cất vật linh tinh, bên trong không bật đèn hoàn toàn tối om.

Trong bóng tối Diêu Hữu Thiên không thấy rõ khuôn mặt của đối phương, nhưng bắt đầu nghĩ làm thế nào để thoát thân.

Cô vừa định vùng vẫy, một giọng nói quen thuộc vang lên: "Đừng động đây, là tôi."

Lúc đối phương nói, đã bật đèn của phòng kho lên.

Lúc này Diêu Hữu Thiên mới nhìn rõ, người đứng trước mặt cô lại là Chiến Li.

"Là anh?" Nhìn Chiến Li trước mặt hình như không được ổn lắm.

Quần áo của anh ta xem như là sạch sẽ, chỉ có một vài nếp nhăn. Tóc tai hơn rồi, trong mắt hiện ra tia máu đỏ, cằm cũng lún phún râu đen.

"Tại sao anh lại ở trong này?"

Nhớ đến bản tin nhìn thấy lúc trước, sắc mặt Diêu Hữu Thiên thay đổi rất rõ: "Anh, bây giờ anh là tội phạm bỏ trốn phải không?"

Cô lấy điện thoại ra định báo cảnh sát, nhưng Chiến Li nhanh hơn một bước đã cướp lấy điện thoại của cô, tay kia đưa ra, bắt lấy, chuyển đi.

Cơ thể Diêu Hữu Thiên bị anh ta đè trên cánh cửa.

"Em muốn báo cảnh sát sao? Em cho rằng, người lái xe đâm vào tên đàn độn đó là tôi?"

"Chính miệng anh ta xác nhận, lẽ nào còn sai sao?" Loại tiết mục nhà giàu tranh tài sản này giống với cung đấu đã xem trước đây, không phải anh chết thì là tôi sống.

Đều không vừa mắt đối phương, đối phương chết rồi, tất cả tài sản còn lại thuộc về anh ta.

Chiến Li làm ra chuyện như vậy, không phải rất bình thường sao?

"Em ——" Chiến Li nghiêng răng cực kỳ căm tức, sức lực trên tay tăng thêm một chút: "Em đúng là không tin tưởng tôi chút nào."

"Nói đúng lắm, anh lại không là gì của tôi, tôi phải tin anh làm gì?" Sự tín nhiệm của cô chỉ dành cho bạn bè.

Ví dụ như Triệu Bách Xuyên, cô hoàn toàn tin anh chắc chắn không thể dựa vào sự bao nuôi của phụ nữ.

Người trước mặt nhất định là ngoại lệ.

Về mặt Chiến Li phần hận, nhưng chỉ cười lạnh: "Tôi không đâm vào anh ta, anh ta chỉ muốn vu tội cho tôi thôi."

Người Diêu Hữu Thiên bị anh giữ chặt, hai tay không thể động đây, nghe thấy câu này cũng chỉ rất châm biếm nhếch môi lên: "Lời này, anh nên giữ lại để nói với cảnh sát."

"Tôi sẽ nói." Chiến Li nhìn thấy dáng vẻ của Diêu Hữu Thiên, càng tức giận hơn.

Nhưng lại không cách nào làm hại cô được, nghĩ một chút, anh ta buông cô ra, trả điện thoại cho cô.

"Tôi tới tìm em, là muốn em giúp tôi một việc."

Diêu Hữu Thiên nhìn anh ta, không nói giúp, cũng không nói không giúp.

Dường như vẻ mặt Chiến Li đầy vương mặc, trên khuôn mặt nam tính đó lộ ra một chút khó xử.

"Em có thể làm chứng giúp tôi, nói rằng khi Chiến Tiên xảy ra tai nạn xe cộ, em ở chung với tôi không?"

Diêu Hữu Thiên nhìn anh ta giống như kẻ điên: "Anh đang nói đùa sao?"

Anh ta đâm người khác, tìm cô tạo chứng cứ giả? Anh ta có biết đó là phạm pháp không?

"Tôi thật sự không đâm vào anh ta." Vẻ mặt Chiến Li hơi khẩn thiết: "Xin em tin tôi."

"Nếu anh không đâm anh ta, thì đi nói với cảnh sát, sau đó báo cảnh sát chứng minh sự trong sạch của anh, nếu như anh muốn tôi giúp anh tạo chứng cứ giả, thật xin lỗi, anh tìm nhầm người rồi."

Không cần nói cô và Chiến Li không hề quen biết, cho dù Chiến Li là bạn của cô, cô cũng sẽ không làm chuyện như vậy. Đây là vấn đề nguyên tắc.

"Diêu Hữu Thiên, em——"

"Anh đừng gọi tôi." Vẻ mặt Diêu Hữu Thiên cực kỳ nghiêm túc: "Mỗi người đều phải trả giá rất nhiều cho hành động của mình, anh dám làm, lẽ nào không dám nhận sao?"

Vẻ mặt khinh người của cô, và cả sự khinh thường nơi đáy mắt khiến Chiến Li càng hận hơn, anh ta đột nhiên đưa tay ra chống ở hai bên Diêu Hữu Thiên, một lần nữa đề cô lên cánh cửa.

Cúi đầu, dường như con người hẹp dài sắp bốc ra lửa.

"Em có tin tôi muốn em ở ngay đây không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134-1: Em là vợ anh (1)

"Em có tin tôi muốn em ở ngay đây không?"

"Tin." Diêu Hữu Thiên gật đầu, trên mặt không nét sợ hãi: "Một tên sát nhân thì có gì là không dám làm? Nhiều nhất là ngoài tội danh giết người thì thêm một tội hiếp dâm mà thôi."

Gương mặt lạnh lẽo, giọng điệu quyết tuyệt, thái độ không hề sòn bước, cộng thêm sự chỉ trích sát xao.

Người phụ nữ này, tàn nhẫn thật, nhưng tàn nhẫn ấy khiến anh thích.

Hít một hơi thật sâu, từ trước đến giờ tính cách anh đều không thích đi giải thích với người khác nhưng lần này lại ngoại lệ lên tiếng: "Thiên Thiên, anh nói rồi anh không đâm anh ta."

Tiếng "Thiên Thiên" đầy vẻ bất lực, còn có khổ tâm.

Diêu Hữu Thiên chỉ quay mặt đi, thái độ vô cùng lãnh cảm, không hề có ý tin tưởng Chiến Li.

Nắm đấm của Chiến Li siết chặt hơn, nhìn thẳng vào sự quật cường và lạnh lùng trong mắt cô.

Thái độ không sợ chết ấy, giống y như ngày trước....

Người phụ nữ này, cô thật là.....

Khựng lại một hồi, Chiến Li mới lên tiếng: "Em còn nhớ em còn thiếu tôi một món nợ không?"

"Là thiếu anh một điệu nhảy, nếu anh muốn thì tôi có thể nhảy cùng anh ngay bây giờ." Diêu Hữu Thiên xoay mặt nhìn vào anh ta, cặp mắt long lanh nhìn thẳng vào mặt anh, trong ánh mắt không hề có tia sợ sệt, lo lắng mà chỉ có lạnh lùng, bình tĩnh, còn có châm chọc, giễu cợt.

Thái độ của cô vẫn luôn khiến người ta tức giận như vậy.

Khí thế của Chiến Li đột nhiên yếu đi nhưng vẫn chưa buông cô ra, ngược lại dùng cả hai cánh tay ôm chặt lấy cô.

Gục mặt vào gáy cô, tiếng nói vang lên đầy mệt mỏi.

“Anh không đâm anh ta, nhưng ngày mà anh ta xảy ra tai nạn, đúng lúc anh có chuyện phải xử lý, mà chuyện đó không được để cho nhà họ Chiến biết. Vì vậy anh mới không nói ra, cũng không có bằng chứng ngoại phạm.”

“Anh cả nhà anh biết rõ điều này, vì vậy mới trắng trợn cố ý đổ cho anh đâm anh ta.”

“Tên đó tự cao tự phụ lại ý vào thân phận không coi ai ra gì. Ba không trọng dụng anh ta vì thế căn bản không thể để lại tài sản cho anh ta.”

“Anh ta chỉ là không cam tâm mà thôi.”

“Anh không hề đâm anh ta, em tin tưởng anh được không?”

Giọng nói anh rất khẽ, hơi thở mang theo hơi ẩm phả lên gáy cô.

Cảm giác ấy khiến cô khó chịu, theo bản năng mà rút cổ muốn thoát khỏi anh ta.

Chiến Li không buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn.

“Diêu Hữu Thiên, tại sao em cứ không tin anh? Anh cho rằng chúng ta dù sao cũng được coi là bạn bè chứ?”

Diêu Hữu Thiên muốn đẩy anh ta ra mà không được, lạnh nhạt nhắc nhở anh ta.

“Chúng ta không phải là bạn bè, là người hợp tác mà thôi.”

Thái độ của cô rất kiên quyết, vạch rõ tường giới nghiêm giữa hai người.

Chiến Li hơi buông lỏng, nhìn mặt cô một lúc, đột nhiên bật cười.

Anh cười lớn, vang vọng, cười đến mức gập cả bụng.

Diêu Hữu Thiên nhìn vào khuôn mặt nức cười của anh, vô tình cảm thấy trong tiếng cười của anh toát lên vài phần đau thương.

Nổi giận voi bốt, mấp máy môi định lên tiếng nhưng Chiến Li lại dừng cười.

Đứng thẳng người đặt điện thoại vào tay Diêu Hữu Thiên, nét mặt anh nghiêm túc chưa từng có.

Giọng nói của anh, bắt lực lại đau khổ, còn có sự thất vọng mà Diêu Hữu Thiên không nghe thấy được.

“Nếu em muốn báo cảnh sát, thì gọi đi.”

“Nhưng có điều anh thật sự không lái xe đâm vào anh ta.”

Diêu Hữu Thiên lấy lại điện thoại của mình, lạnh lùng đem cất điện thoại vào túi.

“Anh có đâm anh ta hay không cũng chả liên quan gì đến tôi, đây là chuyện của anh.”

Chiến Li chợt ngẩng người, cuối cùng đưa tay ra áp lên mặt Diêu Hữu thiên.

Nhưng ngay lúc nhìn thấy sự ghê tởm và xa cách trong mắt cô thì khựng lại, chưa xót rút tay về.

Quay người rời đi, ánh mắt tràn đầy lạc lõng.

Cô đã quên hết từ lâu rồi.

Quên hết mọi chuyện, quên đi lời cô đã hứa, quên đi ước mơ mà họ từng có.

Nhưng anh thì lại còn nhớ rõ. Nhớ cô, nhớ hết mọi điều, nhớ ước định của họ.

Anh vẫn luôn cố gắng vươn lên, cố gắng làm người đứng đầu, cố gắng bước đến vị trí có thể sánh ngang với cô.

Nhưng cô lại đem tất cả mọi chuyện quên hết đi.

Anh mở cửa rời đi, bóng hình ấy tịch mịch cô đơn, tìm Diêu Hữu Thiên nói đau khó hiểu.

Có thể anh thật sự không đâm người ta.

Dù sao cá tính tự kiêu của anh ta, chắc chắn nếu có làm thì sẽ nhận, không làm thì còn lâu mới chịu.

Nhưng như thế thì sao chứ? Chẳng liên quan gì đến cô cả?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nhớ đến bóng lưng cô đơn tịch mịch ấy thì tim lại nhói đau.

Không chỉ tim mà đầu cũng đau. Hai bên thái dương giật giật đau nhói.

Nỗi đau ấy làm cô thấy khó chịu đến mức phải ngồi xuống.

Dựa người vào giá để đồ, cô cứ thế mà ngồi bệt xuống đất.

Một tay đỡ trán, đợi cơn đau lắng xuống.

“Em làm sao vậy?” Giọng nói không thể nào xuất hiện vào lúc này chợt vang lên.

Cô mở to mắt nhìn người vừa đến.

Trong ánh sáng mờ nhạt của phòng để đồ, bóng hình cao lớn của Cố Thừa Diệu xuất hiện ngay cạnh cửa khiến cánh cửa trở nên nhỏ hẹp vô cùng.

Cúc áo vest của anh không cài, cũng không đeo cà vạt, hai cúc áo trên cùng của áo sơ mi được cởi bỏ, để lộ yết hầu gợi cảm.

Ngũ quan tuấn tú vô cùng bình thản, hơi nghiêng đầu nhìn vào cô.

Dưới cằm còn lún phún râu, càng tăng thêm vẻ gợi cảm ngang tàng của anh.

Mà trong ánh mắt anh đang nhìn vào mình, hiện rõ sự quan tâm.

Quan tâm? Cố Thừa Diệu quan tâm đến cô sao?

Môi Diêu Hữu Thiên mấp máy, cơn đau đầu khiến cô nhăn mặt.

Giây tiếp theo cả người đã được Cố Thừa Diệu bế lên.

“Em không sao chứ?” Cố Thừa Diệu nhìn vào Diêu Hữu Thiên trong ngực mình, cúi đầu, giọng nói ảm áp hiện lên sự quan tâm rất rõ ràng.

“.....” Diêu Hữu Thiên không thốt lên nổi, chỉ nhìn chăm chăm vào Cố Thừa Diệu.

“Sao anh lại đến đây?”

Lần này biến thành Cố Thừa Diệu im lặng.

.....

Tối qua cùng Thương Mạc Viễn uống say, mà Thương Mạc Viễn không biết nhà anh ở đâu, đưa thẳng anh đến khách sạn.

Sáng nay tỉnh dậy, Thương Mạc Viễn dùng ánh mắt vô cùng kỳ lạ mà nhìn anh.

Ánh mắt ấy khiến Cố Thừa Diệu nổi da gà: “Nhìn tôi làm cái gì?”

“Tối qua cậu uống say rồi.” Thương Mạc Viễn lạnh nhạt lên tiếng.

“Sau đó thì sao?” Cố Thừa Diệu ít khi uống say, có điều mỗi lần uống say đều có những hành động khác nhau.

Anh không sợ mình làm loạn, dù sao cũng còn có Thương Mạc Viễn.

Nhưng ánh mắt của Thương Mạc Viễn khiến anh cảm thấy rất quái dị.

“Thật ra tối qua cậu cũng không làm gì cả.” Thương Mạc Viễn bình thản nói: “Cậu chỉ là cứ ôm lấy mình không buông tay, sau đó muốn cởi quần áo của mình rất thân mật, chỉ vậy mà thôi.”

“.....” Cố Thừa Diệu há hốc miệng, gương mặt ngây tại chỗ khiến Thương Mạc Viễn càng có hứng hủ, tiếp tục diễn.

“Thừa Diệu, tôi quen cậu lâu như vậy, tối qua mới biết cậu là GAY?”

“.....” Không thể nào, Cố Thừa Diệu biết rất rõ phương hướng giới tính của mình, sao có thể là GAY chứ?

Nhưng Thương Mạc Viễn nói rất nghiêm túc? Lẽ nào là thật?

Chỉ cần nghĩ đến cảnh mình ôm chặt Thương Mạc Viễn, không ngừng cời quần áo của anh ta, Cố Thừa Diệu lập tức lạnh sống lưng.

Thương Mạc Viễn đùa giỡn anh thấy cũng đủ rồi, mới bật cười.

“Ha ha ha ha, cậu cũng tin à.”

“Biến.” Trời cuối thu nhưng Cố Thừa Diệu chỉ cảm thấy cả lưng mình đều đổ mồ hôi lạnh. Đánh chết anh cũng không tin mình là người đồng tính.

Thương Mạc Viễn thấy biểu cảm thờ phào nhẹ nhõm của anh, đột nhiên nghiêm túc: “Mặc dù cậu không thân mật cời quần áo tôi nhưng cậu cứ nắm chặt tay tôi không buông.”

Sắc mặt của Cố Thừa Diệu lại thay đổi, anh bình thản bồi thêm một câu: “Cậu đoán thử xem cậu đã nói gì?”

Ngay lúc này Cố Thừa Diệu đã kích động đến mức chỉ muốn đâm cho Thương Mạc Viễn hai phát: Nói cái gì?”

“Cậu cứ nắm chặt tay tôi nói: Điều Hữu Thiên tôi ghét cô. Điều Hữu Thiên sao có cừ lớn vồn ở trước mặt tôi vậy? Điều Hữu Thiên tại cô phải gả cho tôi? Điều Hữu Thiên tôi thật sự rất ghét cô.”

Thấy sắc mặt của Cố Thừa Diệu tái mét, anh hươ hươ tay: “Chính là vậy, cậu nói ba chữ Điều Hữu Thiên suốt một đêm, tôi nghe nhiều đến mức chai cả tai rồi.”

Không – thể -- nào.

Cố Thừa Diệu không muốn thừa nhận, nhưng thái độ của Thương Mạc Viễn chắc chắn không phải là giả.

Mà bản thân anh biết rất rõ, thời gian vừa rồi số lần anh nhớ đến Điều Hữu Thiên tăng lên không ít.

Đặc biệt là sau ngày hôm kia, hình bóng cô cứ mãi hiện hữu trong tâm trí của anh.

Thậm chí anh chỉ cần nhớ đến cơ thể trắng nõn của cô thì đã thở gấp.

Anh...

“Tôi phải về tìm cô ấy nói chuyện, tôi nghĩ hôm nay chắc cậu phải đi làm nhỉ?”

Thương Mạc Viễn không ép đợi phản ứng của anh, có điều có những chuyện đứng trên phương diện bạn bè anh nên cho cậu ấy lời khuyên.

“Cậu có bao giờ nghĩ rằng, hai người cũng đã kết hôn chưa? Nếu có thể thì sống tốt với cô ấy đi.”

“Thật ra ghét cũng là một loại tình cảm, nếu trong lòng cậu không có cô ấy thì sao lại ghét cô ấy được?”

“Cho dù cậu không chấp nhận thì hiện giờ cô ấy cũng đã là vợ cậu. Nếu được thì tốt với cô ấy hơn đi. Biết đâu cuộc hôn nhân này của các cậu cũng sẽ rất hạnh phúc đây?”

“Đương nhiên, không phải là tôi đang dạy dỗ cậu, tôi chỉ muốn cho cậu biết, làm người thì phải hướng về phía trước. Ai cũng không phải là đáng cứu thế của ai hết, cũng không có ai quy định cậu phải đứng mãi ở nơi nào để chờ một ai đó.”

“Chúng ta đều phải học cách buông tay, còn nữa, phải biết mình cần cái gì.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134-2: Em là vợ anh (2)

Cái tên đó lúc nói về bản vẽ thiết kế cũng chưa từng nhiều lời như vậy. Giống như một ông già nói nhiều mà dạy dỗ anh, nghe đến mức anh muốn nổi cơn rồi.

Ra khỏi khách sạn, tâm trạng của anh rất hỗn loạn, có hai người cứ mãi giằng co trong tâm trí anh.

Lúc anh sự tỉnh thì đã đứng dưới toà nhà văn phòng của tập đoàn Chính Phát rồi.

Bước chân giống như vô thức mà lên trên tầng tìm người.

Thư ký nói Diêu Hữu Thiên vừa đi toilet, chưa về phòng.

Khi anh nghe câu này không thèm đợi mà đi thẳng đến đây tìm cô.

Điện giờ nhìn cô được anh ôm trong ngực, nhỏ bé đến mức không có sức nặng nào.

Cô hơi nhăn mày, cặp mắt long lanh bên trong ánh lên vẻ khó hiểu mà nhìn vào anh không hề chớp mắt.

Vẫn là gương mặt ấy, vẫn là đường nét ấy.

Yết hầu của anh chuyển động lên xuống, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cảm giác ấy đến quá nhanh.

Người phụ nữ này là vợ anh.

Cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, khóe miệng cong lên hiện rõ sự vui vẻ.

“Thích thì đến thôi.”

Làm gì mà có nhiều thắc mắc như vậy? Cô là vợ anh mà?

Anh muốn đến thăm vợ mình còn phải hỏi tại sao à?

Câu này hoàn toàn là một câu trả lời không ngoài dự đoán của Diêu Hữu Thiên, nhưng hiệu quả lại tốt bất ngờ.

Cô mở to mắt, nhìn vào Cổ Thừa Diệu lạ lẫm trước mắt mình.

Vốn định buông tay giờ đột nhiên sống lại.

Buổi sáng còn thấy cuộc đời một màu đen tối muốn buông tay, không ngờ một lòng kiên trì lại sống dậy lần nữa.

Nhưng anh thật sự có biết là anh đang nói gì không?

Anh nói thích thì đến thôi.

Là vì trong lòng anh có mình sao? Vì vậy mới nhớ đến cô? Vì vậy mới đến tìm cô?

“Đi thôi.” Cổ Thừa Diệu ôm cô đi ra ngoài, lúc này đầu Diêu Hữu Thiên đã không còn đau nữa, tay cô đặt trên vai Cổ Thừa Diệu định đẩy anh ra.

“Bỏ em xuống, em tự đi được.”

Đây là công ty đấy, nếu người ta nhìn thấy thì xấu hổ chết mất.

“Em là vợ anh, em sợ cái gì?”

Cổ Thừa Diệu không thèm quan tâm, chỉ ôm lấy cô không buông tay. Anh rất thích ôm cô, đầu tiên không cần nói đến việc cô không hề nặng tý nào còn phải nói đến cảm giác dựa dẫm mà cô đem lại rất tốt.

Khiến anh không nỡ rời tay.

Diêu Hữu Thiên ngậy người. Cô nghĩ rằng chắc chắn là cô bị ảo giác.

Người trước mắt này thật sự là Cổ Thừa Diệu sao?

Lúc đến trước cửa thang máy, vừa vặn gặp Diêu Đại Phát lúc trưa cùng ăn cơm với Diêu Hữu Thiên từ trên lầu đi xuống.

Thấy con gái được con rể ôm trong lòng, Diêu Đại Phát hơi bất ngờ.

“Thiên Thiên, các con đây là....”

Cổ Thừa Diệu thấy Diêu Đại Phát gương mặt khó hiểu, không biết là do ảnh hưởng của tâm trạng hay không mà anh thấy Diêu Đại Phát thân thiện hơn thường ngày rất nhiều.

Không buông Diêu Hữu Thiên xuống, cũng không thèm quan tâm đến gương mặt cô đỏ như sắp bùng ra máu mà vẫn bình thản nói: “Con định đưa Thiên Thiên đi ăn cơm, ba vợ có chuyện gì không?”

Anh nói điều tất lẽ dĩ ngẫu, không giống lúc trước đến nhà họ Điều để diễn kịch hai chữ “Thiên Thiên” hiện giờ gọi thân mật và thoải mái hơn nhiều, giống như là bình thường anh vẫn gọi cô như vậy.

“Không có gì, không có gì.” Điều Đại Phát phất tay, gương mặt vuông vức nở nụ cười có thể thấy cả hàm răng trắng: “Các con đi đi.”

“Ba muốn đi cùng không?” Điều Hữu Thiên ra hiệu cho Cố Thừa Diệu buông mình xuống, Điều Đại Phát lắc đầu lia lịa: “Không không, các con đi đi, ba đến nhà ăn của nhân viên ăn là được.”

“Vậy con đi trước đây.”

Ông chỉ là nói lời khách sáo, trong lòng vẫn muốn đi ăn chung với con gái và con rể lắm.

Ai mà biết được Cố Thừa Diệu cũng không khách sáo, cứ thế mà ôm Điều Hữu Thiên đi mất trước mặt Điều Đại Phát.

Bỏ lại Điều Đại Phát đứng tại chỗ, trong lòng đột nhiên rất thoải mái.

Đưa con gái này cũng đã gả cho người ta, quả nhiên không còn thân thiết với mình nữa. Ngay cả bữa cơm cũng không ăn chung với mình, sớm biết thế này đã không cho con gái kết hôn sớm như vậy.

Ngày hôm nay nhân viên của tập đoàn Chính Phát đều nhìn thấy, tổng giám đốc xinh đẹp của họ được chồng mình bế ra khỏi công ty.

Tình cảm hai vợ chồng khăng khít đến mức người ta phải hâm mộ.

.....

Cho đến khi được Cố Thừa Diệu đặt lên xe, Điều Hữu Thiên vẫn còn cảm giác muốn chui đầu xuống lỗ.

Thấy Cố Thừa Diệu tâm trạng vui vẻ rõ rệt, cô lườm anh một cái.

“Đều tại anh hết, xấu hổ quá đi mất.”

“Xấu hổ ở chỗ nào?” Cố Thừa Diệu khởi động xe.

“Không nói chuyện với anh nữa.” Lẽ ra cô phải biết từ sớm là da mặt anh rất dày, cơ bản không thèm để ý những loại chuyện này.

Cô chỉ là thấy hơi mất mặt, quay mặt đi, dáng vẻ nhõng nhẽo ấy khiến tim Cố Thừa Diệu lồi nhịp.

Trước khi anh kịp thức tỉnh thì đã đưa tay ra đỡ lấy cổ cô, hôn lên môi cô.

“.....”

Điều Hữu Thiên hết hồn, thực ra cô không thể xác định được hiện giờ Cố Thừa Diệu đang nghĩ gì.

Cô càng không hiểu chỉ là phát sinh quan hệ với anh lại làm anh thay đổi nhiều đến vậy?

“Đi thôi, muốn ăn gì?”

Cố Thừa Diệu lên tiếng, Điều Hữu Thiên lắc đầu: “Tùy anh.”

“Vậy anh tự sắp xếp nhé.” Nơi này cách công ty anh không xa, ở đây có những nhà hàng nào ngon anh biết rõ.

Đưa Điều Hữu Thiên đến một nhà hàng kiểu Quảng vừa sang trọng vừa sạch sẽ.

Trong phòng riêng, sau khi nhân viên phục vụ ghi món đi ra ngoài.

Cố Thừa Diệu nhìn Điều Hữu Thiên thấy hơi buồn cười. Tại sao cứ dùng vẻ mặt giống như gặp mà mà nhìn vào anh vậy?

“Sao thế?”

Điều Hữu Thiên khẽ lắc đầu, hôm nay tâm trạng của cô cứ bay lên rồi lại rơi xuống liên tục.

So với sự thất vọng của buổi sáng, hiện giờ cô rất kinh ngạc.

Nhưng sự bất ngờ này cũng có chút phân vân bất định. Cố Thừa Diệu rốt cuộc có biết anh đang làm gì không?

Nhưng những điều này còn chưa nghĩ ra thì cô đã nhớ đến một chuyện.

“Cố Thừa Diệu, anh, anh có ý gì?”

“.....” Cô đột nhiên nổi cơn làm Cố Thừa Diệu bất ngờ, nhìn cô khó hiểu.

Vậy mà Diệu Hữu Thiên đã chỉ vào mặt anh hét lớn.

“Anh anh anh anh ăn con nhà người ta sạch sẽ, xong phui mông chạy mất. Anh có biết sáng hôm qua tỉnh dậy em không thấy anh em còn tưởng anh chạy mất rồi. Anh.....”

“Tôi qua anh không về đã thế lại còn đi cả đêm?”

“Đi cả đêm không về lại còn không thèm gọi một cuộc điện thoại?”

“Anh thật quá đáng.”

Anh đừng tưởng hôm nay anh xuất hiện một lúc lại còn với cái dáng vẻ này thì cô sẽ tha thứ cho anh.

Cô vẫn còn giận anh đấy.

Mặt cô đầy vẻ hờn giận, không phải là tức giận mà là trách móc thì đúng hơn.

Tâm trạng Cố Thừa Diệu lại càng vui vẻ, anh nhìn vào ngón tay mảnh mai đang chỉ vào mặt mình kia.

Dám chỉ tay chửi vào mặt anh thì cô là người phụ nữ đầu tiên dám làm vậy.

Nhưng Cố Thừa Diệu không hề tức giận, ngược lại nghiêng mặt neoh mắt cột nhà nhìn vào Diệu Hữu thiên, thương thức đáng về của người đàn bà đánh đá của cô, khiến người ta có cảm giác cô đang nhõng nhẽo vậy.

Xem ra anh còn chưa hiểu hết Diệu Hữu thiên, lúc trước tại sao ko biết được là cô còn một mặt như vậy?

“Vậy em muốn làm thế nào?” Chồng cảm, giống như anh đang rất nghiêm túc mà lên tiếng.

Cô muốn làm thế nào?

“.....” Cô nói như vậy, anh lại không hề tức giận?

Diệu Hữu Thiên rất bất ngờ nhưng cũng không quên mục đích của mình khi đến đây: “Đương nhiên là phải chịu trách nhiệm với em rồi.”

“Ừ hừ, chịu trách nhiệm?” Cố Thừa Diệu gạt đầu, nắm lấy tay Diệu Hữu Thiên, kéo nhẹ một cái, cả người cô đổ ập vào lòng anh.

“Vậy em nói cho anh biết, anh phải chịu trách nhiệm như thế nào?”

.....

Hết chương 134

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Chịu trách nhiệm như thế nào

“Vậy em nói cho anh biết, anh phải chịu trách nhiệm như thế nào?”

Diệu Hữu Thiên ngây người, ngồi bịch xuống đùi Cố Thừa Diệu, hồi lâu vẫn chưa lấy lại được ý thức.

Tại sao Cố Thừa Diệu lại không tức giận nhỉ?

“Nhấn mạnh thêm rằng em đã là vợ anh, không hiểu là chạm vào vợ mình thì phải chịu trách nhiệm như thế nào?”

Lúc nói chuyện, anh không quên đưa tay khẽ捏 lên cằm cô và gương mặt vợ hiền dâu thảo.

Diệu Hữu Thiên cạn lời, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Lưu manh, tên này chắc chắn là kẻ lưu manh.

“Nói đi, em muốn anh chịu trách nhiệm như thế nào?”

Đây là lần đầu tiên anh trêu ghẹo một người phụ nữ mà còn chính là vợ anh nữa chứ.

Loại cảm giác này đối với Cố Thừa Diệu mà nói rất thích thú.

Anh nắm lấy cảm cô, hơi thở vờn quanh mặt cô.

Cô nhìn vào gương mặt tuấn mỹ phóng đại trước mắt, trong mắt anh hiện rõ sự vui thích và đùa giỡn.

Nhất thời không hiểu được Cố Thừa Diệu định làm gì.

Cố Thừa Diệu nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa nhưng không hề có ý định đẩy Diêu Hữu Thiên đang ngồi trên đùi mình ra.

“Không cần anh chịu trách nhiệm nữa sao? Vậy thì chuẩn bị ăn cơm thôi.”

“Đương nhiên là cần rồi.”

Đùa kiểu gì thế? Dù sao cô cũng đã từng học chuyên ngành quản lý công thương đấy.

Biết cách lợi dụng cơ hội để đàm phán điều kiện chính là một trong những sở trường của người làm ăn.

Quan trọng nhất là cô muốn Cố Thừa Diệu phải biết rằng cô là vợ anh.

Anh phải quan tâm đến cảm giác của anh, cô còn phải lập gia quy nữa.

Giơ tay lên, Diêu Hữu Thiên chỉ từng ngón.

“Thứ nhất, sau này anh không được phép đi qua đêm không về. Thứ hai, hàng ngày phải về nhà ăn cơm tối. Thứ ba, nếu anh không về nhất định phải gọi cho em.”

Cố Thừa Diệu nhìn vào ba ngón tay hươ hươ trước mặt mình mà cảm thấy rất buồn cười, đưa tay ra nắm chặt lấy tay cô.

“Thứ tư.....”

Diêu Hữu Thiên đang định nói điều thứ tư thì giọng nói biến mất trong môi anh.

Cô tròn tròn mắt nhìn vào gương mặt tuấn mỹ trước mắt.

Cặp mắt đen sâu thẳm lúc này tràn đầy ý cười.

Nhịp tim tăng lên, Diêu Hữu Thiên đành nhắm mắt.

Cửa phòng riêng lúc này được nhân viên phục vụ mở ra, bắt đầu lên món.

Am thanh vang lên bất ngờ ấy đánh thức Diêu Hữu Thiên, cô xấu hổ nhìn vào người phục vụ bụng móm đang đứng ở cửa không biết nên vào hay đi kia.

Bay vọt khỏi người của Cố Thừa Diệu, ngồi về chỗ của mình.

Động tác ấy nhanh đến mức Cố Thừa Diệu không kịp phản ứng.

Nhân viên phục vụ dùng tốc độ nhanh nhất mà bụng móm ăn lên rồi đi mất.

Diêu Hữu Thiên lúc này ước gì có cái lỗ trên mặt đất cho cô nhảy xuống.

Cố Thừa Diệu nghiêng mặt, bàn tay to lớn ôm lấy cô: “Em đang làm gì vậy?”

“Đều tại anh, xấu hổ chết mất.” Diêu Hữu Thiên lườm anh một cái, Cố Thừa Diệu bật cười: “Có gì đâu? Em và anh là vợ chồng mà.”

Diêu Hữu Thiên cắn chặt môi, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Đúng rồi, họ là vợ chồng. Cố Thừa Diệu cuối cùng cũng chịu thừa nhận sự thật này rồi.

Tâm trạng đột nhiên vui vẻ vô cùng.

.....

Bữa cơm trưa cứ thế mà kết thúc trong vui vẻ.

Hai người thỉnh thoảng cũng nói chuyện, mặc dù đều là chuyện công việc hơi kém thú vị.

Nhưng tâm trạng vui vẻ nên Diêu Hữu Thiên thấy điều đó đều không phải là vấn đề gì lớn.

Mặc dù quan niệm kinh doanh của Cố Thừa Diệu và tập đoàn Chính Phát không hề phù hợp nhưng anh có một cố ý kiến không tồi.

“Có dịp thì anh nên nói chuyện với anh cả của em một lần, em nghĩ hai người các anh sẽ rất hợp.”

Nghĩ đến người anh trai hết lòng bảo vệ người thân kia, Diêu Hữu Thiên cảm thấy nhớ anh rồi. Từ sau lần về Bắc Đô đột trước vẫn chưa gặp lại.

“Sẽ có dịp thôi.” Cố Thừa Diệu nói ra quyết định của mình: “Phần thô của khu nghỉ dưỡng cũng đã xây xong, hiện giờ đang trang trí nội thất, các thiết bị đang dần lắp đặt. Trước cuối năm chắc là sẽ có thể đi vào sử dụng, anh định sau khi khu nghỉ dưỡng hoàn thiện sẽ về Bắc Đô.”

Mới vài tháng Cố Thị đã đứng vững tại thị trường thành phố Y, đến lúc đó chỉ cần điều một người có năng lực đến trông nom ở đây là được.

Diêu Hữu Thiên hiểu ý của anh: “Anh muốn về Bắc Đô rồi à?”

“Em không muốn về à?” Bạn bè, người thân của anh đều ở Bắc Đô.

Cộng thêm tuổi bà nội đã cao, sức khỏe không tốt. Nếu không phải do Kiều Tâm Uyển ép buộc thì anh không bao giờ chịu đến thành phố Y.

Trước đây Cố Học Vũ và Kiều Tâm Uyển muốn để anh đến thành phố Y là do sợ anh ở Bắc Đô gây loạn, ly hôn với Diêu Hữu Thiên.

Dù sao anh cũng đã quyết định sẽ sống tốt với Diêu Hữu Thiên vậy thì cũng sẽ không cần ly hôn với cô nữa.

Mà anh cũng chưa từng nghĩ sẽ ở lại thành phố Y.

Diêu Hữu Thiên lắc đầu. Cô từng đi học ở Bắc Đô bốn năm, ở Bắc Đô hay thành phố Y đối với cô mà nói không khác gì mấy.

Nhưng trong lòng biết rất rõ một điều là Cố Thừa Diệu đã thừa nhận thân phận của cô.

Cho dù là về Bắc Đô thì mối quan hệ giữa họ chỉ tốt lên chứ không thể xấu đi.

Điều này điều mà cô mong mỏi nhất rồi.

Ăn cơm xong, Cố Thừa Diệu đưa Diêu Hữu Thiên về tập đoàn Chính Phát.

“Mạc Viễn đến thành phố Y, buổi tối anh đón em, cùng ăn bữa cơm.”

Không biết chuyện của Mạc Viễn đã giải quyết xong chưa. Chắc thời gian ăn bữa cơm thì vẫn có chứ.

“Được.” Diêu Hữu Thiên biết Thương Mạc Viễn là bạn hợp tác với Cố Thừa Diệu. Lúc trước ở Bắc Đô đã từng gặp.

Văn phòng GC của hai người ở Bắc Đô rất có tiếng, hiện giờ cũng đã là một trong những công ty thiết kế hàng đầu tại Bắc Đô.

“Anh hôm qua ở cùng với anh ấy à?”

Mặc dù việc cũng đã qua, có điều Diêu Hữu Thiên vẫn muốn biết, hôm qua anh không về nhà có phải là đã đi đến nơi nào không nên đến.

“Chứ gì nữa?” Cố Thừa Diệu nghiêng mặt nhìn cô: “Em tưởng anh đi đâu?”

Diêu Hữu Thiên bật cười: Em tưởng là anh cái đóxong sợ quá chạy mất rồi.”

Cố Thừa Diệu khó hiểu nhìn cô: “Cái đó là cái gì? Em làm gì mà anh phải chạy mất?”

Mới Diêu Hữu Thiên mấp má, cái tên này lại nữa rồi.

“Anh biết rõ mà.”

“Em không nói thì làm sao mà anh biết được?”

“Chính là, chính là...” Diêu Hữu Thiên đỏ mặt: “Chính là anh với em làm chuyện đó xong em tưởng anh sợ quá chạy mất.”

Cố Thừa Diệu bật cười: “Em là vợ anh, anh chạm vào em tại sao phải chạy?”

Trong lòng Diêu Hữu Thiên oán thầm, vâng, em là vợ anh.

Nhưng trước ngày hôm nay, cô chưa từng nghe anh thừa nhận nó.

“Cố Thừa Diệu.” Ý nghĩ đó khiến hành động chuẩn bị xuống xe của cô khựng lại, ngồi thẳng người: “Anh thật sự biết rõ anh đang làm gì chứ?”

Cố Thừa Diệu ngậy người.

Toàn bộ hành động của anh hôm nay đều làm theo bản năng, thích thì làm.

Có thể anh chưa yêu Diêu Hữu Thiên, cũng có thể với cô anh không phải là yêu.

Nhưng Mạc Viễn nói đúng, dù sao cô cũng là vợ anh, vậy anh nên đối xử với cô tốt hơn.

Làm như vậy cũng chẳng có gì không tốt.

“Anh chỉ biết em là vợ anh.” Lời nói của Cố Thừa Diệu rất kiên quyết: “Lẽ nào không phải sao?”

Diêu Hữu Thiên gật đầu, hiểu được ý của anh.

Anh thừa nhận cuộc hôn nhân của họ, đồng ý sống đàng hoàng với cô.

Có thể hiện nay anh chưa yêu cô, nhưng anh chấp nhận cố gắng với cuộc hôn nhân này.....

Đủ rồi, như vậy là được rồi.

Chỉ ít so với sự tuyệt vọng lúc đầu, cô vẫn còn có tia hy vọng.

Cộng thêm cô động lòng với anh, thích anh.

Như thế này rất tốt. Hai người sẽ có cơ hội vun đắp tình cảm dần dần, thật sự rất tốt.

Cô cười lên thành tiếng: “Vui lòng nhớ rõ rằng em là vợ anh, anh phải chịu trách nhiệm với em đấy.”

Chịu trách nhiệm với cô sao?

Cố Thừa Diệu chỉ cười, lúc trước anh rất bá xích ý nghĩ này, nhưng giờ lại thấy hay hay.

Cứ sống chung với cô như vậy, sau đó hướng về cuộc hôn nhân này cho đến chết.

Hình như cũng không tệ.

.....

Phòng hồi sức cấp cứu trong bệnh viện.

Chiến Li nhìn bà Chiến rồi đi mới lên vào trong phòng bệnh.

Trên giường bệnh, người anh trai tốt đẹp của anh là Chiến Tiên đang nằm yên.

Trên tay vẫn còn truyền dịch, người đầy ống truyền. Trên trán còn băng một lớp dày, dường như bị thương rất nặng.

Anh bước thẳng đến cạnh giường, vỗ tay, Chiến Tiên vốn định đi ngủ mở bừng mắt tỉnh dậy.

Lúc nhìn thấy Chiến anh ta sợ hết hồn: “Cậu, cậu đến đây làm gì?”

Chiến Li cười khẩy, đột nhiên đưa tay ra nắm chặt lấy tay anh ta, không cho anh ta cử động, một tay khác lấy ta một ống tiêm, dung dịch bên trong lắc qua lắc lại.

Đưa ống tiêm quơ đi quơ lại trước mặt Chiến Tiên, Chiến Li cười cợt: “Anh có tin không, tôi chỉ cần bơm thứ này vào ống dịch truyền của anh, đảm bảo anh lập tức đi gặp thượng đế, mà không ai biết được là do tôi làm?”

Mặc Chiến Tiên trắng bệch, không ngừng dẩy giụa, nhưng vì bị thương cộng thêm sức anh ta không khỏe bằng Chiến Li.

Yếu thế hơn Chiến Li cả khúc: “Cậu, cậu định làm cái gì? Tên điên này.”

“Anh biết rõ là ai đâm anh, tôi chỉ muốn nhắc anh rằng nếu muốn đổ tội cho tôi thì tôi chắc chắn sẽ không ngại tự mình đến xử lý anh đâu.”

“Tôi, tôi...” Miệng lưỡi Chiến Tiên còn rất ngoan cố: “Vốn là cậu đâm vào tôi mà, á.....”

Anh ta hét lên là vì Chiến Li dùng sức ép chặt cánh tay bị thương của anh ta.

“Ngày mai tôi muốn nghe được tin anh đã nói sự thật cho cảnh sát. Nếu anh vẫn cố bám chặt không buông vậy thì tôi cũng không ngại mà cho ba biết một số chuyện ông không nên biết đâu.”

“Cậu.....” Chiến Tiên sợ hãi tột độ. Chiến Li cười khẩy, đứng thẳng dậy móc xấp hình trong túi ra.

Hươu hươu trước mặt Chiến Tiên.

“Tôi nghĩ là ông sẽ rất có hứng thú với việc con trai mình có bản lĩnh như vậy đấy.”

Trên mặt Chiến Tiên không còn là sự lo lắng nữa mà là kinh sợ: “Mày là đứa con hoàng, mày.....”

“Anh cứ chửi nữa đi.” Chiến Li vút cái ống tiêm vào trong thùng rác, lắc lắc đầu, ánh mắt sắc bén toát lên sự tàn nhẫn: “Những tấm này mới chỉ có một phần thôi.”

Chiến Tiên nuốt nước miếng, nhìn Chiến Li quay người rời đi.

Anh ta bắt ngờ hất hết những thứ trên đầu giường xuống đất.

Trợn to mắt nhìn phía cánh cửa mới được đóng lại, đáy mắt hiện lên sự phẫn hận.

Chiến Li, đồ con hoàng, tao sẽ cho mày sống không bằng chết, sống không bằng chết.....

.....

Cố Thừa Diệu buổi tối lỡ hẹn với Thương Mặc Viễn, anh ta nói có chuyện gấp phải đặt vé máy bay về Bắc Đô.

Bữa tối chỉ còn cách về nhà ăn.

Sau khi hết giờ làm việc, Cố Thừa Diệu không quên đến đón Diêu Hữu Thiên. Sự trải nghiệm này với anh mà nói vô cùng thú vị.

Lúc trước cũng không phải là chưa từng đón Diêu Hữu Thiên cùng về nhà họ Diêu.

Nhưng lúc đó tâm trạng của anh chắc chắn không hề thoải mái, vui vẻ như bây giờ.

Khi Diêu Hữu Thiên ra khỏi tòa nhà hành chính nhìn thấy Cố Thừa Diệu đứng dựa vào cửa xe, mặt đầy nét cười, cô bước nhanh chân về phía anh.

“Vừa rồi lúc tan sở, mẹ em muốn mình về nhà ăn cơm.” Diêu Hữu Thiên cài dây an toàn: “Ba em đã về trước rồi.”

“Được.” Cố Thừa Diệu đánh tay lái xe một cái, hướng về phía nhà họ Diêu.

Nhìn Diêu Hữu Thiên nói câu thắc mắc bấy lâu nay: “Sao em không học lái xe? Anh nhớ anh từng nói sẽ tặng em một chiếc xe.”

Diêu Hữu Thiên khựng lại, lắc lắc đầu: “Không thích, em không thích học lái xe.”

“Tại sao?” nhà họ Diêu giàu như thế không thể nào ngay cả một chiếc xe cũng không thể mua cho cô, tại sao cô lại không học lái xe nhỉ?

Diêu Hữu Thiên day day trán: “Nói chung là không thích, em không thích tự lái xe.”

Lúc còn ở Bắc Đô anh cả từng nhắc cô đi học lái xe, nhưng cô đã từ chối.

Cô cũng không biết tại sao, nhưng cô vẫn luôn dị ứng với chuyện học lái xe.

“Nhưng có xe của riêng mình không phải là tiện hơn sao.” Người trẻ tuổi có gia thế mà lại không biết lái xe như cô quả là chuyện không thể tin được.

“.....” Im lặng, đầu của Diêu Hữu Thiên bắt đầu đau, hôm nay là lần thứ hai rồi.

Cô dựa hẳn người vào ghế xe, nhắm mắt.

“Em không khỏe à?” Cố Thừa Diệu giảm tốc độ xe lại, đưa tay đặt lên trán Diêu Hữu Thiên.

“Không có.” Cảm giác đau đầu ấy chỉ nhói lên một cái rồi rất nhanh biến mất. Diêu Hữu Thiên mỉm cười nhìn anh: “Chỉ là em không thích lái xe mà thôi. Thêm nữa là biết lái xe thì có gì tốt đâu? Thời gian này toàn kẹt xe, muốn tìm chỗ đậu xe cũng khó, còn không bằng đi tàu điện ngầm ấy chứ.”

Nhìn dáng vẻ của cô cũng không giống bị bệnh, Cố Thừa Diệu tập trung lái xe.

“Em thì có cả đồng lý do.” Mặc dù đúng là tình trạng giao thông không được tốt nhưng ở thành phố Y cũng đỡ hơn nhiều, chứ còn ở Bắc Đô nếu tan sở chỉ kẹt 2 tiếng đồng hồ đã được coi là nhẹ lắm rồi.

“Vốn là như vậy mà.” Lúc Diêu Hữu Thiên nói chuyện, còn liếc anh một cái: “Còn nữa nếu em biết lái xe, thì có phải anh đỡ phải đến đón em à? Em không muốn thế.”

“Thì ra em muốn vất kiệt sức lao động của anh à?” Cố Thừa Diệu đùa giỡn với cô.

“Anh không phục à?” Diêu Hữu Thiên ngược đầu, thái độ kiêu ngạo tự đắc.

Mỗi lần cô tỏ thái độ này đều khiến người khác cảm thấy đặc biệt chói mắt.

Rõ ràng không hề tuyệt sắc nghiêng thành nhưng càng ngắm càng thích.

Khỏe mắt Cố Thừa Diệu cong lên, sự vui vẻ toát ra ngày càng đậm.

“Phục, sau này anh sẽ làm tài xế cho em, đưa đón em đi làm là được chứ gì.”

Dù sao cũng tiện đường, cũng không tốn quá nhiều thời gian.

“Thế mới đúng chứ.” Diêu Hữu Thiên cười: “Em sẽ ghi nhận để phát cho anh tấm huy chương người chồng tốt nữa đây.”

“Được đấy, anh sẽ đợi.”

Hai người vui vẻ nói chuyện, đùa giỡn.

Cố Thừa Diệu không hề phát hiện, gạt bỏ thành kiến, anh và Diêu Hữu Thiên có thể ở chung rất thoải mái, rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mỏng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

Buổi tối.

Diêu Hữu Thiên đứng trong phòng tắm của mình nhìn vào tấm gương trên tường.

Nước nóng khiến mặt cô ửng đỏ, mắt đen da trắng, không dám tự khen mình nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng coi là không tệ mà nhỉ?

Ít ra những năm cô học đại học cũng nhận được không ít thư tình của con trai.

Nếu không phải do cô và Triệu Nhân Uyên yêu nhau chặn bớt được vài mối nhân duyên thì đám con trai theo đuổi cô còn nhiều hơn nữa nhỉ.

Nhớ đến Triệu Nhân Uyên cô lại nhớ đến Cố Thừa Diệu.

Năm đó lúc cô vừa tỉnh dậy thì nhìn thấy Triệu Nhân Uyên, tưởng rằng anh ta là người đã cứu mình, ai mà biết được là sai.

Cố Thừa Diệu....

Bây giờ chỉ cần nhắc đến cái tên này trong lòng cô tràn đầy sự ngọt ngào.

Khi yêu một người nhưng không nhận được sự hồi đáp thì tình yêu vẫn cứ tiếp tục.

Nhưng nếu đôi phương cũng đáp lại tình yêu của bạn vậy thì tình yêu biến thành sự tương hỗ từ hai phía.

Cảm giác ấy thật tuyệt.

Cố Thừa Diệu của ngày hôm nay đã khiến cô rất bất ngờ, rất kinh ngạc.

Anh đến tìm cô, cùng cô ăn cơm. Thậm chí còn đến đón cô đưa cô đến nhà ba mẹ.

Mà anh cũng không nói chuyện với ba mẹ như trước một cách khách khí, xa cách.

Anh nói chuyện phiếm với ba, đánh bóng với anh trai.

Thậm chí còn thảo luận về tình hình phát triển trong tương lai của ngành truyện tranh Trung Quốc.

Anh của ngày hôm nay làm cô rất bất ngờ, kinh ngạc.

Tâm trạng do dự, giằng xé lúc sáng vào thời điểm này đã tan biến không còn dấu vết.

Cô đột nhiên cảm thấy vui vì mình đã không từ bỏ.

Càng vui hơn khi Cố Thừa Diệu đã đáp trả lại tình yêu của cô. Cảm giác này không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả.

“Cốc cốc.” Bóng dáng của Cố Thừa Diệu xuất hiện tại cửa, dựa người vào cửa ánh mắt sâu hút nhìn vào cô.

Anh không mặc đồ ngủ, chỉ quấn chiếc khăn tắm ngang hông. Bộ ngực rắn chắc vẫn còn đọng hơi nước.

Đột nhiên nhìn thấy Cố Thừa Diệu, mặt Diệu Hữu Thiên ửng đỏ.

“Nghĩ gì mà vui thế?”

Cô chắc chắn không thể nào thừa nhận là cô đang nhớ về anh rồi.

“Anh, anh có việc gì à?”

Cũng muộn rồi, anh không đi ngủ sao?

“Có chứ.” Cố Thừa Diệu vừa nói vừa bước vào phòng, đứng trước mặt cô rồi đưa tay ra ôm cô lên.

“Á.” Diệu Hữu Thiên giật mình, sợ mình sẽ ngã xuống đất mà đưa tay vòng lên cổ anh theo bản năng.

“Anh làm gì vậy?”

“Em nói thử xem?” Cố Thừa Diệu dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà liếc cô một cái, sau đó ôm cô bước về phía phòng anh.

“Cố Thừa Diệu....”

Cái tên này, việc anh muốn làm lẽ nào là chuyện mà cô nghĩ đến chứ?

“Sau này đây chính là phòng em.” Đặt cô lên chiếc giường king size. Cố Thừa Diệu không ngại nhắc cô lần nữa: “Nhớ chưa.”

“.....”

“Em quen ngủ giường của mình rồi.” Diệu Hữu Thiên nuốt nước miếng, định đứng lên bỏ đi: “Không còn sớm nữa, em về phòng ngủ đây.”

“Anh đã nói rồi, sau này em sẽ ngủ ở đây.” Cố Thừa Diệu dè lên người cô lần nữa.

Cúi đầu chạm vào trán cô: “Em cho rằng tối hôm qua mới như thế mà anh đã no sao?”

Bùm. Da đầu tê rần, Diệu Hữu Thiên cảm thấy mặt mình sắp cháy mất rồi.

“Cố Thừa Diệu.”

Những từ tiếp theo căn bản không kịp nói ra đã bị nụ hôn chặn lại. Cố Thừa Diệu tuyệt đối không từ bỏ món ngon dâng đến tận miệng.

Nhất là tối qua sau khi đã nếm được vị ngọt của cô.

Lại một đêm triền miên.

.....

Buổi sáng lúc Diệu Hữu Thiên mở mắt tỉnh dậy, lập tức quay mặt lại, trái tim bị bóp chặt của cô cũng được thả lỏng.

Cố Thừa Diệu nhắm mắt ngủ rất say.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ ngủ say của Cố Thừa Diệu.

Ánh mắt đen hút của anh khép lại, từ góc này nhìn xuống lông mi anh rất dài.

Điều Hữu Thiên không nhận được mà cảm than gen di truyền của nhà họ Cố tốt thật.

Ai ai trong nhà họ Cố cũng đều là trai tài gái sắc.

Cố Tĩnh Đình cũng vậy, hai anh em Cố Thừa Lân cũng vậy, đương nhiên Cố Thừa Diệu càng không thua kém gì.

Có điều cô thích Cố Thừa Diệu chắc chắn không phải là vì ngoại hình của anh.

Nhớ đến sự âm áp của tối qua, tâm trí cô tốt vô cùng, khỏe miệng cong lên, anh không hề chạy trốn.

Anh ở ngay đây, tốt quá.

Trong lòng nổi lên hứng thú muốn trêu chọc Cố Thừa Diệu, đưa tay nhéo nhéo tai anh.

Cố Thừa Diệu hơi nhăn mày nhưng không hề có dấu hiệu tỉnh dậy.

Năm nghiêng một bên lấy tay chống xuống giường nhéo nhéo mũi anh.

Cố Thừa Diệu vẫn chưa dậy, nhưng lập tức giắt tiếp theo đưa tay bắt lấy tay cô, lộn một vòng đặt cô dưới anh.

“Sáng sớm tỉnh mơ đã quyến rũ anh à?”

“.....” Ai quyến rũ anh chứ?

Điều Hữu Thiên định lườm anh nhưng lại gờ tay đánh anh một cái thật mạnh: “Rõ ràng là anh đã tỉnh rồi nhưng lại giả vờ ngủ, xấu quá đi mất.”

“Sao anh có thể dậy muộn hơn em chứ?”

Từ sau khi Cố Thừa Diệu đi lính về đặc biệt có tính cảnh giác hơn người.

Nhìn thấy Điều Hữu Thiên chu môi bướng bỉnh, đột nhiên cảm thấy cô về phương diện nào đó còn rất trẻ con.

Đàn ông vào buổi sáng lại càng dễ kích động.

Càng không cần nói đến việc lúc này Điều Hữu Thiên còn không mảnh vải che thân, chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn anh.

Đinh vào cô làm một lần nữa Cố Thừa Diệu mới tỉnh táo mà buông Điều Hữu Thiên ra đi rửa mặt.

Để lại Điều Hữu Thiên tay chân mất hết sức lực ngồi bất động trên giường.

Vừa vặn hôm nay là cuối tuần nếu không cô lại đi muộn nữa rồi.

.....

Khác hoàn toàn với sự ngọt ngào trong căn hộ của Cố Thừa Diệu. Biệt thự Lâm Phong nhà họ Điều lúc này không khí rất ngọt ngào.

Điều Đại Phát và Tuyên Tĩnh Ngôn cùng ngồi trên sofa, ánh mắt của hai người đổ dồn vào tờ báo trên mặt bàn trà.

Tờ báo tin tức mới nhất sáng hôm nay.

Đứa con riêng của nhà họ Chiến là Chiến Li đã về nhà một cách âm ỉ, tự nói rằng mình không hề đâm người. Đồng thời người đứng đầu trong nhà họ Chiến cũng phát biểu sẽ đưa Chiến Li vào sản nghiệp nhà họ Chiến góp sức cho sự nghiệp gia tộc.

Cùng lúc đó Chiến Tiên trong bệnh viện cũng được phóng viên phỏng vấn: Tự mình hôm đó bị xe đâm trúng đầu choáng váng, nhìn nhầm người phạm lỗi, người đâm vào anh ta không phải Chiến Li. ...

Những điều này đều không liên quan gì đến Tuyên Tĩnh Ngôn và Điều Đại Phát.

Hai người chỉ chăm chú nhìn vào bức ảnh của Chiến Li trên mặt báo.

“Ba nó à, ông nhìn đứa con riêng này của nhà họ Chiến có phải là người lúc trước.....”

Tuyên Tĩnh Ngôn vẫn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng không phải người này, là bà đã nhận nhầm.

“Là anh ta.” Mặc dù đã qua vài năm nhưng Điều Đại Phát nhìn một cái là nhận ra ngay khuôn mặt của Chiến Li: “Anh ta trở về rồi.”

Lại nhìn vào tờ báo bị gấp lại, giọng nói của Điều Đại Phát toát lên vẻ bất lực: “Thật không thể ngờ thì ra anh ta là con của nhà họ Chiến.”

Tâm trạng của Tuyên Tình Ngôn vô cùng phức tạp: “Dù sao đi nữa Thiên Thiên cũng đã kết hôn rồi, anh ta phải biết chứ? Chắc anh ta cũng không gây nên sóng gió gì được đâu.”

Im lặng, Diêu Hữu Phát lại không lạc quan được như Tuyên Tình Ngôn.

“Hy vọng là như thế.”

Không muốn vợ mình quá lo lắng ông chỉ có thể an ủi như thế thôi.

Gặp hôm nay Diêu Hữu Quyền cũng nghỉ ở nhà, vừa vào phòng khách đã thấy ba mẹ mình nhăn mày nhăn mặt.

Nhăn mặt, ánh mắt của anh cũng đặt vào tờ báo trên bàn, lúc nhìn thấy gương mặt của Chiến Li thì Diêu Hữu Quyền hơi khựng lại.

Cầm tờ báo lên đọc phần xin tức trên đó xong mới ngẩng đầu nhìn ba mẹ mình: “Thiên Thiên có biết anh ta đã về không?”

Diêu Đại Phát và Tuyên Tình Ngôn cùng im lặng. Trên báo có đưa tin thì những công ty truyền thông khác cũng sẽ đưa tin.

Có dù hôm nay Diêu Hữu Thiên không nhìn thấy nhưng đều ở thành phố Y thì chắc chắn có ngày sẽ chạm mặt.

Diêu Hữu quyền gấp tờ báo lại ném vào thùng rác: “Nghe lời con, mọi người đừng lo lắng thái quá. Lâu như vậy rồi mà Thiên Thiên còn không nhớ lại được thì không thể vừa gặp lại anh ta là đã nhớ ra?”

Anh là một bác sỹ, mặc dù trong y học cũng có trường hợp như vậy nhưng rất ít.

“Như vậy à?” Tuyên Tình Ngôn vẫn hỏi lo: “Sao mẹ cứ thấy bất an quá?”

“Cho dù Thiên Thiên có nhớ lại được đi chăng nữa thì có sao đâu?” Diêu Hữu Quyền an ủi ba mẹ: “Hiện giờ em ấy đã kết hôn rồi, không thể ly hôn chứ?”

Diêu Đại Phát và Tuyên Tình Ngôn ông nhìn tôi tôi nhìn ông sau đó nghĩ đến tính cách của Diêu Hữu Thiên cả hai đều trầm mặc.

Cả phòng chìm trong im lặng.

.....
Mùa này thời tiết của thành phố Y không lạnh cũng không nóng, rất mát mẻ.

Ăn sáng xong, Diêu Hữu thiên thấy thời tiết bên ngoài rất đẹp: “Thờ Diệu anh muốn ra biển chơi không?”

“Đi biển?”

Cố Thờ Diệu mặc dù đến thành phố Y ở được mấy tháng rồi nhưng vẫn luôn bận việc.

Chưa từng nghĩ đến việc vui chơi thỏa thích ở thành phố Y, còn Diêu Hữu Thiên thì đã rất lâu chưa về thành phố Y rồi.

“Đúng vậy, đi biển.” Diêu Hữu Thiên gật đầu: “Gần thành phố Y có vài đảo, phong cảnh đều rất tuyệt, anh có muốn đi chơi một lần không?”

“Được.” Cố Thờ Diệu đồng ý, lúc trước còn đi học vào kỳ nghỉ hè anh cũng sắp xếp thời gian đi chơi nhiều nơi.

Không cần nói cái gì khác, lướt ván, bơi lội những môn này anh đều là cao thủ.

Nói rồi thì làm ngay, Cố Thờ Diệu đi lấy xe, Diêu Hữu Thiên xuống siêu thị mini dưới lầu mua ít đồ dùng để đi chơi.

Còn mua một ít đồ ăn vặt và nước uống.

Nếu muốn ra đảo chơi thì sẽ không thể về sớm được, ít nhất cũng phải mất một ngày.

Thành phố Y thuộc khí hậu vùng nhiệt đới. Mặc dù gọi là có mùa thu nhưng cũng giống như là mùa hè vậy, phải đợi đến cuối thu mới bắt đầu có hơi lạnh.

Ra đến biển, hai người thuê một chiếc tàu, Cố Thờ Diệu lái tàu về hướng một hòn đảo lân cận thành phố Y có tên là đảo Vân Vụ.

Đến giờ Diêu Hữu Thiên mới biết thì ra Cố Thờ Diệu biết lái tàu, không chỉ là biết mà còn có bằng lái.

“Anh giỏi thật đấy.” Diêu Hữu Thiên rất ngưỡng mộ anh: “Sao anh biết lái tàu vậy?”

“Lúc trước đến Hawaii chơi có học lái, cái này không khó.” Cố Thờ Diệu nhớ đến vài chuyện liền nhìn Diêu Hữu Thiên một cái.

“Lần sau cho em ngồi máy bay, anh còn biết lái máy bay nữa.”

Diêu Hữu Thiên mở to mắt giống như gặp phải nguif ngoài hành tinh vậy: “Thật hay giả thế?”

“Giả đấy.” Cố Thừa Diệu lườm cô.

Đi lính hai năm không còn kỹ năng nào mà anh chưa học cả. Lái máy bay, lái xe tăng anh đều học rồi. Nhưng những cái này cũng chẳng đáng để lấy ra khoe khoang.

Nhập ngũ làm bộ đội đặc chủng. Học những kỹ năng này cũng tương tự như việc bạn học cầm đũa vậy, đều là những điều cơ bản nhất.

Diêu Hữu Thiên cứ nhìn chăm chăm vào anh như mất hồn, đột nhiên hiểu ra một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Có cái gì mà anh không biết không?

Editor: Xám

Diêu Hữu Thiên nhìn nửa khuôn mặt chuyên tâm cầm lái của Cố Thừa Diệu, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Rốt cuộc anh và mình không giống nhau. Cũng không giống với mấy người anh trai.

Anh giàu sức sống mà phóng khoáng, tự phụ mà phóng túng.

Hoàn cảnh sống của anh khiến anh không bị trói buộc, thích làm chính mình, tìm kiếm kích thích.

Đã sống chung một thời gian, ít nhiều gì cô đã hiểu được thực chất cá tính bên trong anh thích mạo hiểm, thích kích thích.

Vậy anh với mình thì sao?

Có phải chỉ là kích thích nhất thời không?

Anh không hề yêu cô, thậm chí ngay cả thích cũng không.

Mà trước đó quan hệ giữa bọn họ bất hòa, thậm chí anh còn coi cô là kẻ thù.

Mặc dù cô cố gắng hết sức để thay đổi quan hệ giữa mình và anh, nhưng ba hôm trước cũng chỉ khiến hai người chung sống như bạn bè.

Vào hôm qua quan hệ giữa bọn họ đã xảy ra thay đổi, sự thay đổi của anh khiến cô kinh ngạc và mừng rỡ.

Nhưng cô lại đột nhiên không hiểu, sự thay đổi này là vì trong lòng anh đã hơi để ý đến cô, hay là vì ham muốn chiếm hữu nổi loạn?

Hoặc có thể là tìm kiếm kích thích, dù sao hôn nhân giữa bọn họ ——

Phát hiện ra cô vẫn luôn im lặng, Cố Thừa Diệu không nhịn được nhìn cô một cái.

"Đang nghĩ gì thế?"

"Không có gì." Diêu Hữu Thiên lắc đầu, quyết định không làm bản thân mình lo sợ không đâu.

Mặc kệ Cố Thừa Diệu vì nguyên nhân gì mà thay đổi 180 độ với cô, có một điểm có thể khẳng định được.

Đây là một khởi đầu tốt đẹp, mà cô, có thể nỗ lực thu phục trái tim anh, khiến anh yêu mình.

"Anh biết câu cá không?" Lúc cô nói đã chỉ vào khoang tàu phía sau: "Em nhớ trên chiếc tàu này có đồ đi câu."

"Biết." Đáp án của Cố Thừa Diệu nằm ngoài dự đoán của Diêu Hữu Thiên.

Nghiêng mặt sang, trong mắt cô hiện lên vẻ ranh mãnh: "Vậy xin hỏi anh Cố, còn có gì mà anh không biết không?"

Anh Cố?

Cố Thừa Diệu nhú mày với vẻ cân nhắc: "Có. Anh không biết nấu ăn."

Anh khẳng khái thừa nhận nhược điểm của mình, anh cực kỳ ghét vào phòng bếp, cực kỳ ghét cả người mình đầy mùi khói dầu.

Nếu muốn anh vào phòng bếp giống như Cố Học Võ, học nấu nướng giỏi, chỉ bằng cho anh hai dao còn vui vẻ hơn.

Diêu Hữu Thiên há hốc miệng, đột nhiên cười: "Không sao, anh Cố, em biết nấu cơm. Sau này em nấu cho anh ăn là được rồi."

"Được." Cố Thừa Diệu gật đầu, đáp lại không hề khách sáo.

Anh đã từng ăn cơm Diêu Hữu Thiên nấu, mặc dù không tính là món ngon cấp cao, nhưng cũng xem như rất có cảm giác của gia đình.

Thật ra cũng không cần thiết. Tay nghề của di Tô hiện giờ cũng không tệ, nếu như trở về Bắc Đô Diêu Hữu Thiên vẫn bằng lòng nấu, anh thật sự không ngại.

Chỉ là ——

Một người phụ nữ dùng giọng nói dịu dàng như vậy, nói sau này cô ấy sẽ lo liệu ba bữa cho bạn. Thỏa mãn ham mê ăn uống của bạn.

Cố Thừa Diệu thiết lập chế độ lái tự động của tàu, quay người nhìn Diêu Hữu Thiên, đột nhiên đưa tay ra cầm lấy tay cô.

"Cô Cố, em nói, sau này em nấu cơm cho anh ăn?" Trong lòng dâng lên dòng nước ấm. Người phụ nữ này là vợ của anh.

Mà bọn họ chung sống trọn đời.

"Anh không muốn sao?" Cô Cố, cách gọi này không tệ, cô thích.

"Muốn ——" Cố Thừa Diệu gật đầu thật mạnh, bàn tay trên eo siết lại, cúi đầu xuống che môi cô: "Đây là quà cảm ơn ——"

Nhất định người này là một tên vô lại. Nào có ai dùng một nụ hôn làm quà cảm ơn để sau này cô làm trâu làm ngựa cho anh chứ.

Diêu Hữu Thiên muốn khinh bỉ anh, lại muốn đẩy anh ra, cuối cùng lại cực kỳ chủ động vòng tay lên eo anh.

Không biết vị tổ tiên nào đã nói, muốn nắm giữ được trái tim của một người đàn ông, trước tiên phải nắm được dạ dày của người đàn ông đó.

Cô đã thu phục được dạ dày của người đàn ông này, tin rằng trái tim cũng không xa nữa đâu?

.....

Hôm nay, có thu hoạch rất lớn.

Lần đầu tiên Diêu Hữu Thiên nhìn thấy một mặt khác của Cố Thừa Diệu.

Trên đảo Vân Vụ, bọn họ cùng trèo lên núi Vân Vụ nằm trên đảo, thấy xung quanh đều là biển, ngắm nhìn bờ biển ở nơi xa của thành phố Y.

Bọn họ cùng câu cá, Cố Thừa Diệu rất giỏi, gần như những chỗ anh thả mỗi lần nào cũng có thể câu được cá.

Mà bọn họ đưa những con cá này cho ngư dân địa phương, tìm được một gia đình ngư dân để giải quyết bữa trưa.

Toàn bộ bữa ăn là cá, Diêu Hữu Thiên có vào phòng bếp giúp đỡ.

Cố Thừa Diệu không ghét bỏ hoàn cảnh thiếu thốn của nhà ngư dân chút nào, giống như ăn cơm ở nhà bà Đình trước đây, ăn rất ngon lành.

Ăn bữa trưa xong, thậm chí anh còn giúp ngư dân sửa nóc nhà.

Diêu Hữu Thiên ngồi trong sân bên cạnh bờ biển nhìn anh.

Anh cởi áo trên ra, nửa trên để trần đang bận rộn ở nóc nhà.

Dưới ánh mặt trời nhìn nước da màu lúa mạch của anh vô cùng cường tráng, hơn nữa cực kỳ quyến rũ.

Cô nghĩ cô phải lòng Cố Thừa Diệu, quả thực có một phần nguyên nhân là bị nam sắc của anh mê hoặc rồi.

Nếu như có một ngày bọn họ có thể ở trên một hải đảo nho nhỏ.

Cố Thừa Diệu tự đóng một căn nhà gỗ nhỏ, bọn họ có thể ở trong nhà gỗ. Ban ngày ra biển, buổi tối về nhà.

Đường như tưởng tượng như vậy cũng là một câu chuyện rất tốt đẹp.

Có điều, cô cực kỳ chán chán, với cá tính yêu mạo hiểm, lại thích kích thích của Cố Thừa Diệu. Nhất định sẽ không thỏa mãn với cuộc sống như thế. Thành phố mới hợp với anh hơn.

Khi Cố Thừa Diệu đóng xong cây đinh cuối cùng, chuẩn bị trèo xuống khỏi thang.

Quay đầu lập tức nhìn thấy Diêu Hữu Thiên đang ngồi ở sân.

Cô một tay chống cằm, đôi mắt trong veo nhìn về phía mình.

Trong ánh mắt mang theo một chút mơ mộng, một chút sùng bái.

Bốn mắt nhìn nhau, tìm được hình bóng của mình trong mắt đối phương.

Lòng ngực mềm nhũn, Cố Thừa Diệu dùng vài động tác đã nhảy xuống khỏi thang. Phúi phúi tay.

"Xong rồi ạ."

"Cảm ơn, cảm ơn." Ngự dân ra sức cảm ơn. Nhìn người đàn ông này giống như cậu ấm nhà giàu, nhưng thật sự làm việc đầu ra đó.

"Đừng khách sáo." Cố Thừa Diệu khoát tay: "Cảm ơn sự chiêu đãi buổi trưa của mọi người."

"Lần sau lại đến nhé." Ngự dân mỉm cười chỉ ra vùng ven biển phía ngoài: "Một tháng nữa cua biển chúng tôi nuôi có thể vớt lên rồi, đến lúc đó các cậu tới, tôi sẽ bảo vợ tôi làm cua biển cho các cậu ăn."

"Được ạ." Cố Thừa Diệu không hề khách sáo, kéo tay Diêu Hữu Thiên qua: "Hôm nay đã quấy rầy rồi, chúng cháu xin đi trước."

Rời khỏi nhà ngự dân, hai người lại lên tàu. Thời gian đã không còn sớm nữa.

Bọn họ cũng phải về nhà rồi.

Trước khi đi, ngự dân lại tặng cho bọn họ một vài con cá khô tự mình phơi.

Diêu Hữu Thiên không từ chối, khi tàu chạy xa khỏi hòn đảo nhỏ thì bắt đầu trêu đùa Cố Thừa Diệu.

"Ừm, không nhìn ra anh còn hợp với đường lối thân dân đấy? Ánh mắt bác đó nhìn anh, chỉ thiếu nước không muốn anh làm con trai của bác ấy thôi."

"Còn nữa, anh thật là giỏi, lại còn biết sửa nóc nhà?" Diêu Hữu Thiên thật sự rất phục Cố Thừa Diệu: "Giỏi quá."

"Cái đó không tính là gì cả. Năm ấy sông C xảy ra lũ lụt, bộ đội bọn anh đã từng đi chống lũ cứu tế."

Kết thúc cứu tế không thể quay về đơn vị đồn trú ngay, bọn họ phải ở lại giúp nhân dân sửa sang nhà cửa.

Có điều, đó là nhiệm vụ ban đầu của anh, về sau loại nhiệm vụ hoàn toàn không có hệ số nguy hiểm này cũng không đến lượt anh nữa.

Cố Học Võ cố tình muốn chinh anh, đã đẩy anh vào bộ đội đặc chủng.

Diêu Hữu Thiên vẫn biết anh đã từng đi lính, có điều: "Vì sao anh lại đi? Em cho rằng với cá tính của anh, nhất định không muốn ở trong quân ngũ."

"Đây là điều kiện anh nói với ông già."

Anh đồng ý vào quân ngũ, có điều trước khi anh ba mươi tuổi, Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển không được can thiệp vào cuộc sống của anh nữa.

Đâu ngờ rằng, kế hoạch biến hóa khó lường.

Anh muốn làm việc của mình, Cố Học Võ lại nhất định muốn anh đến thành phố Y.

Anh muốn kết hôn với Bạch Yên Nhiên, cuối cùng người cưới lại là Diêu Hữu Thiên ——

Ý nghĩ này vừa hiện lên, anh đột nhiên ý thức được một chuyện.

Mấy ngày nay, anh không nghĩ đến Bạch Yên Nhiên một lần nào.

Thậm chí, tin tức về Bạch Yên Nhiên do Luna đưa đến, anh cũng không để ý.

Từ lúc nào anh đã trở nên bạc tình như vậy?

.....

Bầu không khí đột nhiên hơi trầm xuống. Diêu Hữu Thiên nhìn anh, nghĩ đến cảm giác trước nay của mình.

Bao gồm lần trước ở nhà họ Cố, và cả vài lần gặp gỡ trước khi kết hôn.

Có vẻ Cố Thừa Diệu và Cố Học Võ không hợp nhau lắm?

Cô định mở miệng hỏi, nhưng Cố Thừa Diệu đột nhiên trở nên hơi u ám.

Trong vô hình một lớp lưới bảo vệ đã phủ lên bóng dáng đó, trái tim anh ở trong chiếc lưới đó, nếu như anh không đi ra ngoài, cô cũng không thể tiến vào.

Trên khuôn mặt thanh lệ lộ ra vẻ hơi chán chường, cuối cùng cô cắn răng, đưa tay ra vòng vào eo anh.

Phản ứng đầu tiên của Cố Thừa Diệu chính là kéo tay Diêu Hữu Thiên ra, Diêu Hữu Thiên ngẩn người một lát, chưa kịp cảm nhận được sự đau lòng.

Phía trước đã đến cảng biển rồi. Có người đang dùng tay ra hiệu ở bến tàu.

Cố Thừa Diệu lái tàu về vị trí chỉ định.

Diêu Hữu Thiên thở phào nhẹ nhõm, anh chỉ muốn chuyển tâm lái tàu nên mới kéo mình ra, không phải anh đang cự tuyệt cô.

Quả nhiên, khi bọn họ lên bờ, trả tàu xong, chiếc xe đi về phía Cố Thừa Diệu.

Anh một tay xách túi cá khô mà ngư dân tặng, một tay dắt Diêu Hữu Thiên.

Cô nhếch môi cười, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng thỏa mãn..

Mà Cố Thừa Diệu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cô, trong lòng đã ra một quyết định.

..... &&.....

Hôm nay xem như đã hẹn hò thành công, trên đường về nhà tâm trạng Diêu Hữu Thiên cực tốt.

Xe dừng ở dưới lầu, lúc này Diêu Hữu Thiên phát hiện ra một người không nên xuất hiện lại có mặt ở đây.

"Anh ba?"

Trên tay Diêu Hữu Quyền cầm chìa khóa xe, nhìn đáng vẻ như vừa mới đi từ trên lầu xuống.

"Anh cho rằng các em không ở nhà."

"Có chuyện gì sao?" Diêu Hữu Thiên rất tò mò, tại sao anh không gọi điện thoại: "Hôm nay bọn em đã ra biển đi chơi, sao anh không gọi điện cho em?"

"Ra biển?" Ánh mắt Diêu Hữu Quyền lướt qua cá khô trên tay Cố Thừa Diệu, nhìn khuôn mặt đỏ hồng do phơi nắng, gió biển thổi cả một ngày của hai người.

"Chắc chắn, cuộc sống gia đình rất tốt nhỉ? Có điều sao không nói với anh một tiếng? Sớm biết các em ra ngoài, anh đã cùng đi rồi."

"Sợ anh bận việc ở bệnh viện đó." Diêu Hữu Thiên khoác cánh tay anh: "Ai chẳng biết anh ba chính là người bận rộn nhất nhà."

"Có bận hơn anh cũng phải nghỉ. Hiểu rồi, không hoan nghênh anh, sợ anh làm bóng đèn đây mà."

"Anh ba —— "

Mặt Diêu Hữu Thiên đỏ lên, không được tự nhiên nữa. Cố Thừa Diệu nhẹ nhàng kéo người cô ra, sau đó để cô đứng ở bên cạnh mình.

"Lần sau nếu như lại ra ngoài chơi, tìm anh ba là được rồi."

Lúc nói, Cố Thừa Diệu lại âm thầm kéo người Diêu Hữu Thiên gần mình hơn một chút.

Không hiểu sao, cảnh Diêu Hữu Thiên dựa vào anh trai mình, làm nũng với anh ấy khiến anh thấy hơi khó chịu.

"Được." Diêu Hữu Quyền nhìn tình cảm giữa em gái và em rể, không giống như là giả.

Thật ra anh cũng cảm nhận được, hiện giờ Diêu Hữu Thiên rất quan tâm đến Cố Thừa Diệu.

Nếu vậy, hẳn là Chiến Li kia sẽ không có uy hiếp gì đâu?

Anh an ủi bản thân như vậy, có điều trong lòng hơi bất an mơ hồ một chút, lại là chuyện gì đây?

.....

Ngày hôm sau khi Diêu Hữu Thiên đi làm, cũng đã nhìn thấy tin tức của Chiến Li.

Nghĩ đến bóng lưng cô độc của Chiến Li, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác kì lạ.

Không nghĩ nhiều về nó, bảo thư ký cắt tờ báo đi.

Cho dù Chiến Li có đâm vào người hay không thì cô không quan tâm, bây giờ cô là vợ của Cố Thừa Diệu.

Mà cô không thể cho người đàn ông khác bất kỳ cơ hội nào.

Khi thư ký Tiểu Vi cắt tờ báo đi, cũng đã nhìn thấy một bản tin khác liên quan đến Triệu Bách Xuyên, anh lại quay về tổ quay phim tiếp tục đóng phim.

"Tổng giám đốc, người đại diện của Triệu Bách Xuyên gọi điện thoại liên lạc với chúng ta rồi, nói Triệu Bách Xuyên đã đồng ý làm đại diện phát ngôn cho tòa nhà mới của chúng ta. Hạng mục công việc đại diện phát ngôn cụ thể bọn họ sẽ thảo luận với bộ phận quan hệ xã hội của chúng ta."

"Làm tốt lắm"

Nhìn ra được, Triệu Bách Xuyên đã trở lại rồi. Rất tốt, Diêu Hữu Thiên rất yêu thích điểm này của anh.

Diêu Hữu Thiên nghĩ đến một chuyện khác: "Một khi quyết định được chi tiết, lập tức tuyên bố. Đồng thời tôi muốn mở một bữa tiệc, muốn mời ai thì bây giờ cô bắt đầu nghĩ danh sách đi. Sau đó đưa cho tôi xem qua."

"Vâng."

Rất nhanh hạng mục công việc đại diện phát ngôn của Triệu Bách Xuyên đã được quyết định, anh sẽ chụp quảng cáo cho tòa nhà mới của tập đoàn Chính Phát. Bao gồm quảng cáo áp phích, quảng cáo TV và cả quảng cáo trên internet.

Bộ phận quảng cáo đưa phương án và ý tưởng sáng tạo của mình lên trong cùng một ngày.

Vì vậy Diêu Hữu Thiên bắt đầu trở nên rất bận. Mà hình như Cố Thừa Diệu cũng cực bận.

Hai người lại trở về như trước kia, ngoài sớm tối có thể gặp nhau ra, hoàn toàn không có thời gian cùng ăn cơm trưa, vân vân giống như khoảng thời gian trước nữa.

Cuối cùng sau khi chỉnh sửa vài lần, phương án quảng cáo của tòa nhà đã được quyết định.

Mà hôm nay cũng là Triệu Bách Xuyên và người đại diện của anh xuất hiện ở tập đoàn Chính Phát, nghe ý tưởng quảng cáo của tập đoàn Chính Phát.

Triệu Bách Xuyên đã thêm vào một số ý tưởng. Không có thay đổi gì lớn, chỉ là đề xuất với một số chi tiết.

Diêu Hữu Thiên không bác bỏ, giao chuyện này cho bộ phận quảng cáo.

Đóng quảng cáo nhanh hơn đóng phim rất nhiều, chỉ tốn thời gian ba ngày, Triệu Bách Xuyên cũng cực kỳ phối hợp, đóng xong hai quảng cáo TV, một quảng cáo internet và cả quảng cáo áp phích tuyên truyền mà tập đoàn Chính Phát cần.

Rất nhanh đã đến ngày khai trương tòa nhà.

Tình hình tiêu thụ đột biến ban ngày khiến Diêu Đại Phát cười đến mức không khép miệng được.

Ngoài Diêu Hữu Thiên ra, Diêu Hữu Quốc cũng cố ý quay về từ Bắc Đô.

Tiệc rượu buổi tối đã khai mạc ngay trong bầu không khí náo nhiệt này.

Gần như đã mời được những nhân vật nổi tiếng của thành phố Y, những nhà buôn đã từng hợp tác.

Ở đại sảnh mở tiệc tiếp khách tại khách sạn năm sao của thành phố Y là cảnh tượng rất náo nhiệt.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mặt, Diêu Đại Phát cực kỳ tán thưởng nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: "Lần này Thiên Thiên làm tốt lắm."

"Là công lao của mọi người." Để bắt đầu phiên giao dịch lần này, bộ phận quảng cáo và bộ phận quan hệ xã hội đã lao tâm lao lực, mà cô thật sự không

dám kể công.

"Em không cần khiêm tốn, ba nói em làm rất tốt." Đối với cô em gái này của mình, Điều Hữu Quốc có thể biết được năng lực của cô rõ hơn cô.

"Ba chỉ thích khen em thôi, không phải anh không biết." Điều Hữu Thiên cười đáp lại, nhưng ánh mắt bắt đầu tìm kiếm tứ phía.

Nhìn hai vòng, không hề nhìn thấy bóng dáng Cố Thừa Diệu.

Cái người này, tại sao vẫn chưa đến?

Vừa rồi gọi điện thoại, chẳng phải nói đã đến rồi sao? Người đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chán sống rồi

Trong chợ đen tại một quận thuộc tỉnh N.

Trong sảnh tiệc hình tròn, cả cả phòng đều chìm trong bóng tối.

Nơi duy nhất phát ra ánh sáng là sân khấu hình tròn ở giữa sảnh.

Ngon đèn màu trắng sáng rực chiếu thẳng vào bục sân khấu, không lâu sau có hai thân hình cao lớn kéo một người phụ nữ lên bục.

Tay chân của người phụ nữ ấy đều bị cột chặt đến mức hằn lên vân đỏ.

Nhưng tấm vải mỏng manh không che hết được cả cơ thể kia thoát ần thoát hiện làn da trắng mịn của người phụ nữ cùng với thân hình thon thả.

Một người đàn ông gầy gò bước lên bục, gõ gõ vào chiếc bàn đặt giữa sân khấu: “Đây là vật rao bán cuối cùng của đêm nay, một phụ nữ trẻ tuổi người Trung Quốc, giá khởi điểm là 500 ngàn.”

Dưới sân khấu vang lên tiếng xùy khinh bỉ, còn có tiếng chửi rủa bằng tiếng Anh.

Người đàn ông cũng không thèm quan tâm, phát phát tay, một người đàn ông cao lớn nhấc mạnh khuôn mặt của người phụ nữ đó lên.

Khi ngũ quan hiện ra trước mắt mọi người, trong mắt đám đàn ông kia phát ra tia sáng rực rỡ.

“Giá khởi điểm 500 ngàn, bước giá là 100 ngàn một bước.”

Có người bắt đầu ra giá, người đàn ông ngồi hàng cuối cùng nhìn vào người phụ nữ trên bục, hừ tiếng lạnh lùng.

“Cuộc bán đấu giá nhằm chán, Jackson làm việc ngày càng lệch lạc rồi đấy.”

Tên thủ hạ đứng bên cạnh anh ta chỉ dám cúi đầu, cho dù ông chủ có nói gì đi nữa cũng không nói lại.

“Đi thôi, chán quá đi mất.” Người đàn ông nói xong liền đứng dậy.

Ánh mắt quét qua bục sân khấu người phụ nữ kia bắt đầu giây giữa, trong mắt cô ta ánh lên sự không cam tâm, phẫn nộ.

Ánh mắt đó.

Người đàn ông nheo mắt, đột nhiên ngồi thẳng dậy, người dẫn chương trình trên sân khấu bắt đầu thông báo những bước giá cuối cùng, lúc này giá đã lên đến 1 triệu.

Người đàn ông đưa tay làm một tư thế, thủ hạ của anh ta cúi người rồi quay về hướng sân khấu đưa tay ra hiệu.

Ngay lập tức một giọng nói chấn động vang lên giữa cuộc đấu giá: “Mười triệu.”

Búa gõ xuống, một tiếng khô khốc.

Ánh mắt của người phụ nữ trên bục ngày càng phẫn hận, cuối cùng chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Nhắm mắt lại không còn bất kỳ cảm giác nào.....

.....

Trong tiệc rượu tại thành phố Y.

Trong sảnh đứng chật người. Âm nhạc nhẹ nhàng mang hơi hướng vui nhộn tràn khắp không gian sảnh tiệc.

Diêu Hữu Thiên tìm khắp một lượt nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Cố Thừa Diệu.

Dọc hai bên sân tiệc có vài phòng nghỉ, cô cầm điện thoại định gọi cho Cố Thừa Diệu.

Nhưng lại bị người ta chặn lại ở hành lang.

Hà Nhượng Băng nhìn vào Diêu Hữu Thiên, ánh mắt hiện rõ sự tức giận.

Một tháng trước Triệu Bách Xuyên nhận được lời mời của tập đoàn Chính Phát làm người đại diện cho dự án bất động sản của họ.

Mà cô biết ngoài Triệu Bách Xuyên thì trong quảng cáo còn có một nghệ sĩ nữ khác.

Cô đến tìm Triệu Bách Xuyên định nhờ anh giới thiệu mình vào vị trí cặp đôi với anh.

“Chọn ai làm người đại diện đây là việc của phía công ty, tôi không có quyền can thiệp.” Triệu Bách Xuyên đã từ chối cô ta.

Trông lòng mình anh không hy vọng Hà Nhượng Băng xuất hiện trước mặt Diêu Hữu Thiên.

Người phụ nữ này quá chơ búa, quá cực đoan, đồng thời thủ đoạn rất ác liệt.

Diêu Hữu Thiên ít ra cũng được coi là bạn bè của anh.

“Triệu Bách Xuyên nếu anh không giới thiệu cho em, anh có tin rằng em sẽ tung hình của anh ra không?”

“Tùy cô.” Triệu Bách Xuyên cười khẩy: “Dù sao đi nữa hiện giờ chúng ta cũng đang đóng phim cùng nhau, nếu thật sự có scandal phát tán, cũng là tuyên truyền giúp bộ phim thôi. Người ta đồn thổi xong thì cũng chẳng có hứng thú gì nữa đâu.”

“Hừ, đúng rồi, người ta không đồn thổi scandal của chúng ta, mà đồn thành anh với Diêu Hữu Thiên thì thế nào?”

“Cô có ý gì?” Người đàn ông vẫn luôn điềm đạm, trong mắt toát lên hơi lạnh lẽo.

Hà Nhượng Băng cười khẩy: “Anh và người phụ nữ đó cũng có dính líu đến nhau nhỉ? Người phụ nữ trong scandal lần trước chính là cô ấy phải không?”

Sắc mặt của Triệu Bách Xuyên lập tức cứng ngắc, đưa tay bóp chặt cổ cô ta: “Hà Nhượng Băng tôi cảnh cáo cô, cô nói về tôi như thế nào cũng được. Nhưng nếu cô quay ra kéo theo cô ấy, cô có tin rằng tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết không?”

Sự tuần tú nhả nhện trên mặt anh hoàn toàn biến mất, trong mắt chỉ còn lại nét nguy hiểm, Hà Nhượng Băng không hề nghi ngờ rằng chỉ cần cô nói thêm bất kỳ câu nào thì người đàn ông trước mặt cô đây sẽ bóp chết cô.

Cuối cùng Hà Nhượng Băng chỉ còn cách từ bỏ, cuối cùng nhìn tập đoàn Chính Phát hợp tác với một diễn viên nhạc kịch của thành phố Y.

Bây giờ cô mới biết, Triệu Bách Xuyên lạnh lùng kia cũng có điểm chí mạng, điểm chí mạng ấy chính là Diêu Hữu Thiên.....

Điều này khiến cô gần như phát điên, trong lòng tức giận không nguôi.

Hôm nay cô muốn Triệu Bách Xuyên đi cùng cô đến bữa tiệc này, anh cũng từ chối.

“Tôi sẽ không để cô lấy danh nghĩa là bạn gái của tôi xuất hiện trong bất kỳ hoàn cảnh nào.”

Muốn dựa vào anh mà thành danh, dựa vào anh để nổi tiếng cũng còn phải xem anh có chấp nhận hay không đã.

Mà người này, anh không hề quan tâm. Cộng thêm anh càng không muốn Hà Nhượng Băng xuất hiện trước mặt Diêu Hữu Thiên.

Hà Nhượng Băng gần như nghiền nát hết răng, Triệu Bách Xuyên không cho cô đến phải không? Vậy thì cô lại càng phải có mặt.

Tìm đại một người đàn ông nào đó ghép cặp với anh ta là được. Cô chẳng phải đã xuất hiện ở đây rồi sao?

Lúc này nhìn thấy Diêu Hữu Thiên, cô ta cảm thấy hận không kể sao cho hết.

Người đàn bà không biết xấu hổ này, rõ ràng là đã có chồng, mà còn quyến rũ đàn ông khắp nơi.

Nếu không phải là cô luôn cho người theo dõi Triệu Bách Xuyên, chắc chắn sẽ không thể nào biết được người phụ nữ này lại là loi, đề tiện đến vậy.

Người phụ nữ trước mặt, Diêu Hữu Thiên thấy có chút quen mặt nhưng nhất thời lại không thể nhớ được là đã gặp ở đâu.

Nhìn đối phương mặc nguyên bộ lễ phục màu đỏ, trên tay còn cầm chiếc ví cùng màu.

Có vẻ như là đi chung với người nào đó đến dự tiệc. Diêu Hữu Thiên chào đối phương rồi cầm điện thoại định gọi.

Người phụ nữ kia lại chặn trước mặt cô lần nữa, không để cô đi.

“Có chuyện gì sao?” Hôm nay là tiệc rượu của tập đoàn Chính Phát cơ mà, Diêu Hữu Thiên cũng được coi là chủ đây.

Ánh mắt của Hà Nhượng băng quét lên người Diêu Hữu Thiên một lượt.

Hôm nay Diêu Hữu Thiên mặc một bộ lễ phục hai dây dài màu bạc. Hai sợi dây mảnh vắt chéo phía sau lưng xuống tận dưới eo.

Cô vốn đã thon thả, thiết kế của chiếc váy càng tăng thêm nét yếu điệu thực nữ sang trọng của cô.

Mái tóc đen dài búi gọn phía sau, lộ ra cần cổ mảnh mai.

Các đường nét trên khuôn mặt được phủ một lớp trang điểm nhạt lại càng rõ nét, xinh đẹp.

Hà Nhượng băng dán mắt vào chiếc điện thoại trên tay Diêu Hữu Thiên, trong lòng đang tìm cách xem pahir làm thế nào để gây ra phiền phức cho Diêu Hữu Thiên.

Một nhân viên phục vụ đúng lúc này đang bê chiếc khay rượu đi về phía đại sảnh.

Hà Nhượng Băng mỉm cười, bước đến bên cạnh nhân viên phục vụ cầm một ly rượu lên, quay về phía Diêu Hữu Thiên nghiêng ly rượu.

“Tôi mời cô một ly....”

Chữ rượu còn chưa nói ra, Hà Nhượng Băng đã dốc hết ly rượu vào trước ngực Diêu Hữu Thiên.

Đỏ xon, cô tròn mắt, cả mặt “hối lỗi” nhìn Diêu Hữu Thiên: “Xin lỗi nhé, tay tôi hơi run.”

Diêu Hữu Thiên nhìn vào bộ lễ phục bị rượu làm ướt của mình, trước ngực là một mảng màu đỏ của rượu trên nền lễ phục màu bạc rất gây chú ý.

Tiệc còn chưa bắt đầu, lễ phục của cô đã bị dơ rồi.

Tạm thời không quan tâm đến lễ phục nữa, ngược mắt nhìn người phụ nữ kia có hơi khó hiểu.

Cô hoàn toàn chắc chắn rằng mình chưa từng gặp cô ta, cũng không quen cô ta: “Cô là ai?”

Cô ta không biết mình, càng làm Hà Nhượng Băng căm ghét, dù gì đi chăng nữa ít nhiều cô cũng là một người nổi tiếng, Diêu Hữu Thiên tưởng rằng mình là thiên kim tiểu thư thì giỏi lắm à?

Hừ, chỉ là một nhà giàu mới nổi mà thôi.

“Nhìn cô ngứa mắt.” Nói toạc ra, Hà Nhượng Băng cũng không sợ, lạnh lùng lên tiếng: “Nhìn như là hồ ly tinh ấy, thảo nào quyến rũ nhiều đàn ông đến thế.”

Sắc mặt Diêu Hữu Thiên sụp xuống, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên sự lạnh lùng: “Cô à, hình như chúng ta không quen biết thì phải?”

“Không quen.” Hà Nhượng Băng lắc đầu, sự châm chọc trong ánh mắt hiện lên ngày một rõ: “Nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc tôi có thể kể những việc xấu xa mà cô đã làm. Cô cho rằng cô không nói ra thì sẽ không ai biết sao? Người phụ nữ đề tiện như cô, tôi dạy cho cô bài học cũng chỉ là thay trời hành đạo thôi.”

Diêu Hữu Thiên còn chưa kịp lên tiếng thì ngay lúc này một giọng nam trầm ấm vang lên: “Vị này, tôi nghĩ hôm nay cô ra khỏi nhà hẳn là chưa đánh răng đây nhỉ, miệng thơm tho quá.”

Cố Thừa Diệu không biết đã đến từ bao giờ, mặc một bộ vest màu xám bạc thân hình cao lớn đứng cạnh Diêu Hữu Thiên, cánh tay rộng lớn vòng lấy eo cô.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn người phụ nữ bất thường trước mặt.

“Anh...”

“Tôi làm sao? Ba mẹ cô không dạy cô là phải đánh răng trước khi ra khỏi nhà à?”

“.....”

“Không đánh răng thì thôi lại còn phun nước bọt khắp nơi, nãy của cô mọc dưới chân à?”

“Anh.....”

“Tôi nói sai rồi, loại người như cô là không có não mới đúng.”

Cố Thừa Diệu căn bản không chừa cho Hà Nhượng băng một cơ hội phản kích, lúc nói còn liếc mắt đánh giá Hà Nhượng băng, nhìn thấy bộ lễ phục màu đỏ kia khoe miệng cong lên.

“Rõ ràng là đám ruồi nặng, cứ cố khoác lớp da người ra ngoài, chả trách lại bay mùi đến vậy.”

“Anh...” Hà Nhượng Băng không kịp cãi lại, Cố Thừa Diệu vẫn trừng bộ mặt ghê tởm mà nhìn cô ta: “Muốn ăn phân thì đến hố xí, chỗ này không phải là nơi dành cho ruồi nặng, về ngoài xấu xí đến phát nôn mửa thì đừng ra ngoài làm ng ta phải sợ.”

Mặt Hà Nhượng băng tái mét, cho dù thái độ của Triệu Bách Xuyên cũng coi là lạnh lùng nhưng vẫn chưa thể ác độc đến thế này.

“Anh là đồ...”

Quá mức tức giận, quá mức phẫn nộ khiến lời nói của Hà Nhượng Băng không thể thốt ra nổi.

Diêu Hữu Thiên vẫn biết Cố Thừa Diệu rất độc miệng, nhưng chanh chua đến mức như ngày hôm nay thì là lần đầu tiên cô thấy.

Bây giờ cô mới biết được rằng anh cũng đã nương tay với cô lắm rồi.

“Rõ ràng phải ở trong đồng phân nhưng lại cứ thích chạy lung tung.” Ánh mắt của Cố Thừa Diệu đảo quanh, người phục vụ vừa rồi còn chưa đi, anh phát tay ra hiệu cho anh ta lại gần.

Nhân viên phục vụ vẫn đứng xem màn kịch hay, lúc này nhanh chóng bùng rộ đến.

Cố Thừa Diệu lấy rượu trên khay hất hết vào mặt của Hà Nhượng Băng.

Một ly, hai ly, ba ly, cho đến khi hết sạch rượu trên khay thì thôi.

Bộ lễ phục màu đỏ của Hà Nhượng Băng ướt đẫm, trên mặt cũng đầy vết rượu, lớp trang điểm khỏi nói sớm đã trôi hết, đầu tóc rối mù, có vài sợi rơi xuống dính lên mặt, nhìn thê thảm vô cùng.

Cô run rẩy định lên tiếng, Cố Thừa Diệu phát tay ra hiệu người phục vụ có thể rời đi.

Cùng lúc đó đưa tay vòng lấy eo Diêu Hữu Thiên, kéo cô lại gần mình.

Thái độ vênh vác kèm theo ánh mắt coi thường: “Người phụ nữ của tôi mà cô cũng dám bắt nạt? Chán sống rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Chỉ anh có quyền bắt nạt

“Người phụ nữ của tôi mà cô cũng dám bắt nạt? Chán sống rồi à?”

Cố Thừa Diệu vừa nói vừa đưa cánh tay rộng lớn vòng lên eo Diêu Hữu thiên, tư thế bảo vệ vô cùng rõ ràng.

Diêu Hữu Thiên từ lúc Cố Thừa Diệu xuất hiện đã mất hết đất diễn. Chỉ có thể nhìn anh độc miệng và hất rượu lên người Hà Nhượng Băng.

Sự thê thảm của Hà Nhượng Băng khiến vết rượu trên ngực của cô trong phút chốc nhạt đi rất nhiều.

Thậm chí người phụ nữ trước mắt này cô không biết là ai nhưng lúc này Diêu Hữu Thiên cũng thấy thương xót.

Được rồi, Cố Thừa Diệu đã refresh nhận thức của cô lần nữa. Cặp mắt long lanh liếc Cố Thừa Diệu một cái.

Ánh mắt sắc lạnh của anh lúc này không hề khách khí mà lướt qua Hà Nhượng Băng, thái độ vênh vác càn rỡ.

Anh thậm chí còn không biết thân phận của người phụ nữ này, lỡ như là người không thể đắc tội thì sao?

Nhưng trong lòng cô lại âm thầm vui sướng lại là thế nào?

Mặc dù khoảng thời gian này bọn họ ai làm việc nấy, chỉ gặp nhau vào buổi sáng và buổi tối.

Nhưng Cố Thừa Diệu mỗi tối đều không quên dây dưa với cô một lúc mới đi ngủ.

Quan hệ giữa họ so với thời điểm lúc mới đến thành phố Y không biết là đã tốt hơn bao nhiêu.

Cô cũng phân vân, cũng nghi ngờ. Cô đang nghĩ xem Cố Thừa Diệu là yêu cô nhiều hơn hay là có dục vọng với cô nhiều hơn?

Hiện giờ cô không muốn giằng co với những vấn đề đó nữa, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy niềm vui và ngọt ngào.

Đặc biệt là khi nghe được câu nói: “Người phụ nữ của tôi mà cô cũng dám bắt nạt” cô cảm thấy trong lòng như nở rộ, khắp nơi sáng rực rỡ.

Cố Thừa Diệu ơi Cố Thừa Diệu, anh cứ như vậy, thật sự sẽ khiến em ngày càng yêu anh mất.

Hà Nhượng Băng hoàn toàn không ngờ được bản thân sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Càng không thể ngờ Cố Thừa Diệu lại ra chiêu bài không theo quy luật ấy.

Dù gì đi nữa cô cũng là một người nổi tiếng, lại còn là một mỹ nữ, ngoài Triệu Bách Xuyên thì Cố Thừa Diệu là người thứ hai không hề nể mặt cô.

Trợn trừng mắt nhìn Cố Thừa Diệu, nổi tức giận trong lòng lên đến đỉnh điểm, đặc biệt là khi nhìn thấy Diêu Hữu Thiên tràn đầy hạnh phúc dựa vào Cố Thừa Diệu, mắt cô gần như bốc lửa.

“Người phụ nữ của anh đã cầm sừng anh, anh có biết không?”

“Cô ta dụ dỗ bạn trai của người khác, rõ ràng bản thân đã kết hôn mà vẫn còn liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác.”

“Loại phụ nữ đê tiện như vậy mà anh còn quý trọng như báu vật? Anh không sợ bản thân biến thành người chỉ biết nhịn nhục sao?”

Diêu Hữu Thiên hơi nheo mày, sức chiến đấu của người phụ nữ này quả là không tầm thường.

Chỉ có điều, cô dụ dỗ bạn trai của người khác lúc nào nhỉ?

Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng nói của Chiến Li: Vì đọc được những tin tức đó làm cho tôi và bạn gái chia tay nhau.

Haizz, người bạn gái mà Chiến Li nói lẽ nào là người phụ nữ thần kinh này?

Nếu thật sự là như vậy thì mắt nhìn người của cái tên Chiến Li kia, chắc chắn, không giống người bình thường.

Môi mấp máy định lên tiếng, nhưng Cố Thừa Diệu đã nói trước.

“Xem ra lúc này hắt rượu vẫn còn ít quá, còn chưa khiến cô tỉnh lại.” Cố Thừa Diệu khinh bỉ nhìn vào Hà Nhượng Băng, trong mắt hiện rõ sự lạnh lẽo.

Ánh mắt sắc nhọn như chim ưng bên trong còn toát ra sự lạnh lẽo băng giá, cộng thêm ý uy hiếp nồng đậm.

Hà Nhượng Băng mặc dù không biết quan sát nhưng cũng nhìn thấy rõ.

Nghĩ đến sự thâm hại của mình, quả thực không thể tham gia bữa tiệc nữa rồi.

Trợn mắt nhìn hai người trước mặt, cô dẫm chân quay người rời đi, nhưng cho dù phải rời đi vẫn không quên gây rối mối quan hệ của hai người.

“Hừ, anh cứ giữ một người phụ nữ đê tiện như vậy làm báu vật đi, chúc anh sớm biến thành kẻ chỉ biết nhịn nhục.”

Thấy Cố Thừa Diệu siết chặt nắm đấm, cô thầm than trong lòng “có án mạng rồi”, sau đó nhanh chóng chạy trốn trên đôi giày cao gót hơn mười phân.

Diêu Hữu Thiên không còn gì để nói, nhắm mắt, nhìn thẳng vào cặp mắt u ám của Cố Thừa Diệu.

Tim của cô bỗng đập chậm mất một nhịp. Anh sẽ không tức giận chứ?

Người phụ nữ kia nói những nói cuối, là đàn ông thì khi nghe được cũng sẽ tức giận phải không?

“Thật ra em không hề quen cô ta. Em----”

Điều Hữu Thiên cũng không biết phải giải thích như thế nào, điều này ở Bắc Đô cách đây vài tháng thực sự chỉ là muốn chọc giận Cố Thừa Diệu. Nhưng lúc ấy anh cũng thực sự bị cô chọc giận.

“Người phụ nữ ngốc nghếch như em có thể có não một chút được không?” Giọng nói của Cố Thừa Diệu lên cao còn đi kèm ý giận: “Em thấy cô ta lấy rượu đổ lên người em mà cũng không biết đường tránh đi sao?”

“.....” Tình hình này là thế nào?

Cố Thừa Diệu nhìn chằm chằm vào vết rượu trước ngực cô, chỉ cảm thấy vô cùng nhức mắt: “Em lại cứ đứng yên một chỗ cho cô ta hất? Có bị làm sao không vậy?”

Trái tim bị treo ngược của Điều Hữu Thiên đột nhiên thả xuống, phản kích lại sự trách móc của Cố Thừa Diệu, giận hờn chu môi.

“Sao mà em biết được cô ta sẽ hất rượu lên người em chứ? Em hoàn toàn không thể ngờ tới mà?”

Thấy Cố Thừa Diệu dường như vẫn còn rất tức giận, cô đưa tay lắc lắc cánh tay anh: “Được rồi mà, đừng giận nữa. Em khó chịu muốn chết đây, quần áo bị ướt rồi, em tham gia bữa tiệc kiểu gì bây giờ?”

Nếu chỉ ướt một chút thôi thì cô còn có thể tìm chiếc khăn cái áo che đi, nhưng ướt nguyên một mảng như thế này.

Cố Thừa Diệu nhìn cô kéo cánh tay mình, nhẹ nhàng lắc qua lắc lại. Gương mặt thanh tú hơi đỏ mông hời lại có nét dễ thương bất ngờ.

Làm mặt lạnh, đẩy tay Điều Hữu Thiên ra: “Em đến phòng nghỉ đợi một lúc, anh gọi điện cho người mang quần áo tới.”

Vừa nói anh vừa lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Mã.

“Trong vòng mười phút mang một bộ lễ phục màu bạc size S đến khách sạn **.”

Nói xong cũng không cho Tiểu Mã thời gian trả lời lập tức cúp máy, bỏ mặc Tiểu Mã ở đầu bên kia giật chân tức tối.

Điều Hữu Thiên nhìn anh gọi điện thoại chỉ cảm thấy hôm nay Cố Thừa Diệu đẹp trai quá đi mất.

Nhưng: “Không nhất định phải là màu bạc, màu khác cũng được.”

Cố Thừa Diệu không nói gì, chỉ bình thản liếc cô một cái.

Thật ra vừa rồi cô đã nhận ra, hôm nay anh mặc một bộ vest màu xám bạc. Mà lễ phục của cô cũng màu bạc.

“Anh để Tiểu mã mang bộ lễ phục màu bạc đến lễ nào muốn mặc đồ cặp với em sao?” Điều Hữu Thiên vẫn còn tâm trạng đùa giỡn, Cố Thừa Diệu lập tức gõ lên trán cô một cái.

“Đau quá.” Điều Hữu Thiên day day trán, giận hờn lườm Cố Thừa Diệu một cái.

Giọng nói của anh rất ngang ngược: “Ai muốn mặc đồ cặp với em?”

Hả, sắc mặt của Điều Hữu Thiên sụ xuống, lễ nào không phải sao?

“Em rõ ràng là vợ anh.” Đồ cặp cái gì, rõ ràng là vợ chồng mà.

Dãy hành lang im ắng lạ thường, Điều Hữu Thiên nghe rõ tiếng tim mình đập. Cô đột nhiên bật cười.

“Đúng, em là vợ anh.”

Thời khắc này bầu không khí vô cùng tốt, cô thực sự không muốn phá vỡ nó, nhưng những lời mà người phụ nữ kia đã nói, cô vẫn muốn biết phản ứng của Cố Thừa Diệu.

“Lời người phụ nữ kia nói, anh không giận sao?”

Cố Thừa Diệu nheo nheo mắt, trong đó phát lên tia không vui: “Ý của em là, em hy vọng anh đi tin lời của con ruồi nhặng ấy à?”

Điều Hữu Thiên lắc đầu lia lịa, cô không hề có ý đó.

Vừa nhắc đến người phụ nữ kia Cố Thừa Diệu lập tức bắt mẫn: “Lần sau gặp phải đám sinh vật không thuộc loài người thì phải tránh xa một chút, nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ rồi.” Lúc này Điều Hữu Thiên coi như bái phục miệng lưỡi độc địa của Cố Thừa Diệu, anh thật là

Anh không biết được rằng những lời anh vừa mắng người đường như không hề bị trùng nhau, khiến người ta giận đến tím mặt?

Quả thực về phương diện này cô không có được bản lĩnh ấy.

“Cố Thừa Diệu.” Diêu Hữu Thiên lễ ra nên đến phòng nghỉ đợi Tiểu Mã mang đồ đến, nhưng cô không muốn kết thúc bầu không khí tốt đẹp này: “Cảm ơn anh.”

Thật ra cô muốn nói câu “em thích anh”.

Nhưng câu nói ấy, cô không thốt ra được, chỉ có thể đổi thành câu khác.

Phản ứng của Cố Thừa Diệu chính là lờm cô một cái, cuối cùng đưa tay nhéo mặt cô: “Diêu Hữu Thiên, em nhất định phải nhớ rõ một chuyện.”

“Hừm?” Chuyện gì?

“Em là vợ anh, chỉ anh mới có thể bắt nạt em, ok?”

“Uhm.” Diêu Hữu Thiên gật đầu, hơi buồn cười, nhưng cũng muốn khóc.

Rõ ràng từ trước tới nay cô không phải một người đa sầu đa cảm, hôm nay lại bị Cố Thừa Diệu làm cho tâm trạng thất thường.

Cố Thừa Diệu nhìn dáng vẻ của cô, trong lòng nổi lên sự dè dặt.

Hai người đều thấy hình bóng đối phương trong mắt nhau.

Cách nơi hai người đứng vài mét, Chiến Li đã thấy hết toàn bộ sự việc.

Ngay từ lúc người phụ nữ kia khiêu khích Diêu Hữu Thiên anh đã định bước ra, nhưng không ngờ Cố Thừa Diệu lại nhanh hơn một bước.

Trong lòng chưa xót từng con.

Có phải chậm một bước thì chậm cả đời không?

Thậm chí đến giờ anh vẫn còn nhớ được sự vui mừng khi gặp lại cô trong quán bar ở Bắc Đô. Biết rõ cô không còn nhận ra mình nữa nhưng vẫn muốn tự cho mình một cơ hội.

Nhưng cô lại đưa bàn tay đeo nhẫn cưới kim cương lấp lánh trước mặt anh tuyên bố cô đã là hoa có chủ.

Nỗi chua xót chất đầy khiến tim đau nhói. Nếu năm đó anh bất chấp tất cả thì có phải kết quả sẽ khác hay không?

Đối với những việc này, Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không hề hay biết.

Ngay lúc này Tiểu Mã chạy đến, may là anh ở gần khách sạn, nếu không chỉ cho anh có mười phút đồng hồ khác gì giết chết anh cho xong.

Nhìn ra được Tiểu Mã thường tham gia những bữa tiệc như thế này, bộ lễ phục anh chọn rất vừa vặn.

Khác với kiểu váy dây vừa rồi, bộ này là chiếc váy lệch vai, màu bạc sáng, thiết kế bó sát.

Diêu Hữu Thiên vào nghỉ thay đồ, dặm lại lớp trang điểm rồi mới quay về đại sảnh.

Cố Thừa Diệu đứng cùng với Diêu Hữu Quốc, hai người lại hợp cạ đến bất ngờ. Diêu Hữu Thiên mỉm cười, bước về hướng Cố Thừa Diệu.

Diêu Đại Phát đón tiếp bạn trên thương trường của mình, nghe người ta khen con gái ông giỏi giang, cười không khép được miệng.

Tâm trạng nhiều năm trước bị người ta gọi là “vua phế liệu” với hiện nay không thể so sánh.

Đặc biệt là hiện nay con gái mình còn nghĩ ra được mời Triệu Bách Xuyên làm người đại diện, càng khiến công hài lòng.

Giữ chặt lấy Triệu Bách Xuyên chụp cùng vài tấm hình, mới chịu thôi.

Chụp hình xong, Diêu Đại Phát cùng nói chuyện với Triệu Bách Xuyên, diễn viên điện ảnh hạng A đấy.

Người như vậy ngày thường không gặp được đâu.

Không thể trách Diêu Đại Phát hơi quê mùa, thực ra việc nhìn thấy trên tivi và gặp mặt trực tiếp ở bên ngoài, tâm trạng đó rất vi diệu.

Mà thái độ của Triệu Bách Xuyên lại ôn nhu vô cùng. Suốt buổi tiệc vẫn luôn phối hợp với những yêu cầu của Diêu Đại Phát đưa ra.

Điều này càng khiến ông vui thêm.

Cho đến khi....

“Bác Diêu, chúc mừng bác.”

Ngay lúc này một giọng nói vang lên, Diêu Đại Phát quay người, lúc ông nhìn ra là Chiến Li, nét cười trên gương mặt cứng lại, cả người biến thành một biểu cảm vô cùng kỳ dị.

“E hèm. Cậu.....”

.....

Hết chương 139.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140

Editor: Xám

"E hèm. Cậu ——" Sắc mặt Diêu Đại Phát rất kỳ lạ, câu nói sau chữ cậu kia không thể thốt ra thành lời nữa. Chỉ có thể dùng khuôn mặt cứng đờ nhìn Chiến Li trước mặt.

Cậu ta cậu ta cậu ta, tại sao lại đến đây?

"Đã lâu không gặp rồi, bác Diêu vẫn khỏe mạnh như vậy." Về mặt Chiến Li cực kỳ bình tĩnh. Nhưng từ góc nhìn của Diêu Đại Phát, anh ta chính là ác quỷ đến từ địa ngục ——

Phản ứng của ông thật sự không bình thường. Triệu Bách Xuyên khẽ nhủ mầy, bước chân vô thức bước lên trước một bước, đứng ở bên cạnh Diêu Đại Phát.

Chiến Li nhìn thấy động tác của Triệu Bách Xuyên, khóe môi cong lên mang theo sự trào phúng.

Anh nhận ra người đàn ông này, người đàn ông đưa Diêu Hữu Thiên về công ty lần trước.

Bây giờ anh mới biết, thì ra người đàn ông này là một minh tinh. Lại còn là Ảnh Đế.

Bản lĩnh chọc vào đàn ông của cô gái kia càng lúc càng lớn rồi.

"Đây là món quà mà cháu chuẩn bị." Lúc Chiến Li nói, đã vỗ tay, lập tức có hai nhân viên dâng lên một pho tượng ngọc La Hán.

Lão Khanh Băng Chung* thượng hạng, cả khối trong suốt, chất ngọc êm dịu. Cho dù là người không hiểu về ngọc như Diêu Đại Phát cũng nhìn ra được giá trị xa xỉ.

*Lão Khanh Băng Chung: tên loại ngọc xanh biếc, đẹp lóa mắt.

Tiếng thán phục của người xung quanh, Diêu Đại Phát nghe không thấu.

Thậm chí ông còn không thèm nhìn pho tượng ngọc La Hán kia, sắc mặt ông rất kỳ lạ, thoát xanh thoát trắng.

Nuốt nước miếng, vào lúc này giọng nói trước giờ luôn thô kệch của Diêu Đại Phát trở nên cực nhẹ, mang theo sự hoảng sợ gần như là kim nén.

"Cái này, quà quá nặng rồi."

"Không nặng đâu." Chiến Li khẽ cười, trong con ngươi hẹp dài lóe lên chút ánh sáng ý tứ không rõ: "Món quà này đã nhẹ hơn “quà” năm đó bác Diêu tặng cho cháu rất nhiều rồi."

Anh ta vừa nói đến năm đó, sắc mặt của Diêu Đại Phát càng khó coi hơn.

Màu da của ông vốn đen, sắc mặt lúc này lại lộ ra vẻ kỳ lạ không nói nên lời.

Tuyên Tình Ngôn ở xa xa bên kia cũng đã nhìn thấy, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra vẻ kinh hoàng hiếm thấy.

Nhanh chóng đi đến trước mặt chồng mình. Vươn tay ra cầm lấy tay Diêu Đại Phát, xoay người đối diện với Chiến Li: "Nếu cậu Chiến đã tặng quà, vậy xin đừng nghĩ nhiều, mời uống ly rượu nhạt."

Uống rượu? Còn muốn để người đàn ông này uống rượu ở chỗ mình?

Vậy ngộ nhờ Thiên Thiên nhìn thấy cậu ta thì làm thế nào? Diêu Đại Phát nhìn chăm chăm vợ mình, trong mắt đầy vẻ không tán thành.

"Nếu đã vậy thì cháu cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

Chiến Li khom người, chào hỏi lễ độ rồi cũng đưa lên. Đường như anh ta thật sự chỉ đến tham gia tiệc rượu.

Triệu Bách Xuyên là ảnh đế, sự tinh tế trong việc quan sát người, người bình thường tuyệt đối không bằng ai.

Anh nhìn vẻ kinh hoàng và cả sợ hãi lộ ra trong mắt Diêu Đại Phát khi nhìn thấy Chiến Li, chỉ cảm thấy rất kỳ lạ.

Anh không nghĩ ra nguyên nhân gì khiến Diêu Đại Phát sợ một tiểu bối trẻ tuổi. Và cả món quà năm đó là quà gì?

Rõ ràng lời nói của Chiến Li có hàm ý khác. Vào lúc trong lòng tò mò, Chiến Li đã đi về phía Diêu Hữu Thiên.

Tại đó, cô đang chào hỏi mấy vị phu nhân của các tổng giám đốc, mặc dù việc này rất nhàm chán, điều những người phụ nữ đó quan tâm cũng chỉ là nhân hiệu nào ra kiểu dáng mới, một thịnh hành trong mùa là gì.

Nhưng đôi khi ngoại giao với mấy vị phu nhân này vẫn rất cần thiết.

Vào lúc này Cố Thừa Diệu đã bung hai ly thức uống lên, đưa một ly trong số đó vào tay Diêu Hữu Thiên.

"Có khát không? Uống chút gì đi."

"Cảm ơn." Diêu Hữu Thiên nhìn anh một cái, mặt như hoa đào, khóe mắt ẩn tình. Hành động anh bảo vệ mình vừa rồi thật sự khiến cô rất dễ chịu.

Vốn dĩ đã yêu anh, lúc này ánh mắt nhìn anh lại càng không bình thường hơn.

"Chắc chắn, giám đốc Diêu và cậu đứng là ân ái mà." Phu nhân A thân nhiên mở miệng tán gẫu.

"Đúng vậy đúng vậy. Trai tài gái sắc tương xứng thì không nói, cậu Cố còn dịu dàng săn sóc như vậy, giám đốc Diêu đúng là có phúc."

Phu nhân B phụ họa, trong mắt có vẻ hâm mộ rõ ràng.

Cố Thừa Diệu cười nhạt, nhìn hai người phụ nữ trước mặt: "Bà Giang và bà Ninh quá khách sáo rồi. Ông nhà các vị cũng thường xuyên nói trước mặt tôi, rằng hai vị là nội trợ hiền đức, khen mình đã cưới được một người vợ tốt đấy."

Một câu nói đã khen hai vị phu nhân đến mức nở gan nở ruột, hàn huyên vài câu rồi rời đi, để Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên ở riêng với nhau.

"Anh thật là giỏi."

Diêu Hữu Thiên cười lên tiếng: "Vừa nãy em nói cả buổi, cũng không khiến bà Giang cười được như vậy, anh vừa mở miệng người ta đã đồng ý dành hợp đồng tiếp theo cho Chính Phát rồi. Lớn lên với vẻ ngoài đẹp như vậy đúng là có lợi mà."

Khuôn mặt này của Cố Thừa Diệu nhất định rất được ưa chuộng trong đám phụ nữ.

Cố Thừa Diệu hơi bất mãn nhún mày: "Ý em là, anh cần dựa vào mặt để kiếm ăn à?"

"Em không có ý đó." Diêu Hữu Thiên còn lâu mới thừa nhận: "Em chỉ nói là đẹp trai thì có đặc quyền thôi."

"Nếu nói hôm nay người gây ra náo động ở đây, cũng không phải chỉ có mình anh."

Lúc Cố Thừa Diệu nói, khóe mắt liếc sang vị trí Triệu Bách Xuyên đứng một cái, bộ đồ tây màu trắng khiến nhìn anh có cảm giác thanh cao xuất trần hơn.

Người đàn ông này, anh không quên đối phương có ý đồ với Diêu Hữu Thiên.

Hôm nay anh cũng mới biết tập đoàn Chính Phát lại mời Triệu Bách Xuyên đến để đại diện phát ngôn?

Không cần phải nói, chuyện này là chủ ý của Diêu Hữu Thiên rồi.

"Em cũng thật là giỏi, thuyết phục được Ảnh Đế đại diện phát ngôn, phí đại diện còn chỉ lấy bằng một nửa chỗ khác. Hừ, Triệu Bách Xuyên đúng là rất

nở mặt em."

Lời anh nói có sự châm biếm và mỉa mai, nhưng trên mặt lại là đáng vẻ hơi khinh thường.

Diêu Hữu Thiên bật cười: "Không phải anh đang ghen đâu nhỉ?"

"Anh còn lâu mới nhàm chán như thế." Trong mắt Cố Thừa Diệu có vẻ lúng túng lóe lên: "Anh chỉ trần thuật lại sự thật thôi, em dám nói Triệu Bách Xuyên không nở mặt sao?"

"Phải phải phải." Diêu Hữu Thiên gật đầu: "Có điều anh ấy là bạn của em mà, nếu như là bạn của em, vậy liên hệ với anh ấy cũng là rất bình thường."

Bạn bè? Ánh mắt của Cố Thừa Diệu đảo đi, lập tức nhìn thấy bóng người đi đến bên này.

"Hắn là bạn bè của em còn bao gồm vị này đúng không?"

Quay đầu theo ánh mắt của anh, Diêu Hữu Thiên đã nhìn thấy Chiến Li.

Hôm nay Chiến Li mặc bộ đồ tây màu đen, nhưng nhìn không hề nặng nề chút nào, anh ta đi về phía bên này, ánh mắt vẫn luôn không hề rời khỏi khuôn mặt của Diêu Hữu Thiên.

Mà thậm chí Diêu Hữu Thiên có thể cảm nhận được sự nóng bỏng trong mắt anh ta.

Hơi nhíu mi tâm lại, trong lòng có cảm giác kỳ lạ hiện lên.

Cô luôn nghĩ có phải Chiến Li này và mình từng quen biết ở đâu không.

Hoặc là vào lúc mình không biết, hai người đã từng có chuyện gì đó.

Nếu không tại sao mấy lần nhìn thấy Chiến Li, cô đều có sự khó chịu mơ hồ hiện lên?

"Anh nói đúng thì là đúng." Diêu Hữu Thiên cực kỳ lạnh lùng nhìn anh một cái: "Lẽ nào anh không có bạn là nữ à?"

"Bạn của anh sẽ không dùng ánh mắt như vậy để nhìn anh."

Cố Thừa Diệu tuyệt đối không thừa nhận mình đang ghen, nhưng với tư cách là một người đàn ông, có người ngấp nghé vợ của mình, cảm giác này thật sự quá khó chịu.

"Thiên Thiên." Chiến Li giống như không nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Cố Thừa Diệu, đi lên vài bước, ánh mắt chỉ nhìn Diêu Hữu Thiên, thậm chí không hề để tâm, gọi tên cô vô cùng thân mật: "Khởi đầu phiên giao dịch ngày hôm nay rất thành công. Chúc mừng em."

"Cảm ơn." Người tới là khách, mặc dù cô không mời Chiến Li, nhưng quả thật đã gửi thiệp mời cho nhà họ Chiến.

Thật ra trong lòng biết rõ một khi cô gửi thiệp mời cho nhà họ Chiến, nhất định người đến sẽ là Chiến Li.

Nhưng cô lại không thể không gửi, với địa vị của nhà họ Chiến ở thành phố Y, bao nhiêu người đều phải kiêng kị một chút.

"Em và anh không cần phải khách sáo như vậy."

Cho dù Cố Thừa Diệu đứng bên cạnh, Chiến Li cũng không muốn cô và mình xa lạ như thế.

Nếu như không nhìn thấy, không gặp được, anh còn có thể nói với mình quên hết mọi thứ đi.

Nhưng cô đứng ngay ở trước mặt anh, người sống sờ sờ, mà không phải bóng dáng trong mơ giữa đêm.

Sao anh có thể quên được?

Cố Thừa Diệu hơi nheo mắt lại, ánh mắt nhìn Chiến Li mang theo một chút không vui.

Không hề nghĩ ngợi đưa tay ra vòng lên eo Diêu Hữu Thiên, tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Diêu Hữu Thiên cảm nhận được động tác của anh, không hề tức giận, ngọt ngào trong lòng càng nồng nàn hơn.

Đây xem như là chứng minh anh đang quan tâm mình đúng không?

"Khách sáo một chút là cần thiết." Cánh tay Cố Thừa Diệu vòng vào thật chặt, ánh mắt lại đối diện với Chiến Li: "Dù sao người tới là khách, chúng tôi phải tiếp đãi thật tốt, anh Chiến nói có đúng không?"

"Khách?" Giọng nói trầm thấp mà từ tính mang theo vẻ châm chọc, che giấu sự chua xót trong lòng: "Tôi lại không biết tôi là khách đấy, Hồng Cảnh của

chúng tôi còn hợp tác với tập đoàn Chính Phát dài đến hai năm mà."

Người hợp tác, lời này cũng là Diêu Hữu Thiên nói. Mắt khẽ quét đi, lướt qua vẻ hạnh phúc không che giấu chút nào trên mặt cô, một lần nữa lại làm đau nhói trái tim anh.

"Đúng vậy." Diêu hữu Thiên gật đầu phụ họa: "Hai năm, còn phải cảm ơn anh Chiến chiều cố, đã để Hồng Cảnh hạ giá nguyên liệu cung cấp cho chúng tôi."

"Đó là vì người hợp tác là em." Trong mắt Chiến Li mang theo sự nóng bỏng không hề che giấu.

"Anh Chiến nói đùa rồi, người hợp tác với anh là tập đoàn Chính Phát, không phải một mình tôi." Diêu Hữu Thiên không muốn để Cố Thừa Diệu hiểu lầm, nhất là cô và Chiến Li chẳng có chút quan hệ nào.

"Nhưng nếu không phải vì em, tôi nhất định sẽ không hợp tác với tập đoàn Chính Phát." Chiến Li biết mình không nên nói như thế, nhưng anh không nhận được.

Nhìn cô cố gắng hết sức muốn thanh minh quan hệ với mình, nhìn thấy trong mắt trong lòng cô tràn đầy tình ý với Cố Thừa Diệu, anh không chịu nổi.

Thậm chí anh có xúc động muốn kéo cô lại, dẫn cô chạy trốn, chạy thật xa tất cả mọi thứ.

Đến một nơi chỉ có hai người bọn họ. Để cô chỉ có thể nhìn anh, nghe anh, tiếp nhận anh.

"Anh Chiến đúng là biết nói đùa." Cố Thừa Diệu nheo mắt lại, trên khuôn mặt anh tuần lộc ra vẻ lạnh lùng. Chiến Li này xem mình như chết rồi sao?

"Tiêu chuẩn hợp tác của công ty các anh thật sự khiến tôi kinh ngạc. Công ty như thế cũng có thể sinh tồn sao."

Chiến Li nở nụ cười nhẹ, trông mắt hẹp dài khẽ híp lại, cười như không cười, lên tiếng: "Đó là bởi vì, anh không biết quan hệ giữa tôi và Thiên Thiên _____"

Ai có quan hệ với anh ta chứ?

"Anh Chiến, hình như giữa chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác thôi mà?"

"Vậy ư?" Chiến Li không chịu thua như vậy: "Em chắc chắn chứ?"

Không đợi Diêu Hữu Thiên đáp lại, lúc này tiếng nhạc trong sảnh tiệc đã đổi thành nhạc nhảy.

Chiến Li nghe thấy tiếng nhạc đó, đưa tay ra với Diêu Hữu Thiên: "Thiên Thiên, tôi có thể mời em một điệu nhảy không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Nếu tôi từ chối thì sao

Editor: Xám

"Thiên Thiên, tôi có thể mời em một điệu nhảy không?"

Chiến Li dùng lời mời, nhưng vẻ mặt cường ép đến tột cùng, hoàn toàn không cho cô cơ hội từ chối.

Điều anh là nghĩ là Diêu Hữu Thiên vẫn còn nợ anh lời hứa một điệu nhảy.

Nhưng đã hoàn toàn sơ xuất, bên cạnh còn có một Cố Thừa Diệu.

Vừa rồi Cố Thừa Diệu nghe thấy Chiến Li nói anh ta và Diêu Hữu Thiên có quan hệ không bình thường, đã thật sự khiến anh nổi giận.

Bây giờ người đàn ông này lại không biết sống chết hơn, ở ngay trước mặt anh, mời vợ anh khiêu vũ?

Vòng tay vốn đặt trên eo Diêu Hữu Thiên thu về sau, lập tức khiến Diêu Hữu Thiên lùi lại một bước dài.

"Ngại quá anh Chiến, điệu nhảy đầu tiên của ngày hôm nay, Thiên Thiên phải nhảy cùng tôi."

"Không sao." Dường như Chiến Li không tức giận chút nào, con ngươi hẹp dài cố chấp không chịu từ bỏ: "Tôi có thể đợi điệu thứ hai."

"Điều thứ hai tôi cũng đã nói với Thiên Thiên rồi." Cố Thừa Diệu mở miệng chọc tức người: "Điều nhảy cả ngày hôm nay của cô ấy đều là nhảy với tôi, anh, không có cơ hội đâu."

Ném lại một câu, cũng không quan tâm đến phản ứng của Chiến Li, ôm eo Điều Hữu Thiên đi vào sân nhảy.

Mắt Chiến Li đỏ lên, đang định đi lên theo. Một bóng người đã chắn ở trước mặt anh.

Trên khuôn mặt cương nghị của Điều Hữu Quốc mang theo một chút nề, một chút nghiêm túc.

Vừa rồi từ lúc bắt đầu nhìn thấy Chiến Li, anh đã luôn muốn ngăn cản cậu ta và Điều Hữu Thiên gặp mặt.

Trong lòng cũng biết ngăn cản cũng chẳng làm nên chuyện gì, chẳng bằng nhìn xem Điều Hữu Thiên gặp Chiến Li sẽ có phản ứng thế nào.

Mà kết quả này cũng khiến anh thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài. Nhìn ra được, bây giờ Điều Hữu thiên đã hoàn toàn không nhớ Chiến Li nữa rồi.

Cho dù thế nào, đây là một chuyện tốt.

Nhưng nếu như Chiến Li tiếp tục quấn lấy Điều Hữu Thiên như vậy, khó bảo đảm Thiên Thiên sẽ không nhớ ra, mà đây tuyệt đối là điều người nhà họ Điều không hi vọng nhìn thấy.

Chiến Li hít mắt lại, khuôn mặt có vẻ đùa cợt: "Có chuyện gì sao?"

"Chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện không?"

Hôm qua anh cũng mới nghe ba mẹ nói, thì ra thằng nhóc năm đó lại là con riêng của nhà họ Chiến.

Nhưng mới vài năm, cậu ta đã quay về nhà họ Chiến, bây giờ đã nắm giữ hơn nửa nhà họ Chiến trong tay mình.

Điều này càng làm kiên định quyết tâm của anh, không để Chiến Li phá hỏng hôn nhân và hạnh phúc hiện tại của Thiên Thiên.

"Nếu tôi từ chối thì sao?" Chiến Li chưa bao giờ sợ người nhà họ Điều chút nào, một lần cũng không.

"Thiên Thiên đã kết hôn rồi." Giọng nói của Điều Hữu Quốc rất nhẹ, gần như đã bị chìm trong tiếng nhạc ở phòng khách.

Nếu không phải Chiến Li đứng rất gần anh, cũng không nghe thấy tiếng.

"Nếu cậu thật sự muốn tốt cho con bé, nếu như cậu đã từng thật sự yêu nó. Vậy thì xin hãy hủy bỏ tất cả những gì bây giờ cậu muốn làm."

"Cố Thừa Diệu là một người đàn ông tốt, cậu ấy sẽ khiến Thiên Thiên hạnh phúc."

"Nếu như cậu thật sự yêu Thiên Thiên, hãy chúc phúc cho nó."

Lúc Điều Hữu Quốc nói những lời này, vẻ mặt vẫn luôn thản nhiên, thế nhưng sự kiên quyết trong đó lại không chịu nhượng bộ chút nào.

Thiên Thiên đã kết hôn rồi, cho dù chưa, anh cũng không hi vọng Chiến Li và Thiên Thiên ở bên nhau.

Chiến Li im lặng, đứng ở đó hồi lâu cũng không có động tác gì.

Ánh mắt quét ra giữa sân nhảy, Cố Thừa Diệu dẫn Điều Hữu Thiên xoay vòng trong sân nhảy.

Bước nhảy bay vòng, kỹ thuật nhảy duyên dáng của hai người.

Và cả ánh mắt giao hòa thình thoảng hiện ra giữa Cố Thừa Diệu và Điều Hữu Thiên.

Anh cũng thấy được, trước đó, Cố Thừa Diệu đã bảo vệ Điều Hữu Thiên bị người khác khiêu khích như thế nào.

Cô bé năm đó, đã không còn là của anh nữa.

Bên cạnh cô đã có người đàn ông khác có thể bảo vệ cô, trong lòng đau đớn một hồi, trong lúc đó sắc mặt cũng trở nên hơi xám xịt.

Thật ra trong lòng Điều Hữu Quốc mơ hồ có chút không đành lòng, nhưng không thể nói ra lời thay đổi tâm ý của mình.

Giờ tay lên vỗ vỗ vai Chiến Li coi như an ủi, anh ta lại đẩy tay anh ra, xoay người rồi đi trong cô đơn.

Triệu Bách Xuyên cách đó không xa đã thu hết cảnh tượng đó vào đáy mắt, trong tròng mắt đen trong trẻo lóe lên suy nghĩ sâu xa.

.....

Đây là lần đầu tiên Cố Thừa Diệu khiêu vũ với Diêu Hữu Thiên, có chút bất ngờ, bước nhảy của cô tốt hơn tưởng tượng của anh rất nhiều.

"Nhảy khá lắm. Đi học bài bản sao?"

"Xem là vậy đi." Thật ra thứ Diêu Hữu Thiên học sớm nhất là múa cột, vì sao lại chọn học múa cột chính cô cũng không biết.

"Năm em học cấp ba, bởi vì áp lực học tập khá lớn. Cho nên đã đi học múa cột." Trong mắt Diêu Hữu Thiên có nụ cười thần nhiên.

Cố Thừa Diệu lại bởi vậy mà nhủ mi tâm lại, ánh mắt lướt lên người Diêu Đại Phát đang trò chuyện với người khác ở bên ngoài sân nhảy: "Vậy mà ba mẹ em không phản đối sao?"

"Vì sao phải phản đối?" Diêu Hữu Thiên cảm thấy ba mẹ của mình bậc phụ huynh tiên bộ nhất trên thế giới này.

"Ba mẹ em tốt nhất, chưa bao giờ ngăn em làm bất cứ chuyện gì."

Hơn nữa, múa cột thì sao? Không phải giống như rèn luyện độ linh hoạt của cơ thể sao?

Cố Thừa Diệu không lên tiếng đáp lại, thay vì nói ba mẹ Diêu Đại Phát là tiên bộ, chỉ bằng nói là yêu chiều Diêu Hữu Thiên vô điều kiện thì đúng hơn.

"Anh lại quên mất. Ba mẹ em thương yêu em nhất."

"Tất nhiên rồi." Có cô, bốn người anh trai trong nhà đều muốn quấy lấy. Đặc biệt là Diêu Đại Phát, người yêu thương cô nhất là ông.

"Nhìn dáng vẻ của em đặc ý chưa này." Cố Thừa Diệu dẫn cô xoay một vòng, cảm thấy Diêu Hữu Thiên lúc này có phần giống như khổng tước, khoe ra lông vũ của mình.

Diêu Hữu Thiên chỉ mỉm cười không nói gì, đặc ý sao? Cô không hề thấy thế, nhưng rất vui mừng vì mình có ba mẹ như vậy.

Từ khi cô bắt đầu có ký ức, Diêu Đại Phát đã đối tốt quá mức với cô.

Thật ra bên trong còn có một nguyên do.

Trước đây Diêu Đại Phát nghèo túng, gần như được xem là nhà chỉ có bốn bức tường.

Trong một lần thu phế phẩm, đã gặp được một đạo sĩ điên, sau khi đạo sĩ điên đó nhìn thấy Diêu Đại Phát, nói ông có tài nhưng thành đạt muộn, còn nói sau này ông không thể không giàu lên.

Lúc ấy Diêu Đại Phát hoàn toàn không tin, có điều đạo sĩ điên kia lại nói rất chắc chắn, ông ta nói về sau nhất định là số nhà giàu hàng tỉ. Nhưng điều kiện tiên quyết là ông phải sinh một cô con gái.

Còn nói con gái ông sẽ mang đến tiền tài cho ông, nói tiền trong số mệnh của ông đều do con gái mang đến. Cho nên nhất định phải sinh con gái.

Lời của loại thuật sĩ này, hơn nữa còn là lời nói bậy bạ của một đạo sĩ điên, người bình thường nhất định sẽ không tin.

Có điều Diêu Đại Phát lại tin.

Dù sao ông cũng đã nghèo đến mức này rồi, người ta cũng không cần phải gạt mình.

Cho nên sau khi kết hôn, rất hăng hái sinh con, cứ nghĩ sinh một cô con gái ra, sẽ thay đổi được vận mệnh của mình một chút.

Đâu ngờ trời không theo ước nguyện của người, liên tiếp sinh ra bốn người con đều là con trai.

Sinh đến mức bản thân ông cũng phải từ bỏ. Tuyên Tĩnh Ngôn cũng không muốn sinh nữa, dù sao sinh nữa trong nhà còn nghèo hơn, nghèo đến độ phải hít gió tây bắc mà sống.

Nhưng đâu ngờ lại mang thai. Diêu Đại Phát đảm bảo với vợ, chỉ sinh một đứa này thôi, đứa bé này nhất định là con gái. Nếu như không phải cũng không sinh nữa.

Sau khi Diêu Hữu Thiên ra đời, Diêu Đại Phát vô cùng vui mừng. Ông cảm thấy mình lập tức có tiền rồi.

Đặt tên cho con gái là Diêu Hữu Tiên.

Tuyên Tĩnh Ngôn sống chết không đồng ý, uy hiếp ông, nói nếu như ông dám đặt cho con gái loại tên đó, bà sẽ đưa con gái về nhà mẹ đẻ, không để ý đến ông nữa.

Không lay chuyển được sự cố chấp của Tuyên Tĩnh Ngôn, cuối cùng hai người đều lùi một bước, mới có cái tên hiện tại của Diêu Hữu Thiên.

Song điều đáng tiếc là, quả nhiên vị đạo sĩ kia nói năng điên khùng.

Sau khi Diêu Hữu Thiên ra đời, nhà họ Diêu cũng không trở nên có tiền hơn, có điều Diêu Đại Phát vẫn đối xử với con gái cực kỳ tốt.

Bởi vì trong mấy đứa bé, chỉ có vẻ ngoài của Diêu Hữu Thiên giống Tuyên Tĩnh Ngôn nhất.

Thậm chí Diêu Đại Phát thường xuyên dạy mấy cậu con trai của mình.

"Các con phải đối xử với em gái tốt một chút. Sau này em gái sẽ mang tiền của đến cho chúng ta."

"Chờ em gái con trưởng thành rồi, nhà chúng ta nhất định sẽ có tiền."

Có thể do giáo dục tư tưởng này, hoặc là bản thân mấy anh em nhà họ Diêu đã thương yêu em gái. Không những bọn họ không ghen tị, ngược lại còn phát điên theo ba, đối tốt quá mức với cô em gái này.

Mặc dù điều kiện trong nhà không khá giả gì, nhưng mọi người đều cố gắng dành thứ tốt nhất cho Diêu Hữu Thiên.

Ví dụ như trong nhà mua năm quả táo, nhất định mọi người sẽ cho Diêu Hữu Thiên ăn quả to nhất.

Thỉnh thoảng thu phế phẩm có thể nhặt được một vài món đồ chơi, sách vở, mọi người đều cho Diêu Hữu Thiên chọn trước.

Nghĩ đến sự quan tâm phụ huynh dành cho mình lúc còn nhỏ, khóe môi Diêu Hữu Thiên cong lên, có sự sung sướng không thể che giấu.

"Đang nghĩ gì thế?" Nhạc khiêu vũ đã sắp đến phần cuối, Cố Thừa Diệu dẫn Diêu Hữu Thiên xoay một vòng, nhìn thấy nụ cười vui sướng trên mặt cô, dường như tâm trạng cũng vui lây theo.

"Em đang nghĩ, em cực kỳ hạnh phúc."

Có thể lúc nhỏ trong nhà nghèo khó một chút, nhưng ba mẹ anh trai đều rất quan tâm cô, con đường học hành, làm việc thuận lợi hơn những người khác rất nhiều.

Thậm chí là kết hôn, có lẽ ngay từ đầu hôn nhân của cô và Cố Thừa Diệu đều là sự bất đắc dĩ giữa hai bên, nhưng bây giờ đã trở nên tốt đẹp rồi.

Có lẽ anh vẫn chưa yêu mình, nhưng cô tin, đó là chuyện sớm muộn.

Cố Thừa Diệu chưa bao giờ nghe thấy người khác nói như vậy ở trước mặt mình, đây là lần đầu tiên.

Nhìn Diêu Hữu Thiên mi mắt cong cong, sự vui sướng rõ ràng kia, không hiểu sao lòng anh lại mềm hơn một chút: "Em thật là biết thỏa mãn."

"Làm người phải thỏa mãn một chút, không đúng sao?" Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu lên nhìn Cố Thừa Diệu: "Ngẫm lại những thứ mình có được, không quá tham vọng những thứ mình không có, người sống đơn giản một chút sẽ vô cùng vui vẻ."

Cố Thừa Diệu im lặng trong bất ngờ, thật ra đây là đạo lý rất đơn giản, nhưng bình thường rất nhiều người không làm được.

Dưới kích thích danh lợi của xã hội hiện nay, phần lớn người đều trở nên tham lam vô độ.

Trong lòng muốn thứ mình không có, không từ thủ đoạn cũng phải có được ——

Mà Diêu Hữu Thiên trẻ tuổi như vậy, lại có thể nói được thế này. Mặc dù có thể người khác sẽ nói, nhà cô vốn có tiền, đây là điển hình của người đứng nói chuyện không đau thắt lưng.*

*Đừng nói chuyện không lo thắt lưng: ý chỉ người không biết đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, được lợi còn khoe mẽ.

Nhưng anh lại cảm thấy cô như vậy, trong thanh cao có sự xuất trần, đẹp đến tận cùng.

Cảm thấy hơi kích động một chút, ôm lấy eo cô đưa cô ra ngoài sàn nhảy.

"Anh nghĩ, chắc là hôm nay em không có việc gì khác phải không?"

"Hả?"

"Nếu như không có, chúng ta cứ đi trước đi?" Ở đây có Diêu Hữu Phát và Diêu Hữu Quốc, sẽ không muốn bọn họ đi chào hỏi khách khứa đâu phải không?

Mà hiện giờ, anh rất muốn ở một mình với Diêu Hữu Thiên. Rất muốn, rất muốn.

"Anh muốn làm gì?"

"Đưa em đến một nơi."

Cũng không quan tâm Diêu Hữu Thiên đồng ý hay không, Cố Thừa Diệu đã kéo cô đi ra phía ngoài.

Diêu Hữu Thiên đành phải đi chào hỏi Diêu Đại Phát trước, lúc này mới rời đi theo Cố Thừa Diệu.

Mà Triệu Bách Xuyên vẫn luôn ở bên cạnh, muốn nhảy với Diêu Hữu Thiên một điệu cứ nhìn Cố Thừa Diệu đưa Diêu Hữu Thiên đi như vậy.

Từ đầu tới cuối, anh lại không nói một câu nào với Diêu Hữu Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 142-1

Thời tiết của thành phố Y đã bước vào cuối thu, gió đêm thổi qua mang theo chút hơi lạnh.

Trong cơn gió lạnh ấy Diêu Hữu Thiên kéo chặt chiếc áo khoác, xoay người liếc Cố Thừa Diệu một cái.

Diêu Hữu Thiên bị Cố Thừa Diệu lôi lên xe, nhìn những dãy nhà lướt vun vút hai bên khiến cô cảm thấy Cố Thừa Diệu rất khó hiểu.

“Rốt cuộc là anh định đưa em đi đâu?”

Cố Thừa Diệu vẫn im lặng, đợi đến khi xe dừng lại, Diêu Hữu Thiên mới phát hiện ra anh lại đưa mình về nhà của họ.

Cô gần như là bị Cố Thừa Diệu xách lên nhà.

Tìm Diêu Hữu Thiên đập thình thịch, cô thật sự không biết Cố Thừa Diệu định làm gì.

Vừa vào cửa, cả người đã bị Cố Thừa Diệu ép lên cánh cửa, còn chưa kịp định thần thì môi đã bị anh khóa chặt.

Nụ hôn của anh cuồng nhiệt, nóng bỏng.

Cô bị anh hôn đến mức muốn ngạt thở.

“Uhm...” Anh bị làm sao vậy?

Áo khoác bị anh cởi ra, lộ ra chiếc váy màu bạc, bàn tay to lớn không khách khí mà xé bỏ.

Bộ lễ phục chất liệu cao cấp cứ thế mà bị xé thành hai mảnh.

Bờ môi đặt trên môi cô di chuyển ra sau tai, giọng nói thâm trầm hơi lúc thường rất nhiều, còn kèm theo chút khàn: “Vừa nhìn thấy em là anh đã muốn làm như vậy rồi.”

Cái gì.

Diêu Hữu Thiên không kịp phản ứng, tay anh, môi anh giống như toát ra ma lực.

Dáng vẻ gấp gáp của anh khiến cô hơi bất ngờ lại có chút buồn cười.

Cô khiến anh mất bình tĩnh rồi à?

Cảm giác này cũng không tệ.

Cơ thể không ngừng đụng chạm, phảng phất như tim cũng sát lại gần nhau.

Diêu Hữu Thiên đi theo tiết tấu của anh chìm vào phiêu bồng đến mức vô lực.

Đêm đã khuya.

Không biết đã trải qua mấy lần cao trào khiến cơ thể Diêu Hữu Thiên mềm nhũn, nằm trên giường bất động.

Khép hờ mắt sắp chìm vào giấc ngủ.

Trên eo đột nhiên có thêm một cánh tay, Cố Thừa Diệu siết lấy eo cô, đem cô ôm vào lòng.

Cô ngước mắt nhìn anh, giọng nói cầu khẩn: “Đừng làm nữa, em chết mất.”

Cố Thừa Diệu thấy bộ dạng sợ sệt của cô cảm thấy buồn cười: “Thể lực quá kém.”

“Phải nói là do sức anh quá khỏe mới đúng.” Trên phương diện này, họ hoàn toàn không có chung một tần suất.

Với lời nói của cô Cố Thừa Diệu chỉ coi như đang được khen ngợi.

Bàn tay rộng lớn mát xa sau lưng cô, mặc dù sức của cô không bằng anh, nhưng trong chuyện này Cố Thừa Diệu khẳng định rằng họ rất ăn ý.

Mỗi phản ứng của cô đều rất tự nhiên.

Khiến anh tin chắc rằng cô cũng đang chìm đắm trong niềm vui sướng do anh mang lại.

“.....” Mặt của Diêu Hữu Thiên đặt trên ngực Cố Thừa Diệu, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, trong lòng thấy mãn nguyện vô cùng.

Đây không phải là lần đầu tiên họ ôm nhau ngủ, nhưng lại là lần khiến cô cảm thấy thảo mãn nhất.

Nhớ đến vẻ mặt gấp gáp vừa rồi của Cố Thừa Diệu, đột nhiên cô bật cười thành tiếng.

Tiếng cười phát lên bất ngờ khiến Cố Thừa Diệu liếc cô một cái: “Cười gì chứ?”

“Cười ai kia thôi.” Diêu Hữu Thiên hơi ngước đầu lên nhìn anh: “Giống như con quỷ háo sắc.”

Khỏe mặt Cố Thừa Diệu nhướng lên, bất ngờ xoay người đè cô dưới anh: “Em nói ai là quỷ háo sắc?”

“Ai thư thì là người ấy.” Diêu Hữu Thiên vừa nói vừa đưa tay đẩy anh ra: “Anh tránh ra chút đi, em không thờ được.”

Toàn thân vừa rồi mới diễn màn kịch liệt trở nên không hề có chút sức lực nào, sức cô đẩy anh ra hoàn toàn không có tác dụng gì.

“Không sao, anh sẽ giúp em hô hấp.” Dứt lời Cố Thừa Diệu lại đặt một nụ hôn lên môi cô.

Lời phản đối của Diêu Hữu Thiên biến mất, cuối cùng trong phòng chỉ còn lại âm thanh hơi thở của người đàn ông và tiếng rên rĩ của người phụ nữ.

Kết thúc lần nữa, Diêu Hữu Thiên ngay cả sức nhấc một ngón tay cũng không còn.

Cố Thừa Diệu thấy cô thật sự không chống đỡ nổi, mới “tốt bụng” bỏ qua cho cô, ôm cô ngủ.

.....

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu lên cơ thể hai người, Cố Thừa Diệu vốn sinh hoạt rất có giờ giấc cho dù ngày hôm trước có mệt cỡ nào đi chăng nữa thì hôm sau vẫn thức dậy rất đúng giờ.

Mở mắt lập tức nhìn thấy Diêu Hữu Thiên trong ngực.

Cô dựa vào anh ngủ rất say, giống như một chú mèo hiền hòa.

Nhưng anh biết rõ, chú mèo này có móng vuốt.

Nghĩ đến chuyện hôm qua bản thân rất giống với quỷ háo sắc mà cô nói, kéo cô ra khỏi bữa tiệc, sau đó vừa mở cửa liền XXOO.

Đột nhiên anh cảm thấy rất buồn cười.

Đây là lần đầu tiên anh mất kiểm soát như vậy.

Nhưng lúc đó nhìn dáng vẻ Diêu Hữu Thiên, quả thực anh không bình tĩnh nổi.

Nhanh chóng ngồi dậy, lúc ra khỏi phòng đã thấy đi Tô đến rồi.

Cháo nóng hổi đã được đặt trên bàn, còn có vài món ăn kiểu Trung.

“Cậu dậy rồi thì qua ăn sáng đi.”

Cố Thừa Diệu vừa ngồi chưa được bao lâu thì Diêu Hữu Thiên bước đến. Cô vẫn còn nửa tỉnh nửa mê.

Cố Thừa Diệu đặt tờ báo trong tay xuống, nhìn vào Diêu Hữu Thiên: “Chưa tỉnh thì ngủ thêm một lát nữa, thời gian này em cũng đã rất mệt rồi, cho dù em không đến công ty thì ba em cũng thông cảm mà.”

Diêu Hữu Thiên chỉ lườm anh một cái, còn không biết là ai hại cô ngủ không ngon đâu.

Kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt của Diêu Hữu Thiên lướt qua hình ảnh hai người trên mặt báo.

Cặp mắt vốn đang mơ màng đột ngột mở lớn, cầm tờ báo lên xem tin tức trên trang báo.

“Bộ phim ‘Chuyện tình 99 độ’ đã quay xong, bước vào giao đoạn biên tập. Hai diễn viên chính của bộ phim là Triệu Bách Xuyên và Hà Nhượng Băng tiết lộ, bộ phim nhất định sẽ mang lại cái nhìn mới cho khán giả, nhà sản xuất công bố bộ phim sẽ được trình chiếu vào mùa hè năm sau.”

Triệu Bách Xuyên quay phim tại thành phố Y, Diêu Hữu thiên biết chuyện này.

Nhưng tên bộ phim là gì, hợp tác với nữ diễn viên nào thì Diêu Hữu Thiên không biết.

Bây giờ đọc tin, người phụ nữ kia, không phải là người đã khiêu khích cô vào hôm qua sao?

Nhớ đến thái độ của Hà Nhượng Băng, cô đột nhiên hiểu ra, thì ra là cô ta thích Triệu Bách Xuyên à.

Nhưng Triệu Bách Xuyên thực sự đang hẹn hò với cô ấy sao? Nghĩ đến khung cảnh Triệu Bách Xuyên tuần tú đứng cạnh Hà Nhượng Băng điểm lệ.

Tại sao cô lại cảm thấy không hợp tỳ nào nhỉ?

Cố Thừa Diệu vẫn đang đợi Diêu Hữu thiên trả lời, không ngờ cô lại chỉ xem tin tức trên báo.

Theo ánh mắt của cô anh thấy gương mặt Triệu Bách Xuyên đặt trên mặt báo.

Gương mặt ấy khiến Cố Thừa Diệu không cần nghĩ nhiều mà giật lấy tờ báo.

“Em còn nhìn nữa thì anh ta cũng không nhảy từ trong tờ báo ra được đâu.”

Giọng điệu sắc mùi ghen tuông.

Diêu Hữu thiên ngậy người, đối diện với gương mặt không lấy gì làm vui vẻ của Cố Thừa Diệu, bắt cười: “Anh đang nghĩ gì vậy? Em với anh ấy chỉ là bạn thôi.”

“Ừ, bạn.” Giọng điệu của Cố Thừa Diệu đầy vẻ châm chọc: “E rằng chỉ có em coi là vậy thôi.”

Nếu Triệu Bách Xuyên không có ý đồ với Diêu Hữu Thiên thì anh không phải họ Cố.

Diêu Hữu Thiên rất muốn nói anh nhỏ nhen, Triệu Bách Xuyên không giống như anh nghĩ, bọn họ chỉ là bạn cùng trường bạn bè mà thôi.

Nhưng cô lại rất thích hưởng thụ bộ dạng hiện tại của Cố Thừa Diệu: “Anh Cố, lẽ nào anh đang ghen sao?”

“Xì.” Trên mặt Cố Thừa Diệu xuất hiện vài tia mắt tự nhiên: “Sao anh phải ghen chứ? Em là vợ anh, có ghen thì cũng là anh ta ghen mới đúng chứ nhỉ?”

“Phải vậy không?” Diêu Hữu Thiên gạt đầu, phát hiện đôi lúc trên gheo Cố Thừa Diệu cũng hay hay: “Anh không ghen thì anh đồ mặt làm gì?”

“Ai đồ mặt?” Cố Thừa Diệu thà chết cũng không chịu nhận, đối diện với sự châm chọc trong mắt Diêu Hữu thiên, giọng điệu của anh “hung dữ” lên vài phần: “Ăn đi nhanh lên, cháo nguội cả rồi.”

“Mặt anh đồ thật mà.” Diêu Hữu Thiên mới không sợ sự “hung dữ” của anh. Cô phát hiện ra từ lâu rằng Cố Thừa Diệu chỉ là một con hổ giấy mà thôi.

Chỉ là làm bộ thôi, lực sát thương rất nhỏ.

“Diêu Hữu Thiên.” Cố Thừa Diệu gần đến mức bắt lấy một cái bánh bao nhét vào miệng Diêu Hữu Thiên: “Em lo ăn đi, nhiều lời thế làm gì?”

Động tác của anh thô lỗ, ánh mắt cũng hiện rõ sự mất tự nhiên. Diêu Hữu Thiên lại càng vui, miệng nhoeo cười, đưa tay cầm cái bánh bao trong miệng.

Cô còn bắt chặp nói thêm một câu: “Anh Cố, đáng về đồ mặt của anh quả thật rất đáng yêu đấy.”

“Diêu Hữu Thiên...” Tiếng hét vang dội khắp căn phòng, ngay cả đi Tô đang thu dọn quần áo trong nhà vệ sinh cũng nghe thấy.

Trong lòng nói thầm, cặp vợ chồng son này tình cảm tốt thật.

Không đầu lại được sự kiên quyết của Diêu Hữu Thiên, Cố Thừa Diệu vẫn đợi để đưa cô đi làm.

Xe dừng trước cửa tập đoàn Chính Phát, ngay lúc Diêu Hữu Thiên định xuống xe thì Cố Thừa Diệu nắm lấy tay cô.

“Cái đó.” Cố Thừa Diệu hắng giọng, hơi mất tự nhiên mà nói: “Nhớ là tránh xa Triệu Bách Xuyên một chút, cả cái tên họ Chiến nữa.”

Diêu Hữu Thiên tưởng rằng chuyện đã xong rồi, lúc này thấy Cố Thừa Diệu nhắc lại, đột nhiên cô cảm thấy bụng dạ của ai kia nhỏ nhen quá đi mất.

“Anh Cố.” Xoay mặt nhìn trực tiếp vào Cố Thừa Diệu, đặt tay lên mặt anh: “Anh có biết rằng trong xe sắc mùi ghen tuông không?”

Trước khi Cố Thừa Diệu nổi cơn, cô nhanh chóng xuống xe. Đứng ngoài cửa vẫy vẫy tay: “Sắp trễ giờ làm rồi, em đi trước nhé.”

Không thèm để ý đến phản ứng của Cố Thừa Diệu mà nhanh chóng bước vào công ty, bỏ mặc Cố Thừa Diệu nghiêng răng trên xe.

Ghen chỗ nào? Ghen chỗ nào?

.....

Lúc Diêu Hữu Thiên vào trong vừa vặn gặp anh trai cả nhà mình đứng cạnh cầu thang, thần thái vui vẻ, clam cho vẻ đẹp cương nghị của anh hiền hòa hơn nhiều.

“Anh cả.”

“Ừ.” Diêu Hữu Quốc nhìn sơ em gái, nụ cười rạng rỡ của em gái khiến anh cũng vui lây: “Xem ra tối qua ngủ rất ngon nhỉ.”

“.....” Cho dù là anh em thì nói chủ đề này cũng hơi xấu hổ đấy. Diêu Hữu Thiên không lên tiếng.

“Xem ra Cố Thừa Diệu đối xử với em không tệ?”

“Anh ấy rất tốt.” Diêu Hữu Thiên nghĩ đến Cố Thừa Diệu ánh mắt vô thức mà hiện lên sự vui vẻ. Lúc thang máy đến cùng anh trai bước vào.

Diêu Hữu Thiên nhớ ra một chuyện, cô dường như chưa nói với anh trai mình.

“Anh cả anh có biết không? Nguwoif cứu em năm năm trước là Cố Thừa Diệu.”

Thang máy từ từ đi lên, ánh mắt Diêu Hữu Quốc thâm trầm phát ra một tia sáng: “Em nói gì?”

“Chính là năm em vừa vào đại học gặp nạn trên núi Phượng Hoàng ấy, em cứ tưởng người cứu mình là Triệu Nhân Uyên, thực ra không phải, mà là Cố Thừa Diệu.”

Diêu Hữu Thiên nghĩ đến duyên phận giữa mình và Cố Thừa Diệu: “Anh ấy là ân nhân cứu mạng của em đấy.”

Môi Diêu Hữu Quốc mím chặt nhìn vào em gái: “Có phải vì cậu ấy có ơn cứu mạng mà em mới yêu cậu ấy không?”

“Không phải.” Diêu Hữu Thiên rất khẳng định tình cảm của mình: “Em có tình cảm với anh ấy trước, yêu anh ấy rồi mới biết anh ấy là người đã cứu em.”

Đối mặt với sự hoài nghi trong ánh mắt của anh trai, giọng nói của Diêu Hữu Thiên kiên định hơn lúc nào hết: “Anh cả, mặc dù Cố Thừa Diệu cứu mạng em, nhưng việc em yêu anh ấy chắc chắn không phải vì ơn cứu mạng đó mà là em thật sự yêu anh ấy.”

“Em yêu cậu ấy?”

Diêu Hữu Quốc biết rõ cuộc hôn nhân của họ khởi nguồn từ đâu, nếu không có sự tác động của cha mẹ hai bên thì ngày hôm nay Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên không thể kết hôn.

“Đúng, em yêu anh ấy.”

Lúc đầu là động lòng, bây giờ là yêu sâu đậm.

Nhớ đến sự quan tâm của Cố Thừa Diệu gần đây, biểu cảm trên mặt Diêu Hữu Thiên lại trở nên dịu dàng rất nhiều.

Diêu Hữu Quốc thấy em gái hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu, trong lòng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Cố Thừa Diệu có ơn cứu mạng Diêu Hữu Thiên, mà em gái cũng yêu cậu ấy. Vậy thì cho dù có nhớ lại chuyện năm xưa thì cũng sẽ không quay về với Chiến Li nữa nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142-2

Tâm trạng tốt không chỉ riêng một mình Diêu Hữu Thiên mà còn có Cố Thừa Diệu.

Anh vừa đi vào công ty vừa huyết sáo, gần như làm Tiểu Mã sợ hãi đến mức rơi cả mắt ra ngoài.

Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên anh thấy tâm trạng ông chủ tốt đến vậy.

Mà thời gian tiếp theo lại càng chứng minh được dự đoán của Tiểu Mã. Bản báo cáo của giám đốc phòng tài vụ bị sai hai con số, nhưng Cố Thừa Diệu chỉ nhẹ nhàng nhắc ông ra sửa lại rồi đem đến ký sau.

Phương án của bộ phận quảng cáo không đạt, Cố Thừa Diệu động viên họ cố gắng hơn.

Thậm chí còn nói câu khích lệ họ đổi hướng tư duy, biết đâu sẽ có kết quả khác.

Thời gian tiếp theo, Cố Thừa Diệu giống như bị thiên thần nhập mà khiến cho Cố Thị từ trên xuống dưới rơi vào trạng thái phấn khích tột độ.

Tất cả mọi người đều thấy rõ sự biến đổi của Cố Thừa Diệu.

Ý cười trên gương mặt anh càng nhiều, thì sự thân thiện của anh cũng tăng lên không ít.

Mặc dù lúc trước anh cũng không được coi là hung ác, nhưng lúc giáo huấn người khác thì không hề nể tình.

Mọi người lúc nào cũng phải tập trung đề cao cảnh giác, chỉ sợ không cẩn thận đạp phải bom nổ.

Nhưng hiện giờ thấy được mặc dù sắp vào đông nhưng lại mang đến cảm giác giống như mùa xuân tràn về.

Ngay thời điểm Tiểu Mã cho rằng tâm trạng của ông chủ cứ thế mà phát triển theo chiều hướng tốt đẹp thì.....

“Cố tổng, có người muốn gặp.”

“Ai?”

“Là vị Luna kia, cô ấy....”

Tiểu Mã giật mình phát hiện, khi ông chủ nghe được hai chữ Luna thì sắc mặt lập tức thay đổi.

.....

“Tam thiếu, tôi phải về Bắc Đô rồi.” Luna nở nụ cười hết sức chân thành, ánh mắt tràn đầy cảm kích: “Cảm ơn anh. Ngự Tĩnh sắp có bộ phim mới, tôi được đóng vai nữ phụ.”

“Đây là kết quả cho sự nỗ lực của cô, không liên quan đến tôi.” Cố Thừa Diệu vừa gặp Luna liền nhớ đến Bạch Yên Nhiên.

Trong lòng có chút cảm giác tội lỗi. Anh thật sự không biết nếu bây giờ Bạch Yên Nhiên xuất hiện thì bản thân sẽ nói với cô như thế nào, anh đã phản bội tình cảm của hai người.

Dường như dò xét được sự mất vui trên gương mặt của Cố Thừa Diệu, Luna lại càng cẩn thận hơn.

Thái độ cẩn trọng: “Tam thiếu, anh yên tâm, tôi về Bắc Đô nêu có tin tức của Yên Nhiên, tôi vẫn báo cho anh biết mà.”

“Uhm.” Âm thanh nhẹ như phát ra từ trong cổ họng, tâm trạng của Cố Thừa Diệu vô cùng phức tạp.

Luna lần này cuối cùng cũng phát hiện ra Cố Thừa Diệu hình như không quá nhiệt tình hy vọng có tin tức về Bạch Yên Nhiên.

Không, phải nói là không chỉ có lần này mà lần trước cũng vậy.

Sự nhiệt của Cố Thừa Diệu đã sớm biến mất. Hay là anh đã phát giác ra điều gì đó? Hay là trong lòng anh đã không còn coi trọng Bạch Yên Nhiên nữa?

Luna không tìm được đáp án, cô không ngừng suy nghĩ, trong lòng không biết phải ứng phó như thế nào.

Nếu Cố Thừa Diệu thật sự đã quên Bạch Yên Nhiên, hoặc không yêu Bạch Yên Nhiên nữa thì cô phải làm thế nào?

Hoặc là còn yêu nhưng chỉ là sự chán ngán chờ đợi trong phút chốc?

Nhất thời cô không nghĩ ra, nhưng cũng không nói nhiều, nghiêng người lịch sự chào tạm biệt.

Sau khi cô rời đi, Cố Thừa Diệu đột nhiên cảm thấy không khí trong văn phòng rất ngột ngạt.

Yên Nhiên...

Lúc này anh mới nhận ra rằng bản thân rất lâu rồi không còn nhớ đến Bạch Yên Nhiên nữa.

Từ lần đưa tin trước của Luna anh vẫn bỏ mặc đến bây giờ.

Người anh phải đi không có tin tức gì về Bạch Yên Nhiên. Thám tử Lý mấy lần gọi cho anh đều nói không tìm được, anh đã không còn nhiệt tình giống như lúc ban đầu nữa.

Từ bữa tiệc lần trước của tập đoàn Chính Phát tới giờ, dường như anh chưa từng nhớ đến Bạch Yên Nhiên một lần nào.

Cố Thừa Diệu cuối cùng cũng đưa tay lên kéo học tử cuối cùng của bàn làm việc.

Trong đó có cả hai tấm thiệp của Luna mang đến lần trước.

Tây Tạng phong cảnh như tranh, núi tuyết nổi bật trên nền trời xanh mây trắng. Bạch Yên Nhiên đến Tây Tạng rồi sao?

Lật tấm thiệp lên nhìn phía sau, nét chữ thanh mảnh đập ngay vào mắt anh.

“Nơi tây rửa linh hồn có thể khiến con người cảm thấy tâm linh bắt đầu siêu thoát. Nhưng trong lòng vẫn chưa buông được mối lưu luyến. Rất nhớ một người...”

Siết tay lại, tấm thiệp bị gấp thành vết.

Cố Thừa Diệu không thể nhìn tiếp được nữa. Anh vứt hai tấm thiệp xuống, cầm chìa khóa xe rời đi.

.....

Gió đầu đông kèm theo hơi lạnh. Cố Thừa Diệu ngay cả điều hòa cũng không bật, mặc cho gió lạnh thổi tung mái tóc đen của anh.

Trong lòng vô cùng hỗn loạn. Từ trước đến nay anh biết rất rõ mình cần cái gì.

Vạch ra cuộc sống như thế nào, lúc nào thì nên làm gì, phải đạt được mục tiêu gì.

Từ trước đến nay vẫn luôn luôn rõ ràng như vậy.

Ý nghĩ của anh rất kiên định, luôn muốn cưới và cần cưới chỉ duy nhất một mình Yên Nhiên.

Nhưng bây giờ thì sao?

Yên Nhiên vẫn đang đợi anh, nhưng anh lại kết hôn cùng người phụ nữ khác rồi.

Không những kết hôn, mà còn....

Nhưng ngày này, anh và Diêu Hữu Thiên không chỉ trên danh nghĩa mà trên thực tế cũng là vợ chồng. Bọn họ giờ đây là vợ chồng theo đúng nghĩa.

Mà anh cũng đã không phản đối điều này, thậm chí còn đang hưởng thụ nó.

Nếu Yên Nhiên quay về, nếu Yên Nhiên biết được....

Xe càng chạy càng nhanh, lúc chạy ngang con hẻm nhỏ một bóng người chạy ra từ trong hẻm.

Cố Thừa Diệu đạp phanh xe thắng gấp, tiếng bánh xe mài xuống mặt đường vang lên nhưng vẫn không ngăn được bóng người kia lướt qua thân xe, sau đó bị gương chiếu hậu va vào, ngã xuống đất.

.....

Diêu Hữu Thiên lúc tan sở có ghé ngang chợ, hôm nay đi Tô nghị nên cô quyết định sẽ tự nấu cơm.

Lúc xách đầy túi đồ ăn ra khỏi chợ mới thấy trời đã tối.

Gió thổi qua đi kèm hơi lạnh, Diêu Hữu Thiên kéo chặt áo khoác bước nhanh về nhà.

Thành phố Y hình như sắp có gió mùa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Tràn đầy thương xót

Cố Thừa Diệu ngồi trên hành lang bệnh viện, gương mặt phong lưu tuấn tú thường ngày lúc này tràn đầy hoang mang, thất lạc, còn có sự lo lắng, tự trách.

Anh đã nghĩ hàng ngàn hàng vạn lần khi gặp được Bạch Yên Nhiên sẽ làm gì, sẽ nói gì.

Thời gian này, anh sống rất vui vẻ.

Nhưng hiện giờ sự vui vẻ này lại khiến anh cảm thấy tội lỗi.

Anh không thể quên được giây phút nhìn thấy bộ dạng của Bạch Yên Nhiên vừa rồi.

Anh không bao giờ ngờ được rằng, anh và Bạch Yên Nhiên sẽ gặp nhau trong tình cảnh như vậy.

Một giờ đồng hồ trước, xe của anh xém chút nữa đụng phải Bạch Yên Nhiên chạy vụt ra từ con hẻm nhỏ.

Khi anh xuống xe nhìn thấy gương mặt trắng bệch cùng bộ dạng thảm hại ấy thì anh không thể nào tin vào mắt mình.

Trên gương mặt yếu ớt là một màu trắng như giấy, rõ ràng là đầu đông nhưng trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng.

Một bên mặt cô là vết bầm do vừa rồi va chạm vào xe anh. Khi cô vươn tay bám lấy anh, anh có thể nhìn thấy bàn tay cô.

Đôi tay mềm mại mà anh đã từng yêu thích giờ này đầy rẫy những vết thương.

Cổ tay cô còn có ba đường lằn rõ rệt.

Không chỉ ở đó mà những nơi khác trên người cô đều có thể thấy đầy những vết thương tương tự.

Những vết đó không phải do xe anh gây ra mà nó có từ trước rồi.

Trong thời gian nửa năm mà họ xa cách, Bạch Yên Nhiên đã trải qua như thế nào?

Anh không thể tưởng tượng, cũng không thể nghĩ được.

Anh chỉ cần động não thì lập tức cảm thấy mình đầy tội lỗi.

Khi Yên Nhiên chịu đựng nỗi đau khổ ấy thì anh đang ở đâu?

Khi Yên Nhiên gặp phải sự hành hạ ấy thì anh đang làm gì?

Khi Yên Nhiên sợ hãi không nơi nương tựa cần đến anh nhất thì anh lại sống ra sao?

Tự trách, hổ thẹn, đau lòng, thương xót Bạch Yên Nhiên tràn đầy trong lòng anh.

Những cảm xúc tiêu cực ấy dường như ép anh đến điên.

Yên Nhiên, Yên Nhiên, em sẽ tha thứ cho anh chứ?

Không, ngay cả anh cũng thấy không thể tha thứ được cho chính mình, thì sao có thể cầu xin Yên Nhiên tha thứ chứ?

Anh không giữ trọn được tình yêu của họ, anh cưới một người khác, thậm chí còn cho phép mình sống cuộc sống hạnh phúc.

Anh tự cho rằng Yên Nhiên sống rất tốt, mà quên mất rằng Yên Nhiên chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, ngay cả ba cô cũng là một kẻ cò bạc.

Trong những ngày tháng không có anh bảo vệ, thì cô tự chống chọi như thế nào?

Tại sao anh lại có thể làm như vậy?

Hai tay ôm lấy đầu, Cố Thừa Diệu gục mặt xuống, để mặc cho cảm xúc đau khổ nhấn chìm anh.

Ngập trong tâm trạng của mình không hề nhớ ra là mình không cầm điện thoại.

Điện thoại của anh vút trong xe, vang lên từng hồi.

.....

Diêu Hữu Thiên lấy thịt xào từ trong chảo ra đĩa. Món này Cố Thừa Diệu rất thích, thật ra không riêng gì món thịt bò này mà trên bàn có bốn món thì có đến ba món là Cố Thừa Diệu thích ăn.

Lúc trước cô không hề có cảm giác này.

Có lúc nhìn ba tự mình nấu ăn thì nghĩ rằng tại sao không để người giúp việc làm.

Nhưng sau khi cô thực sự sống cùng với Cố Thừa Diệu và yêu anh, cô đã bắt đầu hưởng thụ thú vui này rồi.

Nhìn người mình yêu ăn những món ngon do mình nấu, thỏa mãn được dạ dày của đối phương cũng là thỏa mãn được trái tim mình.

Đặc biệt là lúc nhìn Cố Thừa Diệu rất nể mặt cô, không cần biết cô làm món gì, có lúc thử làm vài món mới, mùi vị có thể không được ngon lắm, nhưng Cố Thừa Diệu đều không do dự mà giải quyết sạch sẽ.

Cuối cùng múc canh lên nhìn đồng hồ trên tường.

Sao Thừa Diệu còn chưa về nhỉ?

Lẽ ra phải sớm tan sở rồi chứ?

Ngày thường vào lúc này Cố Thừa Diệu đã về rồi mà, anh còn rửa tay sạch sẽ ngồi trên bàn ăn đợi bữa tối.

Khi đi Tô bận rộn trong bếp thì anh cũng trao đổi công việc, thỉnh thoảng sẽ ngồi trên ghế sofa xem tivi.

Sau này cô mới biết thì ra Cố Thừa Diệu là người thích bóng rổ.

Anh rất thích chơi bóng rổ, các trận đấu NBA anh chưa từng bỏ lỡ bất kỳ trận nào.

Anh nói lúc trước còn đi học anh từng tham gia đội bóng của trường, còn giành được giải nhất trong thi đấu.

Sắp xếp bát đĩa ngay ngắn, Diêu Hữu Thiên nhớ là hôm nay trên đường về không hề bị kẹt xe.

Định gọi điện thoại cho Cố Thừa Diệu nhưng lại sợ anh đang lái xe.

Đợi hơn nửa tiếng, cuối cùng Diêu Hữu Thiên không đợi được nữa mà gọi cho Cố Thừa Diệu.

Đầu dây bên kia mãi không có người bắt máy.

Diêu Hữu Thiên buông điện thoại xuống, đoán là anh đang lái xe, chắc sắp về đến rồi.

Thời gian cứ thế trôi qua, khi kim giờ chỉ đến số tám thì Diêu Hữu Thiên cũng đã gọi đến hơn mười cuộc gọi cho Cố Thừa Diệu rồi.

Điện thoại vẫn không ai bắt máy, Cố Thừa Diệu cũng vẫn chưa gọi lại cho cô.

Trong lòng nổi lên nỗi lo lắng. Diêu Hữu Thiên đợi đến đói mềm mới ăn vài miếng cơm liền buông bát.

Cái tên Cố Thừa Diệu kia rốt cuộc là đi đâu rồi?

Diêu Hữu Thiên ngồi trên sofa trong phòng khách, trong lòng tràn đầy cảm giác bất an.

Cầm điện thoại lên lại đặt xuống, cô cảm thấy rất buồn cười.

Cô thật sự bị Cố Thừa Diệu chọc giận đến điên rồi.

Từ ngày anh hứa với cô đến giờ anh chưa từng về trễ như thế này.

Không, phải nói là chỉ cần anh có thời gian, đều sẽ gọi cho cô, sau đó đón cô cùng tan sở.

Thình thoảng anh cũng phải tiếp khách, cũng sẽ nhất định gọi điện thoại cho cô.

Mà cô cũng đã quen rồi, cô là vợ của Cố Thừa Diệu, người làm vợ muốn biết rõ tung tích của chồng mình ư là lẽ thường thôi mà nhỉ?

Đứng dậy bước đến ban công, ở đó có đặt một chiếc ghế treo hình tổ chim.

Trên ban công đã sớm gia cố thêm kính cường lực. Cho dù bên ngoài mưa to gió lớn cỡ nào cũng không tạt vào bên trong này được.

Ngồi co ro trên chiếc ghế treo, trong lòng Diêu Hữu thiên cũng ngọt ngào hơn nhiều.

Chiếc xích đu này là chính Cố Thừa Diệu mua về. Ngày thứ hai sau tiệc rượu của tập đoàn Chính Phát cô về nhà thì thấy ngoài ban công có chiếc ghế treo này, lúc ấy rất bất ngờ.

“Không phải em nói là muốn đặt một chiếc xích đu ngoài ban công sao? Ở đây hơi chật nên đặt xích đu thì sẽ đứng đưa hơi khó, vì vậy mua cái này trước cũng được, đợi sau này về Bắc Đô anh sẽ đặt một cái trong vườn cho em.”

Khu vườn ở Bắc Đô rất rộng, đừng nói là một cái xích đu, đặt cả chục cái cũng được.

Lúc anh nói những lời này không hề có ý khoe khoang, nhẹ nhàng giống như là nói hôm nay thời tiết đẹp nhỉ, chúng ta ra ngoài đi dạo nhé.

Nhưng cô rất ngạc nhiên, cũng rất bất ngờ.

Thôi vậy, không gọi điện nữa. Có khi hôm nay anh ấy có việc bận thì sao?

Diêu Hữu Thiên liếc mắt về phía ngoài ban công, gió mùa đông thổi kêu vù vù, bầu trời không một ánh sao.

Nghe loáng toáng có tiếng nước tí tách, rất nhanh sau đó hạt mưa rơi lộp độp xuống mặt kính.

Bên ngoài lập tức trở nên mờ ảo.

Mưa rồi, xem ra nhiệt độ lại hạ xuống nữa rồi.

Diêu Hữu Thiên không ngồi lâu ngoài ban công, quyết định không đợi Cố Thừa Diệu nữa, đi tắm rồi đi ngủ.

.....

Đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Bác sỹ bước từ trong ra, Cố Thừa Diệu đứng bật dậy ngay lập tức.

“Bác sỹ, cô ấy thế nào rồi?”

“Bệnh nhân không sao.” Bác sỹ thấy Cố Thừa Diệu đáng vẻ nóng ruột: “Mặc dù vết thương trên người cô ấy rất nhiều, nhưng đều là vết thương ngoài da, không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng bệnh nhân dường như trước đó đã từng bị thương mất máu quá nhiều nên cơ thể còn suy yếu.”

“Ngoài ra bệnh nhân dường như đã chịu đau kích rất lớn, khi tỉnh lại có thể sẽ giằng co một chút, tình trạng bực tức phải đợi cô ấy tỉnh lại mới biết được.”

Mỗi câu nói của bác sỹ đều khiến Cố Thừa Diệu tự trách bản thân một lần.

Vết thương ngoài da? Yên Nhiên sợ đau nhất, sao lại bị thương chứ? Mất máu quá nhiều? Nhớ đến ba đường sẹo trên cổ tay cô tim anh đau thắt lại.

Yên Nhiên, rốt cuộc đã trải qua những điều gì?

Rất nhanh, Bạch yên Nhiên được đẩy ra đưa đến phòng bệnh.

Cố Thừa Diệu đợi bác sỹ truyền nước cho cô xong sau đó rồi đi hết mới ngồi xuống bên cạnh giường cô.

Vừa rồi Bạch Yên Nhiên cả người đầy vết thương nhìn rất đáng sợ cũng rất thê thảm.

Hiện giờ vết thương trên mặt và tay đều được xử lý, nhìn vào càng khiến người ta thương xót.

Gương mặt vốn nhỏ nhắn lúc này lại càng góc cạnh, gầy đến mức không ra hình dáng gì nữa, khắp người đầy băng gạc.

Cổ họng Cố Thừa Diệu đắng ngắt, nhìn vào gương mặt của Bạch yên Nhiên hồi lâu, cuối cùng cũng đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô.

“Yên Nhiên, mau tỉnh lại đi, nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra với em?”

Anh nhìn những tấm thiệp kia, đọc những hàng chữ mà cô viết.

Anh tưởng rằng cô đang sống rất tốt ở một nơi mà anh không nhìn thấy, anh tưởng rằng cô đang giải tỏa tâm trạng.

Nhưng anh sai rồi, sai một cách không đường cứu vãn.

Cố Thừa Diệu, mày đúng là một tên khốn nạn.

Cả một đêm Cố Thừa Diệu không hề chợp mắt mà ngồi cạnh Bạch Yên Nhiên đến sáng.

Trời sáng rồi, Bạch yên Nhiên trên giường vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh giấc.

Cố Thừa Diệu không đợi đến giờ làm việc mà gọi bác sỹ đến kiểm tra cho Bạch Yên Nhiên một lượt.

“Người bệnh chỉ là quá suy nhược, cộng thêm trước đó không được nghỉ ngơi tốt, thể lực tiêu hao quá mức nên chưa tỉnh lại mà thôi. Đợi thêm lát nữa là sẽ tỉnh.”

Lời dặn của bác sỹ khiến Cố Thừa Diệu yên tâm phần nào, trong lòng anh chỉ mong sao Bạch yên Nhiên lập tức tỉnh lại.

Nhưng lời dặn của bác sỹ cũng nhắc nhở anh.

“Lúc này người bệnh rất yếu, nếu tỉnh lại nên cho cô ấy ăn ít đồ dễ tiêu hóa.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác sỹ.” Cố Thừa Diệu cả đêm không ngủ nhưng lại không hề mất tinh thần chút nào.

Anh đứng dậy, hoạt động tay chân nhìn Bạch yên Nhiên vẫn còn đang ngủ, lại nhìn mình còn đang mặc bộ từ ngày hôm qua.

Định gọi Tiểu Mã đem hai phần đồ ăn sáng đến tiện mang theo quần áo để thay nhưng lại phát hiện điện thoại bỏ quên trên xe.

Cũng vào lúc này Cố Thừa Diệu mới nhớ ra hình như hôm qua anh có đồng ý Diêu Hữu Thiên là sẽ về nhà ăn cơm. ...

Lúc Cố Thừa Diệu bước vào cửa cũng đúng lúc Diêu Hữu Thiên vừa dậy.

Lúc trước thường xuyên chê bai Cố Thừa Diệu phiền toái, mỗi tối đều đánh lấy cô không ngưng.

Cho dù thỉnh thoảng cô không tiện thì anh cũng bày trò với cô một lúc mới bỏ qua cho cô.

Nhưng hôm qua anh không về, Diêu Hữu Thiên lại cảm thấy một mình ngủ trên chiếc giường lớn kia rất trống trải.

Rõ ràng đi ngủ từ sớm nhưng trăn trở mãi mới ngủ được.

Trong lòng lại khinh bỉ chính mình, thật sự bị Cố Thừa Diệu chọc giận đến điên rồi.

Lúc trước không có anh không phải cô cũng vẫn ngủ như thường sao?

Thói quen đúng là một thứ đáng sợ.

Dậy rõ sớm vừa ra phòng khách thì bất ngờ nhìn thấy kẻ suốt đêm không về Cố Thừa Diệu.

Hết chương 143.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ôm chặt

Buổi sớm ngày đầu đông se lạnh.

Cố Thừa Diệu vào nhà cũng mang theo hơi lạnh từ bên ngoài. Mặt anh bị gió thổi đến đỏ ửng.

Cặp mắt một đêm không ngủ vẫn lên tơ máu, dưới cằm lú nhú râu khiến bộ dạng tuấn tú của anh điểm thêm vài phần sương gió.

Tâm trạng vốn đang thương thức trai đẹp, nhưng khi nhìn ra anh vẫn còn đang mặc bộ đồ của ngày hôm qua thì Diệu Hữu Thiên hơi nhăn mày.

Cái tên này.

“Anh Cố, anh lại vi phạm quy định rồi? Nói rõ là không về nhà ăn cơm thì sẽ gọi điện cho em, vậy mà anh lại dám đi đêm không về?”

Khi Cố Thừa Diệu nhìn thấy Diệu Hữu Thiên thì ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong lòng là chột dạ.

Đặc biệt là lúc đối mặt với câu hỏi chất vấn của cô, cơ thể anh ngây tại chỗ, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Diệu Hữu Thiên thấy anh không lên tiếng, bước đến phía trước lấy tay chỉ vào người anh: “Làm sao? Bị cầm rồi à? Cả đêm anh không về nhà, anh không thấy là phải cho em một câu giải thích sao?”

Lúc cô nói những lời này hơi ngược đầu lên nghiêng mặt, có thể thấy rõ được chiếc cổ nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Ánh mắt có vài phần tinh nghịch, trêu chọc, bồn chồn.

Không hề nghi ngờ về vẻ đẹp của cô, Cố Thừa Diệu vẫn luôn biết vẻ đẹp ấy.

Nhưng vẻ đẹp của Diệu Hữu Thiên có rất nhiều mặt, có tinh nghịch, có đáng yêu, có thanh tú, có quyến rũ.

Mỗi một mặt của cô đều rất khác biệt.

Anh đột nhiên dang tay ôm cô vào lòng mình, trên áo khoác vẫn còn hơi lạnh, Diệu Hữu Thiên mặc dù cảm thấy lạnh nhưng lại không đẩy anh ra.

Anh vẫn cứ im lặng không lên tiếng chỉ ôm chặt lấy Diệu Hữu Thiên.

Anh thật sự không ngờ được Bạch Yên Nhiên lại về vào thời điểm này, khi mà anh đã quyết định sẽ sống cả đời với Diệu Hữu Thiên như vậy.

Mà lại còn dùng cách thức này quay về.

Họng nghẹn đắng, có rất nhiều lời muốn nói. Người được hơi thở trên người Diệu Hữu Thiên anh lại không thể mở lời.

Anh tự nhiên không muốn khiến cô mất đi nụ cười tinh nghịch trên gương mặt.

Nhắm mắt lại rồi mở ra, trong lòng đã có quyết định.

“Sorry, hôm qua anh tăng ca ở công ty, bận quá nên ngủ lại công ty luôn.”

Ngữ điệu bình thản không hề có bất kỳ xúc cảm nào cứ thế nói ra lời dễ dàng qua cửa nhất.

Anh ôm cô vào ngực, hơi thở của anh vương vấn quanh mũi cô, Diệu Hữu Thiên không nhìn thấy được biểu cảm trên gương mặt anh.

Bị anh ôm chặt, cô đưa tay vỗ vỗ vào vai anh.

“Sao anh không nghe điện thoại của em? Làm em cứ đợi anh mãi.”

“Xin lỗi nhé điện thoại anh tắt tiếng” Cố Thừa Diệu đưa mắt đến một nơi trong phòng khách.

Ánh mắt thâm trầm không nhìn ra được cảm xúc trong đó.

“Thôi bỏ đi, tha cho anh đây.” Diệu Hữu Thiên đưa tay đẩy anh ra: “Đi tắm rửa thay quần áo đi, em làm đồ ăn sáng.”

Ngẩng đầu nhìn thẳng vào Cố Thừa Diệu, nhìn thấy tơ máu trong mắt anh chột đau lòng.

“Thật là, bạn cũng phải nghỉ ngơi chứ. Nếu không thì hôm nay đừng đi làm nữa, ở nhà nghỉ ngơi đi.”

“Anh không sao.” Cố Thừa Diệu lắc đầu: “Anh đi tắm đã.”

“Được.” Diệu Hữu Thiên cười rồi quay người vào bếp.

Khi Cố Thừa Diệu bước ra lần nữa trên bàn đã có bánh sandwich với thịt nguội, salad, trứng ốp la.

Đặt một cốc sữa trước mặt Cố Thừa Diệu, Diệu Hữu Thiên ngồi xuống cạnh anh.

“Mau ăn đi, cả đêm không ngủ phải bổ sung chất dinh dưỡng nhiều hơn đây.”

Cố Thừa Diệu cầm cốc sữa trên tay, không lên tiếng chỉ nhìn Diệu Hữu Thiên.

Cặp mắt giống như một hồ sâu, giống như muốn nuốt trọn cô: “Sao lại nhìn em như thế?”

“Cảm ơn em”

Diệu Hữu Thiên nghiêng đầu, nhìn anh cầm cốc sữa lên uống hết, đưa tay chống cằm nhovn miệng cười: “Khách sáo quá vậy? Có khi nào làm chuyện gì có lỗi không?”

Động tác uống sữa của Cố Thừa Diệu khựng lại một vài giây, nhìn thẳng vào mắt cô, Diệu Hữu Thiên lại là người giờ tay đầu hàng trước.

“Đùa anh tý thôi, em sợ anh rồi, mau ăn đi.”

Tâm trạng cô vui lên rồi, nhưng tâm trạng của Cố Thừa Diệu lại không vui nổi.

Ăn qua loa bữa sáng của mình.

Anh cầm chìa khóa ra khỏi nhà. Diệu Hữu Thiên gọi anh lại: “Đợi em một xíu, em thu dọn chỗ này nhanh thôi.”

Bước chân Cố Thừa Diệu dừng lại, dựa vào cửa đợi Diệu Hữu Thiên.

Dọn dẹp nhà bếp xong, Diệu Hữu Thiên mặc áo khoác đeo túi rồi theo Cố Thừa Diệu ra ngoài.

Xe dừng trước cửa tập đoàn Chính Phát.

“Ngày mai đi Tô mới đi làm lại, tối nay anh muốn ăn gì?” Diệu Hữu Thiên xách túi chuẩn bị xuống xe nhưng lại muốn hỏi qua ý kiến của Cố Thừa Diệu.

“Gì cũng được.” Cố Thừa Diệu không quan tâm đến điều này: “Nếu em không muốn nấu, mình ra ngoài ăn cũng được.”

“Không sao.” Diệu Hữu Thiên mỉm cười: “Anh nói là anh không biết nấu cơm, em rất vui lòng nấu cơm cho anh ăn.”

Ý cười rạng rỡ trên gương mặt cô khiến trái tim Cố Thừa Diệu đập lổm một nhịp, định nói gì đó nhưng Diệu Hữu Thiên lại hôn lên môi anh, sau đó mới xuống xe.

“Về nhà sớm nhé.”

Cô đứng cạnh cửa xe, mỉm cười đóng cửa lại.

Dáng vẻ ấy giống hệt một cô vợ nhỏ. Cố Thừa Diệu nhếch khóe miệng cười không được tự nhiên cho lắm “Anh biết rồi.”

Không đợi Diệu Hữu Thiên trả lời, anh nhanh chóng nhấn ga xe rời đi.

.....

Trong bệnh viện, Bạch Yên Nhiên vẫn chưa tỉnh. Sắc mặt vẫn trắng bệch nằm im trên giường bất động.

Cố Thừa Diệu ngồi xuống cạnh giường, đặt cháo mới vừa mua xuống.

Nhìn chằm chằm vào gương mặt ngủ say của Bạch Yên Nhiên, trong đầu anh nhớ đến khung cảnh lần đầu hai người gặp nhau.

Ngày hôm ấy anh vừa ra khỏi quán bar định đi về nhưng vì hơi quá chén nên định tự mình đi bộ ra bãi đỗ xe cho tỉnh táo.

Đi ngang con hẻm nhỏ bên cạnh quán bar nghe thấy bên trong vang lên tiếng kêu cứu.

“Buông ra, buông ra, các người đừng động vào tôi.”

“Cứu tôi với, cứu tôi với.”

“Không, tôi không muốn đi cùng các người, người vay tiền không phải là tôi, không phải tôi.”

Từng tiếng kêu cứu vang lên cùng với giọng đàn ông: “Ba mày không trả được tiền, bọn tao chỉ còn cách bán mày lấy tiền trả nợ thôi. Muốn trách thì trách ba mày ấy, đừng trách bọn tao.”

“Không, không, tôi không muốn bị bán, cứu tôi với.”

Cố Thừa Diệu vừa uống rượu xong, tỉnh khỉ lại trỗi dậy.

Thời đại nào rồi vẫn còn thể loại cưỡng bức con gái nhà lành như vậy?

Có nhầm không?

Xông vào con hẻm thì nhìn thấy bốn năm tên đàn ông lực lưỡng đang lôi kéo một người phụ nữ mặc váy trắng.

Người phụ nữ ấy rõ ràng không thể địch lại những tên đàn ông kia.

Trong đó có một tên đưa tay sờ mặt người phụ nữ: “Người đẹp ơi, muốn các anh nhẹ nhàng một chút cũng được, để các anh sung sướng trước đi đã, đảm bảo em sẽ đổi ý.”

Mấy tên đàn ông vừa nói vừa chuyển từ kéo sang sờ soạng, bắt đầu ra tay với người phụ nữ.

Cố Thừa Diệu không nghĩ nhiều mà xông lên, vài cú đấm vung ra đánh cho mấy tên đàn ông ngã lăn xuống đất.

Người phụ nữ ấy bị dọa sợ đến mức không có sức mà đứng lên nổi.

“Cảm ơn, cảm ơn anh, cảm ơn anh.”

Anh vẫn còn nhớ, trong con hẻm tối om, cô ngược mặt lên nhìn anh.

Gương mặt trách bệch yếu ớt, còn vương lại nước mắt, cơ thể mảnh mai giống như có thể gục xuống bất kỳ lúc nào.

Ngay lúc anh định rời đi thì cô nắm lấy tay áo anh: “Anh ơi, xin anh đừng bỏ tôi ở lại đây, họ sẽ bán tôi đi mất. Tôi không muốn, không muốn bị bán.”

Sự hy vọng, mong đợi trong mắt cô khiến anh động lòng.

Tiếp theo đó mọi việc cứ thế mà thành.

Sau này anh mới biết Bạch Yên Nhiên có một người cha mê cờ bạc. Cha cô mỗi lần đánh bạc khi thua đều sẽ gây phiền phức cho Bạch Yên Nhiên.

Nếu Bạch Yên Nhiên không đưa tiền thì ông ta sẽ để đám chủ nợ đến tìm Bạch Yên Nhiên.

Lần này, cha cô nợ người ta hơn 50 vạn, cha cô không trả được nên lấy Yên Nhiên ra gán nợ.

Nếu không gặp được anh, Bạch Yên Nhiên đã bị đám người kia bán mất rồi.

Anh cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng, đồng ý sau này sẽ bảo vệ Bạch Yên Nhiên, không để người khác ức hiếp cô.

Anh cho cha cô một khoản tiền để cha cô trả nợ.

Nhưng Yên Nhiên không muốn nợ anh, muốn tự mình kiếm tiền trả lại.

Nhưng cô lại không có bằng cấp gì, không thể tìm được công việc tốt hơn, chỉ có thể bán rượu trong quán bar.

Cố Thừa Diệu không chịu để cô làm công việc đó nhưng cô rất kiên quyết.

“Anh có thể tặng quà cho em nhưng em không thể lấy tiền của anh được.” Khi Bạch yên Nhiên kiên quyết nói lời như vậy trong lòng anh không thể không cảm động.

Sau đó anh để Bạch Yên Nhiên làm việc trong quán bar của Đỗ Thanh Hiền, nhưng chỉ là bung rượu, đó là thương lượng cuối cùng dưới sự kiên quyết của Bạch Yên Nhiên.

Nhưng mẹ anh Kiều Tâm Uyển biết chuyện lại sống chết nhất quyết không đồng ý Bạch Yên Nhiên ở cùng anh.

Anh chưa từng nghĩ sẽ lâm trái ý cha mẹ chỉ thấy mẹ anh rất vô lý.

Bà vốn xuất thân con nhà danh giá nên hẳn là không hiểu được sự đau khổ của kẻ nghèo thì phải?

Không còn phải nói Yên Nhiên rất nhút nhát, cô vẫn luôn sợ hãi, lo lắng.

“Mẹ anh không thích em, chúng ta chia tay đi.”

“Thừa Diệu, anh tốt như vậy, em không hợp với anh.”

Mà lần đầu anh đều nói với cô: “ Em tin tưởng anh, anh nói sẽ chăm sóc em thì nhất định sẽ chăm sóc em. Anh yêu em, anh muốn cưới em.”

Lời hứa của anh, anh vẫn còn nhớ.

Nhưng bây giờ thì sao?

Nhìn Bạch Yên Nhiên đang nằm trên giường bệnh. Cố Thừa Diệu chỉ thấy mình là một tên khốn nạn.

Quân tử vô tín bất lập. Anh cho cô lời hứa hẹn nhưng lại không làm được.

Nếu yên Nhiên tỉnh lại muốn giận anh hoặc trách anh cũng đáng phải không?

“ Uhm.”

Bạch yên Nhiên nằm trên giường đột nhiên nhăn mày. Rên rỉ một tiếng khiến Cố Thừa Diệu tỉnh táo, hồi hộp nhìn vào cô.

Bạch Yên Nhiên vẫn chưa tỉnh nhưng nhìn sắc mặt cô có vẻ như đã thoải mái hơn nhiều.

Cố Thừa Diệu định gọi bác sỹ đến khám, đột nhiên cô giằng co dữ dội.

“ Không, không, buông tôi ra, các người buông tôi ra.”

“ Tránh ra, tránh ra.”

“ Đừng đụng vào tôi, không.”

Giọng nói của cô không còn sự dịu dàng như trước mà khản đặc.

Hai bàn tay cô không ngừng vùng vẫy. Cố Thừa Diệu sợ cô làm chính mình bị thương chỉ còn cách giữ chặt lấy cổ tay cô.

Động tác này càng khiến cô giằng co mạnh hơn.

.....

Ngoại truyện nhỏ:

Tam thiếu: Ba anh chiều con gái hơn, ba mẹ cũng chiều con gái hơn, có phải tất cả các ông bố trên đời này đều thích con gái hơn không?

Thiên Thiên tròn mắt, cạ lời.

Tam thiếu: Hừ, anh sẽ làm một người đàn ông bảo thủ, sau này chắc chắn sẽ chỉ chiều con trai thôi, không thèm chiều con gái.

Thiên Thiên lườm nguýt.

Vài năm sau, khi tam thiếu có con gái.

Tam thiếu: Con gái oi con muốn gì nào? Con gái thích gì nào? Ba đưa con gái đi khu vui chơi được không?

Thiên Thiên: Còn con trai thì sao?

Tam thiếu: Con trai mà, tự mình khôn lớn được rồi. Anh chăm hay không cũng thế mà thôi.

Thiên Thiên:

Hết chương 144

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Anh yêu cô ấy không?

Hai cánh tay cô vùng vẫy không ngừng. Cố Thừa Diệu sợ cô làm chính mình bị thương chỉ còn cách giữ chặt cổ tay cô.

Cách này lại càng khiến cô gãy giữa kịch liệt hơn.

Cánh tay đang truyền nước kéo theo ống truyền và chai nước truyền rung lắc.

“Yên Nhiên, Yên Nhiên em tỉnh lại đi, em đã an toàn rồi, không sao nữa rồi.”

“Không, buông tôi ra.” Cổ tay bị nắm chặt, Bạch Yên Nhiên không ngừng giằng co, uốn éo.

Cố Thừa Diệu chỉ còn cách dùng sức hơn.

Bạch Yên Nhiên vùng vẫy không ngừng cuối cùng cũng chịu từ bỏ, cũng ngay thời điểm này thì cô mở mắt.

Đoạn ký ức hỗn loạn trong đầu khiến cả người cô hoảng loạn: “A.”

Tiếng hét thất thanh ấy ngay khi nhìn ra là Cố Thừa Diệu thì ngưng bật.

Cô thờ hồn hên nhìn chăm chăm vào mặt của Cố Thừa Diệu hồi lâu.

“Thừa Diệu?”

Cô ngược đầu, cả người được Cố Thừa Diệu ôm trong ngực.

Cô nuốt nuốt nước miếng, bất ngờ ôm chặt lấy Cố Thừa Diệu: “Thừa Diệu là anh sao? Thật sự là anh sao? Không phải là em đang nằm mơ chứ? Đúng không? Thật sự không phải em đang mơ đúng không?”

“Là anh, là anh, không phải là em nằm mơ, em đã an toàn rồi. Yên Nhiên em không sao rồi.”

“Em, em...” Bạch Yên Nhiên kích động vô cùng, không thể thốt nên lời.

Cố Thừa Diệu buông cô ra, rót cho cô một cốc nước ấm.

Bạch Yên Nhiên nương theo tay anh uống hết nước trong cốc rồi mới ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đôi mắt sợ hãi, không thể tin nổi mà nhìn chăm chăm vào anh, rất lâu rất lâu sau cuối cùng cô cũng bật khóc, dựa người vào lòng Cố Thừa Diệu.

“Thừa Diệu....”

Những lời tiếp theo đều không thốt lên nổi một chữ, chỉ có tiếng khóc không ngừng.

Nước mắt của cô rất nhanh thấm ướt vạt trước áo sơ mi của Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu đứng yên, đối mặt với sự gào gào của Bạch Yên Nhiên toàn thân anh cứng đờ tại chỗ.

Đưa tay lên định an ủi Bạch Yên Nhiên nhưng không hiểu sao lại buông xuống, thả dọc bên người.

Hồi lâu, Bạch Yên Nhiên khóc hồi lâu, đôi mắt vì khóc mà đỏ ửng.

Cố Thừa Diệu thăm than trong lòng, lấy khăn giấy ở tủ đầu giường lau nước mắt cho cô.

Bạch Yên Nhiên trong lúc mơ hồ chỉ nhìn được ra gương mặt dịu dàng như lúc ban đầu của Cố Thừa Diệu.

Sự dịu dàng của anh vẫn như trước. Sự dịu dàng ấy khiến cô chìm sâu trong đó nhưng cũng khiến cô đau lòng.

“Thừa Diệu, anh sống tốt chứ?”

Không nói về những gì cô đã trải qua dù chỉ một chữ, cô chỉ quan tâm đến anh. Cô muốn biết những ngày không có cô anh đã sống như thế nào.

Cố Thừa Diệu nhất thời ngây người, môi mấp máy nhưng lại không nói gì.

Anh muốn nói bản thân không tốt, không hề tốt chút nào.

Ngay sau khi cô rời đi, anh giống như một kẻ điên.

Anh tìm cô khắp nơi, vừa nghe ngóng được tin tức của cô thì lập tức bay nhanh tìm đến.

Nhưng chỉ nhận được sự thất vọng hết lần này đến lần khác. Cuối cùng anh thất vọng tột cùng, không còn ôm bất kỳ sự hy vọng nào.

Định sống cuộc sống của chính mình nhưng cô lại quay trở về.

Vì vậy lúc này nhìn thấy cô anh không nói được dù chỉ một lời.

Nói anh sống không tốt? Đó là chuyện từ rất lâu rồi.

Nói anh sống tốt? Thì sự tốt đẹp của anh đem ra so sánh với tình trạng hiện tại của cô thì...

Bạch Yên Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua gương mặt của Cố Thừa Diệu.

Đám râu lún phún dưới cằm đã được làm sạch từ sớm. Anh vẫn tuấn tú như ngày nào, thậm chí còn đẹp hơn cả ngày trước. Ngoại trừ những đường tơ máu trong mắt anh.

Cảm giác anh thậm chí còn phong độ hơn cả lúc ở bên cạnh cô.

Trong lòng tràn đầy chua xót.

“Xem ra anh sống rất tốt.”

Sắc mặt của Cố Thừa Diệu càng khó coi, anh đột nhiên thấy mình rất đê tiện, thậm chí là khốn nạn.

“Yên Nhiên.” Tiếng gọi thăm thẳm xót xa. Lần đầu tiên Cố Thừa Diệu thấy hoảng loạn đến vậy.

“Không sao, anh sống tốt là được.” Bạch Yên Nhiên buông tay, từ từ rút tay ra khỏi người anh.

Động tác rất đơn giản nhưng cô lại làm rất chậm.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, vết thương trên người bắt đầu có cảm giác.

Nhưng vết đau da thịt không bao giờ so sánh được với nỗi đau trong lòng.

Cô vẫn nhớ lần cuối cùng nhìn thấy Cố Thừa Diệu là vào lúc nào.

Anh cùng người phụ nữ ấy...

Cô nhớ rõ tin tức mà người giám giữ cô cho cô xem, đôi mắt động lòng người mới lớn: “Thừa Diệu, anh, anh có phải đã kết hôn không?”

“.....” Vẫn là im lặng, Cố Thừa Diệu không thể phủ nhận.

Sự áy náy, gằng co trong anh lúc trước là bắt buộc, cuối cùng trở thành không thể không làm.

Anh đã phụ lòng Bạch Yên Nhiên.

“Anh kết hôn rồi.” Đây là câu khẳng định, không tùy thuộc vào việc cô tin hay không, tay buông thõng.

Bạch Yên tự mình nằm xuống, kéo cao chăn che khuất mặt.

Cố Thừa Diệu đưa tay ra nhưng lại thu về.

Dưới chăn phát ra tiếng khóc bị kìm nén, tiếng khóc còn khiến lòng người quặn thắt hơn cả vừa rồi.

“Yên Nhiên, em đừng như vậy.” Cố Thừa Diệu kéo chăn ra, Bạch Yên Nhiên lại xoay người co ro khóc.

Không khí trong phòng bệnh ngột ngạt đến khó thở.

Tay Cố Thừa Diệu do dự hồi lâu, cuối cùng cũng vỗ vỗ vai Bạch Yên Nhiên: “Yên Nhiên đừng khóc nữa.”

“Anh đi đi.” Bạch Yên Nhiên bất ngờ gạt tay anh ra: “Em không muốn nhìn thấy anh, không hề muốn thấy anh một chút nào, anh đi đi.”

“Yên Nhiên...”

“Anh còn ở đây làm gì? Vợ anh không phải là sẽ không vui sao? Anh kết hôn rồi, hay thật, hay thật.”

Giọng nói của Bạch Yên Nhiên còn vương tiếng khóc, nghe lại càng yếu ớt, đáng thương.

“Lỗi của em, lẽ ra em không nên xuất hiện, mẹ anh nói đúng, em không hợp với anh, chúng ta vốn đã không hợp. Sao em lại có thể mơ tưởng hão huyền vào lời hứa anh sẽ cưới em chứ?”

“Thừa Diệu, anh đi đi, em đã sai một lần thì sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai nữa.”

“Yên Nhiên. ...” Cô không sai, người sai là anh.

Cố Thừa Diệu không thể rời đi, mọi lời giải thích đều là vô nghĩa: “Người em vẫn còn yếu, hãy bình tĩnh lại đã, ăn chút đồ ăn được không?”

“Không cần.” Bạch Yên Nhiên lắc đầu, không muốn nhìn thấy anh: “Về với vợ của anh đi, em không cần anh nữa.”

“Yên Nhiên. ...” Cố Thừa Diệu đỡ lấy cô, để cô ngồi dựa vào giường, bụng chén cháo đã để đó từ lâu: “Muốn tức giận muốn mắng anh, đợi em ăn xong rồi nói được không?”

Bạch Yên Nhiên nuốt không nổi, cũng không muốn ăn. Cố Thừa Diệu càng dịu dàng thì cô càng không thể buông tay.

Nhắm mắt lại, cảm giác muốn khóc lại trào dậy, lần này thì cô không còn cách nào khống chế được nữa.

Mở mắt ra lần nữa, bên trong vẫn còn một tia hy vọng: “Thừa Diệu, anh có yêu cô ấy không?”

.....

Lúc Diêu Hữu Thiên tan sở trong lòng còn đang nghĩ xem hôm nay phải mua đồ gì về nấu, lại vừa muốn ra ngoài ăn với Cố Thừa Diệu.

Vì sau mỗi lần cùng Cố Thừa Diệu ra ngoài ăn, anh sẽ đưa cô đi hóng mát, dạo một vòng quanh thành phố Y.

Có điều khi cô vừa bước chân ra khỏi công ty nhìn thấy vài bóng người đứng ở trước cửa thì cô bịt chặt miệng cố gắng kiềm chế ko để mình kích động đến mức hết lên.

“Trời ơi, các cậu lại ở đây?”

Điên cuồng chạy tới, dùng sức vô lên vai mấy người vừa đến.

Lý Khả Nghi, Từ Tư Nhiễm, Doanh Diễm Kiều, còn có Mạc Dư Tiệp, tất cả đều đến rồi.

“Cậu còn nói nữa.” Doanh Diễm Kiều khí phách mở lời: “Không có tỷ lương tâm nào cả, về thành phố Y lâu như vậy mà chưa từng thấy cậu nói về Bắc Đô thăm tụi tớ, ngược lại tụi tớ phải nhẫn nhịn bay đến đây thăm cậu.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mạc Dư Tiệp cũng hòa theo: “Còn gọi là chị em nữa à, chẹp chẹp. Thật vô lương tâm.”

“Vậy là các cậu không biết rồi, người ta bây giờ làm gì còn chỗ để nghĩ đến bọn mình nữa. Ông chồng yêu quý mới là vị trí đứng đầu đấy.” Từ Tư Nhiễm cắt ngang.

“Hừ, các cậu đẹp sang một bên đi, người ta đã kết hôn rồi, trong lòng không có chồng lẽ nào để mấy người chúng ta vào à?”

Mỗi người một câu, chỉ mũi vào Diêu Hữu Thiên không thương tiếc.

Cô gờ tay đầu hàng: “Tiểu nhân sai rồi, các vị nữ hiệp rộng lòng tha thứ, bỏ qua cho tiểu nữ lần này.”

“Không được, tuyệt đối không thể bỏ qua.” Lý Khả Nghi lắc đầu: “Để trừng phạt cho sự trọng sắc bỏ bạn chúng tớ đặc biệt đến nói với cậu, tụi tớ sẽ nghỉ chơi với cậu.”

“Đúng, nghỉ chơi.”

“Nghỉ chơi.”

“Không sai, chính là nghỉ chơi.”

Nhìn tình hình này Diêu Hữu Thiên muốn bật cười, nhún vai bộ mặt chán nản: “Thôi vậy, các vị nữ hiệp dù sao cũng đã quyết định nghỉ chơi với tôi, vậy thì đại tiệc tối nay tôi có thể tiết kiệm luôn rồi. Tôi vốn định mời các vị đại tiệc hải sản hoặc Mãn Hán Toàn Tịch nữa chứ?”

“Đương nhiên là phải Mãn Hán Toàn Tịch rồi.”

“Ăn đại tiệc hải sản đi.”

“Các cậu không phải định nghỉ chơi với tớ sao?” Diêu Hữu Thiên nhướn nhướn chân mày, cười rất vui vẻ: “Bây giờ hết nghỉ chơi rồi à?”

“Nghỉ, đương nhiên là nghỉ rồi, đợi tụi tớ ăn xong rồi nghỉ.”

Diêu Hữu Thiên cười lớn, thật sự bái phục Từ Tư Nhiễm.

.....

Mấy người phụ nữ xinh đẹp mỗi người một vẻ vừa bước chân vào nhà hàng đã thu hút được không ít ánh mắt của mọi người.

Mà họ sớm đã quen với những ánh mắt như vậy nên không còn gì ngại ngùng nữa.

Người phục vụ trực tiếp đưa họ vào phòng riêng, đặt menu xuống.

Lý Khả Nghi lấy menu trước, ánh mắt quét qua Diêu Hữu Thiên: “Nghe nói dạo này cậu sống sung sướng lắm, vị kia nhà cậu giờ này cũng tan sở rồi nhỉ? Có phải là nên dắt anh ấy đi dạo tý không?”

“Cậu biến đi, cứ như ng ta là chó ấy?” Dắt đi dạo...

“Chẹp chẹp.” Doanh Diễm Kiều đặt một tay lên vai Diêu Hữu Thiên, ánh mắt quét qua những người còn lại: “Các cậu hãy nhìn người phụ nữ này đi, bảo vệ chồng đến thế cơ mà, thật khiến người khác ghen tị.”

“Chi không biết là chị càng như thế này thì tui em lại càng muốn gặp à?” Mạc Dư Tiệp không phải là chưa từng gặp Cố Thừa Diệu, có điều thời gian gần đây đã khác xưa rồi.

“Mẹ em ngày nào cũng nói là phải học theo chị ấy, chị cậu được người chồng tốt, vừa có tiền vừa có sắc, lại rất dịu dàng chăm sóc chị. Chị em thì càng khỏi phải nói ghen tị đến mức thiếu hụt axit lên mặt chị thôi.”

“Có nói quá không thể?” Mọi lần nhà họ Diêu họp mặt, Tuyên Tĩnh Ngôn cũng đưa Mạc Tuyết Linh theo vài lần, có hai lần chạm mặt Cố Thừa Diệu.

Ánh mắt chỉ còn thiếu mỗi nước dán chặt lên người anh.

Đối với người chị họ lệch tông ấy của Diêu Hữu Thiên thật sự không còn gì để nói.

“Mau gọi điện cho anh rể đến đây.” Mạc Dư Tiệp giờ nắm đấm: “Cuớp mất chị em tốt của em, thì phải đãi em một bữa cũng không có gì quá đáng chứ?”

“Đúng vậy, Thiên Thiên mau gọi điện đi, gọi vị kia nhà cậu đến đây. Chúng ta cùng xét xử.”

“Thật sự chào thua các cậu.” Trái một câu phải một câu, Diêu Hữu Thiên cơ bản không chen lời vào được, đành chấp nhận số phận lấy điện thoại ra: “Bây giờ mình sẽ gọi bảo anh ấy đến là được chứ gì?”

.....

Hết chương 145.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Anh lại phạm quy rồi

Trong phòng bệnh, không khí phảng phất mùi thuốc sát trùng. Thời tiết hôm nay nhìn rõ là rất kém, vừa sáng sớm đã mưa.

Ngoài cửa sổ một màn mờ ảo. Máy điều hòa cao cấp tỏa nhiệt độ vừa phải nhưng không ai cảm nhận được hơi ấm.

“Anh yêu cô ấy không?” Giọng nói của Bạch Yên Nhiên rất khẽ, còn mang chút run rẩy.

Cô không được hỏi, cũng không thể hỏi nhưng lại muốn biết.

Trong những ngày cô rời đi, có phải anh đã yêu một người con gái khác? Bàn tay vô thức siết chặt cho dù động tác này làm tay cô bị đau, cô cũng không còn quan tâm đến nó nữa.

Cơ thể Cố Thừa Diệu cứng đờ, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Vô thức lắc đầu. Anh không yêu Diêu Hữu Thiên, chưa hề yêu, một chút cũng không yêu.

“Anh yêu cô ấy rồi phải không?” Bạch Yên Nhiên dường như không nhìn thấy cái lắc đầu của anh, nhấn giọng, ngược đầu nhìn thẳng vào mắt anh, cố chấp tìm kiếm đáp án: “Nói cho em biết đi, Thừa Diệu, anh có yêu cô ấy không?”

“Không không không.” Cố Thừa Diệu nhắm mắt, đưa tay ôm lấy Bạch Yên Nhiên vào lòng. Đè nén sự bức tức, hoảng loạn trong lòng: “Anh không yêu cô ấy, Yên Nhiên, người anh yêu là em.”

Chữ cuối cùng nói rất khẽ, rất nhẹ.

Nếu không phải Bạch Yên Nhiên dựa vào anh gần đến vậy thì nhất định sẽ không nghe thấy.

“Thừa Diệu.” Nỗi niềm bất định của Bạch Yên Nhiên giờ phút này cũng bình tĩnh trở lại. Nhắm mắt, gương mặt cô tràn đầy cảm động: “Như vậy là đủ rồi, Thừa Diệu, chỉ cần anh vẫn còn yêu em, chỉ cần anh vẫn cần có em thì em không còn muốn gì thêm nữa. Em...”

Cuối cùng sức lực tiêu hao quá nhiều, cơ thể quá kiệt sức.

Tâm trạng liên tục chịu kích động khiến cô mất sức. Cả người mềm nhũn gần như đổ gục xuống giường.

Cố Thừa Diệu kịp thời đỡ lấy cô, đặt cô nằm xuống, nhìn vào bát cháo bên cạnh: “Cháo nguội mất rồi, anh đi mua cho em phần khác.”

“Không cần đâu.” Bạch Yên Nhiên giữ tay anh lại: “Như vậy là được rồi, vậy là đã tốt lắm rồi.”

“Yên Nhiên...” Cô vẫn còn bệnh, ăn đồ lạnh không tốt cho sức khỏe.

“Thừa Diệu, em muốn nhìn anh thêm chút nữa.” Bạch Yên Nhiên mỉm cười, trên gương mặt yếu đuối toát ra sự kỳ vọng khiến người ta thương xót: “Đừng đi, đừng rời xa em. Ở bên cạnh em một chút thôi được không?”

“.....” Bước chân định rời đi của Cố Thừa Diệu chợt dừng lại, tiếp tục bung phần cháo lên đút cho Bạch Yên Nhiên.

Cô dùng tốc độ vô cùng chậm rãi để ăn phần cháo đó.

Khi Cố Thừa Diệu cầm giấy ăn đưa cho cô, cô đột nhiên mỉm cười: “Cháo rất ngon, rất lâu rồi em chưa được ăn phần cháo nào ngon đến vậy.”

Cố Thừa Diệu nghe vậy ngồi xuống cạnh giường, trong ánh mắt toát ra vài tia nghi hoặc và nghiêm trọng.

“Yên Nhiên, anh vẫn chưa hỏi em, khoảng thời gian này rốt cuộc em ở đâu? Tại sao cả người đầy thương tích? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Bạch Yên Nhiên thay đổi ngay tức khắc, thậm chí cả người cô run rẩy mất kiểm soát.

Cố Thừa Diệu nhìn thấy, đưa tay nắm lấy tay cô: “Yên Nhiên...”

“Em, em không biết, thật sự em không biết mà.” Bạch Yên Nhiên cắn chặt môi đầy vẻ đau khổ.

“Được được, em không muốn nói thì đừng nói nữa.” Không cần hỏi nhiều cũng biết được khoảng thời gian vừa rồi cô đã sống rất đau khổ.

Đột nhiên Cố Thừa Diệu không nhẫn tâm hỏi tiếp.

“Không, em, để em nói ra đi.” Bạch Yên Nhiên cúi đầu, ánh mắt đặt trên bàn tay Cố Thừa Diệu đang nắm lấy tay cô.

Chóp chóp mắt, đè nén cảm xúc uất ức đang dâng trào kia.

“Ngày đó em nhìn thấy anh và người phụ nữ ấy nằm trên giường, em liền chạy đi mất.”

Khi cô nói những lời này, cảm giác tay của Cố Thừa Diệu siết chặt hơn.

Cúi đầu, cô không nhìn vào mặt anh, không thể đoán được anh đang nghĩ gì: “Em cứ chạy mãi, chạy mãi. Trong lòng rất hỗn loạn, cũng không biết phải đối diện với anh như thế nào.”

“Đến khi em dừng lại, em không biết được là mình đang ở đâu nữa. Em định quay về tìm anh lấy câu giải thích nhưng có hai người đàn ông chặn đường em. Em còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bọn họ đánh ngất.”

“Lúc đầu, em tưởng là ba em thiếu nợ, em bị người khác đem bán. Nhưng sau đó phát hiện là không phải. Đám người đó nhốt em ở một nơi mà em không hề biết. Em mất sự tự do, không liên lạc được với mọi người bên ngoài. Em có nói chuyện với đám người ấy như thế nào đi nữa họ cũng không thèm để ý đến em.

“Em gây rối làm loạn, cũng tìm cách chạy trốn nhưng lần nào cũng bị đám người đó bắt về.”

“Sau đó có một ngày, có người mang tin tức của anh đến cho em xem, là tin anh kết hôn, trong tin có nói anh đã kết hôn rồi. Hai tập đoàn lớn hợp tác Nam Bắc. Em thấy tin đó trái tim như vỡ nát.”

“Đêm hôm ấy em lại muốn trốn một lần nữa, em nhảy từ trên cửa sổ xuống nhưng lại bị đám người kia phát hiện. Em vùng vẫy điên cuồng nhưng không hề có chút tác dụng gì.”

“Cứ như vậy bị nhốt không biết bao lâu, em rất nhớ anh, vô cùng nhớ anh. Em không tin anh đã thực sự kết hôn, em cũng không tin anh đã không còn yêu em nữa. Em nghĩ tối hôm đó là sự hiểu lầm, em muốn hỏi rõ. Em muốn đi tìm anh, nhưng tất cả các cách chạy trốn đều thất bại.”

“Cuối cùng em không còn cách nào khác, lấy bàn chải đánh răng mài nhọn trong toilet, sau đó tự sát. Em đoán đám người kia nhốt em lâu như vậy lại không lấy mạng em thì sẽ không để cho em chết, cách này mặc dù hơi ngu ngốc nhưng đã thành công để em thoát khỏi căn nhà kia.”

“Sau đó em bị nhốt trong bệnh viện, cuối cùng em cũng nhận lúc người coi giữ em thay ca hỏi rõ được thì ra em vẫn đang ở Bắc Đô, chưa từng rời đi.”

“Em mất máu quá nhiều, cơ thể rất yếu, cho dù em có trốn được cũng không đi xa được. Vì vậy chỉ bằng nghĩ cách khác. Hôm đó em xé ga trải giường thành từng sợi nhỏ, thả từ cửa sổ xuống. Đám người đó đã bị lừa tưởng rằng em chạy thoát.”

“Người của bọn họ đuổi theo em rồi em mới chui từ dưới gầm giường ra, định gọi cho anh nhưng chưa kịp gọi thì họ, họ đã quay lại phong tỏa toàn bộ bệnh viện. Em không thể có cách nào chạy thoát, em lại bị giam giữ lần nữa, sau đó đám người ấy, đám người ấy...”

Bạch Yên Nhiên nói đến đây thì không thể nói tiếp được nữa.

Những ký ức tiếp theo đối với cô mà nói quá thảm khốc, cô không muốn nhớ lại dù chỉ một giây một phút.

Cô bật khóc, nước mắt chảy dài xuống mặt và cổ, tiếng khóc nức lên từng hồi.

Cố Thừa Diệu từng nghĩ ra hàng trăm hàng ngàn việc mà Bạch Yên Nhiên sẽ gặp phải nhưng lại không thể ngờ được sẽ xảy ra loại chuyện này.

Cô bị người xấu giam giữ, bị người khác ức hiếp. Cô....

“Thừa Diệu, em không sợ chết, thật sự em không sợ. Nhưng em lại sợ một điều là sợ em không còn được gặp anh, nghĩ đến việc cả đời này không còn gặp được anh nữa em thấy không cam lòng, em hận em không thể đường đường chính chính gả cho anh, em càng hận tại sao ông trời lại đối xử với em như vậy. Em...”

Cố Thừa Diệu ngay khi Bạch Yên Nhiên kể ra những chuyện cô đã gặp phải ấy thì hoàn toàn ngây người.

Càng nghe càng khiến anh ghê sợ.

Khi Bạch Yên Nhiên bị giam cầm, mất đi tự do, sau đó bị người ta ức hiếp.

Thì anh lại kết hôn sống chung với một người phụ nữ khác, sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc?

Không thể tha thứ. Đừng nói đến Bạch Yên Nhiên mà ngay cả anh cũng không thể tha thứ cho chính mình.

“Yên Nhiên. Xin lỗi, xin lỗi.” Ngoài ba chữ này ra, anh không tìm ra được từ ngữ nào có thể miêu tả được tâm trạng của chính mình.

Mà ba chữ này so với vết thương mà cô phải chịu lại quá ư nhỏ bé.

Anh phải làm thế nào mới có thể bù đắp những vết thương ấy?

Cả ngày hôm nay anh không đi làm mà ở mãi bệnh viện chăm sóc Bạch Yên Nhiên.

Nghe cô nói về sự thương nhớ của cô về anh trong lúc cô gặp chuyện. Nghe cô kể về nỗi đau khổ khi bị giam cầm.

Nhìn sự tiều tụy rõ ràng của cô so với nửa năm về trước, nhìn sự bất an hoảng loạn ngay cả trong giấc ngủ của cô.

Tự trách, áy náy, đau lòng, khó chịu, những cảm xúc này đẩy Cố Thừa Diệu lên đến đỉnh điểm.

Thế giới của anh không thể quay lại lúc ban đầu nữa.

.....

Diêu Hữu Thiên nghe những hồi chuông dài trong điện thoại, nhưng người ở đầu dây bên kia từ đầu đến cuối vẫn không nghe điện.

Trong phòng riêng vô cùng yên tĩnh, tất cả ánh mắt của mấy chị em tốt đều dồn hết lên người cô.

Đối diện với ánh mắt kỳ lạ của mấy người chị em, cô nhún vai: “Chắc là anh ấy đang lái xe, để mình gửi tin nhắn cho anh ấy.”

“Vị kia nhà cậu có ý gì thế? Khinh thường tụi tớ hay sao vậy?” Lý Khả Nghi bắt mắt đầu tiên: “Chúng tớ từ nghìn dặm xa xôi chạy đến đây tìm anh ấy, đã không biểu đạt thành ý thì thôi lại còn mất tung tích tích thế này?”

“Đúng vậy, cũng ngao mạn quá nhỉ?”

“Không phải thật mà.” Điều Hữu Thiên vô thức lên tiếng bên vực Cỏ Thờa Diệu: “Tối qua anh ấy tăng ca đến tận sáng nay mới về, gần đây công ty anh ấy bận nhiều việc lắm.”

“Chep chep, tăng ca?” Giọng nói của Mạc Dư Tiếp là không khách khí nhất, rõ ràng là gương mặt lolita nhưng lúc nói chuyện thì lại toát ra phong thái của kẻ lưu manh: “Có khi nào là tăng ca đặc biệt không? Cái gì mà tổng giám đốc và thư ký, chủ tịch HĐQT và trợ lý, loại tình tiết này đừng để có nhiều quá nhé.”

Trên trán Điều Hữu Thiên xuất hiện 3 vạch đen, cô em họ này ngoài việc làm bác sỹ thì thích nhất là đọc tiểu thuyết ngôn tình.

“Làm gì có chuyện đấy? Thư ký của anh ấy là nam mà.”

“Oa, nam à?” Doanh Diễm Kiều xoa xoa cánh tay, gương mặt nổi da gà: “Bây giờ gay đang rất là hot nhé, chỉ cần yêu thương nhau là được. Nói không chừng vị kia nhà cậu là Gay đấy...”

“Phụt.” Từ Từ Nhiễm đang uống nước, vừa nghe được câu này lập tức phun hết cả nước trong miệng. Có điều cô vẫn còn dứ không chế, vào giây phút cuối cùng quay mặt đi kịp chứ không hướng vào bàn ăn mà phun hết lên người của Lý Khả Nghi.

“Ghê quá đi mất.” Lý Khả Nghi ngồi xích sang một bên.” Từ Nhiễm cậu thật đáng ghét.”

“Đừng trách tớ, có trách thì trách Diễm Kiều ấy.”

“Cậu cũng không phải là lần đầu tiên quen biết, có phải bây giờ mới biết tính cậu ấy đâu?” Lý Khả Nghi rút khăn giấy lau nước vương vãi trên áo khoác, lườm cho Từ Từ Nhiễm một cái thật sắc.

“Làm ơn đi, tớ nói đều là sự thật mà.” Doanh Diễm Kiều là một người con gái bạo dạn có thừa. Cô là người nếu trên đường gặp hai người đàn ông đi cùng nhau sẽ chỉ trích một hồi.

Điều Hữu Thiên lúc này cũng gỡ xong tin nhắn và gửi đi, ngẩng đầu thấy mấy chị em đầu võ mồm liền bật cười.

Đội lạt nửa Cỏ Thờa Diệu đến có khi nào sẽ bị” bộ mặt thật” của mấy người này dọa sợ không nhỉ?

Cô thật mong đợi đấy.

Cỏ Thờa Diệu, anh phải có sức chịu đựng thật lớn nhé.

.....

Bữa tối cũng gần xong, Cỏ Thờa Diệu vẫn chưa xuất hiện.

Đám người Lý Khả Nghi lúc này lại im lặng đến bất ngờ. Toàn bộ đều cẩn thận để ý thái độ sắc mặt của Điều Hữu Thiên, rất lo cô sẽ nổi cơn đột ngột.

“Nhìn tớ làm gì?” Điều Hữu Thiên thấy hơi buồn cười: “Yên tâm đi, chắc là anh ấy có việc bận, ngày mai, ngày mai nhất định gọi anh ấy đến.”

Trên thực tế hôm nay tại sao Cỏ Thờa Diệu không đến cô thấy rất lạ.

Hôm qua đã nói với anh nếu không về nhà ăn cơm thì phải gọi điện thoại báo.

Nhưng hình như tên đó quên mất rồi thì phải?

Ăn cơm xong đưa mấy người chị em đi hát karaoke. Điều Hữu Thiên như mất hồn, lại gọi cho Cỏ Thờa Diệu mấy cuộc nhưng anh không nghe máy, tin nhắn gửi cho anh cũng không thấy trả lời.

Đến tận mười một giờ đêm, mọi người giải tán, Điều Hữu Thiên vẫn chưa nhận được tin nhắn trả lời của Cỏ Thờa Diệu.

“Thiên Thiên à, hôm nay nể mặt cậu nên tụi tớ bỏ qua. Ngày mai nếu vị kia nhà cậu không xuất hiện, tụi tớ sẽ siết đến tận công ty của anh ấy.”

Doanh Diễm Kiều không hề khách khí tí nào.

“Đúng vậy.” Lý Khả Nghi gật đầu: “Dám cho nguyên đám gái đẹp chúng tớ leo cây à? Anh ấy cũng dám làm, cẩn thận tập thể bọn tớ diệt luôn anh ấy đấy.”

“Thiên Thiên ơi, vị kia nhà cậu có phải là có gì ở bên ngoài không?” Từ Từ Nhiễm nửa đùa nửa thật nói: “Thông thường người đàn ông lấy lý do tăng ca, có việc đều là biểu hiện đầu tiên của việc ngoại tình đấy.”

“Nói cái gì vậy.” Mạc Dư Tiếp để ý sắc mặt của chị họ rồi vỗ vỗ vai Điều Hữu Thiên: “Chị họ, em tin anh rõ không phải là người như vậy. Hôm nay chắc là có việc bận, ngày mai gặp cũng giống nhau thôi.”

“Yên tâm, ngày mai anh ấy nhất định sẽ xuất hiện.”

Diêu Hữu Thiên gật đầu chắc nịch, mặc dù trong lòng vẫn thấy kỳ lạ về hành động bất thường hai ngày nay của Cố Thừa Diệu, nhưng chỉ cho rằng anh đang bận công việc mà thôi.

Nhà của Mạc Dư Tiệp vốn ở thành phố Y, cô đương nhiên là về nhà của mình.

Còn đám người Doanh Diễm Kiều thì ở khách sạn. Diêu Hữu Thiên rất hào phóng đặt một phòng tổng thống ở khách sạn 5 sao cho họ rồi mới về nhà.

Mà vừa vào nhà, đối mặt với khoảng trống cô quạnh, cô hơi giật mình.

Cố Thừa Diệu vẫn chưa về?

Lấy điện thoại gọi mấy cuộc cho Cố Thừa Diệu, vẫn không có gì khác là không ai bắt máy.

Cảm giác bất an mơ hồ nổi dậy, Cố Thừa Diệu, rốt cuộc là anh đang làm cái gì thế?

.....

Nguyên ngày hôm nay Bạch Yên Nhiên mơ mơ tỉnh tỉnh, có lúc còn nói mê.

Mỗi lần từ trong ác mộng tỉnh dậy đều xem thử Cố Thừa Diệu còn ở bên cạnh hay không, có phải mình đã an toàn hay không.

Trong tình huống này, Cố Thừa Diệu hoàn toàn không thể bỏ mặc cô mà đi làm được.

Gọi cho Tiểu Mã để cho anh ta xử lý một số công việc quan trọng. Những việc khác đợi ngày mai anh vào công ty rồi tính.

Cúp điện thoại, trong đầu Cố Thừa Diệu bất ngờ xẹt qua bóng dáng của Diêu Hữu Thiên.

Nếu cô biết Bạch Yên Nhiên trở về rồi thì cô sẽ như thế nào?

Cố Thừa Diệu không muốn suy nghĩ về vấn đề ấy chút nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Cố Thừa Diệu vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc Bạch Yên Nhiên.

Buổi trưa Tiểu Mã có đưa đến chứng từ cho anh ký hai lần, tiện mang theo cả đồ ăn trưa.

Có mang cho anh vài bộ đồ, dù sao ở bệnh viện cái gì cũng có, Cố Thừa Diệu nguyên ngày nay chưa ra khỏi bệnh viện.

Trong lúc này Bạch Yên Nhiên hầu như chỉ ngủ, đôi lúc thức giấc cũng không ngừng gọi tên Cố Thừa Diệu.

Bộ dạng sợ sệt giống một chú thỏ khiến Cố Thừa Diệu đau lòng.

Thậm chí điện thoại của anh vì sợ tiếng ồn làm ảnh hưởng Bạch Yên Nhiên nên để chế độ tĩnh âm. Cho đến khi chuẩn bị đi ngủ mới thấy được những tin nhắn kia và cuộc gọi nhờ.

Nhìn Bạch Yên Nhiên nằm im bất động trên giường, Cố Thừa Diệu cầm điện thoại đi ra ngoài.

Diêu Hữu Thiên lúc này vừa tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ, không ngờ nhận được điện thoại của Cố Thừa Diệu.

Nghĩ đến anh, hôm nay là ngày thứ hai anh cho cô leo cây rồi, cô cũng có chút tức giận.

Cố Thừa Diệu còn chưa kịp lên tiếng, cô đã cướp lời: “Anh Cố, hôm nay anh phạm quy lần hai rồi nhé.”

“.....” Im lặng, tâm trạng của Cố Thừa Diệu rất nặng nề, anh không hề có tâm trạng đùa giỡn với Diêu Hữu Thiên.

Anh chỉ thấy rất khó chịu, áp lực, còn có áy náy.

Những gì mà Bạch Yên Nhiên gặp phải đều khiến anh không biết phải làm như thế nào.

Anh cũng có kích động đem hết mọi thứ đến trước mặt Bạch Yên Nhiên làm vật đền bù cho cô, nhưng lại lo lắng những thứ đó lỡ như không bù đắp được nỗi đau ấy.

“Lại cảm rồi à?” Diêu Hữu Thiên nằm trên giường, chu môi: “Muộn lắm rồi sao anh còn chưa về? Có việc gì không thể để mai làm tiếp sao?”

“Anh...” Cố Thừa Diệu mấp máy môi, ánh mắt quét qua cửa phòng bệnh, rồi anh bất ngờ nhắm mắt: “Công ty có chút việc gấp, mấy ngày này có thể sẽ rất bận, khả năng không có thời gian về nhà.”

“Hả?” Diêu Hữu Thiên vốn đang nằm trên giường bỗng ngồi bật dậy: “Anh có quá hay không? Mấy người bạn thân của em đến rồi đấy? Tối nay họ cứ

nói muốn gặp anh một lần.”

“....”

Im lặng, tâm trạng của Cố Thừa Diệu hôm nay rất rối, nhưng lời đã nói ra thì phải tiếp tục làm bộ. Thời điểm này mà bỏ mặc Bạch yên Nhiên anh thật sự không thể làm được.

“

“ Cho dù anh không có thời gian, ngày mai cũng có chút thời gian mà? Ngày mai họ vẫn ở thành phố Y.”

“” Cố Thừa Diệu không biết phải nói gì.

“ Cố Thừa Diệu, anh bận cỡ nào đi chẳng nữa cũng có thời gian ăn bữa cơm chứ? Tối mai cùng em ăn bữa cơm. Từ lúc kết hôn đến giờ mấy người bạn thân của em còn chưa làm quen với anh được từ tể nữa.”

“ Tối mai phải không?” Chỉ là ăn bữa cơm thôi mà chắc là được. Ngày mai anh sẽ tìm một người đến chăm sóc Bạch Yên Nhiên.

Thực sự tình trạng hiện nay của cô anh không thể rời đi được.

“ Đúng vậy, nhưng mà hôm nay anh không về à?” Nhớ lại tối qua cô cũng ngủ một mình, Diêu Hữu Thiên hơi buồn: “ Anh cũng phải ngủ chứ nhỉ?”

“ Anh, vẫn còn chút việc phải làm.” Cố Thừa Diệu dựa người vào tường, không nhớ là ai đã nói, một lời nói dối thì phải có hàng trăm câu nói dối tiếp theo để che giấu cho nó.

Cách này không được quang minh chính đại nhưng anh không còn cách nào khác.

Diêu Hữu thiên cắn môi, thông qua điện thoại cô không thấy được gương mặt của Cố Thừa Diệu, sự im lặng dài dằng dặc khiến anh hơi lo lắng: “ Em không sao chứ?”

“ Em có sao.” Diêu Hữu Thiên không vui, rất không vui, nhưng nhớ đến Cố Thừa Diệu còn bận công việc cô cho rằng bản thân không nên quá nhỏ mọn: “ Thôi vậy, em tha lỗi cho anh, chỉ cần bữa tối mai anh đến đúng giờ là được.”

“ Được.” Cố Thừa Diệu gạt đầu, Diêu Hữu Thiên cũng không tiếp tục truy cứu khiến anh thở phào nhẹ nhõm: “ Ngày mai em chọn thời gian và địa điểm ăn cơm thì báo cho anh biết, anh đi thẳng tới đó.”

“ Anh còn nói nữa. Hôm nay gọi cho anh bao nhiêu cuộc anh đều không nghe, Cố Thừa Diệu, em giận rồi.”

Cô nói như vậy nhưng lại không hề có ý tức giận, ngược lại mang hơi hướng những nhẽo.

“ Anh đang họp, điện thoại tắt tiếng quên cài lại.” Cố Thừa Diệu mím môi, giọng nói có chút mệt mỏi.

“ Được rồi, biết anh vất vả rồi.” Diêu Hữu Thiên tưởng rằng Cố Thừa Diệu quá mệt, biết anh là người không hay giải thích, cô cũng không dây dưa nữa: “ Nghỉ ngơi sớm đi, đừng bận đến quá muộn.”

“ Được.” Giọng nói của Cố Thừa Diệu rất khê.

Ngay lúc định cúp điện thoại thì giọng nói của Diêu Hữu Thiên vang lên: “ Anh Cố, ngủ ngon.”

“” Cố Thừa Diệu cầm điện thoại, câu gọi “ Chị Cố ngủ ngon làm cách nào cũng không thốt ra được.”

.....

Ngày hôm sau, cách thời gian tan sở một giờ, Diêu Hữu Thiên bị một cuộc điện thoại của Tuyên Tĩnh Ngôn gọi về nhà.

Trong điện thoại bà nói mình không được khỏe, kêu Thiên Thiên mau về nhà thăm bà.

Diêu Hữu Thiên lúc này không còn biết gì nữa, vội vàng xách túi và điện thoại chạy ra ngoài.

Buổi tối vốn định hẹn mấy chị em cùng nhau ăn cơm

Nhưng hiện giờ cũng không đi được nữa rồi, cô gọi cho từng người thông báo mình có việc, bao giờ mới có thời gian thì phải đợi xem mới biết.

Cúp điện thoại thì một chiếc xe taxi dừng trước mặt cô.

Lúc ngồi trên xe còn không quên gọi cho Cố Thừa Diệu, hồi chuông đầu tiên Cố Thừa Diệu không bắt máy.

Gọi đến lần thứ ba Cố Thừa Diệu mới nghe: “ Thừa Diệu, mẹ em trong người không được khỏe, bây giờ em phải về nhà xem thế nào, nếu anh không bận

thì cũng đến nhanh đi nhé.”

Đầu dây bên kia Cố Thừa Diệu không trả lời, Diêu Hữu Thiên nhăn mặt.

“Thừa Diệu, em nói là mẹ em không được khỏe, anh có thể đến ngay bây giờ được không?”

Cho dù công việc bận đến mức nào đi nữa, nhưng trong lòng cô cha mẹ không thể có gì thay thế được.

Cố Thừa Diệu hiểu thảo với bà nội như vậy, cô tin là việc dù bận đến mấy cũng sẽ đến thôi nhỉ?

“Anh ấy không ở đây.” Một giọng nữ rất nhẹ, còn đi kèm sự rù rề vang lên.

Bàn tay cầm điện thoại của Diêu Hữu Thiên siết chặt, cô ngẩng người trên xe taxi.

Cố Thừa Diệu tuyển thêm thư ký nữ khi nào vậy?

Cô không thể nhớ ra giọng nói này cô từng nghe qua, có thể do thời gian trôi qua quá lâu rồi.

Hai là Bạch Yên Nhiên vẫn còn đang bệnh, cơ thể rất yếu vì vậy âm thanh nghe có vẻ khàn.

Nhờ đến có thể à người của bộ phận khác mang chứng từ đến, Diêu Hữu Thiên tự cười thấy mình nghĩ xa quá.”

“Đợi anh ấy quay về, cô nói với anh ấy, mau chóng gọi điện cho tôi nhé. Cảm ơn.”

“..... Được” rất lâu sau đầu dây bên kia mới trả lời, sau đó Diêu Hữu Thiên là người cúp điện thoại trước.

Tiếng chuông điện thoại tít tít liên tục, tìm Diêu Hữu Thiên đột nhiên đập chậm lại một nhịp.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Bồi thường như thế nào

Editor: Xám

Diêu Hữu Thiên quy cảm giác không thoải mái kia về cuộc điện thoại của mẹ. Cô đang lo lắng cho mẹ, không liên quan đến những người khác.

Nỗi lo lắng cho mẹ ở trong lòng vượt qua tất cả.

Nhưng chưa từng nghĩ một công nhân viên bình thường, làm sao có thể tùy tiện nhận điện thoại của Cố Thừa Diệu?

Cho dù là Tiểu Mã cũng không có lá gan này.

Lúc này nỗi lo lắng cho Tuyên Tĩnh Ngôn ở trong lòng đã vượt qua tất cả. Những chỗ không hợp lý đó, tạm thời cô không có thời gian suy xét.

Vội vội vàng vàng chạy về nhà, phát hiện trong phòng khách lại không có một ai.

Tất cả rèm cửa đều kéo rất kín, hoàn toàn không có chút ánh sáng nào.

"Mẹ? Ba?" Nỗi kinh hoàng trong lòng càng nhiều hơn, mới sáng ra ba đã không đến công ty, rốt cuộc là ba không khỏe, hay là mẹ?

Lo lắng trào dâng trong lòng, đầu tiên cô xông lên lầu.

Mới bước lên vài bậc thang, vào lúc này tiếng nhạc nhẹ nhàng lại đột nhiên vang lên.

Cô ngẩn ra một lát, bước chân dừng lại, quay đầu, bên phòng ăn sáng rực ánh nến.

Mấy người bạn thân cùng đi ra từ bên trong, Tuyên Tĩnh Ngôn đứng đầu giúp đẩy xe, trên xe là một chiếc bánh gato rất to.

Ngon nức phía trên đã sớm được đốt, trong ánh nến, nhìn thấy mặt của bọn họ.

"Happybirthday"

"Happybirthday"

"Sinh nhật vui về."

Diêu Đại Phát, Tuyên Tình Ngôn, và cả Diêu Hữu Quốc, Diêu Hữu Gia, Diêu Hữu Quyền, Diêu Hữu Thế, toàn bộ đều đi bên cạnh.

Trên mặt của mỗi người, đều mang theo nụ cười vô cùng vui vẻ.

Diêu Hữu Thiên đứng ở trên bậc thềm, cả người ngây ngẩn.

Cô ngơ ngác che miệng lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn ánh nền kia.

Vào lúc cô đang ngây người, mọi người đã đẩy bánh ngọt vào trong phòng khách.

"Đoàng" một tiếng, Mạc Dư Tiếp mở ống pháo hoa ra, vô số sợi màu sắc, đóa hoa hình trái tim từ bên trong phun ra ngoài.

"Sinh nhật vui về." Mạc Dư Tiếp nhìn đáng vẻ gần như ngây ngốc của Diêu Hữu Thiên,: "Chị có thích cảm giác ngạc nhiên mừng rỡ này không?"

"..." Diêu Hữu Thiên đã sớm nói không ra lời nữa, nỗi lo lắng vừa nảy với ba mẹ đột nhiên thay đổi, nhất thời cô không khôi phục tinh thần được.

"Bảo bối Thiên Thiên, sinh nhật vui về." Tuyên Tình Ngôn nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của con gái, cảm giác mình vừa lừa được con gái một lần cực kỳ đắc ý: "Mẹ thật sự không khờ, bởi vì con lại quên mất ngày mình ra đời, khiến mẹ quá đau lòng."

"Mẹ." Mấy ngày nay tòa nhà mới của tập đoàn Chính Phát bước vào phiên giao dịch, mà làng du lịch cũng bắt đầu đi vào giai đoạn trang trí lấp đặt. Cô bận xây xâm mặt mày. Đã sớm quên mất hôm nay là sinh nhật của mình.

"Happybirthday." Diêu Hữu Quốc nhìn thấy em gái vẫn đang ngẩn người, tiến lên vài bước, đưa tay ra với cô: "Em định tiếp tục đứng ngây bất động ở đó sao?"

"Cậu định làm tượng à? Tội mình không phản đối đâu." Lý Khả Nghi nghiêng mặt, lấy điện thoại ra chụp lại bộ dạng ngơ ngẩn của Diêu Hữu Thiên: "Mặc dù tội mình đều biết cậu nhất định rất cảm động. Có điều, mời cậu thôi nên trước đã rồi nói tiếp."

Lúc này Diêu Hữu Thiên mới phản ứng lại. Vịn vào tay Diêu Hữu Quốc đi xuống lầu.

Về lo lắng trên khuôn mặt thanh lệ đã hết từ lâu, lúc này khuôn mặt sáng lạn, đi lên phía trước, đứng trước bánh gato.

Ánh mắt lướt qua Tuyên Tình Ngôn trước: "Mẹ quá xấu rồi đó, vậy mà lại giả bệnh, hại vừa nảy con sợ chết mất."

"Không phải chú ý của mẹ đâu." Tuyên Tình Ngôn khoát tay, chỉ vào Mạc Dư Tiếp: "Là chú ý của em họ con, nói xem con có nhớ ra hay không"

"Được lắm, vừa rồi tôi gọi điện thoại, mấy người các người lại không lộ ra chút tin tức nào. Thật đáng ghét." Diêu Hữu Thiên làm bộ tức giận trừng mắt nhìn Mạc Dư Tiếp.

"Không làm thế, sao mà cho chị một supersurprise được." Mạc Dư Tiếp cười cực kỳ đáng yêu, khuôn mặt loli kia khiến người ta muốn tức giận cũng không được.

"Cậu còn muốn tiếp tục ngẩn người sao?" Doanh Diễm Kiều tiến lên kéo tay cô: "Cầu nguyện mau lên, nếu không lát nữa nền sẽ tắt mất."

"Được."

Hai tay Diêu Hữu Thiên đan vào nhau, trong đầu nhớ đến một chuyện nào đó, lặng lẽ cầu một ước nguyện trong lòng, sau đó thổi tắt hết nến dưới sự hợp tác của mấy cô bạn thân.

Lúc này trong phòng ánh đèn sáng trưng, Mạc Dư Tiếp vỗ vỗ tay: "Để cho chị một supersurprise, hôm qua bọn em đã cố ý đến rồi, chị lại không biết nguyên nhân bọn em xuất hiện chút nào."

"Chắc chắn, bạn đến mức sinh nhật cũng quên được, mình thật sự phục cậu rồi đó. Cô gái." Lý Khả Nghi thở dài: "Đây có tính là bệnh hay quên của thanh niên không?"

"Là bệnh hay quên của người già chứ. Phải biết là qua hôm nay, Thiên Thiên đã lại già thêm một tuổi rồi."

Mấy cô bạn thân reu reo trước một bước, Tuyên Tình Ngôn nhìn con gái, trong lòng rất hài lòng.

Con gái có nhiều như vậy bạn tốt, thật tốt.

"Làm ơn đi, là trưởng thành thêm một tuổi." Doanh Diễm Kiều xem thường Lý Khả Nghi: "Nhìn cô nàng Thiên Thiên xinh đẹp như hoa của chúng ta có

liên quan chút nào đến chữ già không?"

"Cảm ơn các cậu." Điều Hữu Thiên thật sự rất cảm động: "Thật sự cảm ơn các cậu. Mình đã quên thật rồi."

"Đoán được chị sẽ quên, cho nên bọn em mới muốn xuất hiện tập thể đến nhắc nhở chị đó." Một tay Mạc Dư Tiếp vắt lên vai Điều Hữu Thiên: "Có phải rất cảm động không? Có phải rất muốn khóc không? Có phải yêu em thêm một chút không?"

"Có có có." Điều Hữu Thiên ôm tay Mạc Dư Tiếp: "Chị yêu em chết mất, chị yêu nhất luôn. Được chưa?"

"Vậy còn mình?" Lý Khả Nghi và Doanh Diễm Kiều không quên chen chân vào.

"Yêu hết. Yêu hết."

"Tiểu Thiên Thiên. Em nói câu này, anh thật sự đau lòng đó." Điều Hữu Gia ôm ngực, vẻ mặt bị tổn thương: "Uổng công hôm qua anh đã đến rồi, để chúc mừng em, đến mặt cũng chưa lộ ra, bây giờ em lại không yêu anh."

Từ trước đến nay Điều Hữu Gia hay phô trương, Điều Hữu Thiên không bị anh chọc, ngược lại vòng tay lên cổ Điều Hữu Gia,: "Anh hai tốt nhất. Em cũng yêu anh."

"Ý đó là anh ba anh tư không tốt sao?" Điều Hữu Quyền nhú mày: "Anh đã thoái thác hai ca phẫu thuật vì em đấy. Em không bày tỏ gì sao?"

"Anh ba anh nói ít một câu đi, anh thoái thác phẫu thuật, coi như nghỉ ngơi rồi. Anh có thể so với em sao? Em cố ý bay từ Bắc Đô về đấy." Từ nhỏ Điều Hữu Gia đã thích tranh luận với ông cụ non Điều Hữu Quyền, bây giờ cũng vậy.

"Bay từ Bắc Đô về thì giỏi lắm à? Anh cả cũng bay từ Bắc Đô về đấy." Điều Hữu Thế đứng bên phe anh ba: "Dù sao phòng làm việc rách nát của anh cũng không có chuyện gì."

"Chú nói phòng làm việc của ai rách nát? Chú nói câu nữa xem?."

"Được rồi." Nhìn hai người anh đầu võ mồm càng đầu càng hăng, mỗi tay Điều Hữu Thiên ôm một người: "Mấy anh trai tốt nhất, em cũng yêu các anh nhất."

"Đừng nói em yêu bọn anh nhất, bây giờ người em yêu nhất vẫn chưa đến sao?" Hàng ngày Điều Hữu Quyền ở nhà, nhưng lại biết rõ quan hệ giữa Điều Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu nhất.

Bây giờ Điều Hữu Quốc cũng mới nhìn đến: "Cố Thừa Diệu đâu? Sao cậu ấy không đến?"

"Anh ấy không biết sinh nhật của em." Điều Hữu Thiên nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi: "Hắn là lát nữa anh ấy sẽ đến thôi."

"Không biết sinh nhật của cậu?" Lý Khả Nghi kêu lên trước tiên: "Sinh nhật của vợ mình cũng không biết? Sao có thể được chứ? Không phù hợp với tiêu chuẩn người chồng tốt chút nào?"

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Điều Hữu Thiên hơi thay đổi, Từ Từ Nhiễm chưa từng lên tiếng néo tay Lý Khả Nghi một cái.

Cẩn thận nhìn trộm khuôn mặt Điều Hữu Quốc một cái, phát hiện hình như anh không nghe thấy, lúc này mới khẽ thờ phào nhẹ nhõm. Cong môi cười nhẹ, kéo tay Điều Hữu Thiên sang: "Thiên Thiên, có lẽ anh ấy cũng muốn cho cậu một supersurprise, cố ý giả vờ không biết đấy."

Điều Hữu Thiên mỉm cười, tình cảm giữa cô và Cố Thừa Diệu vừa mới bước vào cảnh đẹp.

Cố Thừa Diệu không biết sinh nhật của cô là điều rất bình thường. Trên thực tế, hình như cô cũng không rõ sinh nhật của Cố Thừa Diệu là hôm nào lắm.

Mặc dù ngày đăng ký kết hôn có xem chứng minh thư của đối phương, nhưng lúc đó tâm trạng hai người đều không tốt. Tình hình cũng không vui vẻ lắm.

Nếu như Cố Thừa Diệu thật sự quên mất, cũng là chuyện rất bình thường.

Phòng khách đang rất náo nhiệt, Tuyên Tĩnh Ngôn vỗ vỗ tay, khiến cả nhà yên tĩnh lại: "Thiên Thiên, chúc con sinh nhật vui vẻ, đây là quà mẹ tặng con."

Bà lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đưa đến tay Điều Hữu Thiên.

"Cảm ơn mẹ."

"Đây là của ba." Điều Đại Phát hươu hươu chiếc chìa khóa trên tay, quả đúng là nhà giàu mới nổi, vừa ra tay đã không thể tầm thường: "Ngôi nhà hai tầng của tòa nhà mới đã trang hoàng xong rồi."

"Cảm ơn ba."

"Sinh nhật vui vẻ." Lần đầu tiên Điều Hữu Quốc tiến lên, trên tay cầm một chiếc hộp.

Lúc anh tặng quà, không cảm nhận được Từ Tư Nhiễm vẫn luôn nhìn anh. Trong ánh mắt nhìn Diêu Hữu Thiên, có một chút ngưỡng mộ.

Có một người anh trai như vậy, thật là tốt.

Đối với em gái mình đã tốt như vậy rồi, nhất định là đối xử với vợ mình sẽ tốt hơn?

Mím chặt môi, cho dù thân với Diêu Hữu Thiên như chị em, nhưng phát hiện muốn nói tâm trạng của mình ra miệng cũng rất khó.

"Sinh nhật vui vẻ." Ba anh em còn lại chia nhau tặng quà của mình.

Tiếp theo chính là mấy người chị em tốt.

Quà của mấy người Lý Khả Nghi đều đã mua rồi, chỉ có Từ Tư Nhiễm đan một chiếc khăn quàng cổ cho Diêu Hữu Thiên: "Mùa đông đến rồi, đan cho cậu một chiếc khăn, mình mới học sơ thôi, cậu không được chê mình tay nghề kém đâu."

Lúc nói điều này, khoe mắt không quên liếc Diêu Hữu Quốc một cái, nhưng phát hiện ra anh hoàn toàn không nhìn về bên mình, lập tức trong lòng có chút mất mát.

"Tư Nhiễm, cậu thật sự tốt quá, nhất định cậu là một người vợ hiền mẹ tốt đó." Diêu Hữu Thiên nhìn chiếc khăn đan màu lam nhạt cực kỳ xinh xắn: "Tương lai ai cưới được cậu, người đó được lời lớn rồi."

"Nói gì vậy chứ." Mặt Từ Tư Nhiễm đỏ cả lên: "Nếu cậu còn trêu mình nữa, mình sẽ lấy lại đấy."

"Chắc chắn, Tư Nhiễm, hôm nay mình mới biết thì ra cậu thiên vị như vậy đấy? Lần trước sinh nhật mình cậu chỉ tặng một cái bao bảo vệ điện thoại. Sinh nhật Thiên Thiên lại tặng khăn quàng? Phân biệt đối xử lắm đấy nhé?"

"Đâu có. Chẳng phải bao điện thoại của cậu là do tự mình làm sao?" Từ Tư Nhiễm cực kỳ xấu hổ, nhưng khoe mắt vẫn không nhận được mà tìm kiếm vị trí của Diêu Hữu Quốc.

Có điều thật đáng tiếc, anh đang nói chuyện phiếm với mấy anh em nhà mình, hoàn toàn không nhìn sang bên này.

"Bao điện thoại đâu có tốn thời gian như khăn quàng, nói đến cùng vẫn là cậu thiên vị." Lý Khả Nghi nhất quyết không tha: "Lần sau cũng đan cho mình một chiếc."

"Mình cũng muốn." Mạc Dư Tiếp sẽ vĩnh viễn không quên phúc lợi mình nên có.

Doanh Diễm Kiều không cảm thấy hứng thú với thứ đồ quá nữ tính như khăn quàng, nhìn thấy nhiều quà tặng như vậy, chặc chặc hai tiếng: "Nhiều quà thế này, gỡ bao bì ra cũng rất mệt, mang hết về nhà cho ông chồng thân thương nhà cậu giúp cậu đi."

Cũng vào lúc này, Diêu Hữu Thiên lại nhớ đến Cố Thừa Diệu một lần nữa.

Nhưng nghĩ đến vừa rồi gọi điện thoại cho anh mà anh không nhận, Diêu Hữu Thiên cũng hơi buồn bực.

Nhìn phòng khách náo nhiệt, cô lấy điện thoại ra gửi cho Cố Thừa Diệu một tin nhắn.

Chỉ có vài chữ, mau đến đi, em chờ anh.

Cô không cần quà sinh nhật của anh, chỉ cần anh đến đã là quà tặng lớn nhất với cô rồi.

Có điều, cô cũng quyết định quay về nhất định phải ghi nhớ sinh nhật của Cố Thừa Diệu.

Có qua có lại mà.

.....

Cố Thừa Diệu bảo người của công ty quản lý gia đình mời một đi đến.

Khi đi đến, anh nói với đi một vài điều cần chú ý. Bảo đi chăm sóc Bạch Yên Nhiên thật tốt.

Còn bản thân đi đến phòng làm việc của bác sĩ, hỏi rõ bao giờ Bạch Yên Nhiên có thể xuất viện?

"Anh Cố, chẳng qua trên người bệnh nhân chỉ có chút vết thương ngoài da. Không nghiêm trọng lắm. Bây giờ có thể xuất viện rồi."

"Thật ư? Ông khẳng định không có vấn đề gì khác chứ? Cô ấy thường xuyên gặp ác mộng, sau đó sẽ gào thét chói tai rồi tỉnh lại. Cô ấy ——"

"Anh Cố, những tình trạng bệnh đó chỉ là vấn đề tâm lý của bệnh nhân, với cơ thể của cô ấy mà nói, đã khôi phục gần như bình thường rồi. Chỉ hơi suy dinh dưỡng và thiếu máu thôi, giai đoạn sau về nhà chăm sóc cẩn thận, sẽ bình thường lại."

"Tôi hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ."

Nhận được đảm bảo hết lần này đến lần khác của bác sĩ, Cố Thừa Diệu có phần thở phào nhẹ nhõm. Bác sĩ kia lại cười: "Đừng khách sáo. Anh Cố thật là quan tâm cô Cố."

Cố Thừa Diệu ngẩn ra một lát. Không hiểu sao trên mặt có vẻ không được tự nhiên.

"Cô ấy không phải vợ tôi." Lời giải thích hoàn toàn không cần thiết ra khỏi miệng cứ như vậy mà ra khỏi miệng.

Đột nhiên anh không muốn để người khác hiểu lắm. Vợ của anh là Diêu Hữu Thiên.

Lời nói thốt ra, có chút xấu hổ mấp máy khóe miệng trước ánh mắt kinh ngạc của bác sĩ, sau đó rời đi.

Trở lại phòng bệnh, dì đang giúp đỡ Bạch Yên Nhiên uống canh.

Bạch Yên Nhiên thấy anh đã đến, cũng không uống canh nữa, đối diện với khuôn mặt của Cố Thừa Diệu, lúc này trên khuôn mặt yếu đuối đầy vẻ cảm kích: "Thừa Diệu, cảm ơn anh."

"Sao không uống nữa? Hương vị không ngon sao? Thầy thuốc nói em hơi suy dinh dưỡng, em phải chú ý ăn uống một chút."

"Em cần gì chú ý chứ." Bạch Yên Nhiên lắc đầu, đưa tay ra với Cố Thừa Diệu, ra hiệu anh ngồi xuống bên cạnh mình.

"Anh sẽ chú ý giữ em, không phải sao?"

Trên mặt cô, là tha thiết, là mong chờ. Và cả sự tín nhiệm rõ ràng.

Không phải Cố Thừa Diệu không cảm nhận được ánh mắt của cô, cong môi cười: "Dì Lý đã lấy được giấy chứng nhận nhà dinh dưỡng, dì ấy sẽ chăm sóc em thật tốt."

"Em không cần đi ấy chăm sóc. Thừa Diệu, em muốn anh chăm sóc em."

Lúc Bạch Yên Nhiên nói, hơi cắn môi, trên khuôn mặt trắng xanh có vài phần hờn tủi: "Anh đã nói, anh sẽ chăm sóc em cả đời."

Cố Thừa Diệu im lặng. Lúc này anh không biết phải trả lời cô thế nào.

"Yên Nhiên, anh ——"

"Đừng nói gì cả. Em chỉ muốn anh nói, anh vẫn sẽ chăm sóc em cả đời này. Anh sẽ làm. Đúng không?"

Môi Cố Thừa Diệu mấp máy lên xuống, nhưng vẫn không mở miệng được.

Đáng ra anh phải nói, nhưng đột nhiên nhớ đến Diêu Hữu Thiên ——

Anh không mở miệng, sắc mặt Bạch Yên Nhiên càng trở nên trắng xanh hơn, muốn nói gì đó, vào lúc này điện thoại của Cố Thừa Diệu lại vang lên.

Sắc mặt Bạch Yên Nhiên trắng bệch, có chút căng thẳng nhìn Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu nhìn điện thoại, đầu tiên nhớ ra hôm qua anh đã đồng ý với Diêu Hữu Thiên, ăn cơm cùng bạn cô.

Cầm điện thoại lên, nhưng không phải Diêu Hữu Thiên, mà là Kiều Tâm Uyển.

Trong lòng biết rất rõ Kiều Tâm Uyển chán ghét Bạch Yên Nhiên đến mức nào.

"Anh nhận điện thoại." Nói một tiếng với Bạch Yên Nhiên, anh lập tức cầm điện thoại đi ra ngoài phòng bệnh. Để lại Bạch Yên Nhiên nhìn bóng lưng anh, bàn tay đặt bên cạnh người siết chặt lại thành quyền.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147-2: Bồi thường như thế nào (2)

Editor: Xám

"Mẹ, có việc gì sao?"

"Không có việc gì thì không thể tìm con sao?" Kiều Tâm Uyển nghe thấy giọng điệu này của con trai, cảm thấy hơi tức giận: "Mẹ là mẹ con đó."

"Mẹ." Trờ ngại giữa Cố Thừa Diệu và Kiều Tâm Uyển tuyệt đối không phải hôm nay mới bắt đầu có: "Mẹ gọi điện thoại đến chính là để dạy dỗ con?"

"Đương nhiên không phải." Kiều Tâm Uyển thở dài: "Hôm qua bà nội con bị cảm vặt, cơ thể khó chịu, đã gọi điện thoại cho ba con. Ba mẹ vừa mới qua thăm bà."

"Bà nội không sao chứ?" Trong giọng nói của Cố Thừa Diệu có sự căng thẳng, nỗi căng thẳng đó vừa vào tai Kiều Tâm Uyển, tâm trạng lập tức phức tạp.

Con trai hiểu thuận thật, có điều chỉ hiểu thuận với bà nội nó.

Nghe thấy người bà nội khó chịu đã căng thẳng vậy rồi, người làm mẹ là bà vừa nói thêm với nó hai câu đã chê mình phiền.

Có phải người mẹ là bà hơi thất bại không, cảm nhận trong lòng Kiều Tâm Uyển hết sức phức tạp: "Bà nội con không sao hết, chỉ là lớn tuổi rồi, gặp gió lạnh thì hơi ho khan."

"Ngày mai con về thăm bà."

"Không cần đâu, bà nội con không có vấn đề gì lớn." Kiều Tâm Uyển vẫn biết tình hình công việc ở thành phố Y của Cố Thừa Diệu: "Bà bảo mẹ đừng nói với con, có điều bà vẫn luôn nóng lòng muốn ôm chặt trai."

Mi tâm Cố Thừa Diệu nhú lại thành chữ xuyên (川). Đôi mắt sâu nhìn chăm chăm vào một điểm không rõ ở hành lang bệnh viện.

"Thừa Diệu, con và Thiên Thiên cũng đã kết hôn mấy tháng rồi. Mặc dù các con vẫn còn trẻ, mẹ cũng không muốn thúc giục các con, có điều dù sao tuổi bà nội cũng cao rồi, nếu như có thể, con cố gắng hết sức thỏa mãn nguyện vọng của bà đi."

Vẫn không nghe thấy tiếng đáp của con trai, Kiều Tâm Uyển thở thật dài: "Thôi. Con cũng lớn rồi, mẹ không muốn quản con nữa. Tùy ý con đi."

Vào lúc Cố Thừa Diệu sắp cúp máy, bà đột nhiên thêm một câu: "Tôi nay bảo Thiên Thiên gọi điện thoại cho bà nội đi. Bà nội con cũng nhớ con bé rồi."

"Vâng." Lần này, Cố Thừa Diệu không phản đối. Bà nội thích Diêu Hữu Thiên, anh biết.

"Thừa Diệu." Mặc dù vào trung thu lần trước, Kiều Tâm Uyển đã thấy tiến triển giữa Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu có đột phá rất lớn, có điều lúc này nghe thấy giọng điệu của con trai, lại bắt đầu có chút lo lắng: "Đối xử với Thiên Thiên tốt một chút, nếu không, mẹ sẽ không tha cho con."

Cố Thừa Diệu cúp điện thoại, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc trời của thành phố Y đã bắt đầu tối đi, lúc này đã vào đầu đông, trời tối cực kỳ nhanh.

Thêm nữa tiết trời mấy ngày nay vẫn rất u ám, cảm giác dường như trời có thể tối ngay lập tức.

Cùng lúc cúp điện thoại, anh cũng thấy trên màn hình có hai cuộc gọi nhờ, còn có một tin nhắn chưa đọc.

Mở nhật ký danh bạ ra, hai cuộc điện thoại đều do Diêu Hữu Thiên gọi tới. Tin nhắn cũng là cô gửi.

Mau đến đi.

Cô đã chọn xong chỗ ăn cơm rồi sao?

Ánh mắt Cố Thừa Diệu không dừng lại lâu ở hai cuộc gọi lỡ kia, mà nhìn nhật ký trò chuyện mới nhất, cuộc điện thoại Diêu Hữu Thiên gọi đến, thông tin trạng thái là đã nhận điện thoại ——

Con người đen nheo lại, Yên Nhiên đã nhận điện thoại Diêu Hữu Thiên gọi đến sao?

.....

Lúc Bạch Yên Nhiên nhìn thấy Cố Thừa Diệu lại xuất hiện ở phòng bệnh, ánh sáng trong mắt lại sáng rõ lên.

"Thừa Diệu."

"Yên Nhiên, anh có chút việc phải rời đi một lát. Em nghỉ ngơi cho khỏe đi." Muốn hỏi có phải cô đã nhận điện thoại của Diêu Hữu Thiên không, nhưng lại không hỏi ra miệng được.

Cho dù là đã nhận thì sao?

"..." Bạch Yên Nhiên không đáp lại, cúi đầu, liếc mắt nhìn mình.

Dáng vẻ đó khiến Cố Thừa Diệu không nở một lời. Chỉ là ——

"Tôi nay anh sẽ quay lại."

"Anh không cần quay lại đâu." Bạch Yên Nhiên giống như đã hạ quyết tâm rất lớn: "Em không nên vây hãm anh. Anh đi đi."

"Yên Nhiên. Em đừng như vậy."

Trong phòng còn có di ở đây, Cố Thừa Diệu đưa mắt ra hiệu cho di Lý, di nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Cố Thừa Diệu đi đến trước mặt Bạch Yên Nhiên, cầm tay cô: "Để anh chăm sóc em."

Bạch Yên Nhiên rút tay mình về, quay mặt đi: "Em không cần anh chăm sóc. Anh chăm sóc cô ta đi."

"Yên Nhiên ——"

"Anh đi đi." Bạch Yên Nhiên cắn răng, vẻ mặt kiên quyết: "Em, vừa rồi em đã nhận điện thoại của anh. Là cô ta gọi tới."

Lúc này Cố Thừa Diệu sững sờ, trong mắt có vẻ kinh ngạc lóe lên.

"Em, mặc dù em yêu anh, cũng muốn trói anh bên cạnh mình, nhưng mà, em không làm được." Lúc Bạch Yên Nhiên nói, cũng không nhìn anh: "Cô ta nói mẹ cô ta ngã bệnh, bảo anh mau đến."

Tuyên Tĩnh Ngôn ngã bệnh sao?

"Anh đi đi." Bạch Yên Nhiên nhắm hai mắt lại: "Sau này, không cần đến nữa."

Ánh mắt Cố Thừa Diệu hết sức phức tạp. Im lặng hồi lâu, anh đứng dậy, vỗ vỗ vai Bạch Yên Nhiên: "Anh đi thăm một lát, tối nay sẽ quay về tìm em."

Dường như bản thân anh cũng không phát hiện ra, bóng lưng anh rời đi với bước chân hơi nhanh, gần như là rời đi vội vã.

Vào lúc này, cuối cùng cảm xúc âm thầm chịu đựng lâu ngày của Bạch Yên Nhiên cũng không nhịn tiếp được nữa, gục xuống giường òa khóc.

Thừa Diệu, Thừa Diệu, sao anh có thể ——

.....

Vừa rời khỏi bệnh viện, đã bắt đầu đổ mưa.

Mưa đầu đông đập lên người, khiến người ta cảm giác được chút lạnh lạnh. Nhưng Cố Thừa Diệu chẳng quan tâm, lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất đi về phía nhà họ Diêu.

Hai vợ chồng Diêu Đại Phát đối xử với anh rất tốt.

Tuyên Tĩnh Ngôn thường xuyên nói bọn họ tự nấu cơm ăn thì có thể sẽ chẳng ra bộ dạng gì, cho nên mỗi lần đến nhà họ Diêu, thế nào bà cũng hầm canh, làm một bàn thức ăn ngon.

Diêu Đại Phát không cần phải nói, mỗi lần nhìn đến anh đều vô cùng khách sáo.

Ông cực kỳ yêu chiều Diêu Hữu Thiên, nhưng cũng rất quan tâm mấy người con trai của ông. Thường xuyên nghe thấy ông gọi điện thoại quan tâm bọn họ đang làm gì.

Khi Diêu Hữu Quyền và Diêu Hữu Thế có thời gian, mấy cha con còn có thể đi đánh bóng, Diêu Đại Phát là nhà giàu mới nổi, đương nhiên là không biết mấy loại golf, tennis.

Có điều ông lại chơi cầu lông rất khá.

Thỉnh thoảng nhìn thấy vóc người vạm vỡ của ông chạy tới chạy lui trong sân cầu lông, Cố Thừa Diệu đều có sẽ có cảm giác bị sấm sét, nhưng không ảnh hưởng gì đến việc anh tiếp nhận người ba vợ lớn giọng, nhưng lại hết sức bao che khuyết điểm, yêu chiều con cái mình vô cùng này.

So với Cố Học Võ, rõ ràng Diêu Đại Phát có nhiều văn hóa giống với một người ba hơn.

Lúc xe chạy qua tiệm thuốc, Cố Thừa Diệu không quên xuống xe mua một đồng thuốc bổ và đồ dinh dưỡng.

Lúc này, trời mưa càng to hơn. Cổ Thừa Diệu không mang ô, hơn phân nửa quần áo trên người đều bị xối ướt.

Có điều anh không để ý chút nào, chỉ tăng tốc độ xe.

.....

Nhà họ Diêu đã bước vào lúc ăn tối.

Nhờ sự ban tặng của không khí vui vẻ chào đón vừa rồi, lúc này bầu không khí trong phòng khách cực kỳ tuyệt vời.

Mạc Dư Tiệp không cần nói nữa, vốn dĩ chính là em họ của nhà họ Diêu, lúc nhỏ cũng thường xuyên đến đây chơi.

Cô lớn lên với gương mặt loli, cá tính cũng rất hoạt bát.

Trước đây lúc học đại học, mấy người Lý Khả Nghi và Doanh Diễm Kiều đều đã đến nhà họ Diêu, rất quen thuộc rồi.

Đương nhiên Từ Từ Nhiễm cũng đã đến nhà họ Diêu, có điều có chút trái ngược với vẻ hoạt bát trước đây, hôm nay cô hơi trầm mặc.

Bầu không khí quá vui vẻ, vẫn không ai chú ý đến tâm trạng của cô.

Sinh nhật này của Diêu Hữu Thiên thật sự rất vui. Mấy năm trước đi học ở Bắc Đô, đương nhiên mấy cô bạn thân cũng chúc mừng sinh nhật cô.

Nhưng tất cả người nhà, bạn bè đều ở đây giống như hôm nay thì là lần đầu tiên.

Ừm, nếu như Cổ Thừa Diệu cũng ở đây thì tốt rồi.

Đồ ăn đã bày lên, Tuyên Tĩnh Ngôn hỏi Diêu Hữu Thiên hai lần, cô nhún vai.

Chắc là lúc này Cổ Thừa Diệu đang ở trên đường thôi? Cô tin nếu như anh biết người Tuyên Tĩnh Ngôn không khỏe, nhất định sẽ đến.

A, cô thật chậm chạp, đột nhiên nghĩ ra, người vừa mới nhận điện thoại là một người phụ nữ.

Nếu người phụ nữ đó không truyền đạt kịp lúc, vậy không phải Cổ Thừa Diệu sẽ không biết lời cô để lại sao?

Lấy điện thoại ra đang định gọi điện thoại cho Cổ Thừa Diệu, người giúp việc đã mở cửa phòng khách ra, dẫn Cổ Thừa Diệu vào.

Cổ Thừa Diệu đứng ở cửa phòng ăn, xách hai túi đồ lớn, toàn bộ quần áo của anh đều ẩm ướt.

Phấn tóc trên trán vốn dựng thẳng đen bóng bị nước mưa làm ướt nhẹp, mặt đầy hơi nước. Vẻ mặt có chút vội vã.

Diêu Hữu Thiên đứng lên đầu tiên: "Thừa Diệu."

"Thừa Diệu." Tuyên Tĩnh Ngôn cũng đứng lên theo: "Biết rõ là trời mưa, sao đến ô cũng không mang theo một cái?"

"Mẹ." Khi Cổ Thừa Diệu nhìn thấy Tuyên Tĩnh Ngôn có chút ngẩn người: "Mẹ, chẳng phải mẹ ngã bệnh sao?"

Vào lúc anh đi vào bầu không khí trong phòng ăn đã yên tĩnh lại.

Tuyên Tĩnh Ngôn phì cười, nhưng cũng có chút cảm động.

Có lẽ ngay từ đầu cậu con rể này không tốt thế này, có điều đạo này lại thật sự rất tốt.

Nhìn xem, nghe nói mình ngã bệnh, ngay cả ô cũng không mang đã chạy đến.

"Khiến con lo lắng rồi, mẹ không bệnh."

Lời của bà khiến Cổ Thừa Diệu nhìn về phía Diêu Hữu Thiên. Diêu Hữu Thiên lè lưỡi, giải thích mang theo chút dí dỏm: "Sorry. Nhưng không phải em lừa anh đâu, là Dư Tiệp lừa em."

"Thật xin lỗi, anh rể." Mạc Dư Tiệp đứng lên giải thích: "Anh cũng đừng trách em. Hôm nay là sinh nhật của chị, bọn em cho chị một supersurprise, đã nói đi ngã bệnh. Chị ấy cũng là đến đây mới biết."

Lần này, đến lượt Cổ Thừa Diệu kinh ngạc: "Sinh, sinh nhật? Em?"

"Đúng vậy, hôm nay là sinh nhật Thiên Thiên." Doanh Diễm Kiều lúc nào cũng không quên làm khó dễ Cổ Thừa Diệu: "Anh làm chồng người ta thế nào vậy? Sinh nhật vợ anh cũng không biết?"

Về mặt Cổ Thừa Diệu có chút xấu hổ. Nhưng lại không thể phản bác dù chỉ một câu.

"Bọn tôi đã cố ý đến đây chúc mừng sinh nhật Thiên Thiên." Lý Khả nghi thêm một câu: "Quà đã tặng hết rồi, anh Cố, quà của anh đâu?"

Anh hoàn toàn không biết hôm nay là sinh nhật Diêu Hữu Thiên, sao có thể chuẩn bị quà tặng?

Sắc mặt Cố Thừa Diệu càng lúc càng trở nên không được tự nhiên.

"E hèm." Diêu Hữu Thiên nhìn dáng vẻ Cố Thừa Diệu, vừa cảm thấy rất vui, vừa cảm thấy buồn cười.

Mình không biết sinh nhật của anh, anh không biết sinh nhật mình cũng rất bình thường mà?

Tiến lên, mắt nhìn đồ trên tay anh, hơi nhíu mày, trên khuôn mặt thanh lệ có chút trêu đùa: "Mấy hộp thuốc bổ này sẽ không phải là quà sinh nhật anh muốn tặng cho em chứ?"

"..." Cố Thừa Diệu có chút xấu hổ, anh đã thật sự cho rằng Tuyên Tĩnh Ngôn ngã bệnh: "Mẹ, mẹ không sao thì tốt rồi. Con tưởng rằng mẹ không khỏe, đã mua thuốc bổ và đồ dinh dưỡng, Thiên Thiên ——"

"Con có lòng rồi." Quà tặng của con rể, Tuyên Tĩnh Ngôn vẫn rất vui mừng đón nhận. Bảo người giúp việc xách quà xuống, nhìn người Cố Thừa Diệu đã ướt hết.

"Thiên Thiên, đưa Thừa Diệu vào phòng con thay quần áo đi, bây giờ trời lạnh rồi, đừng để bị cảm."

"Đứng đứng đứng, trước tiên thay quần áo đã, nặc đồ của anh cả con cũng được, vóc người của nó không khác con lắm." Đúng lúc này Diêu Đại Phát đi ra từ phòng bếp: "Khăn trưng thay đi, đừng để bị cảm."

"Vâng." Diêu Hữu Thiên khoát tay với mấy cô bạn thân: "Mình đưa anh ấy đi thay quần áo trước. Các cậu chờ mình một lát."

Lên lầu, Diêu Hữu Thiên bảo Cố Thừa Diệu đi tắm rửa trước, còn cô vào phòng anh cả tìm một bộ quần áo.

Khi về phòng mình, Cố Thừa Diệu vẫn ở trong phòng tắm.

"Em để quần áo ở đây nhé." Diêu Hữu Thiên đặt quần áo ở trên giường, lập tức định xuống lầu.

Vào lúc này Cố Thừa Diệu lại xuất hiện.

Trên eo anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm, tóc vẫn nhỏ nước.

Mi tâm nhíu lại, Diêu Hữu Thiên cực kỳ bất mãn lườm anh một cái: "Trời lạnh thế này, không biết lau tóc mình khô chút rồi mới ra sao?"

Cố Thừa Diệu lắc đầu, cơ thể anh khỏe mạnh, không để ý những điều này, ánh mắt lướt qua người Diêu Hữu Thiên.

Áo len đan chui đầu màu kem đơn giản nền nã, bên dưới mặc chiếc quần thường ngày màu trắng, nhìn sạch sẽ lại gọn gàng.

Màu sắc tươi sáng, tôn lên nếp nhăn khi cười rất nhạt trên khuôn mặt cô, khiến nhìn cô rất đặc biệt.

"Thật xin lỗi, anh không biết hôm nay là sinh nhật em." Cố Thừa Diệu giải thích trước.

Diêu Hữu Thiên lắc lắc đầu: "Bản thân em cũng quên, càng không nói đến anh."

Nếu không phải Mạc Du Tiếp và ba mẹ bố trí một niềm vui bất ngờ lớn như vậy cho cô, cô thật sự đã quên mất hôm nay là sinh nhật của mình rồi.

"Em không giận sao?"

Anh đã quên mất sinh nhật của cô, chẳng phải cô nên tức giận, thậm chí không vui sao?

Ít nhất cũng giống như mấy người bạn của cô khi này, nói anh là người chồng rất thất trách.

"Giận gì chứ?" Diêu Hữu Thiên không phải người dễ giận như vậy: "Giận anh vừa nghe nói mẹ em ngã bệnh đã vội vàng chạy đến? Giận anh mua một đồng thuốc bổ? Hay là giận anh xối mình ướt sũng đây?"

Nếu không phải vì trong lòng để ý đến cô, thì sao có thể để ý đến cả ba mẹ cô?

Sau đó vừa nghe thấy Tuyên Tĩnh Ngôn ngã bệnh đã lập tức chạy đến?

Sinh nhật hay không, ngược lại không quan trọng, điều quan trọng là, hành động này của anh sẽ khiến ba mẹ rất vui vẻ, rất vui vẻ.

Mà ba mẹ vui, cô cũng sẽ rất vui, vậy là đủ rồi.

Cố Thừa Diệu mấp máy môi, muốn nói gì đó mà lại không biết mở miệng từ đâu.

Dáng vẻ của anh khiến Diêu Hữu Thiên tiến lên hai bước, cầm tay anh: "Em là người lòng dạ hẹp hòi như vậy sao?"

.....

(Hết chương 147)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Phạt như thế nào

Editor: Xám

"Em là người lòng dạ hẹp hòi như vậy sao?"

Lúc cô nói, ngẩng đầu lên nhìn anh. Đôi mắt đẹp trong veo sáng ngời. Toàn bộ suy nghĩ không cần che giấu.

Bàn tay cô cầm tay mình cực ấm, lại mềm.

Nhẹ nhàng nắm tay cô, dường như cảm xúc mềm mại kia cũng đã nắm giữ trái tim anh rồi.

Hương thơm trên người cô mang theo hương hoa mai thoang thoảng vào ngày đông, lúc này ngập tràn chớp mũi anh.

Không hiểu sao mùi hương đó đã khiến lòng anh bình tĩnh lại.

Sự buồn bực trước đó đã hết sạch: "Anh chưa chuẩn bị quà."

Vừa rồi khi đi vào phòng khách, anh có nhìn thấy trên bàn trà bày rất nhiều hộp nhỏ.

Ngay từ đầu đã cho rằng những người khác đến thăm Tuyên Tĩnh Ngôn, bây giờ ngẫm lại nhất định những chiếc hộp đó là quà sinh nhật bọn họ tặng cho Diêu Hữu Thiên.

"Đúng vậy." Diêu Hữu Thiên giả vờ ai oán nhìn anh: "Sinh nhật em đấy. Sinh nhật đầu tiên sau khi kết hôn. Anh lại quên mất à? Anh nói xem, phải làm thế nào đây?"

Trên mặt mang theo chút oán trách, có điều trong mắt lại là nét cười rất nhạt.

Ngược lại Cố Thừa Diệu cầm tay cô, mở miệng không hề nghĩ ngợi: "Đương nhiên là tùy em xử lý rồi."

"Vậy em sẽ phạt anh——" Cố ý kéo dài âm cuối, trong lòng Diêu Hữu Thiên có ý trêu đùa anh, nhìn trên mặt Cố Thừa Diệu thậm chí có chút căng thẳng hiện lên, cô đột nhiên mỉm cười: "Vậy thì phạt anh sau này sinh nhật hàng năm đều ở bên cạnh em"

"..." Cố Thừa Diệu ngẩn người, hoàn toàn không ngờ Diêu Hữu Thiên sẽ đề xuất "hình phạt" như thế.

"Hình phạt" này có nghĩa là đời này của anh đã dính lấy cô.

Sinh nhật năm nào cũng ở cùng nhau.

Đây là một điều kiện nhìn như rất đơn giản, thật ra rất khó làm được.

Bởi vì nó đại diện cho một lời hứa, hứa hẹn về sau đời này của Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên sẽ không xa cách, sẽ vĩnh viễn bên nhau.

"Anh không đồng ý sao?"

"Anh đồng ý." Cố Thừa Diệu gật đầu, lúc đáp ứng điều kiện đó chẳng cảm thấy không tình nguyện chút nào: "Sau này sinh nhật hàng năm của em, anh đều sẽ ở cùng em."

"Cảm ơn." Diêu Hữu Thiên cười, Cố Thừa Diệu là một người coi trọng lời hứa. Nếu như anh đã nói thì nhất định sẽ làm được: "Vậy thì bắt đầu từ hôm nay đi."

"Được." Cố Thừa Diệu gật đầu, nhìn đôi mắt có ý cười dịu dàng rất nhạt của Diêu Hữu Thiên, anh đột nhiên có chút không kiềm chế được.

Cúi đầu, không chút nghĩ ngợi hôn lên môi cô.

Con rắn nhỏ linh hoạt quấn quýt trong khoang miệng cô, chỉ mới có mấy ngày không hôn cô, anh lại cảm thấy giống như đã qua mấy năm rồi.

Yết hầu của anh không ngừng chuyển động, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, nếu như có thể, thậm chí anh còn muốn nuốt cô gái ở trước mặt xuống bụng.

Cô thật sự vô cùng ngọt ngào.

Mùi hương chỉ thuộc về cô quấn quýt quanh người, khoảnh khắc này, không có Bạch Yến Nhiên, không có áy náy, không có đau lòng.

Cái có chỉ là khát vọng sâu nặng với cô gái trước mặt. Nó phát ra từ nội tâm, muốn ở bên cạnh cô, thuận theo bản năng của trái tim mình.

"Ừm——" Tất nhiên Điều Hữu Thiên sẽ không phản kháng, hai tay vòng lên eo anh, đón lấy nụ hôn của anh.

Bên ngoài mưa gió mãnh liệt, nhưng bên trong lại hoàn toàn ấm áp.

Nhiệt độ liên tục tăng cao, dường như đã sắp không khống chế được.

Một giọng nói đột nhiên vang lên: "Sorry. Mẹ nói em còn không xuống lầu thì thức ăn sẽ nguội mất."

Điều Hữu Thế nhỏ nhất, nhưng lúc này lại không quay đầu xấu hổ chút nào, nhìn chăm chăm em gái em rể đang ôm nhau trong phòng: "Mặc dù anh biết các em tình cảm tốt, có điều có phải trước hết ăn cơm rồi nói tiếp không?"

Mặt Điều Hữu Thiên hồng lên trong nháy mắt, nhanh chóng đẩy Cố Thừa Diệu ra, cũng không nhìn anh nữa.

Thật sự là quá mất mặt, lại để anh trai nhìn thấy rồi.

"Anh thay quần áo nhanh lên rồi xuống ăn cơm."

Bỏ lại câu này, cô theo sau Điều Hữu Thế đi xuống lầu.

Điều Hữu Thế liếc nhìn Cố Thừa Diệu bị em gái bỏ lại một cái, nhanh chóng bắt kịp bước chân của em gái: "Dáng người của em rể không tệ ha. Xem ra không cần lo lắng cho hạnh phúc của em gái rồi."

"Điều Hữu Thế." Điều Hữu Thiên cực kỳ xấu hổ, gọi ra miệng tên của anh tư: "Anh còn nói nữa."

"Ồ? Lẽ nào em gái không hạnh phúc sao?" Điều Hữu Thế khoác lên vai em gái: "Nếu vậy thì anh phải giúp em dạy dỗ em rể cẩn thận một chút rồi."

"Anh im đi."

Mặc dù giọng nói trong hành lang không lớn, nhưng truyền đến tai Cố Thừa Diệu rất rõ ràng.

Cố Thừa Diệu cầm quần áo đang định mặc vào, khóe môi không nhịn được nhếch lên.

Nhớ tới Cố Tĩnh Đình ở nước Mỹ xa xôi, người có anh chị em thật sự rất hạnh phúc.

.....

Đây là một buổi tối vô cùng vui vẻ.

Mặc dù bên ngoài mưa sa gió giật, nhiệt độ lại lạnh, song nhiệt độ trong phòng lại duy trì không đổi.

Đã lâu lắm nhà họ Điều không náo nhiệt như vậy rồi.

Ăn bữa tối xong, mấy anh em nhà họ Điều và Cố Thừa Diệu bày bàn cờ rồi tùm năm tùm ba đánh cờ, Điều Hữu Thiên lại bị nhóm Lý Khả Nghi lôi kéo chơi mật chược.

Tuyên Tĩnh Ngôn lại đảm nhiệm phong thái của nữ chủ nhân, chuẩn bị điểm tâm cho mấy tiểu bối.

Con người đáng thương chưa bao giờ đánh bài, càng không đánh bạc, mới mấy hiệp đã bị đánh cho tan tác toi bời.

Càng không phải nhắc đến sự liên thủ của nhóm Lý Khả Nghi, đánh cho Điều Hữu Thiên hoàn toàn không có sức chống trả.

Mới vài hiệp đã thua vô cùng thê thảm rồi.

Tiếng kêu rên kia khiến Cố Thừa Diệu vốn đang đánh cờ với mấy anh em nhà họ Điều không nhịn được nhìn qua.

"Mình đã nói mình không biết đánh mà." Điều Hữu Thiên nhìn phỉnh poker trên tay mình đã thua sạch: "Các cậu nhất định muốn mình đánh."

Truyện được edit và đăng tại diễn đàn.

"Chính vì biết cậu không biết, mới muốn đánh với cậu đấy." Doanh Diễm Kiều cười rục rờ như hoa mùa xuân: "Tiếp tục tiếp tục."

"Bọn mình đến từ xa như vậy, thắng cậu chút cũng không quá phận." Lý Khả Nghi nhìn Cố Thừa Diệu đứng ở sau Điều Hữu Thiên: "Huống hồ nhà cậu còn có một quý ngài nữa mà."

Ngụ ý chính là Điều Hữu Thiên thua còn có Cố Thừa Diệu thanh toán.

"Không công bằng." Điều Hữu Thiên oán hận liếc qua mấy người "chị em tốt": "Ba người các cậu đánh một mình mình, lẽ nào các cậu không xấu hổ sao?"

"Không đâu ——" Mạc Dư Tiếp đặt mấy quân mạt chược trước mặt mình xuống xong, xoa tay: "Cho nên chị cứ cam chịu số phận đi."

"Anh đến đây." Cố Thừa Diệu vỗ vỗ bả vai Điều Hữu Thiên: "Em đứng dậy, anh đánh thay em."

"Được đó." Điều Hữu Thiên nhìn Cố Thừa Diệu với vẻ mặt mong chờ: "Kỹ thuật đánh bài của anh tốt chứ?"

"Anh không biết chơi mạt chược." Lời của Cố Thừa Diệu khiến Điều Hữu Thiên đàn mặt trong phút chốc: "Có điều em có thể nói cho anh quy tắc. Anh học rồi sẽ biết."

"Không phải chứ?" Điều Hữu Thiên dùng tay xoa trán: "Hay là để em đi."

"Em không tin anh sao?" Cố Thừa Diệu nghiêng mặt nhìn cô, cô cam chịu số phận gật gật đầu: "Thôi, dù sao tay nghề em vừa kém, cầm bài càng tệ hơn."

Bây giờ cô đã tin đời này mình không có vận đánh bài rồi, vận may kém thế này thật sự không thấy nhiều đâu.

"Chắc chắn, tam nương giáo tử* sao. Anh Cố, anh thật sự muốn chơi thay Thiên Thiên sao?" Lý Khả Nghi đỏ con xúc xắc trước mặt: "Nhưng ván này là tôi cầm cái*."

*tam nương giáo tử: ý chỉ người mẹ dạy con nghiêm khắc, sau này con sẽ thành tài.

*cầm cái: làm chủ canh bạc.

"Ai cầm cái cũng thế thôi." Cố thừa Diệu liếc nhìn Điều Hữu Thiên một cái: "Rốt cuộc em có muốn nói cho anh biết chơi thế nào không?"

"A." Điều Hữu Thiên sợ Cố Thừa Diệu vào sân còn thua thảm hơn mình, có điều bây giờ chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa thôi. Nói đơn giản quy tắc một chút, cô gần như cam chịu số phận nhìn ba người kia: "Anh cứ cố gắng hết sức là được rồi."

Dù sao đám Khả Nghi là bạn của cô, thua bọn họ cũng không mất mặt.

"Anh hiểu rồi." Cố Thừa Diệu xếp bài trước mặt mình xong, cuối cùng nhìn Lý Khả Nghi một cái: "Có thể bắt đầu rồi."

Lý Khả Nghi nhìn Doanh Diễm Kiều và Mạc Dư Tiếp một cái.

Cố Thừa Diệu không biết đánh bài, còn dám đến cửa tìm chết? Trước đây bọn họ chơi rất giỏi đấy.

Trong lòng cho rằng mình đã thắng chắc, cho nên biểu cảm trên mặt lập tức thả lỏng và bắt đầu đắc ý.

Có điều biểu cảm đó đã sụp đổ sau khi đánh xong bốn vòng mạt chược. Nhìn Cố Thừa Diệu lại Cùng Một Màu với Tự Mò lần nữa, con người Lý Khả Nghi đã sắp rớt ra ngoài: "Sao có thể chứ?"

"Một lượt Cùng Một Màu, một lượt Tự Mò. Cộng thêm còn có một Âm Giang. Tổng cộng là ba lượt." Cố Thừa Diệu quay sang nhìn Điều Hữu Thiên một cái: "Là tính như thế này sao?"

*Cùng Một Màu: thuật ngữ trong mạt chược, chỉ bài ù (thắng) tạo thành từ những quân bài cùng hoa văn và màu sắp xếp liền nhau.

*Tự Mò: thuật ngữ trong mạt chược, chỉ người thắng tự mò về được một quân bài, mà không phải người chơi khác đánh ra.

*Âm Giang: thuật ngữ trong mạt chược, chỉ việc trong quá trình đánh mạt chược mò được 4 quân bài giống nhau.

(Thực ra quy tắc mạt chược mình không hiểu lắm nên dịch tạm vậy thôi, mọi người thông cảm ;;_;;)

"Không sai không sai." Mặc dù Điều Hữu Thiên không biết tính toán, có điều bây giờ mắt đã sáng lên: "Thừa Diệu, anh lợi hại quá."

Những gì vừa rồi thua đều đã thắng lại, hơn nữa còn thắng thêm nhiều.

"Gạt người sao?" Doanh Diễm Kiều trừng mắt nhìn mặt chước trước mặt Cố Thừa Diệu, gần như sắp bốc ra lửa: "Chẳng phải anh nói anh không biết chơi sao?"

Vừa rồi còn bảo Thiên Thiên dạy anh ta quy tắc nữa.

"Tôi không biết mà." Về mặt Cố Thừa Diệu vô tội: "Chẳng qua vận may tốt thôi."

"Đánh tiếp." Mạc Dư Tiếp cũng không tin: "Em cũng không tin hôm nay vận may của anh sẽ mãi tốt như vậy."

Bài vẫn đang đánh, khi đánh đến vòng thứ chín, Lý Khả Nghi đã không chịu nổi đầu tiên: "Không đánh nữa không đánh nữa, còn đánh nữa tiền lương cả năm nay sẽ thuộc về anh mất."

"Một năm? Còn đánh thế này nữa tiền lương ba năm của mình cũng thuộc về anh ấy luôn." Mạc Dư Tiếp cũng thu tay về: "Không chơi nữa. Chơi không vui chút nào."

"Vận may có thể tốt như thế sao?" Dù thế nào Doanh Diễm Kiều cũng không tin: "Không phải anh gian lận chứ?"

"Đừng có thua mà không nhận nha." Điều Hữu Thiên vẫn luôn im lặng, lúc này không nhịn nổi nữa đứng dậy nói thay cho Cố Thừa Diệu: "Mình vẫn luôn ngồi bên cạnh anh ấy, anh ấy chỉ là vận may tốt thôi."

"Thiên Thiên." Ba giọng nói đồng thời vang lên, sau đó mấy bà chị đồng thời đưa tay về phía Điều Hữu Thiên: "Cậu quá đáng lắm đó, giúp chồng cậu đối phó tội mình."

"Mình không có."

"Chính thế. Bọn mình đang thương tiếc tiền lương mà. Các cậu lại độc ác như vậy. Mình còn chưa gửi tiền thuê nhà tháng sau đây này."

"Đúng vậy đúng vậy. Quả thật là quá đáng lắm."

Sáu bàn tay của ba cô gái không ngừng gãi ngứa Điều Hữu Thiên, cô không chịu nổi trốn sang bên cạnh.

Cố Thừa Diệu đưa bàn tay to ra, kéo cô ra sau lưng mình: "Muốn cược thì phải chịu thua. Người thắng là tôi, không liên quan đến cô ấy."

Dáng vẻ bao che khuyết điểm của anh đã tuyên bố muốn đối phó thì đối phó với anh.

Nhưng ai dám chứ?

Khí thế của đám Lý Khả Nghi lập tức yếu đi: "Chắc chắn, người đã gả đi là khác rồi. Có người chống lưng ha."

"Đúng vậy đúng vậy. Úc hiếp mấy người chị dâu yếu đuối thế này, anh Cố, anh không xấu hổ sao?" Doanh Diễm Kiều thua nhiều nhất, giọng điệu cũng tệ nhất.

"Không sai. Anh rể, thiết thời cho bọn em còn quay về từ nghìn dặm xa xôi chúc mừng sinh nhật chị họ, không ngờ lại đến cho anh làm thịt?" Mạc Dư Tiếp cũng thua rất thảm. Về mặt không phục.

"Đây là hai việc khác nhau." Điều Hữu Thiên không quên tưới dầu lên đồng lửa, vừa này cô thật sự bị mấy người đó gãi cho một trận: "Nhưng vừa rồi đề nghị muốn chơi mặt chước là mấy người các cậu, mình nói mình không đánh bảo Tư Nhiễm đến, các cậu nhất định phải ép mình đánh. Bây giờ thua rồi lại không muốn chịu nợ sao?"

Đương nhiên, cô sợ bọn họ còn ra tay, cả người trốn ở phía sau Cố Thừa Diệu, có người cao to thế này che chắn, bọn họ không đụng được đến mình chút nào.

"Quá đáng quá."

"Không nhìn nổi nữa."

"Tuyệt giao, nhất định phải tuyệt giao."

"Vĩnh viễn tuyệt giao."

Ba cô gái diễn kịch rất thật, Từ Tư Nhiễm và Tuyên Tĩnh Ngôn vẫn luôn chỉ nhìn không nói gì bị cảnh tượng trước mặt chọc cười đến mức lưng không thẳng nổi.

Cuối cùng Cố Thừa Diệu xoa tay, có lòng tốt mở miệng: "Tiền đặt cược vừa rồi không tính có được không?"

Mấy người đẹp vẫn chưa chịu buông tha, Cố Thừa Diệu xoa tay: "Vây thế này. Thẻ Diamond số lượng hạn chế của bách hóa Kiều Thị, cộng thêm thẻ

hội viên Super Vip của Thế Giới Hoa Lệ, mỗi người một phần. Quay về tôi bảo Thiên Thiên đưa cho các cô. Có được không?"

"Oa. Thật hay giả?"

Ánh mắt Lý Khả Nghi thoáng cái đã sáng lên: "Anh nói đùa sao?"

Một tấm thẻ Diamond của bách hóa Kiều Thị trị giá trên vạn tệ, ôi chao.

"Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối không nuốt lời." Cố Thừa Diệu kéo tay Diêu Hữu Thiên: "Lần sau về Bắc Đô bảo Thiên Thiên đưa cho các cô."

"Vậy còn không tệ lắm."

"Mỗi người một phần, nói rồi không được chối."

Lý Khả Nghi hài lòng, ánh mắt nhìn Cố Thừa Diệu lại có thêm vài phần tán thưởng, còn có một chút yên tâm.

Hôn nhân trước đây của Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên xảy ra chuyện gì, thật ra bọn họ đều hiểu rõ hơn hết.

Lần trước Diêu Hữu Thiên về Bắc Đô, mặc dù nói cô đã yêu Cố Thừa Diệu. Nhưng thật ra tình yêu đơn phương là đau khổ nhất.

Các cô đều hi vọng Thiên Thiên hạnh phúc, cho nên lần này mới đột kích như vậy.

Chính là muốn nhìn xem Cố Thừa Diệu đối xử với Diêu Hữu Thiên như thế nào, hôm nay đã kiểm tra một chút, mặc dù không đến mức 100%, có điều cảm thấy đã hơn 80% rồi.

Không sai không sai.

Nhất là còn có thể nhân tiện chăm sóc tốt ba mẹ vợ, nhìn từ điểm đó, người đàn ông này lại càng hiếm có.

Nhưng bọn họ không biết, với cá tính của Cố Thừa Diệu. Đừng nói anh đã dự định tiếp tục sống tốt với Diêu Hữu Thiên, cho dù không, ở trước mặt trường bối ba mẹ, cũng sẽ nể mặt Thiên Thiên.

Đối với người già, trái tim Cố Thừa Diệu cực kỳ dịu dàng.

Biết Tuyên Tinh Ngôn ngã bệnh, tuyệt đối không thể không nghe không hỏi.

Tiếp tục khảo sát một lượt như vậy, dù mấy người chị em tốt không nói ra, trong lòng cũng đã chấp nhận Cố Thừa Diệu.

Đối với tình yêu mù quáng của Diêu Hữu Thiên, mặc dù tự Diêu Hữu Thiên cho rằng tình yêu của cô không mù quáng, là vì động lòng nên mới muốn bày tỏ.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, lại cảm thấy lựa chọn này, hành động này của Thiên Thiên quá mù quáng.

Mà bây giờ bọn họ có thể buông lòng ít nhiều rồi.

Một người đàn ông hiểu thuận với trường bối, quan tâm vợ, tuyệt đối sẽ không tồi đâu.

Buổi tụ tập sinh nhật này của Diêu Hữu Thiên đã kết thúc trong bầu không khí náo nhiệt như thế.

Không mở party long trọng, không có nhiều từ ngữ tán tụng. Nhưng lại là sinh nhật vui vẻ nhất Diêu Hữu Thiên từng trải qua.

Cảm xúc sung sướng này vẫn luôn duy trì đến khi cô ôm mười mấy cái hộp về đến nhà mình.

Cố Thừa Diệu theo cô vào cửa, sau khi hai người đi ra từ nhà họ Diêu, trời lại đổ mưa.

Mặc dù cảm ô, nhưng hộp ôm trên tay Diêu Hữu Thiên quá nhiều, Cố Thừa Diệu giúp cô cùng chuyển đồ lên lầu.

Không thể tránh khỏi đã dính ướt một chút. Trên người anh ẩm ướt hơn mình nhiều, Diêu Hữu Thiên đành phải giục anh đi tắm.

Còn mình lại mang những chiếc hộp kia vào phòng, đặt lên bàn trà trong phòng, bắt đầu mở ra.

Quà mẹ tặng là một chiếc vòng tay bằng ngọc, quà ba tặng là chìa khóa thì không cần nói nữa. Không ngoại lệ quà các anh tặng đều là đồ trang sức.

Không phải vòng cổ thì là khuyên tai.

Quà Doanh Diễm Kiều tặng là một cây bút, quà Mạc Dư Tiếp tặng là đồ trang trí, bé gái bằng thủy tinh tạo hình vô cùng đáng yêu.

Cuối cùng chỉ còn hộp của Lý Khả Nghi chưa mở. Hộp cô ấy tặng rất to.

"Chẳng lẽ là quần áo?"

Hắn là không phải đâu. Anh hai nhà mình chính là nhà thiết kế thời trang, chủ yếu quần áo của cô là từ tay anh trai.

Có chút nghi hoặc, có điều Diêu Hữu Thiên vẫn mở bọc quà ra rất nhanh.

Bên trong hộp còn có một lớp hộp nữa, Diêu Hữu Thiên bóc từng lớp ba lần, mới mở được hộp quà ra.

Bên trong là một chiếc túi lớn màu đen, ở bên ngoài có một tờ giấy: "Mình đoán nhất định về nhà cậu mới mở, mới dám tặng cái này, đừng nói các chị em không thông cảm cho cậu ha. Nhớ mặc lên múa cột với quý ngài nhà cậu nha. Nhớ lấy, nhớ lấy."

Gi vậy?

Diêu Hữu Thiên có chút khó hiểu mở cái túi lớn màu đen kia ra.

Bên trong là vải dệt cực kỳ mỏng nhẹ. Mỏng nhẹ gần như không cảm nhận được sự tồn tại của trọng lượng.

Lụa mềm màu đỏ, cực kỳ nhẹ mà mềm mại. Cầm ở trên tay, không cảm nhận được chút trọng lượng nào. Mở ra nhìn.

Thôi, cô đã nói Lý Khả Nghi sẽ chẳng tặng thứ đồ tốt gì mà.

Nội y gọi cảm.

Nói nội y đã là khách sáo rồi. Hoàn toàn là lụa mỏng cực kỳ trong suốt, mặc lên và không mặc hoàn toàn không có khác biệt.

Nhìn lại, còn không chỉ có một chiếc đó, trong cái túi to còn một cái bikini.

Cái gọi là bikini, chính là dùng mấy sợi dây đỏ nối ba mảnh vải còn không to bằng bàn tay lại với nhau.

Diêu Hữu Thiên tốn mất chút thời gian mới nghiên cứu rõ làm thế nào mới có thể mặc ba mảnh vải kia lên người mình.

Cô thật sự phục Lý Khả Nghi rồi, nghĩ ra như thế nào vậy?

Lại còn mặc cái này múa cột?

Thật sự, vừa định đặt nội y đặc biệt trong tay xuống, lại không ngờ vào lúc này cửa phòng vệ sinh bị người ta mở ra.

Vừa khéo Cố Thừa Diệu đi từ bên trong ra. Hôm nay mãi vui với sự kiện sinh nhật Diêu Hữu Thiên, anh đã quên mất Bạch Yên Nhiên.

Lúc tắm mới nhớ ra, Yên Nhiên vẫn đang ở trong bệnh viện chờ mình.

Trong lòng có chút vướng mắc, nghĩ có nên đi gặp Bạch Yên Nhiên không, nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, nhất định hôm nay không đi được rồi.

Phải biết rằng hôm nay sinh nhật Diêu Hữu Thiên, mà sinh nhật của cô còn chưa qua.

Ít nhiều gì tâm trạng có chút u ám, nhưng không muốn nghĩ tiếp nữa, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy bikini giờ trên tay Diêu Hữu Thiên.

Gần như là vừa liếc mắt một cái, anh đã biết rõ đó là cái gì.

Diêu Hữu Thiên ngồi trên ghế sofa, tay giờ nội y gọi cảm với vẻ nghiên cứu, khiến anh hí hóp mắt lại.

Đuôi mày nhướng lên, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, đi đến đứng bên cạnh Diêu Hữu Thiên, ngón tay dài cong lại, khều một sợi dây trong đó lên: "Đây là cái gì?"

"..."

Lần này cho dù Diêu Hữu Thiên muốn giấu cũng không kịp nữa, không hề suy nghĩ đã muốn giành mảnh vải trên tay anh lại, nhưng Cố Thừa Diệu lại giờ tay lên.

Mảnh vải nho nhỏ kia bị anh giờ quá đỉnh đầu.

"Bạn tặng?"

"..." Mặt Diêu Hữu Thiên đã đỏ lên, nhất thời xấu hổ vô cùng: "Anh trả lại cho em."

"Thật là quan tâm." Đường như Cố Thừa Diệu không cần đoán, đã biết món quà này là ai tặng rồi: "Bạn em tặng quà cho em, có phải em nên đi thử một chút không?"

"Cố Thừa Diệu." Diêu Hữu Thiên cắn răng: "Em nói, anh trả lại cho em."

"Em vẫn chưa tắm đúng không?" Cố Thừa Diệu nghiêng mặt, vừa rồi lúc đi vào, anh choàng áo khoác của mình lên người cô. Cô hoàn toàn không dính ướt.

Nếu như vừa rồi trên mặt cô chỉ là xấu hổ, bây giờ đã mang thêm vài phần thẹn thùng không thoải mái, nhìn càng mê người hơn.

"Bây giờ đi tắm, sau đó mặc cái này cho anh xem."

"Cố Thừa Diệu." Lúc này Diêu Hữu Thiên thật sự hận chết Lý Khả Nghi, tặng gì không tặng mà lại tặng cái này?

"Vẫn còn một chiếc?" Nhìn chiếc áo khoác đồ ngủ còn lại nhẹ như voan mỏng kia, Cố Thừa Diệu nhắc lên, hay tay giấu ra sau người.

"Hai chọn một."

"Cái gì?" Hai chọn một cái gì.

"Hoặc là bây giờ anh mặc giúp em, hoặc là em tự đi vào tắm rửa rồi mặc vào." Cố Thừa Diệu cười xấu xa. Thường thức đáng về khó xử của Diêu Hữu Thiên, cảm thấy tâm trạng cực tốt.

"Đều không được." Diêu Hữu Thiên nhắc chân lên định cướp lấy.

Nhưng sức lực của cô sao có thể là đối thủ của Cố Thừa Diệu?

Anh thuận thực nhanh chóng bắt được tay cô, cúi đầu xuống, trán ngang bằng cô: "Xem ra, em đã có lựa chọn rồi."

"Anh ——"

Vào lúc Diêu Hữu Thiên đang định kháng cự, anh đã túm lấy tay cô định cởi quần áo của cô ra.

"Không cần. Em tự mặc." Diêu Hữu Thiên sợ anh rồi: "Anh, anh đưa cái đó cho em, em đi tắm."

"Nhớ đấy, nếu như em không mặc, anh sẽ giúp em."

Cố Thừa Diệu cũng không nói đùa cô, mà là nói thật.

Hai người cũng đã chung giường chung gối mấy tháng rồi, các loại dáng vẻ và tư thế anh đều thích thử một chút.

Nhưng bảo Diêu Hữu Thiên mặc nội y gọi cảm ——

Nghĩ thử thôi đã có chút nhiệt huyết sôi trào: "Em còn không đi vào. Anh không ngại ôm em vào đâu."

Diêu Hữu Thiên a một tiếng, nhanh chóng giật lấy hai mảnh vải trên tay anh, đi như chạy vào phòng tắm.

Dáng vẻ đó lại khiến Cố Thừa Diệu hơi bật cười.

Nhất định Diêu Hữu Thiên không biết, dáng vẻ cô đỏ mặt, tròng mắt, hơi bĩu môi đáng yêu như thế nào.

Mà khi cô ngước đôi mắt hạnh trong veo như nước kia nhìn mình, ánh mắt hờn dỗi lại mang theo ngượng ngùng quyền rũ ra sao.

Đêm. Dàn khuya.

.....

So với bầu không khí cực kỳ ấm cúng mà lại mờ ám trong nhà, rõ ràng dưới nhà lạnh lẽo hơn nhiều.

Chiến Li ngồi ở trong xe, cửa sổ xe hạ xuống, anh cũng không mặc kệ. Để mặc gió lạnh bên ngoài thổi vào, muốn mượn điều này cầu chút tỉnh táo.

Hôm nay là sinh nhật Diêu Hữu Thiên, anh biết.

Thật ra anh rất muốn xuất hiện ở trước mặt cô, nói với cô một tiếng sinh nhật vui vẻ. Nhưng anh lại không thể.

Cô ấy đã sớm quên mình rồi, thậm chí ánh mắt cô ấy nhìn mình còn mang theo chút chán ghét.

Thậm chí lần trước cô còn nói anh là tội phạm giết người.

Nhưng anh lại không nhịn được, không nhịn được chạy đến ngoài cửa nhà họ Diêu, không nhịn được cứ muốn nhìn cô ấy một cái.

Kết quả thì sao? Anh đã nhìn thấy người đàn ông kia, người đàn ông bây giờ có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh Diêu Hữu Thiên.

Anh đi một mạch theo Diêu Hữu Thiên về nhà, bọn họ chuyển quà lên lầu.

Anh nhìn thấy người đàn ông kia mở ô che hết lên người Diêu Hữu Thiên, còn nhìn thấy anh ta thậm chí cởi áo khoác của mình ra choàng cho Diêu Hữu Thiên, không để cô dính ướt chút nào.

Anh đã từng nói anh sẽ bảo vệ cô cả đời.

Nhưng vào lúc anh hứa lời hứa đó lại không biết, có một số chuyện không phải bọn họ muốn là có thể làm được.

Anh vẫn là anh, nhưng bên cạnh cô đã có một “anh” khác.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Không để anh chạy thoát

“Em nói cho anh biết, nếu anh ở bên cạnh em thì không cho phép anh nhìn người phụ nữ khác, không cho phép anh ôm người phụ nữ khác, càng không cho phép anh nghĩ về người phụ nữ khác.”

Gương mặt thanh kèm theo vài phần buồn bực.

Cô là nàng công chúa được cưng chiều nhất trên trời. Ngày trước nhà họ Diêu chưa có điều kiện như bây giờ, nhưng tính tình cô vẫn luôn thẳng thắn, bộc trực.

“Ồ, hung dữ vậy sao?”

Anh ôm eo cô, giả vờ trung bộ mặt sợ hãi nói: “Vậy không phải là anh lỗ to rồi? Xem ra anh phải tranh thủ trốn sớm mới được?”

“Trốn à? Anh đừng có mơ. Cả đời này anh đừng mong thoát khỏi tay em, anh đi đâu em theo đấy, còn lâu mới cho anh cơ hội trốn thoát.”

Người con gái trong trí nhớ của anh có gương mặt trẻ trung tươi tắn, hiện đang nhướn cao mày, vẻ mặt dương dương tự đắc.

“Hung dữ vậy sao?”

“Hung dữ vậy đấy, sao hả? Anh không chịu à?” Đuôi mắt Diêu Hữu Thiên nhướn cao hơn, trên gương mặt trẻ măng ấy bộc lộ hoàn toàn nét kiêu ngạo và buồn bực.

“Chịu, anh chịu.” Đặt lên trán cô một nụ hôn. Lúc trước anh rất thích động tác này, thân mật hơn nhiều so với hôn môi: “Anh chịu, anh đồng ý cả đời này chỉ có một mình Diêu Hữu Thiên, chỉ nhìn về em, chỉ ôm em, chỉ nghĩ về một mình em.”

“Cũng tạm được. Yên tâm, em cũng chỉ nghĩ về một mình anh, chỉ nhìn về anh, chỉ yêu một mình anh.”

Lời thề hẹn lúc ấy còn vang vọng bên tai vậy mà hiện nay cảnh còn mà người đã mất.

Chiến Li thả người dựa vào ghế, lúc này đây Thiên Thiên đang làm gì nhỉ?

Ánh mắt lướt qua điểm sáng trên khu chung cư, anh biết cô sống ở đâu, càng hiểu rõ rằng điều đó có ý nghĩa như thế nào.

Vị trí anh đã từng đứng hiện giờ đã là của người đàn ông khác.

Người đàn ông đó sẽ hôn cô, thân mật với cô, làm hết những việc năm ấy anh chưa làm xong.

Mà họ còn là quan hệ vợ chồng theo đúng nghĩa. Anh không còn cơ hội nào nữa.

Nhắm mắt lại không muốn nghĩ tiếp nữa, mỗi một dòng suy nghĩ đều khiến anh muốn điên lên.

Mỗi một cảnh tượng đều ép anh đến mất kiểm soát.

Thậm chí anh còn sợ rằng chính mình sẽ kích động mà xông lên đến trước mặt Diêu Hữu Thiên, lắc mạnh vai cô để hỏi cho rõ tại sao cô lại có thể quên hết mọi điều, tại sao lại như vậy?

Ý nghĩ điên cuồng ấy chỉ xẹt qua trong thoáng chốc, cuối cùng thì lý trí cũng chiến thắng tình cảm, anh khởi động xe rồi đi bằng tốc độ nhanh nhất.

Gió thổi ngày càng lạnh. Mùa đông năm nay của thành phố Y lạnh hơn mọi năm rất nhiều.

.....

Trong căn hộ sau khi Diêu Hữu Thiên bước vào phòng tắm.

Cố Thừa Diệm nhìn sơ những quà tặng đặt trên bàn. Không cần nói đến giá trị của quà tặng nhưng thấy rõ được là người tặng rất có lòng.

Có dù không có những món quà này, người nhà họ Diêu và bạn bè đã dốc lòng chuẩn bị một sinh nhật bất ngờ như vậy đủ để nói rõ tầm quan trọng của Diêu Hữu Thiên với họ rồi.

Diêu Hữu Thiên quả thực rất hạnh phúc.

So với sự hạnh phúc của cô thì có những người lại bất hạnh cực điểm.

Ví dụ như Bạch Yên Nhiên.

Ngực nhói đau, lúc này anh mới nhớ ra, anh hứa với Bạch Yên Nhiên là sẽ qua thăm cô.

Nhưng hiện giờ.....

Hôm nay là sinh nhật của Diêu Hữu Thiên, nếu bây giờ anh bỏ đi, chắc chắn Diêu Hữu Thiên sẽ thất vọng.

Mà anh lại không muốn nói dối cô ngay trong ngày sinh nhật.

Nhưng nếu không đi thì nhớ lại hôm nay anh rời đi quá vội ngay cả điện thoại còn chưa kịp mua cho Bạch Yên Nhiên.

Ngày mai, ngày mai nhất định nhắc Tiểu Mã mua cho Bạch Yên Nhiên một chiếc điện thoại, nếu cô có việc cần thì cũng gọi được cho mình.

Hoặc là bây giờ anh tự đi?

Trong lòng đấu tranh hồi lâu, cuối cùng sự thương xót Bạch Yên Nhiên đã làm cho anh không hề do dự nữa.

Anh bước đến tủ quần áo, lấy đồ mặc định đến chỗ Bạch Yên Nhiên.

Anh chỉ nhìn Bạch Yên Nhiên một cái xem cô có ổn hay không rồi lập tức quay về....

Tay vừa chạm vào quần áo thì đúng lúc cửa phòng tắm mở ra, quay đầu về phía ấy thì thấy Diêu Hữu Thiên ngượng ngùng đứng ở cửa.

Cố Thừa Diệm vừa nhìn liền không rời mắt đi được nữa.

Diêu Hữu Thiên rất đẹp, điểm này anh biết rõ.

Vẻ đẹp ấy khác với sự diễm lệ của Cố Tĩnh Đình, mà nó thuộc về riêng cô, thanh tú xuất trần, yếu điệu mảnh mai.

Nhưng Diêu Hữu Thiên hiện đang đứng trước mắt anh đây lại không giống như vậy.

Lớp voan mỏng màu đỏ che hờ trên cơ thể mảnh mai của cô, dưới lớp voan mỏng lộ rõ ba điểm cùng màu.

Chất liệu vải ấy mặc cũng như không.

Hai mảnh vải mỏng trước ngực được cố định bằng sợi dây mảnh kéo dài phía sau cổ rồi trượt xuống phía trước, cuối cùng giao nhau trước bụng.

Dưới lớp voan đỏ thấp thoáng thấy được khu vườn của cô.

Cố Thừa Diệm không chút chính kiến mà cảm giác được phía dưới của mình đang trĩu nặng.

Diêu Hữu Thiên chưa từng mặc đồ nào như thế này. Nếu không phải vừa rồi cô nghiên cứu cách mặc trước, đảm bảo sẽ không cách nào mặc được lên người.

May là cô đã tìm hiểu trước.

Vì vậy sau khi tắm không mất quá nhiều thời gian để mặc.

Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng màu đỏ hiện lên trong gương, cô không tài nào nhìn vào chính mình nổi.

Người phụ nữ kia là ai?

Là cô, cũng không phải cô?

Nếu không phải đã là vợ chồng với Cố Thừa Diệu, nếu không phải cô đã yêu Cố Thừa Diệu, nếu không phải trong lòng cô đã có anh.

Thì cô tin chắc rằng bản thân lúc này sẽ không có dung cảm để bước ra.

Đứng ở cửa, bước chân không chịu tiến thêm.

Ánh mắt ngượng ngùng nhìn Cố Thừa Diệu, anh đứng trước tủ đồ, hình như đang định lấy quần áo.

“Anh, anh định đi đâu?”

Cố Thừa Diệu không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Diêu Hữu Thiên.

Mấy tháng gần đây, anh và Diêu Hữu Thiên tốt lên nhiều, ý tốt ở đây là chỉ trong lúc thân mật.

Họ rất ăn ý.

Thường thì cô rất hoan nghênh anh, phối hợp nhiệt tình, không hề che giấu cảm xúc của chính mình.

Thích là thích, không thích là không thích.

Không hề nghi ngờ việc anh rất thích thân mật với cô. Nhưng giờ đây mới biết thì ra Diêu Hữu Thiên còn có một mặt như thế này.

Anh hơi ngây ngời, chỉ mới nhìn cô thôi cũng khiến anh không chịu nổi đừng nói đến bộ dạng kiều diễm e thẹn của cô lúc này.

Nuốt nước miếng, bước chân vô thức hướng về phía cô.

Một bước hai bước ba bước.

Trong mắt anh lúc này chỉ còn có cô, trong lòng chỉ nghĩ về việc cởi bỏ bộ áo giáp hoa lệ trên người cô.

Những người khác, việc khác vào thời điểm này không còn hiện ra trong đầu anh nữa.

Cô rất đẹp, đẹp đến kinh ngạc, đẹp đến mức khiến người khác nghẹt thở.

Anh nuốt ngụm nước miếng, cảm giác như mình quay lại thời mới biết chuyện nam nữ.

Kích động cùng với mắt kiêu căng.

Anh bước đến trước mặt cô, cúi thấp đầu nhìn vào Diêu Hữu Thiên đang nắm chặt hai tay không biết phải làm thế nào.

Đưa tay ôm lấy cô vào lòng.

Cúi xuống nồng nhiệt hôn lên môi cô.

Cánh tay rộng lớn nhấc bổng cô lên rồi đặt xuống giường.

Lùi lại một bước, nheo mắt giống như đang thưởng thức một vật phẩm nghệ thuật.

Diêu Hữu Thiên bị anh nhìn chăm chăm cả người run rẩy.

Anh lập tức đè lên người cô.

Môi hạ xuống một lần nữa.

..... Lược bỏ 3000 chữ.....

Một đêm này trải qua trong kiều diễm.

Cố Thừa Diệu chưa từng thỏa thích đến vậy.

Không riêng Diêu Hữu Thiên mà anh cũng cảm thấy cơ thể của chính mình giống như được gỡ ra rồi ráp lại, toàn bộ tinh lực trở dậy không ngừng.

Anh giống như uống phải xuân dược, đòi hỏi Diêu Hữu Thiên hết lần này đến lần khác.

Sự kích động ấy đến từ việc cô mặc bộ đồ quá gợi cảm thêm vào đó là một loại tình cảm ảm áp mà đến ngay cả anh cũng không hiểu được.

Trong lòng có một sự kích động muốn có được cô, chiếm hữu cô mới thấy vừa lòng.

Thậm chí anh còn muốn hòa nhập cô vào trong chính mình, để cô tan vào chính anh.

Nếu không phải vì Diêu Hữu Thiên mãi xin tha, nếu không phải cô đầu hàng vài lần. Anh tin rằng mình có thể thân mật với cô cả đêm.

Đêm sâu dần.

Mà cho đến tận lúc trời hừng sáng mới ôm Diêu Hữu Thiên say giấc.

Trước lúc chìm vào giấc ngủ còn không quên vòng hai tay ôm chặt lấy eo cô, dùng cách thức chiếm hữu tuyệt đối mà ôm cô vào lòng.

Ngực anh dựa vào lưng cô, da tiếp da, cùng ôm nhau ngủ.

.....

Khi Diêu Hữu Thiên tỉnh dậy còn chưa mở mắt đã thấy mình ngay cả sức nhấc tay lên cũng không có.

Muốn động đậy cũng không nổi, cả người giống như khúc gỗ.

Cười khổ mở mắt, cánh tay rộng lớn vắt ngang trên eo khiến cô không tài nào xoay người được.

Quay mặt sang, góc nghiêng mặt tuấn tú của Cố Thừa Diệu đập ngay vào mắt cô.

Nhớ đến sự điên cuồng của đêm qua, khóe miệng cô nhếch lên.

Cố Thừa Diệu giống như một con vật ma mãnh không biết thỏa mãn mà đòi hỏi hết lần này đến lần khác.

Còn cô lại không từ chối, phối hợp ăn ý.

Thậm chí cô biết rõ cứ như vậy sẽ khiến cô đau mỗi lưng, thậm chí hôm nay không rời khỏi giường nổi nhưng vẫn thỏa mãn anh.

Có thể là vì bộ đồ ngủ gợi cảm kia cũng có thể là không khí tối qua.

Cũng có thể là vì cuối cùng anh có mặt tại nhà họ Diêu cất lực bảo vệ cô.

Cũng có thể là sự nhiệt tình trong mắt anh.

Nhưng tất cả mọi điều đều không địch lại được tình yêu của cô dành cho Cố Thừa Diệu.

Cô yêu Cố Thừa Diệu, rất yêu, rất yêu.

Chính vì yêu vì vậy cô thể đón nhận, bao dung mọi điều của anh.

Đôi lúc trẻ con giống như một chàng trai trẻ, đôi lúc ngang ngược, đôi lúc kiêu căng.

Đẹp trai, rục rịch nhưng tâm địa lương thiện.

Cô yêu hết mọi điều về anh.

Loại tình cảm này dần dần biến thành tình yêu trong cô như thế nào?

Cô dường như không có câu trả lời, chỉ biết đến lúc cô tìm được đáp án thì anh đã tràn ngập trái tim cô.

Quay mặt chăm chú nhìn anh lúc ngủ, bộ dạng của anh thật giống một đứa trẻ.

Mà người đàn ông này là của cô.

Vì điểm này mà cô không thể khống chế được niềm vui trong lòng.

Cố gắng đẩy tay, mặc dù cả người còn rất đau nhưng lại muốn được gần anh hơn.

Một nụ hôn rơi xuống bờ môi anh.

.....

Hết chương 149.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Em không thể giữ bình tĩnh

Cố chống người lên, nụ hôn tình nghịch đặt lên bờ môi gợi cảm của anh.

Tình yêu phải đến từ hai phía, vì vậy từ trước đến nay Diêu Hữu Thiên không ngại làm người chủ động.

Thích thì cần phải thể hiện ra, yêu thì cần phải nỗ lực giành về mình. Cô vẫn luôn làm vậy, mong rằng sau này cũng thế.

Lướt nhẹ, rồi định rời đi bất chợt em bị níu lại.

Cố Thừa Diệu mở mắt nhìn cô, anh mới tỉnh, cả người vẫn còn dư vị thỏa mãn của tối qua.

Tâm trạng vui vẻ, khỏe miệng cũng tươi tắn hơn hẳn: “Mới sáng sớm đã đột kích anh rồi?”

“Không được à?” Diêu Hữu Thiên dựa vào ngực anh, ngón tay không ngừng vẽ vòng tròn: “Chẳng lẽ anh bắt nạt em mãi mà em không được trả thù vài lần à?”

“Bắt nạt?” Cố Thừa Diệu nhướn mày, bắt lấy bàn tay đang nghịch loạn: “Anh bắt nạt em hồi nào?”

“Không có sao?” Eo cô giờ này vẫn còn đau đây.

“Có sao?” Bàn tay của Cố Thừa Diệu đặt trên lưng cô, khẽ nói anh cũng biết bây giờ chỗ ấy rất đau: “Khó chịu không? Tại em tối qua quá nhiệt tình đấy?”

Mặt Diêu Hữu Thiên đỏ bừng, Cố gắng hết sức gạt bàn tay của Cố Thừa Diệu đang đặt trên lưng mình ra: “Anh nói sai rồi thì phải? Rõ ràng là tại anh tối qua quá ‘cảm thú’ ấy.”

“Cảm thú?” Cố Thừa Diệu cười khẩy: “Em có cần xem thử thể nào mới thực sự được gọi là ‘cảm thú’ ‘không?’”

“Không cần.” Diêu Hữu Thiên tránh bàn tay anh: “Anh đi ra đi, đừng có đè lên em nữa, nặng chết đi được.”

Hôm nay cô còn phải đi làm đấy.

Cố Thừa Diệu bật cười, cuối cùng vẫn buông tay ra, thấy Diêu Hữu Thiên định ngồi dậy, cả người đầy vết tích khiến anh hơi nheo mắt.

Cuộc chiến tối qua quả thực không phải là kích liệt theo cách thường.

Diêu Hữu Thiên định rời giường nhưng cô đánh giá thể lực mình quá cao.

Chân còn chưa chạm đất cả người bủn rủn sắp ngã.

Cánh tay của Cố Thừa Diệu kịp thời đỡ lấy cô.

“Em có chắc là bộ dạng này của em sẽ đi làm được không?”

Diêu Hữu Thiên dựa vào anh, trong lòng bức bối, không nhịn được mà lườm anh một cái: “Em ra nông nỗi này là tại ai?”

“Tại anh.” Cố Thừa Diệu thừa nhận, vì vậy rất dịu dàng ôm Diêu Hữu Thiên bước về phía phòng tắm: “Anh thấy là nên để anh tắm giúp em nhé.”

“Cố Thừa Diệu...” Diêu Hữu Thiên phản đối ngay lập tức: “Không cho anh tắm giùm em.”

Ai mà biết được anh cứ tắm rồi cuối cùng biến thành cái dạng gì?

Nếu làm thêm lần nữa có khi sẽ chết trong tay anh mất.

“” Anh đảm bảo sẽ không làm gì em hết.”

Cố Thừa Diệu chỉ còn thiếu mỗi cái là đưa tay ra xin thẻ thôi.

Không phải là Diệu Hữu Thiên tin anh mà tình thế hiện giờ cô quả thực đã mất sức quá độ rồi.

Nói ra ai thêm tin? XOXO đến mức kiệt sức? Là cô à...

Mất mặt quá đi mất.

Hai người giằng co trong nhà tắm một hồi lâu. Nhiệt độ bên ngoài xuống thấp cũng không ảnh hưởng đến hai người. Diệu Hữu Thiên tắm xong được Cố Thừa Diệu ôm ra ngoài.

Mặc quần áo cho cô rất dịu dàng rồi mới cùng cô ra khỏi phòng.

Khi anh làm những việc này rất quen tay, trong khoảng thời gian mấy tháng gần đây, họ đã phối hợp rất ăn ý.

Sau mỗi lần giao hoán anh đều sẽ thu dọn chu toàn.

Di Tô đã hết ngày nghỉ phép và quay lại làm việc.

Cháo đã nấu xong, thấy Cố Thừa Diệu và Diệu Hữu Thiên dắt tay nhau vào phòng ăn, dì mỉm cười với hai người.

“Cậu và cô có thể ăn sáng được rồi.”

“Cảm ơn dì Tô.” Diệu Hữu Thiên cảm thấy vô cùng may mắn là ngày nghỉ phép của dì Tô đến hôm nay đã hết, nếu không tình trạng của cô lúc này để cô nấu cơm thì hơi quá sức rồi.

“Không cần khách sáo, tối nay muốn ăn gì cô cứ nói, lát nữa tôi sẽ đi chợ.”

“Được.” Diệu Hữu Thiên cắn đũa quay qua hỏi Cố Thừa Diệu: “Tối anh muốn ăn gì?”

Cháo nấu rất ngon, Cố Thừa Diệu đặt bát xuống, nhìn Diệu Hữu Thiên: “Không cần để ý đến anh, em tự quyết định theo ý mình là được.”

Mỗi lần Diệu Hữu Thiên hay dì Tô nấu cơm, các món trên bàn chắc chắn đa phần sẽ là những món anh thích ăn.

Lúc trước Cố Thừa Diệu không thấy có gì không đúng, nhưng bây giờ thấy được sự nhiệt tình trong ánh mắt của Diệu Hữu Thiên, đột nhiên anh có cảm giác áy náy.

Dường như anh chưa hề làm được gì cho cô cả.

“Không sao đâu, em không kén đồ ăn.”

Hồi nhỏ đã từng trải qua cảm giác bị đói, nên mấy người con nhà họ Diệu thật sự không kén ăn, có gì ăn nấy.

Mà nhà họ Diệu nấu đồ ăn, cơ bản đều tính theo lượng, đồ ăn dư thừa rất ít, cho dù đôi lúc có dư cũng đều bị Diệu Đại Phát và mấy anh em trong nhà xử lý hết.

Vì Tuyên Tĩnh Ngôn và Diệu Đại Phát rất ghét lãng phí.

Chỉ có những người từng chịu đói mới biết có đồ ăn là một chuyện hạnh phúc nhường nào.

Diệu Hữu Thiên mặc dù không kén chọn những cũng có rất nhiều món không ăn.

Chỉ là những món mà cô không ăn thì Cố Thừa Diệu hình như cũng không thích lắm, vì vậy cô không cần đặc biệt nói ra.

Cố Thừa Diệu nhìn Diệu Hữu Thiên: “Nếu em không được khỏe thì không cần đi làm đâu, dù sao thì anh trai em cũng về rồi.”

“Hôm nay anh ấy sẽ về đến Bắc Đô thì phải.” Diệu Hữu Thiên mím môi: Em định đợi đến sau khi chúng ta về Bắc Đô mới để anh ấy về đây. Tạm thời để anh ấy phụ trách công việc bên Bắc Đô là được.”

Im lặng. Là Cố Thừa Diệu đề xuất việc về Bắc Đô.

Nhưng hiện giờ anh lại không muốn về lắm.

Nếu về Bắc Đô, vậy thì.....

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Diệu Hữu Thiên thấy anh không trả lời nên lấy làm lạ.

“Không sao.” Cố Thừa Diệu lắc đầu: “Em có cần đi tiễn anh ấy không?”

“Không cần đâu nh?” Diêu Hữu Thiên cười cười: “Anh trai em thường chạy cả hai bên Bắc Đô và thành phố Y, cần gì em đưa. Nhưng Dư Tiệp bọn họ thì khác, đợi anh cả đến Bắc Đô thì tiện thể để ý một chút. Như vậy họ cũng có bạn đi chung.”

Ý kiến này rất hay, lần trước Khả Nghi còn nói nhờ cô làm mối giúp. Nhưng nếu anh cả nhìn trúng một người trong đám bạn thân của cô vậy thì cô rất nhanh sẽ có chị dâu đây.

Không để ý đến Cố Thừa Diệu nữa, lấy điện thoại gọi cho anh cả nói anh ấy phải đưa mấy người bạn thân của mình về Bắc Đô mới được.

Cúp điện thoại thì Cố Thừa Diệu đã đi mất rồi.

Diêu Hữu Thiên thấy hơi lạ nhưng nhìn đồng hồ thì có vẻ sắp muộn rồi.

Anh chàng này cũng đáng đời, ai bảo anh ấy tối qua không biết tiết chế một chút.

Trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng trên mặt thì ý ngọt ngào không hề vơi đi.

Diêu Hữu Thiên gọi một cuộc điện thoại xin nghỉ rồi về giường ngủ bù một giấc.

.....

Cố Thừa Diệu đến văn phòng xử lý công việc của hai ngày vừa rồi.

Anh là một người rất có nguyên tắc, lúc nào cần làm gì, với anh mà nói đều sắp xếp sẵn.

Đưa tập tài liệu đã được ký tên đầy đủ cho Tiểu Mã, ngay lúc định lấy một phần tài liệu khác để đọc thì thấy Tiểu mã cầm xấp tài liệu đứng im tại chỗ.

“Còn việc gì sao?”

“Cố tổng, vừa rồi có một di giúp việc họ Lý gọi đến, nói là cô Bạch không được tốt cho lắm...”

Những lời tiếp theo Tiểu Mã không cần nói thêm.

Đi theo ông chủ hơn hai năm, tính tình của ông chủ thế nào thì anh là người hiểu hơn ai hết.

Lúc trước vì một Bạch Yên Nhiên mà có thể ngoảnh mặt với nhà họ Cố đến mức thiếu biến thành bạo quân mà thôi.

Không dễ gì mà kết hôn, tưởng rằng ông chủ đã ổn định, ai ngờ cái cô Bạch Yên Nhiên ấy lại xuất hiện.

Tiếp xúc với Diêu Hữu Thiên vài lần, trong lòng Tiểu Mã thấy Diêu Hữu Thiên càng có khí chất của người làm bà chủ hơn.

Không cần nói gì khác, nói ngay vụ việc ở công trường lần trước được xử lý quá đẹp.

Còn cô Bạch kia, chắc chắn năng lực thấp hơn nhiều.

Có điều điểm mạnh là đôi mắt biết điều khiến đàn ông, gương mặt thon dài, mắt to long lanh như chực khóc ấy khiến người ta thương cảm.

Đừng nói Cố tổng, ngay cả anh nhìn thấy cũng xót thương.

Khụ, đi xa vấn đề quá rồi, phụ nữ của ông chủ nào để cho anh được nghĩ.

“Boss, buổi chiều anh còn một cuộc họp...” Nếu ông chủ định làm hôn quân thì anh cũng phải chịu trách nhiệm nhắc nhở đôi điều.

“Tôi sẽ về trước buổi chiều.”

Bỏ lại câu này, Cố Thừa Diệu với lấy chìa khóa định rời đi, lúc ngang qua mặt Tiểu Mã thì dừng lại: “Đừng rồi, giúp tôi tìm một căn hộ hai phòng ngủ. Không cần ở gần công ty, yên tĩnh là được, có đầy đủ nội thất, chiều nay có thể vào ở.”

Mắt Tiểu Mã lóe sáng, không phải chứ? Ông chủ đây định nuôi người tình sao?

Cố Thừa Diệu không thèm để ý đến anh ta, bàn giao công việc xong thì nhanh chóng rời đi.

.....

Trong bệnh viện, di Lý nhìn Cố Thừa Diệu: “Anh Cố, cô ấy không chịu ăn, nói là không muốn ăn. Lúc sáng bác sỹ đến khám có nói cơ thể của cô ấy quá yếu, nhưng nếu cô ấy cứ không chịu ăn thì làm thế nào?”

“Tôi biết rồi, di bận việc di đi, tôi đi xem cô ấy thể nào.”

Cố Thừa Diệu vừa nói vừa bước vào phòng bệnh, Bạch Yên Nhiên hai tay ôm gối ngồi trên giường, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, cũng không biết đã ngồi như vậy bao lâu rồi, giống như một bức tượng.

“Yên Nhiên?”

“Thừa Diệu, anh đến rồi à?” Bạch Yên Nhiên vừa nghe thấy tiếng Anh thì lập tức quay đầu lại nhấc chân định xuống giường.

Cố Thừa Diệu ngăn cô lại, đỡ cô ngồi xuống giường, tỏ vẻ quan tâm: “Sao vậy? Sao không ăn?”

Bạch Yên Nhiên cắn nhẹ môi, đôi mắt long lanh đọng hơi nước khiến người ta thương cảm: “Nuốt không trôi.”

“Yên Nhiên...”

“Thừa Diệu, anh đừng để ý đến em.” Bạch Yên Nhiên quay mặt đi, lộ rõ vẻ đau lòng: “Em, anh không nên quan tâm đến em nữa.”

“.....”

Tối hôm qua, rõ ràng anh nói sẽ đến thăm cô, nhưng cô đợi cả đêm mà anh không đến.

Không cần biết mẹ của người phụ nữ kia có bị bệnh hay không, nhưng cũng đủ nói lên một điều. Trong lòng Cố Thừa Diệu người phụ nữ ấy vẫn có chỗ đứng.

Điều này khiến cô phát điên.

“Anh đi đi, anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa.” Bạch Yên Nhiên không muốn nổi giận nhưng lại không nhịn được, không ngừng đẩy anh đi: “Em không muốn nhìn thấy anh nữa, anh đến chỗ người phụ nữ kia đi.”

“Yên Nhiên.” Cố Thừa Diệu nắm lấy tay cô không cho cô giằng ra: “Em bình tĩnh lại đi.”

“Em không thể bình tĩnh được.” Bạch Yên Nhiên cao giọng: “Anh từng nói anh sẽ chăm sóc em nhưng lại cưới người phụ nữ khác, ở bên cạnh cô ấy, nếu các anh muốn ở bên nhau thì sao anh còn...”

Lời cô cô chột ngưng bật vì cô nhìn thấy trên cổ của Cố Thừa Diệu dường như có một dấu hôn.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Cùng cô ấy ly hôn

Trên cổ của Cố Thừa Diệu có một dấu hôn thấp thoáng dưới lớp áo sơ mi.

Để chứng minh cho sự suy đoán của mình, cô đưa tay lật cổ áo sơ mi của anh ra.

Dấu hôn rõ nét đập vào mắt cô, ngày hôm qua nó còn chưa xuất hiện.

Tối qua anh cùng người phụ nữ ấy đã làm gì, không cần nói cũng biết.

Bạch Yên Nhiên không thể chịu nổi, dùng sức đẩy mạnh Cố Thừa Diệu ra: “Đi ra, anh đi ra. Em không muốn nhìn thấy anh nữa, Cố Thừa Diệu, anh thật nhẫn tâm, sao anh có thể đối xử với em như vậy, sao anh có thể làm như vậy?”

Cố Thừa Diệu không lên tiếng, để mặc cho Bạch Yên Nhiên đẩy, anh chỉ biết đứng im.

Quả thực anh luôn có cảm giác tội lỗi và tự trách.

Vì tối qua lúc nhìn thấy Diêu Hữu Thiên mặc bộ đồ ngủ gợi cảm ấy, anh hoàn toàn quên mất Bạch Yên Nhiên.

Trong đầu anh chỉ còn mỗi Diêu Hữu Thiên.

Sự kiêu diễm của cô, nụ cười của cô, vẻ đẹp của cô, toàn bộ thuộc về cô.

Thậm chí một chút ít về Bạch Yên Nhiên anh cũng không còn nhớ đến.

Vì vậy lúc đối diện với sự chỉ trích của Bạch Yên Nhiên, anh không thể nói lên một lời nào.

Cố Thừa Diệu nhiệt tình giống như ngày hôm qua, ngay đến bản thân anh mới thấy lần đầu tiên thì sao có thể nói rõ điều ấy với Bạch Yên Nhiên được chứ?

Trong lòng rất rối, rất rối.

Bạch Yên Nhiên lúc đầu còn đẩy Cố Thừa Diệu, đến cuối cùng lại thu tay về: “Đúng, là lỗi của em, anh đã kết hôn rồi. Anh không thể đến tìm em nữa. Anh đi đi. Anh đi đi...”

Nói xong cô không còn nhìn Cố Thừa Diệu nữa, gục xuống giường khóc nức nở như đứa trẻ.

Cố Thừa Diệu nhìn Bạch Yên Nhiên gục mặt khóc nức nở, vai run rẩy không ngừng.

Trong lòng anh cũng đau xót nhưng lại không tìm được lời để an ủi cô.

Có những chuyện sớm đã khác rồi.

“Bác sỹ nói em có thể xuất viện rồi, anh sẽ giúp em ổn định chỗ ở, di Dương cũng sẽ tiếp tục chăm sóc em.”

Người đang khóc trên giường đơ một vài giây nhưng cũng rất nhanh tiếng khóc lại vang lên.

Lúc này Cố Thừa Diệu lại thấy hơi bức bối: “Sau này di Dương sẽ chăm sóc sinh hoạt của em, em không cần lo...”

“Yên Nhiên, anh nói sẽ chăm sóc em thì anh chắc chắn sẽ làm. Em...”

“Cái em cần không phải là sự chăm sóc của anh.” Bạch Yên Nhiên ngồi thẳng dậy, trên mặt vẫn đọng hai hàng nước mắt: “Em thành ra như thế này là vì đâu? Anh đối xử với em như vậy, anh không thấy anh quá lạnh lùng, quá vô tình sao?”

“Yên Nhiên, không phải là anh đang lạnh nhạt với em mà anh chỉ muốn chăm sóc em thôi.”

“Vậy thì ly hôn với người phụ nữ kia đi.” Bạch Yên Nhiên không muốn như thế này, không hề muốn nhưng cô lại không cam tâm, thật sự không cam tâm: “Rõ ràng anh từng nói anh không yêu cô ấy, anh nói người anh yêu là em. Em muốn anh ly hôn với cô ấy.”

Ly hôn...

Ánh mắt Cố Thừa Diệu thâm trầm, cả gương mặt tối đen không nhìn ra anh đang suy nghĩ điều gì.

Hai bàn tay đang buông thõng bỗng nắm chặt lại.

Bạch Yên Nhiên giống như đã nghĩ ra lối thoát, cô nắm tay Cố Thừa Diệu, gương mặt vô cùng mong đợi: “Thừa Diệu, em xin anh hãy ly hôn với cô ấy, em, em không thể mất anh. Dù sao anh cũng không yêu cô ấy thì ly hôn với cô ấy đi.”

Không khí trong phòng rất ngột ngạt, hơi lạnh ngoài cửa sổ giống như đang ùa vào.

Lúc này toàn bộ đều mang hơi thở lạnh lẽo, còn thấp hơn cả nhiệt độ bên ngoài, nhưng lạnh nhất là khuôn mặt của Cố Thừa Diệu.

Đôi mắt vốn rất bình tĩnh đang dần dần tối đen lại.

Ly hôn với Diêu Hữu Thiên?

Không, ý nghĩ này trước giờ chưa từng xuất hiện. Thậm chí một chút ít thôi anh cũng chưa từng nghĩ đến.

Anh im lặng còn Bạch Yên Nhiên vẫn ôm hy vọng nhìn anh. Giống như đang đợi anh ra quyết định.

Mà thời gian anhim lặng càng dài thì niềm hy vọng trên gương mặt của Bạch Yên Nhiên càng ít. Tại thời điểm cô không thể chịu được sự im lặng này nữa định lên tiếng thì điện thoại của Cố Thừa Diệu vang lên.

Người gọi đến là Tiểu Mã, không hổ là người trợ lý có hiệu suất công việc cao nhất.

Trong thời gian ngắn như vậy đã tìm được nhà, nội thất đầy đủ, nằm trong khu chung cư cách bệnh viện không xa.

Nhà có người quét dọn định kỳ, chỉ cần dọn đồ vào ở được ngay.

Cố Thừa Diệu chưa bao giờ cảm thấy biết ơn cuộc gọi của Tiểu Mã như lúc này, sau khi cúp điện thoại anh nhìn Bạch Yên Nhiên: “Tiểu Mã tìm được một căn nhà, bây giờ anh sẽ đi làm thủ tục xuất viện cho em, lát nữa có thể về rồi.”

Nói xong Cố Thừa Diệu lấy một hơi thật sâu, quay người rời đi làm thủ tục xuất viện cho Bạch Yên Nhiên.

.....

Căn hộ đó cách công ty của Cố Thừa Diệu hơi xa nhưng lại rất gần bệnh viện này. Lái xe chưa đến 5 phút là tới.

Bạch Yên Nhiên nằm viện hầu ngày cũng không có nhiều đồ phải thu dọn.

Cố Thừa Diệu để đi Dương đưa Bạch Yên Nhiên đi mua vài bộ đồ và một ít đồ dùng các nhân, sau đó để đi Dương ở lại chung trong căn hộ tiện cho việc chăm sóc Bạch Yên Nhiên.

Sắp xếp xong xuôi mọi việc cũng đã chiều tối, là thời điểm tan sở.

Đi Dương nấu đồ trong nhà bếp, Cố Thừa Diệu định rời đi nhưng Bạch Yên Nhiên lại vòng tay ôm lấy eo anh.

“Thừa Diệu, đừng đi, đừng rời bỏ em.”

“.....” Cố Thừa Diệu đứng yên, Bạch Yên Nhiên lắc đầu không ngừng: “Thừa Diệu, đừng đi. Coi như em xin anh đấy, em yêu anh, anh cũng yêu em, em không nghĩ được vì lý do gì mà chúng ta phải chia tay.”

“Yên Nhiên, đừng như vậy.”

“Em chỉ cần như thế này thôi.” Bạch Yên Nhiên ôm chặt, không chịu buông tay: “Nói rõ với cô ấy được không? Ly hôn với cô ấy được không?”

Cố Thừa Diệu lúc này ghét nhất là nghe thấy hai chữ đó.

Chỉ cần nghĩ đến việc sẽ ly hôn với Diêu Hữu Thiên, anh không thể chấp nhận được.

Lý trí nói cho anh biết, Bạch Yên Nhiên mới là người con gái anh yêu. Bây giờ Bạch Yên Nhiên đã quay về, anh nên ly hôn dứt khoát với Diêu Hữu Thiên.

Nhưng về mặt tình cảm lại không thể chấp nhận.

Thậm chí anh còn không muốn nghĩ vì lý do vì sao, chỉ là muốn đi theo chính con tim mình.

Anh không đồng ý, không đồng ý ly hôn với Diêu Hữu Thiên.

“Thừa Diệu....”

Bạch Yên Nhiên còn định nói thêm nhưng điện thoại của Cố Thừa Diệu vang lên, anh tiện tay đẩy Bạch Yên Nhiên ra, cầm lấy điện thoại, bên trên có một tin nhắn từ Diêu Hữu Thiên gửi đến.

“Anh Cố, tối nay chắc anh sẽ không phạm quy lần thứ ba đâu nhỉ?”

Giọng điệu tinh nghịch ấy khiến Cố Thừa Diệu có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Diêu Hữu Thiên khi nói câu này. Anh vô thức mà vui vẻ hơn.

Thu hồi ánh mắt, cất điện thoại đi, anh nhìn qua Bạch Yên Nhiên: “Yên Nhiên, anh có chút việc, lần sau sẽ đến thăm em.”

Cánh tay của Bạch Yên Nhiên đang ôm tay anh bị anh đẩy ra, sắc mặt của cô tối đen trong chớp mắt.

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng Cố Thừa Diệu rời đi, cô nghiêng chặt răng: “Nếu anh không ly hôn với cô ấy thì không cần đến thăm em nữa.”

Im lặng, đối với việc cô làm khó anh, Cố Thừa Diệu không biết phải nói gì.

Ly hôn với Diêu Hữu Thiên?

Không, không được, tuyệt đối không được.

Ý nghĩ ấy xoay vòng rất nhiều lần, cuối cùng đối mặt với sự thất vọng trong ánh mắt của Bạch Yên Nhiên, anh lấy hơi thật sâu: “Yên Nhiên, chỉ e rằng tạm thời không thể. Sức khỏe của bà nội anh không tốt, cái này em cũng biết. Mà bà nội anh rất thích cô ấy, nếu anh và cô ấy ly hôn, bà anh sẽ không chịu nổi đâu.”

Hôm nay là lần đầu tiên anh tỏ rõ thái độ của mình.

Nói xong lại đột nhiên có cảm giác thờ phàm nhẹ nhõm. Đúng vậy, anh không thể ly hôn với Diêu Hữu Thiên là vì bà nội, không sai là vì bà nội.

Anh tưởng rằng mình đã nói rõ vấn đề nhưng ý nghĩ trong câu nói lại làm ánh mắt Bạch Yên Nhiên lóe sáng: “Ý của anh là, anh không hề yêu cô ấy.

Sớm muộn gì anh cũng ly hôn với cô ấy phải không? Như vậy đúng không?”

Không phải.

Anh không muốn ly hôn với Diêu Hữu Thiên, không hề muốn chút nào. Không cần biết là vì bà nội hay là vì điều gì khác.

Chỉ là khi đối mặt với sự mong đợi trong ánh mắt của Bạch Yên Nhiên, anh lại gật đầu: “Đúng, anh không yêu cô ấy, sớm muộn gì anh và cô ấy cũng sẽ ly hôn, nhưng không phải là bây giờ.”

“Thưa Diêu...” Bạch Yên Nhiên trút được gánh nặng, đưa tay ôm lấy eo Cố Thừa Diêu lần nữa: “Không sao, em không sao nữa rồi, chỉ cần anh vẫn còn yêu em, chỉ cần trong lòng anh có em thì em có thể đợi, bao lâu em cũng đợi, em chấp nhận đợi anh, đợi đến khi anh và cô ấy ly hôn.”

Cô sẽ đợi anh.

Cố Thừa Diêu nhìn rõ sự nhiệt tình trong ánh mắt cô nhưng anh chỉ im lặng, những câu tiếp theo đều nuốt xuống.

Ly hôn với Diêu Hữu Thiên?

Đó chỉ là ý nghĩ lúc ban đầu, bây giờ vô duyên vô cớ khiến anh không thể chấp nhận.

.....

Diêu Hữu Thiên ngủ một giấc đến trưa, ngủ đủ giấc nên khi mở mắt ra cô thấy mình có tinh thần hơn rất nhiều.

Mặc dù người cần còn thấy ê ẩm nhưng vẫn có thể dậy được.

Ăn xong bữa trưa mới nhớ ra đám người Từ Từ Nhiễm bay chuyến chiều nay về Bắc Đô.

Diêu Hữu Thiên thu dọn sơ rồi gọi một chiếc xe ra sân bay.

Từ Từ Nhiễm, Doanh Diễm Kiều, Lý Khả Nghi, còn có Mạc Dư Tiếp tay kéo va li hành lý đã làm xong thủ tục.

Nhìn thấy Diêu Hữu Thiên, Lý Khả Nghi vô cùng ngạc nhiên: “Sao cậu lại đến đây?”

“Sao nào? Các cậu có thể đến bất ngờ còn mình không thể đến tiền các cậu à?”

“Không phải.” Lý Khả Nghi nhìn khắp người Diêu Hữu Thiên, mát đầu về trên chọc: “Cậu không mặc món quà mà hôm qua tớ tặng cậu à?”

“Quà gì?” Doanh Diễm Kiều nổi máu tò mò lên tiếng.

Lý Khả Nghi không nói lời nào, đưa tay đột kích cổ Diêu Hữu Thiên, kéo chiếc khăn quàng của cô xuống.

Quả nhiên thấy rõ vết hôn lộ ra: “Xem ra Cố Thừa Diêu không đủ dũng mãnh rồi, nếu không sao cậu còn rời giường được?”

“Lý Khả Nghi.” Diêu Hữu Thiên mặt đỏ bừng, tối qua Cố Thừa Diêu chắc chắn là vô cùng dung mãnh. Nếu còn dung mãnh hơn nữa thì chắc hôm nay cô không rời giường được rồi.

“Chẹp chẹp, ân ái thế cơ chứ.” Mạc Dư Tiếp ôm trán than thở: “Chị họ, chị phải nhớ kỹ, càng ân ái, càng chết nhanh.”

“Em biến đi.” Diêu Hữu Thiên kéo khăn quàng cổ lại, che đi vết tích trên cổ: “Nghĩ là các cậu cũng có bạn đi chung không cần tớ phải tiễn.”

“Đừng thế mà.”

Doanh Diễm Kiều kéo tay của Diêu Hữu Thiên: “Đến đây đến đây, đừng vội bỏ đi, tiết lộ một ít xem nào, Cố thiếu gia tối qua làm mấy lần, mỗi lần bao lâu?”

Diêu Hữu Thiên lườm cô một cái, mặt chỉ còn thiếu mỗi nước cháy khét luhn: “Buông ra, các cậu phải lên máy bay rồi đấy.”

“Mau trả lời đi, nếu không bọn tớ sẽ không ngồi chuyến ngày hôm nay nữa, chạy đến nhà cậu hỏi anh Cố bây giờ.”

“Nói mau nói mau.”

“Đúng vậy, tối qua làm mấy lần? Mỗi lần bao lâu, mau khai ra.”

.....

Lời tác giả: Mọi người đoán thử xem ai sẽ đến giải vây cho Diêu Hữu Thiên đây.

Hết chương 151.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Anh có thân phận gì

“Nói mau, tối qua làm mấy lần? Mỗi lần bao lâu.” Doanh Diễm Kiều nhất quyết phải hỏi cho rõ mới thôi.

“Đúng vậy, khai ra mau.” Lý Khả Nghi cũng hòa theo, ngay cả Từ Tư Nhiễm cũng tươi tắn hẳn lên: “Thiên Thiên, cậu khai thật đi.”

Mấy người con gái mỗi người một câu giam Diêu Hữu Thiên vào giữa không để cô đi.

“Nói đi nói lại các cậu còn chưa kết hôn đấy, hỏi những câu như thế này không thấy mất mặt à?”

“Có gì mà mất mặt?” Doanh Diễm Kiều thần nhiên mở lời: “Chính vì bọn tớ chưa kết hôn mới phải hỏi cho rõ để lần sau lấy làm tham khảo chứ. Nếu không sau này vợ phải một người đàn ông không đem lại hạnh phúc cho bọn tớ thì làm thế nào?”

“Chính xác.” Lý Khả Nghi mạnh mẽ gật đầu: “Khai ram au, đừng lãng phí thời gian của chị đây nữa.”

“Chị họ chị mau nói đi, nếu không bọn em không bỏ qua cho chị đâu.”

Diêu Hữu Thiên gần như thiếu điều quỳ lạy mấy nguwoif chị em tốt, đúng lúc xấu hổ đến tột độ.

“Thiên Thiên...”

Một giọng nói vang lên, thành công giúp cô giải vây.

Quay đầu lại thì thấy Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Gia.

Bên cạnh hai người còn có vali hành lý cá nhân, có vẻ như đang chuẩn bị vào làm thủ tục bay.

“Anh cả, anh hai?”

“Thiên Thiên, sao em lại ở đây?” Diêu Hữu Gia đưa tay kéo em gái ra khỏi vòng vây của đám bạn, lại nhìn về phía đám người Từ Tư Nhiễm: “Chep chep, đây gọi là gì nhỉ? Trọng bạn khinh anh à? Anh và anh cả em phải đi cũng không thấy em đến tiễn.”

“Làm ơn đi anh.” Diêu Hữu Thiên gạt tay anh hai ra: “Anh với anh cả ngồi máy bay thường như cơm bữa, cần gì em đến tiễn.”

“Không có tâm gì hết.” Diêu Hữu Gia ôm ngực vờ như rất đau lòng, lại nhìn Diêu Hữu Quốc: “Anh cả em tôn thương rồi, quá sức tôn thương.”

Diêu Hữu Thiên không thèm để ý đến đứa em trai của mình đang giả ngốc, rõ ràng đã già đầu rồi mà còn thích bồn cọt hơn cả đứa em trai thứ tư ở nhà. Thật là một đứa em trai “ngốc”.

Ánh mắt hướng về phía mấy người bạn của Diêu Hữu Thiên: “Các em cũng về Bắc Đô à?”

“Vâng, chuyến bay MM520.” Mạc Dư Tiếp cười hết sức ngọt ngào: “Anh họ cũng bay chuyến này sao?”

“Uhm” Thái độ Diêu Hữu Quốc bình thản, không quá nhiệt tình cũng không quá xa cách: “Dù sao cũng cùng một chuyến, vậy thì đi thôi.”

Quay đầu nhìn Diêu Hữu Thiên, đưa tay kéo chiếc khăn quàng cổ của cô chặt hơn: “Bên ngoài hơi lạnh, mau về sớm đi. Tự mình không thích lái xe thì tìm một người tài xế tiện hơn nhiều.”

Anh nói từ lâu là sẽ mua một chiếc xe kèm theo tài xế cho Diêu Hữu Thiên nhưng cô không thích, nói là cảm thấy kỳ kỳ.

“Vâng.” Diêu Hữu Thiên trước giờ vẫn luôn nghe lời của anh cả: “Anh cả cũng bảo trọng, Bắc Đô còn lạnh hơn ở đây rất nhiều.”

“Uhm.”

“Sao không thấy em quan tâm đến anh hai của em một chút vậy?” Diêu Hữu Gia phản đối: “Em gái em nhất bên trọng nhất bên khinh quá đấy.”

Diêu Hữu Thiên rất muốn tron nắt với anh, cuối cùng cô cũng làm như vậy: “Anh hai tốt của em, anh nhớ bảo trọng nhé, nếu không em sẽ lo lắng lắm đấy. Như thế này đã được chưa?”

“Hữ, coi là tạm được.” Diêu Hữu Gia bày ra vẻ rất miễn cưỡng, kéo vali hành lý nhìn về phía Mạc Dư Tiệp: “Có cần anh kéo hành lý giúp em không?”

“Được đấy được đấy.” Mạc Dư Tiệp kéo thẳng vali hành lý đặt vào tay Diêu Hữu Gia.

“Trời, anh chỉ thuận miệng nói một cái mà em để anh kéo thật à?” Diêu Hữu Gia trên miệng bất mãn nhưng cũng chấp nhận số phận kéo vali hành lý, mỗi tay một cái bước vào sảnh đợi.

“Anh họ tuổi trẻ tài cao mà.” Mạc Dư Tiệp khoác lấy tay anh: “Cùng lắm về Bắc Đô em đãi anh ăn một bữa.”

“Vậy còn được.” Diêu Hữu Gia cũng nuông chiều cô em họ này lắm, ít ra nguyên nhà đi hai cũng chỉ có mỗi cô em họ này là bình thường, đột nhiên nổi hết da gà, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.

Hai người bước vào sảnh đợi trước, còn Diêu Hữu Quốc thấy Diêu Hữu Gia kéo hành lý giùm cho Mạc Dư Tiệp quay đầu nhìn mấy người con gái rồi đưa tay kéo chiếc vali to nhất trong đám.

Từ Từ Nhiễm ngây ngơ, nhìn Diêu Hữu Quốc kéo chiếc vali của mình, định ngăn cản nhưng lại thôi.

Cúi đầu hơi xấu hổ mà đi theo phía sau anh. gương mặt cúi gằm xuống đất khẽ nở nụ cười.

Có thể ngồi cùng chuyến bay với anh thì có được coi là có duyên không nhỉ?

.....

Diêu Hữu Thiên tiễn bạn thân và anh mình đi rồi trong lòng hơi chua xót.

Rất nhớ quãng thời gian chơi cùng mấy người Từ Từ Nhiễm. Bây giờ chỉ có thể đợi cô về Bắc Đô mới làm được.

Lần trước Cố Thừa Diệu có nói đợi công trình hoàn thiện sẽ về, mà công trình khu nghỉ dưỡng cũng đang bước vào giai đoạn cuối rồi.

Đợi xong việc ở đây, đến lúc có thể bàn giao thì cô sẽ cùng Cố Thừa Diệu về Bắc Đô....

Ngay lúc định ra khỏi sân bay không ngờ gặp phải một người quen.

Mặc áo choàng dài, đội mũ, chiếc khẩu trang che kín hơn nửa khuôn mặt.

Không muốn để người khác nhìn thấy mặt mình thì ngoài Triệu Bách Xuyên còn ai vào đây nữa?

Hơi buồn cười mà tiến về phía trước, vỗ vai anh từ phía sau: “Anh đây định đi trốn nợ à?”

Triệu Bách Xuyên tưởng mình bị fan hâm mộ nhận ra, không ngờ nhìn ra là Diêu Hữu Thiên, bật cười, kéo khẩu trang xuống: “Sao cô lại ở đây? Cô định đi đâu à?”

“Tôi đến tiễn người nhà.” Ánh mắt quét đến bên cạnh Triệu Bách Xuyên không thấy hành lý đâu: “Anh cũng đến tiễn ai à?”

“Không phải.” Triệu Bách Xuyên lắc đầu: “Trợ lý của tôi mang hành lý đi ký gửi rồi, ngày mai có buổi ra mắt ở thành phố S.”

“Lẽ ra mắt? Có phải bộ phim 99 độ yêu không?” Cô còn nhớ hình như đây là tên bộ phim mới của Triệu Bách Xuyên.

“Không phải.” Triệu Bách Xuyên lắc đầu: “99 độ yêu vẫn chưa quay xong.”

Diêu Hữu Thiên gật đầu, với những việc thuộc giới show biz, và quay phim như thế nào cô không hiểu cho lắm: “Vậy được rồi, phim còn chưa quay xong vậy anh sẽ còn quay lại chứ?”

“Vẫn còn vài cảnh quay nữa, tôi đi tham dự lễ ra mắt xong sẽ quay lại.” Lúc Triệu Bách Xuyên nói câu này, đột nhiên cảm thấy hơi giống việc người chồng đang báo cáo lịch trình của mình cho vợ. Khóe miệng cong lên, đột nhiên thấy hơi buồn cười.

“Hiểu rồi.” Diêu Hữu Thiên mỉm cười đưa tay ra: “vậy thì chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

Lời nói của cô rất bình thường, từng lời đều tỏ ý thân thiết như một người bạn.

Trong lòng Triệu Bách Xuyên hơi chua xót nhưng vẫn nở nụ cười, đưa tay bắt tay: “Cảm ơn.”

Anh phải lên máy bay rồi, muốn nói với Diêu Hữu Thiên thêm mấy câu nhưng cũng không biết phải nói gì.

Nhớ đến tin tức mà anh nghe được, bước chân vốn định lên máy bay đột ngột dừng lại.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Diêu Hữu Thiên, dường như còn vài phần đắn đo: “À này, cô....”

Lời của anh áp a áp ứng khiến Điều Hữu Thiên hơi khó hiểu, không nhận được nhượng mảy: “Làm sao vậy?”

“Cái tên Chiến Li ấy, không phải người tốt, cô tránh xa hắn ra nhé.”

Thái độ của nhà họ Điều hôm trước khiến Triệu Bách Xuyên hơi khó hiểu, vì vậy có ngầm nhờ người quen điều tra một chút mới phát hiện Chiến Li không hề đơn giản như những gì mà anh thấy.

Chiến Li?

Điều Hữu Thiên nhớ đến gương mặt bất kham của Chiến Li cùng với những từ ngữ sâu xa trong từng lời nói.

Đột nhiên không hề có cảm giác tốt nào: “Tôi không thân với anh ta.”

Điều Hữu Thiên nói như vậy Triệu Bách Xuyên cũng yên tâm phần nào. Lại thấy hình như mình hơi quá giới hạn, những lời này anh không nên nói: “Tôi, tôi không có ý gì hết, chỉ là quan tâm cô thôi.”

Câu này cũng không đúng, Điều Hữu Thiên là người đã có gia đình.

Bộ dạng áy náy của anh khiến Điều Hữu Thiên bật cười: “Tôi biết rồi, anh đi đi.”

“Uhm.” Triệu Bách Xuyên không nói gì thêm mà rời đi.

Điều Hữu Thiên tự mình ra khỏi sân bay, tránh xa Chiến Li một chút?

Cô thấy hơi buồn cười. Chiến Li là ai? Còn cô là ai?

Cô không hề muốn có bất kỳ mối liên quan nào đến Chiến Li.

Đó là một loại cảm giác rất kỳ lạ, khi cô gặp bất kỳ người đàn ông nào khác cũng chưa từng có cảm giác như vậy.

Chỉ khi gặp Chiến Li, trong đầu giống như có một giọng nói, khuyên cô tránh xa anh ta một chút.

Từ trước đến giờ cô vẫn luôn tin vào trực giác của mình, cộng thêm cô đã kết hôn rồi. Chiến Li nhiều nhất cũng chỉ được coi là bạn làm ăn mà thôi.

Trong bụng mới vừa nghĩ như vậy thì ngay lúc xe taxi dừng lại dưới lầu chung cư thì cô thấy có một chiếc xe Cayenne cũng đang dừng ở đó, còn Chiến Li thì vừa bước từ trên xe xuống.

Cô ngậy người.

Không hề nghĩ nhiều mà lướt ngang Chiến Li đi lên lầu.

Chiến Li nhanh hơn một bước chặn ngay trước mặt cô: “Sao hôm nay không đi làm?”

Món quà sinh nhật mà anh đã chuẩn bị hôm qua cuối cùng cũng không tặng cho cô. Nhưng trong lòng lại rất muốn được nhìn thấy cô.

Đấu tranh cả ngày, cuối cùng anh cũng không vượt qua được nỗi khát vọng muốn gặp cô.

Anh tự nói với chính mình, chỉ đến công ty nhìn cô một lúc, một lúc thôi. Ai ngờ anh đấu tranh tư tưởng cả buổi, nói với chính mình nếu gặp Điều Hữu Thiên sẽ nói gì.

Nhưng khi đến công ty cô thì cô lại không đi làm...

Anh gần như là ngay lập tức lao đến nơi ở của cô. Đang định gọi người tra thử Điều Hữu Thiên ở tầng mấy thì cô đã về.

“em có sao không? Tại sao không đi làm?”

Điều Hữu Thiên dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật mà nhìn Chiến Li.

Cô vừa nghe được cái tên này từ miệng của Triệu Bách Xuyên, sau đó định tránh xa người này ra.

Thì anh ta lại bất ngờ xuất hiện ở đây.

Nheo mắt, thái độ của Điều Hữu Thiên hiện lên sự cảnh giác: “Sao anh biết tôi sống ở đây?”

Địa chỉ của cô không phải là bí mật.

Chỉ cần có lòng sẽ hỏi được, nhưng Chiến Li có lòng đến mức này lại khiến cô hơi bất mãn.

Cô có cảm giác đời sống riêng của mình bị người khác dòm ngó. Sắc mặt thâm trầm lại.

Nhưng Chiến Li giống như không cảm nhận được, hoặc trong lòng anh ta sự lo lắng cho Diêu Hữu Thiên đã áp đảo tất cả.

Đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Diêu Hữu Thiên.

Ánh mắt lướt qua người cô, xác định cô không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tại sao không đi làm?”

Tính tình của cô anh hiểu rất rõ, công việc chắc chắn được đặt lên hàng đầu.

Có thể khiến cô bỏ việc thì một là cô bị bệnh hai là có việc còn quan trọng hơn cả công việc.

“Anh Chiến.” Diêu Hữu Thiên dùng sức rút tay về, cả người lùi về sau vài bước. Sự cảnh giác trong ánh mắt ngày càng nhiều: “Tôi có đi làm hay không, có chuyện gì hay không đều không liên quan đến anh thì phải? Anh là gì của tôi? Lấy thân phận gì để hỏi vấn đề này?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Không thân quen

Câu nói của Diêu Hữu Thiên rất lạnh lùng, đôi mắt thanh tú không hề ôn hòa.

Ánh mắt sắc lạnh còn kèm theo sự xa cách, sự lạnh lùng tuy không nhiều nhưng đủ khiến Chiến Li tổn thương.

Người con gái đã từng dựa vào lòng anh nói sẽ ở bên anh cả đời.

Lúc này đang dùng thái độ như với một người xa lạ mà đối mặt với anh.

Hôm nay thành phố Y không có nắng. Thời tiết âm u lạnh lẽo, thật ra cũng không lạnh lắm.

Nhưng con gió thổi qua, Chiến Li lại cảm thấy như hơi lạnh đến thấu xương.

Anh có cảm giác con gió kia lạnh đến mức đông cứng cả từng kẽ xương.

Đây là lần đầu tiên anh mới biết thì ra thành phố Y lại có thể lạnh đến vậy. Còn cô lại có thể tàn nhẫn với anh đến vậy.

Tất cả tia sáng trong ánh mắt đều tắt lịm: “Thiên Thiên...”

“Vui lòng gọi tôi là bà Cố.” Diêu Hữu Thiên không cho anh bất kỳ cơ hội nào: “Anh Chiến, chúng ta không quá quen biết.”

Đúng vậy, họ thật sự không hề thân quen.

Tim Chiến Li nhói đau.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là sống và chết mà là anh đứng ngay trước mặt em nhưng em lại không hề biết rằng anh yêu em.

Anh từng đọc được câu nói này trong sách, lúc đó chỉ thấy nó quá mức ngôn tình.

Nhưng lúc này mới biết, thì ra đó là một loại cảm giác không ngôn từ nào có thể miêu tả.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là sống và chết, cũng không phải là anh đứng ngay trước mặt em nhưng em lại không hề biết rằng anh yêu em.

Mà là em vẫn còn trong tâm trí anh, trong trái tim anh nhưng em thì đã quên mất anh.

Kề vai nương tựa chốn hồng trần, cũng không bằng quên nhau chốn giang hồ.

Những lời này với Chiến Li mà nói đều là những điều tàn nhẫn nhất thế gian.

Vì người con gái mà anh yêu đã quên mất anh.

Anh không còn tồn tại trong ký ức của cô, không còn tồn tại trong cuộc sống của cô nữa.

Cuộc sống của cô đã có sự lựa chọn khác.....

Tìm đau đến tận cùng, trong lòng Chiến Li không cam tâm, nhưng trên mặt lúc này tràn đầy đau thương.

Anh còn chần chừ gì nữa?

Người con gái ấy, không cần biết anh nói gì, làm gì đều không còn là của anh nữa.

Những điều anh quan tâm, anh để ý, anh sợ hãi, lo lắng đều đã biến thành sự thật.

Những cảm giác bức tức, điên cuồng trong lòng không cách nào dồn nén.

Không nghĩ nhiều mà đưa tay ra nắm lấy vai của Diêu Hữu Thiên, cúi đầu, không hề e dè mà hôn lên môi cô.

Diêu Hữu Thiên sợ đến mức quên cả tránh né.

Cho đến khi bờ môi còn vương hơi lạnh kia chạm đến môi cô thì cô mới sực tỉnh.

Dùng sức đẩy Chiến Li ra.

Nhưng anh là đàn ông, người phụ nữ như cô sao có thể địch nổi sức anh?

Nụ hôn thô bạo, cố chấp và mạnh mẽ. Môi cô bị dày vò đến nhói đau.

Sống chết cắn chặt răng không để Chiến Li tiếp tục, ngay lúc anh định làm động tác tiếp theo, thì cô nhấc chân đạp mạnh lên chân anh.

Cô mang giày cao gót, lại đạp rất mạnh, rất dứt khoát.

Chiến Li bị cô giẫm lên chân nhưng vẫn không chịu buông tay, ngang ngược cố chấp dùng cách này để níu kéo một chút ký ức trong lòng Diêu Hữu Thiên.

Dù chỉ một chút thôi cũng được.

Sao Diêu Hữu Thiên có thể để cho anh ta vừa lòng?

Chân không được thì dùng tay, đưa tay tát mạnh một cái lên mặt Chiến Li.

“Chát” một tiếng, Chiến Li lãnh trọn cái tát mạnh mẽ.

Cái tát ấy khiến anh tỉnh lại. Lùi về sau vài bước, thông tay xuống, buông Diêu Hữu Thiên ra.

Rõ ràng đang là mùa đông, nhưng mặt Diêu Hữu Thiên vì giận mà đỏ bừng bừng.

Gió tạt trên mặt cô nhưng cô không hề thấy lạnh, cơn tức trong lòng dâng lên, cô gần như kích động đến mức muốn bóp chết cái tên Chiến Li trước mặt mình.

“Đề tiện.”

Cô là người đã có gia đình, hành động này của anh là đang coi cô như gái làng chơi sao?

Trong lòng tức giận tột độ.

Giơ tay lên định tát thêm cho Chiến Li một cái nữa, nhưng anh lại chỉ nhìn chăm chăm vào cô, dùng ánh mắt đau thương vô vàn nhìn cô.

Đôi mắt dài không còn sự bất kham của ngày thường, cũng không còn sự ngạo mạn tùy hứng.

Bên trong tràn đầy đau thương.

Ánh mắt nhìn cô tràn đầy tâm trạng phức tạp, ngoài đau thương còn có sự chua xót, đắng lòng.

Cô hiểu được ánh mắt anh, đột nhiên không muốn ra tay.

Bàn tay trắng mịn gần kề mặt anh, giờ lên rồi lại nhẹ nhàng buông xuống.

Cô tự nói với mình rằng cô không muốn làm đau bàn tay mình.

Cũng không thèm để ý đến anh, quay người rời đi.

Cánh tay bị Chiến Li giữ chặt, trong lòng cô lại nổi giận: “ Cái tên họ Chiến này, anh buông tôi ra.”

“ Thiên Thiên. . .” Giọng nói của Chiến Li, xót xa nhẫn nhịn, giống như ngọn gió bắc của mùa đông, mang theo hơi lạnh cắt da cắt thịt: “ Xin lỗi.”

Anh không cố ý, cũng không phải khinh thường cô, không muốn cô buồn, không muốn cô cảm thấy anh giống như một kẻ dè tiện.

Nhưng có những việc luôn bị mắt kiểm soát.

Ánh mắt của Diêu Hữu Thiên lướt qua mặt anh, đặt lên nơi tay anh đang giữ lấy tay cô.

Rút nhẹ cánh tay, lần này đã rút tay ra thành công.

“ Không cần.”

Làm sai rồi xin lỗi, chẳng có ý nghĩa gì hết.

“ Thiên Thiên. . .”

Diêu Hữu Thiên đứng thẳng người, hơi nghiêng mặt, cặp mắt thanh tú trong như nước không thấy được đáy: “ Anh Chiến, đây là lần cuối cùng, tôi hy vọng anh gọi tôi là bà Cố.”

“ Em. . .” Cổ họng đắng ngắt, Chiến Li gần như không kiềm chế được cơn giận trong lòng: “ Em yêu anh ta đến vậy sao?”

“ Đúng, tôi yêu anh ấy, rất yêu.” Khi Diêu Hữu Thiên yêu ai thì chính là toàn tâm toàn ý.

Chiến Li biết nên trong lòng càng ganh ghét Cố Thừa Diệu: “ Có thể người đàn ông đó không đáng để em yêu thì sao? Có thể anh ta là một tên rác rưởi thì sao? Có thể anh ta. . .”

“ Anh Chiến.” Sắc mặt Diêu Hữu Thiên nghiêm túc còn kèm theo sự không vui: “ Nếu anh còn phỉ báng chồng tôi, tôi không ngại tặng anh một cái tát nữa đấy.”

Cô không cho phép bất cứ ai nói xấu Cố Thừa Diệu.

Dáng vẻ ấy, gương mặt ấy lọt vào trong mắt Chiến Li, tim càng đau hơn.

Nhiều năm trước, cô cũng từng bảo vệ anh như thế: “ Anh là tốt nhất, tốt nhất trên thế giới. Không còn ai tốt hơn anh nữa.”

Người mà cô khen tốt nhất ấy giờ này đã biến thành một người khác. . .

Chân lão đạo, anh gần như đứng không vững.

Lùi về sau vài bước, lại lùi tiếp rồi lên xe.

Tránh xa nơi khiến anh đau lòng này.

Diêu Hữu Thiên đứng yên nhìn chiếc Cayanne rời đi, bóng dáng cô đơn của Chiến Li lại khiến tim cô khó chịu lần nữa.

Quay người không muốn để mình rơi vào cảm giác xấu ấy.

Cô lấy điện thoại định gọi cho Cố Thừa Diệu nhưng ngay khi bấm số lại thôi.

Nghĩ một lúc, cô quyết định nhắn tin cho anh: “ Anh Cố, tối nay chắc anh sẽ không phạm quy lần thứ ba đâu nhỉ?”

Gửi tin đi nghĩ biểu cảm của Cố Thừa Diệu khi nhận được tin này, cô thấy vui lên nhiều.

Cái tên kia tối qua hành hạ mình cả đêm, hôm nay có thể tính sổ với anh rồi, thế nào đi nữa cũng không để anh được giống tôi qua.

Diêu Hữu Thiên chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên không để ý.

Vừa rồi lúc Chiến Li hôn cô đã bị người ta chụp lại.

Góc độ vừa vặn là lúc Chiến Li ôm Diêu Hữu Thiên cường hôn.

.....

Khi Cố Thừa Diệu về đến nhà thì đi Tò đã nấu xong bữa tối.

Diêu Hữu Thiên ở trong bếp làm phụ, đang bê đồ ăn lên bàn, ngẩng đầu thấy Cố Thừa Diệu vừa vào nhà thì mỉm cười với anh.

“Anh về rồi à, đi rửa tay xong là có thể ăn cơm luôn rồi.”

Cố Thừa Diệu đứng im, trong phòng phảng phất mùi thơm của các món ăn, người phụ nữ kia là vợ anh đang đứng cạnh mâm cơm, mắt đầy ý cười.

Khuôn mặt thanh tú, mặc dù không được coi là quốc sắc thiên hương nhưng trong mắt anh lại là một vẻ đẹp độc nhất thế gian.

Tâm trạng vốn đang bức tức đột nhiên vui vẻ lên nhiều, khi anh cởi áo khoác ra vút lên sofa thì Diêu Hữu Thiên bước đến.

Treo áo của anh ngăn ngắn, rồi khoác lấy tay anh: “đều là những món anh thích ăn, hôm nay đi Tò đặc biệt ra tay đấy nhé.”

“Phải không?”

Cố Thừa Diệu vào toilet rửa tay rồi mới ngồi xuống bàn ăn.

Bốn món một canh đều là những món anh thích.

Diêu Hữu Thiên chỉ vào một đĩa trên bàn: “Món này em có phụ làm đấy.”

“Em làm?” Tay nghề của cô rất tốt điều này thì anh biết. Có điều làm món gà hầm bia? Cô cũng biết sao?

Diêu Hữu Thiên lắc đầu: “Em chỉ phụ thôi.”

Lúc cô nói mặt rất nghiêm túc nhưng đột nhiên lại nói đùa: “Em có phụ đồ bia.”

Cố Thừa Diệu ngây người, Diêu Hữu Thiên bật cười, nghiêng mặt lấy tay chống cằm: “Không được à? Phụ đồ bia cũng là phụ mà.”

“.....”

Không đợi Cố Thừa Diệu mở lời thì đi Tò đã bước ra bê món cuối cùng đặt lên bàn: “Đúng vậy, cô ấy có làm phụ mà.”

Tình cảm của hai cô cậu tốt thật.

Bà tuấn người giúp việc của nhiều nhà rồi nhưng đây là lần đầu tiên thấy vậy.

Đi Tò mỉm cười coi bỏ tạp dề: “Tôi về trước đây, hai người ăn xong thì dọn bát vào bồn là được, ngày mai tôi sẽ đến rửa.”

“Được, cảm ơn dì, dì vất vả rồi.”

Diêu Hữu Thiên rất thích đi Tò, tay nghề giỏi lại thân thiện tinh tế.

Sau khi đi Tò về, Diêu Hữu Thiên thấy Cố Thừa Diệu còn đang ngây người.

“Sao không ăn cơm mà cứ nhìn em thế? Nhìn em thì no được à?”

Cố Thừa Diệu không lên tiếng, nhớ về câu nói sẽ ly hôn với Diêu Hữu Thiên trước mặt Bạch Yên Nhiên chiều nay.

Đột nhiên cảm thấy chột dạ.

Ly hôn, ý nghĩ này khiến anh khó chịu vô cùng.

Anh gần như không thể tưởng tượng được có một ngày anh cùng Diêu Hữu Thiên ly hôn, mà anh không còn được nhìn thấy dáng vẻ thanh tú, nụ cười tươi tắn này nữa.

“Ăn cơm thôi không thì đồ ăn nguội mất.”

“Vâng.” Diêu Hữu Thiên mỉm cười, múc một bát canh để ăn.

Đây là thói quen của Cố Thừa Diệu, sống cùng anh mấy tháng nay Diêu Hữu Thiên cũng bị lây nhiễm.

Thành thói quen ăn canh trước rồi mới ăn cơm.

Thói quen, thói quen thật đáng sợ.

Ăn cơm xong Diêu Hữu Thiên thu dọn bát đĩa, khi bước ra thì thấy Cố Thừa Diệu đang đứng ngây người ngoài ban công.

Thời tiết này mà lại đứng ngoài ban công?

Diêu Hữu Thiên hơi nhăn mặt bước ra, vòng tay ôm lấy eo anh từ đằng sau: “Sao vậy? Đang nhìn gì thế?”

Giữa mùa đông lạnh đứng nhìn gió biển thổi vu vù, đẹp thế cơ à?

.....

Lời tác giả: Gần đây có rất nhiều người mắng chửi Cố tam thiếu, vốn tác giả không định giải thích hộ anh ấy.

Tác giả chỉ có thể nói rằng, đứng trên lập trường của anh ấy thì cuộc hôn nhân với Diêu Hữu Thiên lúc đầu là bị ép buộc.

Để anh ấy thừa nhận chính mình có tình cảm rất sâu nặng với Diêu Hữu Thiên là không thể nào.(Cộng thêm việc bản thân anh ấy còn chưa nhận ra điều này)

Vì vậy đừng oán trách anh ấy đã nhận lời Diêu Hữu Thiên lại còn chèo kéo Bạch Yên Nhiên.

Trên thực tế kế hoạch lúc ban đầu của anh chính là thế này, sống cùng Diêu Hữu Thiên 1 năm rồi ly hôn.

Chỉ là bây giờ có tình cảm nên chần chừ.

Anh chưa từng thề hẹn gì với Diêu Hữu Thiên, việc cùng cô chúc mừng sinh nhật thì bạn bè cũng có thể chúc mừng sinh nhật mà.

Đó không được coi là lời hứa thề non hẹn biển, với anh mà nói Diêu Hữu Thiên ở trên mức bạn bè nhưng lại chưa đạt đến mức là người yêu.

Còn Bạch Yên Nhiên đã từng có thề ước với anh.

Đây chính là điểm khác biệt, đây mới chính xác là điểm khác biệt các bạn nhé.....

Hậu trường:

Chiến Li: Tôi muốn làm nam chính.

Chị Nguyệt: Ngáp....

Chiến Li: Tôi nói tôi muốn làm nam chính.

Chị Nguyệt: gãi gãi chân....

Chiến Li: Cô có nghe thấy không? Tôi nói tôi muốn làm nam chính.

Chị Nguyệt: Nghe thấy rồi, xếp hàng, còn chưa đến lượt anh đâu.

Chiến Li: Đợi đến lượt tôi thì Thiên Thiên chạy theo người khác mất rồi.

Chị Nguyệt: Làm ơn đi, Thiên Thiên chạy theo người khác từ bao giờ rồi, anh có cưỡi ngựa cũng chả đuổi kịp.

Chiến Li: Tôi phản đối, tôi quen với Thiên Thiên trước mà.

Chị Nguyệt: Tắm rửa đi ngủ đi, đừng gây rối nữa, chị Nguyệt biết đâu sẽ để cho anh một kết quả tốt đẹp, nếu không.....

Chiến Li: Nếu không thì sao?

Chị Nguyệt: Thẳng tay tiêu diệt anh luôn, xem anh còn huênh hoang cỡ nào. Nhìn bộ dạng của anh chắc cũng có thể vì Thiên Thiên mà không tiếc mạng mình. Tôi cho anh vừa lòng, thế nào?

Chiến Li:.....Đúng là độc ác nhất là lòng dạ đàn bà.....

Hết chương 153.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Đoán sai phải chịu phạt

Editor: Xám

Bên ngoài cửa sổ kính, gió lạnh thổi ào ào. Cảm giác lạnh lẽo đó không tràn vào trong phòng.

Cố Thừa Diệu cầm tay Diêu Hữu Thiên, xoay người, nhìn Diêu Hữu Thiên trước mặt.

Cô hơi ngẩng đầu, nhìn anh với đôi mắt mang theo nghi hoặc, giữa khuôn mặt lộ ra vẻ khuyến khích mơ hồ.

Cô gian xảo mà thông tuệ.

Trước đây không cảm nhận được, chung sống lâu mới phát hiện ra, thật ra cô có chút tính khí nóng nảy.

Đối với người càng thân, càng dễ dàng phát ra.

Nghĩ đến dáng vẻ hung hãn của cô lúc mới quen, ban đầu còn có vài lần vật lộn với tính khí chọc tức chết người không đến mạng của cô.

Thậm chí Cố Thừa Diệu có một cảm giác những cảnh tượng đó dường như ở ngay trước mắt. Lại giống như đã cách anh quá xa.

Diêu Hữu Thiên bắt mắt đầy mặt đó, lúc nào cũng không quên giương móng vuốt ra với anh, giống như một con mèo nhỏ vậy.

Từ khi nào đã biến thành như bây giờ, nhu thuận giống như một chú thỏ nhỏ.

Dựa vào trong lòng anh, lúc nào trong mắt cũng mang theo ý cười nhạt trong trẻo.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, muốn nói với cô chuyện của Bạch Yên Nhiên, nhưng làm thế nào cũng không nói ra được.

Ly hôn sao? Không. Không được.

Dường như ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị anh phủ nhận.

Nhưng Bạch Yên Nhiên thì sao?

Cô ấy đã yêu mình hơn một năm, đã chờ anh hơn một năm.

Vì anh, thậm chí còn bị người ta nhốt lại.

Anh không biết rốt cuộc là ai nhốt Bạch Yên Nhiên, nhưng biết có liên quan đến anh.

Bởi vì đối phương lại lấy tin tức anh kết hôn cho Bạch Yên Nhiên xem.

Mặc dù Bạch Yên Nhiên có một người cha là ma cò bạc, song cuộc sống có vẻ tương đối đơn giản.

Hàng ngày ngoài đi làm ở quán bar thì là ở trong nhà. Anh thật sự không nghĩ ra cô lại đắc tội với ai.

Như vậy khả năng lớn nhất chính là người đó nhốt cô bởi do anh ——

Cũng bởi vì trong lòng suy đoán như vậy, anh không có cách nào bỏ mặc Bạch Yên Nhiên không quan tâm.

Cho dù thế nào, tất cả những chuyện cô phải trải qua đều là do anh.

Nhưng Diêu Hữu Thiên thì sao?

Bọn họ đã kết hôn rồi. Cho dù anh thừa nhận hay không, Diêu Hữu Thiên cũng là vợ của anh.

Mà anh thật sự không muốn ly hôn với cô.

Bỏ qua nhân tố chính trị, bỏ qua sự hợp tác giữa hai nhà Diêu – Cố.

Chính anh cũng không muốn. Về phần tại sao không muốn, lúc này anh lại rất không muốn suy nghĩ sâu xa.

Trong lòng mơ hồ cảm thấy, nguyên nhân của sự không muốn đó sẽ khiến anh càng cảm thấy có lỗi với Bạch Yên Nhiên hơn.

Cố Thừa Diệu tâm phiền ý loạn đưa tay ra ôm Diêu Hữu Thiên.

Sức của anh rất lớn, gần như muốn dụi cô vào trong người mình vậy.

Cầm tựa trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve, ngửi hương thơm nhàn nhạt trên người cô. Đột nhiên có một suy nghĩ, hi vọng thời gian dừng lại từ đây. Anh có thể không cần lựa chọn.

Diêu Hữu Thiên bị anh ôm mà chẳng hiểu tại sao.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô thật sự cảm nhận được. Trong cái ôm của Cố Thừa Diệu, mơ hồ lộ ra một chút bất an?

Anh đang bất an điều gì?

Diêu Hữu Thiên không biết, có điều lại không do dự an ủi người đàn ông trước mặt.

Đưa tay ôm ngược lại anh, vỗ vỗ lưng anh.

Ngoài tiếng gió ở bên ngoài, vào lúc này thế giới hoàn toàn yên tĩnh, không một ai mở miệng nói chuyện.

Cố Thừa Diệu chỉ nhắm mắt lại, phải giải quyết sự hỗn loạn trước mắt như thế nào?

Mà mặc dù trong lòng Diêu Hữu Thiên có nghi hoặc, có điều anh không mở miệng, cô cũng không hỏi.

Là phụ nữ, có đôi khi phải thông minh một chút thì tốt hơn.

Lúc đàn ông muốn nói, tự nhiên sẽ nói với bạn.

Có điều, có phải thời gian để những cảm xúc đó của Cố Thừa Diệu giảm bớt sẽ hơi lâu một chút không?

Diêu Hữu Thiên được anh ôm đứng đó, chân đã sắp tê rần, nhưng anh vẫn chưa buông mình ra.

Diêu Hữu Thiên đành phải vỗ vỗ lưng anh, ý bảo anh buông mình ra.

Nhưng Cố Thừa Diệu không buông, ngược lại càng ôm chặt hơn.

"Cố Thừa Diệu?" Rốt cuộc anh làm sao vậy? Kết hôn lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ này của anh.

Cho dù là lúc vừa mới kết hôn anh không muốn nhìn thấy cô, cũng chỉ lạnh mặt thôi.

Giống như bây giờ thật sự là lần đầu tiên.

"Anh Cố?"

Lại gọi một tiếng nữa, cuối cùng Cố Thừa Diệu đã buông tay ra, cúi đầu nhìn Diêu Hữu Thiên: "Anh không sao."

Có một số chuyện, nếu như đã sớm quyết định rồi, vậy cứ làm theo trái tim mình thôi.

"..." Nói dối, nhìn dáng vẻ đó không giống như dáng vẻ không sao: "Anh chắc chắn chứ?"

Mặc dù cô không có thói quen đào gốc bới rễ, nhưng lại rất hi vọng anh có thể chia sẻ một chút phiền não của anh với cô, cho dù là về công việc, hay là chuyện riêng.

Cố Thừa Diệu gạt đầu, nhìn thời gian: "Thời gian không còn sớm nữa, đi nghỉ ngơi thôi."

Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, mắt đẹp mang theo vài phần chỉ trích nhìn anh: "Chân em tê rồi, không đi được."

Vừa rồi anh ôm quá lâu, để phối hợp với anh, cô cũng rất vất vả mà.

"..." Cố Thừa Diệu hơi bật cười, hình như cô gái này cực kỳ dễ tê chân: "Lần sau bảo đi Tô chuẩn bị nhiều đồ bổ máu một chút cho em ăn nhé."

"Cái này thì liên quan gì đến bổ máu?" Diêu Hữu Thiên không ngại phớt lờ kiến thức khoa học thường thức cho anh một phen: "Là vì em phối hợp với anh, cho nên cứ đứng dấn vào anh, trọng lực liên tục đặt ở trên một chân, cho nên mới tê đấy chứ?"

Lúc cô nói chuyện, dùng ngón tay búng bình chột vào vai anh, giọng điệu đó lại giống như cô giáo đang lên lớp cho học sinh tiểu học vậy.

Trong mắt lại có ý cười rõ ràng, mỗi lần cô khẽ nhếch khóe môi, mắt mày cong cong, sẽ khiến người trước mắt sáng lên.

Giờ khắc này, anh chỉ hi vọng thời gian dừng lại. Cô có thể vĩnh viễn cười xinh đẹp rạng rỡ như thế này, bây giờ tất cả những chuyện khác đều không ở trong đầu anh.

Anh không nói lời nào, khóa phớt lờ khoa học của Diêu Hữu Thiên cũng đã kết thúc, vỗ vỗ lưng anh, ra hiệu cho anh quay sang: "Em không đi được,

anh công em đi."

Khóe môi Cố Thừa Diệu hơi nhếch lên, mang theo vài phần cười nhát: "Em có vẻ cực kỳ thích anh công em?"

Không phải cô gái bình thường đều thích ôm kiểu công chúa sao?

"Đúng vậy. Em thích anh công em." Cô sẽ không nói cho anh biết, bờ vai anh rất có cảm giác an toàn, được anh công cảm giác cả thế giới đều trở nên nhỏ bé.

Hơn nữa cho dù thời gian trôi qua bao lâu, cảm giác được anh công trên lưng đều khiến cô động lòng như thế: "Anh công hay không công?"

"Công." Cúi nửa người xuống, để Diêu Hữu Thiên nhào người lên lưng anh. Công cô đi từ ban công về phía phòng.

Lúc qua phòng khách, Diêu Hữu Thiên vỗ vỗ lưng anh: "Đi quanh bàn trà hai vòng."

"..."

Cô gái này coi anh là cái gì vậy? Vẫn đi vòng quanh hai vòng.

Cố Thừa Diệu hơi bật cười, lại phát hiện ra trong lúc không để ý nổi buồn bực vừa rồi đã biến mất.

Dường như Diêu Hữu Thiên luôn có bản lĩnh khiến tâm trạng anh khá hơn.

"Em cho anh cơ hội rèn luyện cơ thể đấy." Diêu Hữu Thiên đồng dạng mở miệng.

Bước chân Cố Thừa Diệu dừng lại: "Em có biết cái gì gọi là rèn luyện cơ thể không?"

"Cái gì?" Vào lúc Diêu Hữu Thiên còn chưa kịp phản ứng, anh đột nhiên ngã về phía trước.

"A ——"

Diêu Hữu Thiên kêu lên, vào lúc cô cho rằng sắp ngã sắp xuống, hai tay Cố Thừa Diệu lại vững vàng chống lên mặt đất, anh nghiêng mặt sang đối diện với ánh mắt của cô: "Đoán thử xem, anh có thể chống mấy lần."

Lúc này Diêu Hữu Thiên nằm sấp trên lưng anh, nhìn anh chống hai tay xuống đất, đôi mắt bỗng chốc mở to: "Anh đừng nói với em, anh định công em trên lưng thế này để chống đấy nhé."

"Trả lời đúng rồi." Cố Thừa Diệu cười, có lòng thi với cô: "Đoán thử xem, anh có thể chống được mấy cái, đoán đúng có thưởng."

Diêu Hữu Thiên cắn môi, cõng một người trên lưng, có thể chống được mấy cái?

"Hai mươi cái đi." Cứ đoán ước lượng. Dù sao cô cũng không nhẹ.

"Nếu đoán sai, em phải chịu phạt." Phản ứng của Cố Thừa Diệu là cho cô một cái liếc sắc bén: "Bây giờ, vịn chặt."

Vừa nói xong, hai tay anh đã gấp xuống.

"Á." Diêu Hữu Thiên hít ngược lại một hơi, cẩn thận bám lấy vai anh để không ngã xuống.

"Một, hai, ba, bốn..... một trăm hai mươi, một trăm hai mươi một, một trăm hai mươi hai..... một trăm sáu mươi, một trăm sáu mươi ——"

Trời ạ.

Lúc chống được cái cuối cùng, Diêu Hữu Thiên đã hoàn toàn thán phục.

Cố Thừa Diệu khẽ buông tay, nghiêng người nằm trên sàn, bàn tay to không quên kéo Diêu Hữu Thiên đến trước mặt mình.

"Có phục hay không?" Hơi thở của anh hơi gấp gáp.

Suy cho cùng, người nào mà cõng một người trên lưng, còn chống được một trăm sáu mươi cái chống đấy thì cũng không phải chuyện dễ dàng gì?

Lúc này Diêu Hữu Thiên đã không còn quan trọng vấn đề phục hay không phục nữa, cô thật sự cảm thấy Cố Thừa Diệu không phải là người: "Quá khoa trương rồi, rốt cuộc anh có phải là người không vậy?"

"Đã thật rồi." Trên trán Cố Thừa Diệu túa ra một lớp mồ hôi mỏng. Vào ngày mùa đông này, anh lại cảm thấy cả người đều là mồ hôi: "Trước đây anh có thể chống hai trăm cái."

"Anh ——" Một tay Diêu Hữu Thiên chống trên ngực anh: "Không phải lúc anh nói là lúc anh làm quân nhân chứ?"

"Ừm." Tay Cố Thừa Diệu vòng vào, khiến eo cô dán lên người mình: "Em thua rồi."

"Anh muốn thế nào?" Điều Hữu Thiên trải qua “vận động” vừa rồi, sức lực cũng đã trở lại bình thường, chân cũng không tê nữa.

Có điều việc này quá kích thích rồi. Năng lượng cơ thể của Cố Thừa Diệu thật sự không tầm thường đâu.

"Anh không còn sức nữa rồi." Khóe môi Cố Thừa Diệu hơi nhếch lên: "Cho nên, anh muốn em ở phía trên."

"Em ở phía trên ——"

Điều Hữu Thiên có một thoáng không phản ứng kịp: "Chẳng phải bây giờ em đang ở phía trên sao?"

"Cái anh nói, là cái này."

Bàn tay ấn đầu cô vào môi mình, bốn phiến môi chạm vào nhau. Nụ hôn này nóng bỏng mà lại mạnh mẽ.

Cho dù Điều Hữu Thiên không hiểu đi nữa, lúc này cũng đã rõ ý tứ của anh. Mặt ửng hồng, thuận thế dán lên, con rắn nhỏ dính hương tiện thể trườn vào khoang miệng anh.

Ra sức phối hợp.

Sàn nhà rất cứng, cơ thể của cô lại rất mềm. Cô rất nhiệt tình, nhưng thể lực thật sự không đủ.

Thời gian ở phía trên chỉ là một lát, cô đã nói thất lung mình không có sức rồi.

"Thể lực quá kém, cần rèn luyện thêm."

Cố Thừa Diệu dùng thể lực tốt của người tham gia quân ngũ, cứ như vậy ôm Điều Hữu Thiên đứng dậy, đặt cơ thể cô lên ghế sofa của phòng khách.

Đêm vẫn còn tiếp tục, ngay ở trong phòng khách, Điều Hữu Thiên bị Cố Thừa Diệu bố trí thành đủ loại tư thế. Hết lần này đến lần khác, makelove nhiệt tình.

Ngon lửa chiến tranh lan thẳng từ phòng khách đến phòng ngủ, rồi lại lan từ phòng ngủ đến phòng tắm.

Sự nhiệt tình này qua đi như hàng đêm.

Sau con mệt mỏi vì gắng sức, Điều Hữu Thiên cũng không phát hiện ra, Cố Thừa Diệu của hôm nay vô cùng khác thường.

Anh cực kỳ dịu dàng, cực kỳ săn sóc.

Anh thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô.

Sau khi chuyện xảy ra còn thân thiết giải quyết tốt hậu quả.

Sau khi makelove tận tình, Điều Hữu Thiên gần như hết sức nằm ngủ trong lòng Cố Thừa Diệu.

Trên chiếc giường có kích thước lớn trong phòng ngủ, hai người ôm nhau ngủ.

Điều Hữu Thiên dán sát mặt vào lồng ngực Cố Thừa Diệu, lắng nghe tiếng tim đập vững vàng của anh, ngủ rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quà Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Chúng ta hẹn hò đi

Editor: Xám

Khi Điều Hữu Thiên lại mở mắt ra, Cố Thừa Diệu đã thức dậy rửa mặt xong rồi, đang mặc đồ trước tủ quần áo.

Có thoáng chốc ý thức của cô không tỉnh táo lắm. Có điều khi Cố Thừa Diệu cầm áo khoác lên, đã ngồi bật dậy.

"Hôm nay anh phải đi làm sao?" Không phải hôm nay là thứ bảy sao?

"..." Động tác lấy quần áo của Cố Thừa Diệu dừng lại một chút, dựa lên trước tủ quần áo nhìn Diêu Hữu Thiên chỉ mặc đồ ngủ: "Em không phải đi làm?"

"Không phải hôm nay là thứ bảy sao?"

Cố Thừa Diệu ngẩn ra một lát, đột nhiên bật cười.

Anh đã thật sự quên mất hôm nay là thứ bảy rồi. Hai ngày nay vì chuyện của Bạch Yên Nhiên, công việc đã tồn đọng không ít.

Phản ứng đầu tiên của hôm nay chính là đến công ty xử lý những công việc đó. Sau đó đáng về giống như mất trí nhớ kia khiến Diêu Hữu Thiên ngoắc ngón tay với Cố Thừa Diệu. Ý bảo anh qua đó.

Cố Thừa Diệu đi đến trước mặt cô, cô đưa tay ra ôm lấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào lồng ngực anh, nhẹ nhàng vuốt ve quần áo của anh hai cái: "Hôm nay là thứ bảy đấy. Anh đừng nói với em hôm nay anh phải tăng ca."

Nếu như anh dám nói đúng, cô không thể không lật bàn với anh.

Ánh mắt cô hơi khép lại, thật ra mấy ngày nay, cô đã quen tình dục trong lòng anh.

Thỉnh thoảng tình dục không nhìn thấy anh, sẽ khiến cô cảm thấy hơi mất mát.

"Anh định đi ——" Cố Thừa Diệu đang định nói mình phải tăng ca, nhưng cuối cùng lắc lắc đầu: "Anh không phải tăng ca. Em có việc gì sao?"

"Có." Diêu Hữu Thiên gật đầu, ngẩng đầu lên nhìn anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay mang theo nụ cười dí dỏm: "Chúng ta đi hẹn hò đi."

Hẹn hò?

Đây là hai chữ cực kỳ mới mẻ. Ít nhất mấy ngày Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu kết hôn, vẫn chưa từng "hẹn hò".

.....

Hẹn hò mà Diêu Hữu Thiên nói, là hẹn hò chân chính giữa bạn trai bạn gái.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi giường, ăn bữa sáng, kéo tay Cố Thừa Diệu ra khỏi cửa.

Thành phố Y ở ven biển, nhưng cũng có rất nhiều danh lam thắng cảnh cổ xưa.

Núi Vân Đình tính là một nơi, ngoài núi Vân Đình ra, thành phố Y vẫn còn có hai suối nước nóng thiên nhiên. Mà hiện giờ một trong số đó để cho Cố thị và nhà họ Diêu lấp đi làm làng du lịch.

Mà nơi còn lại ở trên đỉnh núi Vân Đình. Thành phố Y còn có một động đá vôi tự nhiên, có điều ở vùng ngoại thành, cách nội thành hơi xa.

Diêu Hữu Thiên nói hết ra những chỗ có thể chơi một lượt, cuối cùng quyết định đi xem động đá vôi, Cố Thừa Diệu đồng ý.

Xe chạy với tốc độ cao, đi gần mười lăm phút. Lúc này mới đến động đá vôi Trường Vân nổi tiếng của thành phố Y.

Bởi vì thời tiết hôm nay hơi lạnh, người ra đây chơi không nhiều lắm.

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên nghiệp vụ, bọn họ ngồi lên chiếc thuyền nhỏ. Bắc Đẩu có một động đá vôi Thạch Hoa. Cố Thừa Diệu đã đi với người khác hai lần.

Nhưng động đá vôi Trường Vân này lại hơi khác những nơi khác.

Cổng vào của động đá vôi Trường Vân rất hẹp, thuyền cũng chỉ có thể cho hai người ngồi. Hơn nữa nhất định phải nghiêng người đi vào, nếu không sẽ cộc vào đầu.

Hai người mặc áo cứu sinh, lúc này mới đi vào. Lúc vào cổng, Diêu Hữu Thiên rất hưng phấn.

Một mặt là vì đây là lần đầu tiên cô và Cố Thừa Diệu ra ngoài hẹn hò.

Một mặt là vì ngoài một lần nhà trường trung học tổ chức đến động đá vôi Trường Vân, cô chưa từng đi lần nào nữa.

"Em nhớ trước đây cái thuyền đó ——"

Cô nói được một nửa, đầu đã bị Cố Thừa Diệu ấn xuống, mặt cô úp lên đùi anh. Người anh cũng nghiêng xuống.

"Cẩn thận, chỗ này rất hẹp, rất dễ cộc đầu." Anh hơi nghiêng mặt, nhìn thạch nhũ quét qua gò má mình. Bàn tay vẫn luôn ấn lên ót Diêu Hữu Thiên.

Bảo vệ Điều Hữu Thiên, cẩn thận đi vào bên trong động đá vôi.

Anh buông tay ra, lần này Điều Hữu Thiên có thể ngẩng đầu: "Cảm ơn anh."

Cô đã quá hưng phấn, vừa nãy nếu không phải là Cố Thừa Diệu phản ứng nhanh, chắc chắn đầu cô đã bị cộc rồi.

Phản ứng của Cố Thừa Diệu là chỉ thản nhiên nhìn cô một cái, nhìn con thuyền nhỏ theo dòng nước lướt vào sâu trong động đá vôi.

Tiến vào trong, quả thực có khoảng trời riêng, ánh sáng bên ngoài không chiếu vào bên trong được. Phía trong thấp rất nhiều ngọn đèn nhỏ.

Thạch nhũ tạo hình khác nhau được những ngọn đèn đó nhuộm lên nhiều màu sắc. Vô cùng xinh đẹp.

Chiếc thuyền nhỏ vẫn lướt trên mặt nước, nhìn Điều Hữu Thiên rất hưng phấn, có điều lại quên mất, nhiệt độ trong động lạnh hơn bên ngoài.

Mà bây giờ vốn đang là mùa đông. Thật sự không nhìn được, cô hắt xì.

Đầu tiên Cố Thừa Diệu nhúm mi tâm lại, không nghĩ ngợi gì cởi áo cứu sinh của mình xuống, lại cởi áo khoác ra.

"Mặc vào đi."

"Không cần đâu." Điều Hữu Thiên lắc đầu: "Em không lạnh."

Chỉ hơi lạnh một chút. Cô quên mất, nhiệt độ bây giờ thấp hơn bên ngoài.

Phản ứng của Cố Thừa Diệu là cởi thẳng áo cứu sinh của cô ra, vào lúc cô muốn giãy giụa thấp giọng mở miệng: "Không muốn lật thuyền thì đừng cử động lung tung."

Chiếc thuyền này vốn rất nhỏ, Điều Hữu Thiên không dám cử động lung tung.

Mặc cho Cố Thừa Diệu mặc áo khoác của anh lên người cô. Trên áo khoác màu xám còn mang theo mùi hương đặc biệt của anh.

Mùi hương đó bao quanh cô, cùng lúc cơ thể ấm lên, trong lòng cũng trở nên ấm áp.

Ngước mắt, thoáng nhìn qua Cố Thừa Diệu một cái. Anh lại mặc áo cứu sinh vào. Trời đầu đông, anh chỉ mặc một chiếc áo T-shirt huu nhân ở bên trong.

Kéo chặt quần áo, đây chính là Cố Thừa Diệu.

Cho dù là vào lúc nào, anh cũng luôn luôn như vậy. Bất cứ lúc nào cũng sẽ nhớ đến người bên cạnh.

Tâm trạng cực kỳ vui sướng, cô thả lỏng, nhìn thạch nhũ trong động đá vôi.

Nghĩ một lát, lấy điện thoại ra, bắt đầu chụp ảnh.

Sau khi chụp mấy tấm, cảm thấy chưa đã ghiền, ở một chỗ mà ánh sáng tương đối sáng. Cô đột nhiên áp người vào gần Cố Thừa Diệu.

Tay vừa nhấc lên, một tấm ảnh chụp chung của hai người đã chụp xong.

Cố Thừa Diệu ngăn ra một lát, hoàn toàn không ngờ Điều Hữu Thiên sẽ chụp ảnh. Sắc mặt hơi cứng đờ.

Trái lại vì tâm trạng vui vẻ, khỏe môi Điều Hữu Thiên luôn cong lên, nhìn ra tâm trạng cô cực tốt.

"Sao anh không cười một cái? Chụp lại một bức đi." Động tác của Điều Hữu Thiên hơi mạnh, chiếc thuyền nhỏ bắt đầu dao động.

Cố Thừa Diệu không thể không vươn tay ra giữ vững cơ thể của cô, nghĩ một lát, quyết định cố định người cô ở trong lòng mình.

Khuôn mặt cô dán vào anh, hai người đối diện với ống kính, ánh mắt hướng lên màn hình.

Tấm hình này hoàn mỹ hơn tấm vừa rồi rất nhiều.

Điều Hữu Thiên cười, cười cực kỳ hài lòng.

"Đừng nhích tới nhích lui nữa." Mặc dù nước trong này không xiết, nhưng chỗ này thật sự không rộng lắm, đừng đưa thế này, thuyền lại nhỏ, rất dễ lật thuyền.

Phản ứng của Điều Hữu Thiên là lè lưỡi với anh, đáng vẻ tươi cười đó lại là lần đầu tiên Cố Thừa Diệu nhìn thấy.

Mày kiếm dụ đi, trong nháy mắt mày kiếm đã dụ dăng hơn.

Hôm nay, bọn họ thật sự chơi rất thỏa thích, cho dù là khi Diêu Hữu Thiên yêu Triệu Nhân Uyên cũng không vui vẻ như thế này.

Cô cầm điện thoại, liên tục chụp ảnh, thỉnh thoảng kéo Cố Thừa Diệu cùng chụp chung, phần lớn thời gian chỉ chụp phong cảnh trong động đá vôi.

Đi ra khỏi động đá vôi Trường Vân, đã là buổi chiều rồi.

Hai người đều đã đói đến mức không thể đi tiếp, tìm một tiệm cơm ở lân cận tùy tiện ăn vài món gì đó.

Ăn cơm xong, lại đi dạo một lát ở gần động đá vôi, ngắm phong cảnh trên mặt đất, lúc này mới rời đi.

Lúc Diêu Hữu Thiên ra khỏi cửa đã nói với dì Tô, hai ngày nay bọn họ muốn đi chơi ở bên ngoài, bảo buổi tối đi không cần đến nấu cơm nữa.

Khi xe trở lại nội thành, đã là chạng vạng.

Nhìn Cố Thừa Diệu muốn lái xe về nhà, Diêu Hữu Thiên lại không đồng ý.

"Đừng đi nữa, chúng ta đi xem phim có được không?"

"Xem phim?" Cố Thừa Diệu thấy hôm nay cô thật sự hết nghĩ ra cái này lại đến cái khác.

Đã lâu lắm rồi anh không đi xem phim.

"Em muốn đi xem phim?"

"Không thể sao?" Diêu Hữu Thiên nghĩ một lát: "Đúng vậy, em muốn đi xem phim."

Thật ra cô không thích xem phim như thế, nhưng nếu như xem cùng Cố Thừa Diệu, cô muốn thử một lần.

Phải biết rằng bọn họ vẫn chưa từng xem phim cùng nhau bao giờ.

Sắc mặt Cố Thừa Diệu hơi kỳ lạ trong nháy mắt. Nhưng vẫn lái xe đến cinemax gần nhất.

Nhìn bảng lịch chiếu phim sắp xếp chi chít, Cố Thừa Diệu kéo tay Diêu Hữu Thiên: "Em muốn xem cái nào?"

"Xem phim kinh dị đi." Diêu Hữu Thiên chỉ vào một bộ phim trong số đó, đó là một series phim kinh dị khá nổi tiếng.

Khóe miệng Cố Thừa Diệu lại không nhịn được giật giật lần nữa. Anh cho rằng Diêu Hữu Thiên sẽ xem phim văn nghệ. Bằng không cũng sẽ xem thể loại bom tấn của Mỹ.

Không lay chuyển được Diêu Hữu Thiên, Cố Thừa Diệu đi mua vé, lại mua thêm chút đồ ăn vặt.

Anh không biết vì sao xem phim nhất định phải ăn đồ ăn vặt, có điều đây là yêu cầu của Diêu Hữu Thiên, anh sẽ thỏa mãn từng cái một.

Tên bộ phim là Âm Dạ U Linh.

Mặc dù quay ở trong nước, có điều cốt truyện rất hay, cảnh quay cũng tính là đáng sợ, hơn nữa còn là phim 3D, hiệu quả càng tốt hơn một chút.

Cố Thừa Diệu là một người theo chủ nghĩa vô thần, vô cảm với loại phim này.

Ngược lại Diêu Hữu Thiên ban đầu vẫn mang theo tâm trạng vui vẻ để xem. Về sau đã bắt đầu sợ rồi.

Khi u linh đầu tiên xuất hiện, cô không nhịn được vui đầu vào trong lòng Cố Thừa Diệu.

Sự áp sát của cô khiến Cố Thừa Diệu bất ngờ, hơi bật cười: "Có gì mà phải sợ? Đó đều là giả thôi."

Diêu Hữu Thiên lắc lắc đầu, dù thế nào cũng không chịu thò đầu ra.

Bây giờ xem như cô đã hiểu rồi, vì sao rất nhiều nam sinh nói trên diễn đàn, nếu như muốn ôm bạn gái, cách tốt nhất chính là đưa nữ sinh đi xem phim kinh dị.

Lúc nữ sinh sợ hãi, sẽ hoàn toàn dựa vào nam sinh.

"Con đó đã đi chưa?" Cô mở miệng rất nhỏ giọng.

"Con nào?" Cố Thừa Diệu cố ý giả vờ không hiểu, nói.

"Chính là con đó đó." Diêu Hữu Thiên không tin anh không hiểu, ngắt đầu nhìn anh một cái qua lớp kính: "Anh nói nhanh lên."

"Đi rồi." Cố Thừa Diệu tốt bụng cho cô đáp án.

Diêu Hữu Thiên thở phào nhẹ nhõm, lại ngồi thẳng người dậy tiếp tục xem, nhưng khi u linh tiếp theo xuất hiện lại vội mắt vào lòng Cố Thừa Diệu lần nữa.

"Con đó đi chưa?"

"Đi rồi." Lần này, Cố Thừa Diệu rất thẳng thắn.

Diêu Hữu Thiên thở phào nhẹ nhõm, vừa xoay người lại, lại nhìn thấy u linh trên màn hình há hốc miệng, mặt mũi hung tợn xông tới.

"A ——"

Cô giật nảy mình, thật sự không nhận được lại quay mặt đi.

Tay không quên dùng sức nắm Cố Thừa Diệu một cái: "Anh xấu lắm."

Lại lừa cô, cảnh tượng vừa rồi thật là khủng khiếp.

"Có hai con, con khác đi rồi, con kia lại tới." Cố Thừa Diệu nhìn cô, chủ động "ôm ấp yêu thương", bàn tay ôm eo cô: "Đã nói những thứ đó đều là giả. Nếu như em sợ, vừa này không nên xem loại phim này."

Diêu Hữu Thiên dán mặt vào ngực anh lắc lắc đầu.

Sẽ không nói cho anh, điều cô thích chính là như vậy. Rõ ràng anh đã là chồng mình rồi, nhưng lại thích kẻ sát vào anh như thế này.

Hơn nữa thế này mới thú vị, không phải sao?

Một đoạn phim tiếp tục qua đi, trong rạp chiếu phim đầy tiếng hét chói tai của nữ sinh. Mà những người đàn ông lại phụ trách việc an ủi cô gái của mình.

Mãi đến khi hết phim, Diêu Hữu Thiên thấy con u linh cuối cùng vẫn chưa bị tiêu diệt, nhịp tim vẫn đập hơi nhanh, hơi thở cũng hơi gấp.

Cố Thừa Diệu nắm tay cô, đưa cô rời khỏi rạp chiếu phim đi về phía chỗ mình dừng xe.

Cảm thấy bàn tay nhỏ của cô hơi lạnh. Anh dừng bước: "Em lạnh à?"

Diêu Hữu Thiên lắc đầu, cô không hề lạnh. Chỉ là vừa rồi thật sự hơi bị dọa sợ.

Thật ra cô cũng xem là như một người theo chủ nghĩa vô thần. Có điều biết là giả và không sợ là hai chuyện khác nhau.

Cảnh tượng đó được dựng lên khá thật.

"Để em bình tĩnh một chút." Diêu Hữu Thiên vỗ ngực, hít một hơi thật sâu.

Cố Thừa Diệu hơi buồn cười, ban đầu còn tưởng Diêu Hữu Thiên giả vờ, bây giờ nhìn dáng vẻ của cô, rõ ràng là sợ thật: "Lần sau không nên xem loại phim này nữa."

"Em cứ muốn xem." Diêu Hữu Thiên giống như đối đầu với anh vậy: "Dù sao anh cũng sẽ xem cùng em, không phải sao?"

Ánh mắt của cô mang theo vài phần khoa trương. Ý tứ mệnh lệnh trên khuôn mặt vô cùng rõ ràng.

Sự tùy ý trên nét mặt hiện ra thần thái đặc biệt. Cố Thừa Diệu lại không tìm được lời để phản bác.

Đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Diêu Hữu Thiên, vẻ mặt khoa trương mang theo chút hung hãn.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu: "Được. Anh sẽ xem cùng em."

Câu nói này được xem là một lời hứa khác. Trong lòng anh biết, nhưng lại không phản đối. Thậm chí, có một chút vui vẻ mơ hồ.

Cứ như vậy đi, cũng không có gì không tốt.

Về phần người đó, có lẽ thế nào cũng phải phụ lòng rồi.

Lần này cuối cùng Diêu Hữu Thiên đã hài lòng, cong khóe môi lên cười thành tiếng.

Cố Thừa Diệu nắm tay cô, cùng đi về nhà.

Bước chân của mùa đông đã đến gần, có điều bầu không khí trong xe lại vô cùng sôi động.

.....

Ngày hôm sau là chủ nhật, Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu tiếp tục hẹn hò. Bọn họ đi đến quảng trường Tân Dân lớn nhất thành phố Y, mấy năm nay thành phố Y phát triển rất rực rỡ.

Rất nhiều nhãn hiệu trên thế giới đều tiến vào thành phố Y.

Phần lớn quần áo mà Diêu Hữu Thiên mặc là do Diêu Hữu Gia thiết kế. Sau này Cố Thừa Diệu mới biết điều này.

Có điều, thỉnh thoảng Diêu Hữu Thiên cũng thích đi dạo phố. Mua đồ.

Giờ là lúc giao mùa, cô mua cho Diêu Đại Phát hai chiếc áo khoác, mua cho Tuyên Tĩnh Ngôn hai bộ quần áo.

Sau đó là hai anh trai Diêu Hữu Quyền và Diêu Hữu Thế ở nhà.

Cố Thừa Diệu thấy cô mua hết cho người nhà, lại cảm thấy hơi ghen: "Em mua nhiều như vậy, sao lại không mua cho anh hai chiếc?"

Phản ứng của Diêu Hữu Thiên là nhìn anh một cái, ánh mắt nhìn cúc áo trên trang phục của anh: "Anh Cố đang nói đùa sao? Em nhớ rõ không phải đồ đặt làm thì anh không mặc mà. Bộ Armani số lượng có hạn mặc trên người đó, có tiền cũng không mua được. Anh khẳng định muốn em mua quần áo cho anh?"

Cố Thừa Diệu bị cô chặn đứng không giải thích được gì, trong lòng hơi bực dọc.

Tiếp tục đi dạo với Diêu Hữu Thiên, khi mắt nhìn thấy một cửa hiệu bán quần áo và trang sức tinh xảo nào đó thì hấp lại.

Kéo tay Diêu Hữu Thiên không hề nghĩ ngợi chạy đến đó.

Diêu Hữu Thiên không biết Cố Thừa Diệu muốn làm gì, mãi đến khi vào cửa, mới nhận ra anh đưa mình đến đâu.

Lại là một cửa hiệu bán nội y nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Em không cần anh cần

Editor: Xám

Cửa hiệu nội y nữ?

Diêu Hữu Thiên thật sự không muốn nghĩ xấu, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến cô không thể không nghĩ xấu.

Không đợi cô phản ứng lại, hai nhân viên cửa hàng đã chào đón: "Xin chào anh chị, xin hỏi anh chị cần gì ạ?"

"Tôi, tôi không cần gì." Trên mặt Diêu Hữu Thiên hiện lên vẻ xấu hổ. Kéo kéo tay áo Cố Thừa Diệu: "Em không cần cái này. Chúng ta ra ngoài đi."

"Em không cần anh cần."

Cố Thừa Diệu không quên, nội y gọi cảm bạn Diêu Hữu Thiên tặng cho cô lần trước đã mang đến bao nhiêu niềm vui.

Vào cửa tiệm, ánh mắt đảo một vòng lên giá hàng, khi nhìn thấy vài bộ nội y gọi cảm mặc lên người người mẫu thì vung tay lên.

"Dựa theo số của cô ấy, gói hết mấy bộ này lại."

Ngay từ đầu khi nhân viên cửa hàng nhìn thấy Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên đi đến, còn có chút không phản ứng kịp.

Không phải không có đàn ông đến mua nội y cùng với bà xã, nhưng đẹp trai thế này thì lại là lần đầu tiên.

Diêu Hữu Thiên xấu hổ vô cùng, mặt đã biến sắc. Nhưng Cố Thừa Diệu giống như không nhìn thấy.

Bình tĩnh nhìn nhân viên cửa hàng gói mấy bộ nội y gọi cảm dị thường kia lại, sau đó cất vào trong túi. Anh lại sáng khoái quẹt thẻ trả tiền.

"Cố Thừa Diệu." Mấy chữ này của Diệu Hữu Thiên giống như rít ra từ kẽ răng: "Anh đã đủ chưa?"

"Mỗi ngày mặc một bộ. Mặc cho anh xem." Cố Thừa Diệu kẻ sát lỗ tai cô, nhỏ giọng mờ miêng: "Đây chính là phúc lợi của anh, em không được tước đoạt."

"Cố Thừa Diệu."

Giọng nói đè thấp, mang theo vài phần ngượng ngùng. Khuôn mặt Diệu Hữu Thiên hồng đến mức không thể hồng hơn, nếu như trên mặt đất có một cái lỗ, cô tin rằng nhất định mình sẽ chui vào.

Hoàn toàn không dám đối mặt với ánh mắt mang ý cười của các nhân viên cửa hàng, cô rời đi như chạy trốn khỏi cửa tiệm nội y.

Đi ra từ bên trong, tay hai người đã xách đầy đồ.

Cố Thừa Diệu và Diệu Hữu Thiên đành phải xách đồ lên xe của mình.

Hôm nay là chủ nhật, bình thường mà nói Diệu Hữu Thế và Diệu Hữu Quyền đều phải ở nhà.

Hai người đi thẳng đến nhà họ Diệu, đưa quần áo muốn tặng cho ba mẹ và anh trai đến.

Ăn cơm ở nhà họ Diệu xong, lại ngồi thêm một lát rồi mới về nhà.

Đương nhiên, buổi tối hôm đó, Diệu Hữu Thiên bị Cố Thừa Diệu yêu cầu mặc nội y mới mua là điều không thể tránh khỏi.

Đêm đen kiêu diễm

.....

Ngày hôm sau, Cố Thừa Diệu được cho ăn no, lại nghỉ ngơi rất tốt, sáng sớm đến công ty mà tinh thần sảng khoái.

Xử lý công việc chất đồng xong, hiệu suất làm việc cao cùng với tâm trạng vui vẻ của anh khiến Tiểu Mã có cảm giác xuyên không trong nháy mắt.

Chuyện này giống như khoảng thời gian trước, tâm trạng lão đại cũng tốt thế này.

Cũng không biết ai mang đến tâm trạng tốt như vậy cho lão đại, là vị ở nhà đó sao? Hay là vị ở bên ngoài?

Có điều đây cũng không phải chuyện cậu ta có thể quản được.

Cố Thừa Diệu ký xong toàn bộ văn kiện, bận việc đến mức ngay cả cơm trưa cũng quên ăn.

Mãi đến khi hơn hai giờ chiều, điện thoại di động của anh reo lên, nhận điện thoại không hề suy nghĩ. Nhưng lại là dì Dương.

Nhận được điện thoại của dì Dương, khiến Cố Thừa Diệu thức tỉnh trong nháy mắt.

Người mà bị anh có ý lãng quên suốt hai ngày, Bạch Yên Nhiên, cũng đã hiện lên trong đầu anh vào lúc này.

Hai ngày này sống quá vui vẻ cùng với Diệu Hữu Thiên, vui vẻ đến mức khiến anh không hề nghĩ đến, còn có một người phụ nữ khác đang đợi chờ anh.

Mi tâm nhủ lại, Cố Thừa Diệu cúp điện thoại, thả lỏng người dựa lên lưng ghế.

Tâm trạng quanh đi quẩn lại rất nhiều vòng, cuối cùng đứng dậy, lấy chìa khóa xe ra.

Nửa giờ sau, Cố Thừa Diệu đã xuất hiện trong căn nhà sắp xếp cho Bạch Yên Nhiên.

Dì Dương nhìn thấy anh đã đến, thờ phào nhẹ nhõm: "Cậu à, hai ngày nay cô không hề ăn cơm, chỉ khóc thôi, tôi nói chuyện cô ấy cũng không nghe _____"

"Đi đi trước chuẩn bị vài món thanh đạm đi, tôi đi nói chuyện với cô ấy." Cố Thừa Diệu ngắt lời dì, đi thẳng đến phòng Bạch Yên Nhiên.

Trong phòng, Bạch Yên Nhiên nằm sấp ở đó, hình như là đang ngủ.

Cơ thể nhỏ gầy, ăn mặc rất phong phanh.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến đứng ở trước giường, Cố Thừa Diệu nhìn thấy vệt nước mắt chảy xuống trên gò má Bạch Yên Nhiên.

Cho dù khuôn mặt xinh xắn đang ngủ, cũng mang theo vài phần u sầu.

Mi tâm Cố Thừa Diệu nhú lại càng chặt, khóe môi mím lại thành một đường thẳng. Cuối cùng nhắm hai mắt lại, lúc này mới bình tĩnh mở miệng.

"Yên Nhiên?"

Nghe thấy giọng nói của anh, Bạch Yên Nhiên mở mắt ra, nhìn thấy anh, cô đột nhiên bật dậy. Đưa tay ra muốn ôm lấy anh.

Cố Thừa Diệu lùi về phía sau một bước, kéo tay cô ra.

"Nghe nói, em vẫn chưa ăn gì. Em ——"

"Em ăn không vào." Bạch Yên Nhiên cắn cánh môi, đôi mắt to đẫm đăm đăm yêu nhìn Cố Thừa Diệu: "Em ăn không vào chút nào. Thừa Diệu. Vì sao anh không đến thăm em? Rõ ràng anh đã đồng ý với em, anh nói anh sẽ đến thăm em, anh ——"

"Thật sự xin lỗi." Cố Thừa Diệu biết chuyện này chính là lỗi của mình. Nhưng: "Yên Nhiên, anh đã kết hôn rồi."

Bạch Yên Nhiên ngẩn ra, trên mặt là vẻ ngây ngốc: "Anh, anh nói cái gì?"

"Anh nói, anh đã kết hôn rồi."

Hai ngày nay, Cố Thừa Diệu đã nghĩ rất nhiều.

Anh không muốn ly hôn, không muốn chút nào.

Có lẽ anh chưa yêu Diệu Hữu Thiên, nhưng lại thích cảm giác ở bên cạnh cô.

Trước khi anh nhận thức rõ, anh không muốn mất đi cuộc sống như thế. Anh không thể, cũng không muốn ly hôn.

Đây là đáp án cho sự suy nghĩ hai ngày nay của anh.

Anh muốn tiếp tục duy trì quan hệ hôn nhân với Diệu Hữu Thiên, vậy nên không thể tiếp tục chăm sóc Bạch Yên Nhiên nữa.

Anh chưa vô liêm sỉ đến mức ở chung với Bạch Yên Nhiên, rồi lại vừa ở bên cạnh Diệu Hữu Thiên.

Anh ắt phải đưa ra một vài lựa chọn. Mà hai ngày nay sống cùng với Diệu Hữu Thiên đã khiến trái tim anh có được lựa chọn của mình.

Làm thế nào Bạch Yên Nhiên cũng không ngờ, mình chờ đợi hai ngày nay, lại chờ được một kết quả thế này.

Cả người cô ngậy ngẩn, giống như quả cà bị sương quán lấy, hoàn toàn ngơ ngác đứng đó, trợn mắt há mồm nhìn Cố Thừa Diệu trước mặt.

"Thừa Diệu. Anh, anh có ý gì?"

"Yên Nhiên, em cũng biết, anh đã kết hôn rồi." Giọng nói của Cố Thừa Diệu rất nhẹ, cực kỳ nhẹ: "Ngôi nhà này, anh sẽ bảo Tiểu Mã sang tên cho em. Hoặc là nếu em muốn về Bắc Đô cũng được, anh sẽ cho em một khoản tiền. Để về già em sống không lo cơm áo."

"Thừa Diệu." Bạch Yên Nhiên nhìn anh với vẻ mặt không dám tin, ánh mắt đó đầy lo sợ: "Anh nói gì vậy? Anh nói lại lần nữa đi?"

Thật ra Cố Thừa Diệu cảm thấy rất khó nói ra miệng mấy câu này, nhưng lại không nói không được: "Anh nói, anh sẽ sang tên nhà cửa cho em, hơn nữa cho em một khoản tiền."

Cơ thể Bạch Yên Nhiên mềm nhũn.

Cô ngồi lại lên giường. Đôi mắt mờ mịt, không biết nhìn đi đâu.

Về mặt đau khổ khiến Cố Thừa Diệu có phần không thể nói ra nổi những lời phía sau, nhưng lại không thể không nói.

"Yên Nhiên."

"Anh kết hôn rồi?" Bạch Yên Nhiên gật gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ: "Cho nên, anh muốn phản bội lời hứa của anh?"

"..." Im lặng, về chuyện này, Cố Thừa Diệu không có lời nào để nói.

"Anh kết hôn rồi, cho nên tôi đã trở thành gánh nặng của anh?"

"Anh kết hôn rồi, cho nên anh không cần tôi nữa?" Bạch Yên Nhiên muốn khóc, nhưng hiện giờ cô lại không khóc được: "Cho nên, anh muốn dùng tiền bạc để đuổi tôi? Giống như mẹ anh làm trước đây?"

Cô vừa nhắc tới Kiều Tâm Uyển, sắc mặt Cố Thừa Diệu lại hơi biến đổi.

"Yên Nhiên, không phải anh ——"

Anh không hề có ý đó. Anh chỉ cảm thấy kết quả thế này đều tốt cho mọi người ——

"Không phải anh có ý đó vậy anh có ý gì?" Bạch Yên Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đầy đau đớn: "Anh kết hôn rồi, anh đã có người phụ nữ khác, cho nên anh không thể chăm sóc tôi, anh cũng không cần em tôi. Anh bắt chước ba mẹ anh, dùng tiền đuổi tôi đi, dùng tiền để làm nhục tôi?"

"Anh không hề muốn làm nhục em."

"Anh đã làm như vậy rồi." Bạch Yên Nhiên đứng lên, bởi vì kích động, giọng nói của cô đã bắt đầu run rẩy: "Anh phản bội tôi, phản bội tình cảm của chúng ta. Anh cưới người phụ nữ khác, bây giờ còn muốn dùng tiền xua đuổi tôi?"

"..."

"Cái tôi cần là tiền của anh sao?" Giọng nói của Bạch Yên Nhiên thấp hơn: "Tôi không có tay chân sao? Bản thân tôi không thể nuôi sống chính mình sao? Có Thừa Diệu, lúc anh nói những lời như vậy, anh xứng đáng với tôi sao?"

"Yên Nhiên, anh biết anh dối ——"

"Tôi yêu anh." Bạch Yên Nhiên ngắt lời anh: "Có Thừa Diệu, bởi vì tôi yêu anh, nên mới muốn ở bên cạnh anh. Tôi không cần tiền của anh. Làm sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?"

"Yên Nhiên. Thật sự xin lỗi. Nhưng anh đã kết hôn rồi."

"Tôi biết anh đã kết hôn rồi." Bạch Yên Nhiên cắn môi, nỗi đau khổ trong lòng đã nhấn chìm cô: "Bởi vì mẹ anh không thích tôi, bởi vì mẹ anh không muốn chúng ta ở bên nhau. Có Thừa Diệu, lời hứa anh đã từng nói thì sao? Anh đã nói anh sẽ cưới tôi. Bây giờ anh như thế này là đang tính toán gì đây?"

Có Thừa Diệu lại im lặng lần nữa.

Phụ lòng Bạch Yên Nhiên, anh không muốn, nhưng ly hôn với Diêu Hữu Thiên, anh lại càng không muốn hơn.

Cho dù anh mặt dày hơn nữa cũng không làm ra chuyện ngoại tình. Huống hồ ——

Bạch Yên Nhiên chỉ trích xong, cảm thấy sức lực toàn thân đều đã bị rút sạch, cô đột nhiên đưa tay ra ôm lấy Có Thừa Diệu.

"Thừa Diệu, em sai rồi có được không? Em sai rồi, em không nên ép anh ly hôn với cô ta. Em chỉ yêu anh thôi."

"Em không cần anh ly hôn nữa. Em không muốn lấy anh nữa. Chúng ta cứ thế này thôi có được không? Em không cần gì nhiều, thật sự không nhiều, em chỉ muốn anh thỉnh thoảng đến thăm em một chút, ngồi với em chút thôi là được rồi, có được không? Thừa Diệu, em chỉ có anh thôi, em thật sự chỉ có anh thôi. Em ——"

Cô không nói được nữa, chỉ khóc thút thít.

Có Thừa Diệu hít sâu một hơi, nhắm chặt mắt, cuối cùng kiên định kéo tay cô ra.

"Yên Nhiên. Thật sự xin lỗi. Anh không thể."

Nghĩ đến hậu quả có thể sẽ tạo thành khi Diêu Hữu Thiên biết đến sự tồn tại của Bạch Yên Nhiên, trái tim Có Thừa Diệu không thể không lạnh đi.

"Em nghỉ ngơi thật tốt đi. Chăm sóc mình cho tốt, đừng làm khó cơ thể."

Nói xong câu này, anh không nhìn xem Bạch Yên Nhiên sẽ có phản ứng gì nữa, rồi đi như trốn chạy.

Lúc đi ra ngoài, dì Dương vừa mới đi ra từ phòng bếp, nhìn thấy nhanh như vậy Có Thừa Diệu đã ra ngoài rồi, có chút kinh ngạc.

"Chăm sóc cô ấy thật tốt."

Có Thừa Diệu lại mặc kệ ánh mắt của dì Dương, bỏ lại câu này rồi rời đi.

Trước khi đóng cửa lớn lại, anh nghe thấy từ trong phòng truyền ra một tràng tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Mây kiếm hơi chau lại, nhưng bước chân không hề ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Anh vẫn chưa thử, có thể thử xem

Editor: Xám

Diêu Hữu Thiên nhìn làng du lịch trước mặt, do Cố thị thi công. Quả thực xây dựng rất tốt.

Trước đây Cố Thừa Lân nhìn trúng chỗ này, cũng muốn xây dựng làng du lịch ở đây, bởi vì nơi đây có một suối nước nóng. Thế nhưng suối nước nóng đó lại ở một chỗ khác.

Phương án trước đây của Cố thị cực kỳ tốt, khiến Diêu Hữu Thiên rất thần phục.

Suối nước nóng được hướng dẫn theo đà phát triển, dẫn vào kiến trúc chủ thể ở trung tâm làng du lịch, là khách sạn nghỉ ngơi ấm áp.

Bên cạnh khách sạn là tiệm spa được xây dựng riêng biệt, ở đây có phương pháp thủy trị liệu* với suối nước nóng, suối nước nóng chăm sóc sức khỏe ở trung tâm, và cả một loạt hạng mục spa với suối nước nóng.

*thủy trị liệu: chữa bệnh bằng nước.

Tiếp tục đi sang bên cạnh tiệm thủy trị liệu, đã đến gần bờ biển. Ở đó lại có một khu vui chơi trên nước rất lớn.

Có thể chơi phiêu lưu, lướt sóng, còn có hồ nghịch nước, hồ bơi, đường trượt. Tất cả chính là một thế giới vui chơi trên mặt nước.

Đỉnh đài núi giả, nước chảy róc rách, lấy nước làm ranh giới, ngăn cách khách sạn và spa, chỉ còn hai cây cầu có thể qua lại.

Bên cạnh khách sạn lại là sân bóng sân golf hiện đại hóa. Đi qua tiếp còn nhìn thấy một trường đua ngựa.

Mùa hè đến đây có thể lướt sóng, phiêu lưu, nghịch nước, mùa đông đến đây có thể tắm nước nóng, điều dưỡng.

Lúc rảnh rỗi lại có thể đến đây chơi thể thao, cưỡi ngựa.

Mà mỗi một nơi đều độc lập, nối liền với nhau, nhưng đều có công vào riêng.

Diêu Hữu Thiên gần như có thể tính trước, một khi làng du lịch này xây dựng xong sẽ thu hút bao nhiêu khách.

Bây giờ tất cả công trình đều đã tiến vào giai đoạn chót, chỉ còn lại một số thiết bị lắp đặt nội bộ vẫn chưa hoàn thành.

Tiến triển của công trình này đã tính là nhanh rồi.

Từ tiến độ công trình Diêu Hữu Thiên có thể cảm nhận được, Cố Thừa Diệu rất muốn về Bắc Độ.

Kiểm tra hết tiến độ một lượt, Diêu Hữu Thiên đang định trở về.

Ngang eo đột nhiên xuất hiện thêm một bàn tay to, cô bất ngờ không kịp đề phòng đã bị kéo vào một vòng ôm rộng lớn.

Diêu Hữu Thiên giật mình, khi đang định giãy giụa, lại ngửi thấy mùi hương nam tính quen thuộc.

Cô quay đầu lại, khi đối diện với gương mặt tuần tú của Cố Thừa Diệu thì khóe môi cong lên: "Sao anh lại tới đây?"

"Vừa rồi đến công ty em để tìm em, Tiểu Vi nói em đã đến đây."

Rời khỏi chỗ Bạch Yên Nhiên, không hiểu sao Cố Thừa Diệu lại có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Trong lòng biết anh hành động như vậy có chút tàn nhẫn, đặc biệt là đối với Bạch Yên Nhiên.

Nhưng Thương Mạc Viễn nói đúng. Anh đã kết hôn rồi.

Nếu không thể ly hôn với Diêu Hữu Thiên, đương nhiên phải đưa ra lựa chọn.

Huống hồ hôm trước khi anh gọi điện thoại cho bà nội, mặc dù bà năm lần bảy lượt tỏ ý mình không sao, nhưng anh có thể nghe ra được sự nguy trang ẩn giấu trong giọng nói của bà.

Quả thật tuổi của bà nội đã lớn rồi, nếu như anh ly hôn. Nhất định bà nội sẽ không chịu được phải không?

Anh không thể, cũng không thể lấy bà nội ra để mạo hiểm.

Hơn nữa ——

Ánh mắt rơi lên người Diêu Hữu Thiên, không hiểu sao, anh cũng không muốn ly hôn với cô.

Thật ra bản thân Cố Thừa Diệu cũng không phân biệt rõ, rốt cuộc anh không muốn ly hôn là phần nhiều vì quan hệ với gia đình, hay phần nhiều vì quan hệ với Diêu Hữu Thiên.

Anh chỉ biết rằng dù sao chỉ cần anh không ly hôn, người phụ nữ này vẫn sẽ là vợ của anh.

Không có bất kỳ ai có thể thay đổi điều này.

Diêu Hữu Thiên nhìn thời gian, đối diện với gương mặt dường như đang thất thần của Cố Thừa Diệu: "Anh Cố, xin hỏi anh đang trốn việc sao?"

Bây giờ, đến thời gian tan sở vẫn còn một quãng thời gian dài nữa.

"Ừm ừm." Cố Thừa Diệu hồi phục lại tinh thần, nhìn làng du lịch đang xây một cái: "Em có ý kiến sao?"

"Có một chút." Diêu Hữu Thiên gật gật đầu, bờ môi nhỏ hơi cong lên, giống như thật sự không hài lòng: "Em vất vả khổ cực chạy đến xem tiến độ công trình thế này, anh lại trốn việc, em có chút bất bình."

"Là do em thích nhọc lòng." Cố Thừa Diệu kéo tay cô đi ra chỗ để xe bên ngoài: "Bên dưới nuôi nhiều người như vậy, nếu như mọi chuyện đều muốn tự thân tự lực. Vậy nuôi những người đó làm gì?"

Đương nhiên tiến độ công trình có người của bộ phận công trình phụ trách. Cách vài ngày Tiểu Mã cũng báo cáo cho anh một lần.

Nhưng cô lại thích nhọc lòng.

"Em thích cảm giác đó mà." Diêu Hữu Thiên quay đầu lại nhìn ra phía sau một cái: "Xây nhà cao tầng trên đất bằng, nhìn từng công trình này mọc lên rất có cảm giác thành tựu."

"Không sao, chờ bên này đưa vào sử dụng rồi, em có thể làm vị khách đầu tiên." Cố Thừa Diệu vẫn cực kỳ có lòng tin với bản kế hoạch của Cố thị: "Anh tin rằng đến lúc đó em sẽ có cảm giác thành tựu hơn."

"Em cũng tin vậy." Cô đã bắt đầu mong đợi: "Em rất thích cưỡi ngựa, em phục các anh rồi, lại nghĩ ra dựng một trường đua ngựa ở đây."

"Đó là vì Thừa Lân thích chơi." Cố Thừa Diệu nghĩ đến hai người anh em của mình: "Từ trước đến giờ anh ấy thích chơi nhất. Sau này em đã biết rồi."

"Ừm." Cá tính của thai song sinh đúng là không giống nhau. Cố Thừa Kỳ chừng trạc cần trọng, Cố Thừa Lân lại có phần thích chơi bời, hơn nữa cá tính cũng có vẻ cởi mở hơn.

Mà Cố Thừa Diệu lại ở giữa hai anh em bọn họ.

Anh cũng thích chơi, trên người có thêm một chút ngang ngạnh. Nhìn như không để tâm đến điều gì, nhưng bản thân lại rất có ý thức trách nhiệm.

Thật ra tâm trạng Diêu Hữu Thiên như vậy là vì khi yêu một người, sẽ cảm thấy trên điểm nào trên người anh ta cũng tốt.

Cho nên so sánh với hai anh em khác của nhà họ Cố, sẽ cảm thấy Cố Thừa Diệu tốt nhất, vừa không trầm lặng như vậy, mà cũng không tùy tiện như thế.

Cũng không nghĩ lại cô trước đây, không ít lần oán thán Cố Thừa Diệu phóng đảng bất kham, lại cảm thấy anh quá cay nghiệt.

Thật ra đây chính là điểm khác biệt giữa yêu và không yêu một người.

Tâm trạng của cô xoay vòng, Cố Thừa Diệu không hề biết. Chỉ bởi vì anh muốn suy nghĩ cẩn thận một số chuyện, tâm trạng thật sự không tệ.

"Đi thôi." Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến bên cạnh chiếc xe màu đen của Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu lên xe, trước khi khởi động xe, đột nhiên dừng động tác lại.

Ánh mắt đảo qua nửa khuôn mặt của Diêu Hữu Thiên, anh đột nhiên nắm lấy tay cô.

"Cô Cố."

"Ừm?"

"Anh..." Về mặt Cố Thừa Diệu đột nhiên trở nên hơi nghiêm túc: "Chúng ta có con đi."

Thật ra anh muốn nói là, chúng ta đừng ly hôn, cứ sống thế này cả đời đi.

Lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy không thích hợp.

Trước đây anh từng muốn ly hôn với cô, nhưng đây là chuyện của rất lâu về trước.

Bây giờ anh đã không có ý nghĩ này nữa rồi.

Bọn họ là vợ chồng. Trên thực tế, vốn là bọn họ phải sống chung cả đời.

Nếu không thể ly hôn thì cứ như vậy đi.

Cùng cô gái trước mặt sinh hai đứa trẻ, bên nhau trọn đời.

Vốn dĩ những điều đó là chuyện không có khả năng, bây giờ xem ra, hình như không phải là những chuyện khiến người ta khó mà chịu đựng đến thế.

Mà không biết tại sao anh lại có chút chờ mong. Không biết con của anh và Diêu Hữu Thiên sẽ trông như thế nào.

Sự mong chờ đó khiến trong lúc anh nói câu này, ánh mắt nhìn có vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Giọng điệu của anh, cũng có sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Giống như chuyện này là một kế hoạch, là một chuyện rất quan trọng vậy.

Diêu Hữu Thiên ngẩn ra một lát, trong thoáng chốc không tiếp nhận được suy nghĩ của Cố Thừa Diệu.

Anh có biết anh đang nói gì hay không?

"Anh Cố ——" Đứa con có ý nghĩa gì, anh có thật sự biết không?

"Đi thôi." Trong lòng Cố Thừa Diệu đã có quyết định, trong nháy mắt tâm trạng đã trở nên nhẹ nhõm, đạp chân ga, xe lao đi như mũi tên.

Diêu Hữu Thiên nhìn nửa bên mặt hoàn mỹ của anh, lúc này ngũ quan lập thể đó lộ ra tâm trạng tương đối vui vẻ.

"Đi đâu?" Diêu Hữu Thiên nhận ra cả ngày hôm nay mình đều không theo kịp suy nghĩ của Cố Thừa Diệu.

Hôm nay anh có chút khác thường. Rốt cuộc là khác thường ở đâu, cô lại không nói ra được.

Cảm giác khó hiểu này chính là tâm trạng anh rất tốt, về phần tại sao tốt? Cô thật sự không biết.

"Sinh em bé." Cố Thừa Diệu quăng ra ba chữ, khiến cho Diêu Hữu Thiên lú lẫm.

Một lần nữa không nhận được gợi ý tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay mình một cái.

"Anh Cố?"

"Cô Cố." Cố Thừa Diệu liếc mắt nhìn cô một cái, ngắt lời cô: "Nếu như em hỏi anh thêm một câu, anh sẽ dừng thẳng xe bên đường."

"Dừng bên đường làm gì?"

"Sinh em bé." Anh vẫn chưa từng thử cách làm tình trên ô tô trong lời đồn đó, có điều anh cũng không ngại lấy Diêu Hữu Thiên làm thí nghiệm.

"..."

Sinh, sinh em bé? Ý nghĩa đại diện phía sau ba chữ kia đã thành công khiến Diêu Hữu Thiên ngậm miệng.

Cô có lén gan hơn cũng không đến mức làm tình trong xe với Cố Thừa Diệu ở bên đường.

Cô còn nhớ rõ từng đọc một bài báo, nói là có một đôi tình nhân tìm kiếm kích thích, làm tình trong xe ở bên đường. Kết quả bị cảnh sát bắt quả tang, nói là bọn họ dùng xe lừa bịp.

Lúc cô gái đó xuống xe, đến quần cũng không kịp mặc ——

Mặt Diêu Hữu Thiên đã đỏ lên. Một lần nữa cô lại phát hiện ra, bản về vô si và mặt dày, cô tuyệt đối không phải đối thủ của Cố Thừa Diệu.

Thậm chí anh khiến cho cô không tìm được lời để nói, giống như bây giờ nói gì cũng không đúng.

Bởi vì xấu hổ, trên mặt đã hiện lên hai áng mây hồng.

Miệng nhỏ hơi bĩu lên, giống như là tức giận, lại giống như oán trách..

Khỏe mắt Cố Thừa Diệu nhìn thấy đáng về cô bị mình chặn họng không nói nên lời, tâm trạng lại cực kỳ tốt.

Anh phát hiện ra, có đôi khi nhìn Diệu Hữu Thiên vẫn rất đáng yêu.

Ý xấu dấy lên, ý muốn trêu đùa cô càng sâu sắc thêm.

"Thật ra đứng ở bên đường cũng không sao." Cố Thừa Diệu liếc nhìn cửa kính xe của mình một cái. "Cửa kính xe của anh là đặt làm, bên trong nhìn được ra bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không nhìn được vào bên trong."

Nhìn thấy mặt Diệu Hữu Thiên càng đỏ hơn, anh nói thêm một câu: "Nếu như em không tin, chúng ta có thể thử xem."

"Ài, ai muốn thử với anh?"

Mặt Diệu Hữu Thiên chỉ thiếu nước chưa bị thiêu cháy.

Đối diện với vẻ mặt đầy bồn chồn của Cố Thừa Diệu, lần thứ hai cô ngậm miệng không nói gì. Nói thêm nữa, nói không chừng người này sẽ lại nói ra mấy lời vớ vẩn mất.

Quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài. Nơi đây còn cách nội thành một vài con đường.

Đi thẳng theo đường cái xung quanh thành phố, có thể nhìn thấy biển khơi ở phương xa.

Biển mùa đông, gió cuốn sóng biển lên cực cao, sóng biển một cao một thấp, giống như tâm trạng lúc này của Diệu Hữu Thiên.

Cùng Cố Thừa Diệu sinh một đứa bé?

Cho dù anh nói những lời này vì nguyên nhân gì, trái tim cô đều có chút mong đợi.

Có con rồi, quan hệ giữa bọn họ sẽ hoàn toàn ổn định. Nhìn con người Cố Thừa Diệu là biết, nhất định anh là một người đàn ông gánh vác trách nhiệm với gia đình.

Anh đồng ý sinh con với mình, cho thấy giữa bọn họ đã bước vào một mối quan hệ mới.

Quan hệ vợ chồng chân chính.

Vợ chồng có thể bên nhau cả đời.

Con sao? Cô đã bắt đầu tưởng tượng. Sau khi bọn họ có con, sẽ có cuộc sống như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Sự việc đã bại lộ

Editor: Xám

Lại là chủ nhật.

Đêm qua Diệu Hữu Thiên bị Cố Thừa Diệu dây dưa cả một buổi tối, đương nhiên buổi sáng không dậy nổi.

Không riêng gì hôm nay, thật ra mỗi ngày ở cùng Cố Thừa Diệu đều như thế.

Cô mệt mỏi vô cùng, anh lại chẳng có ảnh hưởng gì.

Có lúc nhìn thấy Cố Thừa Diệu sáng khoái tinh thần, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng gì, không khỏi buồn bực đầy một bụng.

Rõ ràng hai người, người ra sức là anh, cây cây cũng là anh.

Nhưng vì sao kết quả kẻ bị giày vò vất vả lại là cô?

Về sau cô đã nghĩ ra được rồi, nghe nói mười người đi ra từ quân ngũ thì có chín người không thể cư xử như người bình thường.

Người bình thường có thể chống đẩy hai trăm cái khi cộng trên lưng một người sao? Nếu như không phải cô tự mình thử nghiệm, có đánh chết cô cũng không tin.

Đặt dẹo trên giường nửa ngày, cũng không thấy Cố Thừa Diệu đâu.

Mấy ngày nay, người đó đều muốn chờ cô cùng rời giường.

Hôm nay đã đi đâu rồi?

Trong lòng còn có nghi vấn, nhưng Cố Thừa Diệu đã đi vào.

Trên tay cầm một cái túi lớn, biến lai chuyển phát phía trên vẫn chưa xé ra.

"Anh mua gì vậy?" Thử lố cho Diêu Hữu Thiên cũng biết tò mò, bởi vì người như Cố Thừa Diệu mà cũng biết mua đồ trên mạng.

Đây thật sự là một chuyện cực kỳ hiếm lạ, cô còn tưởng rằng anh chỉ biết mời người sản xuất đồ cá nhân, sau đó bảo người ta giao đồ tận nơi chứ.

"Đồ tốt."

Cố Thừa Diệu cầm bọc hàng vào cửa, sau khi bóc giấy gói xuống thì đặt hộp giấy xuống giường.

Diêu Hữu Thiên ngồi dậy, không quên kéo chăn lên cao.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, nhiệt độ buổi sáng rất thấp, cho dù là mở điều hòa, cô cũng sợ lạnh.

Hộp giấy bị người mở ra, bên trong là vài vốc đủ màu ——

Khi Diêu Hữu Thiên nhìn thấy chữ viết trên bao bì, trong chốc lát mặt hơi tái đi.

Nếu nói mấy ngày nay Cố Thừa Diệu có thay đổi gì, thì chính là anh có một sự nhiệt tình mới với chuyện mua nội y.

Mấy hôm trước tan ca, cô ý đi đón cô. Sau đó nói là muốn hẹn hò, nhưng lại đi dạo quanh các cửa hàng nội y.

Mua không dưới mười bộ nội y gọi cảm.

Diêu Hữu Thiên bị anh làm cho sắp phát điên, lúc đối diện với ánh mắt mờ ám của nhân viên cửa hàng, hận không thể có thuật ẩn thân.

Sau chuyện xảy ra ngày hôm đó, có đánh chết cũng không chịu đi nữa.

Thậm chí mấy bộ nội y gọi cảm Cố Thừa Diệu mua cô cũng nhất định không muốn mặc (mặc dù cuối cùng đã mặc hết)

Nhưng thật sự không chống lại được năng lực phá hoại của Cố Thừa Diệu. Vài cửa mấy bộ nội y gọi cảm này vốn ít, lại mỏng.

Sức lực của anh lại lớn, tùy tiện kéo một cái đã rách rồi.

Mười bộ nội y gọi cảm nghe thì rất nhiều, chưa đến hai ngày, đã có thể bị Cố Thừa Diệu xé sạch rồi.

Anh xé rách là chuyện của anh, dù sao có đánh chết Diêu Hữu Thiên cũng không muốn đi dạo ở cửa hàng nội y nữa, đặc biệt là không muốn đi mua nội y gọi cảm.

Rõ ràng một người đàn ông như anh không cảm thấy xấu hổ, kỳ lạ là bản thân cô lại cảm thấy xấu hổ cực kỳ.

"Nếu như anh còn tìm em đi dạo cửa hàng nội y nữa, em sẽ về nhà mẹ đẻ ở."

Diêu Hữu Thiên thật sự hết cách rồi, đành phải uy hiếp Cố Thừa Diệu như vậy.

Dù sao cũng chưa chắc sau khi cô về nhà họ Diêu ở rồi anh vẫn có thể bảo cô mặc những cái này mà?

Nhưng dù thế nào cô cũng thật sự không ngờ. Người này hoàn toàn không buông tha.

Cô không theo anh đi dạo phố, anh lại mua thẳng từ trên mạng về? Hơn nữa còn nhiều thế này? Anh mua về để ăn sao?

Trong hộp giấy không tính là nhỏ, đặt nội y gọi cảm đủ loại màu sắc, đủ loại kiểu dáng, đủ loại chất liệu.

Đều đựng bằng túi nhỏ, cho dù cô không mở ra xem, cũng có thể đoán được kiểu dáng cũng những cái này thế nào.

Đôi mắt đẹp của Diêu Hữu Thiên trừng lớn, tương đối không khách sáo trừng Cố Thừa Diệu.

"Anh Cố." Khi nhìn thấy Cố Thừa Diệu mở một cái túi trong đó ra, lấy ra vài mảnh vải ướm lên người cô, cô gần như cười ngất: "Anh đừng nói với em, anh định chuyển nghề sang bán nội y nhé?"

"Cái này cũng không tệ." Tay Cố Thừa Diệu xoa cằm: "Nếu không thể này đi, anh cho người nghiên cứu một chút, thành lập một bộ phận nội y. Anh tin rằng thị trường cũng không nhỏ."

Hoặc là thu mua hẳn một công ty nội y, càng bớt việc cho anh.

"..." Diêu Hữu Thiên không nói gì được nữa: "Cố Thừa Diệu, anh điên rồi sao?"

Cố Thừa Diệu không để ý đến Diêu Hữu Thiên, không ngờ bây giờ vừa hay cô không mặc quần áo, anh kéo cô ra ngoài.

"Thử cái này, lúc anh nhìn thấy ở trên mạng đã cảm thấy cực kỳ hợp với em."

Có lẽ dáng người của Diêu Hữu Thiên không tính là đẹp nhất, ít nhất không phải loại mỹ nữ mỡ to ngực lớn.

Có điều cô thắng ở sự nhỏ nhắn tinh tế, tỉ lệ cân đối. Tăng thêm một phần lại béo, giảm đi một phần lại gầy.

Cố Thừa Diệu vẫn cực kỳ hài lòng ở điểm này, cho nên niềm vui mới gần đây của anh chính là quần lót Diêu Hữu Thiên make love.

Tiến hành thử nghiệm đủ cách yêu.

Anh muốn nổi điên, Diêu Hữu Thiên tuyệt đối sẽ không giúp đỡ.

Hôm qua bị anh giày vò đến mức bây giờ thắt lưng của cô vẫn còn đau, nhất định sẽ không để anh tiến thêm một bước.

Cô đã quá rõ "khẩu vị" của anh, đừng nói một mình cô, có thêm hai Diêu Hữu Thiên cũng không phải là đối thủ của anh.

Không chút nghĩ ngợi lùi người về phía sau, đến giày cô cũng không đi, cứ giẫm trên đất, nhanh chóng lùi về sau hai bước.

"Mặc kệ anh. Em rời giường trước."

"Qua đây." Cố Thừa Diệu đưa tay ra muốn kéo người cô lại, anh cố chấp muốn cô thử một lần.

Diêu Hữu Thiên đã đề phòng không để ý đến anh, đi vào phòng tắm như chạy trốn, cấp tốc khóa cửa lại, cách tắm cửa kêu một tiếng.

"Cố Thừa Diệu, muốn mặc thì anh tự mặc đi. Em không hầu đâu."

Thỉnh thoảng một lần là được rồi, anh còn chơi thành nghiện sao?

Coi cô là gì vậy?

Thật sự là đủ rồi. Diêu Hữu Thiên có chút tức giận, thậm chí quên mất mình chưa mặc quần áo mà đã đi vào.

Chờ cô xử lý xong cho bản thân, mới bị ai phát hiện ra, cô không có quần áo để mặc.

Khuôn mặt đỏ lên, kéo khăn tắm quấn người lại. Khi ra khỏi phòng, Cố Thừa Diệu vẫn còn ở đó.

Anh đã sắp xếp lại toàn bộ nội y rồi, sau đó đặt từng cái một vào tủ quần áo.

Thấy Diêu Hữu Thiên đi ra, khoe môi cong lên thành nụ cười hình cung dễ nhìn: "Bây giờ không mặc không sao, buổi tối mặc cũng giống nhau."

Cơ thể cao lớn của anh dựa vào tủ quần áo, mặc một chiếc áo len chui đầu màu kem, phía dưới phối với chiếc quần dài huu nhân, nhìn thoải mái lại tùy ý.

Tóc đen rủ xuống, trên khuôn mặt cười như không cười mang theo chút đùa giỡn. Đôi con người đen như mực đó nhìn chăm chăm vào Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên nuốt nước miếng, bởi nam sắc của Cố Thừa Diệu, tim lại đập nhanh thêm hai nhịp.

Người này đúng là có khả năng hại nước hại dân, may mà cô cũng tính là giữ mình trong sạch, nếu không chỉ bằng vẻ bề ngoài này, còn không biết sẽ trêu chọc bao nhiêu nữ nhân nữa.

"Muốn mặc thì anh tự mặc đi."

Diêu Hữu Thiên oán hận trừng anh một cái, người bị choáng váng còn có mình. Bị nam sắc mê hoặc, luôn đồng ý một vài yêu cầu quá đáng của anh.

Kỳ lạ là mỗi lần nhìn thấy Cố Thừa Diệu, cô luôn là người chịu thiệt.

Hai tay đặt ở trên ngực che khăn tắm, đi đến trước tủ quần áo lấy quần áo, dù thế nào cũng không muốn cho anh có cơ hội bắt mình mặc những món nội y gợi cảm mặc với không mặc không có gì khác nhau kia.

"Tránh ra, em muốn mặc quần áo."

"Mặt em hồng thật đấy." Cố Thừa Diệu biết cô ngượng, trong lòng càng vui vẻ.

Giơ tay lên nhéo mặt cô: "Thật ra em cũng rất thích đúng không?"

"Thích cái em gái anh." Diêu Hữu Thiên thật sự không nhịn được bùng nổ lời thô tục: "Tránh ra, em muốn lấy quần áo."

"Ủm hùm. Hôm nay trong nhà không có ai. Em không mặc cũng vậy." Cố Thừa Diệu cười xấu xa: "Thật ra anh thật sự không để ý đâu."

"Anh không để ý em để ý." Diêu Hữu Thiên dùng sức đẩy anh một cái: "Cố Thừa Diệu, anh không cần thể diện."

"Cần thể diện làm gì?" Sức lực của cô hoàn toàn không đẩy được anh. Tay anh đưa ra, kéo cô vào trong lòng. Mà bàn tay vốn đặt ở cửa tủ quần áo cuối cùng lại lấy ra lần nữa: "Cần em là được rồi."

Lúc này Diêu Hữu Thiên mới nhìn thấy, trên tay anh vẫn cầm bộ áo ngủ gợi cảm vừa rồi.

"Cô Cố, dù sao hôm nay cũng không đi làm. Lại đến lần nữa đi."

"Cố Thừa Diệu ——" Diêu Hữu Thiên kêu lên, anh đã kéo khăn tắm cô quăn xuống.

Một giây sau cơ thể của cô nhấc bổng lên, một tiếng thét chói tai, đã bị anh đặt lên giường.

"Ngoan, hôm nay cứ thử bộ này đi. Anh bảo đảm buổi tối buông tha em, thế nào?"

"Cố Thừa Diệu ——" Câu nói kế tiếp cũng không nói nên lời nữa. Mà cuối cùng bộ nội y gợi cảm tạo thành từ dây nhỏ lụa mỏng kia vẫn mặc lên người Diêu Hữu Thiên.

Anh mặc cho cô, sau đó sẽ tự tay xé rách nội y gợi cảm.

Cùng lúc thân thể bị lấp đầy, Diêu Hữu Thiên khinh bỉ Cố Thừa Diệu.

Người này. Nhất định là cảm thú, cảm thú ——

Mà cũng là sau khi sự việc xảy ra Diêu Hữu Thiên mới biết, lời Cố Thừa Diệu nói hoàn toàn không thể tin.

Cái gì mà buổi tối buông tha cô, cái gì mà chỉ thử một lần này thôi.

Quả nhiên là đàn ông mà đáng tin, heo nái cũng biết trèo cây.

Chào thua với đòi hỏi vô độ của anh. Thậm chí chủ nhật này Diêu Hữu Thiên không về nhà cha mẹ.

Trọn vẹn hai ngày, đều trôi qua trên giường.

Cô không nhịn được cảm khái trong lòng lần nữa, Cố Thừa Diệu này tuyệt đối không phải là người. Không phải là người ——

.....

Trong văn phòng, Tiểu Mã nhìn sắc mặt vui vẻ của Cố Thừa Diệu.

Trong khoảng thời gian này rõ ràng tâm trạng ông chủ cực kỳ tốt.

Mà tâm trạng tốt thế này là sau lần ông chủ ra ngoài gặp vị ở ngoài kia mới xuất hiện.

Xem ra sau khi ông chủ kim ốc tàng kiêu*, đề cô Bạch kia dỗ dành ông chủ rất vui vẻ.

*kim ốc tàng kiêu: nuôi vợ bé, tình nhân.

Trong lòng thông cảm với Diêu Hữu Thiên một chút.

Có điều chỉ là một chút thôi. Cậu tuyệt đối không có gan đi nói với Diêu Hữu Thiên.

Người phát lương cho cậu lại là Cố Thừa Diệu. Cậu cũng không có gan đi phá sân khấu của ông chủ.

Trong lòng hiểu rất rõ ông chủ làm những gì, cho nên lúc thoát nhìn thấy Diêu Hữu Thiên tới cửa tìm Cố Thừa Diệu, sắc mặt cậu đã biến đổi.

"Bà, bà chủ?"

Tiểu Mã chưa từng gọi cách xưng hô này, trước đây gọi là quản lý Diêu Hữu Thiên.

Bởi vì thời điểm đó Cố Thừa Diệu rất ghét người khác gọi Diêu Hữu Thiên là cô Cố. Về sau lại gọi là quản lý Diêu.

Bà chủ chỉ là xưng hô trong lòng. Hoàn toàn bật ra vì hôm nay bị Diêu Hữu Thiên dọa sợ.

"Bà chủ?" Cách xưng hô này thật là mới lạ. Diêu Hữu Thiên cười cười, thấy Tiểu Mã giống như bị mình dọa sợ: "Thừa Diệu có ở đây không?"

"Không có." Phản ứng đầu tiên của Tiểu Mã là lắc đầu, có điều rất nhanh lại gật đầu: "Ồ đây."

Sẽ không phải là sự việc đã bại lộ rồi chứ? Diêu Hữu Thiên đến tìm ông chủ tính sổ sao?

Vì ý nghĩ đó, khuôn mặt Tiểu Mã không khỏi hơi tái xanh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Thì ra cô Cố nhà ta hung ác như vậy

Editor: Xám

"Tôi tự vào tìm anh ấy." Khi Tiểu Mã còn đang kinh ngạc không thôi, Diêu Hữu Thiên đã cất bước đi về phía văn phòng của Cố Thừa Diệu.

"Tôi, tôi nên thông báo trước một chút đã." Ngộ nhờ thời gian này ông chủ được cô Bạch ở bên ngoài chăm sóc quá thoải mái, không muốn thấy cô Diêu đến thì làm thế nào bây giờ?

Lần này Diêu Hữu Thiên thật sự hơi bật cười. Đứng đó bất động, nghiêng đầu nhìn Tiểu Mã: "Tiểu Mã, đáng về tôi rất khùng bố?"

"Không, không có ạ."

Đến lời Tiểu Mã cũng không nói hoàn chỉnh được. Diêu Hữu Thiên muốn cười, Tiểu Mã này, bình thường nhìn rất khôn khéo, có lúc lại cảm thấy hơi ngốc nghếch.

Cô đột nhiên nghĩ đến một câu nói, vật giống như chủ.

Cố Thừa Diệu cũng vậy, nhìn thì là một người rất khôn khéo, có lúc lại rất ngốc nghếch, rất đáng yêu.

Tiểu Mã này thật sự giống như Cố Thừa Diệu vậy. Đoán chừng là ở bên nhau lâu rồi, đã bị lây nhiễm.

"Tiểu Mã, cậu cũng đến tuổi có bạn gái rồi phải không? Lần sau tôi sẽ giới thiệu cho cậu một người." Cô còn nhớ. Thư ký Tiểu Vi của cô vẫn chưa có bạn trai đâu.

"Không, không cần." Hối lộ, đây rõ ràng là hối lộ. Tiểu Mã nuốt nước miếng, rất muốn đồng ý.

Có điều, cho dù cô giới thiệu bạn gái cho cậu, cậu cũng sẽ không bán đứng ông chủ.

"Cậu khẳng định chứ?" Diêu Hữu Thiên cười: "Tôi còn định giới thiệu Tiểu Vi cho cậu, nếu như cậu nói không cần, vậy thì thôi vậy."

"Tiểu, Tiểu Vi?" Ánh mắt Tiểu Mã bỗng chốc sáng lên.

Nếu như công ty hai nhà đã hợp tác, đương nhiên là thường xuyên qua lại. Thực tế cậu đã từng gặp Tiểu Vi. Dáng dấp xinh đẹp, người lại giỏi giang.

Đối với người đã độc thân rất lâu như cậu mà nói, không đúng, đối với đàn ông luôn độc thân mà nói, vẫn rất khiến người ta động lòng.

Ừm, chỉ tay nhìn trời. Cậu có nên bán đứng ông chủ vì mỹ sắc không đây?

Chuyện này thật sự làm người ta rối rắm mà.

Vào lúc Tiểu Mã còn đang rối rắm, Diêu Hữu Thiên đã cười nhẹ đi vào văn phòng của Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu đang ngồi phía sau bàn làm việc đọc văn kiện, bút máy trong tay viết gì đó lên trên.

Khi làm việc anh vô cùng nghiêm túc, thậm chí không chú ý đến có người đi vào.

Điều Hữu Thiên đặt nhẹ bước chân, chậm rãi đi đến phía sau Cố Thừa Diệu, vào lúc anh cực kỳ chăm chú, che lên mắt anh.

"Đoán xem em là ai?"

Tay Cố Thừa Diệu cầm bút ngừng lại một lát, đột nhiên mỉm cười, kéo bàn tay che trên mắt xuống.

"Có thể không thông qua thông báo mà đi vào phòng của anh, ngoài em ra không có ai khác, bảo anh đoán cái này, em không cảm thấy ——"

Ánh mắt quan sát Điều Hữu Thiên từ trên xuống dưới một lượt, giọng điệu lại mang theo một chút ghét bỏ: "Thật ra hành động này của em là đang kéo chỉ số thông minh của em xuống sao?"

Môi Điều Hữu Thiên vừa mấp máy, chưa kịp mở miệng, Cố Thừa Diệu lại thêm một câu: "Tuy nhiên chỉ số thông minh của em vốn không cao. Kéo xuống nữa, đã có thể biến thành số âm rồi."

"Chỉ số thông minh của anh mới là số âm."

Từ trước đến giờ Điều Hữu Thiên vẫn biết Cố Thừa Diệu độc miệng, sự động miệng này dùng với người khác thì thôi đi, dùng với cô, cô thật sự khó chịu.

"Chẳng lẽ không đúng?" Tay Cố Thừa Diệu tiện thể kéo cô lại, để cô ngồi trên đầu gối mình: "Lẽ nào em muốn anh đoán một vài cái tên của oanh oanh yến yến em mới vui?"

"Anh dám?" Hai mắt Điều Hữu Thiên trừng lên, nhìn thì sắc bén, nhưng lại có phong tình không nói nên lời: "Anh dám có người phụ nữ khác, em sẽ thiên anh."

"Thật ác độc." Cố Thừa Diệu giống như bị dọa, nhưng trên mặt lại hoàn toàn ung dung tùy ý, tay choàng vào eo cô, siết chặt lần nữa: "Thì ra cô Cố nhà ta lại hung ác như vậy sao?"

"Anh mới biết à?" Khóe môi Điều Hữu Thiên cong lên, bàn tay nhỏ bé néo má Cố Thừa Diệu, hơi dùng sức: "Cho nên anh cũng đừng đắc tội với em, bằng không em nhất định sẽ chinh anh."

Cách cư xử gần đây của hai người đã tùy ý rất nhiều rồi, mà trước mặt anh, cô cũng càng ngày càng tùy ý, càng ngày càng can rở.

Kéo tay cô ra, mặc dù cô néo không làm mình đau, có điều, anh cũng không muốn ngó ngàng đeo một khuôn mặt xanh đen: "Được rồi. Cô Cố hung ác, xin hỏi em đến tìm anh chính là để tìm cơ hội chinh anh sao?"

Cố Thừa Diệu thật sự thích cảm giác này, ở bên Điều Hữu Thiên, đơn giản chỉ là thoải mái và tùy ý.

Anh thật sự thích đầu võ mềm với cô, lại thích trêu đùa cô. Thấy cô bị anh nói hai ba câu đã tức giận mặt hồng hồng, mắt mở to, lại cảm thấy trêu rất vui.

"Đương nhiên không phải." Điều Hữu Thiên xua tay: "Buổi tối có tiệc rượu, muốn cùng đi với anh."

"Tiệc rượu?" Cố Thừa Diệu hơi nhíu mày: "Cái em nói, sẽ không phải là thông báo đóng máy phim của điện ảnh Ngự Tĩnh tối nay chứ?"

"Trả lời đúng rồi." Điều Hữu Thiên gật gật đầu: "Có lẽ, cũng đã mời anh rồi."

Sau này cô mới biết, Cố Thừa Diệu cũng đầu tư cho "Tình yêu 99 độ".

Mà thậm chí văn phòng của Cố thị là nơi quay phim của Tình Yêu 99 Độ.

"Mời rồi." Anh có đầu tư cho điện ảnh, mời anh là chuyện rất bình thường.

Nhưng Điều Hữu Thiên ——

"Thiệp mời của em, sẽ không phải Triệu Bách Xuyên cho em chứ?"

Đối với Triệu Bách Xuyên, mặc dù anh không đến mức kiêng kỵ. Nhưng cũng không có thiện cảm gì.

Rõ ràng biết Điều Hữu Thiên là vợ của anh, cũng không biết cách xa ra một chút.

"Có vấn đề gì sao?" Điều Hữu Thiên nhíu mày: "Anh ấy là bạn của em."

Bạn? Chỉ sợ Điều Hữu Thiên coi Triệu Bách Xuyên là bạn, nhưng Triệu Bách Xuyên lại không coi cô là bạn đâu?

"Cô Cố, bạn gái thì được. Nếu là bạn nam, vẫn nên chọn lựa một chút. Không phải A Miêu A Cầu gì cũng có thể làm bạn được đâu."

Câu này, chính là đang ám chỉ Triệu Bách Xuyên là A Miêu A Cầu đó à?

Diêu Hữu Thiên thật sự không muốn so đo với anh: "Cố Thừa Diệu, rốt cuộc anh có muốn đi với em không?"

"Muốn. Đương nhiên là muốn ——"

Cố Thừa Diệu híp mắt lại, trong mắt có vài phần suy tính.

.....

Đóng máy phim là thế nào, Diêu Hữu Thiên chưa từng thấy.

Tiệc đóng máy phim hôm nay tổ chức ở khách sạn Vân Đình của thành phố Y. Cuộc họp báo đã kết thúc từ trước.

Khi Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu xuất hiện, tiệc rượu đã bắt đầu.

Phóng viên đã bị lọc sạch, trong sảnh tiệc chỉ có nhân vật cấp cao của Ngự Tĩnh, còn có nhân viên nghiệp vụ điện ảnh, cùng với những nhân vật nổi tiếng trên thương trường được mời đến.

Diêu Hữu Thiên đã nhìn thấy áp phích quảng cáo đặt ở cửa.

Đóng máy bộ phim "Tình yêu 99 độ", trên áp phích là hình chụp Triệu Bách Xuyên và một người phụ nữ khác.

Người phụ nữ này, Diêu Hữu Thiên nhìn thấy rất quen mắt, dường như trong nháy mắt đã nhớ ra.

Là người lần trước hất rượu lên mình.

Biết cô ta là ai rồi, có thể hiểu được hành động lần trước của cô ả.

Cô ta sẽ không cho rằng, mình và Triệu Bách Xuyên có gì đó chứ?

Nếu như cô ta muốn nghĩ như vậy, thật là buồn cười.

Vào sảnh tiệc.

Một vài nhân vật cấp cao của điện ảnh Ngự Tĩnh đều đã đến, nhưng Boss đứng sau lại không.

Cách rất xa, Diêu Hữu Thiên chỉ có thể nhìn thấy Triệu Bách Xuyên mặc một bộ trang phục kiểu Tôn Trung Sơn đứng trong hội trường.

Khuôn mặt thanh tú, tao nhã như tranh.

Diêu Hữu Thiên thật sự rất yêu thích Triệu Bách Xuyên. Trước đây lúc chưa quen anh, vẫn không có cảm giác này.

Sau này quen biết rồi, cố ý tìm những bộ phim trước đây của anh để xem. Mới phát hiện ra con người anh và tác phẩm anh đóng, thay vì nói là đóng phim, chỉ bằng nói là bản sắc diễn xuất của anh.

Trong phim, nhân vật của anh đều mang theo một chút khí chất u ám, nếu không cũng là nhiều lần gặp phải tang thương.

Anh có một loại hồ hững, nhưng cảm giác đó là ở trước mặt người không quen biết.

Thật sự thân quen sẽ biết, sự hồ hững của anh chỉ dành cho người xa lạ. Đối với người quen, lại có một mặt tương đối hài hước thú vị.

Bước chân vừa nhấc lên đang định đi về phía Triệu Bách Xuyên đánh tiếng chào hỏi. Bên eo bỗng chốc siết lại.

Quay sang, sắc mặt Cố Thừa Diệu đã hơi đen lại: "Em không cần gấp gấp như vậy chứ?"

Diêu Hữu Thiên hơi bật cười: "Anh đang làm gì vậy? Em đi chào hỏi thôi."

"Chào hỏi?" Cố Thừa Diệu ôm chặt eo cô: "Muốn chào hỏi cũng phải là người của Ngự Tĩnh trước chứ. Huống hồ, em không chê bản, anh còn ngại thối đấy."

Diêu Hữu Thiên im bật, nhìn Cố Thừa Diệu mặc bộ đồ tây màu trắng.

Cùng là một bộ quần áo màu trắng, kiểu áo Tôn Trung Sơn Triệu Bách Xuyên mặc cho người ta nhiều cảm giác thanh lịch trang nhã hơn, mà Cố Thừa Diệu lại anh tuấn rực ánh nắng.

Dáng người cao lớn của anh phối với vẻ bề ngoài anh tuấn của anh, tuyệt đối là một mẫu đàn ông cực phẩm.

Đương nhiên, trừ lời nói độc miệng của anh.

Cũng không rõ vì sao anh lại thích so bì với Triệu Bách Xuyên như vậy.

"Anh ấy thối ở đâu? Anh đừng nói linh tinh."

Cô càng bảo vệ Triệu Bách Xuyên, trong lòng Cố Thừa Diệu càng khó chịu: "Không thối sao? Đứng bên cạnh một giò, còn quay phim chung nữa?"

Trên trán Diêu Hữu Thiên hiện ra ba đường vạch đen.

Cô nhìn thấy tấm áp phích đã nhớ ra Hà Nhượng Băng là ai, đương nhiên Cố Thừa Diệu cũng nhớ ra: "Anh ấy là anh ấy, người phụ nữ đó là người phụ nữ đó. Em đoán nhiều nhất bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác thôi."

"Em thật là hiểu biết đấy?" Lời của Cố Thừa Diệu mang theo ghen tuông bản thân anh cũng không phát hiện ra: "Xem ra hai người qua lại không ít nhỉ? Nếu không làm sao biết được người ta chỉ là quan hệ hợp tác?"

Diêu Hữu Thiên thật sự không nhịn được tròn mắt cả mắt.

Cô thật sự rất muốn nói, với hiểu biết của cô về Triệu Bách Xuyên, người thanh cao như anh, tao nhã như anh, tuyệt đối không có khả năng thích loại phụ nữ như Hà Nhượng Băng.

Nếu như Triệu Bách Xuyên thực sự thích Hà Nhượng Băng, vậy người phụ nữ đó sẽ không đến mức đến làm phiền mình rồi.

Có điều không cần nói những lời này trước mặt Cố Thừa Diệu. Bằng không phản ứng của anh sẽ càng dữ dội hơn.

"Anh Cố, vậy bây giờ chúng ta có thể đi chào hỏi không?"

Nên biết rằng hiện giờ bọn họ đã đến muộn rồi, đây còn là đáp lễ Cố Thừa Diệu ban tặng.

Trước đây cô mặc lễ phục gì, anh chưa từng tò ý kiến, hôm nay lại cảm thấy trang phục cô chọn không phải lộ vai thì chính là lộ lưng.

Phù nhận hết cái này đến cái khác. Cuối cùng nhất định bảo cô chọn bộ hiện tại, lễ phục màu trắng tay áo dài, chỉ lộ ra khuỷu chân, toàn bộ còn lại đều bao bọc kín đáo.

"Bây giờ trời lạnh như vậy, lạnh cóng đến mức cảm lạnh thì sẽ không tốt đâu."

Lạnh cóng? Làm sao có thể lạnh cóng chứ? Không phải là còn có áo khoác sao?

Thật sự là đủ rồi.

Hai người đi qua chào hỏi Ngự Tĩnh, Diêu Hữu Thiên đang định đi về phía Triệu Bách Xuyên, lại đột nhiên nhìn thấy Hà Nhượng Băng bên cạnh anh.

Vừa rồi còn nghĩ đến người này, bây giờ đột nhiên xuất hiện, Diêu Hữu Thiên ngẩn ra một lát.

Một giây sau, tận mắt nhìn thấy Hà Nhượng Băng tiến lên ôm lấy tay Triệu Bách Xuyên.

Cô nhìn thấy, đương nhiên Cố Thừa Diệu cũng nhìn thấy, khóe môi cong lên. Cảnh tượng người phụ nữ này ôm cánh tay Triệu Bách Xuyên khiến tâm trạng Cố Thừa Diệu đột nhiên trở nên cực tốt.

Ôm eo Diêu Hữu Thiên, nhấc chân đi nhanh hơn về phía Triệu Bách Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Mạnh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Anh Cố, mặt anh đỏ rồi

Editor: Xám

Hợp tác giữa Hà Nhượng Băng và Triệu Bách Xuyên đã kết thúc rồi.

Thời gian quay bộ phim mới đã xác định. Là một bộ phim võ thuật. Cũng là của đạo diễn hàng đầu trong ngành.

Có điều trời lạnh, chỉ chờ hết năm, sẽ cử hành cuộc họp tuyên bố và nghi thức bắt đầu ghi hình.

Tạm thời vẫn chưa tuyên truyền chuyện này, nhưng người của nội bộ Ngự Tĩnh đã biết hết.

Đương nhiên Hà Nhượng Băng cũng nghe được tin đồn, cô ta lại muốn diễn vai chính trong đó, nếu không được, diễn vai phụ cũng được.

Mặc dù tên tuổi của đạo diễn Trương lớn, nhưng lại chỉ ở trong nước. Đạo diễn Lý người ta không giống thế.

Đó là đạo diễn lớn ở quốc tế. Nếu như có thể diễn một nhân vật trong đó, đến khi bộ phim được trình chiếu ở nước ngoài, giá trị con người cô ả sẽ khác trước.

Tìm người cũng đã tìm, tìm đạo diễn Lý cũng đã tìm rồi.

Tiếc rằng, đạo diễn Lý kia lại khó chơi hơn đạo diễn Trương nhiều, là một người dầu muối không lọt.

Cô ả phí lời hơn nửa ngày, thậm chí để nhà sản xuất ăn không ít đậu hũ, đều không khiến đối phương thỏa hiệp, đồng ý cho mình diễn một nhân vật.

Bất đắc dĩ, lại muốn giờ chút bản lĩnh với Triệu Bách Xuyên.

"Bách Xuyên, bộ phim mới của anh, anh bảo đạo diễn Trần đồng ý để em diễn một vai phụ được không?"

Hợp tác vài lần, cô ả không tin không tìm ra cơ hội biến Triệu Bách Xuyên thành người của mình.

Triệu Bách Xuyên thấy cô ta bám chặt lấy tay mình, kéo ra không hề nghỉ ngơi: "Trời còn chưa tối, muốn nằm mơ thì để buổi tối."

Một bộ phim đã khiến anh chịu đựng Hà Nhượng Băng đủ rồi, sao có thể tiếp tục nữa?

Anh cũng không có sở thích tự ngược.

Hà Nhượng Băng tức giận đến mức mặt tái mét, tiếc rằng bây giờ là lúc đông người đến người đi nhất, cô ả cũng không thể trở mặt với Triệu Bách Xuyên ở đây.

"Anh như thế để làm gì? Ai diễn mà chẳng là diễn? Em chỉ muốn hợp tác thêm với anh thôi."

"Đáng tiếc, tôi không muốn hợp tác với cô." Triệu Bách Xuyên lùi ra phía sau vài bước, cách xa Hà Nhượng Băng một chút, ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy Diêu Hữu Thiên kéo tay Cố Thừa Diệu xuất hiện.

Dưới ánh đèn sáng ngời trong sảnh tiệc, một đôi vợ chồng cực kỳ xuất sắc.

Người đàn ông mặc một bộ đồ tây màu trắng, nhìn anh tuấn khí phách. Mà cô gái mặc một bộ lễ phục màu trắng bó sát người.

Mặc dù bao lấy thân thể cực kỳ kín đáo, nhưng không thể che giấu hết dáng người xinh đẹp của cô. Ngũ quan được trang điểm nhẹ, nhìn hình khối càng rõ ràng hơn.

Điểm khiến người ta lộ vẻ xúc động nhất, chính là nét cười nhẹ trên khuôn mặt. Không nhạt không đậm, hoàn hảo.

Chỉ nhìn gương mặt tươi cười của cô gái trước mặt, sẽ cảm thấy cả thế giới vô cùng xinh đẹp.

Hai người chậm rãi đi đến, tay người đàn ông vẫn luôn đặt lên eo cô gái, tư thế thân mật, đó là rào cản thân mật tránh người khác chen chân vào.

Ánh mắt hơi tối đi, khóe môi khẽ mím chặt, nhưng rất nhanh lại nhếch lên.

"Thiên Thiên, em đã đến rồi."

Sự thân thiết giữa lời nói của anh là tự nhiên mà có.

Diêu Hữu Thiên không để ý đến, vừa rồi cô tới đây, đương nhiên nhìn thấy động tác kéo tay Hà Nhượng Băng ra của Triệu Bách Xuyên.

Cô đã nói Triệu Bách Xuyên không thể ở chung với Hà Nhượng Băng.

Có điều Cố Thừa Diệu và Hà Nhượng Băng đều không nghĩ như vậy.

Ánh mắt Cố Thừa Diệu đảo qua mặt Hà Nhượng Băng, về mặt có vài phần trào phúng: "Sở thích của anh Triệu đúng là đặc biệt. Lại thích ở chung với giới."

Lời nói này hoàn toàn rất cay nghiệt. Cũng ám chỉ Triệu Bách Xuyên chính là phân, cho nên mới ở chung với giới.

Diêu Hữu Thiên thầm mắng bản lĩnh mắng người không kèm lời thô tục của Cố Thừa Diệu, thật sự là càng lúc càng cao thâm rồi.

Mặt Hà Nhược Băng đã tái mét, cô ta rất muốn nổi giận, nhưng lại kiêng dè thân phận của Cố Thừa Diệu.

Lần trước bị Cố Thừa Diệu hắt rượu, quay về không thể không điều tra thân phận của Cố Thừa Diệu một chút.

Không điều tra thì thôi, điều tra rồi lại khiến cô ả có chút bất ngờ, Cố Thừa Diệu trước mặt lại là người nhà họ Cố ở Bắc Đô.

Đừng nói bị anh hắt rượu, cho dù anh thật sự tức giận, sử dụng vài thủ đoạn để đối phó cô ta, cô ta cũng không có năng lực phản kháng.

Vì ngày hôm nay, cô ta đã nỗ lực rất nhiều, không muốn bôi vôi vào mặt người không thể bôi vôi mà sau đó rớt đài.

Lúc này bị Cố Thừa Diệu mắng, sắc mặt cô ả khó coi, nhưng không đáp trả được câu nào.

Chỉ có thể hận thù tột độ trong lòng.

Dường như Diêu Hữu Thiên cũng sắp bị sự thẳng thắn của anh đánh bại rồi. Theo bản năng ánh mắt chuyển về phía Cố Thừa Diệu, trong mắt mang theo vài phần chỉ trích.

Lại chuyển qua nhìn về phía Triệu Bách Xuyên, trong mắt có một chút áy náy.

Trên mặt Triệu Bách Xuyên không thấy chút xấu hổ nào, đối diện với sự áy náy trong mắt Diêu Hữu Thiên, anh dang tay ra, cười nhạt.

"Chỉ có điều tôi không có may mắn như tổng giám đốc Cố, có hoa tươi cắm phía trên thôi."

Ý ở ngoài lời, anh tôi người tám lạng người nửa cân, nếu như tôi là phân, thì anh cũng chỉ là phân trâu mà thôi.

Trán Diêu Hữu Thiên lại nổi lên ba vạch đen, cô thật sự đã xem thường bản lĩnh của Triệu Bách Xuyên rồi.

Thì ra anh mắng người cũng không thua người khác.

"Đương nhiên vận may của tôi không tệ." Cố Thừa Diệu giữ lấy vòng eo Diêu Hữu Thiên. Giống như nghe không hiểu sự chế nhạo trong ánh mắt Triệu Bách Xuyên: "Dù sao sống chung với hoa tươi vẫn hơn sống chung với giòi. Được cảnh đẹp ý vui mà lại thoải mái hơn nhiều."

Hà Nhược Băng không thể phản kháng, nhưng không có nghĩa là trong lòng không giận.

Nhìn tình hình trước mặt, có sự xúc động muốn xé toạc Diêu Hữu Thiên.

Dựa vào cái gì?

Rõ ràng người phụ nữ này đã kết hôn, còn đến quyến rũ Triệu Bách Xuyên?

Điều càng đáng giận hơn là mắt Cố Thừa Diệu bên cạnh mù rồi sao?

Anh ta không nhìn ra được cô ả trước mặt là một người phụ nữ lăng lợ, thay đổi thất thường sao?

Hoặc là, trong lòng anh ta biết rõ, nhưng bằng lòng đội chiếc nón xanh đó?

Trong lòng nghĩ rất ác độc, ngoài miệng cũng cực kỳ muốn châm chọc vài câu, khiến Cố Thừa Diệu cũng khó chịu một chút.

Nhưng rất nhanh lại nghĩ đến vài ly rượu hắt lên người mình lần trước. Nhất thời phát tác không được, không phát tác cũng không được. Tiến thoái lưỡng nan.

Sắc mặt Hà Nhược Băng đã thay đổi, ở đây không có ai chú ý đến, cho dù chú ý đến, cũng không có ai đặt ở trong lòng.

Cố Thừa Diệu không, Triệu Bách Xuyên cũng sẽ không.

Mà Diêu Hữu Thiên, lại một lần nữa bị sự ăn ngay nói thật của Cố Thừa Diệu làm cho kinh sợ.

Người này thật sự chính là ——

"Quả thật, thứ tổng giám đốc Cố có thể dựa vào cũng chỉ là vận may mà thôi."

Nếu như đối phương không phải là thiếu gia của Cố thị, nếu như không phải cơ duyên trùng hợp, hôm nay người đứng bên cạnh Diêu Hữu Thiên tuyệt đối sẽ không phải anh ta.

Triệu Bách Xuyên biết rõ, Cố Thừa Diệu có rõ điều này không?

"Từ trước đến giờ, vận may của tôi không tệ." Cố Thừa Diệu cười khẽ. Trước mặt Triệu Bách Xuyên, hắn ngang hông lên gò má Diêu Hữu Thiên, hôn mạnh lên mặt cô một cái.

Khi quay mặt đối diện với Triệu Bách Xuyên, trong mắt có sự khiêu khích rõ ràng: "Tôi cũng tin rằng, vận may của tôi sẽ tiếp tục tốt."

"Vậy tôi chỉ có thể chúc anh may mắn thôi." Triệu Bách Xuyên cười nhẹ, mặt mày như họa.

Cố Thừa Diệu cười khẽ, nghiêng đầu nhìn Diêu Hữu Thiên một cái.

"Có đói bụng không? Chúng ta qua bên kia lấy gì đó ăn."

Anh ngoài miệng là hỏi, nhưng trên thực tế bước chân đã bắt đầu tiến lên phía trước, đi về phía bàn ăn bên kia sảnh tiệc.

Thậm chí từ đầu đến cuối Diêu Hữu Thiên đều không chào hỏi được Triệu Bách Xuyên, đã bị Cố Thừa Diệu kéo đi rồi.

Quay đầu gửi đến Triệu Bách Xuyên một ánh mắt mang theo áy náy. Sự bất mãn của Cố Thừa Diệu lại càng tăng thêm. Bàn tay giữ eo cô hơi dùng sức, gắng sức kéo cô về bên cạnh mình.

Nhận thấy sức lực trên eo, Diêu Hữu Thiên đành phải quay người lại: "Anh Cố, xin hỏi, anh đang ghen sao?"

"..."

Ghen? Anh làm gì có. Sắc mặt Cố Thừa Diệu hơi thay đổi: "Anh sẽ không trả lời câu hỏi ngu ngốc đó."

Diêu Hữu Thiên nghiêng mặt, nhìn chằm chằm đôi tai ửng hồng của Cố Thừa Diệu: "Anh Cố, mặt anh đỏ rồi."

"..."

Cố Thừa Diệu im lặng, oán hận trừng mắt nhìn Diêu Hữu Thiên một cái: "Anh không có. Ai thèm ghen vì em?"

"Ồ? Em có nói ghen vì em sao?" Tâm trạng Diêu Hữu Thiên rất sung sướng: "Anh đang giấu đầu lòi đuôi đó nha."

Sắc mặt Cố Thừa Diệu càng quần bách hơn, nếu như không phải bây giờ đang ở trước công chúng, anh thật sự muốn dạy dỗ cô gái không biết sống chết ở trước mặt một chút.

Diêu Hữu Thiên nhìn khuôn mặt mang theo chút quần bách của anh. Ý cười trên mặt càng sâu.

Rốt cuộc sự buồn bực do khoảng thời gian này Cố Thừa Diệu nhiều lần dùng nội y gọi cảm áp bức cô đã được giảm nhẹ một chút.

"Anh Cố. Thỉnh thoảng ghen có lợi cho cơ thể đó. Không nên phủ nhận."

"Cô gái này." Cố Thừa Diệu gần như sắp nổ mạch máu: "Anh đã nói rồi, anh không có ghen."

"Suyt." Diêu Hữu Thiên dùng tay ra hiệu. Bên cạnh có người quen biết, tới đây chào hỏi.

Sắc mặt Cố Thừa Diệu biến đổi rồi lại biến đổi, nhưng khi nhìn thấy mấy người quen thì nhếch khóe miệng lên.

Hai người chào hỏi nhau, lại hàn huyên vài câu, lúc này Diêu Hữu Thiên mới có cơ hội đi đến trước bàn ăn.

Thức ăn ngon bày đầy áp la liệt đã thức tỉnh vị giác của Diêu Hữu Thiên.

Cô thật sự hơi đói bụng, cầm lấy chiếc đĩa bên cạnh bắt đầu lót bụng.

Không hề phát hiện ra bên kia có một người phụ nữ đang đi đến đây.

Mà cô ta vừa đến gần, sắc mặt Cố Thừa Diệu đã thay đổi trong nháy mắt.

Nhìn Diêu Hữu Thiên đang chuyên tâm chọn lựa thức ăn ngon, anh không hề nghĩ ngợi túm lấy tay người đó, đưa cô ta đi ra ngoài hội trường.

"Anh ở đây làm gì vậy?"

Luna mặc một bộ lễ phục màu đen gọi cảm, vừa mới vào cửa đã nhìn thấy Cố Thừa Diệu, ánh mắt sáng lên, lập tức muốn qua đó chào hỏi.

Thình lình lại bị Cố Thừa Diệu kéo ra ngoài.

"Tam thiếu, anh làm sao vậy?"

"Tôi làm sao?" Cố Thừa Diệu trừng mắt nhìn Luna trước mặt, ánh mắt lạnh giá như dao.

"Ngược lại tôi muốn biết, cô lấy đâu ra lá gan lớn như thế để lừa tôi?"

"Lừa, lừa anh?" Luna tròn tròn mắt, giống như hoàn toàn nghe không hiểu Cố Thừa Diệu đang nói gì: "Tam thiếu, em lừa anh cái gì?"

"Lừa tôi cái gì?" Cố Thừa Diệu cười lạnh: "Những bưu thiếp đó, thật sự đã làm khó cô chạy đi nhiều nơi như vậy, còn cố ý mô phỏng nét chữ của Yên Nhiên, lừa gạt tôi để tôi cho cô lợi ích, Luna, lá gan của cô không nhỏ đâu?"

Luna mở to hai mắt, hoàn toàn giống như bị dọa sợ: "Tam thiếu, anh đang nói gì thế? Mô phỏng nét chữ của Yên Nhiên cái gì? Em chạy đi nhiều nơi như vậy cái gì? Lẽ nào những bưu thiếp đó không phải thật sao? Anh tìm được Yên Nhiên rồi?"

Dáng vẻ của cô ả không giống như giả vờ, Cố Thừa Diệu nheo mắt lại: "Những bưu thiếp đó là giả. Thời gian này Yên Nhiên hoàn toàn không hề đi đâu."

Cô ấy chỉ bị người ta giam cầm. Không thể liên hệ với bên ngoài.

Vừa nghĩ đến những gì Yên Nhiên mới gặp phải, lòng Cố Thừa Diệu không thể tránh khỏi cảm thấy một chút đau lòng, một chút áy náy.

Anh cần phải bồi thường cho Bạch Yên Nhiên, nhưng chẳng những anh không bồi thường cho cô, ngược lại còn khiến cô thương tâm hơn ——

"Cái gì? Tìm được Yên Nhiên rồi?" Bên kia, Luna không hề chú ý đến sắc mặt của Cố Thừa Diệu, ngược lại nhìn anh với vẻ mặt kinh ngạc vui mừng: "Cô ấy ở đâu? Cô ấy có khỏe không? Bây giờ cô ấy thế nào rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Mặt như tro tàn

Editor: Xám

Sự quan tâm trong mắt cô ta chân thành như vậy, cho dù là Cố Thừa Diệu, nhất thời cũng không phân biệt rõ người phụ nữ trước mặt có thật sự đang gạt người hay không.

"Bưu thiếp đó ——" Cố Thừa Diệu híп mắt lại, vẻ mặt có chút cao thâm khó lường.

"Tam thiếu, em thật sự nhận được những bưu thiếp này, lẽ nào không phải Yên Nhiên gửi về? Nhưng mà đó là ai gửi?"

Luna hoàn toàn nghĩ không rõ. Cô ta nhìn Cố Thừa Diệu với vẻ mặt nguy hiểm: "Còn nữa, hiện giờ Yên Nhiên đang ở đâu? Lâu lắm rồi em không gặp cô ấy, em rất nhớ cô ấy. Cô ấy có khỏe không?"

"..."

Lần này, đã đến lượt Cố Thừa Diệu im lặng.

Đối phương có thể nhốt Bạch Yên Nhiên, đương nhiên cũng có thể chuẩn bị một vài bưu thiếp giả đặt ở trong hộp thư của Luna.

Muốn dùng những thứ đó rồi đi sự chú ý của mình cũng không phải không có khả năng ——

Chỉ rốt cuộc người phía sau bức màn này là ai? Vì sao hao tâm tổn trí như thế?

"Tam thiếu?" Ngạc nhiên mừng rỡ qua đi, Luna phát hiện hình như Cố Thừa Diệu không coi trọng tin tức của Bạch Yên Nhiên như thế.

Cô ta vẫn còn nhớ phản ứng của anh khi đưa bưu thiếp cho Cố Thừa Diệu lần cuối cùng.

Cô ta lại nhớ đến, vừa rồi cô ta đã thấy Cố Thừa Diệu và Điều Hữu Thiên ——

Đương nhiên cô ta biết người phụ nữ đó. Cũng là sau khi vào tổ kịch cô ta mới biết, Triệu Bách Xuyên chính là người giải vây cho Điều Hữu Thiên.

Tâm tư chuyển đổi rất nhiều vòng, lúc này chỉ có quan tâm với Bạch Yên Nhiên: "Tam thiếu, anh, có thể nói với em, Yên Nhiên đang ở đâu không?"

Cố Thừa Diệu khôi phục lại tinh thần, đối diện với khuôn mặt có chút cẩn thận của Luna, rút bút máy ngòi vàng trong túi ra viết xuống một địa chỉ, sau đó đưa cho Luna.

"Hắn là hiện giờ cô ấy đang ở đây." Trên thực tế, cũng hơn một tuần rồi anh không gặp Bạch Yên Nhiên.

Rốt cuộc Bạch Yên Nhiên có ở đây hay không, có về Bắc Đô hay không, anh không rõ.

"Hắn là?" Cái gì gọi là hắn là? Bản thân Cố Thừa Diệu cũng không khẳng định sao? Luna muốn hỏi, Cố Thừa Diệu lại không muốn nói nữa: "Cô có thể đi tìm cô ấy."

Có lẽ có người giúp đỡ, Bạch Yên Nhiên có thể thoát ra khỏi tổn thương tình cảm nhanh hơn.

Mà người đó, không phải là anh, cũng sẽ không thể là anh.

Anh nghĩ như thế. Không dây dưa với Luna nữa, anh quay về trung tâm bữa tiệc.

Mà Luan nghĩ đến địa chỉ anh vừa mới nói. Trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, có điều những nghi hoặc đó, chờ khi cô ta gặp được Bạch Yên Nhiên rồi nói tiếp.

Xoay người muốn trở lại sảnh tiệc, lại va vào một người phụ nữ.

Ánh mắt đối phương nhìn chằm chằm thẳng vào cô ta, da đầu Luna đột nhiên tê dại một hồi.

"Cô, cô ——"

.....

Cố Thừa Diệu ngồi ở ngoài văn phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ có chút xuất thần.

Sự xuất hiện ngày hôm qua của Luna lại một lần nữa đánh thức sự áy náy ở đáy lòng anh với Bạch Yên Nhiên.

Cho dù anh thừa nhận hay không, anh đã mắc nợ Bạch Yên Nhiên rồi.

Sự mắc nợ này khiến anh cảm thấy rất khó chịu. Nợ tiền người ta, có thể trả.

Nhưng nợ tình cảm và lời hứa của người ta thì sao? Phải trả thế nào?

Anh nhớ lại ngày hôm qua khi rời khỏi bữa tiệc, sắc mặt mình mơ hồ lộ ra vẻ bất ngờ. Mà Diêu Hữu Thiên vẫn cười nhẹ trên ghế.

"Anh Cố, anh sẽ không thật sự tức giận chứ?"

"Triệu Bách Xuyên không có ý, hơn nữa, nếu không phải anh châm chọc anh ấy trước, anh ấy đâu mĩa mai ngược lại anh?"

Thậm chí Diêu Hữu Thiên không gọi Bách Xuyên, mà là gọi tên đầy đủ, chỉ sợ Cố Thừa Diệu sẽ không vui.

Cô không ngu ngốc, biết Cố Thừa Diệu kiêng kỵ điều gì, đương nhiên sẽ không làm anh không vui hơn.

Nhưng trong lòng biết, anh như vậy rất chuyện bé xé ra to. Cô và Triệu Bách Xuyên, nói thẳng ra chỉ là quan hệ người hợp tác, cộng thêm quan hệ bạn bè.

Có điều Triệu Bách Xuyên cũng biết mĩa mai người khác như vậy, cô vẫn có chút bất ngờ.

Nói đi nói lại, đều do miệng Cố Thừa Diệu quá độc ác rồi. Đổi lại là cô, cũng muốn phản bác chứ?

Diêu Hữu Thiên cho rằng anh đang tức giận vì lời Triệu Bách Xuyên nói, đâu nào biết, trong lòng anh lại đang nghĩ một chuyện khác.

Anh tin rằng, Diêu Hữu Thiên vĩnh viễn sẽ không hiểu được tâm trạng của anh.

Đối với Bạch Yên Nhiên, anh đã mắc nợ rồi.

Nếu như sau chia tay, Bạch Yên Nhiên sống rất tốt, sống bình an hoan hỷ, vậy anh sẽ tặng lời chúc phúc của mình, cũng có thể tiếp tục cuộc sống của mình.

Nhưng không.

Cô sống không tốt, không tốt một chút nào.

Điều đó không khỏi khiến anh cảm thấy hổ thẹn.

Cửa văn phòng bị người ta gõ vang. Tiểu Mã thò đầu vào, vẻ mặt có chút căng thẳng nhìn Boss của mình: "Tổng giám đốc Cố, cô Bạch tìm anh."

Tiểu Mã không ngờ, Bạch Yên Nhiên lại tìm đến công ty.

Vậy làm thế nào cho phải đây?

Ngộ nhờ hôm nay bà chủ xông đến như hôm trước rồi bắt gặp? Vậy sẽ là núi lửa phun trào mắt.

"..." Cố Thừa Diệu ngẩn ra một lát, anh vừa mới nghĩ đến Bạch Yên Nhiên, không ngờ cô đã xuất hiện rồi.

Không đợi anh ra chỉ thị, Bạch Yên Nhiên đã lướt qua Tiểu Mã, đẩy cửa văn phòng tiến vào.

Lại nhìn thấy Bạch Yên Nhiên, Cố Thừa Diệu có một cảm giác bùng tình cách một đời.

Hơn một tuần không gặp, rõ ràng nhìn cô tiểu tụy trắng xanh hơn không ít.

Trên mặt không có chút màu máu nào, mặc một chiếc áo khoác màu trắng, tôn lên khuôn mặt nhỏ càng trắng bệch hơn.

Cô đứng ở trong văn phòng, nhìn anh bằng ánh mắt mang theo vài phần ai oán, vài phần đau thương.

Tiểu Mã thông minh rời đi, sau đó đóng cửa lại.

Trong văn phòng yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thấy từng tràng tiếng gió đi ra từ máy điều hòa.

Môi Cố Thừa Diệu mấp máy, nhưng không biết nói gì, nhất thời nhìn nhau chẳng nói gì.

Thật lâu, thật lâu sau, cuối cùng anh đã đứng dậy, vòng qua bàn làm việc, đứng tại nơi cách Bạch Yên Nhiên chừng một thước.

Đương nhiên Bạch Yên Nhiên cũng chú ý đến động tác của anh, khóe môi nhếch lên thành nét cười cay đắng.

"Bây giờ em đã biến thành lũ lụt mãnh thú rồi sao? Ngay cả cách em gần một chút, anh cũng không chịu được?"

Trên mặt thoáng xấu hổ, Cố Thừa Diệu lắc đầu: "Không có ý đó, em tình anh có việc sao?"

Về cay đắng trên mặt Bạch Yên Nhiên càng đậm hơn: "Không có việc thì không thể tìm anh? Cố Thừa Diệu, trước đây anh không giống thế này."

Im lặng, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Cố Thừa Diệu là áy náy: "Thật xin lỗi, anh không có ý đó, anh ——"

Anh đã từng là trời của Bạch Yên Nhiên, là tất cả của Bạch Yên Nhiên.

Rõ ràng anh biết, còn nói những lời như thế? Trong lòng mình cũng có chút khinh bỉ chính mình

Cố Thừa Diệu, mày chính là một kẻ bội bạc.

"Hắn là anh cần xin lỗi em." Khuôn mặt Bạch Yên Nhiên trắng bệch, muốn cười mà cười không được, muốn khóc cũng khóc không xong. Nhìn thấy Cố Thừa Diệu lại im lặng lần nữa, cô nhếch khóe miệng, cười cực kỳ miễn cưỡng: "Thừa Diệu. Chắc hẳn chúng ta vẫn là bạn bè phải không?"

"..."

Thấy Cố Thừa Diệu không nói gì, tay cô bện vào nhau thật chặt: "Hay là nói, anh đã kết hôn rồi, ngay cả bạn bè chúng ta cũng không làm được?"

"Anh không có ý đó."

"Vậy, ý của anh là, chúng ta vẫn xem như bạn bè. Phải không?"

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm thẳng vào anh, vẻ chờ mong trong đó rõ ràng như vậy, động tác muốn lắc đầu của Cố Thừa Diệu ngừng lại, gật đầu thật mạnh: "Phải. Chúng ta là bạn bè."

"Vậy là được rồi." Bạch Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, bàn tay bện vào nhau cũng buông lỏng ra: "Hôm nay Luna đã tới tìm em."

Nhìn thấy Cố Thừa Diệu không có phản ứng gì, hình như đã biết từ trước, cô đột nhiên mỉm cười: "Cô ấy nói với em, anh vẫn luôn tìm em. Thậm chí có người gửi bưu thiếp giả cho anh, anh tưởng rằng là em gửi. Mãi cho đến một thời gian trước, anh vẫn còn tìm em ——"

Bạch Yên Nhiên nói xong, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Cố Thừa Diệu bằng vẻ mặt chờ mong: "Thừa Diệu, vì sao? Vì sao anh không kiên trì thêm chút nữa? Vì sao anh có thể thay đổi nhanh như vậy?"

Nếu như anh kiên trì thêm chút nữa, anh nỗ lực hơn chút nữa, có phải bọn họ sẽ có kết quả khác hay không?

Cố Thừa Diệu im lặng, không biết nên nói gì mới đúng đắn.

Anh đã từng muốn kiên trì, nhưng một lần say rượu đó đã khiến tất cả mất hết không chế.

Anh đã đụng vào Diêu Hữu Thiên, anh ——

Lúc này truy cứu thêm đã không còn ý nghĩa gì nữa: "Yên Nhiên, là anh có lỗi với em."

"Không cần nói xin lỗi với em nữa." Bạch Yên Nhiên hít thở sâu: "Là số mệnh em không tốt, cho rằng có thể ở bên cạnh anh, nhưng lại bị người khác bắt cóc. Còn bị người ta giam cầm."

Trong giọng nói của cô tràn đầy buồn thương bất đắc dĩ.

Hận người bắt cóc cô, sau đó giam cầm cô đến tận xương tủy.

"Yên Nhiên ——"

Không phải anh không đau lòng với những gì cô trải qua. Nhưng ——

"Thôi. Em nói với anh chuyện đó để làm gì?" Bạch Yên Nhiên lại khẽ nhếch khóe miệng lên, lộ ra nét cười cực kỳ kiên cường: "Luna nói đúng, anh đã kết hôn rồi, đã có cuộc sống của chính mình, em nên nghĩ thoáng một chút."

Lúc cô nói, vẫn luôn cẩn thận nhìn trộm sắc mặt Cố Thừa Diệu, khi nhìn thấy anh không đáp lại mình chút nào, sắc mặt không khỏi tối đi.

"Thừa Diệu, nếu sau này em có việc, có thể tìm anh nhờ giúp đỡ không?"

"Đương nhiên." Cố Thừa Diệu gật đầu: "Số của anh vẫn chưa đổi, nếu như em có việc, có thể tìm anh. Anh nhất định sẽ giúp em."

"Cảm ơn anh." Lần này Bạch Yên Nhiên cười rất thật lòng: "Thừa Diệu, anh là một người tốt."

Người tốt?

Trong lòng Cố Thừa Diệu chưa xót, anh không phải là một người tốt, nếu như là một người tốt, anh tuyệt đối sẽ không phụ lòng Bạch Yên Nhiên.

Bước chân Bạch Yên Nhiên lùi về sau một bước, định rời đi, nhưng lại không nhìn được đi lên phía trước hai bước, đứng ở trước mặt Cố Thừa Diệu.

"Thừa Diệu, em có thể ôm anh một cái không? Coi như là tạm biệt?"

Cố Thừa Diệu chưa đáp lại, Bạch Yên Nhiên lại tự vươn tay ra, dùng sức ôm lấy anh.

Hai tay nhấc lên, muốn đẩy cô ra, nhưng lòng Cố Thừa Diệu có chút không nỡ.

"Thật sự rất ảm áp." Bạch Yên Nhiên khịt khịt mũi, trong mắt toàn là lưu luyến: "Thừa Diệu, em nghĩ, đời này của em ngoài anh ra, sẽ không còn yêu người đàn ông nào khác nữa."

"Yên Nhiên, em đừng như vậy."

Cô vẫn còn rất trẻ, còn rất nhiều thời gian, rất nhiều năm tháng phải sống.

"Em nghĩ, sẽ không có người đàn ông nào bao dung em giống như anh nữa. Yêu em, nỗ lực vì em như vậy."

"Yên Nhiên ——"

Cố Thừa Diệu thở dài khe khẽ, anh rất bất đắc dĩ.

"Thừa Diệu, em sẽ luôn yêu anh. Cho dù anh ở đâu, ở với ai, em cũng sẽ lặng lẽ chúc phúc cho anh ——"

Cô nói xong câu này thì sẽ buông tay, nhưng không ngờ, vào lúc này cửa văn phòng lại bị người ta đẩy ra.

Bóng dáng một người phụ nữ đứng ở cửa, khi nhìn thấy hai người ôm nhau ở trước mặt, sắc mặt bỗng chốc biến đổi.

Mà Tiểu Mã đứng ở sau lưng cô, lúc này mặt như tro tàn ——

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Con lại vô liêm sỉ đến mức ngoại tình

Editor: Xám

Kiều Tâm Uyển chợt có ý nghĩ muốn đi thăm con trai.

Không chỉ riêng bà đến hôm nay, mà còn có Cố Học Võ.

Làng du lịch sắp xây dựng xong, có thể ngay lập tức đưa vào hoạt động, mà mấy ngày nay thân thể Uông Tú Nga cũng tốt hơn rất nhiều.

Uông Tú Nga chỉ nhận được điện thoại của cháu trai, nhưng mãi không nhìn thấy cháu trai nên rất nhớ Cố Thừa Diệu và Điều Hữu Thiên. Vẫn luôn nhắc tới.

Bà đến đây, một mặt là tới thăm con trai con dâu, một mặt cũng là đến xem làng du lịch.

Nghe nói ở đây có suối nước nóng. Vậy thì càng tốt rồi, cho nên bốn người Kiều Tâm Uyển, Cố Học Võ, Cố Học Văn, Tả Phán Tinh cùng đi một chuyến. Cùng đến thành phố Y.

Dự định đi thăm con trai xong, sẽ đến làng du lịch xem thử.

Mấy ngày nữa là khánh thành, chỉ bằng ngại bọn họ đến hưởng thụ trước một chút.

Mặc dù Kiều Tâm Uyển và Tả Phán Tinh điều dưỡng rất tốt, có điều là phụ nữ mà, đến tuổi rồi, dù sao cũng có chút bệnh nhỏ.

Mùa đông rét đậm này chạy đến thành phố Y ngâm suối nước nóng một chút, dưỡng sinh một chút, không còn gì tốt hơn.

Cho nên một đoàn bốn người, không hề thông báo một tiếng đã đến thẳng thành phố Y.

Đương nhiên, trong này còn có một phần, là vì Cố Thừa Diệu.

Chuyện Cố Học Võ cho người giam giữ Bạch Yên Nhiên, mặc dù Kiều Tâm Uyển không biết rõ lắm, nhưng thời gian trước, đã từng nghe ông nói qua, ông chỉ giam Bạch Yên Nhiên nửa năm.

Sau này Bạch Yên Nhiên đã trốn thoát, trốn đi đâu, không ai biết.

Trong lòng lo lắng Bạch Yên Nhiên sẽ tìm đến con trai, cho người theo dõi, lại phát hiện hình như không có ảnh chụp.

Lúc bình thường, Cố Thừa Diệu rất hiếm khi chủ động gọi điện thoại cho hai vợ chồng bọn họ.

Về cơ bản, quan hệ của Cố Thừa Diệu và Cố Học Võ hoàn toàn không tốt lắm.

Kiều Tâm Uyển cũng biết rõ điều này, càng rõ hơn nếu như không phải phía trên có Uông Tú Nga áp chế, Cố Thừa Diệu có thể sẽ phui tay rồi đi, không thừa nhận Cố Học Võ cũng không chừng.

Có điều khoảng thời gian này nghe những công nhân viên khác của Cố thị truyền tin tức đến, nói quan hệ của Cố Thừa Diệu và Điều Hữu Thiên rất tốt đẹp.

Mặc dù không đến mức tiến triển cực nhanh. Nhưng nhìn dáng vẻ đó, cũng được gọi là ân ái tăng thêm.

Vì thế Kiều Tâm Uyển thở phào nhẹ nhõm.

Bà không thích Bạch Yên Nhiên, không chỉ về thân thể hoàn toàn không tương xứng của cô và Cố Thừa Diệu.

Phần nguyên nhân lớn nhất là bởi vì bà tự nhận hiểu rõ con trai của mình. Nói trắng ra, chỉ là mới mẻ trong chốc lát, chưa từng gặp kiểu thể này.

Đối với loại phụ nữ giống như bông hoa trắng như thế, mười người đàn ông có mười một người không kháng cự lại được.

Luôn muốn thương tiếc, muốn bảo vệ.

Kiều Tâm Uyển là ai? Bà chính là một chủ nhân mạnh mẽ, sao có thể thích được loại phụ nữ như Bạch Yên Nhiên?

Cho nên sau khi nghĩ ra đủ cách phá hỏng quan hệ của con trai và Bạch Yên Nhiên, thật ra trong lòng cũng rất mong con trai hạnh phúc.

Nhìn Cố Tĩnh Đình chính là vì bà không chú ý nhiều hơn, kết quả về sau đã non, lại chịu tổn thương lớn như vậy.

Nếu lúc đó bà theo sát bên cạnh con gái, tuyệt đối sẽ không để con gái trải qua chuyện đó.

Cho nên đối với con trai, mặc dù bà không thể gọi điện thoại quan tâm hàng ngày, nhưng lúc nào cũng chú ý. Nếu như con trai thật sự sống không hạnh phúc, thực ra người làm mẹ là bà cũng không thể yên tâm.

Lần này không thông báo cho Cố Thừa Diệu đã chạy đến thành phố Y, chính là muốn thực hiện một cuộc đột kích.

Xem xem rốt con trai và Diêu Hữu Thiên sống thế nào? Rốt cuộc là người của Cố thị nói dối, hay là quả thật bọn họ đã dần rơi vào cảnh đẹp rồi?

Nhưng dù thế nào bà cũng không ngờ, mình vừa xuống máy bay, chạy đến Cố thị, lại nhìn thấy một màn trước mắt.

Mà lúc này điều khiến bà cảm thấy may mắn, lại là chồng mình và vợ chồng Cố Học Vô đã đến làng du lịch trước rồi.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến tâm trạng hiện giờ của bà chút nào.

Khi thấy Cố Thừa Diệu và Bạch Yên Nhiên ôm nhau, lửa giận của bà không nhịn được đã bùng lên.

Ánh mắt như đao nhìn về phía Tiểu Mã. Bà còn thấy khó hiểu, vừa rồi thằng bé này liệu chết ngăn mình không cho mình đi vào, thì ra là ở đó chờ mình.

Cố Tiểu Mã rụt lại, ở Bắc Đô đã biết bà chủ chân chính là Kiều Tâm Uyển và ông chủ không hòa hợp.

Nhất là mấy lần Kiều Tâm Uyển tìm đến công ty GC, nhiều lần tuyên bố sự chán ghét của mình với Bạch Yên Nhiên, lần nghiêm trọng nhất là.

Cửa văn phòng không khóa, Kiều Tâm Uyển nói nếu như Cố Thừa Diệu dám ở cạnh Bạch Yên Nhiên, sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với anh.

Vừa mới nhìn thấy Kiều Tâm Uyển xuất hiện, sắc mặt Tiểu Mã đã thay đổi.

Trái tim cậu đã chịu đựng nửa ngày. Chỉ sợ Diêu Hữu Thiên sẽ xuất hiện, nhưng không ngờ Diêu Hữu Thiên chưa đến, bà chủ chân chính đã đến rồi.

"Bà, bà, bà, bà chủ." Tiểu Mã đến nói cũng không nói rõ ràng, muốn ngăn Kiều Tâm Uyển lại, dù thế nào cũng không có lá gan đó.

Chủ nhân này càng không thể chọc hơn Diêu Hữu Thiên.

Đành phải trơ mắt nhìn Kiều Tâm Uyển đẩy cửa ra, sau đó ——

Bước chân lùi lại, lại lùi lại, rồi lại lùi lại.

Tiểu Mã không có dũng khí chịu đựng Kiều Tâm Uyển nổi trận lôi đình. Đưa sự tồn tại của bản thân mình xuống mức thấp nhất, sau đó không quay đầu lại vọt đến trước cửa thang máy.

Lần này, cậu cũng không dám để những người khác lên đây nữa.

Từ lúc Bạch Yên Nhiên nhìn thấy Kiều Tâm Uyển xuất hiện, sắc mặt đã biến đổi.

Nhanh chóng thu tay về, xấu hổ đứng đó.

Đối với Kiều Tâm Uyển, không hiểu sao cô có chút rụt rè. Vài lần gặp mặt Kiều Tâm Uyển, trong mắt bà cũng không có vẻ chán ghét rõ ràng.

Nhưng khí thế từ trên cao nhìn xuống đó, ánh mắt nhìn người giống như tài trí hơn người đó, vẫn khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Hơi gục đầu xuống, tay nhỏ mảnh khảnh lại một lần nữa quỵ lại với nhau, sợ hãi nhìn Cố Thừa Diệu một cái.

Ánh mắt đó khiến trong lòng Cố Thừa Diệu vừa thương vừa đau. Nếu như không phải sợ hãi Kiều Tâm Uyển đến mức như vậy, tại sao Bạch Yên Nhiên lại lộ ra biểu cảm thế này?

Mẹ của mình, đôi khi khiến anh cũng rất không muốn đối mặt.

Nghĩ đến tám chi phiếu năm trăm ngàn trước đây, sắc mặt Cố Thừa Diệu không khỏi lạnh xuống.

Ánh mắt nhìn Bạch Yên Nhiên một cái, không có cử động thân mật hơn, cũng không có động tác dư thừa: "Em về trước đi."

Bạch Yên Nhiên không lên tiếng, nhẹ nhàng gật đầu, không quay đầu lại đã đi ra bên ngoài.

Lúc đi qua bên cạnh Kiều Tâm Uyển, bước chân không khỏi nhanh hơn, dáng vẻ đó khiến Kiều Tâm Uyển dâng lên một trận lửa lớn.

Bước chân lên, bà muốn ngăn Bạch Yên Nhiên lại không cho cô rời đi.

Cố Thừa Diệu lại tiến lên trước một bước ngăn động tác của bà lại, để Bạch Yên Nhiên rời đi.

Bà lập tức bị chọc giận, muốn nói gì đó lại không thể nói ra, chỉ có thể nhìn Bạch Yên Nhiên rời đi.

Mãi cho đến khi cửa đóng lại, cuối cùng Cố Thừa Diệu quay người lại nhìn mẹ của mình: "Mẹ đến có chuyện gì sao?"

Trong cổ Kiều Tâm Uyển mắc nghẹn, đột nhiên có một cảm giác muốn phát điên.

Bà từ ngàn dặm xa xôi chạy đến thành phố Y thăm con trai của mình, con trai ruột, kết quả con trai bà hỏi bà có chuyện gì sao?

Trong lòng tức giận, toàn bộ từ ngữ ban đầu nghĩ xong đều đã quên mất, giọng nói không nhịn được đã tăng lên một độ.

"Không có việc gì thì không thể đến tìm con? Cố Thừa Diệu, con cũng thật giỏi đấy? Mẹ nuôi con lớn thế này, nhưng lại không biết con vô liêm sỉ đến mức ngoại tình? Mẹ đã dạy con như vậy sao?"

Anh vô liêm sỉ? Cố Thừa Diệu híp mắt lại, ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Tâm Uyển.

Ánh mắt lạnh như băng, mang theo vài phần xa cách, vài phần lạnh lùng.

Nhìn đi. Đây chính là mẹ của anh, chưa bao giờ hỏi đúng sai, mặc kệ nguyên do, chỉ nhận định chuyện mình nhận định.

Thậm chí bà không hỏi anh nguyên nhân, đã định tội anh trước rồi.

Ngoại tình?

Bà cũng thật là coi trọng mình. Hay là trong mắt mẹ, anh chính là một người như vậy?

Im lặng. Về lạnh lùng trong mắt lại càng lạnh hơn.

"Con nói đi. Cố Thừa Diệu." Kiều Tâm Uyển đã thật sự tức giận rồi, hôn nhân của bà và Cố Học Vĩ rất suôn sẻ. Mặc dù trên thương trường cũng có tìm người thứ ba người thứ tư, nhưng trong bọn họ, ai cũng giữ mình trong sạch.

Đâu ngờ Cố Thừa Diệu lại dính đến năm sáu người như vậy?

"Con có còn là một người đàn ông không? Con có chút gánh vác trách nhiệm nào không? Khi con dính lấy người phụ nữ thấp hèn đó ở một chỗ, có nghĩ đến cảm nhận của vợ con chút nào không? Con phụ lòng Thiên Thiên, phụ lòng bà nội con sao?"

Ánh mắt Cố Thừa Diệu càng lạnh như băng, nhìn chăm chăm khuôn mặt tao nhã của Kiều Tâm Uyển, hai chữ thấp hèn đó nói ra từ miệng bà lại đương nhiên như vậy.

Cười lạnh, anh chẳng thèm giải thích quan hệ của mình với Bạch Yên Nhiên với mẹ: "Mẹ nói xong chưa?"

"Mẹ chưa nói xong." Kiều Tâm Uyển bị chọc tức: "Mẹ không cho con qua lại với người phụ nữ đó, con có nghe hay không? Rốt cuộc con có biết bây giờ con đã kết hôn rồi không? Con ——"

"Đương nhiên con biết con đã kết hôn." Cố Thừa Diệu cười lạnh, ý cười này không lan đến đáy mắt chút nào: "Con còn biết hôn nhân của con là mẹ ép con kết hôn. Nếu như không phải hôm đó mẹ gọi bà nội đến tòa án, cho dù con ngồi tù, cũng sẽ không kết hôn với Diêu Hữu Thiên, mẹ không cần năm lần bảy lượt nhắc nhở con chuyện đó."

"Con có ý?" Kiều Tâm Uyển đưa tay ra chỉ vào Cố Thừa Diệu, bởi vì quá tức giận, tay bà cũng không nhịn được mà run rẩy: "Con có ý? Con hận mẹ phá hoại con và người phụ nữ đó ở bên nhau, con có ý ở bên cạnh con bé. Sao con có thể như vậy?"

"Con có ý. Thì sao?" Cố Thừa Diệu đã sớm tuyệt vọng với ba mẹ của mình.

Anh sẽ không trông chờ bọn họ hiểu anh, càng không trông chờ có một ngày họ để ý cảm giác của mình.

Độc tài, chuyên chế. Đó là hai từ duy nhất có thể dùng lên người ba mẹ mình: "Đừng tưởng rằng chỉ có các người mới có thể ép con, chuyện con không muốn làm, không ai có thể ép con được."

Kiều Tâm Uyển đến nói cũng không thể nói ra được.

Không khí trong văn phòng thấp đến mức ngột ngạt, bà nhìn con trai của mình.

Không hề bất ngờ, thật ra đứa con trai này khiến bà kiêu ngạo.

Anh làm việc có thứ tự, có mục tiêu, từ nhỏ đến lớn, gần như chưa từng khiến bà lo lắng.

Nhưng đứa con trai khiến bà kiêu ngạo này, lại không thân thiết với bà chút nào.

Nắm chặt nắm tay, Kiều Tâm Uyển làm bản thân mình bình tĩnh lại, nhưng sự phiền muộn trong lòng làm thế nào cũng không tản đi.

"Thừa Diệu, con là người lớn rồi, con không thể cứ như vậy, con đã kết hôn rồi. Trước đây con và người phụ nữ họ Bạch đó thế nào, mẹ cũng không muốn nói nữa. Nhưng sau này, không cho phép con qua lại với cô ta. Con có nghe không?"

Im lặng, Cố Thừa Diệu không muốn nói, anh đã sớm cắt đứt quan hệ với Bạch Yên Nhiên rồi.

Về phần tại sao hôm nay cô lại xuất hiện, anh cũng rất bất ngờ.

"Cố Thừa Diệu." Kiều Tâm Uyển thật sự tức giận không nhẹ: "Mẹ nói lại lần nữa, mẹ không cho con qua lại với người phụ nữ kia."

Đáp lại bà, vẫn là sự im lặng. Cố Thừa Diệu đứng ở đó, cố chấp mà quật cường.

.....

Diêu Hữu Thiên nhận được tin không đợi tan ca đã chạy đến.

Ở trong khách sạn của làng du lịch, cô đã nhìn thấy ba chồng mẹ chồng đã lâu không gặp của mình, và cả chú thím.

Vừa vào cửa, đã nhạy cảm phát hiện ra, hình như bầu không khí có chút quái lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Em rất khó chịu

Editor: Xám

Làng du lịch đã sớm lấp đặt xong thiết bị. Nhân viên phục vụ bước đầu đã vào vị trí.

Người đứng trong đại sảnh hay ở bên ngoài, đến thờ mệnh cũng không dám thờ một hơi. Mặc dù nhân viên phục vụ huấn luyện nghiêm chỉnh vẫn chưa chính thức làm việc. Nhưng lại có năng lực tiêu chuẩn nhất định.

Chia ra đứng thành hai hàng song song, mắt không nhìn sang nơi khác.

Bầu không khí này, kéo dài đến tận phòng bao.

Phòng bao trang trí xa hoa cực kỳ lịch sự tao nhã, đâu đâu cũng có thể thấy sự tinh tế.

Khi Diêu Hữu Thiên nhìn bản vẽ đã cực kỳ kinh ngạc, chính thức trang hoàng xong, lại càng tán thưởng hơn.

Có điều hiện giờ, cô lại không có tâm trạng đi thưởng thức.

Trên chiếc bàn tròn lớn có thể chứa hai mươi người, vài vị trưởng bối ngồi ở vị trí phía trên, sắc mặt hơi nghiêm trọng.

Mà Cố Thừa Diệu ngồi ở vị trí bên cạnh cửa, mặt không biểu cảm.

Giữa bầu không khí im ắng, Diêu Hữu Thiên đi vào.

"Ba. Mẹ. Chú, thím." Chào hỏi qua vài vị trưởng bối, Diêu Hữu Thiên ngồi xuống bên cạnh Cố Thừa Diệu.

Đối diện với vẻ bất ngờ trong mắt anh, im lặng đưa tay ra nắm lấy tay anh. Dùng ánh mắt hỏi dò anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mà điều cực kỳ bất ngờ là Cố Thừa Diệu nhẹ nhàng rút tay về, đẩy menu trên mặt bàn vào tay cô.

"Gọi đồ ăn đi. Bọn họ vừa mới xuống máy bay, hẳn là đói rồi."

Giọng điệu cực lạnh, nhát đến tận cùng.

Nếu như không phải biết rõ quan hệ giữa Cố Thừa Diệu với vợ chồng Kiều Tâm Uyển, có thể Diêu Hữu Thiên sẽ cho rằng bọn họ tới đòi nợ.

Ánh mắt lại dừng trên mặt Cố Thừa Diệu lần nữa, nhận lấy menu trong tay anh, vẻ mặt hết sức tò mò.

Cố Thừa Diệu lại không nhìn cô, chỉ bưng chiếc cốc trước mặt lên, anh chưa kịp cầm cốc trà, nhân viên phục vụ đã bưng ấm trà lên rót trà cho anh trước.

Không chỉ rót cho anh, mà còn làm việc gọt gọt rót xong cho các vị đang ngồi.

Diêu Hữu Thiên nhìn thấy không dưới sáu nhân viên phục vụ đứng trong phòng, hơi nhíu mày.

Cô thật sự không quen, khi mình ăn cơm, bên cạnh có người nhìn chằm chằm.

Không nhìn menu trước, mà ngẩng đầu nhìn Kiều Tâm Uyển và Tả Phán Tinh: "Mẹ, thím, tại sao trước khi đến không gọi một cuộc điện thoại? Con cũng có thể đến sân bay đón mọi người."

"Không cần." Kiều Tâm Uyển vẫn rất hài lòng với cô con dâu này.

Vừa rồi con trai ngỗ nghịch với mình, bà có bất mãn hơn, cũng sẽ không nổi giận trước mặt con dâu: "Đến khi nghĩ ra thì đã đến rồi. Cũng không phải chuyện phiền phức lắm, tự mình tìm được chỗ."

Cố Cố Học Võ ở đây, đi đâu đều có thể sắp xếp ổn thỏa.

"Đúng vậy." Tả Phán Tinh ở bên cạnh xen vào một câu: "Mẹ cháu luôn nhắc tới cháu. Nói nhớ cháu rồi, phải đến đây thăm cháu."

"Cảm ơn mẹ." Diêu Hữu Thiên cười với Kiều Tâm Uyển: "Gần đây bà nội thế nào ạ? Mấy hôm trước gọi điện thoại, nói là cảm mạo đã tốt hơn nhiều rồi?"

"Con thật là có lòng." Kiều Tâm Uyển nhìn Diêu Hữu Thiên, thật sự rất hài lòng với cô con dâu này, tiền thoái có chừng mực, có lễ nghĩa.

Tôn kính bề trên, về công việc cũng là người có năng lực.

Bà thật sự không rõ, tại sao Cố Thừa Diệu không nhìn thấy điểm tốt của Diêu Hữu Thiên? Nhất định phải nhớ đến Bạch Yên Nhiên không có chỗ nào tốt kia lâu như vậy?

Diêu Hữu Thiên cảm thấy có chút đáng ghét, nhìn menu trên tay một cái: "Đầu bếp bên này mời tới làm hải sản rất ngon. Chi bằng hôm nay ăn hải sản?"

"Con sắp xếp đi." Kiều Tâm Uyển nhìn hai anh em Cố Học Võ một cái: "Chúng ta không kén chọn đồ ăn."

"Vâng." Lúc Diêu Hữu Thiên nói, đưa menu cho nhân viên phục vụ bên cạnh: "Nói với giám đốc Lâm, bảo thầy mang món ăn quy cách nhất lên."

"Vâng." Nhân viên phục vụ cầm menu lui xuống.

Kiều Tâm Uyển đưa tay ra với Diêu Hữu Thiên, ý bảo cô ngồi vào cạnh mình.

Diêu Hữu Thiên đang định đứng dậy, Cố Thừa Diệu đột nhiên vươn tay giữ cánh tay cô.

"Cứ ngồi ở đây."

Chỗ ngồi hai mươi người. Cố Thừa Diệu ngồi ở vị trí dưới cùng. Điều này khiến giữa anh và Kiều Tâm Uyển cách nhau ít nhất vị trí của sáu bảy người.

Diêu Hữu Thiên có chút khó hiểu nhìn anh một cái, anh giống như không cảm nhận thấy. Chỉ nắm tay cô, không cho cô qua đó.

Diêu Hữu Thiên đành phải dời tầm mắt về phía Kiều Tâm Uyển, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay từ đầu khi Kiều Tâm Uyển nhìn thấy động tác của Cố Thừa Diệu, lửa giận trong lòng lại không khống chế được.

Sao? Sợ bà nói chuyện cho Diêu Hữu Thiên?

Nếu nói thật sự sợ, vừa rồi vì sao phải làm?

Tiểu Mã đã khai ra hết mọi thứ rồi. Giỏi lắm. Vừa mua nhà cho Bạch Yên Nhiên, vừa mời đi cho cô ta.

Nó xem hôn nhân là cái gì? Rốt cuộc là ai dạy nó chuyện chân đạp hai thuyền này?

Trong lòng cực kỳ bất mãn với con trai, khi đối diện với ánh mắt nghi hoặc của con dâu, lại không nói ra được câu nào.

Miễn cưỡng nhếch khóe miệng, nhìn Diêu Hữu Thiên cười nói: "Nhìn Thừa Diệu này, kết hôn xong biến thành dính vợ như vậy. Con căng thẳng thế làm gì? Mẹ cũng sẽ không ăn thịt Thiên Thiên, chỉ muốn hỏi con bé vài câu mà thôi."

Trong lời nói không mang theo chút mất tự nhiên nào, nhìn Diêu Hữu Thiên, cực kỳ quan tâm đến cuộc sống của cô.

Hỏi thân thể ba mẹ cô như thế nào, hiện giờ kinh doanh của tập đoàn Chính Phát ra sao.

Nói đến cuối cùng, Kiều Tâm Uyển trách móc nhìn Cố Thừa Diệu một cái: "Thừa Diệu làm việc cũng không chắc chắn chút nào. Lại không biết gọi ông thông gia bà thông gia cùng đến."

Ánh mắt, vẻ mặt bà nhìn Cố Thừa Diệu vô cùng phức tạp. Ý trách móc kia lại là thật.

Diêu Hữu Thiên hơi ngần ra, ánh mắt nhìn về phía Cố Thừa Diệu, sau đó lại quay về mặt Kiều Tâm Uyển: "Thừa Diệu có gọi ba mẹ con ạ. Chỉ là trùng hợp hôm nay ba mẹ con có tiệc mừng phải tham gia. Cho nên mới không đến."

Trước khi cô đến rõ ràng đã giải thích với Cố Thừa Diệu, tại sao anh không nói với ba mẹ anh?

Bầu không khí trong phòng lại một lần nữa rơi vào kỳ lạ.

Trong lòng Kiều Tâm Uyển lại tức con trai, nét kinh ngạc trên mặt cũng chỉ có một chút. Quay mặt đi nhìn về phía Cố Học Võ: "Vừa rồi Thừa Diệu có nói với anh, bà thông gia và ông thông gia không đến? Vậy sao anh không nói với em?"

Cố Học Võ nhẹ nhàng nhếch khóe môi, đôi mắt sâu xa, nhìn không ra chút cảm xúc nào: "Em đã nói hết cả rồi. Anh đâu có cơ hội mở miệng?"

"Xem trí nhớ của mẹ này." Kiều Tâm Uyển cười cười xấu hổ, khi đối mặt với Diêu Hữu Thiên càng cười thân thiết hơn: "Lớn tuổi rồi, trí nhớ lại kém, Thiên Thiên sẽ không để bụng chứ?"

"Là ba chưa nói." Làm sao Diêu Hữu Thiên có thể để ý: "Tuổi của mẹ không lớn chút nào. Mẹ và Thừa Diệu ra ngoài, nếu là người không biết gì nhìn vào, còn cho rằng hai người là chị em đây."

"Nhìn xem cái miệng nhỏ này, thật là biết ăn nói."

Kiều Tâm Uyển khen ngợi Diêu Hữu Thiên rất nhiều, lại nhìn về phía Tà Phán Tinh: "Chị thật sự càng nhìn càng thích đứa con dâu này. Theo mẹ thấy, các con cũng không cần thường xuyên ở lại thành phố Y này nữa. Chờ bên này khai trương rồi, công ty cũng đi vào hoạt động rồi, các con đều trở về Bắc Đô. Không có chuyện gì con có thể đi theo mẹ."

"Vâng." Diêu Hữu Thiên gật đầu, không có chút chống đối nào: "Thừa Diệu đã nói với con rồi. Đến lễ Giáng Sinh tại con sẽ về."

Hiện giờ cách lễ Giáng Sinh chưa đến một tuần nữa.

"Vậy sao? Thật sự quá tốt rồi." Kiều Tâm Uyển thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu về Bắc Đô, thì giải quyết tiểu bạch hoa kia dễ dàng hơn nhiều.

"Vâng." Diêu Hữu Thiên gật đầu, nhìn Cố Thừa Diệu vẫn không mở miệng: "Thừa Diệu. Lần trước nói vậy phải không?"

Cố Thừa Diệu không trả lời, nếu có thể, anh không muốn ngồi ở đây một phút nào.

Tà Phán Tinh và Cố Học Văn hai mặt nhìn nhau, Kiều Tâm Uyển cho rằng về Bắc Đô sẽ thay đổi?

Theo bọn họ, chỉ sợ chưa hẳn. Nhìn dáng vẻ hôm nay của Cố Thừa Diệu, hoàn toàn chính là mê muội rồi. Nếu không dưới tình huống mình đã có gia đình, làm sao vẫn có thể dây dưa không rõ với Bạch Yên Nhiên?

Cục diện hỗn loạn thế này, thật trước đây người nhà họ Cố đều không nghĩ tới.

Hoặc là ngay từ đầu, Kiều Tâm Uyển và Cố Học Võ không nên cản trở bọn họ? Có lẽ, sẽ không phải kết quả này?

Không ai có đáp án.

Bữa cơm này đã kết thúc dưới sự cố gắng thân thiện của Kiều Tâm Uyển và Tà Phán Tinh, trong sự nhiệt tình của Diêu Hữu Thiên.

Mặc dù từ đầu đến cuối Diêu Hữu Thiên đều cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng không ảnh hưởng đến thiện cảm của cô với Kiều Tâm Uyển. Người mẹ này vẫn rất tốt.

Ăn cơm xong, đã hẹn thời gian ngày mai Diêu Đại Phát và Tuyên Tĩnh Ngôn ăn chung. Đoàn người bắt đầu đi tham quan làng du lịch.

Sau đó buổi chiều đến khu trị liệu, thực hiện spa suối nước nóng.

Đương nhiên khách nam và khách nữ tắm suối nước nóng phải tách ra.

Kiều Tâm Uyển vốn là đến hưởng thụ, bây giờ lại trở thành đến để bị ức hiếp.

Tâm trạng buồn bực, làm gì cũng không thoải mái. Nhưng lại không thể biểu hiện ra trước mặt Diêu Hữu Thiên.

Không một người phụ nữ nào biết chồng mình ngoại tình ở bên ngoài, vẫn có thể tỏ ra thờ ơ.

Trừ khi người phụ nữ đó hoàn toàn không yêu chồng mình.

Nhưng bà nhìn đáng vẻ Điều Hữu Thiên, lại giống như có chút ý tứ với Cố Thừa Diệu. Cứ như vậy, thật sự rất không ổn.

Ngâm suốt nước nóng hồi lâu với Tả Phán Tình, bà đột nhiên nghĩ đến chồng mình.

Cuối cùng ánh sáng chợt lóe lên.

Khi Điều Hữu Thiên muốn rời đi, Kiều Tâm Uyển đã kéo tay cô đi sang một bên nói nửa ngày trời.

Mà Cố Thừa Diệu chờ Điều Hữu Thiên vẫn đứng ở cửa khách sạn, từ đầu đến cuối không liếc mắt một cái về phía bên này.

Từ biệt mấy vị trưởng bối, Điều Hữu Thiên ngồi lên xe Cố Thừa Diệu.

"Anh Cố, anh làm sao vậy?" Vừa rồi lúc ăn cơm, Điều Hữu Thiên đã phát hiện hình như tâm trạng Cố Thừa Diệu không tốt lắm.

Cho dù cô trò chuyện với Kiều Tâm Uyển rất thân thiện, cũng chẳng kể Tả Phán Tình nhiệt tình bao nhiêu, từ đầu đến cuối anh đều không nói một câu.

Cố Thừa Diệu thân nhiên liếc nhìn Điều Hữu Thiên một cái, dưới chân dùng sức giẫm xuống, xe lao đi như mũi tên.

Điều Hữu Thiên giật nảy mình, nhanh chóng bám lấy tay vịn trên xe: "Cố Thừa Diệu, anh chạy chậm một chút."

Cố Thừa Diệu không nghe thấy, tốc độ xe liên tục tăng lên, tám mươi, một trăm, một trăm hai mươi, một trăm bốn mươi. Khi vọt đến một trăm sáu mươi, cuối cùng Điều Hữu Thiên đã kêu lên.

"Cố Thừa Diệu, ở đây không phải cao tốc, cao tốc cũng không thể phóng nhanh như vậy được."

Tốc độ xe tiếp tục tăng, lúc này Điều Hữu Thiên không biết nên may mắn vì nơi này ở ngoại thành, còn cách nội thành một chút, mà hiện giờ trên đường cũng không thể có xe khác.

Hay là nên oán hận nơi đây thật sự không có người, nếu như ở đây xảy ra tai nạn xe cộ, chỉ sợ người ta muốn cứu giúp cũng sẽ phải tốn chút thời gian.

"Cố Thừa Diệu, anh chạy chậm một chút." Mí mắt Điều Hữu Thiên nhú lại, tốc độ xe quá nhanh khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Cảm giác khó chịu bị đè nén ở lồng ngực lại trào lên, đầu óc căng ra.

"Cố Thừa Diệu, làm ơn, em rất khó chịu——" Mí mắt nhú lại, khuôn mặt cô hơi tái nhợt, lúc nói chuyện, đưa tay ra xoa lên lồng ngực.

"Cố Thừa Diệu——"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Đồng ý với em một chuyện

“Cố Thừa Diệu...” Điều Hữu Thiên gần như muốn nôn, cô thực sự rất khó chịu.

Thứ cảm giác này vô cùng khó chịu.

Tiếng “Két...” vang lên, chiếc xe dừng lại bên lề đường.

Xe dừng quá đột ngột, cả người Điều Hữu Thiên đổ về phía trước, nhưng lại được dây an toàn kéo giật về phía sau.

Lúc lưng đập mạnh vào ghế ngồi, cô cảm giác choáng váng xây xẩm mặt mũi.

Hình ảnh vừa chợt lóe lên trong đầu vì động tác này mà biến mất.

Vừa định ngồi thẳng dậy thì khuôn mặt của Cố Thừa Diệu chặn ngay trên đầu cô.

Anh nhìn thẳng vào cô, cặp mắt đen láy sâu hút như biển lớn.

Anh không lên tiếng, nhưng cô lại cảm nhận được nỗi đau trong ánh mắt của anh.

Nỗi đau sâu sắc, mãnh liệt.

Cảm xúc ấy thậm chí khiến cô quên đi sự khó chịu trong người. Ý nghĩ vừa mới ngoi lên đã bị đè nén lại.

Vô thức đưa tay ra áp lên má anh: “Anh làm sao vậy?”

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Cố Thừa Diệu lại có ánh mắt này.

Cố Thừa Diệu nhìn chằm chằm vào Diêu Hữu Thiên, nơi này còn cách trung tâm một khoảng xa, ánh đèn xa xa chiếu xuống che mờ đi gương mặt của cô.

Men theo ánh đèn chớp choạng, anh thấy rõ sự quan tâm, lo lắng của cô.

Sự bức bối do tranh cãi với Kiều tâm Uyển cùng Cố Học Vũ bị dồn nén cả ngày nay tại thời điểm này dường như dần biến mất.

Anh không lên tiếng, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn mãi vào mặt Diêu Hữu Thiên.

Rất lâu, rất lâu, lâu đến mức Diêu Hữu Thiên tưởng chừng anh sẽ giữ im lặng mãi thì anh đột nhiên cúi đầu, nồng nhiệt hôn lên môi cô.

Nụ hôn gấp gáp cuồng nhiệt còn đem theo hơi thở cướp đoạt.

Trong xe có bật điều hòa, nhiệt độ không thấp, tay của anh lại lạnh băng, đỡ mặt cô lên khiến nụ hôn thêm sâu.

Diêu Hữu Thiên định ngăn cản thì đúng lúc này ghé ngồi được ngả về phía sau.

Cả người cô ngả về sau, tiếng phản kháng được anh nuốt trọn.

Anh dùng sức kéo áo của cô, đến lúc trên người cô không còn mảnh vải che thân.

Cô còn chưa kịp chuẩn bị thì anh đã đi vào.

Sự xâm nhập mạnh mẽ khiến cô hơi nhúm mày, nhưng không cự tuyệt, cô đưa tay ôm chặt người đàn ông đang chịu tổn thương trước mắt vào lòng.

Không gian trong xe nhỏ hẹp, có chút bó buộc.

Cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của hai người.

Đêm đông lạnh buốt, trên vệ đường vùng ngoại ô vắng vẻ, chiếc xe SUV màu đen cao cấp rung lên không ngừng.

Đến đêm vẫn còn tiếp diễn.

Khi ngừng lại Diêu Hữu Thiên đã gần như kiệt sức. Địa điểm và vị trí khác thường khiến cô không còn hơi sức thu dọn.

Cố Thừa Diệu lấy khăn giấy ánh mắt tự trách nhìn dấu vết trên người cô, lau từng chút một.

Sau đó mặc quần áo cho cô.

Không vội khởi động xe, anh bấm nút mở cửa kính của xe ra.

Gió ùa vào, cảm giác đầu tiên của Diêu Hữu Thiên là lạnh.

Cố Thừa Diệu dường như thấy cô bị lạnh, đưa tay ra ôm lấy cô vào lòng, rồi kéo áo khoác của anh che cho cả hai người.

Gió đêm mặc dù lạnh nhưng bầu trời sao ban đêm lại rất đẹp.

Trong thành phố từ lâu đã không thể ngắm nhìn được bầu trời đầy sao sáng như vậy nữa.

Diêu Hữu Thiên nửa nằm trên người Cố Thừa Diệu, ngược mắt ngắm nhìn bầu trời đầy sao, cánh tay vòng về bên cạnh siết lấy tay Cố Thừa Diệu, ôm chặt lấy anh.

Không khí lúc này, yên tĩnh đẹp đẽ. Trong màn đêm tối, sao sáng lấp lánh, nơi xa còn truyền đến tiếng sóng vỗ.

Đương nhiên nếu trời ấm hơn một chút thì càng tốt. May mà có Cố Thừa Diệu, được anh ôm trong lòng Diêu Hữu Thiên không hề cảm thấy lạnh.

Nhịp tim dần ổn định, sự sôi sục trong huyết quản cũng dần ổn định, cô mới đi hỏi anh xảy ra chuyện gì: “Tâm trạng tốt hơn chút nào chưa?”

Cố Thừa Diệu khựng lại, vòng tay ôm chặt Diêu Hữu Thiên hơn.

“Có phải anh cãi nhau với ba mẹ không?”

Đây là đáp án duy nhất. Diêu Hữu Thiên không muốn đoán nhưng chắc cũng chẳng có lý do nào khác.

Không có câu trả lời, gió lạnh thổi ngang trên đầu, cái ôm của anh thật ấm áp, Diêu Hữu Thiên áp mặt vào ngực anh, vẻ mặt tràn đầy dựa dẫm.

“Vì sao vậy?”

Cô còn tưởng Cố Thừa Diệu sẽ không nói ra nhưng anh lại lên tiếng.

“Tại sao họ cứ luôn như vậy? Không nghe lời người khác, không tôn trọng người khác, cũng không thèm để ý đến ý kiến của người khác. Muốn làm gì thì làm?”

“Vì họ có tiền? Hai vì họ có quyền thế?” Vì vậy mới có thể đạp người khác dưới chân mình không thương tiếc?

“Vì họ luôn cho rằng bản thân khi sinh ra đã là người quyền cao chức trọng, hay là trong mắt họ những người khác đều nhỏ bé đến mức không đáng để nói đến?”

“Anh là con của họ, là đứa con ruột thịt. Tại sao họ chưa bao giờ tin anh? Tại sao họ cứ luôn không tôn trọng ý kiến của anh?”

“Tại sao trong lòng họ, anh lại tệ đến như vậy?”

“Cái gì mà tốt cho anh? Cái gì mà sợ anh sau này hối hận?”

“Anh là một người trưởng thành, anh làm gì, nói gì, bản thân anh biết rất rõ. Anh không cần họ đến chỉ tay năm ngón. Tại sao họ không hiểu?”

“Dựa vào đâu áp đặt cuộc sống của anh?”

“Hai mươi năm trước không quản thúc anh, bây giờ mới làm, không thấy là quá muộn rồi sao?”

“Họ.....”

Chỉ cần nghĩ đến việc mẹ không thèm nể mặt anh, chỉ trích anh ngay trước mặt chú thím thì những lời muốn nói đều không thể thốt lên nổi.

Trong lòng có một dự cảm rất đáng sợ, anh không muốn nghĩ đến, không muốn dùng cách nghĩ như vậy để dự đoán ba mẹ của mình.

Trong lòng anh tin họ sẽ không làm những việc đó. Nhưng có những chuyện lại âm ỉ hiển hiện.

Nhắm mắt lại, Cố Thừa Diệu cảm thấy rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi.

Bị người thân của mình hiểu lầm, thứ cảm giác đó thật khó chịu.

Hôm nay nếu người đứng đó là Cố Tĩnh Đình, anh tin rằng họ chắc chắn sẽ không có thái độ như vậy.

Trong lòng đau xót.

Cố Thừa Diệu cho rằng nỗi đau này của anh chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã khiến cả thế giới xung quanh anh điên đảo, từ đó không thể trở lại như lúc đầu.

Anh là một người mạnh mẽ.

Cho dù từ nhỏ đã không được ba mẹ quan tâm nhưng anh vẫn nên người.

Anh tưởng rằng anh đã sớm không quá coi trọng ba mẹ mình, nhưng khi Kiều tâm Uyển dùng ánh mắt ấy nhìn anh.

Khi Cố Học Vũ dùng cái nhìn không đồng tình quét về phía anh thì anh vẫn tôn trọng.

Nhưng anh không được lựa chọn ba mẹ anh.

Ôm chặt Diêu Hữu Thiên, chặt đến mức như muốn đem cô hòa vào trong cơ thể anh.

Diêu Hữu Thiên bị anh ôm chặt hơi khó chịu nhưng không phản kháng, ngược lại còn quấn lấy anh, ôm chặt anh.

Cô không biết phải an ủi anh như thế nào.

Vì bối cảnh gia đình cô từ nhỏ đã luôn dành cho năm người con sự tự do lớn nhất.

Thậm chí đến giờ cô còn nhớ lúc nhỏ mỗi lần khai giảng chính là lúc ba mẹ đau đầu nhất.

Lúc đấy đi học vẫn phải đóng tiền.

Có một năm vào tháng 8 trời mưa bão to, nhà xưởng ngập trong nước, những phế liệu gom chất trong xưởng đều bị cuốn trôi.

Phê slieeuj bị cuốn đi hết lẽ dĩ nhiên họ không còn tiền đóng tiền học cho con.

Vì vậy mà có nhờ cậy dựng đang làm xưởng trưởng của một công xưởng nhỏ.

Dựng cho họ vay tiền mới tháo gỡ được vướng mắc.

Ba mẹ nhìn năm người con của mình mà ảo não.

“Lần này mình tháo gỡ được nhưng sau này thế nào thì còn chưa biết. Ba mẹ vô dụng không thể cho các con cuộc sống đủ đầy hơn, sau này các con muốn có cuộc sống như thế nào đều phải dựa vào sự cố gắng của chính mình.”

Ba mẹ gần như là buông tay với mấy đứa con của mình.

Một mặt là do bận đến không còn quản được nhiều, một mặt là áy náy.

Vì vậy cuộc sống của con mình, họ chưa từng can thiệp.

Năm anh cả mười lăm tuổi, nói rằng trong nhà cơm không đủ no, muốn đi lính, chí ít trong quân đội có thể ăn cơm thỏa thích.

Mặc dù ba mẹ không nỡ nhưng cũng chỉ còn cách gạt đầu ddognf ý. Tìm người trong ủy ban, lại nhờ cậy dựng tìm người sửa tuổi lớn hơn 3 năm mới đưa được anh cả vào quân ngũ.

Cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai nếu ai chưa từng trải qua thì sẽ không bao giờ hiểu được.

Ngặng đầu, cô không biết tại sao mình lại nói những chuyện này với Cố Thừa Diệu.

“Thật ra, cuộc sống là vậy. Ba mẹ có thể chỉ đi cùng anh một đoạn, nhưng con đường ấy anh vẫn phải tự mình đi hết. Anh muốn có cuộc sống như thế nào, muốn trở thành một người ra sao, đều phải dựa vào sự cố gắng của chính mình. Vì vậy cho dù anh không vừa ý với ba mẹ, nhưng biết đâu họ đã tận lực rồi thì sao? Biết đâu họ không tìm được cách yêu anh tốt hơn thì sao?”

“Biết đâu không phải họ không yêu anh chỉ là không tìm ra cách mà thôi. Giống ba mẹ em cũng vậy, họ em bọn em nhưng họ quả thực không có tiền.”

Nhìn ào ánh mắt khó thể tin nổi của Cố Thừa Diệu, cô gơ ba ngón tay lên: “Lúc đó họ thực sự không có tiền.”

Biết đâu ba mẹ cũng có cái khó của ba mẹ mà.

Cố Thừa Diệu trầm ngâm

Ba mẹ anh có yêu anh sao? Thôi bỏ đi, anh không dám nghĩ đến, cũng không hy vọng.

Đối với việc ba mẹ lấy danh nghĩa là tốt cho anh, nhưng thực ra ba mẹ lại làm những việc gây tổn thương đến anh thì anh thật sự không thể hiểu được, cái mà tốt cho anh kia là gì.

Màn đêm vẫn tĩnh lặng

Tâm trạng của Cố Thừa Diệu trariq ua màn vận động vừa rồi đã tốt lên rất nhiều.

Nhìn qua Diêu Hữu Thiên, dưới ánh đèn mờ ảo mặt cô bị gió thổi phấp hòng.

Đóng cửa kính xe lại, anh ngồi thẳng dậy khởi động xe.

“Cố Thừa Diệu.” Diêu Hữu Thiên định rời đi nhưng anh lại không có ý buông cô ra.

“Cứ ngồi như vậy đi.”

“Anh còn phải lái xe.” Cô ngồi trên đùi anh thì anh lái xe kiểu gì?

“Em có xem tốc độ và kích tình chưa?” Cố Thừa Diệu giữ chặt tay cô: “Ngồi yên.”

Cô đương nhiên xem rồi. Trong đầu hiện lên hình ảnh trong film nam chính và nữ chính cũng đang ở trong tư thế y hệt họ lúc này.

Nữ chính ngồi trên đùi nam chính, còn nam chính thì đang lái xe.....

Khởi động xe, đạp nhẹ chân ga, vừa rồi dọa sợ Diêu Hữu Thiên nên lúc này Cố Thừa Diệu giảm bớt tốc độ.

Cả người Diêu Hữu Thiên dựa vào anh, ngẩng đầu nhìn thấy sự phiến não trong mắt anh đã tan biến. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không biết Cố Thừa Diệu vì sao tranh cãi với ba mẹ, nhưng hiện tại không phải là lúc nên hỏi vấn đề ấy.

“Cố Thừa Diệu, đồng ý với em một chuyện không?”

.....

Hết chương 164.

Ngoại truyện nhỏ:

Thiên Thiên: Có phải đạo lý trên đời này đều như vậy không? Chồng ngoại tình thì vợ là người biết sau cùng.

Chị Nguyệt: Cố tam thiếu không ngoại tình.

Thiên Thiên: Vậy anh ấy nuôi người phụ nữ kia được gọi là gì? Phòng ngoài? Người tình? Hay là bà năm bà sáu?

Chị Nguyệt: Gọi là tình cũ.

Thiên Thiên: Vậy tôi cũng muốn ở chung với tình cũ.

Chị Nguyệt: Kinh sợ.... Lẽ nào cô muốn ở cùng với Triệu Nhân Uyên?

Thiên Thiên: Biến đi, tôi đang nói đến Chiến Li.

Chị Nguyệt:

Cố tam thiếu: Em muốn ở chung với Chiến Li, trừ khi anh chết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Những tấm hình kia

“Đồng ý với em một chuyện được không?”

Cô ngồi trong lòng anh, ngược mắt, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Chuyện gì vậy?”

“Ngày mai đừng tranh cãi với ba mẹ nữa, nếu không ba mẹ em đến nhìn thấy thì không hay.”

Ánh mắt Cố Thừa Diệu thâm trầm hẳn: “Anh không hề tranh cãi với mẹ.”

Việc ngày hôm nay, có thể lúc đầu anh có hơi nóng giận nhưng sau đó anh không hề nói một câu.

Để mặc cho Kiều Tâm Uyển lên tiếng. Chỉ trích anh đã đành lại còn phê phán Bạch Yên Nhiên không ngót. Vì vậy sắc mặt của anh mới ngày càng khó coi.

“Đừng tranh cãi với ba mẹ.” Diêu Hữu Thiên khề thờ dài: “Người làm cha mẹ trên đời này, họ làm gì nghĩ gì đi chẳng nữa cũng đều vì muốn tốt cho chúng ta mà thôi. Chỉ có điều điểm xuất phát và lập trường không giống nhau.”

Lúc này câu mà Cố Thừa Diệu ghét nghe thấy nhất chính là “vì tốt cho con”.

May mà không khí hiện giờ đang rất đẹp, mà anh thực sự không muốn tranh cãi với Diêu Hữu Thiên.

Thờ dài một tiếng, cuối cùng anh gật đầu: “Anh biết rồi.”

“Vậy mới ngoan chứ.”

“Em coi anh là trẻ con à?” Cố Thừa Diệu thấy hơi bất mãn, đưa tay nhéo mặt Diêu Hữu Thiên.

Anh không nhéo quá mạnh, Diêu Hữu Thiên nhắc đầu, nghiêng mặt tránh tay anh.

“Còn nói không phải là trẻ con. Ai đòi cãi nhau với ba mẹ là giận dỗi không thèm để ý đến người khác? Anh còn không phải trẻ con ai thèm tin?”

Diêu Hữu Thiên bật cười, đặt nụ hôn nhẹ như đồ dành một đứa bé, mặc dù Cố Thừa Diệu vẫn chăm chú lái xe nhưng miệng nở nụ cười.

Nghĩ kỹ thì quả thực anh cũng hơi trẻ con, biết rõ ba mẹ là người như thế nào mà anh còn tranh cãi với họ làm gì?

Chỉ bằng giống như Diêu Hữu Thiên đã nói, hãy sống tốt cuộc sống của mình là đủ.

Tâm trạng cũng vì thế mà vui hơn rất nhiều.

.....

Ngày hôm sau, khi Cố Thừa Diệu chủ động chào hỏi ba mẹ, Kiều Tâm Uyển vô cùng kinh ngạc.

Bà còn tưởng con trai mình sẽ còn giận dỗi.

Trong lòng thấy kỳ lạ nhưng trên mặt không lộ ra, một phần cũng là vì sự hiện diện của Diêu Đại Phát và Tuyên Tĩnh Ngôn.

Sự xuất hiện đột ngột của hai ông bà họ Diêu, Diêu Đại Phát bỏ hết công việc đưa mấy người trong nhà đi chơi khắp nơi.

Mặc dù ông ăn to nói lớn, ngoại hình cũng có vẻ thô lỗ, nhưng ngược lại Tuyên Tĩnh Ngôn lại là người tinh tế.

Lịch trình hàng ngày sắp xếp rất đầy đủ. Cho dù Cố Thừa Diệu bận việc trong công ty nhưng hai anh em nhà họ Cố và Cố Đại Phát vẫn cứ vui chơi thoải mái.

Cộng thêm Diêu Hữu Thiên cũng tạm dừng mọi công việc trong tay, đặc biệt sắp xếp thời gian ở cùng với hai vợ chồng Kiều Tâm Uyển.

Ba ngày trôi qua rất nhanh. Giữa hai vợ chồng Cố Học Vũ và con trai mặc dù không có tiến triển gì thêm nhưng dưới sự điều tiết của Diêu Hữu Thiên cũng hòa hợp không ít.

Sau ba ngày, nguyên nhà Cố Học Vũ lại quay về Bắc Đô.

Cố Thừa Diệu vốn định về chung với họ nên chọn hai ngày sau sẽ về.

Nhưng ngay lúc này lại đúng dịp khu nghỉ dưỡng đang trong đợt chạy thử.

Còn chính thức khai trương phải đợi đến sau Tết.

Đây là thói quen trong làm ăn của người thành phố Y. Chạy thử rồi mới chính thức khai trương.

Ngày chạy thử tất cả những người bạn nói khó của anh như Hồ Tư Hiền, Tống Lăng, Thẩm Mộng Thuyền, Đỗ Thanh Hiền, Đỗ Thanh Lam cả Thương Mạc Viễn đều đến ủng hộ. Khu nghỉ dưỡng tập nập khách, nhộn nhịp vô cùng.

Mọi người đều nói đây mới chỉ là chạy thử thôi, đợi đến ngày chính thức khai trương nhất định người đến khu nghỉ dưỡng sẽ đông nghẹt.

Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu có mới một số bạn làm ăn trên thương trường.

Còn những người khác như Triệu Bách Xuyên, người nhà họ Chiến thì cô không thông báo.

Dù sao thì qua Tết cũng chính thức khai trương lúc đó cho mời cũng được.

Quan trọng nhất là giữa cô và Cố Thừa Diệu không dễ gì phát triển thêm một bậc.

Nên cô thật không muốn để anh mất vui.

Bận rộn hết đợt này, hai người sẽ cùng về Bắc Đô chung với những người bạn của anh vào trước lễ Giáng Sinh một ngày.

.....

Vừa xuống sân bay, Cố Thừa Diệu việc đầu tiên đương nhiên là đi thăm bà nội.

Không gặp hơn nửa năm, cháu nội mới về. Khởi nói cũng biết Ưông Tú Nga vui đến nhường nào, cũng không cho Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên về căn hộ riêng của hai người mà bắt ở lại trong đại viện.

Vào ngày lễ Giáng Sinh mọi người đều tụ tập tại đại viện.

Diêu Hữu Thiên đặc biệt chuẩn bị vài món quà để Cố Thừa Diệu dâng biếu mấy người lớn trong nhà.

Cô không biết lý do Cố Thừa Diệu tranh cãi với Kiều Tâm Uyển nhưng cô biết rõ Cố Thừa Diệu và ba mẹ vẫn có khúc mắc.

Kiều Tâm Uyển và Cố Học Vũ đón nhận quà của Diêu Hữu Thiên tất nhiên hiểu rõ đây là do cô chuẩn bị. Chứ từ trước đến giờ Cố Thừa Diệu chưa từng tặng quà cho họ.

Nhưng thời điểm này họ chắc chắn sẽ không nói ra.

Càng ngày càng thích đưa con dâu này. Nhìn cả nhà hòa hợp, tất cả những sự phiền muộn dường như đều tan biến hết.

Ăn cơm xong Cố Thừa Diệu đột nhiên đi ra ngoài.

Lúc quay về trên tay cầm theo một chiếc hộp.

“Giáng Sinh vui vẻ”. Đưa hộp quà trên tay cho Diêu Hữu Thiên, Cố Thừa Diệu chợt nhớ ra đây là lần đầu tiên anh tặng quà cho Diêu Hữu Thiên.

Gương mặt anh có chút ngượng ngùng. Diêu Hữu Thiên rất bất ngờ, mở hộp ra bên trong có một chiếc vòng tay.

Từng chiếc lá bạch kim nối tiếp nhau, mỗi một chiếc lá đều được thiết kế hơi cong lại, ngay mũi cong có gắn một viên kim cương, vừa đẹp vừa nhã nhặn sang trọng.

“Em có thích không?”

“Thích chứ.” Diêu Hữu Thiên gật đầu, đây là món quà đầu tiên mà Cố Thừa Diệu tặng cho cô đấy, cô đương nhiên là thích rồi.

Nghe mặt nhìn Cố Thừa Diệu: “Sao lại nghĩ đến việc tặng quà cho em vậy?”

“Hôm nay là lễ Giáng Sinh.” Thật ra là vì Cố Thừa Diệu thấy cô tặng quà cho ba mẹ rồi cả ông bà nữa nên mới chợt nghĩ đến.

Lúc đầu anh không có kế hoạch này.

Khi nhìn ra sự yêu thích trong mắt Kiều Tâm Uyển, sự hài lòng bà nội lúc Diêu Hữu Thiên thân thiết tặng quà, đột nhiên anh cũng muốn cô được vui vẻ một lần.

Cảm giác mong muốn một người nào đó được vui vẻ, đối với anh mà nói là lần đầu tiên có được.

“Anh đeo cho em nhé.” Cố Thừa Diệu vừa nói vừa cầm chiếc vòng lên đeo cho Diêu Hữu Thiên.

Cổ tay cô rất nhỏ, chiếc vòng bạch kim đeo lên tay cô cũng vừa vặn, rất đẹp.

Cố Thừa Diệu cười hài lòng. Diêu Hữu Thiên vui không khép được miệng, nhìn rạng rỡ vô cùng.

Cúi đầu định hôn Diêu Hữu Thiên thì ngay lúc này chuông điện thoại vang lên.

“Xin lỗi.” Cố Thừa Diệu lấy điện thoại ra, màn hình không hiện số, anh bắt máy: “A lô.”

“Thừa Diệu, là em, anh ra ngoài được không, em tìm anh có việc.”

Bạch Yên Nhiên. ...

Cố Thừa Diệu khựng lại, nhìn Diêu Hữu Thiên đang thưởng thức chiếc vòng đeo tay, mắt tràn đầy ý cười, anh nói khẽ: “Anh có việc, không tiện.”

“Cố Thừa Diệu, nếu anh không đến, có tin em sẽ đến nhà anh tìm anh không?”

Giọng nói của Bạch Yên Nhiên mang theo sự kích động lạ thường.

“Anh nói rồi, anh không tiện, anh đang có việc ở đây.”

“Em không cần biết, em muốn anh phải đến đây, anh có đến không?”

“Không đến.”

Diêu Hữu Thiên đã bỏ tay xuống, đang chăm chú nhìn anh, ánh mắt Cố Thừa Diệu phát sáng, dứt khoát cúp máy, mỉm cười với cô.

“Sao vậy?” Diêu Hữu Thiên không hiểu hành động của Bạch Yên Nhiên: “Xảy ra chuyện gì à?”

Hình như cô nghe thấy giọng của một người phụ nữ.

“Không có gì.” Cố Thừa Diệu lắc đầu, không khí hiện tại rất tốt, anh không muốn phá vỡ nó: “Là đám người Thanh Lam nói là hôm nay có tụ tập hỏi anh có đi không?”

“Anh muốn thì cứ đi đi.” Đỗ Thanh Lam cô có biết là con gái bên đường Đỗ Lợi Bình sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với Cố Thừa Diệu.

Mấy người bọn họ đương nhiên rất thân.

“Anh...” Cố Thừa Diệu nắm lấy tay Diêu Hữu Thiên: “Anh không muốn đi, chúng ta về nghỉ thôi.”

“Cũng được.” Diêu Hữu Thiên hơi bất ngờ, còn tưởng Cố Thừa Diệu sẽ đưa mình đi cùng. Có điều đám người kia chơi rất điên cuồng, cô vẫn nên để ý đến bản thân thì tốt hơn: “Em đi tắm trước nhé, anh đợi em một chút.”

“Được.”

Cố Thừa Diệu gật đầu, giọng nói cọt nhá: “Hay có muốn cùng tắm không?”

“Không cần.” Diêu Hữu Thiên lắc đầu liên tục, nếu tắm cùng anh còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa không.

Lấy đồ ngủ chạy vội vào nhà tắm, khi nhìn thấy chiếc vòng trên tay, trên mặt tràn đầy niềm vui.

Anh ấy ngày càng làm cô yêu thêm.

Sắc mặt Cố Thừa Diệu rất khó coi, sau khi Diêu Hữu Thiên vào nhà tắm anh nhắn tin cho Bạch Yên Nhiên: “Đừng gọi điện cho anh nữa, cũng đừng tìm anh nữa. Yên Nhiên, chúng ta đã hết thật rồi.”

Anh bước bình tranh cãi với Kiều Tâm Uyển là một chuyện nhưng trong lòng lựa chọn lại là chuyện khác.

Anh không muốn ly hôn với Diêu Hữu Thiên, không hề muốn một chút nào.

Ngay lúc định xóa tin nhắn vừa rồi thì anh lại nhận được Bạch Yên Nhiên trả lời.

Trong tin nhắn chỉ có mấy tấm hình kèm một dòng chữ.

Khi anh nhìn rõ nội dung trong tấm hình, sắc mặt Cố Thừa Diệu lập tức thay đổi.

Lòng bàn tay siết chặt điện thoại, không nghĩ gì nhiều mà xông ra khỏi cửa.

Khi Diêu Hữu Thiên tắm xong bước ra trong phòng đâu còn hình bóng của Cố Thừa Diệu.

.....

Tại căn hộ nơi Cố Thừa Diệu và Bạch Yên Nhiên từng sống chung.

Bạch Yên Nhiên đợi mãi ở cửa căn hộ, khi cô nhìn thấy Cố Thừa Diệu xuất hiện, gương mặt đầy vẻ châm chọc.

“Anh lại lừa dối em, nói gì mà chúng ta vẫn có thể làm bạn. Nhưng anh đã làm gì? Ngay cả em anh còn không muốn gặp thì là bạn sao?”

Cố Thừa Diệu không trả lời cô, cũng không vội vàng mở cửa mà chỉ đứng trên lối đi.

Lễ Giáng Sinh ở Bắc Đô, trời rất lạnh, gió ùa vào lối đi trong tòa nhà đi kèm sự giá buốt.

Cố Thừa Diệu lấy hơi, không tiếp lời chỉ trích của Bạch Yên Nhiên.

Anh vội vàng chạy đến không thấy được thời tiết rét buốt mà chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng căng thẳng: “Nói anh nghe những tấm hình đó là như thế nào?”

“Anh đây là ý gì?” Bạch Yên Nhiên cười khẩy: “Sự quan tâm muộn màng à?”

Cô chưa từng có dáng vẻ như bây giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự căm phẫn và thù hận khác hẳn với nét yếu đuối ngày thường.

Cố Thừa Diệu không còn tâm trạng vòng vo với cô, hạ thấp giọng gần nhẹ: “Nói cho anh biết, những tấm hình đó là chuyện gì?”

.....

Hết chương 165.

Chương 166: Xin mẹ nói cho con biết

“Những tấm hình đó là như thế nào?”

“Thật ra anh đã đoán được rồi có phải không? Thừa Diệu, từ lúc nào mà anh lại nhút nhát như thế? Anh không dám đối mặt à? Anh đang sợ phải không?”

Bạch Yên Nhiên cười khẩy, trong mắt tràn đầy châm chọc và thù hận.

“Nói cho anh nghe những tấm hình đó là sao?”

Cố Thừa Diệu hỏi lại một lần nữa, còn lớn tiếng hơn lúc vừa rồi.

Bạch Yên Nhiên lùi về sau, đưa tay chỉ vào cửa: “Mở cửa đi. Em nghĩ là anh cũng không muốn âm ỉ ở đây để người ta biết đâu nhỉ?”

Cố Thừa Diệu siết chặt nắm đấm.

Mở cửa, bước vào, động tác cứng ngắt máy móc.

Bạch Yên Nhiên cũng bước vào theo, lúc này trên mặt cô không hề có sự yếu đuối nào, chỉ có hận thù sâu sắc.

Nỗi hận ấy biến thành lửa giận, đốt cháy cả cô lẫn Cố Thừa Diệu thành tro.

Sự giá lạnh bao trùm lên căn phòng không mở điều hòa. Bạch Yên Nhiên đóng cửa lại.

Bước lên phía trước đối diện với Cố Thừa Diệu, lấy điện thoại ra, lật từng tấm hình cho Cố Thừa Diệu xem.

Nhân vật chính trong những tấm hình chỉ có một người duy nhất.

Bạch Yên Nhiên! Tay cô bị người ta trói lại, những người đàn ông khác nhau đè trên cô, không ngừng giờ trò trên cơ thể cô.

Trên người cô đầy rẫy những vết thương.

Đau khổ, giằng co, gương mặt cô vì thế mà biến dạng méo mó.

Cố Thừa Diệu không thể xem tiếp nổi nữa, quay mặt đi, giọng nói nghẹn ngào đau đớn.

“Yên Nhiên”

Nghèo ngạo là giọng của anh, còn đau khổ là vì vừa rồi anh đã nhấn dòng tin kia cho cô.

“Đây là món quà Giáng Sinh mà mẹ anh tặng cho em”

Cô nói những tấm hình đó là Kiều Tâm Uyển tặng cho cô.

“Anh còn nhớ không? Em nói em bị người ta giam lỏng. Sau đó em tìm cách trốn đi, nhưng không trốn được.”

Lúc Bạch Yên Nhiên nói những lời này cô không khóc được nữa.

Gương mặt cô lạnh băng, nhìn thẳng vào Cố Thừa Diệu đang không dám đối mặt với cô: “Em cứ cho rằng do mình không may mắn, còn cho rằng đó là món nợ do người cha ham mê cờ bạc để lại. Em đã nghĩ rất nhiều lý do nhưng lại không ngờ đến khả năng này.”

“Cố Thừa Diệu. Từ lần trước em đến tìm anh, mẹ anh cũng đã đến tìm em, nói em tránh xa anh ra.”

“Bà nói, nếu em còn tiếp cận anh thêm nữa, bà sẽ tung những tấm hình này ra.”

“Bà nói với em, người giam lỏng em là bà, bắt cóc em cũng là bà, người bán em cũng là bà.”

“bà nói, bà làm tất cả những việc này đều chỉ để cho em không ở bên cạnh anh được nữa.”

“ Vì em không chịu hợp tác, vì vậy bà không còn cách nào khác phải cho em nhận thêm chút giáo huấn.”

Giọng nói lạnh lẽo bình thản, Bạch Yên trong lúc nói không hề toát lên bất kỳ cảm xúc nào: “ Bà nói để em tự nhìn nhận lại thân phận của chính mình. Để em mãi mãi không bao giờ có thể ở bên cạnh anh.”

“ Bà còn nói, có lần đầu thì sẽ có lần sau. Nếu em còn chưa biết điểm dừng thì lần sau sẽ không đơn giản chỉ là tìm mấy tên đó chụp hình như vậy.”

“ Có Thừa Diệu, anh có biết rằng khi dám đàn ông kia làm những chuyện đó với em, trong lòng em có biết bao oán hận? Sợ hãi đến nhường nào?”

“ Anh có biết khi em bị người ta giam lỏng, em sợ hãi đến mức nào, lo lắng đến mức nào không?”

“ Anh còn có biết lúc anh ôm người vợ mới thân mật thì em lại phải chịu cảnh đày đoạ không phải dành cho con người kia không? Anh còn có biết hung thủ tạo ra mọi chuyện này chính là người mẹ mà anh vẫn luôn kính yêu không.”

Giọng nói của Bạch Yên Nhiên cuối cùng cũng rơi vào kích động.

Cổ đưa tay túm chặt lấy vạt áo anh, nhìn thẳng vào mắt anh.

Trong mắt cô tràn đầy bất mãn, chỉ trích, phẫn hận.

Những cảm xúc chưa từng xuất hiện trên mặt cô.

“ Có Thừa Diệu, em đã làm gì sai? Anh nói đi, em sai ở chỗ nào?”

“ Em chỉ vì yêu anh, muốn ở bên anh mà thôi. Mẹ anh đã giày vò em như vậy.”

“ Giam lỏng, bắt cóc, thậm chí tìm mấy người đàn ông cưỡng bức em. Chỉ là vì không muốn để em ở bên cạnh anh thôi sao?”

“ Có Thừa Diệu, anh nói cho em biết, nhà anh đối xử với em như vậy có công bằng không? Công bằng không? Anh nói đi?”

Những lời cuối Bạch Yên Nhiên gần như hét khản cả giọng.

“ Em chỉ vì yêu anh, chỉ vì yêu anh. Có Thừa Diệu, người phụ nữ đáng thương này cô ấy yêu anh. Vì cô ấy yêu anh nên mới gặp phải mọi chuyện.”

“ Có Thừa Diệu, bây giờ anh còn dám nói chúng ta đã hết rồi không? Bây giờ anh còn dám nói anh với em đã cắt đứt không còn bất kỳ mối liên quan nào nữa hay không?”

“ Có Thừa Diệu, bây giờ anh còn dám nói em không phải là trách nhiệm của anh, anh không có bất kỳ trách nhiệm nào đối với em không?”

“ Anh có dám nói không? Có Thừa Diệu, anh còn dám nói như vậy hay không?”

“.....”

Giọng nói của Bạch yên Nhiên ngưng bật, trong đôi mắt long lanh mê người kia vào lúc này chỉ còn nỗi hận hằn rõ mồn một.

Có Thừa Diệu không nói nổi dù chỉ một câu.

Những nỗi băn khoăn vẫn luôn ám i kia, những sự thật anh vẫn luôn một mực phủ nhận, không dám đối mặt kia.

Vào lúc này đang liên kết lại với nhau biến thành một tấm lưới cực đại.

Quyết định anh vừa đưa ra, mọi việc anh đã nghĩ kỹ, cuộc sống anh đã vạch sẵn vào lúc này sụp đổ hoàn toàn.

Anh không muốn tin cũng không dám tin.

Anh dùng sức giật khỏi tay Bạch Yên Nhiên, rồi đi như đang chạy trốn.

Bạch Yên Nhiên đứng yên tại chỗ bất động, tâm trạng kích động dần lắng xuống. Toàn thân cứng ngắc dần dần lấy lại hơi sức.

Cô đột nhiên bật cười, cười rất lớn, cười đến chua xót.

Những con ác mộng kia cuối cùng cũng phơi bày dưới ánh sáng. Những góc tăm tối cuối cùng cũng bị bày ra trước ánh mắt của người khác.

Trong lòng không có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm. Mà chỉ còn sự đau thương bất tận dâng trào.

.....

Có Thừa Diệu không biết mình đã rời đi bằng cách nào, cũng không biết bản thân xuất hiện trước cửa căn hộ của Cố Học Vũ như thế nào.

Anh dùng sức đập cửa, thậm chí còn què đi sự hiện diện của chuông cửa.

Trọng cổ họng anh dường như bị lưỡi dao chặn ngang, kè sát khiến anh đau đớn.

Tim đập nhanh, máu huyết trong người không ngừng cuộn sóng đến mức muốn nổ tung.

Dòng máu ấy xé đau não anh, anh thậm chí còn cảm giác như đầu mình tê dại.

Khi Cố Học Vũ ra mở cửa đập vào mắt ông là một Cố Thừa Diệu như vậy.

Mắt hằn tơ máu sưng đỏ, hai tay siết chặt nắm đấm buông bên người.

Anh không nhìn Cố Học Vũ, mà xông vào chạy thẳng lên nhà tìm Kiều Tâm Uyển.

Anh còn chưa kịp lên đến nơi đã thấy Kiều tâm Uyển vừa tắm xong đang mặc bộ đồ ở nhà đi từ trên lầu xuống.

Nhìn thấy Cố Thừa Diệu bà hơi bất ngờ, mới lúc trưa bọn họ vừa ăn chung bữa cơm ở đại viện.

Bà thực không nghĩ ra có chuyện gì mà con trai lại đến tìm mình muộn như vậy.

Nhìn mẹ mình, Cố Thừa Diệu nhớ lại rất nhiều hồi ức lúc nhỏ.

Rất nhiều chuyện, rất nhiều khung cảnh chợt hiện lên trong đầu anh.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại chính là lúc Bạch Yên Nhiên phẫn hận chỉ trích anh đến lạc giọng.

Người anh bắt đầu run rẩy.

Anh vẫn yêu cha mẹ mình.

Mặc dù không quá thân thiết, cũng không nhờn nhẽo giống như Cố Tình Đình.

Nhưng trong lòng anh vẫn luôn rất tôn trọng cha mẹ.

Thêm vào đó anh còn luôn giữ một hy vọng về họ.

Hy vọng một ngày nào đó, họ sẽ thừa nhận đứa con trai này khiến họ rất tự hào. Họ cũng vinh hạnh khi có đứa con như anh.

Nhiều năm qua anh vẫn luôn ôm niềm hy vọng đó nên vẫn luôn cố gắng.

Nhưng bây giờ anh không thể thốt lên nổi, mắt như phủ một lớp sương mù, anh đột nhiên không nhìn rõ được trái tim của Kiều Tâm Uyển.

Bước về phía trước, rồi lại tiến thêm một bước.

Mỗi một bước đi đều rất khó khăn, đau đớn.

Anh phải siết chặt nắm đấm mới có thể kiềm chế chính mình không lung lay người Kiều Tâm Uyển.

Chỉ là khoảng cách vài bước chân nhưng anh lại dùng mất mấy phút đồng hồ.

Anh đứng trước mặt Kiều Tâm Uyển, nhìn vào gương mặt bước sang tuổi trung niên nhưng vẫn nhả nhận cao sang của bà.

Sự giời giáng tình tế trong mắt vẫn luôn hiển hiện. Đây chính là mẹ của anh.

Nhắm khê mắt lại rồi mở ra. Anh không mất bình tĩnh, anh chỉ muốn nhận được một đáp án.

“Nói cho con biết, mẹ không giam giữ Bạch Yên Nhiên, không làm những chuyện đó với cô ấy.”

Giọng nói của anh lấy bầy, anh tự nhắc chính mình phải tin tưởng Kiều Tâm Uyển.

Chỉ cần mẹ nói không làm, anh nhất định sẽ tin bà.

Anh sẽ cắt đứt mối quan hệ với Bạch Yên Nhiên, sau này sẽ không nghe lời cô nữa, cũng không gặp cô, không quan tâm cô nữa.

Kiều Tâm Uyển cứng người, ánh mắt toát lên sự kinh ngạc.

Cố Thừa Diệu hỏi lại lần nữa.

“Nói cho con nghe, mẹ không giam giữ Bạch Yên Nhiên, mẹ không làm những việc đáng sợ kia với cô ấy.”

Dáng vẻ của anh lúc này anh không nhìn thấy.

Nhưng Kiều Tâm Uyển lại thấy rõ, dáng vẻ của Cố Thừa Diệu giống hệt lúc anh còn nhỏ ôm chặt chân bà, nói với bà: “Mẹ ơi, con không muốn ở chỗ bà nội, con muốn ở với mẹ.”

Về mặt anh tràn đầy khát vọng, chờ đợi.

Bất ngờ bị Cố Thừa Diệu nắm chặt tay, giọng của anh lớn hơn nữa: “Xin mẹ, xin mẹ nói cho con biết mẹ không giam giữ Bạch Yên Nhiên cũng không làm những chuyện đáng sợ đó với cô ấy....”

Giam giữ, bắt cóc, thậm chí tìm người cưỡng bức Bạch Yên Nhiên, sau đó rao bán cô....

Trong mắt anh ngập nước, gần như sắp khóc.

Tay bị con trai nắm chặt, Kiều Tâm Uyển nấp máy môi. Định nói gì đó nhưng lại không cất lên lời.

Cố Thừa Diệu buông người, quỳ xuống dưới chân bà, anh vẫn giữ chặt tay bà không buông: “Nói cho con nghe...”

“Thừa Diệu....”

Kiều Tâm Uyển muốn kéo anh đứng dậy nhưng anh không chịu, chỉ lắc đầu, ánh mắt cầu xin vẫn không rời khỏi Kiều Tâm Uyển.

“Mẹ, con xin mẹ, con xin mẹ nói cho con biết.”

Nói cho anh biết không phải họ, họ không hủy hoại một cô gái đáng thương không nơi nương tựa như vậy.

Nói cho anh biết họ không dùng thủ đoạn đê tiện ấy chia rẽ anh và Bạch Yên Nhiên.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166-2: Xin mẹ nói cho con biết 2

Lần đầu tiên Kiều Tâm Uyển thấy con trai mình kích động đến vậy, thậm chí lúc trước ép anh phải cưới Diêu Hữu Thiên anh cũng khoogn đến mức như thế này. Nhất thời bà không biết phải làm thế nào.

Cố Học Vũ từ nãy giờ vẫn giữ im lặng lúc này cũng có động tĩnh, ông bước lên không hề tốn sức kéo tay của Cố Thừa diệu ra.

“Là ba làm, không phải mẹ con.”

Kiều Tâm Uyển mở to mắt nhìn Cố Học Vũ, ông ấy có biết bản thân vừa nói gì không?

Ông ấy nói như thế thì con trai sẽ ra sao?

Cho dù họ thực sự giam giữ Bạch Yên Nhiên thì đã sao. Nhưng ông ấy nói như vậy Cố Thừa Diệu sẽ nghĩ thế nào? Sao ông ấy lại thừa nhận chứ?

Sắc mặt Cố Thừa diệu trắng bệch như chết.

Mắt anh đỏ ngầu dần gọng đứng lên. Gương mặt tái xanh đối diện với sự bình thản của Cố Học Vũ.

Cố Học Vũ coi như không nhìn ra nét mặt của vợ, ánh mắt thâm sâu của ông đối diện với Cố Thừa Diệu.

“Là ba làm thì đã sao? Con định làm gì?” Giọng nói của Cố Học Vũ rất lạnh nhạt: “Hay là con đi báo cảnh sát để họ đến bắt ba đi?”

“Làm gì?” Làm gì? Ông lại hỏi anh định làm gì?

Cố Thừa Diệu đứng không vững, lùi về sau một bước lại một bước. Nhìn ba mẹ mình như những người xa lạ.

Sự sống mà họ đã cho anh nhưng lại không gahs vác trách nhiệm của bậc làm cha mẹ. Khi anh muốn tự lập thì lại can thiệp vào cuộc sống của anh?

Lại còn dùng thủ đoạn cực đoan đến vậy....

“Ai cho ba cái quyền đó? Nói cho con biết ai cho ba cái quyền đó vậy?” Giọng nói của anh rất nhỏ, rất nhẹ, nếu không phải trong phòng quá yên tĩnh thì không thể nào nghe thấy.

“Thừa Diệu...” Kiều Tâm Uyển định lên tiếng nhưng khi thấy được sự bi thương trong ánh mắt Cố Thừa Diệu thì bà không thốt lên nổi một từ.

Lý trí của Cố Thừa Diệu vào thời khắc Cố Học Vũ nói ra những câu đó đã hoàn toàn sụp đổ.

Sự chỉ trích, tố cáo, uất ức còn cả đau khổ của Bạch Yên Nhiên hiển hiện trong đầu anh.

Anh đột nhiên bật cười.

“Tại sao?”

“Tại sao ba mẹ lại đối xử với con như vậy?”

“Tại sao hai người có thể máu lạnh vô tình bất chấp thủ đoạn đến vậy?”

“.....”

Câu nói của Cố Thừa Diệu rời rạc, trong cổ họng anh đau như bị dao cắt.

Anh có cảm giác tim mình giống như bị ai đâm một dao, mà người đâm nhát dao ấy chính là ba mẹ anh, hai đấng sinh thành.

“Tại sao con lại có cha mẹ như vậy?” Cố Thừa Diệu ngược đầu nhìn thẳng vào Cố Học Vũ, nét mặt tràn đầy đau thương mà bất lực: “Chỉ vì hai người không thích Bạch Yên Nhiên nên có thể làm loại chuyện đáng sợ đó với cô ấy sao?”

“Hai người có thể giam giữ cô ấy, khiến cô ấy mất đi sự tự do cá nhân? Làm cô ấy tổn thương chỉ là vì ngăn cản cô ấy ở bên cạnh con?”

Giọng nói của anh rất nhỏ, rất nhỏ, mỗi một từ đều hướng về phía Kiều Tâm Uyển.

“Thừa Diệu con bình tĩnh lại. Ba mẹ chỉ là...” Chỉ vì tốt cho con, những lời tiếp theo đều bị cắt ngang.

“Bình tĩnh?” Cố Thừa Diệu gần như bật cười, những việc mà họ làm giờ này còn muốn anh bình tĩnh: “Tại sao? Hai người lại luôn không vừa lòng với con, nếu vậy thì ngay từ đầu còn sinh con ra làm gì?”

“Trong lòng hai người dù gì đi nữa có hay không có con cũng như nhau cả thôi phải không?”

“Nói con biết tại sao hai người lại để con hiện diện trên cuộc đời này?” Cố Thừa Diệu thực sự không thể hiểu được: “Sinh ra con nhưng không quan tâm đến con. Khi muốn quan tâm đến con thì lại là sắp đặt cuộc sống của con. Khi không thể sắp đặt thì lại tìm cách phá vỡ người khác bằng mọi biện pháp.”

Anh không thể hiểu nổi, thực sự không thể hiểu nổi.

“Cố Thừa Diệu.” Cố Học Vũ nhìn vào gương mặt đang kích động của con trai, thái độ vẫn bình thản như lúc đầu: “Ba nói rồi, con có thể đi trình báo để công an bắt ba.”

Bắt ông?

Cố Thừa Diệu hít một hơi dài. Anh không muốn ở lại đây dù chỉ một phút nào nữa.

Ánh mắt sắc lạnh nhìn Cố Học Vũ, ánh mắt ấy không giống như đang nhìn cha mẹ mà giống như đang nhìn kẻ thù, đang nhìn người xa lạ.

Cố Thừa Diệu đã hoàn toàn tuyệt vọng về Cố Học Vũ và Kiều Tâm Uyển. Nhắm mắt lại, có những mối quan hệ không thể cắt rời.

Hai người là cha mẹ của anh, là người đã sinh ra anh.

Cho dù anh chấp nhận hay không thì đây đều là sự thật, một sự thật khiến anh đau khổ và bất lực.

Lùi về sau vài bước. Cố Thừa Diệu ra đến cửa nhìn vào Kiều Tâm Uyển như còn đang muốn lên tiếng, và cả Cố Học Vũ bình thản lạnh nhạt, anh lắc đầu nhẹ.

“Nếu có thể con thật hy vọng con không phải là con trai của hai người.”

Anh gần như tự nói với mình câu này rồi quay đầu rời đi.

Bỏ mặc Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Vũ, trong mắt tràn đầy phiền muộn: “Học Vũ, có phải em làm sai rồi không?”

Cố Học Vũ nhìn vợ mình, trầm mặc hồi lâu, trong mắt ông chỉ có sự thâm sâu khó lường.

.....

Hôm nay ở Play World quả thực có event.

Hai anh em Cố Thừa Lâm và Cố Thừa Kỳ đưa một đám bạn với đàn em đến phòng riêng chơi rất sôi nổi.

Không ngờ Cố Thừa Diệu đột nhiên xông vào, sắc mặt vô cùng khó coi.

Anh vừa đến không thèm nhìn những người khác ngồi luôn vào một góc ghế sofa cầm chai rượu dốc cạn.

Bộ dạng ấy thu hút ánh nhìn của những người xung quanh.

Cố Thừa Lâm đứng dậy bước đến ngồi xuống trước mặt Cố Thừa Diệu, vỗ vỗ vai anh: “Bị gì vậy?”

“Đừng để ý đến tôi.” Cố Thừa Diệu hiện giờ không muốn quan tâm đến bất cứ ai, cũng không muốn nói chuyện.

Trong đầu anh rất hỗn loạn, anh không cách nào suy nghĩ được gì cũng không cách nào bình tĩnh lại.

Cố Thừa Lâm hơi bất ngờ chỉ thoáng một hồi Cố Thừa Diệu đã uống sạch rượu trên bàn.

“Mang rượu đến đây.” Cố Thừa Diệu trợn mắt nhìn Cố Thừa Kỳ, hoàn toàn bỏ mặc sự ngăn cản của anh, hất tay anh ra, tiếp tục uống.

Cố Thừa Kỳ nhìn cánh tay vừa bị anh hất ra của mình, trên gương mặt vẫn luôn thận trọng của anh hiện hơi ngạc nhiên. Vừa định ngăn tiếp thì Cố Thừa Diệu đã bấm chuông gọi nhân viên phục vụ mang rượu vào.

“Tôi muốn uống rượu nghe rõ chưa, mang rượu đến đây cho tôi.”

Đình Lạc Hy vừa mang rượu cho một phòng khác quay về thì nhận được chuông báo liền lập tức chạy đến.

Vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng người trong phòng không ngừng hét lớn: “Mang rượu đến đây, mang rượu đến ngay cho tôi.”

“Muốn uống rượu gì ạ?” Các cô bán rượu cho khách đều được hưởng hoa hồng. Trong lòng mong khách mua rượu càng đắt càng tốt.

“Rượu gì cũng được, cô mang rượu đến đây cho tôi.”

“Vâng.” Đền trong phòng mờ ảo, Đình Lạc Hy nhanh chóng rời đi rồi rất nhanh quay vào đặt bình rượu mạnh trên tay lên bàn.

Vừa định bê khay ra ngoài thì vừa vặn nhìn thấy mặt Cố Thừa Kỳ đang ngồi trên sofa.

Trong mắt xẹt lên sự kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh lại cúi đầu.

Là anh ấy!

Tim đập mạnh, Năm ngoái trong bệnh viện người đàn ông ôm chặt xác bạn gái không chịu rời tay hoàn toàn không ăn nhập gì với người đàn ông trước mắt cô lúc này.

“Còn muốn uống rượu.” Cố Thừa Diệu nhìn những bình rượu trước mặt, ước gì mình có thể say bất tỉnh cho rồi: “Mang thêm rượu đến đây, nhanh lên.”

Vừa nói anh vừa mở hai chai uống lẫn lộn.

Khi Đình Lạc Hy định hỏi vẫn mang loại rượu này phải không thì Cố Thừa Kỳ đứng dậy lấy hai tờ tiền mệnh giá lớn nhất trong ví đặt vào tay cô: “Cô ra ngoài đi, không cần mang thêm rượu vào nữa.”

Đình Lạc Hy nhìn hai tờ tiền còn vương hơi ấm của Cố Thừa Kỳ, cô nắm bắt đi rồi nhanh chóng ra ngoài.

Ra khỏi phòng tim cô đập nhanh. Người đàn ông kia đã quên bạn gái anh ấy rồi sao?

Cô thật sự muốn biết.

Khi Diêu Hữu Thiên tắm xong bước ra đã không còn thấy bóng dáng của Cố Thừa Diệu đâu.

Cô thấy hơi thất vọng, tưởng rằng Cố Thừa Diệu đi nói chuyện với bà nội. Nhưng một tiếng đồng hồ trôi qua vẫn chưa thấy Cố Thừa Diệu nhắn tin.

Gọi điện cho anh không bắt máy, Diêu Hữu Thiên nhăn mày.

Chợt nhớ vừa rồi Cố Thừa Diệu có nghe một cuộc điện thoại, nghĩ một lúc cô bấm số gọi cho Cố Thừa Kỳ.

“Thừa Diệu hả? Cậu ấy đang ở đây với bọn anh.”

“Anh ấy đang đi cùng với các anh à?” Tên này, Diêu Hữu Thiên muốn đánh chết Cố Thừa Diệu, ra ngoài cũng không nói một câu.

“Đúng vậy, giờ cậu ấy đang đi toilet, có gì lát nữa cậu ấy quay lại anh nói cậu ấy gọi điện cho em nhé?” Cố Thừa Kỳ vừa nói vừa nhìn vào Cố Thừa Diệu đang say bất tỉnh nằm trên ghế sofa.

Không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

“Không cần đâu.” Diêu Hữu Thiên lập tức từ chối, cô tin Cố Thừa Kỳ sẽ không nói dối mình.

Cộng thêm Cố Thừa Diệu đi chung với họ thì có gì mà phải lo: “VẬY NHẮC ANH ẤY UỐNG ÍT THÔI NHÉ.”

Cô còn chưa quên việc lần trước Cố Thừa Kỳ đến thành phố Y để Cố Thừa Diệu uống say.

Trong điện thoại Cố Thừa Kỳ khựng lại, định nói là không kịp nữa rồi nhưng giờ này không biết phải mở miệng như thế nào: “Anh biết rồi, lát nữa anh sẽ đưa cậu ấy về.”

“Vâng, làm phiền anh rồi.” Diêu Hữu thiên nhận được câu trả lời của Cố Thừa Kỳ vừa thờ phào nhẹ nhõm nhưng cũng lại hệt hắng.

Cái tên kia rõ ràng nói là không muốn đi để ở nhà với mình, vậy mà vừa nháy mắt đã chạy mất, còn không thèm gọi mình.

Thật quá đáng. Cô mắng vài câu nhưng cũng không tức giận.

Thật ra Cố Thừa Kỳ và Cố Thừa Lâm rất tốt, những người khác cô không quá thân thiết vì vậy cũng chẳng chơi được mấy.

Chắc là Cố Thừa Diệu cũng vì điều này nên mới không gọi cô đi cùng.

Nhìn chiếc vòng trên tay, thôi vậy, không tính sổ với tên đó nữa.

Khó có dịp anh có lòng nhớ đến việc tặng quà cho mình.

Thì cô cũng nên rộng lượng một chút bỏ qua cho anh.

.....

Diêu Hữu thiên về Bắc Đô ngày đầu tiên là ở cùng với người nhà của Cố Thừa Diệu, ngày thứ hai vốn định gọi Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Gia tụ tập.

Ai ngờ Diêu Hữu Quốc đi công tác, còn Diêu Hữu Gia thì sang Paris tham dự triển lãm thời trang rồi, cả hai đều không ở Bắc Đô.

Cô chỉ còn cách gọi điện cho đám người Từ Từ Nhiên thông báo mình đã về đến Bắc Đô.

Cuối cùng gọi một vòng các cuộc điện thoại chẳng ai có thời gian rảnh, thời điểm cuối năm mọi người đều bận tới mất.

Không còn cách nào khác cô đành tự mình đi chơi.

Mùa đông ở Bắc Đô rất lạnh, cái lạnh của miền Bắc hanh khô.

Vì vậy mà Diêu Hữu Thiên quán mình giống như một cái bánh chưng.

Bước vào trung tâm thương mại, cô cởi áo khoác và khăn quàng cô cầm trên tay.

Diêu Hữu thiên không cần suy nghĩ nhiều mà đi thẳng đến khu đồ nam.

Đầu ngón tay vô tình chạm vào chiếc vòng trên tay, được cô truyền hơi ấm nó không hề lạnh chút nào.

Quan trọng hơn đó là tấm lòng của Cố Thừa Diệu, cô rất cảm động.

Vì vậy hôm nay cô định sẽ chọn một món quà cho Cố Thừa Diệu.

Cô đi một vòng quanh khu đồ nam nhưng vẫn chưa tìm được món nào vừa ý.

Đến khi cô nhìn thấy bộ đồ trên người ma nơ canh trong một gian hàng đồ nam cao cấp thì lập tức bước vào.

Vừa định đưa tay cầm vào bộ đồ ngoài cửa vừa rồi.

Thì lại có một bàn tay chạm vào bộ đồ đó nhanh hơn cô một bước.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Người phụ nữ ngu ngốc

Điều Hữu Thiên đưa tay định cầm bộ quần áo đó lên thì có một bàn tay khác nhanh hơn cô một bước.

Bàn tay thon dài nhấc chiếc áo khoác màu trắng lên. Không thèm để ý đến Điều Hữu Thiên mà trực tiếp đưa cho nhân viên.

“Vui lòng gói chiếc áo này lại cho tôi.”

Quay đầu lại nhìn vào Điều Hữu Thiên, nở nụ cười khẩy mang đầy châm chọc: “Xin lỗi nhé, lần này hình như là tôi lấy được trước.”

Điều Hữu Thiên nhìn thẳng vào người đối diện. Trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Là cô ấy?

Người phụ nữ này mặc dù Điều Hữu Thiên chỉ gặp qua một lần nhưng lại không bao giờ quên.

Vì cô ấy là người bạn gái cũ của Cố Thừa Diệu. Co còn nhớ cả tên cô ấy, cô đã từng nghe Cố Thừa Diệu nhắc đến trong điện thoại.

Bạch Yên Nhiên...

Điều Hữu Thiên không thể miêu tả được cảm xúc trong lòng mình lúc này.

Từ trước đến giờ cô không phải người thích trốn chạy, từ khi yêu Cố Thừa Diệu cô cũng đã từng nghĩ rằng nếu một ngày nào đó bạn gái cũ của anh quay về thì cô sẽ làm như thế nào.

Cô đã nghĩ cả ngàn tình huống nhưng không ngờ đến tình huống đang diễn ra lúc này.

Người phụ nữ trước mắt cô vẫn là vẻ ngoài yếu đuối đấy. Nhưng trong mắt cô ấy hình như có gì đó thay đổi.

Đánh giá người phụ nữ trước mắt một cách tỉ mỉ, áo khoác trắng phối cùng chiếc váy dạ bô màu trắng, cặp mắt ướt át luôn khiến người ta thương xót cộng thêm nét yếu đuối bên trong. Nhưng ánh mắt ấy cũng lại chứa đựng sự sắc bén không chịu nhường bước.

Và cô cũng cảm nhận rõ ràng sự xuất hiện không mấy làm tốt đẹp của đối phương.

Trong lúc cô còn ngẫm đánh giá Bạch Yên Nhiên thì Bạch Yên Nhiên cũng ngẫm đánh giá về cô.

Mái tóc dài buộc đôi ngựa tùy ý, cả người tràn đầy sức sống, bên trong mặc chiếc áo len cao cổ màu xanh da trời, quần kaki ôm màu đen, áo khoác màu trắng được cô cầm trên tay, nhìn vừa tùy hứng vừa khỏe khoắn.

Khuôn mặt hồng hào, cặp mắt ôn nhu, long lanh ánh lên niềm hy vọng, rất dễ thấy được người phụ nữ này đang chìm đắm trong hạnh phúc.

Mà thứ hạnh phúc toát ra từ cô trong mắt Bạch Yên Nhiên quá ư gai mắt.

Nhân viên bán hàng cầm chiếc áo trên tay nhưng chưa đóng gói mà quay ra nhìn Điều Hữu Thiên.

“Cô...”

Nhân viên bán hàng trong tâm thương mại đều rất biết ý khách. Những đồ mà Điều Hữu Thiên đang mặc chỉ cần nhìn là nhận ra đều là hàng hiệu.

Lại thấy khí khái của cô cũng không khó đoán là tầng lớp dễ động chạm.

Điều Hữu Thiên mỉm cười nhìn nhân viên bán hàng, thái độ nhã nhặn: “Nếu cô ấy đã thích thì tôi xem kiểu khác cũng được.”

Vô cùng khí khái ra khỏi cửa hàng, khi Điều Hữu Thiên định rời đi thì Bạch Yên Nhiên lại đứng chắn trước mặt cô.

“Cô Diệu không biết cô có chút thời gian rảnh nói chuyện cùng tôi không?”

“Hình như chúng ta không hề quen biết.” Điều Hữu Thiên hơi nghiêng mặt, trên mặt có chút chế giễu.

“Chúng ta đúng là không quen biết.” Bạch Yên Nhiên mở lời, nhìn ra sự đề phòng nằm sâu trong ánh mắt Diêu Hữu Thiên: “Nhưng chúng ta đều biết đôi phương là ai không phải sao?”

“Cô muốn gì?” Diêu Hữu Thiên cảm thấy buồn cười, Bạch Yên Nhiên cô tìm sai người rồi thì phải?

“Chẳng muốn gì cả.” Bạch Yên Nhiên dường như biết rõ Diêu Hữu Thiên đang nghĩ gì: “Cô Diêu, lúc trước vì tôi gặp nạn không thể ở bên Cố Thừa Diệu, bây giờ tôi đã trở về, có phải cô nên trả chỗ lại cho tôi không?”

Sắc mặt của Diêu Hữu Thiên không hề thay đổi, cánh tay cầm áo khoác hơi siết lại: “Cô Bạch, hình như cô quên rằng tôi là vợ của Cố Thừa Diệu nhi.”

Làm tình nhân mà dám khiêu chiến thẳng với vợ? Người phụ nữ này gan to cỡ nào?

Tự tin ở đâu ra vậy?

“Đương nhiên tôi biết chứ.” Bạch Yên Nhiên chính vì biết rõ nên mới đi theo Diêu Hữu Thiên ra đây. Mà điều cô muốn nhất chính là nhìn thấy người phụ nữ này thất sắc: “Vậy cô có tin Cố Thừa Diệu nhất định sẽ ly hôn với cô, sau đó cưới tôi không?”

Lời nói chắc nịch, giống như ngay này mai Cố Thừa Diệu sẽ ly hôn với Diêu Hữu Thiên vậy.

Khi Diêu Hữu Thiên nghe thấy hai chữ “ly hôn” kia không khỏi hơi nhăn mặt.

Nhưng chỉ là thoáng qua, cô rất nhanh lấy lại sự bình thản: “Vậy à? Vậy chúng ta cứ thử xem Cố Thừa Diệu có ly hôn với tôi rồi cưới cô không nhé.”

Cho dù cô và Cố Thừa Diệu không thể tiếp tục ở bên nhau đi chăng nữa cũng phải do chính miệng Cố Thừa Diệu nói ra.

Bạch Yên Nhiên tưởng rằng cô ta nói vậy thì cô sẽ buông tay sao?

Không ngờ Diêu Hữu Thiên lại có thái độ như vậy, trên mặt Bạch Yên Nhiên đã mất đi vẻ tự tin lúc đầu.

Nhìn vào Diêu Hữu Thiên cô bày ra vẻ tự đắc: “Thừa Diệu không hề yêu cô, người anh ấy yêu là tôi. Nếu cô biết điều thì ly hôn với anh ấy sớm đi. Như vậy cũng còn lại chút sỹ diện chứ đợi đến lúc anh ấy nói ra thì mất mặt lắm.”

Hai chữ ly hôn khiến sống lưng Diêu Hữu Thiên dựng thẳng đứng, rồi bất ngờ bật cười.

“cái cô này không biết là cô lấy đâu ra tự tin. Tôi chỉ biết rằng hiện giờ tôi mới là vợ của Cố Thừa Diệu, là người vợ theo đúng nghĩa, cho dù ly hôn đi chăng nữa thì cũng phải là Cố Thừa Diệu nói với tôi chứ không phải cô.”

Nhìn sự đắc ý của Bạch Yên Nhiên, cô hạ thấp giọng nói: “Thêm vào đấy nếu muốn ly hôn thì cũng phải được tôi chấp thuận nữa.”

Nói theo cách khác là chỉ cần cô không đồng ý thì Cố Thừa Diệu vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến việc ly hôn với cô.

Sắc mặt Bạch Yên Nhiên hơi đổi nhìn thẳng vào Diêu Hữu Thiên: “Cô Diêu cô thấy làm như thế có gì hay chứ?”

“Hay hơn cô đấy.” Diêu Hữu Thiên không nhường bước: “Có thể lúc trước Cố Thừa Diệu yêu cô, nhưng người anh ấy yêu bây giờ là tôi. Vì vậy tôi sẽ không ly hôn với anh ấy.”

“Cô nói láo.” Bạch Yên Nhiên lúc này biến sắc thật sự: “Thừa Diệu không hề yêu cô, chính miệng anh ấy nói với tôi rằng anh ấy không yêu cô.”

“Ồ? Phải không?” Diêu Hữu Thiên giống như đang nghe thấy một câu chuyện nực cười, dường như chợt nhớ ra điều gì, cô giơ tay phe phẩy trước mặt Bạch Yên Nhiên: “Nhìn thấy chưa? Hôm qua Cố Thừa Diệu còn tặng tôi quà giáng sinh. Bên trên có khắc 8 chữ ‘năm chặt tay nhau, đến mãi về sau’. Tôi không biết Thừa Diệu nói với cô không yêu tôi kiểu gì. Có điều anh ấy không yêu tôi thì tại sao lại muốn sống với tôi mãi về sau thế. Nghĩ kỹ lại thấy thật là buồn cười.”

Những chữ cuối thì thảm nhẹ nhàng nhưng thần thái lại giương giương tự đắc.

Diêu Hữu Thiên biết rõ hành động hôm nay của mình rất trẻ con, thật ra cô chỉ cần bỏ đi là được.

Nhưng lời của Bạch Yên Nhiên làm cô bức mình, rất bức mình.

Cố Thừa Diệu có tình cũ cái này thì cô biết.

Cố Thừa Diệu rất yêu tình cũ cô cũng biết.

Nhưng nếu cô muốn ly hôn với Cố Thừa Diệu cũng không đến lượt người phụ nữ này đến chỉ dẫn.

Nếu Cố Thừa Diệu thực sự yêu Bạch Yên Nhiên thì cô không hề đắn đo mà nhường lại cho cô ta.

Nhưng hiện tại thì chưa chắc đã là vậy.

Những sự quan tâm của Cố Thừa Diệu gần đây cô đều biết rõ, cộng thêm việc anh vì cô mà thay đổi.

Không phải vì cô quá tự tin mà cô tin tưởng vào Cố Thừa Diệu đã có tình cảm với cô.

Nếu không với tính cách của Cố Thừa Diệu có thể bỏ mặc không thèm để ý đến cô không phải sao?

Bạch Yên Nhiên nói cô ta yêu Cố Thừa Diệu, nhưng cô cũng yêu anh ấy. Mà cô còn đang giữ vị trí bà Cố trong tay. Đã vậy thì sao cô phải yếu thế trước mặt một người phụ nữ tay trắng chứ?

Cố Thừa Diệu muốn ở bên cô cả đời, điều này không hề nói dối. Hôm qua lúc cô nhận được vòng tay đã rất cảm động là vì chiếc vòng tay này cô không hề thấy lạ.

Nhờ vào anh hai là nhà thiết kế cô cũng thỉnh thoảng được nghe nói đến một số xu hướng thời trang đang hot. Một tháng trước thương hiệu nào đó đã cho ra mắt bộ trang sức phiên bản giới hạn.

Trong đó có chiếc vòng tay này. Mười một chiếc lá nối liền vào nhau đại diện cho ý nghĩa trọn đời trọn kiếp. Trên hai chiếc lá còn khắc nắm chặt tay nhau, đến mãi về sau.

Cô không biết vì lý do gì hôm qua Cố Thừa Diệu lại mua chiếc vòng này.

Nếu là trùng hợp thì cô chấp nhận cả đời này ở bên Cố Thừa Diệu.

Bạch Yên Nhiên nhìn vào cổ tay của Diệu Hữu Thiên, chiếc vòng bạch kim tinh xảo trên tay cô đang phát ra ánh sáng lấp lánh mê người.

Ánh sáng ấy dường như đang đâm thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt lập tức ác độc, không hề khách khí quét qua vẻ đắc ý trên mặt Diệu Hữu Thiên.

Hận, cô hận tột độ.

Móng tay cắm vào da thịt, nhắc tay lên cô gần như chỉ muốn tát vào mặt Diệu Hữu Thiên, gạt đi tất cả đắc ý trên mặt cô.

Nhưng cô không làm được, bàn tay cứng ngắc hướng về phía chính mình vuốt lại mái tóc trên trán, cô thu lại vẻ tức giận trên mặt, cười rạng rỡ: “Thừa Diệu cho cô lời hứa chẳng qua là vì bà nội anh ấy không được khỏe. Anh ấy sẽ không ly hôn với cô vào lúc này, nhưng cũng chẳng có nghĩa lý gì hết.”

Tiến lên một bước, cô gần giọng nói kèm theo sự châm chọc: “Chỉ vì một chiếc vòng tay này đã khiến người phụ nữ ngu ngốc như cô tin vào lời hứa ấy thì người đàn ông thông minh như Cố Thừa Diệu tại sao lại không làm chứ?”

“Bà Cố, chúng ta cứ thử xem cô có thể chiếm giữ vị trí ấy bao lâu nhé. Mà tôi cũng rất mong cô có thể ôm vẻ đắc ý ấy đến tận lúc chết.”

Nói xong câu này Bạch Yên Nhiên gạt tóc về phía sau nhanh chóng rời đi.

Để lại Diệu Hữu Thiên đứng tại chỗ trong cặp mắt long lanh nhuộm đầy màu tăm tối.

Cố Thừa Diệu...

Sự tự tin của Diệu Hữu Thiên khi Bạch Yên Nhiên rời đi không hề sụp đổ, nhưng cũng có chút lung lay.

Cuộc hôn nhân giữa cô và Cố Thừa Diệu được xây dựng trên nền tảng như thế nào cô biết rất rõ.

Cô không biết vì sao lúc trước Bạch Yên Nhiên không xuất hiện, cũng không biết vì sao bây giờ lại xuất hiện.

Cô cũng biết rõ trong lòng Cố Thừa Diệu vẫn có Bạch Yên Nhiên.

Nếu anh đề nghị ly hôn thì cô thật sự sẽ đồng ý sao?

Diệu Hữu Thiên không biết rằng điều đầu tiên trong lòng cô chính là không nỡ buông tay.

Có nhiều chuyện không phải dùng ý chí của cô thì sẽ thay đổi được.

Trong lòng hơi hoang mang, thậm chí cô còn quên mất việc phải mua quà cho Cố Thừa Diệu, vô hồn rời khỏi trung tâm thương mại.

Thời tiết ở Bắc Đô rất lạnh. Cho dù khoác áo dày, quàng thêm khăn cô vẫn thấy lạnh.

Kéo chặt khăn quàng cô lại nhớ đến Cố Thừa Diệu.

Tối qua cô ngủ trước, buổi sáng Cố Thừa Kỳ có gọi cho cô nói là Cố Thừa Diệu uống hơi quá chén nên ngủ lại khách sạn.

Anh gọi báo với cô một tiếng để cô đỡ lo.

Cố Thừa Diệu uống say rồi sao? Tại sao lại uống say? Vì Bạch Yên Nhiên xuất hiện rồi chẳng?

Anh đang day dứt không biết phải làm thế nào? Vì điều này à?

Nếu là vì điều này cô phải thấy vui hay buồn đây?

Nếu đổi lại lúc trước Cố Thừa Diệu không cần đắn đo mà lập tức ly hôn. Nhưng hiện giờ anh do dự vậy thì ít nhiều trong lòng anh cũng có cô hay là vì gia đình anh đây?

Diêu Hữu Thiên không biết thời gian này cô sống rất hạnh phúc.

Hạnh phúc đến mức khiến cô không bận tâm về điều này, cô giống như một người phụ nữ đang chìm đắm trong tình yêu. Quên mất sự tranh cãi lúc trước giữa cô và Cố Thừa Diệu, quên mất giữa họ còn một Bạch Yên Nhiên vẫn tồn tại.

Hôm nay Bạch Yên Nhiên ấy đã xuất hiện, những vấn đề to lớn nằm dưới lớp băng kia bắt đầu khiến cô không thấy rõ sự việc nữa.

Trong lòng hỗn loạn làm cô không để ý đèn dành cho người đi bộ đã đổi màu, chân bước về phía trước.

Tiếng còi xe vang lên cô giật mình quay ra thì thấy một chiếc xe đang lao về phía mình.

Ngay vào giây phút chiếc xe sắp đâm vào cô thì có một lực rất lớn kéo cô ra, sau đó rơi vào một vòng ngực rắn chắc.

Người kia đỡ cô bước nhanh vài bước đến một vị trí an toàn.

“Cô làm gì thế? Cô đi đường cũng không nhìn đèn tín hiệu sao?”

Ngược đầu đập vào mắt cô là gương mặt lo lắng và trách móc của Chiến Li.

Cô giật mình không nghĩ nhiều mà đẩy anh ra lùi về sau vài bước, đề phòng cùng khách sáo: “Cảm ơn.”

“Xảy ra chuyện gì à?” Từ sau lần cô kiên quyết từ chối mình Chiến Li không ngờ sẽ gặp lại Diêu Hữu thiên.

Ai ngờ anh có chút việc ở đối diện, vừa ra khỏi cửa thì thấy Diêu Hữu Thiên bên đường đang vô hồn bước đi.

Sự lo lắng trong lòng làm anh không suy nghĩ nhiều mà đi theo cô.

Ngay lúc này anh thấy may mà anh đi theo cô, nếu không vừa rồi xe đâm vào cô thì anh sẽ đau dứt chết mất.

“Không có gì.” Diêu Hữu Thiên vẫn luôn giữ thái độ xa cách với Chiến Li. Lý trí của cô vẫn luôn mách bảo cô phải giữ khoảng cách với Chiến Li.

Không muốn dây dưa với Chiến Li, Diêu Hữu thiên quay người rời đi, nhưng Chiến Li kéo tay cô lại: “Cô định đi đâu? Tôi đưa cô đi.”

“Không cần.” Diêu Hữu Thiên định rút tay ra nhưng anh nắm rất chặt cô không tài nào gỡ ra được: “Chiến Li, anh buông tôi ra.”

“Để tôi đưa cô đi.” Chiến Li không chịu buông tay: “Bộ dạng của cô lúc này tôi không yên tâm.”

“Anh Chiến.” Giọng nói của Diêu Hữu Thiên rất lạnh lùng: “Anh không thấy là hành động này của anh đi quá giới hạn rồi sao?”

Thái độ của cô, sắc mặt của cô, vô thức khiến Chiến Li cảm thấy đau lòng.

Người phụ nữ này ngay cả việc để anh đưa một chuyến cũng không chịu sao?

“Không thấy vậy. Là một người đối tác của cô, tôi thấy tôi nên đảm bảo lợi ích của chính mình, vì vậy không thể để cô xảy ra chuyện gì.”

Diêu Hữu hít sâu: “Anh Chiến, xin anh buông tay, chúng ta không thân đến mức đấy, mà tôi cũng sẽ không có chuyện gì hết.”

“Vậy thì để tôi đưa cô đi.” Chiến Li kiên quyết không chịu buông tay: “Cô yên tâm, tôi chỉ đưa cô về nhà mà thôi.”

Đưa cô về nhà? Anh cũng dám nói ra: “Không cần đâu, tôi sợ chồng tôi hiểu lầm.”

Một câu đơn giản nhưng đủ khiến sắc mặt Chiến Li thay đổi.

Siết chặt tay cô, thái độ buồn bã: “Tôi biết cô đã có chồng, cô không cần nhắc lại sự thật ấy cho tôi nghe.”

Mà anh tự trách chính mình đã đến muộn vài năm. Vượt mắt cơ hội gặp lại Diêu Hữu Thiên.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Anh là gì của tôi?

Editor: Xám

Khoảng cách vô cùng cảm giận chính là mình đã đến muộn vài năm. Lỡ mất lần gặp gỡ thứ hai với Diêu Hữu Thiên.

Năm đó khi rời đi, làm việc nghĩa không được chùn bước, cho rằng cuối cùng đời mình có thể chờ được ở bên cạnh Diêu Hữu Thiên lần nữa.

Chỉ cần anh nỗ lực, chỉ cần anh đạt được địa vị có thể tương xứng với cô.

Nhưng dù thế nào cũng không ngờ, cái anh chờ được lại là cô gả cho người khác?

Nếu như lúc trước biết cô sẽ dễ dàng quên mất lời hứa của hai người như vậy, anh có thật sự tuân thủ lời hứa, chờ cô vài năm hay không?

Tâm trạng anh quay vòng, trong mắt hiện ra nỗi thống khổ rõ ràng, Diêu Hữu Thiên lại nhìn mà không thấy.

Đối với người không liên quan, không quan trọng, cô chưa bao giờ đặt ở trong lòng.

Nhất là đối với một người không tôn trọng người đàn ông của cô.

"Nếu như hiểu rồi thì mời anh buông tay."

Cô gái này, cô chấp đến mức khiến người ta tức giận. Chiến Li nên bỏ đi, nhưng lại không đành lòng.

"Tôi chỉ muốn tiến cô."

"Không cần." Diêu Hữu Thiên từ chối: "Tự tôi biết ngồi xe, không cần anh tiến."

"Đề tôi tiến cô." Chiến Li kiên trì: "Nếu cô không đề tôi tiến cô. Có tin tôi hôn cô ngay ở đây không?"

Anh nheo mắt lại, mang theo vài phần kiên quyết: "Cô biết đấy, tôi làm được."

Sắc mặt Diêu Hữu Thiên khẽ biến đổi, hận đến mức cắn răng: "Vô liêm sỉ."

"Vô liêm sỉ cũng là bị cô bức." Chiến Li túm lấy cánh tay cô tiện thể quay lại: "Đi thôi. Tôi tiến cô."

Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không muốn để anh tiến, nhưng lại nghĩ đến cảnh tượng người này hôn mình lần trước.

Lần đó là ở cửa nhà, không có nhiều người thế này.

Đây chính là trên đường cái người đến người đi. Cô biết Chiến Li nhất định sẽ nói được làm được, mà cô tuyệt đối không muốn diễn truyền hình thực tế cùng anh ta.

Cực kỳ cảm phần trừng mắt nhìn Chiến Li một cái, cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Ngồi trên xe Chiến Li giống như giận dữ, trên mặt Diêu Hữu Thiên đến một chút lòng biết ơn cũng không có.

Gương mặt lạnh lùng, giống như Chiến Li nợ tiền của cô vậy.

Chiến Li nhìn nửa bên mặt của Diêu Hữu Thiên, trong lòng một nửa chua xót, một nửa vui mừng.

Đổi lại trước kia, đâu cần anh dùng thủ đoạn thế này? Cô đã tự mình áp đến.

Điều vui mừng đương nhiên là anh lại có thể ở chung với cô thêm một chút. Cho dù chỉ là chút chuyện nhỏ như tiến cô.

"Thiên Thiên, cô về Bắc Đô khi nào?" Không phải thời gian tan tâm, nhưng rõ ràng trên đường hơi đông.

Chiến Li không chuyện nói nhảm, chỉ hi vọng nói thêm vài câu với Diêu Hữu Thiên, nghe giọng cô một chút cũng được.

Diêu Hữu Thiên lại không trả lời anh, ánh mắt chỉ dừng trên đường phố bên ngoài cửa sổ xe.

Đã sắp đến năm mới, đến một nơi mang màu sắc vui mừng, mà cô lại không hề bị bầu không khí này cuốn hút chút nào.

Cố Thừa Diệu, rốt cuộc anh ấy có biết Bạch Yên Nhiên đã quay về hay không?

Cô không hề tin tưởng hoàn toàn lời Bạch Yên Nhiên nói hôm nay, có điều hẳn là có một vài chuyện cô ta nói là thật.

Về phần đâu là thật, cô cần chút thời gian để suy xét cẩn thận một chút.

Sau khi suy xét thì sao? Phải làm thế nào? Ly hôn với Cố Thừa Diệu sao? Cô không biết, cô thật sự không biết.

"Cố Thừa Diệu, đối xử với em tốt không?"

Vừa nghĩ đến Cố Thừa Diệu, không ngờ đã nghe thấy câu hỏi của Chiến Li, mi tâm cô khẽ nhú lại: "Chuyện không liên quan đến anh."

Mỗi lần cô có thái độ lời nói lạnh nhạt như vậy, đều sẽ khiến Chiến Li cảm thấy tổn thương.

Cô đối với anh, đã giống như hoa trên vách núi.

Hái xuống, anh tan xương nát thịt, không hái, anh lại không kiếm chế được khát vọng trong lòng.

Cuối cùng lại đẩy chính mình vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Bất đắc dĩ cười lạnh, giọng của anh chuyên tâm mà thâm tình. Chỉ là Diêu Hữu Thiên nghe không hiểu.

Hoặc là có nghe ra, cô cũng sẽ chọn coi như không biết.

"Nếu, tôi nói là nếu, Cố Thừa Diệu đối xử với cô không tốt, cô nhất định phải nói với tôi."

Cuối cùng ánh mắt Diêu Hữu Thiên đã trở lại trên người Chiến Li, khóe mắt cô nhẹ nhàng nhướn lên, nhìn Chiến Li giống như đang nhìn quái vật.

"Anh Chiến, xin hỏi anh có thân phận gì? Anh là gì của tôi?"

Trước tiên không nói quan hệ của cô và Cố Thừa Diệu đã hoàn toàn rất ổn, cho dù thật sự có gì đó, ở trên cô có ba mẹ, trái phải còn có bốn anh trai.

Dù thế nào không đến lượt Chiến Li ra mặt giùm cô đâu?

Anh nói như vậy, không cảm thấy xấu hổ sao? Anh là gì của cô chứ?

Chiến Li bị cô chặn đứng, lại nói không ra lời, cứng mặt nhìn lên phía trước, hai tay nắm vô lăng siết lại rất chặt.

Diêu Hữu Thiên nói xong, mới cảm thấy lỡ lời, nhưng không phải vì cô đã nói gì sai.

Mà là cô cảm thấy lúc này mình kích động Chiến Li, ngộ nhờ anh ta nổi điên, bọn họ lại đang ở trên xe.

Quả thật lúc này Chiến Li hận không thể cứ nhắm mắt lại, liệu mạng nhấn chân ga xông về phía trước.

Nói vậy, cho dù anh và Diêu Hữu Thiên không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, ít nhất có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Có thể vào lúc sắp chết, cô sẽ nhớ ra mình.

Nhưng anh không làm, tốc độ xe của anh vẫn rất chậm, rất chậm. Trong lòng biết, Diêu Hữu Thiên chán ghét tăng tốc độ đến mức nào.

Mà trong lòng anh lại hi vọng ở bên cạnh cô thêm một chút đến nhường nào.

Bầu không khí trong xe yên tĩnh cực độ.

Đưa tay ra ấn radio, vừa hay lúc này là thời gian âm nhạc, chương nhạc tuôn chảy, âm nhạc nhẹ nhàng chậm chậm kèm theo giọng hát nhẹ bằng của nữ ca sĩ chậm rãi chảy ra:

Không thể không thỏa mãn ý tốt của anh, không thể cứ mặt dày như vậy, ngây ngốc nhìn anh, vẫn muốn đến gần hơn.

Chỉ sợ gần thêm chút nữa, sẽ tiếp tục mắc thêm lỗi lầm.

Không thể quán quýt bóng hình anh, không thể để anh sốt ruột lo lắng cho em.

Muốn nói với anh đến mức nào, rằng em rất thích anh.

Đều do em không thể khống chế nổi bản thân, em cố gắng kiềm chế.

Thế nhưng tình yêu sao có thể kêu ngừng, độ ấm trên người anh vẫn ở trong lòng em.

Ra sức lau dấu vết, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của anh.

Thứ lỗi cho em đã nhìn rơi lệ, lạnh lùng vô tình.

Em nỗ lực quên đi, nhưng tình yêu sao có thể kêu ngừng. Ở bên cạnh anh, giống như ở trong ánh dương.

Vui vẻ đến mức chẳng muốn chia xa, nguyện làm tắt thắp vì anh.

Lần này hãy để em che giấu lương tâm, rồi đi trước.

.....

Ca từ này, mỗi một câu, mỗi một chữ đều nói đến nội tâm của Chiến Li

Gần bảy năm, hơn hai nghìn ngày đêm.

Mỗi một ngày, mỗi một bước nỗ lực, đều là vì ngày hôm nay.

Lấy diện mạo hoàn toàn mới, làm bản thân mình trở nên lớn mạnh, đứng ở trước mặt Diêu Hữu Thiên.

Nhưng bây giờ, ngay cả mấy từ thích cô, anh cũng không thể nói thành lời.

Lúc này Diêu Hữu Thiên nghĩ đến một chuyện khác.

Hôn nhân với Cố Thừa Diệu, đã là sự thực đã định. Cô yêu Cố Thừa Diệu, cũng là sự thực.

Hiện giờ trong lòng Cố Thừa Diệu yêu ai, cô không biết.

Nhưng, với cá tính của anh, nếu như thật sự yêu Bạch Yên Nhiên. Khi cô ta vừa quay trở về anh nhất định sẽ ly hôn với mình.

Mà hôm qua anh còn tặng mình lắc tay, chứng tỏ anh không muốn ly hôn.

Chỉ cần anh không muốn ly hôn, vậy thì cô sẽ có lòng tin, sẽ bằng lòng nỗ lực thêm một phen.

Hơn nửa năm ở chung này không phải giả.

Tấm lòng cô đối với Cố Thừa Diệu, cũng không phải giả.

Cho dù anh lựa chọn thế nào, nếu như cô chưa đấu đã thua, vậy thì có phần không có khí phách lắm, cũng nhượng bộ quá dễ dàng rồi.

Cho dù nói như thế nào, cô không cần nhượng bộ như vậy.

Nhất là lúc này Bạch Yên Nhiên tự nói tự thoại, Cố Thừa Diệu hoàn toàn không có chút biểu hiện nào.

Cô cần gì phải buồn lo vô cớ trước? Suy nghĩ vấn đề nghiêm trọng như vậy?

Diêu Hữu Thiên suy nghĩ cẩn thận, tâm trạng cũng tốt lên nhiều.

Mà vào lúc này, xe cũng dừng ở đầu ngõ bên ngoài nhà lớn của nhà họ Cố.

Khi xe dừng lại, Diêu Hữu Thiên đã xuống xe. Trước khi đóng cửa xe, nói với Chiến Li một câu: "Cảm ơn."

"Thiên Thiên." Chiến Li nhìn mặt cô, trong mắt tràn đầy quán quýt: "Tôi ——"

"Cô còn nợ tôi một điệu nhảy."

Giọng nói cực nhạt, mang theo một chút chờ mong ảm đạm. Tôi thích em, câu nói ở nơi sâu nhất trong cõi lòng, cuối cùng treo ở đầu lưỡi.

Bởi vì anh biết rõ, cho dù cô biết được tình cảm của anh, cũng không thể thay đổi bất kỳ chuyện gì.

Thế nhưng tâm tư lại hi vọng, thời gian bọn họ diện&dan*le&quy*don ở chung với nhau có thể nhiều thêm một chút, rồi lại thêm một chút.

Điều Hữu Thiên hơi hít mắt lại, liếc con người của Chiến Li một lát, cuối cùng gật gật đầu.

"Nửa tháng sau, khu nghỉ mát Vân Thanh sẽ chính thức khai trương. Đến lúc đó, tôi sẽ gửi thiệp mời cho anh."

Hoàn trả Chiến Li điệu nhảy đó, đối với cô mà nói, giống như hoàn trả nợ nần.

Bọn họ vốn là quan hệ hợp tác, nếu như không phải Chiến Li sử dụng kế ngầm, cô hoàn toàn không nợ anh ta.

Chiến Li khẽ gật mình, giọng điệu của Điều Hữu Thiên vô cùng xa cách, giống như hận không thể lập tức phủi sạch quan hệ với anh mới được.

Cô ấy không muốn gặp mình như vậy sao?

Lời cần nói đã nói xong, Điều Hữu Thiên cũng không dây dưa với anh thêm nữa, đóng cửa xe rồi đi.

Bóng lưng thanh lệ biến mất trong cánh cổng màu đỏ ở đầu ngõ.

Khoảng cách ngắn ngủi ngắn cách bọn họ mở rộng ra. Giữa bọn họ có bảy năm bỏ lỡ. Và cả quá khứ rồi cuộc bọn họ không thể quay trở về được nữa.

.....

Cố Thừa Diệu say rượu đã tỉnh. Khi tỉnh lại, đầu đau muốn nứt, cả người khó chịu, ngay cả mở mắt ra anh cũng cảm thấy rất khó chịu.

Nhắm mắt lại, anh có phần không tỉnh táo nổi, có khoảnh khắc không biết mình đang ở đâu. Giữa đầu đón là một khoảng không mịt mờ.

Nhìn trần nhà xa lạ trên đỉnh đầu, chống đầu ngồi dậy. Lúc này mới phát hiện mình vẫn ở căn phòng trên lầu của Play World.

Xoa trán, anh ngồi dậy.

Khi nhìn thấy một bóng người khác ngồi ở trong phòng thì ngẩn ra một lát.

"Thừa Kỳ?"

Cố Thừa Kỳ trông Cố Thừa Diệu cả đêm. Ngày hôm qua anh quá bất thường. Khiến Cố Thừa Kỳ không có cách nào mà cứ để vậy rồi đi.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Cố Thừa Kỳ thấy anh đã tỉnh, đứng dậy bước đến trước giường: "Hôm qua anh dz[ien.dan//lequyd0n] ra sức ngăn cản, cũng không có cách khiến em uống ít đi một chút. Chuyện gì mà khiến em liều mạng như vậy?"

"..." Im lặng. Cố Thừa Diệu nói không ra lời.

Khuôn mặt ba mẹ, khuôn mặt Bạch Yên Nhiên không ngừng dao động trước mặt anh.

Anh lắc đầu, nói không nên lời.

Cho dù là thân như anh em, anh cũng không thể nói chuyện ba mẹ mình làm ra.

Nhưng làm thế nào sắc mặt xám như tro này cũng không che giấu được lo âu trong lòng anh.

"Cố Thừa Diệu?"

Mặc kệ Cố Thừa Kỳ hỏi gì, Cố Thừa Diệu đều ngồi đó giống như pho tượng, không nói, không mở miệng, cũng không có phản ứng.

Phản ứng của anh khiến khóe môi Cố Thừa Kỳ mím lại thành một đường thẳng, nghĩ đến hình ảnh Cố Thừa Diệu và Điều Hữu Thiên ở bên nhau vào buổi trưa hôm qua, thân nhiên mở miệng.

"Điều Hữu Thiên gọi điện tìm em cả một buổi tối, sau đó anh nói với cô ấy em ở cùng với anh."

Giọng điệu hơi ngừng lại, anh bồi thêm một cái: "Hôm qua, cô ấy đã đợi em cả một buổi tối."

Điều Hữu Thiên? Vào lúc nghe thấy cái tên này, cuối cùng hai mắt Cố Thừa Diệu đã có chút phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Ly hôn or không ly hôn

Editor: Xám

Cơ thể Cố Thừa Diệu, vào lúc nghe thấy tên Diêu Hữu Thiên, cuối cùng đã có phản ứng.

Anh đứng bật dậy, hai mắt nhìn chăm chăm Cố Thừa Kỳ: "Anh nói cái gì? Anh nói cô ấy tìm em cả một buổi tối?"

Giọng nói có chút khàn, hậu di chứng của uống rượu rất nhiều, đầu cũng đau đớn kịch liệt. Nhưng không thể cướp đi tâm trạng khi anh nghĩ đến Diêu Hữu Thiên.

"Phải." Cố Thừa Diệu gật đầu, thật ra cũng chưa tới cả một buổi tối, chỉ là đã gọi mấy cuộc điện thoại.

Có điều thấy dáng vẻ hỗn loạn này của Cố Thừa Diệu, anh cũng không định nói thật: "Điện thoại của em reo liên tục, kết quả em cũng không nhận. Cuối cùng cô ấy gọi điện thoại khắp nơi. Mới tìm đến anh. Anh nói với cô ấy em ở cùng với anh. Cô ấy mới yên tâm."

Trong đầu anh hiện lên một chuyện quan trọng, không phải gì khác, mà là anh lại phạm quy rồi.

Anh đã đồng ý với Diêu Hữu Thiên, nếu như buổi tối không về nhà, sẽ nói với cô.

Nhưng bây giờ chẳng những anh không nói, hơn nữa còn không nhận điện thoại của cô.

Không chút nghĩ ngợi, anh lập tức di3ndAn@lequydo//n muốn rời đi. Cố Thừa Kỳ ngăn anh lại, không để anh đi.

"Anh nói, nếu như em đã về Bắc Đô rồi, có phải sẽ vào công ty làm việc không?"

"Tránh ra." Anh không rảnh rồi nói chuyện phiếm với anh ấy, trước tiên anh muốn đi tìm Diêu Hữu Thiên.

"Thừa Diệu." Cố Thừa Kỳ nghiêm mặt, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn: "Anh hi vọng em vội như vậy, là vội vàng về tìm Diêu Hữu Thiên. Còn nữa, bất kỳ lúc nào, đừng quên em đã kết hôn rồi."

Anh sẽ không quên đêm qua, sau khi uống say Cố Thừa Diệu ôm cánh tay anh khóc nức nở không ngừng.

Cậu ấy liên tục nói: "Yên Nhiên, thật sự xin lỗi. Thật sự xin lỗi."

Cậu ấy đau lòng như vậy, khổ sở như vậy, khóc giống như một đứa trẻ.

Tình cảm của cậu ấy và Bạch Yên Nhiên, Cố Thừa Kỳ cũng biết. Nhưng anh càng biết, cậu ấy đã kết hôn rồi.

Nhìn biểu hiện của Diêu Hữu Thiên cùng với phản ứng của bác gái và bà nội, anh đã biết bọn họ thích Diêu Hữu Thiên đến mức nào.

Nếu như đến cuối cùng Cố Thừa Diệu thật sự sẽ ly hôn với Diêu Hữu Thiên để ở bên cạnh Bạch Yên Nhiên.

Anh có thể khẳng định đó là một con đường trải đầy chông gai.

Anh càng nhìn ra được tình ý của Diêu Hữu Thiên đối với Cố Thừa Diệu. Nếu như không phải yêu một người đàn ông, tuyệt đối sẽ không muốn lấy lòng người nhà của anh ta.

Bởi vì yêu, bởi vì trong lòng có Thừa Diệu, cho nên Diêu Hữu Thiên mới mua quà cho mỗi một vị trưởng bối, hi vọng ba mẹ, ông bà Cố Thừa Diệu đều hài lòng.

Cho nên mới có thể có thời gian ở cùng mấy người già, dỗ bọn họ vui vẻ.

Cho nên mới gọi điện thoại cho Cố Thừa Diệu hết lần này đến lần khác, chính là muốn biết cậu ấy ở đâu.

Anh không biết Cố Thừa Diệu – một người mà cả trái tim chỉ chứa một người có hiểu hay không, mà anh hi vọng cậu ấy hiểu.

Sắc mặt Cố Thừa Diệu hơi trắng bệch, anh nghiêm mặt trừng mắt nhìn Cố Thừa Kỳ: "Nói cho em, đêm hôm qua em có nói gì không?"

Chuyện ba mẹ làm, hẳn là anh chưa buột miệng nói ra phải không?

"Không." Cố Thừa Kỳ đã cho đáp án anh muốn: "Em chỉ liên tục uống rượu."

Không hiểu sao Cố Thừa Diệu thở phào nhẹ nhõm, anh không muốn để bất kỳ ai biết việc Cố Học Vũ và Kiều Tâm Uyển làm.

"Thừa Diệu." Giọng nói của Cố Thừa Kỳ thản nhiên: "Thiên Thiên là một cô gái tốt, em——"

"Em biết." Diêu Hữu Thiên là người thế nào, anh phải biết rõ hơn anh trai nhiều. "Anh không cần đến để giáo huấn em. Em sẽ không ly hôn với cô ấy, anh yên tâm."

Chỉ cần anh vừa nghĩ đến phải ly hôn với Diêu Hữu Thiên là đã cảm thấy ý nghĩ đó khiến anh khó mà tiếp nhận.

Anh không muốn ly hôn, tuyệt đối không muốn.

.....

Khi Cố Thừa Diệu về đến nhà, đã qua thời gian cơm trưa. Diêu Hữu Thiên đang nghỉ trưa trong phòng mình.

Tóc rối tung trên gối, cô nghiêng mặt, dường như đã ngủ rồi.

Gương mặt say ngủ bình thản này, khiến cõi lòng vốn thấp thòm của anh đã đột nhiên bình tĩnh lại.

Cô Cố vẫn ở đây, cô ấy không tức giận, không hề bỏ đi.

Ý nghĩ này hơi buồn cười, nhưng anh lại thật sự sợ hãi, sợ nếu như Diêu Hữu Thiên biết chuyện của Bạch Yên Nhiên, sẽ bỏ đi.

Trong mắt cô, không thể chứa nổi một hạt cát.

Sẽ đi sao? Chắc là cô sẽ không đi đâu phải không?

Thật ra bản thân Cố Thừa Diệu cũng không chắc chắn.

Hiện giờ suy nghĩ của anh rất rối bời, từ sau khi rời khỏi chỗ Cố Học Võ vào hôm qua, anh vẫn luôn ở trạng thái hỗn loạn.

Anh không biết phải đối diện với ba mẹ mình như thế nào, càng không biết phải đối diện với Bạch Yên Nhiên như thế nào.

Cô ấy nói không sai, cô ấy không làm sai chuyện gì, có điều chỉ vì yêu anh, đã nhận lấy một hồi tai bay vạ gió.

Anh cho rằng bản thân không nợ Bạch Yên Nhiên, nhưng bây giờ thì sao?

Thứ anh nợ cô, phải trả thế nào?

Ly hôn với Diêu Hữu Thiên? Cưới Bạch Yên Nhiên?

Không, anh không muốn. Ý nghĩ này chỉ vừa trào lên, đã khiến anh cảm thấy khó kiềm chế vô cùng.

Bắt đầu từ lúc nào, cuộc hôn nhân này đã không còn khiến anh nóng lòng muốn thoát khỏi như thế nữa, mà lại khó kiềm chế vô cùng.

Mỗi ngày về nhà, nhìn thấy nụ cười thanh khiết giản đơn của Diêu Hữu Thiên sự an ủi lớn nhất trong ngày của anh.

Nhưng Bạch Yên Nhiên thì sao? Anh phải bồi thường như thế nào?

Ba nợ con trả, đạo lý hiển nhiên.

Sau khi ba thừa nhận việc ông đã làm, quả thực anh cũng không còn mặt mũi nói anh không nợ Bạch Yên Nhiên.

Nếu như cô ấy không yêu anh, nếu như bọn họ không có quãng thời gian ấy. Cô sẽ không gặp phải những chuyện đáng sợ đó.

Vừa nghĩ đến những gì cô gặp phải, Cố Thừa Diệu cảm thấy rất khó chịu, bởi vì những chuyện này, đều là do anh.

Nhắm mắt lại, Cố Thừa Diệu cảm thấy mệt mỏi. Anh muốn xử lý ổn thỏa mọi chuyện, nhưng cuối cùng mới phát hiện hình như đã rối thành một nùi.

Cuộc đời của anh, chật vật không chịu nổi. Hỗn loạn vô cùng.

Mà anh lại vì vậy mà tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn không tìm được biện pháp giải quyết.

Ly hôn cưới Bạch Yên Nhiên? Không, anh không đồng ý.

Nhưng nếu không ly hôn? Bạch Yên Nhiên chịu sao?

Cô nói gần nói xa chính là muốn mình chịu trách nhiệm, nếu như [dienmdann&l3quyd@n](#) không cưới cô ấy, anh lại phải làm thế nào, mới có thể bồi thường tất cả những gì cô ấy gánh chịu?

Vào lúc này Diêu Hữu Thiên trở mình, vừa khéo đối mặt với Cố Thừa Diệu.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn bởi vì hơi ẩm trong phòng mà ứng lên hơi phiếm hồng.

Cánh môi xinh xắn hơi nhếch lên, dường như đang dụ người ta hôn lên.

Ánh mắt dừng ở trên mặt Diêu Hữu Thiên, nếu như có một ngày, anh ly hôn với cô, sẽ không thể nhìn thấy gương mặt say ngủ bình thường của cô như lúc này nữa --

Chỉ cần vừa nghĩ đến hình ảnh đó, anh lại không thể nào chấp nhận nổi.

Lòng bàn tay thô ráp chậm rãi phủ lên mặt Diêu Hữu Thiên.

Da dẻ cô non mịn mà trắng nõn, nhắm mắt đến mức ngay cả một lỗ chân lông cũng không nhìn thấy.

Càng không nói đến những thứ khác. Đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát, trong giây phút này anh không nghĩ gì hết, cúi thấp đầu, làn môi hơi lạnh dừng ở trên gò má cô.

Làn môi hơi lạnh này đã khiến Diêu Hữu Thiên bừng tỉnh.

Bốn mắt nhìn nhau, Diêu Hữu Thiên nhìn thấy khuôn mặt hơi suy sụp của Cố Thừa Diệu.

Vụn râu xanh ở cằm, và cả mùi rượu trên người.

Hơi nhú mày lại, không nghĩ ngợi gì đã đẩy anh ra: "Hồi muốn chết. Đi ra."

Cố Thừa Diệu không đi, vẫn ngồi ở bên cạnh giường, nhìn chăm chăm về mặt hơi hờn dỗi và bất mãn của Diêu Hữu Thiên.

Không nói gì, không mở miệng, chỉ nhìn chăm chăm thẳng vào cô đến xuất thần.

Thật ra trong lòng Diêu Hữu Thiên có hơi để ý, cả một buổi tối Cố Thừa Diệu không quay về.

Vừa trở về trên người vẫn còn thấm mùi rượu. Giờ đã qua giữa trưa, nghĩ cũng biết hôm qua người này đã uống ghê đến mức nào.

Không ngờ bạn gái cũ của anh vừa trở về đã khiến anh lo lắng như thế?

Ý nghĩ này chợt lóe lên, thật sự khiến cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"Thật xin lỗi." Nào ngờ, Cố Thừa Diệu xin lỗi trước: "Cô Cố, hôm qua anh lại phạm quy rồi."

Thái độ xin lỗi của anh lại khiến Diêu Hữu Thiên có chút bất ngờ.

"Chỉ là phạm quy?" Coi như anh có chút lương tâm, trong lòng thoải mái hơn không ít, có điều trên mặt vẫn có chút không vui: "Hừ. Trở về làm gì chứ? Bây giờ có bản lĩnh rồi, cả đêm không về, điện thoại cũng không nhận một cuộc, muốn đi cũng không biết thông báo với em một câu sao? Anh Cố, anh xem em là gì thế?"

Nhìn thấy Cố Thừa Diệu im lặng, cô ngồi dậy, đưa tay chọc lên ngực anh: "Buổi trưa ăn cơm bà nội còn khen anh, nói anh vừa về nhà đã đến công ty làm việc rồi. Em thật sự nên đề bà nội đến nhìn dáng vẻ hiện giờ của anh."

Vừa nhớ đến hôm qua mình đi ra khỏi phòng tắm không nhìn thấy Cố Thừa Diệu, sắc mặt Diêu Hữu Thiên lại trở nên không tốt.

"Thật xin lỗi." Cố Thừa Diệu hắng giọng một cái: "Lần sau sẽ không thế nữa."

"Lần sau?" Diêu Hữu Thiên cong môi lên, lại chọc lên ngực anh một lần nữa: "Anh còn nghĩ có lần sau? Anh có muốn đi soi gương một chút, nhìn dáng vẻ xấu xí hiện giờ của anh không?"

Cố Thừa Diệu ngửi mùi trên người mình, quả thực có phần không chịu nổi.

"Anh đi tắm rửa trước đã, lát nữa sẽ nói."

Cố Thừa Diệu lách vào phòng tắm rất nhanh, anh chưa nghĩ ra, phải nói với Diêu Hữu Thiên thế nào.

Diêu Hữu Thiên nhìn bóng lưng anh, về mặt nói đùa ban đầu trên mặt đã nhạt đi.

Anh như vậy, là định ngả bài với mình nhưng không biết mở miệng thế nào sao?

Lòng ngực hơi trào lên chút chua xót, Diêu Hữu Thiên cũng không tài nào ngủ trưa tiếp nữa. Ngồi dậy, nhìn cây hoa quế bên ngoài sân.

Bọn họ, ngay từ đầu đã nói chỉ là vì quan hệ của gia tộc, duy trì hôn nhân một năm.

Hiện giờ, chưa đến một năm, bọn họ đã phải ly hôn rồi sao?

Nếu anh muốn ly hôn thì sao? Cô phải đồng ý sao?

Diêu Hữu Thiên đột nhiên muốn cười, rõ ràng lúc này cô hoàn toàn không thể cười được.

Cô vẫn nhớ rõ. Khi cô nhìn thấy Triệu Nhân Uyên và người phụ nữ kia xuất hiện ở cửa khách sạn, cô hoàn toàn không do dự chút nào, chỉ muốn chia tay.

Nhưng bây giờ thì sao?

Bạn gái cũ của Cố Thừa Diệu, hơn nữa là bạn gái cũ anh “yêu thương sâu sắc” đã quay về rồi, không phải cô nên phải tay rời đi, nhường chỗ cho bạn gái cũ của anh sao?

Nghĩ là một chuyện, nhưng thật sự làm, lại là một chuyện khác.

Cho tới bây giờ cô không phải một người dồng dãi dây dưa.

Lúc này rồi rầm như vậy, cũng chỉ vì người đó là Cố Thừa Diệu.

Người đàn ông cô thật sự yêu, người đàn ông khiến cô có cảm giác, còn là ân nhân cứu mạng của cô.

Cố Thừa Diệu, có lẽ bản thân anh cũng không nhớ phải không?

Thật ra những điều này đều không phải lý do khiến cô do dự.

Không hiểu sao cô không bỏ được, cô nhớ đến sự vui vẻ Cố Thừa Diệu mang đến cho cô mỗi buổi tối.

Cô nhớ sự dịu dàng dù đơn giản, nhưng lại thăng thần của anh.

Anh là người đàn ông duy nhất khiến cô động lòng khi lớn thế này rồi.

Ly hôn ——

Hai chữ vô cùng nặng nề, chỉ nghĩ đến thôi, đã khiến tâm trạng người ta trở nên rất tệ.

Nếu như thật sự phải ly hôn với Cố Thừa Diệu, cô cũng muốn nói ra trước tiên.

Cô không muốn để anh có cơ hội không cần mình.

Mà chính vào lúc này, Cố Thừa Diệu đã tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo ra ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, vào lúc này cảm xúc trong mắt hai bên không che giấu chút nào, đã rơi vào trong mắt đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Người trước của anh quay về, em có cần nhường chỗ hay không

Editor: Xám

Bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều nhìn cảm thấy cảm xúc của đối phương ở trong mắt đối phương.

Trong mắt Cố Thừa Diệu có vương nước, có phiền não. Trong mắt Diêu Hữu Thiên, cũng thế.

Anh muốn nói cho cô biết, chuyện đã xảy ra bên cạnh anh, nhưng những chuyện đó, anh lại không thể nói ra dù chỉ một từ.

Cho dù lúc anh tắm đã chuẩn bị tâm lý trăm ngàn lần, nhưng lúc này lại giống như bị chặn ngang ở họng, một chữ cũng khó nói.

Ba mẹ anh có thể giam cầm Bạch Yên Nhiên, có thể làm tổn thương cô, nhưng anh lại không thể nói ra.

Anh không muốn để người khác biết, chuyện Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển đã làm.

Cho dù người đó, là Diêu Hữu Thiên. Anh không mở miệng được.

Thật ra Diêu Hữu Thiên muốn nói, hôm nay cô đi dạo phố gặp được Bạch Yên Nhiên.

Hỏi Cố Thừa Diệu có biết người trước của anh đã về rồi không, nhưng lời đến bên môi, cô cũng không thể nói ra miệng.

Cô không biết nên hỏi thế nào.

Nhất thời nhìn nhau chẳng nói gì, bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

"Em ——"

"Em ——"

Hai người đồng thời mở miệng, lại cùng nhau mỉm cười.

Nụ cười đó, chỉ ở trên mặt. Đáy mắt đều mang theo thấp thỏm, đều mang theo dò xét.

"Em nói trước đi."

"Anh nói trước đi."

Hai người lại cười, bầu không khí xấu hổ kia, tạm thời đã tiêu tan không còn vết tích.

Cố Thừa Diệu nhìn Diêu Hữu Thiên ngồi ở trên giường, cô hơi nghiêng mặt, về mặt chăm chú nhìn anh chằm chằm.

Chỉ nhìn cô như thế, đã khiến tâm trạng anh bình tĩnh lại không ít. Trong lòng anh, đã có quyết định. Anh không muốn, cũng không thể ở bên cạnh Bạch Yên Nhiên nữa.

Anh lại càng không muốn ly hôn với Diêu Hữu Thiên. Thế nhưng Bạch Yên Nhiên ——

Vào lúc đang suy nghĩ nên mở miệng nói chuyện của Bạch Yên Nhiên thế nào mới không khiến Diêu Hữu Thiên kích động, điện thoại của anh, lại reo lên.

Dãy số hiển thị trên di động là của Bạch Yên Nhiên.

Anh nhìn di động, lần nữa không nhận. Ngược lại ánh mắt mang theo một chút tò mò nghiên cứu nhìn về phía Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên đang ngồi, đương nhiên không thể biết được là điện thoại của ai, có điều nhìn thấy dáng vẻ của Cố Thừa Diệu, cô lại đoán ra được một ít.

Ở trước mặt cô, thật ra anh chưa bao giờ biết phải che giấu cảm xúc, cắn môi, giọng nói của Diêu Hữu Thiên bình tĩnh đến mức chính bản thân cô cũng kinh ngạc.

"Tại sao không nghe điện thoại?"

"Anh ——" Khóe môi Cố Thừa Diệu mấp máy, cuối cùng vẫn nhận.

"Thừa Diệu, buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

"..." Im lặng, mi tâm Cố Thừa Diệu nhíu lại: "Có lẽ tối hôm nay anh không có thời gian."

Bây giờ, anh không biết phải đối mặt với Bạch Yên Nhiên như thế nào.

Hôm qua khi vừa mới biết chuyện, anh gần như đã đi như trốn chạy.

Nhưng vấn đề sẽ không vì anh trốn chạy trong chốc lát mà trở thành không tồn tại. Hiện giờ anh thật sự không nghĩ ra được, phải giải quyết chuyện này như thế nào.

"Em có." Giọng nói của Bạch Yên Nhiên rất nhẹ, cách điện thoại, không nhìn thấy được biểu cảm của cô: "Em vẫn ở ngôi nhà ban đầu của chúng ta, em sẽ nấu cơm chờ anh đến."

Lúc nói, cô thêm một câu: "Em sẽ luôn chờ anh. Thừa Diệu, anh nhất định phải đến."

Sắc mặt Cố Thừa Diệu hơi đen lại, không chờ anh mở miệng nói gì đó. Bạch Yên Nhiên đã cúp điện thoại rồi.

Mà bên kia, Diêu Hữu Thiên đã xuống giường, đứng ở trước mặt anh.

"Điện thoại, là cô ấy gọi?"

"..." Cố Thừa Diệu mở to mắt, không biết vì sao Diêu Hữu Thiên biết được.

"Hôm nay, em đã gặp cô ấy." Diêu Hữu Thiên cắn môi, rũ mắt, một hồi lâu sau, cuối cùng lại ngẩng đầu lần nữa đối mặt với Cố Thừa Diệu: "Anh không tò mò, cô ấy nói gì với em sao?"

Cố Thừa Diệu cứng đờ ở đó, cảm giác thần kinh toàn thân căng cứng cả rồi.

Diêu Hữu Thiên biết rồi? Cô ấy lại biết rồi? Vậy cô ——

"Anh Cố." Diêu Hữu Thiên chăm chú nhìn chăm chăm về sợ hãi trên mặt anh, không rõ anh đang sợ điều gì: "Người trước của anh, tình yêu của anh đã quay về rồi, có phải em có thể nhường chỗ rồi không?"

Xi ——

Trái tim Cố Thừa Diệu co rút, cả người bỗng chốc tê rần: "Em, em đang nói cái gì?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Diêu Hữu Thiên hơi bật cười, ngẩng đầu, vén mái tóc dài ra sau đầu, trong nụ cười trong trẻo nhặt đó mang theo vài phần trào phúng: "Anh yêu cô ấy, không phải sao?"

"..." Không, anh đã không yêu cô ấy nữa rồi. Cố Thừa Diệu muốn nói, lại không thể nói ra.

Bởi vì Diêu Hữu Thiên, không cho anh cơ hội.

"Cô ấy nói, người anh yêu là cô ấy, còn nói, anh cưới em là bất đắc dĩ. Cô ấy còn nói, anh nhất định sẽ ly hôn với em, sau đó cưới cô ấy ——"

"Anh sẽ không đâu." Anh không muốn ly hôn. Tuyệt đối không muốn.

"Nhưng em sẽ." Tiếng cười trên mặt Diêu Hữu Thiên đã biến mất. Cô nhìn thẳng vào vẻ chán chường trong mắt Cố Thừa Diệu, vẻ mặt hoàn toàn lạnh băng: "Cô ấy đang tìm anh, không phải sao? Cố Thừa Diệu, anh dựa vào cái gì mà cho rằng, em sẽ chịu nhục như thế?"

"Anh..." Anh không có ý đó.

"Vừa rồi là điện thoại của cô ấy? Cô ấy gọi anh đi làm gì? Ăn cơm? Hay là lên giường?" Giọng nói của Diêu Hữu Thiên cực lạnh: "Cố Thừa Diệu, anh đừng nói với em, từ sau khi cô ấy quay về, hai người chưa từng gặp mặt. Cũng đừng nói với em, anh hoàn toàn không biết cô ấy đã quay về."

"..." Quả thật anh nói không nên lời. Bọn họ đã gặp nhưng: "Anh không hề làm chuyện có lỗi với em."

"Chỉ là tạm thời." Diêu Hữu Thiên cười lạnh, giọng nói chứa đầy trào phúng: "Cuối cùng anh sẽ làm, vấn đề là thời gian sớm muộn."

"Anh sẽ không." Cố Thừa Diệu chưa từng có giọng điệu kiên định như lúc này: "Anh đã nói rồi, anh sẽ không."

"Nhưng làm thế nào đây? Em không tin anh."

"Em không tin anh." Diêu Hữu Thiên nhấn mạnh giọng điệu hơn: "Anh còn nhớ không? Anh đã tìm cô ấy bao nhiêu lâu? Anh có nhớ không? Cho dù anh uống say, vẫn đọc tên cô ấy."

"Cố Thừa Diệu, em không tin anh. Có lẽ hiện giờ anh không, nhưng không có nghĩa sau này cũng sẽ không."

"Cho nên. Em muốn ly hôn với anh." Khi Diêu Hữu Thiên nói những lời này, ngực cô rút đau đớn hết trận này đến trận khác.

Ông trời chứng giám, cô yêu người đàn ông này đến mức nào.

Người đàn ông động lòng duy nhất, khiến cô có cảm giác ấm áp duy nhất, cũng là người đàn ông khiến cô yêu thương sâu nặng duy nhất.

Cô yêu anh, nếu như có thể, cô muốn cùng anh nắm tay trọn đời, sinh hai đứa trẻ, cứ như vậy sống hết một đời.

Nhưng, tình yêu cô muốn, là thuần túy, đơn nhất. Cô không chấp nhận được trong thế giới tình cảm, còn có người thứ ba.

"Anh không sẽ đồng ý." Cố Thừa Diệu trở nên kích động, cầm tay Diêu Hữu Thiên: "Anh đã nói rồi, anh không hề làm chuyện có lỗi với em, sau này anh cũng sẽ không làm. Diêu Hữu Thiên, em đừng ly hôn với anh. Em đã nghe rõ rồi đấy. Anh sẽ không ——"

"Vậy anh muốn làm thế nào?" Diêu Hữu Thiên chỉ vào di động của anh: "Cô ấy vẫn đang chờ anh. Cô ấy yêu anh, anh yêu cô ấy không phải sao? Nếu như hai người yêu nhau, vậy anh cứ sống với cô ấy cả đời là được rồi. Em tác thành cho hai người."

"Anh không có, anh không hề. Anh không yêu cô ấy. Hiện giờ anh đã không yêu cô ấy nữa ——"

"Nhưng cô ấy nói anh yêu cô ấy, cô ấy còn nói anh nhất định sẽ cưới cô ấy. Em tác thành cho anh trước một bước, không tốt sao?"

Diêu Hữu Thiên nghiêng mặt, mặt không biểu cảm, không nhìn ra được cô đang suy nghĩ gì.

Lời nói của người phụ nữ đó, vẫn sinh ra ảnh hưởng với cô.

"Anh không có, anh không hề ——" Cố Thừa Diệu không biết phải nói như thế nào.

Ba mẹ anh, làm ra chuyện như vậy.

Bọn họ có thể làm, nhưng anh lại không thể nói.

Anh chưa từng nghĩ tới, ba mẹ anh lại dùng loại thủ đoạn cực đoan quyết liệt như vậy để đối phó với một người phụ nữ. Mà người phụ nữ đó chỉ là một cô gái yếu đuối.

Từ rất sớm, anh đã biết ba có một vài thế lực trong bóng tối.

Anh cũng loáng thoáng biết được, chị gái và ba làm một vài chuyện gì đó ở bên ngoài.

Nhưng chính vì từ nhỏ anh đã không thân thiết với ba. Thậm chí quan hệ được gọi là xa lạ. Cho nên anh chưa từng muốn làm rõ và nắm trong tay tất cả những chuyện đó.

Anh chưa từng có suy nghĩ, muốn có được gì đó từ ba.

Cũng là lần đầu tiên anh biết, Cố Học Võ trở nên ngoan độc, lại là như thế.

Đối với hành vi việc làm của đời trước, anh nói không nên lời. Từ khi Cố Học Võ bắt đầu thừa nhận chuyện ông làm với Bạch Yên Nhiên, anh đã nhận định mắc nợ Bạch Yên Nhiên rồi.

Nhưng ly hôn với Diêu Hữu Thiên. Anh tuyệt đối không muốn.

"Anh sẽ không ly hôn." Hai chữ này, mỗi một lần Diêu Hữu Thiên nói ra, anh đều cảm thấy tim của mình giống như bị nướng trên lửa.

Anh không cách nào chấp nhận. Đưa tay ra, ôm Diêu Hữu Thiên thật chặt, giống như muốn ôm hi vọng cuối cùng của anh vậy.

"Thiên Thiên." Lần đầu tiên, anh gọi tên cô nghiêm túc như vậy, chăm chú như vậy. Hai chữ đơn giản, vang lên ở trong lòng cô, lồng ngực cô hơi rung động.

"Anh không muốn ly hôn. Em có nghe thấy không. Em đừng ly hôn với anh. Chúng ta, phải sống hết đời này. Anh đã nói với em rồi."

Gò má dán vào ngực anh, Diêu Hữu Thiên nghe được rõ ràng tiếng tim đập vững vàng của anh.

Cổ họng đắng chát, nghẹn ngào, cô đột nhiên có xúc động muốn khóc.

"Không ly hôn? Anh muốn thế nào? Vừa giữ tòa thành hôn nhân này với em, vừa chàng chàng thiếp thiếp với bạn gái trước của anh? Cố Thừa Diệu, em thật sự không biết anh có thể mặt dày hèn hạ đến mức khiến người ta ghê tởm như vậy."

Cô chưa bao giờ là một người nhu nhược. Muốn trở tài miêng lưỡi, cô cũng biết. Nhưng mắng anh như thế, cô cũng không dễ chịu, thậm chí là khó chịu.

Cô tin lời anh nói. Anh nói không là không, nhưng người phụ nữ kia lại khiến cô khó chịu, vậy nên, cơn giận này đành phải xả lên người Cố Thừa Diệu.

"Thiên Thiên ——" Cố Thừa Diệu không thích nghe cô nói mình như vậy, không thích chút nào: "Anh không có, anh không hề chàng chàng thiếp thiếp với cô ấy, em tin anh, anh sẽ không làm chuyện có lỗi với em."

"Anh có thể cam đoan nhất thời, nhưng anh có thể cam đoan vĩnh viễn không? Diêu Hữu Thiên kéo tay anh ra, lùi về sau một bước, đối diện với khuôn mặt Cố Thừa Diệu: "Cho dù anh có thể bầm đấm, nhưng cô ta thì sao? Cô ta sẽ bỏ đi như vậy sao? Cô ta sẽ buông tay như vậy sao?"

Cô không biết là nguyên nhân gì, khiến cô gái nhu nhược từng gặp một lần kia lộ ra biểu cảm mạnh mẽ như hôm nay.

Nhưng cô rất rõ, đáy mắt cô gái đó đều là vẻ không cam lòng với Cố Thừa Diệu.

Cô ta sẽ không buông tay. Cô ta yêu Cố Thừa Diệu, cô ta sẽ nghĩ ra mọi cách khiến Cố Thừa Diệu quay lại bên cạnh cô ta.

Cô ta đến trước, mà cô lại là sau này.

Cô đã thua về thời gian. Cho nên cô không muốn ngay cả tôn nghiêm bản thân cũng thua mất.

Im lặng. Trong lòng Cố Thừa Diệu biết, thứ Bạch Yên Nhiên muốn là gì.

Nếu như trước ngày hôm qua, anh có thể xem nhẹ, nhưng sau ngày hôm qua, anh lại không thể.

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh. Một lần nữa, hai người lại nhìn nhau chẳng nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Anh sẽ không giận chứ

Editor: Xám

Máy sưởi trong phòng phả ra từng con gió ấm. Giống với tình huống cả căn phòng không một lời nói, chút độ ấm này lại không khiến bọn họ cảm thấy ấm áp chút nào.

Cố Thừa Diệu liếc gò má Diêu Hữu Thiên hồi lâu, cuối cùng đã có phản ứng: "Thiên Thiên, anh đi nói rõ ràng với cô ấy."

Diêu Hữu Thiên rũ mắt, nhìn mũi chân mình không hề mở miệng.

Cô không lên tiếng, lòng Cố Thừa Diệu càng hoảng loạn hơn, anh không thích nhìn thấy dáng vẻ này của cô, không thích chút nào: "Thiên Thiên, anh xin em. Đừng dễ dàng buông bỏ như thế. Xem như anh cầu xin em, đừng ly hôn. Có được không?"

Diêu Hữu Thiên im lặng, cô cũng không muốn ly hôn, nhưng ——

"Thiên Thiên ——" Cho dù như thế nào, anh cũng không muốn ly hôn, đánh chết cũng không muốn.

Khi nhìn thấy sự cầu xin trong mắt anh, trái tim Diêu Hữu Thiên đã mềm xuống.

Thôi, chỉ cần thái độ anh kiên định, cô cần gì phải lùi bước nhường trước?

"Thiên Thiên ——" Cố Thừa Diệu thật sự lo lắng, lo lắng Diêu Hữu Thiên sẽ buông tay như vậy.

Sự lo lắng trong mắt anh, khiến cô nở nụ cười. Chung sống hơn nửa năm, cuộc hôn nhân gần một năm, đối với anh mà nói cũng có ý nghĩa phải không?

Trong lòng anh cũng có mình phải không?

Nếu là như thế, vậy vì sao cô phải buông bỏ chứ?

Chẳng phải quyết định ban đầu của cô là thế này sao? Chỉ cần Cố Thừa Diệu không buông tay, cô cũng sẽ không buông tay.

Anh không chịu ly hôn, vậy cô sẽ ở bên anh.

Dù sao, cô yêu anh như vậy.

Có lẽ có người sẽ nói cô ích kỷ. Thế nhưng trước mặt tình yêu, ai lại có thể hành động vô tư chứ?

Điều quan trọng hơn, cô chính là cô Cố danh chính ngôn thuận.

"Anh Cố." Diêu Hữu Thiên nghiêng mặt, trên khuôn mặt thanh lệ xuất hiện ra một chút vui vẻ: "Nhưng anh đã kết hôn với em rồi, vẫn còn chưa hết một năm đâu. Anh đã nghĩ em sẽ ly hôn với anh? Để em cứ buông bỏ anh như vậy? Nhưng không dễ dàng thế đâu."

Cố Thừa Diệu mở to hai mắt nhìn, gần như không dám tin mình vừa nghe được lời nói gì.

"Em, em nói cái gì?"

"Không nghe thấy thì thôi." Diêu Hữu Thiên bĩu môi, khuôn mặt hất cao đến mức không thể cao hơn: "Lời hay không nói hai lần."

"Anh nghe thấy. Anh nghe thấy." Cố Thừa Diệu đã yên tâm, dồn sức ôm Diêu Hữu Thiên vào trong lòng mình: "Thiên Thiên, anh nói cho em biết, anh sẽ không ly hôn, em hãy tin anh, anh sẽ sống bên em cả cuộc đời này."

Cười nhẹ, trái tim Diêu Hữu Thiên cũng trở nên bình yên.

Anh không ly hôn, cô lại có lý do gì để không giữ vững đây?

Hôn nhân là chuyện của hai người, mà trận chiến bảo vệ cuộc hôn nhân này, cô quyết định cùng đánh với anh.

Chỉ là: "Anh Cố, tạm thời em không nhắc đến ly hôn hay không ly hôn nữa, có điều, người phụ nữ đó, anh muốn làm thế nào?"

Cố Thừa Diệu buông tay, về mặt là "Anh ——"

Cho dù Diêu Hữu Thiên không ly hôn với anh, chuyện sai trái mà ba mẹ làm, anh cũng không nói ra được.

Về phần Bạch Yên Nhiên sẽ như thế nào, anh cũng không biết: "Anh đi nói rõ ràng với cô ấy."

Dứt lời, anh cầm tay Diêu Hữu Thiên: "Chúng ta cùng đi, có được không?"

"Em không cần đâu." Diêu Hữu Thiên rút tay mình về: "Cô ta là trách nhiệm của anh, không phải của em. Muốn đi thì anh tự mình đi."

Thật ra trong lòng Cố Thừa Diệu cũng biết Diêu Hữu Thiên đi không thích hợp, chỉ có thể kích động Bạch Yên Nhiên hơn.

Vỗ bả vai cô, tâm trạng của anh đã trở nên nhẹ nhàng: "Vây em chờ anh. Buổi tối anh sẽ quay về cùng ăn cơm."

"Vâng." Diêu Hữu Thiên gật đầu, trong lòng tin tưởng Cố Thừa Diệu, nhất định sẽ không khiến cô thất vọng.

Bởi sự tín nhiệm trong mắt cô, trong lòng Cố Thừa Diệu chấn động, tâm trạng trở nên thoải mái trước nay chưa từng có.

Bốn mắt nhìn nhau với cô, hai người nhìn nhau mà cười, tất cả không cần nói gì hết.

.....

Cố Thừa Diệu đi đến căn nhà ở Bắc Đô. Ở đó, anh và Diêu Hữu Thiên chỉ ở chưa đến một tháng.

Hai người lập tức đến thành phố Y, mà trước đó, anh và Bạch Yên Nhiên đều ở đây.

Quả thật, bọn họ cũng đã từng có một khoảng thời gian hạnh phúc.

Nếu như Bạch Yên Nhiên không gặp mình, cô ấy sẽ thế nào? Có lẽ cuộc sống vẫn sẽ có chút khó khăn, nhưng có thể vô ưu vô lự sống cuộc đời của mình.

Cố Thừa Diệu không thể nào không áy náy. Anh là một kẻ trốn tránh trách nhiệm.

Nhưng có một số trách nhiệm, phải gánh vác thế nào? Anh thật sự không biết.

Thế giới của anh, từ lúc Cố Học Võ mở miệng thừa nhận, đã sụp đổ một nửa rồi.

Một nửa không sụp đổ, là vì Diêu Hữu Thiên.

Đứng ở cửa, hít thật sâu, nhưng vẫn không lấy chìa khóa ra để mở cửa.

Khoảng chừng một phút đồng hồ, khi anh định lấy chìa khóa ra, cửa thang máy lại mở ra một lần nữa.

Hai tay Bạch Yên Nhiên xách hai cái túi to, nhìn thấy Cố Thừa Diệu đứng ở cửa, cô cười.

"Anh đã đến rồi?" Giơ túi trên tay lên, cô cười rất xán lạn: "Em mua rất nhiều đồ ăn anh thích ăn. Hôm nay em tự mình xuống bếp, làm cơm cho anh, có được không?"

"..." Im lặng, Cố Thừa Diệu không nói gì, nhìn Bạch Yên Nhiên giống như một nữ chủ nhân, lấy chìa khóa ra mở cửa, vào trong, xách những nguyên liệu nấu ăn kia vào phòng bếp.

Bạch Yên Nhiên đi ra khỏi phòng bếp, nhìn đồng hồ trên tường một cái: "Anh đến sớm rồi. Có thể phải chờ một chút. Nếu như anh đói, em có thể làm lót dạ cho anh trước."

"Anh không đói."

Cố Thừa Diệu lác lác đầu, trên thực tế, từ lúc bắt đầu dậy vào buổi sáng vẫn chưa ăn gì, có điều quả thực anh không cảm thấy đói.

"Yên Nhiên ——"

"Không đói?" Bạch Yên Nhiên gật gù: "Vây trước tiên chúng ta ngồi một lát là được."

Kéo tay Cố Thừa Diệu để anh ngồi xuống ghế sofa, cô đứng đó, khuôn mặt nhỏ hiện lên chút áy náy: "Thừa Diệu, em luôn giữ chìa khóa của căn nhà này, anh sẽ không giận chứ?"

"Làm sao có thể chứ."

"Không là tốt rồi." Bạch Yên Nhiên ngồi xuống bên cạnh anh, hai tay cầm tay anh, vẻ mặt mang theo chút hèn tui nhìn anh: "Anh biết không, em vừa vào mới phát hiện, quần áo của em bị người ta vứt đi cả rồi, trong tủ quần áo có thêm rất nhiều quần áo của người phụ nữ kia. Em không vui, đã vứt tất cả đi rồi, anh sẽ không giận chứ?"

"Yên Nhiên ——"

Diêu Hữu Thiên không phải người phụ nữ kia, cô là vợ của anh.

Lời của Cố Thừa Diệu không hề ra khỏi miệng, Bạch Yên Nhiên giơ tay lên che miệng anh: "Giận cũng không được nói. Đây là nhà của chúng ta, dựa vào đâu mà phải cho người phụ nữ kia vào? Em rất ghét nơi này có mùi của cô ta."

Dán mắt lên ngực Cố Thừa Diệu, Bạch Yên Nhiên ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ: "Thừa Diệu, anh biết không? Hiện giờ em cảm thấy mình giống như đang nằm mơ vậy."

"Khoảng thời gian đó, mỗi ngày em đều cho rằng bản thân mình chết chắc rồi, em rất sợ không nhìn thấy anh được nữa. Anh nhất định không tin, nếu như lúc đó em cứ chết như vậy, em sẽ không cam lòng đến mức nào."

Vào khoảnh khắc cô bị người ta đưa đến phòng đấu giá, cô thật sự rất hận. Cho rằng đời này của mình đã hết rồi.

Trời có thể thấy tội nghiệp, còn may, cuối cùng ông trời vẫn tội nghiệp cô.

"Thừa Diệu, thật ra hôm qua sau khi anh đi, em đã suy nghĩ nghiêm túc rồi. Sau này, em sẽ không tranh cãi với anh nữa, cũng sẽ không làm phiền anh nữa. Em sẽ ngoan ngoãn, chờ anh ở đây giống như một cô vợ nhỏ."

"Anh thích thì đến thăm một lát, không thích em cũng sẽ không đi quấy rầy anh."

"Em chỉ muốn vậy thôi, có được không?"

Ngẩng đầu lên, cô nhìn Cố Thừa Diệu với vẻ mặt đầy mong chờ.

"..." Mỗi Cố Thừa Diệu mập mạp, muốn nói gì đó, nhưng Bạch Yên Nhiên lại áp môi lên.

Anh quay đầu đi theo bản năng, sau đó đẩy người cô ra rồi đứng dậy.

Nụ hôn của Bạch Yên Nhiên rơi vào khoảng không, cô ngồi ở trên ghế sofa, nhìn anh với vẻ mặt chịu tổn thương: "Thừa Diệu ——"

"Yên Nhiên. Thật sự xin lỗi."

Anh không thể, cũng không được phép.

Bạch Yên Nhiên đứng bật dậy, liều mạng cắn môi, giống như không nghe thấy lời của anh vậy: "Yêu cầu của em đã thấp như vậy rồi, Thừa Diệu, anh còn muốn em thế nào nữa đây?"

"Anh không thể." Cố Thừa Diệu nhìn cô, ánh mắt hoàn toàn trấn tĩnh: "Anh không thể. Yên Nhiên. Anh đã kết hôn rồi."

"Phải, anh đã kết hôn rồi, trước đây anh nói muốn cưới em, kết quả lại cưới người phụ nữ khác. Sau đó thì sao? Khi anh cùng người phụ nữ đó song túc song phi*, khi anh và cô ta ân ái, em ở đâu? Em đang làm gì?"

*song túc song phi: chấp cánh cùng bay, ý chỉ đôi nam nữ yêu nhau thắm thiết không thể tách rời.

"Nếu không phải còn yêu anh, nếu không phải niềm tin yêu anh chống đỡ em đi đến bây giờ, anh cho rằng, em có thể sống đến hiện giờ để gặp anh sao?"

"Cố Thừa Diệu, thậm chí ngay cả yêu cầu nhỏ như vậy của em anh cũng cự tuyệt, anh không cảm thấy, anh quá tàn nhẫn, quá vô tình rồi sao?"

Tròng mắt sâu thẳm của Cố Thừa Diệu đã nhuốm một chút bất đắc dĩ, mày kiếm hơi nhíu lại, khi nhìn thấy hai mắt ngập nước của cô lại giãn ra: "Yên Nhiên, nếu như anh đồng ý, mới là tàn nhẫn."

"Tình cảm, phải là một với một. Anh không thể ở bên em sau khi mình có hôn nhân được, điều đó không công bằng với em." Với Diêu Hữu Thiên, cũng không công bằng.

"Vậy anh hãy ly hôn với cô ta đi. Rõ ràng anh không yêu cô ta, không phải sao?"

Yêu?

Anh yêu Diêu Hữu Thiên sao? Cố Thừa Diệu không có đáp án. Anh từng nói như chém đĩnh chặt sắt, anh vĩnh viễn sẽ không yêu Diêu Hữu Thiên.

Nhưng trên thực tế, hơn nửa năm nay sống chung, trong sự cò xát giữa hai bọn họ. Trong lòng anh, đã có vị trí của Diêu Hữu Thiên.

Có lẽ vẫn chưa đến mức yêu, nhưng anh thích cô, thích ở bên cạnh cô.

Anh không muốn ly hôn, nếu như cả đời này, anh nhất định cần một người phụ nữ bên nhau đến già. Vậy người phụ nữ đó, nhất định là Diêu Hữu Thiên.

"Yên Nhiên, anh không thể." Cố Thừa Diệu lắc đầu, thái độ kiên quyết chưa từng có: "Anh không thể ly hôn với cô ấy. Bởi vì anh ——"

"Thừa Diệu." Bạch Yên Nhiên ngắt lời anh. Không muốn nghe thấy tin anh yêu người phụ nữ khác từ miệng anh: "Đừng tàn nhẫn với em như vậy. Như thế không công bằng với em chút nào. Rõ ràng anh đã nói yêu em, giờ anh đã thay lòng rồi."

"... Thật xin lỗi." Ngoài ba chữ này, Cố Thừa Diệu thật sự không biết mình nên nói gì.

"Thật xin lỗi?" Người Bạch Yên Nhiên mềm đi: "Ngoài thật xin lỗi ra, anh không có câu nào khác để nói với em sao?"

Cả căn phòng im lặng.

Lời Cố Thừa Diệu có thể nói với Bạch Yên Nhiên, quả thật chỉ có ba chữ đó.

Nhìn vẻ mặt cô giống như bị đá kích, lòng Cố Thừa Diệu khó nhịn, nhưng anh không thể ở bên cạnh Bạch Yên Nhiên.

"Yên Nhiên, trong lòng anh biết rất rõ, cho dù là anh, hay ba mẹ anh, đều đã nợ em rồi. Anh không biết phải bù đắp cho em như thế nào. Nếu như có thể, em đánh anh, hoặc là mắng anh, thậm chí cần tính mạng anh, anh cũng sẽ không nhủu mảy một cái."

"Nhưng, anh không thể ở bên em được."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Không nữ

Editor: Xám

"Nhưng tình huống hiện giờ, anh không thể ở bên em được. Điều đó không công bằng với em "

"Anh đã kết hôn rồi, cho dù lúc trước kết hôn vì nguyên nhân gì, bây giờ đã trở thành sự thật. Anh không thể ly hôn. Cũng không thể chịu trách nhiệm với em. Yên Nhiên, anh hi vọng em có thể hiểu."

"..."

Bạch Yên Nhiên ngồi bất động ở đó, sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt không có chút thần thái nào. Cả người giống như quả cà bị sương giá quán lấy*.

*quả cà bị sương giá quán lấy: chỉ đáng về ừ ừ, phờ phạc.

Đáng về đó, khiến Cố Thừa Diệu không đành lòng một hồi, tay đã giơ lên, muốn vỗ bả vai cô, cuối cùng lại buông xuống.

Khi cần cắt đứt mà không đứt, ngược lại sẽ rối loạn. Đạo lý này, anh biết.

"Em, bảo trọng nhé."

"Cố Thừa Diệu."

Cuối cùng Bạch Yên Nhiên đã có phản ứng, cô chần ở trước mặt Cố Thừa Diệu, không cho anh rời đi.

Trên khuôn mặt yếu đuối của cô tràn ngập đau khổ, đôi mắt kia nhìn chăm chăm thẳng vào mặt anh, gần như muốn xuyên qua anh vậy: "Anh cứ đi như vậy sao?"

"Anh có thể cứ đi như vậy sao? Anh có thể cứ vứt em ở đây, đi cho xong việc như vậy sao?"

"Cố Thừa Diệu, tim của anh làm bằng gì? Anh bội tình bạc nghĩa, anh thương hại em, anh phản bội lời hứa của anh, ba mẹ anh giam cầm em, bắt cóc em, làm ra những chuyện thiên lý bất dung như vậy với em."

"Em đã không còn gì hết, em chỉ có anh, bây giờ anh nói với em, anh không cần em nữa? Sao anh có thể như vậy? Sao anh có thể như vậy?"

Tâm trạng của cô rất kích động, túm chặt lấy tay Cố Thừa Diệu, sức lực rất lớn, nhất thời Cố Thừa Diệu không tránh kịp.

"Yên Nhiên, em đừng như vậy, em bình tĩnh một chút."

"Em không có cách nào bình tĩnh." Bạch Yên Nhiên chỉ thiếu nước không khóc: "Anh nói cho em biết, em phải bình tĩnh như thế nào? Anh nói đi? Sao em có thể bình tĩnh được?"

"Em đã không còn gì hết. Em chỉ có anh, chỉ có anh thôi. Cố Thừa Diệu, sao anh có thể?"

"Yên Nhiên ——"

Tâm trạng của Cố Thừa Diệu rất nặng nề, dáng vẻ này của Bạch Yên Nhiên khiến anh rất khó chịu.

"Anh nói rồi, anh đã kết hôn." Mạnh mẽ kéo tay cô ra, Cố Thừa Diệu muốn rời đi.

"Em biết, anh đã kết hôn. Em còn biết, bây giờ anh không cần em nữa, muốn sống với một người phụ nữ khác. Anh đã phụ lòng em, anh đã phụ lòng em ——"

"Vì sao? Vì sao anh phải đối xử với em như vậy? Vì sao ——" Cô đột nhiên kêu lên, đưa tay ôm đầu mình: "A ——"

"Yên Nhiên ——" Cố Thừa Diệu bị cô dọa, muốn tiến lên ngăn cô lại, nhưng cô đột nhiên đẩy Cố Thừa Diệu ra: "Thuốc đâu? Thuốc của em đâu?"

Cô lục lọi túi mình, liên tục tìm đồ trong đó.

Lấy từ bên trong ra một lọ thuốc, đổ ra vài viên thuốc rồi nhét vào trong miệng.

"Yên Nhiên?" Cô ấy đang uống cái gì?

Cố Thừa Diệu muốn ngăn lại, nhưng không kịp, nhìn cô dốc những viên thuốc kia vào trong miệng, sau đó ném lọ thuốc đi, rồi đi tìm nước nuốt thuốc, mà anh chỉ có thể nhặt chiếc lọ trên đất lên, nhìn chử phía trên.

Một vài danh từ chuyên ngành trong đó đều không lọt vào mắt Cố Thừa Diệu, anh chỉ nhìn thấy một câu trong đó: Duloxetine —— trị liệu các chứng uất ức.

Chứng uất ức?

Bạch Yên Nhiên có chứng uất ức?

Cố Thừa Diệu mở to hai mắt nhìn, nắm chặt chiếc lọ xông vào phòng bếp với tốc độ rất nhanh.

Bạch Yên Nhiên vừa mới đặt cốc xuống, nhìn ra được, cô đã nuốt thuốc rồi.

"Yên Nhiên, vì sao em phải uống thuốc này? Em có biết thuốc không thể uống lung tung không?"

Bạch Yên Nhiên nuốt thuốc xuống, cô không ngừng thờ hỏn hển, cô ngã ngồi xuống mặt đất phòng bếp, nhìn Cố Thừa Diệu, trong mắt là vẻ mờ mịt, giống như không nhận ra anh là ai.

"Yên Nhiên?"

Trời ạ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô ấy lại như vậy?

Cả người Cố Thừa Diệu đều không dễ chịu. Anh không muốn ly hôn, không thể chịu trách nhiệm với Bạch Yên Nhiên.

Nhưng anh hi vọng cô có thể sống tốt. Mà không phải giống như hiện giờ ——

Lay lay người Bạch Yên Nhiên, Cố Thừa Diệu không muốn tin, cô gái nhỏ Giang Nam mềm yếu mảnh khảnh này lại có chứng uất ức?

Bạch Yên Nhiên bị anh lay đến mức váng đầu. Qua một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt cô lại có tiêu cự.

Nhìn Cố Thừa Diệu, cô từ từ mở to mắt.

"Thật xin lỗi, Thừa Diệu, có phải em lại mất không chế rồi không?"

Cố Thừa Diệu không biết phải nói gì, cả người anh đã bị ba chữ chứng uất ức kia làm cho hoảng sợ: "Yên Nhiên, em nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại như vậy?"

Đầu Bạch Yên Nhiên nghiêng đến, rồi lại nghiêng đi.

Giống như cô không nghe thấy lời Cố Thừa Diệu nói.

"Em không sao. Anh đi đi. Anh có thể đi rồi."

"Yên Nhiên?" Cô như thế này, bảo anh đi thế nào?

"Em thật sự không sao." Bạch Yên Nhiên nở nụ cười, cười rất chua chát, rất bất đắc dĩ, cũng rất đau khổ: "Từ sau khi em quay về, ngày ngày em đều nằm mơ. Mơ thấy những gã đàn ông đó, mơ thấy những cảnh tượng dơ bẩn đó. Em không ngủ được. Cả đêm em không ngủ được."

"Nếu như em đã nổi giận với anh. Xin anh nhất định phải tha thứ cho em. Em không cố ý."

Cô đột nhiên khóc hu hu: "Xin anh tha thứ cho em. Không phải em cố ý."

Cố Thừa Diệu không nói nên lời, anh ngăn người ở đó, không thể động đậy.

Lợi bị cắn sinh đau, mới có thể không chế bản thân. Không ôm Bạch Yên Nhiên vào lòng.

"Anh đi đi." Bạch Yên Nhiên ngồi ở trên mặt đất không hề nhúc nhích, nhưng nước mắt trên mặt lại không ngừng chảy xuống: "Gần đây càng ngày em càng không ổn. Em rất sợ em sẽ mất khống chế. Em thường xuyên không biết mình đang làm gì. Em ——"

"Thừa Diệu, anh đi đi, đừng lo cho em. Em không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ xấu xí này của em."

Che mặt, cô khóc nức nở. Âm thanh đó, khiến người ta tan nát cõi lòng.

Cố Thừa Diệu không hề nhúc nhích, anh không thể động đậy. Trong phòng bếp chỉ nghe thấy tiếng khóc hu hu của Bạch Yên Nhiên.

Đáng thương như vậy, ai oán như vậy.

Chứng uất ức. Cho dù anh không học y, cũng hiểu được từ này có ý nghĩa gì.

Bạch Yên Nhiên lại mắc chứng uất ức?

Tất cả những điều này, đều là vì này, Cố Thừa Diệu. Mày phải bù đắp thế nào?

.....

Nhà chung của nhà họ Cố.

Uông Tú Nga nhìn Diêu Hữu Thiên, đưa tay ra, tỏ ý bảo cô đến ngồi bên cạnh mình.

"Thiên Thiên à, ở đây đã quen chưa?"

"Quen rồi ạ." Diêu Hữu Thiên ngồi xuống bên cạnh Uông Tú Nga, nhìn thấy bà, lại nghĩ đến ông ngoại của mình, cảm thấy người già đều đáng yêu giống nhau.

"Bà đã lớn tuổi rồi, chỉ thích các cháu ở bên cạnh, nếu như cháu không thích, cứ nói với Thừa Diệu, sau đó các cháu chuyển ra ở riêng."

"Bà nội, cháu không sao. Cháu thích ở bên cạnh bà." Lúc Diêu Hữu Thiên nói, không quen lẽ lượt: "Hon nữa, ở đây đông người thân thiện, vui không tả xiết ạ."

"Là cháu khéo nói. khiến bà không thích cũng không được." Lúc Uông Tú Nga nói nhìn ra cổng một cái: "Sao Thừa Diệu vẫn chưa về? Bây giờ đã sắp ăn cơm rồi."

"Lát nữa anh ấy sẽ về thôi." Thật ra Diêu Hữu Thiên cũng không chắc chắn lắm.

Cố Thừa Diệu nói anh đi nói rõ ràng với Bạch Yên Nhiên, thật ra cô cảm thấy có chút không yên tâm.

Anh muốn, nhưng dám chắc Bạch Yên Nhiên sẽ không muốn. Đến lúc đó anh sẽ lựa chọn thế nào?

Có điều anh không muốn ly hôn, vẫn khiến trong lòng cô cảm động một chút.

Ít nhất trong lòng anh ấy cũng có mình. Như vậy đã rất tốt rồi.

Cố Thừa Diệu đã quay về vào lúc ăn cơm, sắc mặt anh có chút quái dị.

Diêu Hữu Thiên có ý muốn hỏi anh, lại vì Ưông Tú Nga và Cố Chí Cương đều ở đó nên không tiện mở miệng. Mà hôm nay Kiều Tâm Uyển và Cố Học Võ đã về.

Cố Thừa Diệu nhìn thấy bọn họ, trong nháy mắt cơ thể đã trở nên cứng ngắc.

"Ba, mẹ." Diêu Hữu Thiên đứng dậy chào hỏi ba mẹ Cố Thừa Diệu. Không quên đưa tay kéo kéo tay Cố Thừa Diệu, bảo anh cũng đứng dậy.

Người Cố Thừa Diệu đã đứng dậy, nhưng không hề mở miệng, đôi mắt nhìn thẳng vào Cố Học Võ.

Ánh mắt đó, hết sức phức tạp.

Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển không thể không cảm nhận được ánh mắt của con trai, có điều bọn họ lựa chọn coi như không thấy.

Bọn họ mang đến một tin tức tốt.

"Nguyên Đán Bối Nhi sẽ về. Muốn ở bên này đến hết tết âm lịch mới quay lại nước Mỹ."

Bối Nhi là chị gái của Cố Thừa Diệu, tên mẹ là Bối Nhi.

Sắc mặt Ưông Tú Nga lập tức sáng lên: "Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi. Con bé có đưa Trạ Trạ về không?"

Con trai Cố Tĩnh Đình và Đường Diệc Sâm, Đường Trạ Thiên. Đã hơn bảy tháng rồi.

Cực kỳ đáng yêu, Kiều Tâm Uyển và Cố Học Võ đã từng bay qua nước Mỹ thăm cháu ngoại, có điều Ưông Tú Nga và Cố Chí Cương chỉ có thể nhìn thấy ở trên mạng.

"Có ả." Kiều Tâm Uyển nghĩ đến con gái mình hiện giờ sống thật sự hạnh phúc, trong mắt lại có ý cười không ngừng được: "Diệc Sâm sẽ cùng về với con bé, đưa Trạ Trạ đi cùng."

"Được được." Ưông Tú Nga hài lòng, vẫy tay bảo mọi người ngồi xuống: "Được rồi. Muốn nói gì thì ngồi xuống mà nói, đồ ăn lạnh hết rồi."

Diêu Hữu Thiên ngồi xuống, phát hiện Cố Thừa Diệu vẫn cứng người đứng đó không nhúc nhích.

Đôi mắt kia chỉ dừng ở trên người Cố Học Võ ba anh, bên trong có sự lạnh lùng không nói nên lời.

"Thừa Diệu?"

Anh làm gì vậy?

Cuối cùng Cố Thừa Diệu vẫn ngồi xuống. Bụng bắt lên, nhưng động tác ăn cơm có sự trì trệ giống như máy móc.

Lòng Diêu Hữu Thiên đầy khó hiểu, ánh mắt nhìn về phía ba chồng mình theo bản năng.

Cố Học Võ bình thản như thường. Giống như hoàn toàn không cảm nhận được.

Nhưng ánh mắt Kiều Tâm Uyển nhìn về phía Cố Thừa Diệu, có không nổi, có ảo não, còn có hối hận.

Có điều cảm xúc này che giấu quá sâu. Diêu Hữu Thiên không hề nhìn thấy.

Chỉ cảm thấy hôm nay ba chồng mẹ chồng, và cả Cố Thừa Diệu đều không bình thường.

Suy nghĩ nghiêm túc, trước đây Cố Thừa Diệu không thể ở bên Bạch Yên Nhiên, chẳng phải do ba mẹ anh phản đối sao?

Bây giờ nhìn thấy Bạch Yên Nhiên đã quay về, có thể trong lòng có chút mâu thuẫn, cũng là bình thường.

Bữa cơm này kết thúc trong bầu không khí quái dị. Cố Thừa Diệu gần như vừa ăn cơm xong đã nói một, chỉ nói với Ưông Tú Nga một tiếng, đã về phòng nghỉ ngơi.

Mà sau khi Diêu Hữu Thiên chào hỏi trưởng bối, cũng muốn theo về phòng, nhưng bị Kiều Tâm Uyển gọi lại.

"?"

Kiều Tâm Uyển đối diện với ánh mắt mang theo nghi hoặc của Diêu Hữu Thiên, đột nhiên không thể nói gì hết, chỉ thở dài, bảo cô đi về phòng.

Lòng Diêu Hữu Thiên đầy nghi hoặc, nhưng không thể giải đáp được.

Trong phòng sách. Cố Thừa Diệu ngồi ở sau bàn viết, cả người thả lỏng trên ghế dựa, nhắm mắt lại. Nhưng mi tâm có phần cau chặt.

Điều Hữu Thiên đi đến bên cạnh Cố Thừa Diệu rồi đứng lại. Chăm chú nhìn gương mặt anh hồi lâu.

"Sao thế? Không nỡ chia tay người tình nhỏ của anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Khẩu vị của tổng giám đốc Cố thật độc đáo

Editor: Xám

"Sao thế? Không nỡ chia tay người tình nhỏ của anh sao?"

Cố Thừa Diệu mở mắt ra, lập tức nhìn thấy ánh mắt mĩa mai hàm chứa vẻ châm biếm trong mắt Điều Hữu Thiên.

Trong lòng chua chát, nhưng một chữ cũng khó nói.

Những đau khổ này giống như ngọn núi, đè nặng trong lòng anh, đè khiến anh không thở nổi. Nhất là khi nhìn thấy Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển.

Anh không thể động đây, không thể nói chuyện. Anh cứng đờ ở đó, cưỡng ép mình không nghĩ, không nhìn, không suy xét.

Nhưng có một số chuyện, không phải bạn trốn tránh, thì sẽ không tồn tại.

Bạch Yên Nhiên đã mắc chứng uất ức. Theo lý thuyết, đây là một loại bệnh tinh thần. Vì tình yêu, đã ép điên một cô gái rồi.

Anh không vui nổi. Cảm xúc này, không liên quan gì đến không nỡ.

Bàn tay với ra, kéo Điều Hữu Thiên ngồi trên đầu gối anh.

Điều Hữu Thiên không muốn như mong muốn của anh, vọt lên muốn đứng dậy.

Cố Thừa Diệu lại ấn mạnh người cô không cho cô đi, bàn tay giữ chặt eo cô, ôm chặt cô ở trong lòng mình.

Vùi mặt vào cổ cô, giờ này khắc này, chỉ có nhiệt độ cơ thể của cô, hương thơm của cô, có thể khiến tâm trạng anh êm dịu trở lại.

Anh không muốn buông tay.

Anh ôm chặt như vậy, giống như ôm Điều Hữu Thiên chính là ôm lấy tất cả.

"Cố Thừa Diệu, buông em ra, lăn về bên người tình nhỏ của anh đi."

"Anh không hề không nỡ." Giọng nói Cố Thừa Diệu thản nhiên: "Thiên Thiên, đừng nói anh như vậy."

"Thèm mà quan tâm anh có hay không." Về mặt Điều Hữu Thiên như không quan tâm điều gì: "Nếu anh không nỡ, em cũng sẽ đi tìm một người."

"Thiên Thiên ——" Cánh tay Cố Thừa Diệu siết chặt, Điều Hữu Thiên có chút không thở nổi.

"Anh buông em ra." Điều Hữu Thiên sao không hất tay anh ra, liều mạng cào mu bàn tay anh, để anh buông mình ra: "Không hề không nỡ, vừa về đã bày về mặt cho em nhìn, giống như em nợ anh không bằng. Tránh ra, em không nợ nần gì anh."

"Anh thật sự không hề không nỡ." Cố Thừa Diệu giữ chặt eo cô, dù thế nào cũng không cho cô đi: "Thiên Thiên. Anh chỉ, có chút khổ sở."

"... Đúng vậy ha. Chia tay với người cũ của anh, nhất định anh khổ sở rồi."

"Không phải. Không phải như thế." Cố Thừa Diệu lắc đầu: "Cô ấy ——"

Anh không biết phải nói thế nào, anh vẫn không thể nói ra miệng tất cả những gì Cố Học Võ đã làm.

Anh cũng không thể nói nên lời, rằng Bạch Yên Nhiên đã mắc chứng uất ức.

Anh không muốn lừa Điều Hữu Thiên, anh thật sự rất khó chịu. Bởi vì tất cả những chuyện này, đều là do anh.

"Cô ấy làm sao?" Nếu nói trong lòng Diêu Hữu Thiên thoải mái mới khó chịu mới quái dị. Trong lòng chồng mình, nhớ đến bạn gái cũ.

Cô thật sự có kích động muốn ly hôn với Cố Thừa Diệu, nhưng lại không nỡ.

Cô không nỡ cứ từ bỏ như vậy.

Thật ra nghĩ từ một góc độ khác, hành động này của Cố Thừa Diệu cũng được tính là chung tình.

Nếu như anh thật sự không nghe không hỏi hờ hững lạnh nhạt với Bạch Yên Nhiên, cô sẽ thật sự cảm thấy anh bạc tình.

Đây chính là phụ nữ, người phụ nữ mâu thuẫn. Một mặt hi vọng người đàn ông chung tình, không muốn thấy người đó yêu người khác. Một mặt lại hi vọng người khiến anh yêu sâu sắc là mình.

"Cô ấy không ổn lắm." Cố Thừa Diệu nhìn Diêu Hữu Thiên. Nghĩ nửa ngày, vẫn nói ra quyết định của mình.

"Thiên Thiên, anh, nói với em một chuyện. Em đừng tức giận. Có được không?"

"Anh cứ nói trước xem là chuyện gì, em mới quyết định có tức giận hay không." Diêu Hữu Thiên nghiêng mặt, đột nhiên đứng thẳng người dậy: "Sẽ không phải anh đã thay đổi chủ ý chứ? Muốn ly hôn với em?"

"Em nói linh tinh gì thế?" Sắc mặt Cố Thừa Diệu khẽ biến: "Anh đã nói rồi, anh sẽ không ly hôn với em. Không cho em nhắc đến hai chữ đó nữa, em có nghe hay không?"

"..." Diêu Hữu Thiên dò xét anh một cái, cuối cùng nhếch khóe môi: "Muốn em không nhắc đến, vậy thì phải xem biểu hiện của anh rồi."

Cố Thừa Diệu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, dù thế nào cũng không nghĩ đến, mình lại bị cô ức hiếp.

"Vậy em muốn anh, biểu hiện thế nào?"

"Biểu hiện thế nào đây ——" Diêu Hữu Thiên kéo dài âm cuối: "Đi thôi. Hôm nay có một bộ phim mới, em quyết định để anh đưa em đi xem phim với nhau."

"Chỉ như vậy?"

"Chỉ như vậy." Diêu Hữu Thiên gật gù đầu, thêm một câu: "Còn nữa. Không được nhắc đến tên người phụ nữ đó trước mặt em, cũng không được đi gặp cô ta. Càng không được nhớ đến cô ta."

"..." Mối Cố Thừa Diệu mấp máy, cuối cùng gật đầu: "Được. Anh đã nói rõ với cô ấy rồi, sau này anh sẽ không nhắc đến cô ấy trước mặt em, cũng không gặp cô ấy, cũng không nhớ đến cô ấy."

Nếu không phải Bạch Yên Nhiên đột nhiên xuất hiện, mấy tháng nay, anh đã rất hiếm khi nhớ đến cô rồi.

"Thật?" Diêu Hữu Thiên nhíu mày. Cố Thừa Diệu đồng ý quá nhanh, khiến cô có chút cảm giác không chân thực.

"Thật." Cố Thừa Diệu gật gù đầu, vẻ mặt rất trịnh trọng: "Anh đã, nói rõ ràng với cô ấy rồi."

Quả thật anh đã nói rất rõ ràng, có điều sau này Bạch Yên Nhiên sẽ thế nào, Cố Thừa Diệu cũng không biết nữa.

Bộ dạng hôm nay của cô đã khiến anh rất áy náy, cũng rất tự trách.

Anh thật sự rất hi vọng Bạch Yên Nhiên có thể vứt bỏ quá khứ, sống thật tốt qua ngày.

Nhưng anh cũng không rõ, ngày tháng sau này của Bạch Yên Nhiên sẽ trôi qua thế nào.

Đối diện với vẻ bất đắc dĩ mang theo không nỡ trong mắt anh, Diêu Hữu Thiên tin tưởng những gì anh nói là thật.

Sự không thoải mái trong lòng đã tiêu tan một chút.

Thôi. Ngày lấy anh, đã biết trong lòng anh có người khác. Mà cách giải quyết như hiện giờ của anh, đã tính là không tệ rồi.

Ít nhất anh không hề giấu giếm mình, cũng không lừa dối cô.

Hơn nữa anh cũng muốn nỗ lực cùng cô, tiến hành cuộc hôn nhân của bọn họ, như vậy là đủ rồi.

"Thôi bỏ đi, em tin anh một lần." Lúc Diêu Hữu Thiên nói, đưa hai tay ra, nhéo má Cố Thừa Diệu, vẻ mặt chăm chú mà nghiêm túc: "Cố Thừa Diệu, em là một người phụ nữ lòng dạ rất hẹp hòi. Nếu như anh đã đồng ý với em, thì phải làm được, nếu như anh không làm được, vậy thì em cũng sẽ không tin tưởng anh nữa."

Ánh mắt cô cực kỳ chân thành, đôi mắt đó còn lạnh lạnh hơn đốm sao trong đêm tối.

Lòng ngực Cố Thừa Diệu dâng lên đợt ảm áp, bàn tay đưa ra, lại một lần nữa giữ cô trong lòng mình.

Ôm chặt cô, không chịu buông tay.

"Anh có nghe hay không?" Diêu Hữu Thiên chọt vào ngực anh, muốn một câu trả lời khẳng định.

"Ừm." Cố Thừa Diệu gật đầu thật mạnh.

Trong lòng cảm thấy có lỗi với Bạch Yên Nhiên.

Giương cung không thể thu tên về, anh đã không quay đầu lại được rồi.

"Đi thôi, xem phim đi."

Nhân được hứa hẹn của anh, Diêu Hữu Thiên cũng thả lỏng, nhưng cũng không muốn anh cứ ở đây nghĩ đến người phụ nữ kia.

Hành động của con người có thể khống chế được, nhưng suy nghĩ của con người lại không thể khống chế.

Nếu như Cố Thừa Diệu thật sự không nghĩ đến Bạch Yên Nhiên, cô nhất định cho rằng anh bạc tình, nhưng suy nghĩ là thật, cô lại cảm thấy không thoải mái.

Cho nên chỉ có thể chiếm giữ hết thời gian của anh.

Cô có thể đợi, cũng có thể cho anh thời gian, để về sau trong lòng anh toàn là mình.

Cô có sự tự tin đó. Cô có cả đời, không phải sao?

.....

Trong rạp chiếu phim

Khi Diêu Hữu Thiên nhìn thấy quảng cáo trên áp phích thì trước mắt sáng lên.

"Ồ. Là Triệu Bách Xuyên kia."

Bộ phim Triệu Bách Xuyên đóng năm ngoái, năm nay đã ra rạp rồi. Diêu Hữu Thiên vỗ vỗ tay Cố Thừa Diệu: "Hay xem bộ này đi."

Ánh mắt Cố Thừa Diệu đang nhìn bảng danh sách phim dời lên mặt Diêu Hữu Thiên, khóe miệng mấp máy: "Không xem. Đổi cái khác."

"Đừng như vậy mà." Diêu Hữu Thiên hươ hươ cánh tay: "Bộ phim này rất hay, trước đây em từng xem giới thiệu trên tạp chí rồi."

"Rốt cuộc là em đọc giới thiệu phim, hay là đọc giới thiệu của Triệu Bách Xuyên?"

Vừa nghĩ đến tên Triệu Bách Xuyên đó, lòng Cố Thừa Diệu đã vô cùng không thoải mái. Lúc này đâu còn có tâm tư nghĩ đến Bạch Yên Nhiên.

Toàn bộ sự chú ý đều là như làm thế nào để dời sự chú ý của Diêu Hữu Thiên lên người mình.

"Cả hai đó." Diêu Hữu Thiên cười có chút xấu xa, khóe môi nhếch lên, đầy hóm hờ: "Anh không cảm thấy, anh ấy rất đẹp trai sao?"

"Đẹp trai?" Cố Thừa Diệu hừ lạnh: "Anh có đẹp trai không?"

Anh huỳnh hoang lắc lắc đầu, tóc mai khẽ hếch lên thẳng đứng, mày kiếm mắt sáng, nhìn đẹp trai bức người.

"..." Diêu Hữu Thiên muốn cười rồi, trong lòng càng vui hơn: "Anh Cố, xin hỏi, anh đang ghen sao?"

Tại Cố Thừa Diệu ửng lên màu đỏ bất thường: "Anh không thèm ghen. Chỉ là anh không thích xem phim võ hiệp."

"Phim võ hiệp thì sao. Chỉ đạo võ thuật vốn là người chỉ đạo bộ Ngoại Hổ Tàng Long mà. Khẳng định rất hay." Diêu Hữu Thiên không buông tha: "Hơn nữa là tác phẩm lớn, tin rằng sẽ cực kỳ hay. Chúng ta cứ xem cái này."

"Nói không xem thì sẽ không xem." Cố Thừa Diệu từ chối, chỉ vào một bộ phim kinh dị nước ngoài: "Không phải em muốn xem phim kinh dị sao? Vậy bộ này đi."

Anh vẫn nhớ, lần trước khi Diêu Hữu Thiên thét chói tai trốn vào trong lòng mình.

Diêu Hữu Thiên lắc đầu: "Không muốn, em sợ. Cứ xem bộ này đi."

"Không muốn. Anh ghét xem phim trong nước." Khóe miệng mím thẳng, quyền nắm chặt, biểu lộ hoàn toàn vẻ không vui lúc này của anh. Không, là chán ghét nồng đậm đến mức nào.

"Rốt cuộc là anh ghét xem phim trong nước, hay là ghét nhìn thấy Triệu Bách Xuyên đây?" Diêu Hữu Thiên nghiêng mặt, nhất định phải hỏi nguyên do.

Thình lình bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhẹ.

Diêu Hữu Thiên ngẩn ra một lát, quay đầu lại, một người đàn ông mặc áo gió màu đen, đeo khăn quàng cổ và khẩu trang. Ánh mắt nhìn về phía bọn họ mang theo chút ý cười.

Đôi mắt đó trùng khớp với đôi mắt trong trẻo của Triệu Bách Xuyên trên tấm áp phích.

Diêu Hữu Thiên mở to hai mắt nhìn, đang định chào hỏi, Triệu Bách Xuyên liền đưa tay ra, làm động tác im lặng.

Diêu Hữu Thiên hiểu rõ gât gât đầu, nghiêng mặt qua, khuôn mặt tươi cười mang theo chút chơi đùa: "Anh đến để PR phim của mình phải không?"

"Không có. Tôi chỉ muốn đến rạp chiếu phim xem một chút, nghe bình luận chân thực của quần chúng một chút."

"Anh Triệu nhân hạ thoải mái thật ha." Cố Thừa Diệu vừa nhìn thấy dáng vẻ hàn huyên của Diêu Hữu Thiên và Triệu Bách Xuyên, đã trở nên không còn hứng thú gì rồi. Đương nhiên lúc nói chuyện có chút kỳ quái: "Tại sao hôm nay chỉ thấy anh? Con giò bên cạnh anh đâu?"

Diêu Hữu Thiên nghe thấy lời này, không nhịn được lườm Cố Thừa Diệu một cái. Anh nói đủ chưa hả?

Có chút ngượng ngùng nhìn Triệu Bách Xuyên một cái, vẻ mặt mang theo chút có lỗi.

Triệu Bách Xuyên lại không để bụng, khóe môi nhếch lên, cười đến mức có chút đùa giỡn: "Được tổng giám đốc Cố quan tâm rồi. Đương nhiên giò thì phải ở nơi nó nên ở. Có điều tổng giám đốc Cố nhớ nhưng một con giò như thế, xem ra, khẩu vị của tổng giám đốc Cố cũng rất độc đáo nhỉ."

Diêu Hữu Thiên ghen một chút, thiếu chút nữa bị sặc nước bọt của mình. Hai người này đúng thật là ——

.....

【 Hậu trường 】

Má Nguyệt: Tam thiếu, bọn họ đều kêu anh xem trọng vợ của anh, bằng không vợ anh sẽ chạy theo người khác mất.

Tam thiếu: Dừng. Có tôi ở đây. Gã đàn ông nào dám tranh với tôi?

Má Nguyệt: Có nha. Chiến Li, Triệu Bách Xuyên. Nếu như anh cảm thấy ít, tôi sẽ thêm vài người. Tốt nhất hợp thành một hàng luôn.

Tam thiếu: Nghiến răng nghiến lợi cộng thêm xoa tay... Nếu cô muốn chết, tôi rất vui lòng thành toàn cho cô. Khâu cho cô mười mấy hai mươi kim luôn.

Má Nguyệt: Quá hung ác rồi. Tôi khinh bỉ anh, tôi quyết định ngày mai sẽ để Thiên Thiên gặp riêng Triệu Bách Xuyên, sau đó lại để cô ấy bỏ trốn theo Chiến Li ——

Tam thiếu: Vung quyền.

Má Nguyệt:..... (Giọng nói biến mất ở ngoài không gian. Tạm thời không về được.)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Tôi nhất định phải giết sạch các người

Editor: Xám

Cố Thừa Diệu híp mắt lại, vẻ mặt mang theo vài phần nguy hiểm nhìn chăm chăm khuôn mặt Triệu Bách Xuyên.

Triệu Bách Xuyên không sợ chút nào, vẻ mặt thản nhiên. Mặc dù đeo khẩu trang, nhưng không ảnh hưởng mấy may nào đến trạng thái hiện giờ của anh.

Diêu Hữu Thiên đã trở lại bình thường, khề khàng vỗ tay Cố Thừa Diệu.

"Anh đi mua vé đi."

Cố Thừa Diệu đứng yên bất động. Ánh mắt phòng bị, vẫn không hề dời khỏi khuôn mặt Triệu Bách Xuyên.

Diêu Hữu Thiên có chút phì cười, người này, ghen tuông dữ dội vậy sao?

"Thừa Diệu, anh đi mua vé đi." Ôm lấy cánh tay Cố Thừa Diệu, giọng nói của cô cực nhẹ: "Em chờ anh."

Cố Thừa Diệu thản nhiên liếc nhìn Diêu Hữu Thiên một cái, bàn tay đưa ra, kéo cô vào bên cạnh mình: "Đi cùng anh."

Nếu như anh để Diêu Hữu Thiên ở một mình với Triệu Bách Xuyên, thật đúng là gặp quỷ rồi.

Diêu Hữu Thiên chưa kịp đi chuyển, Triệu Bách Xuyên lại bật cười trước: "Tình cảm của tổng giám đốc Cố và Thiên Thiên, thật đúng là không tầm thường mà."

"Cảm ơn." Cố Thừa Diệu vừa nghe thấy người đàn ông khác gọi tên Diêu Hữu Thiên, đã cảm thấy cả người đều khó chịu: "Thiên Thiên là vợ tôi, đương nhiên tình cảm phải tốt rồi."

Nét mặt Triệu Bách Xuyên vẫn đang cười, tận sâu trong mắt lại có sự buồn bã rõ ràng lóe lên.

Đúng vậy, Cố Thừa Diệu là chồng của Diêu Hữu Thiên ——

Diêu Hữu Thiên vốn định phản bác, có điều khi nghe thấy lời của Cố Thừa Diệu, về ngạc nhiên hiện lên.

Tâm trạng vốn dĩ có chút buồn bực, đột nhiên đã biến mất không còn bóng dáng.

Không tự giác kẻ sát người đến bên Cố Thừa Diệu, ánh mắt Diêu Hữu Thiên nhìn Triệu Bách Xuyên mang theo vài phần áy náy: "Thật xin lỗi, bọn tôi đi xem phim rồi. Vậy lần sau có cơ hội lại ——"

Lời phía sau còn chưa nói xong, trên lưng Diêu Hữu Thiên bị ôm chặt.

Trên mặt Cố Thừa Diệu vẫn đang cười, nhưng nhìn về phía Triệu Bách Xuyên lại đầy phòng bị: "Xin anh Triệu cứ tự nhiên, bọn tôi sẽ không quấy rầy nữa."

Ôm lấy eo Diêu Hữu Thiên, hoàn toàn không để cô có cơ hội chào tạm biệt Triệu Bách Xuyên.

Lần sau? Nằm mơ đi. Có anh ở đây, cũng đừng nghĩ đến lần sau.

Môi Diêu Hữu Thiên mấp máy, quay đầu nhìn Triệu Bách Xuyên một cái, về mặt đầy có lỗi.

Hành động đó lại khiến Cố Thừa Diệu xem như lưu luyến không rời. Sức lực trên lưng càng mạnh mẽ hơn.

"Cố Thừa Diệu." Diêu Hữu Thiên hạ thấp giọng nói, mang theo vài phần bất mãn: "Anh làm gì vậy?"

"Anh làm gì vậy? Phải là em làm gì vậy mới đúng chứ?" Cố Thừa Diệu áp đến gần cô, hơi thở ngay ở bên cổ cô: "Nếu như anh không kéo em ra, em muốn thế nào? Đi ôn chuyện với anh ta? Nói chuyện thân tình?"

"Nói gì thế? Bọn em chỉ là bạn bè." Định nghĩa của Diêu Hữu Thiên với Triệu Bách Xuyên, quả thực chỉ là bạn bè tốt.

"Phải ha, bạn bè." Bạn bè có ý đồ với cô: "Bạn nam."

Diêu Hữu Thiên nghiêng mặt, liếc nhìn gò má của Cố Thừa Diệu một lúc lâu. Kiễng gót chân áp sát tới bên tai anh: "Anh Cố. Hình như anh đến nhầm nơi rồi phải không?"

"..." Có ý gì?

"Nơi này là rạp chiếu phim, không phải phòng bếp, dấm chua nồng nặc như vậy, coi chừng ừ chua người khác đấy."

Cố Thừa Diệu lườm cô một cái, muốn phản bác, lại nói không nên lời.

Cách đó không xa, Triệu Bách Xuyên nhìn hai người thân mật giống như bên cạnh không người, ở trong mắt bọn họ, đều chỉ nhìn thấy bóng hình đối phương.

Dáng vẻ Diêu Hữu Thiên khéo cười duyên dáng, mày mắt cong cong, mặc dù không phải tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, nhưng thoát nhìn lại tươi đẹp động lòng người như vậy.

Mà có lẽ bản thân Cố Thừa Diệu cũng không phát hiện, khi anh nhìn Diêu Hữu Thiên, về bất lực lộ ra trong mắt đó tràn ngập sự yêu chiều.

Rạp chiếu phim người đến người đi. Nhưng đối với người đàn ông đó, lại biến trời đất vạn vật thành hư vô.

Thế giới đó, người khác không thể chen vào, bọn họ, cũng không muốn đi ra phải không?

"Anh Cố, sao mặt anh lại đỏ như vậy?" Diêu Hữu Thiên không hề cảm nhận được ánh mắt của Triệu Bách Xuyên, cô đùa nhiều thành nghiện, đưa một bàn tay ra vỗ vỗ mặt anh: "Bị dấm chua ừ rồi sao?"

Cố Thừa Diệu hờn giận bắt lấy tay cô kéo xuống, tức giận cũng không phải mà không tức giận cũng không phải.

Thấy người đến đến đi đi xung quanh đều đang nhìn mình, đôi mắt sâu thẳm của anh hơi híp lại, trong mắt có chút nguy hiểm lóe lên: "Có vẻ em rất vui sướng?"

"..." Diêu Hữu Thiên nhún vai, bên ngoài là vẻ mặt bình thản, thật ra trong mắt toàn là sung sướng: "Cũng tạm."

"Cũng tạm là được rồi."

Cố Thừa Diệu kéo tay cô đi đến quầy vé mua vé xong. Diêu Hữu Thiên với tâm trạng quá sung sướng thậm chí không nghe thấy rõ vé Cố Thừa Diệu mua là gì.

Mãi đến khi vào phòng chiếu, mới biết người này lại đưa mình vào xem phim kinh dị ——

Khi không biết lần thứ mấy bị “ma” trên màn hình dọa cho vui mặt vào lòng Cố Thừa Diệu, trong lòng Diêu Hữu Thiên không ngừng oán thán: Đàn ông trở nên lòng dạ hẹp hòi, thật đúng là khiến người ta không chịu nổi!

.....

Trong phòng bao của club tư nhân trang hoàng xa hoa mà lại tao nhã, một đám người ngồi xung quanh bàn tạo thành một vòng tròn, trên tay mỗi người cầm một lá bài.

"Trời tối mời nhắm mắt, mời sát thủ mở mắt, mời sát thủ giết người."

Mọi người nhắm hai mắt lại, Cố Thừa Diệu rút được bài sát thủ làm với Hồ Tư Hiền bên cạnh một động tác.

Thẩm phán Cố Thừa Kỳ nhìn thấy, khoe môi nhếch lên: "Trời sáng mời mở mắt, Hồ Tư Hiền, chết rồi. Mời nói di ngôn."

"Dựa vào đâu lại là tôi chết?" Hồ Tư Hiền thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Chơi năm ván rồi, ván nào người chết cũng là anh ta: "Không cần nói nữa, người giết tôi nhất định là cô ấy."

Lúc nói, anh chỉ về phía Diêu Hữu Thiên.

Không phải là lần trước để cô hát một bài sao? Đến mức độc ác như vậy? Lần nào vừa bắt đầu đã giết anh?

Diêu Hữu Thiên mặt đầy vô tội nhún vai: "Lần này thật sự không phải tôi. Anh không tin tôi cũng không có cách."

"Chính lần này ——" Hồ Tư Hiền còn muốn nói chuyện, Cố Thừa Diệu mở miệng nói: "Đã nói xong di ngôn, cậu ngâm miệng đi. Cảnh sát bắt người."

Người rút được bài cảnh sát là Thẩm Mộng Thiên, cô nhìn người ngồi bên cạnh mình: "Tôi cảm thấy, tình nghi của Thừa Lân rất lớn."

"Cảnh sát, em còn có một cơ hội nữa." Cố Thừa Kỳ nhắc nhở: "Những người khác có thể lên tiếng, nói ra ý kiến của bản thân."

"Là Tống Lăng." Đỗ Thanh Lam chỉ vào Tống Lăng, giọng nói cực kỳ khẳng định.

"Không phải tôi." Tống Lăng lắc đầu: "Tôi cảm giác là Thanh Hiền."

"Sao có thể là tôi? Tôi là người tốt." Đỗ Thanh Hiền vội vàng phân trần, nhìn Cố Thừa Diệu một cái: "Nói không chừng là Cố Thừa Diệu."

"Không thể là tôi." Cố Thừa Diệu lắc lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: "Tôi cũng cảm giác là Cố Thừa Lân."

"Người anh em, làm người phải phúc hậu." Cố Thừa Lân gõ gõ bàn: "Đừng đổ chuyện mình làm lên đầu người khác. Cho dù không phải chú, cũng là vợ của chú."

Thẩm Mộng Kiều không còn lời gì để nói. Nhìn Cố Thừa Kỳ một cái, vẻ mặt mang theo vài phần thăm dò: "Rốt cuộc là ai?"

Cố Thừa Kỳ mím chặt môi, để lộ vẻ cực tuyệt.

Diêu Hữu Thiên lên tiếng biện bạch cho bản thân: "Ngán vạn lần em đừng đoán là chị. Nếu không nhất định em sẽ thua."

Tụ tập thế này. Đối với Diêu Hữu Thiên mà nói đã không phải là lần đầu tiên nữa.

Hôm đó sau khi xem phim xong, Cố Thừa Diệu và cô đã khôi phục tình trạng khi ở thành phố Y. Chỗ làm đổi thành Cố thị ở Bắc Đô. Diêu Hữu Thiên lại quay về đi làm ở tập đoàn Chính Phát.

Hằng ngày, Cố Thừa Diệu đều sẽ đưa Diêu Hữu Thiên đi làm trước, rồi mới đến công ty.

Buổi tối sau khi ăn cơm với ông nội bà nội xong, chính là thời gian của bản thân bọn họ.

Có lúc bọn họ đi ngắm cảnh đêm của Bắc Đô, có lúc xem phim, đi dạo.

Đương nhiên, Cố Thừa Diệu còn thể đưa cô đến club tư nhân như thế này.

Một tuần nay, thời gian của bọn họ trôi qua thanh thản lại thoải mái.

Sau khi thật sự hòa nhập vào vòng tròn này, phát hiện thực ra ở chung với đám người này cũng không tệ.

Thẩm Mộng Thiên không đoán ra, chỉ nhìn thấy ánh mắt hai người Cố Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên giao nhau trong không trung.

Rõ ràng trong phòng bao còn có những người khác, bọn họ lại có thể làm như bên cạnh không có ai.

Trước đây Cố Thừa Diệu không cần phải uống ly rượu có thêm nguyên liệu kia, xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Làm hại cô có một thời gian trốn ở nước ngoài không dám về.

Cô thật sự biết rất rõ, Cố Thừa Diệu thích Bạch Yên Nhiên kia đến mức nào.

Còn nhớ trước kia đi đâu cũng đưa theo cô ta.

Chỉ là hiện giờ cảm giác đã có chút khác biệt.

Thời gian chưa đến một năm, tình cảm của anh và Diêu Hữu Thiên lại tiến triển rất tốt.

Cô còn nhớ trước đây Cố Thừa Diệu đưa Bạch Yên Nhiên đến tham gia cuộc tụ tập của bọn họ, lần nào Bạch Yên Nhiên cũng chỉ ngồi ở bên cạnh. Cho dù bọn họ chơi gì, cũng không tham gia.

Mặc dù sẽ luôn ở bên cạnh Cố Thừa Diệu, nhìn Cố Thừa Diệu bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Nhưng tuyệt đối không giống như Diêu Hữu Thiên, cho dù bọn họ chơi gì. Bất kể Diêu Hữu Thiên biết hay không biết, đều sẽ cùng chơi với bọn họ.

Xem ra, anh Thừa Diệu và Diêu Hữu Thiên sống rất hạnh phúc phải không.

Vậy cô cũng có thể không cần áy náy, tự trách như thế rồi.

"Mộng Thiên, em không cần nghĩ lâu như vậy chứ?" Hồ Tư Hiền bắt mắt: "Mau tìm ra sát thủ đi."

"Anh Thừa Diệu." Thẩm Mộng Thiên vẫn rơi vào trong suy nghĩ của mình, cô có chút muốn hỏi, Cố Thừa Diệu, bây giờ anh cảm thấy hạnh phúc phải không.

Cố Thừa Diệu ngả bài ra: "Sao em đoán ra là anh?"

Thế này cũng quá tà môn rồi, rõ ràng anh không để lộ ra bất kỳ sơ hở nào mà.

Hồ Tư Hiền đứng bật dậy, đưa tay ra chụp lấy vai Cố Thừa Diệu: "Nhãi con cậu đủ rồi đó. Tôi đâu đắc tội với cậu? Vợ cậu giết tôi, cậu lại giết tôi."

Cố Thừa Diệu né tránh công kích của anh ta, về mặt bất đắc dĩ: "Không có cách nào, những người khác tôi đều không xuống tay được, chỉ riêng cậu tôi xuống tay được."

"Cố Thừa Diệu." Hồ Tư Hiền đứng dậy, cả đám người cười lăn lộn.

Diêu Hữu Thiên nhìn dáng vẻ mặt tròn trĩnh của Thẩm Mộng Thiên, cũng biết là cô đoán bừa.

Nhất thời cũng cười không ngừng lại được.

"Lại đi lại đi." Hồ Tư Hiền mặc kệ: "Tôi không tin, tôi không rút trúng sát thủ, tôi nhất định phải giết sạch các người."

Về mặt anh giống như đứa trẻ, khiến mọi người trong phòng bao lại phá lên cười.

Bầu không khí tràn ngập vui vẻ.

Buổi tối hôm nay, đương nhiên mọi người chơi rất thỏa thích.

Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu rời đi sau khi cuộc tụ tập kết thúc.

Xe dừng lại ở cổng nhà chung, Cố Thừa Diệu xuống xe trước, vòng qua mở cửa xe cho Diêu Hữu Thiên.

Mùa đông của Bắc Đô, gió thổi làm cho người ta rất khó chịu, kéo chặt khăn quàng cổ của cô, bàn tay to bao trùm bàn tay nhỏ nhắn của cô: "Có lạnh không?"

"Bình thường." Diêu Hữu Thiên lắc đầu, đặt tay vào trong tay anh: "Đi thôi. Đi vào sẽ không lạnh nữa."

Cố Thừa Diệu cười cười, không hề vội vã vào cửa: "Hôm nay chơi vui không?"

"Rất vui." Diêu Hữu Thiên gật đầu: "Đám bạn chơi từ nhỏ này của anh, con người rất tốt."

"Đúng vậy." Cố Thừa Diệu gật đầu: "Lần sau cũng gọi anh cả và anh hai của em tới."

Gọi Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Gia? Diêu Hữu Thiên gật đầu: "Được."

"Đi thôi. Bên ngoài lạnh lẽo." Cố Thừa Diệu nắm tay cô vào cửa, nếu như người nhà họ Diêu kinh doanh buôn bán ở Bắc Đô, có thể quen biết người trên thương trường đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Bóng dáng hai người biến mất sau cánh cổng màu đỏ tươi.

Bọn họ chơi rất vui vẻ không hề nhìn thấy, bọn họ đi từ club ra, đã có một chiếc xe đi theo đằng sau bọn họ, người trong xe thu hết toàn bộ hành động của hai người vào đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Lại là trùng hợp

Editor: Xám

Buổi sáng, khi Diêu Hữu Thiên mở mắt ra, Cố Thừa Diệu đã dậy rồi.

Anh đã mặc xong áo sơ mi, đang đeo cà vạt, nhìn thấy cô đã dậy, khóe môi nhếch lên.

"Dậy rồi?"

"Ừm." Diêu Hữu Thiên khép hờ mắt, dáng vẻ vẫn có chút chưa tỉnh ngủ.

Đêm qua Cố Thừa Diệu túm lấy cô gầy vò một trận, bây giờ eo cô vẫn còn nhức mỏi, hoàn toàn không có sức lực động dậy.

Ngáp một cái, cô muốn đứng dậy, bả vai lại bị Cố Thừa Diệu ấn về.

"Chưa tỉnh ngủ thì ngủ thêm một lát."

Diêu Hữu Thiên thật sự bất ngờ, khinh thường anh: "Ai hại em như vậy?"

Người này, không biết mấy ngày nay đã phát điên gì, ngày ngày có thể mạnh mẽ gầy vò mình, không gầy vò cô đến sau nửa đêm sẽ không buông tha cô.

Thế lực của anh lại kinh người, cho dù cô xin tha, anh cũng không buông tay.

Chênh lệch sức lực của hai người thật sự quá lớn, cô hoàn toàn không theo kịp tần suất của anh thì thôi đi.

Còn bị anh gầy vò không ngừng.

"Phải phải phải, là anh hại." Cố Thừa Diệu cười, đối với việc có thể làm người phụ nữ của mình không xuống nổi giường, thật ra cũng là một loại cảm giác thành tựu.

"Cho nên anh mới đền bù cho em, anh sẽ giúp em xin nghỉ phép, hôm nay em nghỉ ngơi một ngày đi."

"..." Khóe miệng Diêu Hữu Thiên giật giật: "Cố Thừa Diệu, tuần này anh đã hại em xin nghỉ bốn ngày rồi, mà hôm nay cũng mới là ngày thứ năm, anh không cảm thấy anh thế này quá quá đáng rồi sao?"

"E hèm." Cố Thừa Diệu cảm áo khoác tới muốn khoác lên: "Nếu không thì sao? Bây giờ em dậy được? Có thể đi làm như bình thường?"

Không thể. Diêu Hữu Thiên buồn bực, tức giận trừng mắt nhìn Cố Thừa Diệu một cái: "Tối hôm nay, không cho anh đụng vào em nữa."

"Cái này không được." Cố Thừa Diệu lắc lắc đầu, nghiêng người hôn lên trán cô một cái: "Cơ hội chỉ có mấy ngày này, anh không thể bỏ qua."

Cơ hội gì?

Diêu Hữu Thiên nhất thời không hiểu rõ, Cố Thừa Diệu lại cười: " "Kỳ nguy hiểm" của em. Không phải em không biết chứ?"

"..." Diêu Hữu Thiên tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Cố Thừa Diệu: "Anh, mấy ngày nay anh túm lấy em ra sức làm, chính là ——"

"Phải. Anh đã nói, chúng ta cần một đứa bé." Cố Thừa Diệu nhìn đáng vẻ ngây ngốc của cô, nụ cười trên mặt cực kỳ dịu dàng: "Em quên rồi sao?"

Lần này Diêu Hữu Thiên hoàn toàn không nói nên lời.

Quả thực cô cảm giác được Cố Thừa Diệu muốn cô kịch liệt hơn bình thường, nhưng lại không ngờ, nguyên nhân là anh muốn cùng cô sinh một đứa bé?

Trong lòng như mừng như giận, nhưng không muốn trách tâm tư của Cố Thừa Diệu.

Người này ——

"Ai nói muốn sinh con với anh? Không biết xấu hổ."

"Ồ, em là vợ của anh, em không sinh con với anh, em muốn sinh với ai?" Cố Thừa Diệu trêu đùa cô. Khiến cho Diêu Hữu Thiên lại đỏ mặt một hồi.

Được rồi, luận về da mặt dày, cô thật sự không phải đối thủ của anh.

Nhìn giờ một cái, anh đi làm sắp bị muộn rồi, hôm nay có một hợp đồng phải kí: "Anh đi đây, em nghỉ ngơi thật tốt, nếu khi tình ngủ cơ thể không sao, thì đưa bà nội đi kiểm tra thân thể, bà thích em đưa."

"Vâng." Diêu Hữu Thiên cũng thích đưa Ông Tú Nga.

Có điều vừa nghĩ đến phải đối mặt gương mặt tươi cười trên ghẹo của trưởng bối, mặt cô lại ửng hồng một hồi.

Một đứa bé.

Đứa bé ràng buộc nói liền cô và Cố Thừa Diệu. Trong lòng cô, thật sự mong đợi.

.....

Trong bệnh viện, Diêu Hữu Thiên đưa Ông Tú Nga đến tiến hành kiểm tra thường lệ.

Vốn dĩ hôm nay là Cố Thừa Diệu đi, có điều đúng lúc anh có một hợp đồng phải ký, không đi được, Diêu Hữu Thiên chủ động đề nghị mình đưa Ông Tú Nga đi.

Đến bệnh viện chỉ định, làm kiểm tra sức khỏe xong, Ông Tú Nga xuống lầu trước cùng với cô giúp việc đi cùng.

Diêu Hữu Thiên thì chờ kiểm tra xong lấy kết quả.

Cuối cùng khi muốn đi ra nơi đỗ xe bên ngoài, cơ thể bất ngờ bị người ta va vào một cái.

Báo cáo cô cầm trên tay rơi xuống đất. Giấy rơi tán mát. Báo cáo trên tay đối phương cũng rơi xuống đất.

"Thật xin lỗi."

Người kia cúi đầu xuống nhặt báo cáo của mình. Tay hơi run run.

Diêu Hữu Thiên cảm thấy giọng nói này có chút quen tai. Khi nhặt báo cáo lên, ánh mắt nhìn thấy được nửa bên mặt của người đó.

Đối phương đội mũ lưỡi trai, rõ ràng là đang trong nhà, trên mũi đặt một chiếc kính cực lớn.

Trên môi còn dán ria mép nhỏ ở hai bên.

Diêu Hữu Thiên lại nhìn đối phương một cái, bản thân cũng có chút không chắc chắn mở miệng: "Triệu Bách Xuyên?"

Sao lại là anh?

Khuôn mặt đeo kính đen đỏ đột ngột ngẩng lên, trong đôi mắt dưới kính đen hiện lên mấy phần không thể tin nổi.

Đưa tay ra muốn nhặt báo cáo rời đi. Diêu Hữu Thiên lại nhìn thấy hai chữ trên bệnh án.

Vào lúc Triệu Bách Xuyên muốn rời đi, cô đột nhiên cầm lấy tay anh.

"Triệu Bách Xuyên, anh làm sao vậy?"

Triệu Bách Xuyên gạt tay cô ra muốn đứng lên, cô rất khẳng định mình không nhìn lầm. Nhưng anh đã nhận cơ hội này rời đi, ngay cả thang máy cũng không đi, trực tiếp đi thang bộ.

Diêu Hữu Thiên cắn răng, nhanh chóng đi theo phía sau, đuổi theo Triệu Bách Xuyên ở chỗ góc rẽ, đã giành lấy bệnh án trên tay anh nhìn thật rõ ràng: Ung thư dạ dày giai đoạn giữa?

"Làm sao có thể?" Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Cô đã nhận ra mình, lại đuổi theo ra. Ngay cả bệnh án Triệu Bách Xuyên cũng không cần nữa, bước chân nhấc lên muốn tiếp tục xuống lầu.

Diêu Hữu Thiên lại chặn trước mặt hắn: "Triệu Bách Xuyên, chúng ta vẫn là bạn bè chứ? Anh đang làm gì thế?"

Ngụy trang của Triệu Bách Xuyên đã bị cô nhìn thấu, cũng không cần thiết tiếp tục ngụy trang nữa. Cầm lấy bệnh án trên tay Diêu Hữu Thiên.

"Cô tới đây, là cơ thể khó chịu sao?"

"Tôi không có." Diêu Hữu Thiên nghĩ đến mấy chữ mình nhìn thấy: "Có phải bác sĩ đã làm rồi không? Vì sao lại như vậy?"

Hôm đó gặp anh ở rạp chiếu phim, vẫn rất khỏe, sao đột nhiên đã biến thành ung thư rồi?

Triệu Bách Xuyên nhếch khóe môi, trên mặt có vài phần chua xót, vài phần tự giễu: "Tôi cũng hi vọng, là bác sĩ đã làm."

Về mặt của anh quá xót xa, cho dù là cách mắt kính, Diêu Hữu Thiên vẫn cảm nhận được sự thống khổ không thể nói bằng lời trong lòng anh.

"Anh đừng như vậy, hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, nhất định sẽ có cách. Anh ——"

"Sao cô nhận ra tôi?" Triệu Bách Xuyên ngắt lời cô, anh vẫn rất tin tưởng hóa trang của mình.

"Anh, râu của anh rơi xuống rồi."

Triệu Bách Xuyên ngẩn ra một lát, tay giơ lên, phát hiện quả nhiên râu đã rơi mất một bên. Vừa rồi lấy được bệnh án, bản thân anh khiếp sợ, tâm trạng thất thường, ngay cả ngụy trang thất bại cũng không biết.

"Không phải hiện giờ anh nên nằm viện trị liệu sao?"

Triệu Bách Xuyên lắc lắc đầu: "Cô có chuyện gì thì cứ làm chuyện của cô trước đi, đừng quan tâm đến tôi."

Dáng vẻ này của anh, Diêu Hữu Thiên thật sự có chút không yên tâm, cô thật sự rất lo sợ.

Nhìn Triệu Bách Xuyên đến độ tuổi này, đã mắc ung thư?

"Anh ở đây chờ tôi một lát được không? Tôi phải xuống lầu đưa đồ, tôi lập tức lên ngay."

Uông Tú Nga vẫn ở dưới lầu đợi mình lấy kết quả.

"Tôi thật sự không sao, cô không cần quan tâm đến tôi."

Nếu nói không sao, vậy tuyệt đối là gạt người.

Nhưng anh là Triệu Bách Xuyên, anh không hi vọng dáng vẻ này của mình bị bất kỳ ai nhìn thấy. Nhất là không muốn bị Diêu Hữu Thiên nhìn thấy.

Diêu Hữu Thiên cắn môi, dùng sức vỗ vỗ vai Triệu Bách Xuyên: "Nếu như anh thật sự coi tôi là bạn, hãy ở đây chờ tôi. Tôi lập tức trở lại ngay."

Về mặt cô kiên trì, khiến Triệu Bách Xuyên không nói nên lời cự tuyệt. Tô ý đồng ý.

Cô cảm báo cáo kiểm tra của Ông Tú Nga, nhanh chóng xuống lầu.

Tìm được xe của Ông Tú Nga ở bãi đỗ xe, nói với bà mình có người bạn ở đây, cô phải về nhà muộn một chút.

Ông Tú Nga cũng không can thiệp, bảo cô cẩn thận một chút, đã đi trước.

Đâu biết rằng đến khi Diêu Hữu Thiên quay lại chỗ cầu thang đó, lại không thấy nhìn thấy bóng dáng Triệu Bách Xuyên nữa.

Lấy điện thoại ra gọi cho anh, điện thoại của Triệu Bách Xuyên đã tắt rồi.

Diêu Hữu Thiên tìm đến bác sĩ khám bệnh cho Triệu Bách Xuyên, muốn hỏi rõ ràng tình trạng của Triệu Bách Xuyên, nhưng đối phương lại từ chối tiết lộ bệnh án của bệnh nhân.

Nghĩ cũng phải, Triệu Bách Xuyên là người nổi tiếng, ngộ nhờ truyền thông lấy tin này tuyên truyền ——

Không tìm thấy Triệu Bách Xuyên, Diêu Hữu Thiên mới nhớ ra trước đây mình đã giữ số điện thoại của trợ lý anh, có điều rất đáng tiếc, trợ lý của anh cũng không biết người đang ở đâu.

Để điện thoại xuống, tâm trạng Diêu Hữu Thiên có chút nặng nề. Triệu Bách Xuyên, sẽ không vì biết bệnh của mình, sau đó đi bước đi cực đoan chứ?

Ý nghĩ này vừa nảy lên, Diêu Hữu Thiên đã cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Triệu Bách Xuyên, nói với anh cho dù xảy ra chuyện gì, còn sống mới có hi vọng. Nếu như chết rồi, vậy một chút hi vọng cũng không có nữa.

Nhét điện thoại đi động trở lại túi, trong nháy mắt tâm trạng tốt ban đầu của Diêu Hữu Thiên đã biến mất không còn bóng dáng.

Sinh lão bệnh tử, lẽ thường của con người.

Mỗi người đều sẽ sinh bệnh, sẽ già đi, sẽ chết.

Nhưng Triệu Bách Xuyên còn trẻ tuổi như vậy. Đường đời của anh vừa mới bắt đầu, đã phải chết như vậy. Thật sự quá đáng tiếc.

Diêu Hữu Thiên chìm đắm trong suy nghĩ của mình, lại không phát hiện ra có người vẫn luôn đi theo cô.

Lang thang đi dạo lung tung, lấy điện thoại ra gọi cho mấy người bạn thân bảo các cô buổi tối cùng ra ngoài ăn cơm.

Khi đi qua một cửa hàng đồ dùng trẻ con, bị bộ đồ nhỏ bày biện bên trong hấp dẫn ánh mắt.

Cô nghĩ đến sáng nay, Cố Thừa Diệu nói, muốn sinh cho anh một đứa bé.

Trong khoảng thời gian này, anh nỗ lực cày cấy như vậy, có phải trong bụng cũng đã có một hạt giống đang nảy mầm hay không?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, gò má cô đã có chút nóng.

Không kiềm chế được ý nghĩ của bản thân, ngừng đầu cất bước vào cửa hàng đồ dùng trẻ em.

Nhìn những bộ quần áo nhỏ, những đứa trẻ xinh xắn, đáng yêu kia, lòng cô mềm mại như đầm nước.

Cô nhớ tới đứa con của Cố Tĩnh Đình, lúc vừa mới sinh ra, đáng yêu như vậy, rụt rè nhút nhát mà mềm mại.

Sau khi Cố Tĩnh Đình đến nước Mỹ, Cố Thừa Diệu thường xuyên gọi video với cô.

Đường Hạo Triết đã lớn bảy tháng rồi, hiếu động vô cùng. Ngày ngày bò qua bò lại khắp nơi.

"Tiểu thư, cô có cần gì không?"

Giọng nói của nhân viên cửa hàng đã cắt ngang suy nghĩ của Diêu Hữu Thiên, cô lắc lắc đầu. Đặt bộ quần áo nhỏ trong tay xuống.

Bây giờ cô vẫn chưa mang thai mà. Thật sự muốn mua những thứ này, chờ cô mang thai rồi nói tiếp.

"Hoan nghênh đến thăm."

Đang định rời đi, giọng nói của nhân viên cửa hàng lại vang lên. Một bóng người đi đến.

Khi nhìn thấy Diêu Hữu Thiên, ánh mắt người đó sáng lên, đi về phía cô.

Điều Hữu Thiên không ngờ, cô đi đến đâu cũng có thể gặp được vị trước mặt.

Trùng hợp quá nhiều khiến cô thậm chí không thể không suy nghĩ, có phải người này chuyên đi theo mình hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Cũng không ngại bản

Editor: Xám

Tháng mười hai âm lịch, thời tiết Bắc Đô đã bước vào mùa rất lạnh.

Bạch Yên Nhiên mặc một chiếc áo lông màu trắng, kiểu áo phủ dài tới gối khiến thoạt nhìn cô cực kỳ nhỏ xinh. Mà màu trắng cũng khiến nhìn người cô thêm mấy phần mềm yếu.

Mái tóc dài buông xuống sau đầu, khi đôi mắt dịu dàng kia nhìn bạn, Điều Hữu Thiên tin rằng, chỉ cần là đàn ông, đều sẽ không nhịn được mà sinh lòng thương tiếc.

Cô gái trước mặt, hình như là cực kỳ thích mặc màu trắng?

Cô đột nhiên có một sự kích động, hôm nay sau khi đi về, vứt tất cả quần áo màu trắng trong tủ quần áo đi.

"Thật là trùng hợp." Trên mặt Bạch Yên Nhiên hiện ra ý cười thần nhiên, nhìn giống như thật sự chỉ là trùng hợp: "Cô Điều cũng ở đây sao?"

"Quả thật là trùng hợp." Lần trước sau khi Bạch Yên Nhiên khiêu khích mình rõ ràng, Điều Hữu Thiên nhìn thấy người phụ nữ này cũng không có thiện cảm gì nữa, cũng không cười nổi.

Mặc dù Cố Thừa Diệu đã cắt đứt với cô ta, thế nhưng, sự tồn tại của người phụ nữ này lại giống như một cái gai.

Đâm ở trong lòng Điều Hữu Thiên, khiến cô rất khó chịu.

Mà cô ta cũng đến đi dạo ở cửa hàng đồ dùng trẻ em? Có ý gì?

Sự khó chịu này khiến cô đương nhiên cũng không thể mở miệng nói lời hay khi đối diện với Bạch Yên Nhiên.: "Tôi vẫn luôn nghĩ, thế giới rất rộng lớn. Bây giờ xem ra kỳ thực không phải. Tôi đi đến đâu cũng có thể gặp được cô Bạch, cô nói xem thế giới này có nhỏ hay không?"

"Quả thực thế giới rất nhỏ." Bạch Yên Nhiên vuốt tay, vẻ mặt tán đồng: "Bằng không, hai người chúng ta, sao có thể yêu cùng một người đàn ông chứ?"

Cô ta không che giấu tâm lòng với Cố Thừa Diệu chút nào, khiến Điều Hữu Thiên nghe mà khó chịu một hồi.

Nhưng trên mặt không nhìn ra chút nào, ngược lại nhẹ nhàng nhếch khóe miệng: "Cô Bạch đừng nhập cô với tôi làm một mà nói. Tôi không có nhã hứng tốt đẹp như cô, nhớ thương chồng của người khác."

Vài nhân viên của cửa hàng đồ dùng trẻ em vốn đứng ở bên cạnh là muốn hỏi hai cô gái này có cần giúp đỡ gì không. Lúc này nghe thấy câu đó, ánh mắt cùng lúc quét về phía Bạch Yên Nhiên.

Trong vẻ mặt kinh ngạc mang theo vài phần ý tứ chỉ trích không rõ. Vị này lại muốn làm kẻ thứ ba của nhà người ta?

Thật đúng là không biết xấu hổ mà.

Về mặt Bạch Yên Nhiên không thay đổi, hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí xung quanh: "Quả thật tôi không thể sánh với cô Điều. Bản thân và gia đình cha cô Điều quá giàu, tùy tiện lấy một miếng đất ra đã có thể đập chết dân thường nhỏ bé như tôi. Loại dân thường không quyền không thể như chúng tôi, đương nhiên cũng không thể giống như cô Điều, có thể không cần tốn nhiều công sức, đã biến bạn trai người khác thành chồng của mình."

Lời này vừa dứt, ánh mắt của những nhân viên cửa hàng bên cạnh lại thay đổi.

Lấy tiền đề người? Hình như người này càng không biết xấu hổ hơn một chút.

Tâm trạng của Điều Hữu Thiên không tốt, cực kỳ không tốt. Nhìn chằm chằm vẻ hờ hững thần nhiên trên mặt Bạch Yên Nhiên, cô đột nhiên mỉm cười.

"Đúng vậy. Tôi không tốn chút sức lực nào, đã khiến anh ấy cầu hôn tôi ngay trước mặt nhiều người như vậy, cũng không tốn chút sức lực nào, đã khiến

người nhà họ Cố thừa nhận tôi. Càng không tốn chút sức lực nào, khiến anh ấy đồng ý ở bên cạnh tôi cả đời này. So ra với cô, tôi thật sự may mắn hơn nhiều."

Giọng nói của cô rất lạnh nhạt, rất nhẹ, ý tứ trào phúng trong lời nói lại rất đậm.

Đây chính là điểm khác biệt, thứ cô nỗ lực cả đời muốn có được, với tôi, chỉ là dễ như trở bàn tay.

Bây giờ nhân viên có liên quan không hiểu được, không dám mở miệng, cũng không dám tiến lên.

Sắc mặt Bạch Yên Nhiên cứng đờ trong nháy mắt, có điều cũng chỉ có một lát.

Rất nhanh, sắc mặt cô ta đã khôi phục bình thường, thậm chí trên mặt lộ ra ý cười thần nhiên.

Ánh mắt chuyển về phía bộ quần áo nhỏ vừa rồi Diêu Hữu Thiên cầm trên tay. Cô đưa tay ra nhẹ nhàng cầm lên, trong mắt có chút đùa bỡn.

"Mấy bộ quần áo nhỏ, trẻ con, có phải rất đáng yêu không? Tôi thường xuyên tưởng tượng, nếu như tôi có một đứa con, sẽ như thế nào."

Đứa con —— Sắc mặt Diêu Hữu Thiên không thay đổi, tay buông ở bên người lại nắm chặt không để lại dấu vết.

Bạch Yên Nhiên giống như không cảm nhận được thay đổi của cô, nhẹ nhàng đến gần Diêu Hữu Thiên, mở miệng bằng giọng nói chỉ hai người có thể nghe được: "Có điều rất đáng tiếc, hẳn là đời này của tôi sẽ không có đứa con của chính mình."

Diêu Hữu Thiên mở to hai mắt, giống như nghe được chuyện khủng khiếp gì đó.

"Tôi. Vô sinh." Bạch Yên Nhiên nhìn biểu cảm ngây ngốc của cô, đột nhiên mỉm cười, tận sâu đôi mắt mang theo châm biếm đầy ắp: "Thừa Diêu đã từng nói, không để tâm tôi không sinh được con. Có điều, nhà họ Cố dễ tâm, Cố phu nhân đó dễ tâm. Cho nên, anh ấy không có cách nào khác."

Thở một hơi thật dài, giọng điệu của cô ta lại có vài phần thông cảm: "Thừa Diêu không có cách nào, đành phải đồng ý với ba mẹ anh ấy, anh ấy nhất định sẽ có đứa con của mình. Sau khi có con và báo cáo kết quả với trường bồi, anh ấy sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Giọng nói của cô ta rất khẽ, thờ ơ lạnh nhạt giống như đang kể lại chuyện xưa, cuối cùng sắc mặt của Diêu Hữu Thiên lúc này cũng đã có một chút thay đổi.

Bạch Yên Nhiên đột nhiên à một tiếng, mang theo chút chán nản gõ đầu mình: "Xem tôi kia, nói với cô những chuyện này để làm gì? Có lẽ cô nhất định sẽ không tin, Thừa Diêu chỉ muốn một đứa con có thân phận hợp pháp."

"Có điều cô yên tâm, sau này, tôi nhất định sẽ đối xử với con cô thật tốt."

Ý tứ trong lời ngoài lời của cô ta, nhìn thì không liên quan gì, thực chất mỗi một câu đều lộ ra một ý.

Diêu Hữu Thiên nghe thấy rõ ràng, sắc mặt cũng không thể bình tĩnh trở lại.

Hai mắt nhìn chăm chăm thẳng vào Bạch Yên Nhiên, bàn tay buông ở bên người nắm lại rất chặt.

Bạch Yên Nhiên vẫn đang cười, nhìn thấy Diêu Hữu Thiên biến đổi sắc mặt, cô có một loại khoái cảm gần như hưng phấn.

Đặt bộ quần áo nhỏ trên tay xuống, cô ta không để tâm tiếp tục kích động Diêu Hữu Thiên: "Cô thích quần áo kiểu dáng thế này, sau này, tôi sẽ mua theo kiểu cô thích."

Trong nháy mắt, Diêu Hữu Thiên gần như nghiêng lợi chảy máu, nhưng chỉ có một thoáng, cô dùng tốc độ nhanh nhất điều chỉnh lại sắc mặt của mình.

Trong mắt đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt: "Cô Bạch vẫn nên mua theo kiểu mình thích, chăm sóc đứa con của mình đi. Con của người khác, không đến lượt cô."

Khóe môi hơi nhếch, ý trào phúng trên mặt cô cực kỳ đậm: "Một người phụ nữ không thể sinh con, đối với đàn ông mà nói, cũng chỉ là một con búp bê hơi. Cũng chỉ nuôi ở bên ngoài chơi đùa một chút, như thế mà thôi."

Cơ thể Bạch Yên Nhiên đứng đờ ở đó, rõ ràng không ngờ mình lại không thể đã kích được Diêu Hữu Thiên.

Hơn nữa cô ta nói cái gì?

"Cô, cô có ý gì?"

"Không có ý gì." Diêu Hữu Thiên cười cực nhạt, cực nhẹ: "Ý của tôi là, lòng người không nên giống như rắn nuốt voi, có một số người rõ ràng biết đồ mình không nên lấy nhưng có tình yêu thích nhớ thương. Đồ mắt ngóng trông ngó trong bát người khác, cũng không sợ bẩn."

"Cô ——" Sắc mặt Bạch Yên Nhiên thật sự khó coi, chưa kịp đáp lời, Diêu Hữu Thiên lại thêm một câu: "Cô Bạch, nếu như cô cho rằng, với gia đình giống như nhà họ Cố, sẽ cho phép người phụ nữ khác nuôi lớn cháu trai trưởng của bọn họ, vậy tôi không thể không nói, cô thật sự quá khờ khạo rồi."

Nhấn mạnh thêm giọng điệu khi nói đến ba chữ cháu trai trưởng. Chẳng qua là nhấn mạnh thân phận vợ chính của cô.

Đừng nói Bạch Yên Nhiên sẽ không sinh được con, cho dù sinh được, bây giờ cô ta sinh ra, cũng chỉ là một đứa con riêng không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Vô ý tiếp tục dây dưa với Bạch Yên Nhiên, mỗi lần nhìn thấy người phụ nữ này, luôn khiến cô ít nhiều cảm thấy hơi khó chịu: "Làm người, vẫn nên nhận thức phân biệt tốt một chút."

Bỏ lại một câu này, cô không hề nghĩ ngợi đã rời đi.

Để lại Bạch Yên Nhiên nhìn bóng lưng cô, ánh mắt thâm độc gần như đã ngấm độc.

.....

Ra khỏi cửa hàng đồ dùng trẻ em. Bước chân của Diêu Hữu Thiên hơi nhanh.

Gió lạnh thổi lên mặt, quét qua gò má sinh đau đớn, cô lại không có cảm giác gì.

Chỉ là bước đi nhanh hơn, hi vọng có thể rời khỏi nơi này nhanh một chút.

Cô có thể không hề sợ hãi phản kích Bạch Yên Nhiên, nhưng trong lòng không thể tránh khỏi chịu chút ảnh hưởng bởi lời nói của cô ta.

"Chúng ta, có một đứa bé đi."

"Anh muốn em sinh một đứa con."

Lời của Cố Thừa Diệu hiện lên trong đầu, phản ứng gần nhất của anh cũng biểu hiện như thế.

Mỗi một lần, anh đều muốn tiến đến nơi sâu nhất, tận cùng bên trong, phóng ra toàn bộ mầm mống của anh.

Hồi ức đó, quá ướt át. Diêu Hữu Thiên dừng lại suy nghĩ. Trong lòng dâng lên nghi ngờ với mình, với Cố Thừa Diệu, với cuộc hôn nhân này.

Cố Thừa Diệu, vì sao nói muốn sinh con với cô rất nhiều lần?

Có phải, anh đã biết rồi không?

Anh đã tìm được Bạch Yên Nhiên từ lâu, chỉ vì Bạch Yên Nhiên không thể sinh con, cho nên anh mới tiếp tục cuộc hôn nhân với cô?

Là như thế sao?

Cô không biết, hiện giờ cô thật sự không biết.

Cô muốn đi hỏi Cố Thừa Diệu, vì sao muốn có con, vì sao nhất định muốn cô sinh con.

Nhưng cô lại không muốn hỏi. Nếu như anh gạt mình thì sao? Hay nếu như anh thật sự tính toán như vậy thì sao?

Cô vẫn không biết, vì sao Kiều Tâm Uyển không thích Bạch Yên Nhiên.

Không ai nói cho cô, cô cũng chỉ mơ hồ đoán được, nếu như Bạch Yên Nhiên nói cô ta không thể sinh con. Vậy có thể bà ấy sẽ tin.

Đừng nói Kiều Tâm Uyển và Cố Học Võ, chỉ cần là cửa của Uông Tú Nga, đã khó qua phải không?

Tâm trạng dao động bất định, trên má bị cảm giác lạnh như băng dính lên.

Ngẩng đầu, mới phát hiện bầu trời Bắc Đẩu lại tung bay hoa tuyết. Đây là trận tuyết đầu tiên của Bắc Đẩu năm nay.

Người đi bộ trên đường trở nên ít hơn. Bông tuyết bay la tả xuông.

Cô đứng ở đó, ngẩng đầu, nhìn bầu trời xám xịt trên đầu, để mặc bông tuyết rơi lên má mình.

Rất lạnh, rất buồn.

Hình như mùa đông năm nay lạnh hơn năm ngoái nhiều.

Vươn tay muốn đỡ được một bông tuyết, người lại bị người ta kéo lấy, sau đó kéo tay cô đến dưới mái hiên của công ty bách hóa bên cạnh.

"Tuyết rơi rồi, em không biết tránh một chút sao? Em thế này sẽ cảm mạo."

Giọng nói này, có chút quen tai. Cô nghiêng mặt sang, ánh mắt dừng trên khuôn mặt người vừa đến.

Khi thấy khuôn mặt anh tuấn của Chiến Li, cô hơi híp mắt lại, người lùi về sau một bước dài, mắt đẹp trong veo hiện lên sự phòng bị rõ ràng, còn có châm chọc.

"Thế giới này, thật sự quá nhỏ rồi."

Người càng không muốn gặp, càng có thể gặp được.

"Anh Chiến, anh đừng nói với tôi, hôm nay anh lại tình cờ gặp tôi?"

"Anh làm việc ở gần đây." Giọng nói của Chiến Li rất nhẹ, mặc kệ Diêu Hữu Thiên tin hay không: "Chỉ là tình cờ gặp."

"Tình cờ gặp?" Lần này Diêu Hữu Thiên thật sự cười ra tiếng: "Bắc Đô có ba trăm ngàn người. Anh Chiến đều dễ dàng tình cờ gặp tôi như thế? Thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt, thì ra Bắc Đô nhỏ như vậy?"

Chiến Li thấy sắc mặt có nửa trào phúng nửa phản cảm của cô, không hề tức giận, ánh mắt dịu dàng, giọng nói phát ra rất nhẹ: "Vì sao em không xem đây là duyên phận của chúng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Tôi nhìn thấy anh đã chán ghét

Editor: Xám

"Vì sao em không xem đây là duyên phận của chúng ta?"

Duyên phận?

Diêu Hữu Thiên muốn cười, cười không nổi. Lúc này tâm trạng cô vốn không vui lắm. Mà người đàn ông trước mặt.

Cô không biết vì sao hết một tới hai, hết hai tới ba muốn xuất hiện ở trước mặt mình.

Cho dù anh ta có nguyên nhân gì, hoặc là có mục đích gì, Diêu Hữu Thiên đều không quan tâm.

"Đường đường là thiếu gia nhà họ Chiến, cũng cần đến nói duyên phận gì đó với một cô gái nhỏ bé như tôi sao? Anh không cảm thấy, quá nực cười rồi sao?"

Với thế lực của nhà họ Chiến ở thành phố Y, với địa vị ngày hôm nay của Chiến Li, muốn phụ nữ thế nào chẳng phải vẫy vẫy tay là đã có?

Sắc mặt Chiến Li trở nên hơi u ám.

Làn môi mỏng, mắt sáng trong, mặc dù không lóa mắt bằng Cổ Thừa Diệu, nhưng rất có khí chất của riêng mình.

Lúc này giữa khuôn mặt đó đã nhuộm lên nỗi sầu nhân nhạ.

Diêu Hữu Thiên không biết có phải là ảo giác của mình không, thậm chí cô đã nhìn thấy, vẻ thống khổ chợt lóe lên trong mắt anh.

Thống khổ?

Cô đã nói gì? Khiến anh ta cảm thấy thống khổ?

Gió lạnh thổi qua, bông tuyết bay tán mát theo gió, một lần nữa gò má Diêu Hữu Thiên lại dính vài bông tuyết.

Trên đầu, trên quần áo, cũng dính không ít.

Chiến Li nhìn cô, hai mắt luyến tiếc rồi đi.

Hơn hai nghìn ngày đêm, bóng dáng của cô, nụ cười của cô, ánh mắt của cô, tất cả của cô. Thiên Thiên giống như bộ phim điện ảnh dao động trong đầu anh.

Một khắc không quên, cũng không dám quên.

Hắn là anh đã ngã bệnh rồi, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ. Trúng một loại độc, tên là Điều Hữu Thiên.

Anh nhìn mắt cô lộ vẻ chăm chọc, vẻ mặt mang theo xa cách. Trong lời nói lại không khách sáo chút nào.

Anh biết cô đã quên. Quá khứ giữa bọn họ, cô đã quên sạch. Thế nhưng anh lại phải làm sao?

Cô đã quên, anh vẫn còn nhớ.

Anh muốn quên, nhưng trong lòng luôn có hy vọng xa vời.

Có phải chỉ cần anh xuất hiện trước mặt cô nhiều một chút, lang thang trước mặt cô nhiều một chút, cô sẽ nhớ ra tất cả đã qua?

Trong lòng cười khổ, biết rõ là chuyện không thể, nhưng anh vẫn đang nằm mơ.

"Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

Không trả lời câu hỏi sắc xảo của cô, nếu như duyên phận thật sự có thể tình cờ gặp được, lúc này anh không ngại đi theo phía sau cô, làm nô lệ trung thành nhất của cô.

Như vậy là có thể liên tục nhìn thấy cô, cảm nhận được cô rồi.

"Không cần." Tâm trạng Điều Hữu Thiên tồi tệ, cũng không có thời gian khách sáo với Chiến Li: "Cảm ơn ý tốt của anh Chiến. Tự tôi gọi xe về."

"Lúc này, không dễ gọi xe." Chiến Li biết, Điều Hữu Thiên không thể lái xe.

Cũng là sau khi quay về thành phố Y, anh mới phát hiện ra.

Nghĩ đến nguyên nhân khiến cô trở thành như vậy, anh gần như không dám ép cô nữa.

Nếu như năm đó lòng anh lạnh hơn một chút, cứng rắn hơn một chút. Quyết đoán cự tuyệt đề nghị của cô, bây giờ cô sẽ như thế nào?

"Thật sự không cần. Thế nào cũng sẽ gọi được xe." Bây giờ Điều Hữu Thiên chỉ muốn cách Chiến Li càng xa càng tốt.

Cảm giác này rất kỳ quái, cô chưa bao giờ chán ghét một người như vậy.

Cho dù là lúc biết Triệu Nhân Uyên ngoại tình cô cũng không như vậy. Không, không hoàn toàn là chán ghét.

Đó là một cảm xúc rất không thoải mái, nhất là gần đây, mỗi một lần gặp Chiến Li, đều khiến cô cảm thấy khó chịu.

Ngực đau đớn, da đầu tê dại.

Cảm giác đó khiến cô cảm thấy rất chán ghét.

"Chúng ta, dù sao cũng là quan hệ hợp tác phải không?" Chiến Li nuốt nước bọt. Gần như cắn răng: "Để anh tiễn em một đoạn thì cũng đâu có gì?"

"Thật sự không cần đâu." Điều Hữu Thiên lùi về sau một bước, không quan tâm động tác này của mình sẽ khiến cô đứng trong tuyết một lần nữa: "Anh Chiến, thật ra tôi rất không thích nhìn thấy anh, anh khiến tôi cảm thấy khó chịu."

Cự tuyệt rõ ràng, là kiểu của cô.

Sắc mặt Chiến Li trắng bệch, gần như đã sắp đứng không vững nữa.

Điều Hữu Thiên lại không nhìn anh nữa. Quay đầu đi đến nơi có thể gọi xe.

Mà vậy may của cô không tệ, thuận lợi đón được một chiếc xe taxi.

Lên xe, cho biết địa chỉ, sau đó rời đi.

Một chuỗi động tác gọn gàng lưu loát, không nhìn thấy ở cửa cao ốc, cách lớp tuyết nhỏ mịn, bóng dáng Chiến Li cứ đờ ở đó, không hề nhúc nhích.

Xe taxi rời xa, bóng xe biến mất ở chỗ rẽ.

Chiến Li vẫn không rời đi, anh cho rằng cô đã quên mất mình, chính là trừng phạt lớn nhất.

Nhưng lại không biết, thì ra còn có trừng phạt lớn hơn nữa.

Cô lại chán ghét anh.

Ánh mắt rõ ràng như vậy, đã biểu đạt rành mạch ý tứ của cô.

Cô chán ghét anh?

Anh muốn cười, lại cười không nổi, muốn khóc, lại khóc không được.

Cho nên anh chỉ có thể đứng ở đó, nhìn người đến người đi.

Đến khi một bóng người xuất hiện ở trước mặt anh, Chiến Ly khôi phục tinh thần.

Cất bước muốn rời đi, bóng người đó lại chắn ở trước mặt anh.

"Vị tiền sinh này, có muốn tâm sự với tôi không?" Giọng nói của phụ nữ, cực nhẹ, lại dịu dàng.

Chiến Ly hơi nhếch môi: "Tôi không biết cô."

"Tôi cũng không biết anh mà." Bạch Yên Nhiên cười cười: "Có điều, tôi biết Diêu Hữu Thiên."

Về mặt Chiến Ly chưa hết nghi hoặc, chăm chú nhìn gương mặt của người phụ nữ trước mặt, về mặt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu: "Cô là ——"

"Bạch Yên Nhiên." Bạch Yên Nhiên vờn tay, trên khuôn mặt mềm mại hiện lên chút cười nhạt, thoạt nhìn khổ sở động lòng người.

Chiến Ly không có tâm trạng thương tiếc người phụ nữ trước mặt. Đương nhiên Bạch Yên Nhiên cũng không nói lời vô ích: "Quý tính của anh là gì?"

"Chiến Ly."

"Chiến Ly?" Bạch Yên Nhiên gật gật đầu: "Tên rất hay. Anh Chiến thích Diêu Hữu Thiên phải không?"

"..." Im lặng, tình cảm sâu nặng như vậy, không thể dùng thích để hình dung.

Anh không trả lời, cô ta cũng không giận, Bạch Yên Nhiên cười rất sáng lạn. Nhìn tuyết rơi không ngừng: "Anh Chiến định cứ đứng ở đây thảo luận chuyện của Diêu Hữu Thiên với tôi như thế này sao?"

Chiến Ly không trả lời, nhưng khi Bạch Yên Nhiên nói ra câu tiếp theo, đã híp mắt lại.

Cuối cùng theo cô ta đi đến quán coffee gần nhất.

.....

"Hỏi này. Cái gì cứng nhất, khiến cho phụ nữ thích nhất, nhất là phụ nữ đã kết hôn?"

Trong một gian phòng của nhà hàng, Lý Khả Nghi phát huy bản sắc ngự tỳ của cô, tung ra một câu hỏi đáp nhanh.

"Ồ. Cậu thật là buồn nôn đấy." Doanh Diễm Kiều vỗ vai Lý Khả Nghi một cái: "Chúng ta đang ăn cơm, cậu lại hỏi câu buồn nôn như vậy."

"Thôi đi. Làm ơn, sao câu này lại buồn nôn? Cậu không yêu không có nghĩa là người khác không yêu."

"Mình đến thử cũng chưa thử, sao mình yêu được chứ?" Doanh Diễm Kiều kêu lên.

Lý Khả Nghi cười ngất, vỗ vỗ bàn, chỉ vào Từ Tư Nhiễm: "Nào nào nào, cậu đoán đi, là cái gì?"

"Mình không đoán được." Mặt Từ Tư Nhiễm hơi hồng: "Đề Thiên Thiên đoán, ở đây chỉ có một mình cậu ấy kết hôn rồi."

Ánh mắt mọi người chuyển về phía Diêu Hữu Thiên, mới phát hiện cô ngồi im không nhúc nhích, cốc trà cầm trên tay, nhưng nửa ngày cũng chưa uống một ngụm.

"Này, Thiên Thiên, cậu làm sao vậy?"

Diêu Hữu Thiên khôi phục tinh thần, lắc lắc đầu: "Mình không sao."

"Cậu làm gì thế." Lý Khả Nghi có chút bất mãn: "Cuối năm rồi đấy, khó khăn lắm mọi người mới có thời gian ra đây tụ họp. Cậu lại liên tục thất thần."

Diêu Hữu Thiên mấp máy khóe miệng.

Không muốn nói chuyện của Bạch Yên Nhiên hôm nay ít nhiều đã khiến cô chịu ảnh hưởng. Thậm chí cô đã bắt đầu nghi ngờ, động cơ Cố Thừa Diệu đối tốt với cô trong khoảng thời gian gần đây.

Chỉ nhìn khuôn mặt lo lắng của các chị em tốt. Cô cười cười: "Không có gì. Vừa rồi mình đang nghĩ tuần sau mình phải về thành phố Y tham gia lễ khai mạc làng du lịch. Đến lúc đó các cậu cùng đến nhé."

"Được được." gương mặt Lý Khả Nghi đầy tán thành hưng phấn, nhưng rất nhanh lại ỉu xiu, vẻ mặt ủ rũ: "Nhưng tuần sau mình phải ra ngoài săn tin."

"Em cũng phải trực ca tối." Mạc Dư Tiếp bĩu môi: "Xem ra chỉ có thể đổi ca thôi."

"Ngân hàng bọn mình cũng phải ghi sổ sách." Thật ra Từ Tư Nhiễm thật sự muốn đi, nếu như cô đến, thì có thể nhìn thấy Diêu Hữu Quốc phải không?

Vừa nghĩ đến khuôn mặt cương nghị mà không có biểu cảm gì của anh, trái tim cô trở nên đập hơi nhanh. Nếu không, cứ xin nghỉ đi.

"Được rồi, các cậu đừng cụt hứng như vậy." Doanh Diễm Kiều không thể nhìn nổi cảnh này nhất. Vỗ vỗ vai Lý Khả Nghi: "Này, câu hỏi đáp nhanh vừa rồi quá buồn nôn rồi, cậu đổi câu khác đi."

"Đi chết đi. Buồn nôn chỗ nào hả?"

"Sao lại không buồn nôn?" Doanh Diễm Kiều nhảy dựng lên: "Cậu bảo bọn mình đoán *** của đàn ông. Cậu còn nói không buồn nôn."

"Diễm Kiều à, mình thật sự không nhìn ra, thì ra cậu gian ác như thế." Lý Khả Nghi thở dài, vẻ mặt giống như Doanh Diễm Kiều không có thuốc chữa: "Cái mình nói rõ ràng là kim cương."

"Kim, kim cương?"

Mọi người ở đây tròn tròn mắt: "Làm ơn đi. Bản thân cậu nói không rõ ràng."

"Mình nói rất rõ ràng mà. Mình nói cứng nhất, khiến cho phụ nữ thích nhất. Đương nhiên là kim cương rồi. Cũng không nghĩ xem, nếu như là *** của đàn ông. Nếu như người đàn ông đó không cương được, sao có thể cứng chứ."

Mạc Dư Tiếp đang uống nước, nghe thấy câu này thật sự không nhịn được, phì một cái phun nước ra.

May mà cô quay đầu nhanh, nếu không thức ăn trên bàn đều phải gặp nạn.

Doanh Diễm Kiều ngồi ở bên cạnh cô không may mắn như thế, bị cô phun khắp người.

Cô nàng nhảy dựng lên, Lý Khả Nghi cười to: "Ha ha, một đám phụ nữ gian ác. Diễm Kiều à, mình đã gợi ý cho cậu rồi, mình nói cậu không thích mà."

Doanh Diễm Kiều là quái thai trong đám phụ nữ, không thích kim cương, chỉ thích vàng.

Mơ ước lớn nhất của cô chính là kiếm rất nhiều tiền, sau đó đổi toàn bộ thành vàng, lại xây một cái nhà bằng vàng.

"Đổi cái khác, mình không tin mình không đoán trúng." Doanh Diễm Kiều kiêu mặc kệ.

"Nghe rõ nhé, sản phẩm bằng cao su, bao ở bộ phận giữa cơ thể người, có phân chia cỡ lớn nhỏ, có liên quan đến sinh mệnh. Là cái gì?" Lý Khả Nghi vừa nói vừa cười.

Người khắp bàn đều híп mắt lại.

"Bảo an toàn." Doanh Diễm Kiều là người đầu tiên nói đáp án.

"Mình đã nói người gian ác nhất ở đây là Diễm Kiều, cậu ấy còn không thừa nhận." Lý Khả Nghi cười càng khoa trương hơn: "Bảo an toàn cái gì? Rõ ràng là phao cứu sinh. Diễm Kiều, mình nói một ngày cậu không gian ác sẽ chết sao? Sẽ chết sao?"

"Đi chết đi." Doanh Diễm Kiều mặc kệ, cô cũng hỏi một câu: "Mình không tin là nghĩ sai lệch, mình cũng hỏi một câu, cái gì phía trên là lông, phía dưới cũng là lông, buổi tối đi ngủ lông đối lông?"

"Phì." Mạc Dư Tiếp lại phun ra. Lần này Doanh Diễm Kiều tránh rất nhanh, không để cô nàng phun đến, nhưng đã ảnh hưởng đến Diêu Hữu Thiên ngồi ở bên cạnh cô.

Diêu Hữu Thiên nhìn nước đọng trên người, thật sự hết cách với mấy cô gái này: "Mình đi toilet một chút."

Đứng dậy rồi đi, tách khỏi căn phòng đầy ắp tiếng cười kia.

Đứng trên hành lang, tâm trạng vốn buồn bực, đã được giảm bớt một chút.

Cảm giác có những người chị em này thật là tốt. Điện thoại trong túi vang lên. Tên của Cố Thừa Diệu nhấp nháy không ngừng trên màn hình.

Đầu ngón tay mon tron cái tên trên màn hình, tạm thời Diêu Hữu Thiên lại không muốn nhận điện thoại của anh lắm.

.....

【 Hậu trường 】

Tam thiếu: Tôi có phải là nam chính không?

Má Nguyệt: Phải.

Tam thiếu: Vậy vì sao hai chương rồi tôi không xuất hiện?

Má Nguyệt: Không phải tôi có gõ tên anh ra sao?

Tam thiếu: Vì sao cô muốn để người đàn ông khác nhớ thương vợ tôi?

Má Nguyệt: Đó là làm gương cho anh. Sau này anh còn phải nhớ thương hơn anh ấy.

Tam thiếu: Cô có ý gì?

Má Nguyệt: Không có ý gì. (→_→) Mời nhìn ánh mắt kiên định của tui. Tui tuyệt đối không để lộ bài! ◯___◯

Tam Thiếu: Xem ra hôm qua đã quá nhẹ rồi, hôm nay tôi đã thắng ra ngoài không gian nhé.

Nguyệt mẹ: ...A A A A... Tiếp theo là vọng âm..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Em cảm thấy thích hợp sao

Editor: Xám

Cố Thừa Diệu. Ba chữ vô cùng đơn giản, lại khiến trong lòng cô giống như nổi lên một lớp sóng gợn, rung động từng chút một. Khuấy động lòng cô đến mức không bình tĩnh chút nào.

Di động không ngừng vang lên, màn hình cũng sáng liên tục.

Diêu Hữu Thiên suy nghĩ một hồi, cài đặt điện thoại thành im lặng, cất vào trong túi.

Đến toilet, sử dụng máy sấy xử lý đơn giản vết nước đọng trên quần áo một chút, khi trở ra, cảm giác được điện thoại vẫn đang rung.

Bước chân hơi ngừng, cô đưa tay lấy điện thoại ra.

Là một mẫu tin nhắn: "Em đang ở đâu? Sao vẫn chưa về nhà?"

Vài chữ đơn giản, không nhìn ra được biểu cảm của đối phương. Diêu Hữu Thiên đứng ở hành lang, tựa người lên tường, vẻ mặt mang theo một chút cô đơn.

Cố Thừa Diệu, anh đối với em, có chút thật lòng nào không?

Rất muốn gửi những lời này đi, nhưng rồi lại cười mình.

Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào? Cô đã thay đổi, trở nên không giống mình chút nào.

Cô lo được lo mất, cô nghĩ trước nghĩ sau, cô lo lắng rất nhiều.

Từ trước đến giờ cô không phải một người như thế. Trước đây yêu Triệu Nhân Uyên. Cho rằng anh ta là ân nhân cứu mạng của mình, vì thế đã ở bên nhau.

Hai người, hết giờ học cùng nhau ăn cơm. Thỉnh thoảng liên hoan. Đi chơi với bạn học.

Khi ở bên nhau, cũng xem như là thoải mái tùy ý.

Thỉnh thoảng Triệu Nhân Uyên bận học, cô cũng bận chuyện của riêng mình. Hai người nửa tháng không gặp một lần cũng rất bình thường.

Cô cũng không để tâm. Gọi điện thoại, gửi tin nhắn, cũng xem như liên lạc rồi.

Cô chưa bao giờ giống như bây giờ, một ngày không thấy Cố Thừa Diệu, trong lòng sẽ có chút mất mát.

Nghĩ anh đang làm gì, đang ở đâu, đang nghĩ gì. Thời gian cả một ngày, cũng trôi qua rất nhanh.

Bọn họ rất thân mật. Ít nhất về phương diện thân thể, độ phù hợp tương đối cao.

Những đêm nhiệt tình vô số lần đó, cô được vui vẻ đến mức không thể thiếu anh.

Ở trên giường, Cố Thừa Diệu được xem là một người tình tốt, ngoài vài lần đầu không tốt đẹp. Phần lớn thời gian anh đều sẽ chú ý đến cảm nhận của cô.

Nếu như cô không đạt đến, anh tuyệt đối sẽ không phóng trước, lần nào cũng chờ cô lên đến đỉnh, mới chịu phóng thích mình.

Gần đây thậm chí ngay cả rửa ráy sau mỗi một lần của cô đều do anh làm.

Anh không phải một người biết nói lời ngon tiếng ngọt. Ít nhất hơn nửa năm nay ở với cô, rất hiếm nói những lời ấy.

Chỉ thỉnh thoảng có một cái ôm dịu dàng, một nụ hôn mềm nhẹ.

Mỗi một lần chăm sóc cô, quan tâm khi cô khó chịu.

Từng chút một, khiến trái tim vốn đã rung động của cô càng hăm sâu hơn.

Cho dù có lúc ý kiến không hợp, anh cũng chưa bao giờ áp đặt ý chí của anh lên người cô.

"OK. Mặc dù anh không tán thành quan điểm của em, có điều, anh sẽ không phản đối."

Anh cực kì dân chủ. Thỉnh thoảng cũng có tranh chấp.

Ví dụ như khi cô khen ngôi sao nào đó rất đẹp trai, ngôi sao nào đó rất gợi cảm.

Anh sẽ ung dung thản nhiên rút tạp chí hoặc tờ báo cô đang đọc ra. Sau đó đề lên cô.

"Anh không đẹp trai sao? Nói đi. Anh có đẹp trai không?"

"Đẹp trai. Đẹp trai." Lần nào cô cũng phải xin tha. Bởi vì về mặt thể lực, cô hoàn toàn không phải đối thủ của anh.

Chung sống giữa bọn họ thoải mái lại tùy ý, sự thân thiết của bọn họ tự nhiên lại nhiệt liệt.

Nhưng những điều đó, đều chỉ dừng ở thân thể. Về tâm hồn, dường như bọn họ chưa bao giờ đến gần nhau.

Anh chưa từng nói với cô, ước mơ của anh.

Cô biết anh không thích nhận sự sắp xếp của gia đình, nhưng lại không thể không lấy mình.

Cô biết chí hướng của anh không theo thương nghiệp, nhưng rơi vào trong vòng thương nghiệp không thể thoát ra.

Cô cũng biết những chuyện cô biết, đều chỉ là bề ngoài.

Trên thực tế, cô vẫn muốn hiểu Cố Thừa Diệu hơn một chút.

Ví dụ như tình cảm của anh với Bạch Yên Nhiên, ví dụ như vì sao anh lại thay đổi chủ ý muốn sống thật tốt cùng cô đời này.

Hay ví dụ như vì sao anh đột nhiên muốn có con.

Cô không hiểu những điều đó, cô đều muốn hiểu từng việc một.

Thật ra có rất nhiều thứ, cô đều muốn nói với Cố Thừa Diệu, em yêu anh, anh yêu em không?

Câu nói đó đã đến bên miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Trong lòng cô có băn khoăn, thật ra cô hơi sợ. Sợ một khi cô nói, sẽ phá vỡ quan hệ hiện giờ của bọn họ.

Cố Thừa Diệu, cô cần tình yêu của cô không?

Cô không biết. Cô chỉ biết, người anh yêu trước đây là Bạch Yên Nhiên.

Vừa nghĩ đến lời Bạch Yên Nhiên nói hôm nay, cô đã buồn bực không chịu nổi.

Lý trí nói cho cô biết, Bạch Yên Nhiên đang lừa cô, hoàn toàn không thể tin lời cô ta nói.

Nhưng trên mặt tình cảm, cô vẫn hơi tin tưởng.

Mà điều càng làm cho cô khinh bỉ bản thân hơn là, cô lại không có dũng khí đi chất vấn Cố Thừa Diệu, ngược lại gọi đám chị em tốt của mình ra, chỉ vì không muốn về nhà, không muốn đối mặt với tình cảm có thể là giả dối của Cố Thừa Diệu.

Anh thật sự chỉ muốn mình sinh một đứa con cho anh, sau đó ly hôn với cô, ở bên cạnh Bạch Yên Nhiên sao?

Cô không biết, cô không tin Cố Thừa Diệu vô si hèn hạ như thế, nhưng lại không tin trong khoảng thời gian ngắn như vậy anh đã thật sự quên đi Bạch Yên Nhiên, mà quyết định muốn ở bên cô.

Một chữ tình, quả nhiên làm người lung lạc.

"Thiên Thiên? Cậu sao thế?" Lúc này Doanh Diễm Kiều đi ra khỏi phòng bao, đã nhìn thấy Diêu Hữu Thiên đứng bất động ở đó: "Sao cậu không đi vào?"

"Bên trong nóng quá." Diêu Hữu Thiên cười, bỏ điện thoại đi động vào túi: "Sau đó lại nhận một cú điện thoại."

"Chồng cậu?" Doanh Diễm Kiều mặt đầy mờ ám: "Chắc chắn, có cần thân thiết như thế không? Chỉ là một bữa cơm mà thôi. Thật là hâm mộ chết người mà."

Diêu Hữu Thiên nhướn mày, cười trêu ghẹo: "Cậu cũng có thể tìm một người."

"Miễn đi." Doanh Diễm Kiều xua tay: "Đàn ông trong mắt mình còn không đáng tin bằng vàng."

"Cậu đó." Diêu Hữu Thiên cũng không biết vì sao cô lại trở nên như vậy. Rõ ràng tình cảm của ba mẹ cô rất tốt, nhưng kỳ lạ Doanh Diễm Kiều lại tương đối nhạy cảm với đàn ông.

"Không tán dóc nữa, cậu mau vào đi, cũng không ngại bên ngoài lạnh."

Trong chỉ trích từ lời nói của Doanh Diễm Kiều mang theo quan tâm. Khóe môi Diêu Hữu Thiên nhếch lên, cười thỏa mãn.

Cho dù thế nào, cô vẫn còn có đám chị em tốt này mà. Chuyện thương xuân bi thu đó thật sự không hợp với cô.

Ăn cơm xong, Lý Khả Nghi nói muốn đi hát karaoke.

Diêu Hữu Thiên nhớ ra lần trước Đỗ Thanh Hiền đã tặng vài tấm thẻ VIP cho mình, đưa thẳng mấy người đến Thế Giới Hoa Lệ.

Một đám phụ nữ tụ tập một chỗ, chơi bài rất hăng.

Nhất là hai người Doanh Diễm Kiều và Mạc Dư Tiếp, lôi kéo Lý Khả Nghi và Từ Tư Nhiễm, rống muốn rách cổ họng.

Bên ngoài đang đổ tuyết rất lớn, bầu không khí trong KTV lại hoàn toàn khác biệt.

Rất náo nhiệt.

Khi ở nhà hàng điện thoại của Diêu Hữu Thiên đã để chế độ im lặng, vừa vào phòng đã cởi áo khoác ra đặt ở trên sofa.

Cho nên đi động rung cả một đêm, cô lại không phát hiện ra chút nào.

Một đám phụ nữ đã chơi đủ, cuối cùng khi rời khỏi Thế Giới Hoa Lệ, đã là mười hai giờ đêm rồi.

Nơi này cách nhà Lý Khả Nghi gần nhất. Mọi người cũng không đòi chỗ nữa, cả đám đi thẳng đến nhà Lý Khả Nghi để ngủ.

.....

Buổi sáng. Cuối cùng tuyết rơi cả buổi đã ngừng rồi.

Lúc Diêu Hữu Thiên xuống xe, đã nhìn thấy chiếc Hummer màu trắng đã tân trang vô cùng thu hút chú ý dừng ở cửa công ty mình.

Lốp tuyết đọng trên mặt đường đã bị nhân viên vệ sinh dọn dẹp sạch sẽ. Gió lạnh thổi tới, mang theo lạnh giá sau khi đổ tuyết.

Cố Thừa Diệu tựa vào bên cửa xe, nhìn thấy cô đi xuống khỏi taxi, nhanh chóng chạy tới.

"Đêm qua em đã đi đâu? Anh gọi điện thoại cho em cả buổi tối."

Diêu Hữu Thiên ngẩn ra một lát, ngỡ ngác nhìn Cố Thừa Diệu. Vô thức lấy điện thoại ra.

Đã tắt điện thoại rồi.

Có thể là hôm qua anh đã gọi điện thoại quá nhiều lần. Diêu Hữu Thiên thật sự không chú ý đến điện thoại đã tắt: "Xin lỗi, điện thoại hết pin rồi."

Cô đến thành phố Y lâu như vậy, một đám phụ nữ lâu lắm rồi không chơi bởi, hôm qua đã chơi điên đảo.

Mà cô cũng có chút phản ứng bản năng không muốn nhìn điện thoại. Cô sợ mình vừa nhận điện thoại, sẽ không nhận được chất vấn Cố Thừa Diệu.

Vậy thì quan hệ giữa bọn họ, sẽ đi theo hướng nào?

Cô lại không biết, cũng không có cách nào đối mặt.

Cố Thừa Diệu không nói gì, trên khuôn mặt anh tuần hiện lên ba phần tà ác, khoanh cánh tay trước ngực, khoe môi khê nhếch, hiện ra một nụ cười ư nhìn.

"E hèm. Cô Cố. Lần này, có phải đến lượt em phạm luật rồi không?"

Diêu Hữu Thiên nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, có chút sững sờ. Kinh ngạc, lại không biết nói gì.

Nhiệt độ rất thấp, lúc này cô lại không cảm nhận được chút nào. Nhìn đâu cũng chỉ thấy nụ cười rục rờ như ánh mặt trời của Cố Thừa Diệu.

"Cố Thừa Diệu ——"

"Đề phạt em, hôm nay chúng ta đi chơi đi." Hôm qua anh vừa mới ký một hợp đồng. Cố Thừa Kỳ cho anh một ngày nghỉ. (Không biết xấu hổ, rõ ràng là tự mình muốn nghỉ.)

Lúc nói chuyện, Cố Thừa Diệu kéo tay Diêu Hữu Thiên đi về phía Hummer của mình.

"..." Chơi?

"Thiên Thiên." Diêu Hữu Quốc đang định vào công ty, nhìn thấy xe của Diêu Hữu Thiên thì ngừng một chút: "Cơ thể em khỏe chưa?"

Diêu hữu thiên mặt có chút đỏ.

Hôm nay là thứ sáu, mà bốn ngày trước đó cô đều xin nghỉ, nói là cơ thể khó chịu. Về phần nguyên nhân cơ thể khó chịu. Khụ. Bỏ qua, bỏ qua.

Gật gật đầu gần như không thể quan sát thấy, Diêu Hữu Thiên nhanh chóng làm rõ: "Em không sao."

"Anh cả." Cố Thừa Diệu kéo người Diêu Hữu Thiên đến bên cạnh mình gần hơn một chút, nụ cười trên mặt có chút tà ác: "Ngại quá, hôm nay Thiên Thiên lại nghỉ phép."

Ánh mắt Diêu Hữu Thiên đảo qua mặt Cố Thừa Diệu, lại nhìn bàn tay hai người đang nắm lấy nhau.

"Lại? Nghỉ phép?" Giọng nói trầm thấp của Diêu Hữu Quốc mang theo vài phần ý tứ ngờ vực: "Thiên Thiên em đã xin bốn ngày, em cảm thấy hôm nay xin tiếp, thích hợp sao?"

Mặt Diêu Hữu Thiên đã đỏ cả lên, nhanh chóng rút tay mình ra khỏi tay Cố Thừa Diệu: "Không thích hợp. Bây giờ em sẽ đi làm."

"Không có gì mà không thích hợp." Bàn tay Cố Thừa Diệu nhào đến, lại kéo Diêu Hữu Thiên lại lần nữa: "Nếu như anh cả không phục, hôm nay cũng nghỉ ngơi đi."

Dứt lời, anh thêm một câu: "Công ty một ngày không có anh, cũng sẽ không đổ. Cần gì một như vậy?"

Làm người không phải nên vui chơi đúng lúc sao?

"Cố Thừa Diệu." Anh đủ rồi đấy, mình trốn việc, cũng kéo người khác trốn việc theo?

"Nghỉ ngơi?" Diêu Hữu Quốc nhướn mày, trên khuôn mặt cương nghị mang theo chút trêu đùa: "Em lại bảo anh nghỉ ngơi?"

"Không thể sao?" Cố Thừa Diệu nghĩ một chút: "Hôm nay là thứ sáu, hôm nay anh nghỉ ngơi, cộng thêm hai ngày sau, chúng ta có ba ngày. Đi thôi. Anh cả không ngại, đi cùng cũng được."

"Ba ngày?" Diêu Hữu Thiên quay người trừng mắt nhìn Cố Thừa Diệu: "Anh muốn đưa em đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Giữ cho chồng em chút thể diện

Editor: Xám

Diêu Hữu Quốc chưa từng nghĩ đến. Có một ngày, trong thời gian làm việc, anh lại đặt công việc xuống để đi chơi.

Bắt đầu từ lúc nào?

Cuộc sống của anh, hàng ngày ngoài công việc ra thì chính là công việc. Làm việc vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Thời gian ung dung thoải mái, có. Nhưng rất hiếm.

Thời gian giống như bây giờ, càng hiếm hơn.

Anh ngồi dưới mái hiên trong khu suối nước nóng của làng du lịch, nhìn em gái và em rể của anh, hai người giống như đứa trẻ vậy. Ném tuyết trong tuyết, đập người tuyết.

Thật ra cũng rất lâu rồi Diêu Hữu Thiên không chơi như vậy.

Mặc dù mùa đông của thành phố Y lạnh, nhưng rất ít khi đổ tuyết, cô chỉ nhớ khi mình còn rất nhỏ đã đổ hai trận tuyết nhỏ, tuyết quá ít, còn không trải lên đường.

Càng không nói đến ném tuyết, đập người tuyết.

Sau này đến Bắc Đô, Bắc Đô thì lại đổ tuyết hàng năm. Nhưng cô cũng trưởng thành rồi, không có bạn đi cùng, đương nhiên không thể chơi giống một đứa trẻ như vậy được.

Chơi giống như hôm nay. Vẫn là lần đầu tiên.

Cô chụp tuyết trên tay thật nhanh, đập lên từng chút một. Sau đó lại trang trí mắt và miệng của người tuyết.

"Em xong rồi." Đây là người tuyết đầu tiên cô đập đấy.

Quay sang nhìn người tuyết Cố Thừa Diệu đập, cô đột nhiên bật cười.

"Anh đập xấu quá đấy."

Cố Thừa Diệu lùi về sau một bước, lướt nhanh qua tác phẩm của mình: "Xấu sao?"

Sao anh lại cảm thấy hoàn hảo.

"Xấu muốn chết." Diêu Hữu Thiên cười đi qua, tay hươ lên, đầu người tuyết Cố Thừa Diệu đập đã rơi xuống: "Quá xấu, em không nhìn nổi nữa."

"Được lắm, em dám đập người tuyết anh đập?" Ánh mắt Cố Thừa Diệu lóe lên. Ném cầu tuyết trên tay vẫn chưa dùng đến lên người Diêu Hữu Thiên: "Anh phải trừng phạt em."

"A." Đầu Diêu Hữu Thiên đã trúng chiêu, cô kêu lên, phản kích trước tiên: "Cố Thừa Diệu, anh lại dám dùng cầu tuyết ném em?"

"Ha ha ha ha, em không phục? Đến đuổi anh đi." Lúc Cố Thừa Diệu nói, lại túm lấy một quả cầu tuyết, ném về phía người Diêu Hữu Thiên.

"A." Diêu Hữu Thiên vừa nhảy vừa trốn, nhìn Diêu Hữu Quốc ngồi dưới mái hiên không có động tác gì: "Anh cả, em bị người ta ức hiếp, anh cũng không tới giúp em báo thù."

Diêu Hữu Thiên ngồi bất động, khóe môi hơi nhếch nhìn ra được tâm trạng lúc này của anh rất vui vẻ: "Các em chơi đi, anh làm trọng tài."

"Anh cả anh xấu quá rồi." Lúc Diêu Hữu Thiên né tránh, không quên túm tuyết trên cây bên cạnh bắt đầu vể cầu tuyết. Vào lúc Cố Thừa Diệu cho rằng cô sắp gờ tay ném mình để né tránh, cô lại ném cầu tuyết, đập thẳng lên người Diêu Hữu Quốc.

"Ai cho anh làm trọng tài. Ai bảo anh không giúp em."

"..." Diêu Hữu Quốc đã trúng chiêu, trên áo khoác màu sẫm hiện ra một dấu tuyết, lần này anh không ngồi yên được nữa, bắt đầu công kích Diêu Hữu Thiên.

Cố Thừa Diệu lại công kích Diêu Hữu Thiên, anh cũng góp sức. Rất nhanh Diêu Hữu Thiên không địch lại đông người, trốn tránh cực kỳ chật vật: "Các anh xấu lắm, em không chơi nữa."

Lúc cô muốn chạy, Diêu Hữu Quốc đột nhiên ném một đồng cầu tuyết trên tay về phía Cố Thừa Diệu.

Cố Thừa Diệu không hề phòng bị, bị trúng chính diện. Trên mặt trên đầu, và cả trên vai đều là tuyết.

"Anh cả, anh ——"

"Ha ha ha ha." Diêu Hữu Thiên cười, cười rất vui vẻ: "Làm ơn đi, anh cả là anh cả ruột của em, không giúp em lẽ nào giúp anh sao? Cái này gọi là kế dụ địch đấy anh biết không?"

Lúc này Cố Thừa Diệu mới phát hiện mình đã mắc lừa, tay giờ lên, lập tức bắt đầu phản kích: "Được lắm, hai người các người, xem anh chinh em như thế nào ——"

Tiếng nói vừa dứt, cầu tuyết của anh đã ném về phía Diêu Hữu Thiên.

Diêu Hữu Thiên nhanh chóng trốn đi, nhưng Diêu Hữu Quốc lại thừa dịp ném liên tục lên người anh vài cái.

Lần này Diêu Hữu Thiên không tránh nữa, quay lại cùng Diêu Hữu Quốc công kích Cố Thừa Diệu.

Mặc dù Cố Thừa Diệu lợi hại, nhưng hai quyền khó địch bốn tay.

Rất nhanh khắp người đã đều là tuyết.

"Ngừng, ngừng chiến." Cố Thừa Diệu giơ tay lên. Hiện giờ ở cổ anh, trên đầu anh, toàn bộ là tuyết.

Tuyết lạnh băng gặp được nhiệt độ cơ thể đã tan chảy, thật sự rất khó chịu.

"Có phục không?" Diêu Hữu Thiên ném cầu tuyết trên tay: "Có nhận thua không?"

"Phục. Phục, anh phục." Cố Thừa Diệu gật đầu: "Anh phục ——"

Chỉ em còn chưa nói xong, anh lại nhanh chóng nhặt hai quả cầu tuyết ở bên chân lên, ném vào mặt Diêu Hữu Quốc và Diêu Hữu Thiên.

Lần này Diêu Hữu Thiên không đề phòng, đã trúng chính diện.

Nhưng Diêu Hữu Quốc đã sớm đề phòng, nghiêng người tránh đi.

"Cố Thừa Diệu. Anh xấu lắm." Mặt Diêu Hữu Thiên đầy tuyết. Tuyết lạnh băng làm mặt cô đông lạnh đến mức hồng hồng.

Cô nhanh chóng xông đến trước mặt Cố Thừa Diệu muốn báo thù. Cố Thừa Diệu lại túm lấy tay cô, kéo cô vào trong lòng mình: "Em đủ chưa?"

Đề thấp giọng nói, anh áp sát đến bên tai Diêu Hữu Thiên: "Ở trước mặt anh vợ cả, cũng không biết giữ cho anh chút thể diện. Bảo anh nhận thua với em? Em không sợ sau này em sẽ cười anh, nói anh phụ cương không vợ?"

"..." Phu cương? Tên này. Mặt Diêu Hữu Thiên đỏ lên, đưa tay muốn đẩy anh ra: "Anh làm gì thế."

Diêu Hữu Quốc còn đang ở bên cạnh nhìn đấy.

"Thật sự muốn để anh nhận thua, lần sau đóng cửa phòng, anh mặc em muốn anh nhận thế nào cũng được." Cố Thừa Diệu hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cô: "Hôm nay giữ cho chồng em chút thể diện. Được không?"

"Cố Thừa Diệu." Người này, còn có thể không biết xấu hổ thêm một chút không?

Lại còn chồng ——

Cô đột nhiên phát hiện ra mình chưa bao giờ gọi anh bằng tên gọi này. Quả thực có chút buồn nôn.

Cô như làm nũng và cả hờn giận, đôi mắt giống như làn thu thủy bởi vì vận động vừa rồi mà đầy tức giận. Gò má ửng hồng. Mũi nhỏ hơi hé, không ngừng thở gấp.

Cố Thừa Diệu nheo mắt lại, không hề nghĩ ngợi, đã phủ lên môi cô.

"Ừm——"

Người này người này, anh trai còn ở bên cạnh đấy.

Cố Thừa Diệu mặc kệ, anh muốn làm thì làm, muốn hôn thì hôn.

Bàn tay to ôm lấy eo cô, khiến cô kể đến người mình gần hơn một chút.

Nhiệt độ rất thấp, nhiệt độ cơ thể của hai người lại rất cao. Bốn phần môi chạm vào nhau, đều cảm nhận được nhiệt độ nóng như nhau trên người đối phương.

Diêu Hữu Quốc hơi phì cười, cũng không để ý hai người nữa, về phòng của mình để thay quần áo.

Về phần Diêu Hữu Thiên thì ——

Sau khi về phòng tắm rửa, đã bị Cố Thừa Diệu ức hiếp lại rồi.

"Kết hợp với anh em ức hiếp chồng em, em thật là có bản lĩnh đấy."

Một cái đẩy sâu, Diêu Hữu Thiên kêu lên.

"Còn dám bảo anh nhận thua. Lá gan của em thật sự không nhỏ." Rút ra, lại đẩy.

"Cố Thừa Diệu ——" Tên này. Còn có thể không biết xấu hổ hơn chút nữa không.

"Có phục hay không?" Cố Thừa Diệu hỏi ngược lại cô câu đó.

"..." Hừ, kỹ xảo tiểu nhân, thắng cũng không vẻ vang.

"Có phục hay không?"

"..." Không phục, đánh chết cũng không phục.

"Có phục hay không?" Lại một cái đẩy sâu, Cố Thừa Diệu rút ra, bắt đầu thủ đoạn một vòng mới.

Rất nhanh Diêu Hữu Thiên ngay cả thở cũng không ổn định.

"Có phục hay không?"

"Phục." Trống rỗng, cùng vui sướng. Hai mắt Diêu Hữu Thiên đầy nước: "Em... phục."

"Có nhận thua không?"

"Nhận thua. Em nhận thua." Diêu Hữu Thiên xin tha: "Em không chịu được rồi, anh buông tha em đi."

"Còn dám kết hợp với anh em ức hiếp anh không?"

"Không, không dám nữa. Em không dám nữa." Diêu Hữu Thiên gần như sắp khóc rồi.

"Lần sau có muốn giữ chút thể diện cho chồng em không?"

"Muốn ——" Diêu Hữu Thiên đã khóc rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, trong mắt mang theo yêu kiều, khóe mắt treo hai giọt lệ, phối hợp với vẻ mặt như thống khổ lại như vui sướng.

Cố Thừa Diệu đâu còn nhịn được. Túm lấy cô lại bắt đầu một vòng công kích mãnh liệt mới.

Sau đó Diêu Hữu Thiên không ngừng hét lên chói tai, xin tha.

Trong lòng vô cùng khinh bỉ Cố Thừa Diệu nói lời không giữ lấy lời này, rõ ràng anh đã nói về phòng tùy cô muốn anh nhận thua thế nào cũng được.

Tiểu nhân. Hoàn toàn tiểu nhân.

.....

Diêu Hữu Quốc nhìn thời gian đã qua hơn một giờ, Diêu Hữu Thiên và Cố Thừa Diệu mới thản nhiên đi vào nhà hàng.

Anh cũng không vội. Ánh mắt đảo qua em gái rõ ràng đã thay quần áo, sau đó là khuôn mặt hoàn toàn tròn bóng, vẻ mặt hơi cười.

"Anh còn đang nghĩ, hẳn là các em đã no rồi, không cần ăn cơm nữa."

Mặt Diêu Hữu Thiên đỏ lên bừng bừng. Vừa nghĩ đến Cố Thừa Diệu vừa nãy, cực kỳ không biết xấu hổ ép mình nhận thua hết lần này đến lần khác, lại gọi anh là chồng hết lần này đến lần khác, cô lại xấu hổ vô cùng.

"Anh cả."

So với vẻ không được tự nhiên của cô, sắc mặt sáng khoái tinh thần của Cố Thừa Diệu gần như có thể dùng đũa ý để hình dung.

"Ngại quá anh cả, anh biết đấy. Em và Thiên Thiên vẫn còn là tân hôn." Anh không ngại thể hiện tình cảm ân ái trước mặt Diêu Hữu Quốc chút nào.

"Tân hôn?" Diêu Hữu Quốc hí mắt lại. "Nếu anh nhớ không lầm, các em đã kết hôn hơn nửa năm rồi."

"Bọn em tình cảm tốt, không được sao?" Bàn tay Cố Thừa Diệu ôm Diêu Hữu Thiên vào trong lòng mình: "Vợ à, muốn ăn gì?"

Một tiếng vợ này khiến da gà ốc của Diêu Hữu Thiên đều muốn rơi hết xuống rồi.

Ánh mắt nhìn Cố Thừa Diệu, tình cảm phức tạp trong lòng chỉ có mình cô biết.

Cô phải tin tưởng thế nào, rằng Cố Thừa Diệu thế này là đang diễn kịch với cô?

Hay là phải tin tưởng thế nào, rằng trong lòng Cố Thừa Diệu không có mình, chỉ muốn cô sinh một đứa bé?

Vừa rồi anh nói câu gì vậy?

"Bọn em tình cảm tốt?"

Câu này của anh là thừa nhận cũng có tình cảm với mình sao?

Nhìn biểu cảm như ngọc ngém của cô, Cố Thừa Diệu lại nhìn Diêu Hữu Quốc một cái.

"Anh cả muốn ăn gì?"

"Anh đã gọi xong rồi." Diêu Hữu Quốc gọi bồi bàn tới, nói với bọn họ có thể mang thức ăn lên rồi.

Sau khi bồi bàn lui đi, anh lạnh lạnh nhìn hai người đối diện. Em gái nhà mình thì không cần nói nữa rồi, trên khuôn mặt thẹn thùng lại có chút bối rối, rõ ràng là đang về bề tình sâu nặng.

Cố Thừa Diệu thì sao?

Ánh mắt nhìn Diêu Hữu Thiên mang theo vài phần yêu chiều. Mặc dù tình cảm không nồng hậu như em gái nhìn cậu ấy. Nhưng cũng có thể cảm nhận được, cậu ấy rất để ý cô em gái này của anh.

Trong lòng ít nhiều thờ phào nhẹ nhõm, tất cả lo lắng trước đây. Lúc này có thể không cần nữa rồi.

Tin rằng Cố Thừa Diệu sẽ đối xử không tệ với em gái đâu?

Cố Thừa Diệu phát hiện vừa rồi Diêu Hữu Thiên vẫn luôn không mở miệng, đưa tay hươ hươ trước mặt cô: "Sao thế? Một muốn chết rồi?"

Không thể trách anh không kiểm chế, thật sự là một khi phu cương không vượng, sau này muốn vùng lên, sẽ rất khó.

Diêu Hữu Thiên lắc lắc đầu, đối diện với sự dịu dàng trong mắt Cố Thừa Diệu. Những lời muốn hỏi lại, một câu cũng không nói ra.

Hẳn là cô có thể tin tưởng Cố Thừa Diệu phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh*, *Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Anh không cam lòng

Editor: Xám

Cuối cùng Diêu Hữu Thiên vẫn không hỏi câu em yêu anh, anh yêu em không ra khỏi miệng.

Ba ngày. Thời gian ba ngày, cô tận tình hưởng thụ sự dịu dàng của Cố Thừa Diệu.

Mặc dù khu du lịch suối nước nóng không lớn bằng cái bọn họ xây ở thành phố Y, nhưng lại thắng ở sự xinh xắn.

Điều kiện hạng nhất, lại vắng vẻ êm ả.

Đi theo Cố Thừa Diệu, tắm suối nước nóng, ngắm cảnh tuyết. Thịnh thoảng ném tuyết giống như đứa trẻ.

Lúc rảnh xem Diêu Hữu Quốc và Cố Thừa Diệu chơi cờ.

Buổi tối càng không cần phải nói, bọn họ tận tình triển miên.

Sự nhiệt tình của Cố Thừa Diệu thường xuyên khiến cô không chịu nổi. Nhưng lại không thể chối từ.

Bọn họ tạo thành thế giới thân mật nhất trên thế giới này.

Ba ngày, xem nhẹ sự tồn tại của Diêu Hữu Quốc, hành động của bọn họ gần như là đang hưởng tuần trăng mật.

Ngày thứ ba, cũng là buổi chiều chủ nhật.

Rốt cuộc cô lưu luyến theo Cố Thừa Diệu trở về nhà chung.

Nghiêng nửa người ngồi trên xe, cô ngủ rất ngon.

Cố Thừa Diệu nghiêng đầu, nhìn gương mặt say ngủ của Diêu Hữu Thiên, nơi lồng ngực đột nhiên trở nên rất mềm mại.

Đây là vợ của anh.

Anh không biết là nguyên nhân gì, Diêu Hữu Thiên đã biến mất cả một buổi tối. Anh không hỏi cô đi đâu, cũng không hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Anh cảm nhận được, hình như trong lòng cô có chút cảm xúc không muốn để mình biết.

Thật ra anh muốn hỏi cô. Đã đi đâu, đã xảy ra chuyện gì.

Có điều, cô không nói, anh sẽ không hỏi.

Chỉ là khi cảm nhận được sự bất an mơ hồ cô để lộ ra, anh có chút khó hiểu.

Bất an? Cô đang bất an điều gì?

Anh đột nhiên nghĩ tới Bạch Yên Nhiên ——

Trong khoảng thời gian này, Bạch Yên Nhiên không gọi điện thoại đến nữa, cũng không gửi tin tức cho anh nữa.

Nhưng tin tức của cô, anh lại biết.

Cuối cùng anh không nỡ để một cô gái đang đúng tuổi hoa, từ chứng uất ức liên quan đến anh mà phát triển theo hướng thành bệnh tinh thần.

Anh tìm cho Bạch Yên Nhiên một bác sĩ. Bản thân không ra mặt, mà để Luna giới thiệu cho Bạch Yên Nhiên.

Anh đã nói chuyện với bác sĩ tâm lý này, đối phương nói mặc dù tình hình của Bạch Yên Nhiên lúc tốt lúc xấu nhưng có thể chữa khỏi.

Mà trước khi chữa khỏi, không thể kích thích bệnh nhân.

Cho dù quá trình như thế nào, có thể chữa khỏi là tốt rồi.

Nếu Bạch Yên Nhiên có thể khôi phục bình thường, sự mắc nợ của anh với cô sẽ bớt đi một chút.

Chuyện này, anh chưa nói với Diêu Hữu Thiên.

Không phải là không muốn nói, chỉ là không biết phải nói như thế nào.

Dù sao anh đã quyết định, không tiếp xúc với Bạch Yên Nhiên nữa. Vậy thì nói hay không, hẳn là không liên quan gì phải không?

Hôm đó nhìn Diêu Hữu Thiên đỏ mặt xuống xe taxi. Về mặt nhìn thấy anh từ kinh ngạc, sững sờ, rồi đến trốn chạy và bất an.

Tím anh đột nhiên có chút đau đớn.

Muốn chỉ trích cô lại khiến mình lo lắng cả một buổi tối, nói không ra lời.

Anh dùng giọng điệu trêu đùa cô, nói cô cũng phạm quy rồi, sau đó đưa cô đi chơi.

Ba ngày nay, bọn họ chơi rất vui, cũng rất thỏa thích. Mặc dù có bóng đèn Diêu Hữu Quốc ở đây, có điều, anh ấy thật sự được xem là một người anh vợ biết săn sóc.

Cố Thừa Diệu cũng nhìn thấy như ý nguyện, sự bất an trong đáy mắt Diêu Hữu Thiên đã giảm bớt.

Cô lại khôi phục gương mặt tươi cười bình thường, xán lạn mà rực rỡ, vẻ mặt tự nhiên tự đắc.

Trái tim anh, có vài phần vui mừng.

Khiến người phụ nữ của mình vui vẻ, cũng là một môn mà người đàn ông nhất định phải biết.

Xe dừng lại ở cửa nhà chung, Cố Thừa Diệu không vội xuống xe, cũng không vội đánh thức Diêu Hữu Thiên.

Đêm qua, bọn họ ngâm nước ở suối nước nóng, trực tiếp làm việc một hồi trong suối nước nóng.

Có một dạo anh lo lắng Diêu Hữu Thiên sẽ bị cảm, dù sao hôm đó thật sự quá lạnh.

May mắn, nhiệt tình của bọn họ cũng đủ, có thể xua đi toàn bộ lạnh lẽo.

Xuống xe, vòng qua bên kia cửa xe, cẩn thận ôm Diêu Hữu Thiên xuống xe.

Vừa khéo gặp được Kiều Tâm Uyển và Cố Học Võ đi ra khỏi nhà họ Cố.

Sắc mặt của anh lạnh xuống trong nháy mắt, có lẽ là rời khỏi khung cảnh ấm áp của buồng xe, hoặc là cảm nhận được sự lạnh lùng trên người Cố Thừa Diệu.

Diêu Hữu Thiên đang say ngủ khê động dậy một cái, tay Cố Thừa Diệu thu chặt lại, để khuôn mặt cô áp gần lồng ngực mình.

Lòng ngực ấm áp, nhịp tim mạnh mẽ đó khiến Diêu Hữu Thiên một lần nữa chìm vào giấc ngủ say.

Cánh tay Cố Thừa Diệu gồng lên rất mạnh, nhắm mắt lại, cuối cùng không nói lời nào, ôm Diêu Hữu Thiên vào cửa.

Kiều Tâm Uyển nhìn bóng lưng con trai, muốn gọi anh một tiếng, lại bị hành động của đứa con làm cho kinh ngạc một lát.

Ánh mắt đau xót, Kiều Tâm Uyển gần như có xúc động muốn khóc.

"Học Võ, anh xem nó ——"

Sao anh có thể nhìn bà bằng ánh mắt như vậy? Bà là mẹ của anh mà.

Cố Học Võ vỗ vỗ vai vợ. Có một số chuyện, bà đã làm sai, thì phải chấp nhận cái giá.

Mà ông là đồng lõa, đương nhiên cũng không chạy thoát khỏi trừng phạt.

Chỉ là nhìn thấy đáng về con trai ôm Diêu Hữu Thiên. Khóe môi ông đột nhiên nhẹ nhàng nhếch lên.

"Đi thôi. Đi về."

"Học Võ?" Lòng của Kiều Tâm Uyển bị tổn thương, bà muốn tìm con trai tranh luận.

"Sẽ tốt thôi, tin anh."

Đứa con trai phóng đảng bắt kham, phong thần tuần dật của ông, đã có chút thay đổi rồi.

Cũng không biết, đứa con trai ngốc nghếch có phát hiện ra sự thay đổi đó hay không.

.....

Buổi tối hôm đó, cuối cùng Cố Thừa Diệu đã buông tha Diêu Hữu Thiên. Không giày vò cô nữa.

Cũng phải để Diêu Hữu Thiên nghỉ ngơi thật tốt một buổi tối, hôm sau có thể thuận lợi đi làm.

Thật sự không thể trách thể lực cô yếu mà. Thật sự là tình lực của Cố Thừa Diệu quá tốt, rõ ràng là nghỉ phép, thật ra là đổi nơi để cô bị Cố Thừa Diệu giày vò.

May mà, anh còn kiêng dè Diêu Hữu Quốc đi cùng, đã tính là kiềm chế.

Nếu không Diêu Hữu Thiên cũng không dám cam đoan ba ngày tiếp theo, mình có thể xuống giường nổi hay không.

Sáng sớm thức dậy, nhìn Diêu Hữu Thiên sáng khoái tinh thần, mà Cố Thừa Diệu cũng vậy.

Hai người nắm tay, xuất hiện tại phòng ăn, cùng Uông Tú Nga ăn bữa sáng, lúc này

Giờ cao điểm của Bắc Đô, quả thực đông người.

May mà lúc trước khi Cố thị thành lập, đã lo lắng điểm này. Địa chỉ công ty cách nhà họ Cố rất gần.

Nhưng tập đoàn Chính Phát thì xa. Cố Thừa Diệu đưa Diêu Hữu Thiên đi làm trước, lúc này mới đến Cố thị đi làm.

Xe vừa mới chạy đến cửa bãi đỗ xe của Cố thị, một bóng người đột nhiên chạy ra.

Cố Thừa Diệu nhanh chóng đạp phanh xe xuống. Khi xe cách bóng người đó chưa đến một cen-ti-mét đã dừng lại.

Ngước mắt, đứng trước đầu xe, là Bạch Yên Nhiên mang theo vài phần sợ hãi, vài phần rối rắm, lại có vài phần mềm yếu.

"Yên Nhiên?" Sao cô ấy lại đến đây.

Cố Thừa Diệu rối rắm một giây, vẫn xuống xe.

"Thừa Diệu." Giọng nói của Bạch Yên Nhiên cực khẽ, giống như tiếng muỗi kêu: "Em, em sắp đi rồi."

Đi? Trong mắt Cố Thừa Diệu có vẻ kinh ngạc chợt lóe lên: "Em sắp đi đâu?"

"Cái đó, bác sĩ Thượng nói bệnh của em phải tìm một nơi yên tĩnh để trị liệu. Có thể em sẽ rời đi một khoảng thời gian. Theo cô ấy đến phương nam tĩnh dưỡng."

Lúc Bạch Yên Nhiên nói chuyện, bàn tay nhỏ xoắn vào nhau, nhẹ nhàng cắn môi dưới. Thoạt nhìn hết sức điềm đạm đáng yêu.

Nhưng Cố Thừa Diệu chỉ gật gật đầu: "Đến phương nam cũng tốt, bên này quá lạnh rồi. Không thích hợp tĩnh dưỡng ——"

Không nói tên bệnh phía sau ra, cuối cùng vẫn là có điều cố kỵ.

"Thừa Diệu, cảm ơn anh." Bạch Yên Nhiên nhìn anh bằng vẻ mặt cảm kích: "Cảm ơn anh đã tìm bác sĩ cho em, cũng cảm ơn anh giúp đỡ em nhiều như vậy. Em ——"

"Em không cần phải cảm ơn anh." Vốn dĩ không muốn cho cô biết, có điều Luna vẫn nói ra.

Cố Thừa Diệu xua xua tay, trong lòng có vài phần tự trách: "Thật ra, anh thật sự không làm gì cả."

Thứ cô muốn, anh không thể cho.

Thứ anh có thể cho, cô lại không muốn.

Thật ra anh vẫn còn nợ cô.

"Thừa Diệu. Anh đừng nói như vậy." Bạch Yên Nhiên cúi đầu, chỉ lộ ra đỉnh đầu cho Cố Thừa Diệu nhìn: "Là bản thân em, số mệnh không tốt. Em không trách ai hết."

Cô nói như vậy, Cố Thừa Diệu càng không còn mặt mũi nào: "Yên Nhiên. Em đừng nói như vậy, thật sự. Anh ——"

"Thừa Diệu, anh không cần nói gì hết nữa." Bạch Yên Nhiên đột nhiên vươn tay ôm lấy eo anh: "Em đã đồng ý với bác sĩ Thượng, em sẽ phối hợp thật tốt, điều trị thật tốt. Anh yên tâm, chờ khi em trở lại, em nhất định đã khôi phục bình thường."

"Anh tin em."

Cố Thừa Diệu gật đầu, tay lại kéo tay Bạch Yên Nhiên ra không một dấu vết.

"Đến lúc đó, em có thể đến tìm anh không?" Tay Bạch Yên Nhiên tay bị anh kéo ra, nhưng cũng không giận, chỉ nhìn anh với chút sợ sệt.

"..." Im lặng, Cố Thừa Diệu không muốn kích động cô nữa, nhưng cũng không thể nói ra lời cự tuyệt quá thẳng thừng: "Yên Nhiên, em biết đấy. Anh

_____"

"Em biết, anh đã kết hôn rồi." Về mặt Bạch Yên Nhiên mắt mác, lùi về sau một bước, rồi lại lùi về sau bước nữa: "Thừa Diệu, chúc anh hạnh phúc."

"Ừm." Có Thừa Diệu gật đầu thật mạnh, vẫn rất vui mừng với lời chúc phúc của cô.

Cô có thể nghĩ thông suốt, hơn nữa không dây dưa nữa, đây là chuyện không còn gì tốt hơn.

"Em đi đây." Bạch Yên Nhiên vẫy vẫy tay, nhưng sau khi rời đi lại dừng bước, quay đầu chạy vào lòng Có Thừa Diệu, ngẩng đầu, hôn một cái lên môi anh.

Có Thừa Diệu không ngờ đến động tác của cô. Khi muốn đẩy cô ra, Bạch Yên Nhiên đã lùi lại.

"Thật xin lỗi." Bạch Yên Nhiên xin lỗi: "Chỉ là em, không nhịn được."

Cô đã nói xin lỗi, tiếp tục tính toán có vẻ mất phong độ, Có Thừa Diệu lắc lắc đầu, nhưng sắc mặt hơi trầm xuống.

Không chỉ vì hành động của Bạch Yên Nhiên, còn bởi vì cảm giác tội ác vừa rồi chọt lóe lên của anh.

Anh lại cảm thấy, anh để Bạch Yên Nhiên hôn lần này, hơi có lỗi với Diêu Hữu Thiên?

Sự im lặng của anh khiến Bạch Yên Nhiên tổn thương, lúc này thật sự không nán lại được nữa. Quay đầu, rời đi không ngoảnh lại.

Sự xuất hiện của cô, rồi lại biến mất, đều quái lạ như thế.

Có Thừa Diệu hít mắt lại, trước khi quay lại xe, gọi một cuộc điện thoại cho bác sĩ Thượng ———

.....

Chiến Li ngồi ở trong căn nhà của mình.

Anh không đi làm, cũng không về thành phố Y. Rõ ràng không lâu nữa, đã là đại thọ sáu mươi của bố già rồi.

Nhưng anh không muốn về, tuyệt đối không muốn.

Anh vẫn luôn chờ đợi, chờ Diêu Hữu Thiên nhớ ra mình, nhưng lại không chờ được.

Thậm chí cô không che giấu sự hạnh phúc của bản thân chút nào. Ở trước mặt anh, nhắc đến người đàn ông khác bằng giọng điệu che chở như vậy. Hoàn toàn giao tim cho người đàn ông đó.

Anh đổ kị. Anh không cam lòng.

Anh có xúc động trối Diêu Hữu Thiên đến bên cạnh mình, đưa đến một nơi không ai tìm được.

Chỉ có anh và cô, hai người. Bọn họ sớm chiều sống chung, anh tin nhất định Diêu Hữu Thiên sẽ nhớ ra mình. Nhất định.

Nhưng anh lại không dám.

Sự thật Diêu Hữu Thiên quên mất anh đã khiến anh không chịu đựng nổi. Nếu như tiếp tục để cô nhìn mình bằng ánh mắt phần hận, anh nhất định sẽ sụp đổ.

Người đàn ông chưa từng sợ bất cứ điều gì. Ở trước mặt tình yêu, cũng chỉ là một kẻ nhát gan suy tính thật hơn.

Thôi. Chỉ cần cô hạnh phúc, chỉ cần cô sống vui vẻ.

Cho dù người đàn ông ở bên cạnh cô không phải anh, thì có sao?

Ít nhất cô vẫn sống, mà không giống như bảy năm trước, nằm ở đó không có chút sự sống nào, mặc anh gọi thế nào cũng không tỉnh.

Nhưng bây giờ đã khác rồi. Gã đàn ông đó, hèn hạ vô liêm sỉ.

Anh ta hoàn toàn không yêu Thiên Thiên. Từ đầu đến cuối anh ta chỉ đang lợi dụng, lừa gạt tình cảm của Thiên Thiên.

Anh không cho phép.

Anh không cho phép Diêu Hữu Thiên đứng bên cạnh một gã đàn ông như vậy.

Anh muốn bỏ dở tất cả.

Anh muốn giành lại Diêu Hữu Thiên từ bên cạnh gã đàn ông vô liêm sỉ kia.

Di động reo lên, một tin nhắn nhảy ra trên màn hình.

Mở ra.

Cố Thừa Diệu và một người phụ nữ, hôn môi nhau.

Người phụ nữ đó, không phải Diêu Hữu Thiên ——

Chiến Li bỗng chốc nheo con ngươi hẹp dài lại, trong đôi mắt sáng trong có vẻ tàn ác hiện lên.

.....

Tâm trạng hôm nay của Diêu Hữu Thiên không tệ. Ba ngày, đủ cho cô suy nghĩ cẩn thận rồi.

Cô phải tin tưởng Cố Thừa Diệu. Cho dù quá khứ giữa Cố Thừa Diệu và Bạch Yên Nhiên đã xảy ra chuyện gì.

Giờ này khắc này, cô mới là cô Cố danh chính ngôn thuận.

Lời người phụ nữ kia nói, cô cũng không muốn tin chút nào.

Cho dù cô ta thật sự không thể sinh con, cho dù Cố Thừa Diệu thật sự muốn cô sinh con. Vậy thì sao?

Cô không thể vừa sinh con đã ly hôn, càng không thể giao con của cô cho người khác nuôi lớn.

Cho dù Cố Thừa Diệu muốn, cũng phải cân nhắc vấn đề nhà họ Cố có chịu không, nhà họ Diêu có chịu không một chút, phải không?

Nếu như là thế, cô cần gì phải để tâm một người hoàn toàn có khả năng vì đồ kị, mới cố ý chạy đến trước mặt cô nói xằng bậy.

Ngắm lại biểu hiện ba ngày nay của Cố Thừa Diệu, ngắm lại tính tình của anh.

Với tính cách của Cố Thừa Diệu, thật sự muốn ở bên Bạch Yên Nhiên như thế, từ ngày đầu tiên cô ta quay về Bắc Đô, đã sớm ly hôn với mình rồi.

Thì làm sao có thể kéo dài như vậy?

Cho dù anh thật sự có hứa hẹn với Bạch Yên Nhiên, nhưng người đàn ông Cố Thừa Diệu một chân đạp hai thuyền, vọng tưởng trái ôm phải ấp như thế, thì đâu đáng để cô yêu như vậy chứ?

Nghĩ rõ ràng rồi, tâm sự cũng không còn nữa.

Cô nói với chính mình, tin tưởng Cố Thừa Diệu. Cô yêu anh, còn muốn sống với anh cả đời.

Mang theo tâm trạng vui vẻ như vậy. Diêu Hữu Thiên xử lý công việc cũng nhanh hơn bình thường nhiều.

Khiến cho lúc ăn cơm buổi trưa không tránh khỏi bị Diêu Hữu Quốc trêu ghẹo một phen.

Buổi chiều lúc sắp tan ca cô không chờ Cố Thừa Diệu. Mà rời đi trước một tiếng.

Cô vẫn nhớ món quà Cố Thừa Diệu tặng cho mình, chiếc lắc tay đại diện cho một đời một kiếp kia.

Mà cô cũng rất muốn mua cho anh một món quà đáp lễ, lần trước vì Bạch Yên Nhiên mà không mua được.

Lúc này đây, cô tin rằng sẽ không gặp lại Bạch Yên Nhiên nữa.

Bước chân nhẹ nhàng rời khỏi công ty, gọi xe taxi, đi thẳng đến bách hóa Kiều thị.

Nhìn sắc trời bên ngoài.

Trận tuyết đầu của Bắc Đô vẫn chưa tan hoàn toàn, xem đáng về trận tuyết thứ hai đã sắp đổ xuống rồi.

Đi dạo bộ phận thời trang nam một lượt, Diêu Hữu Thiên cũng không tìm được thứ vừa ý.

Quay lại bộ phận sản phẩm tinh luyện ở lầu hai lần nữa, khi ánh mắt nhìn thấy vật phẩm trang sức nào đó, ánh mắt bỗng chốc sáng lên.

Cái này không tệ.

Hắn là anh sẽ thích phải không?

Vừa mới muốn bảo nhân viên phục vụ lấy ra cho cô xem một chút. Áp suất thấp đột nhiên xuất hiện bên người khiến cô nhanh chóng quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Chồng của em, là một tên cặn bã

Editor: Xám

Áp suất thấp đột nhiên tới bên người, khiến Diêu Hữu Thiên xoay người lại.

Ngước mắt, lập tức đối diện với khuôn mặt âm u của Chiến Li.

Chiến Li nhìn chằm chằm Diêu Hữu Thiên, ánh mắt gắt gao cố định trên mặt cô.

Anh đã liên tục đi theo cô. Nhìn cô rời khỏi công ty, nhìn cô đi vào công ty bách hóa.

Nhìn cô nở nụ cười nhẹ, trong mắt là ý cười không thể che giấu đi dạo ở bộ phận trang phục nam.

Hạnh phúc toát ra trong mắt cô, gần như đã chọc mù hai mắt anh.

Anh không nhìn nổi nữa. Một phút cũng không nhìn tiếp được nữa.

Rốt cuộc cô có biết, người đàn ông cô yêu, nhớ đến lúc này, là một tên cặn bã?

Về mặt vì anh sự phẫn nộ trong lòng mà đã nhuộm lên vẻ cay độc, lạnh lẽo ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra.

Diêu Hữu Thiên đứng thẳng người lên, tròn mắt trong veo, phân minh rõ ràng đã nhuộm lên vài phần chán ghét.

Cô khoanh hai tay ở trước ngực, vẻ mặt xa cách mà mang theo phòng bị, và cả bất mãn.

"Anh Chiến, anh đừng nói với tôi, anh đột nhiên xuất hiện ở đây, lại là trùng hợp."

"Không phải." Chiến Li thẳng thắn: "Xin lỗi, tôi đi theo em."

Miệng anh nói xin lỗi, nhưng không có chút ý nhận lỗi nào.

Diêu Hữu Thiên cười lạnh, cô nghĩ cũng đúng. Bắc Đẩu rộng như thế, đâu dễ dàng ngẫu nhiên ngày ngày gặp lại giữa mấy ngàn vạn người như vậy: "Anh Chiến thật là nhân nhả mà. Bỏ mặc việc làm ăn của thành phố Y không quản, chuyện của công ty mình không làm, chạy tới bám theo một cô gái nhỏ nhoi như tôi. Thật đúng là khiến tôi nhận được yêu thích mà sinh sợ hãi."

"Thiên Thiên." Giọng điệu của cô quá sắc sảo, Chiến Li không thích: "Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"

"Không thể." Diêu Hữu Thiên lắc đầu: "Tôi không có gì muốn nói với anh."

"Thiên Thiên ——"

"Xin hãy gọi tôi là cô Cố." Mi tâm Diêu Hữu Thiên khẽ nhú, có thể nhìn ra được tâm trạng lúc này của cô. Với Chiến Li, cô thật sự không muốn dính líu đến nhiều.

Cô Cố, cô Cố.

Hai chữ này, giống như một cây kim đâm vào tim Chiến Li. Sao cô ấy có thể cay nghiệt như vậy? Vô tình như vậy?

Cô có biết, cái họ cô nên kèm thêm nhất cuộc đời này phải là của anh, cô phải là cô Chiến. Mà không phải là cô Cố.

"Em đi theo anh." Không phải Chiến Li không nhìn thấy ánh mắt tò mò của những nhân viên cửa hàng kia. Không muốn tranh chấp với Diêu Hữu Thiên ở đây. Bàn tay anh vươn ra, kéo Diêu Hữu Thiên đi thẳng ra bên ngoài.

"Buông tay." Diêu Hữu Thiên không tránh được, đành phải đè thấp giọng nói, muốn bảo anh buông mình ra: "Tôi bảo anh buông tay, anh có nghe thấy không?"

"Không buông." Chuyện sai lầm nhất anh làm đời này, chính là nắm đó lo lắng quá nhiều, đã buông tay cô.

Anh thề, sau này sẽ không bao giờ buông cô ra nữa.

Hạnh phúc của cô, phải là anh mang đến. Những gã đàn ông khác, đều không xứng.

Kéo cô đi thẳng đến cửa thoát hiểm của công ty bách hóa. Lúc này Chiến Li mới dừng lại.

Điều Hữu Thiên muốn rút tay mình ra, nhưng anh nắm rất chặt. Cô đã vùng vẫy dọc đường, cũng không tránh thoát nổi.

"Họ Chiến." Con tức giận của Điều Hữu Thiên bùng lên: "Anh buông tôi ra."

"Gọi anh là A Ly." Chiến Li vây cô giữa mình và bức tường, trên mặt không còn vẻ đau khổ, mắt mấp mí vừa rồi mà trở thành sự dịu dàng: "Trước đây em luôn gọi anh như vậy."

Vẻ tức giận trên mặt Điều Hữu Thiên càng rõ hơn, nhìn Chiến Li bằng ánh mắt như nhìn kẻ điên: "Tên điên này, ai thêm gọi anh như vậy? Anh buông tay cho tôi."

Phần nộ trong lòng khiến Điều Hữu Thiên bỏ qua ba chữ "trước đây em" Chiến Li nói.

Cô càng giãy giụa, Chiến Li giam cô càng chặt.

"Thiên Thiên, vì sao em cứ không hiểu, em thuộc về anh."

Hiện giờ ngay cả tức giận Điều Hữu Thiên cũng quên mất.

Đương nhiên như vậy là vì tên đàn ông kiêu căng ngạo mạn, thật sự quá khiến người khác chán ghét.

"Anh Chiến, xin cho phép tôi nhắc nhở anh, tôi đã kết hôn rồi."

"Anh biết em đã kết hôn. Vậy thì sao?" Chiến Li không buông tay, cố chấp vây cô ở trong lòng mình: "Gã đàn ông đó, hoàn toàn không xứng với em."

Điều Hữu Thiên nghiêng mặt, hơi ngược mắt, liếc về tự cho là đúng trên mặt Chiến Li: "Anh ấy không xứng, anh xứng sao?"

"Đương nhiên." Ít nhất trái tim anh yêu cô là thật. Hơn nữa anh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có lỗi với Thiên Thiên.

"Anh Chiến, tôi mặc kệ anh lên con điên gì, hoặc là có mưu kế gì. Tôi đều phải nói cho anh biết. Tôi, đã kết hôn rồi. Mà tôi, rất yêu chồng của tôi. Mời anh tránh xa tôi một chút."

"Em yêu anh ta?" Trong lòng biết, cùng với Điều Hữu Thiên chính miệng nói ra, cảm giác này hoàn toàn không giống nhau.

Chiến Li gần như sắp phát điên, dùng sức nắm chặt cánh tay Điều Hữu Thiên. Sức lực đó rất lớn, gần như vịn cánh tay cô xuống.

"Em lại nói em yêu anh ta?"

"Tên điên này, anh buông tôi ra."

Điều Hữu Thiên bị đau, muốn thoát khỏi không chế của anh.

Sức lực Chiến Li lại không phải khỏe bình thường. Anh giam cầm cô ở trong lòng mình, hai mắt nheo lại, mang theo mấy phần nguy hiểm.

"Em lại nói em yêu anh ta?" Chiến Li lặp lại lần nữa, rõ ràng nói như vậy, đau khổ giống như đâm mình một dao.

"Đúng. Tôi yêu anh ấy. Tôi không yêu anh ấy lẽ nào yêu tên điên như anh sao?" Điều Hữu Thiên cảm thấy Chiến Li này thật là quái lạ.

Không phải là nợ anh ta một điệu nhảy thôi sao?

Làm cho mình giống như đã nợ anh ta tình cảm bao la vậy? Đầu óc anh ta không bình thường phải không?

"Em yêu anh ta? Em yêu cái gì của anh ta? Yêu bề ngoài của anh ta? Yêu gia thế của anh ta?"

Điều Hữu Thiên đột nhiên ngừng động tác giãy giụa, ngẩng đầu lên, nhìn Chiến Li trước mặt.

"Anh ta hoàn toàn không yêu em, cũng không xứng đáng được em yêu. Anh ta ——"

Vào lúc anh ta vẫn còn tiếp tục chỉ trích Cố Thừa Diệu, vung tay tát một cái lên mặt anh ta.

"Bốp" một tiếng, Chiến Li đã bị giáng một cú rất mạnh.

Sức lực của cô, không thể tính là nhiều. Một cái tát đối với Chiến Li mà nói, thực sự không được xem là gì.

Nhưng đã thành công ngăn cản Chiến Li tiếp tục chỉ trích Cố Thừa Diệu, tiếp tục nói ra lời trong lòng mình.

Lòng ngực của Diệu Hữu Thiên hơi phập phồng, hai mắt mở lớn, trên mặt hiện sắc hồng. Tiếp tục tỏ rõ sự tức giận lúc này của cô.

"Họ Chiến. Nếu như anh tiếp tục nhục mạ chồng tôi bằng ngôn từ như thế này. Tôi không ngại cho anh thêm một cái tát đâu."

Chiến Li hoàn toàn ngây ngẩn. Anh nhìn Diệu Hữu Thiên, vẫn là người phụ nữ anh yêu, vẫn là khuôn mặt đó.

Mất đi vẻ ngây ngô, non nớt năm đó, cô đã trưởng thành, trở thành một người phụ nữ chân chính.

Mà hiện giờ, cô lườm anh bằng ánh mắt lạnh lẽo như vậy, giá băng như vậy.

Trong mắt cô, có chán ghét, có khinh thường, có phẫn nộ, có bất mãn.

Anh trong mắt cô, giống như một con rệp khiến cô chán ghét.

Lòng ngực lại bị đâm bởi vô số mũi tên, mỗi một mũi, đều do Diệu Hữu Thiên tự tay cắm lên.

Hành lang chật hẹp, không khí chuyển động, dẫn theo khí lạnh bên ngoài vào, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo từng cơn.

Mất đi sự ấm áp của điều hòa, lạnh giá của nơi đây khiến người ta không tiếp tục ở lại được.

Cơ thể của Chiến Li bất động ở đó, anh chỉ ngơ ngác nhìn Diệu Hữu Thiên.

Sống lưng của Diệu Hữu Thiên rất thẳng, cơ thể dán vào vách tường lạnh băng, nhìn vẻ tổn thương lóe lên trên khuôn mặt Chiến Li.

Nhưng không hối hận chút nào.

Cô không cho phép bất kỳ ai nói xấu Cố Thừa Diệu.

Lạnh lùng trừng mắt nhìn Chiến Li một cái, cô nghiêng người muốn rời khỏi phạm vi khống chế của anh.

Cổ tay lại đột nhiên bị siết chặt. Một lần nữa ánh mắt bị người ta kéo về, cô không thể không nhìn Chiến Li.

Ngực Chiến Li rất đau, đau đến co rút từng cơn.

Người phụ nữ anh yêu không yêu anh, còn bảo vệ một người đàn ông khác ở trước mặt anh.

Nhắm mắt lại, có chút đau khổ, đã định trước rồi. Anh trốn không thoát.

Nhưng anh lại hi vọng, Diệu Hữu Thiên có thể không cần chịu đau khổ.

"Thiên Thiên. Cố Thừa Diệu thật sự không phải là một người đàn ông tốt, anh ta hoàn toàn không yêu em. Em ở bên cạnh anh ta, sẽ không được hạnh phúc."

Bây giờ Diệu Hữu Thiên không muốn nghe một chữ nào hết, oán hận rút tay ra. Cô lùi về sau một bước lớn.

"Anh Chiến. Tôi ở bên anh ấy sẽ không hạnh phúc vậy thì phải ở bên ai mới được hạnh phúc? Bên anh sao?"

Chiến Li im lặng, cô cười lạnh: "Nếu là vậy, anh thật sự quá xem trọng bản thân anh rồi."

"Hạnh phúc của tôi, bản thân tôi sẽ nắm giữ, sẽ đạt được. Cố Thừa Diệu có phải là một người đàn ông tốt hay không, tôi có mắt biết nhìn, không cần anh đến nói với tôi."

Hít thở sâu, Diệu Hữu Thiên không muốn tiếp tục dây dưa với anh ta nữa.

"Anh Chiến, những hành vi của anh đã tạo thành rắc rối cho tôi. Tôi hi vọng anh sẽ không tiếp tục bám theo tôi nữa. Nếu không, tôi không ngại báo cảnh sát xử lý đâu."

Cuối cùng lườm Chiến Li một cái, Diệu Hữu Thiên rời đi không do dự chút nào.

Để lại Chiến Li đứng ở trong hành lang, nhìn cánh cửa mở ra, rồi lại đóng lại trước mặt anh.

Động tác đặt tay trong túi định lấy điện thoại di động ra cứ cứng đờ ở đó.

Cuối cùng, anh không khống chế nổi nữa.

Hắn là anh nên lấy tấm hình cho Diêu Hữu Thiên xem, mà không phải biểu lộ tấm lòng của mình với cô.

Nhưng làm sao anh có thể nhìn được đây? Hơn hai nghìn ngày đêm, ngày nào anh cũng nhớ cô.

Cô là động lực phấn đấu của anh.

Cho dù có một chút cơ hội có thể ở bên cô. Anh cũng muốn nắm lấy.

Lấy điện thoại ra, nhìn tấm hình Cố Thừa Diệu hôn mỗi người phụ nữ khác.

Anh muốn gửi tấm hình này cho Diêu Hữu Thiên xem.

Cứ như vậy, cô sẽ tin lời mình nói.

Nhưng qua chuyện vừa nãy. Có phải cô ấy sẽ cho rằng mình cố ý không?

Cố ý dàn xếp chuyện này?

Do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn cất điện thoại đi động đi.

Cô không tin, anh nói thì có tác dụng gì?

Bây giờ, anh phải làm thế nào, mới có thể khiến Diêu Hữu Thiên tin lời anh, sau đó quay về bên anh?

Chiến Li dựa người lên tường, rơi vào suy tư.

... ..

Từ ban nãy Cố Thừa Diệu đã phát hiện hình như tâm trạng của Diêu Hữu Thiên không tốt lắm.

"Đang nghĩ gì thế?" Vòng lấy eo cô, tiện thể kéo lấy, để cô ngồi lên đùi anh.

"Không có gì." Diêu hữu thiên lắc lắc đầu, hôm nay cô rời khỏi công ty bách hóa, trong lòng vẫn luôn rất tức giận.

Nhưng khi tức giận biến mất, tỉnh táo lại, khuôn mặt Chiến Li lại giống như cái bóng, cứ chạy vào đầu cô.

Dáng vẻ điên cuồng của anh, dáng vẻ đau lòng của anh.

Rõ ràng cô không quen anh ta, cũng không có kết giao gì với anh ta. Nhưng không hiểu sao lại cảm thấy không thoải mái lắm. Ánh mắt lên án của anh ta, lại khiến cô cảm thấy mình giống như đã mắc nợ anh ta vậy.

Cảm giác này quá tệ rồi.

Cô đành phải ra quyết định một lần nữa. Sau này gặp phải Chiến Li, có thể cách xa bao nhiêu thì cách xa bấy nhiêu.

Dáng vẻ của cô lại không giống như là không có gì. Cố Thừa Diệu nghiêng mặt, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu.

Hình như cô, có tâm sự?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Xám

"Vợ à?" Cố Thừa Diệu lại gọi Diêu Hữu Thiên một tiếng, nhưng cô không đáp lời.

Anh hơi nheo mắt lại, đột nhiên vác người cô lên đi đến bên giường.

"Cố Thừa Diệu ——" Anh muốn làm gì?

"Trùng phạt."

Trùng phạt cái gì?

"Trùng phạt em không để ý đến anh." Người Cố Thừa Diệu phủ lên người cô. Quyết định phải cho Diệu Hữu Thiên biết một lần, khi ở cùng anh, chỉ có thể nhìn anh, nghe anh, cảm nhận anh.

Cô đột nhiên nghĩ, hình như kính nguyệt của mình đã chậm mấy ngày rồi.

Sẽ không phải là, cô đã mang thai rồi chứ?

"Vợ, hôm nay em sao thế?"

Diệu Hữu Thiên không nói gì. Chỉ ngẩng đầu, vòng cổ Cố Thừa Diệu xuống. Trao anh một nụ hôn nồng nhiệt.

Hồi đáp nhiệt tình của cô khiến báo oán của Cố Thừa Diệu biến mất không còn bóng dáng.

Mà trong ý thức mê man, Diệu Hữu Thiên quyết định ngày mai đến bệnh viện kiểm tra thử xem

.....

Ngày hôm sau, Diệu Hữu Thiên đến bệnh viện kiểm tra.

Khi đi tâm trạng có chút vui buồn lẫn lộn, cô không biết mình đang hi vọng lúc này cô mang thai thì tốt, hay là không mang thai thì tốt.

Có điều lời của bác sĩ lại khiến sự rối rắm của cô biến mất.

Chỉ là trong khoảng thời gian này cô quá mệt mỏi, mất cân bằng một chút. Không phải là có thai, uống thuốc điều trị một thời gian, là sẽ ổn.

Thở thật dài, Diệu Hữu Thiên đột nhiên có một cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Không mang thai, cũng tốt. Ít nhất hiện giờ, cô không cho rằng, quan hệ của Cố Thừa Diệu và cô có thể có em bé.

Tiếp tục theo dõi một thời gian, tiếp tục quan sát một thời gian.

Chờ cô xác định được trong lòng Cố Thừa Diệu có người phụ nữ khác hay không. Chờ cô có thể xác định được tình cảm của anh dành cho cô. Cô sẽ sinh con cho anh.

Ra hiệu thuốc lấy thuốc, trong bệnh viện kín người hết chỗ.

Một hàng rất dài đã xếp đến tận cửa thang máy. Diệu Hữu Thiên đang định đứng ở chỗ sau cùng của hàng, ánh mắt lại nhìn thấy người đứng đầu đã lấy thuốc xong. Anh ta kéo thấp mũ, đang định đi về phía cửa thang máy.

Trời rất lạnh, đối phương mặc áo khoác ngoài rất dày, vừa đội mũ, vừa đeo khẩu trang. Hơn nữa ra sức cúi đầu, không cho người khác nhìn thấy mặt anh.

Ánh mắt Diệu Hữu Thiên đột nhiên sáng ngời. Trong nháy mắt đối phương sắp nghiêng người vào trong thang máy, cùng xông vào theo.

"Triệu Bách Xuyên?" Lấy mũ của đối phương, là anh, quả nhiên thật sự là anh?

"..." Triệu Bách Xuyên rất bất ngờ lại gặp được Diệu Hữu Thiên ở đây, lúc muốn rời đi cửa thang máy đã đóng lại rồi. Anh có chút bất đắc dĩ. Gật gật đầu với Diệu Hữu Thiên, xem là chào hỏi.

Diệu Hữu Thiên nhìn những gói thuốc trên tay anh, lại nhìn Triệu Bách Xuyên, mắt anh hiện ra tơ máu đỏ.

Sợi tóc cũng có chút lộn xộn. Nhìn ra được, mấy ngày nay, anh sống không hề tốt.

"Anh, anh có khỏe không?" Diệu Hữu Thiên thật sự có chút lo lắng cho anh: "Lần trước tôi bảo anh chờ tôi, sao anh lại đi mất?"

Triệu Bách Xuyên im lặng, không trả lời. Anh không cần sự thông cảm, đặc biệt là sự thông cảm của Diệu Hữu Thiên.

"Bây giờ anh đang ở đâu? Có người chăm sóc anh không?" Lúc Diệu Hữu Thiên nói chuyện, thang máy đã đến lầu một.

Triệu Bách Xuyên cũng không để ý đến cô, lướt thẳng qua cô đi ra bên ngoài.

Anh muốn đi, Diêu Hữu Thiên bèn đi theo, liên tục theo sau anh.

Triệu Bách Xuyên đến bãi đỗ xe rồi định lên xe, Diêu Hữu Thiên đã lên theo.

"Xuống xe." Cả hồi lâu, cuối cùng Triệu Bách Xuyên đã mở miệng, câu đầu tiên chính là đuổi Diêu Hữu Thiên xuống xe.

"Không xuống." Diêu Hữu Thiên lắc đầu, nghiêng mặt nhìn Triệu Bách Xuyên: "Vì sao anh không nhập viện? Hẳn là bệnh của anh phải nằm viện rồi. Triệu Bách Xuyên ——"

"Xuống xe." Triệu Bách Xuyên không muốn nói câu nào với cô. Nhìn thấy Diêu Hữu Thiên cứ không chịu xuống, Triệu Bách Xuyên tự mình xuống xe.

Diêu Hữu Thiên vội

vàng xuống xe, muốn đi theo sau lưng anh.

Cuối cùng Triệu Bách Xuyên không biết làm sao, một lần nữa quay trở lại xe mình. Nhìn Diêu Hữu Thiên bám đuôi mình đến.

"Rốt cuộc cô muốn thế nào?"

"Bệnh của anh rất nghiêm trọng, anh phải nhập viện."

"Chuyện không liên quan đến cô không phải sao?" Triệu Bách Xuyên tháo khẩu trang xuống, trên mặt đều là vẻ giận dữ, đầu còn nhìn thấy chút thanh cao tao nhã trên màn hình: "Cô là gì của tôi? Cô dựa vào cái gì mà quản tôi?"

"Tôi là bạn của anh." Diêu Hữu Thiên nhìn anh với sự cố chấp: "Chẳng lẽ không phải sao?"

Trong xe nhỏ hẹp, Diêu Hữu Thiên nói câu này, không có bất cứ câu trả lời nào.

Triệu Bách Xuyên nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, đột nhiên mỉm cười.

Nụ cười đó, rất đau khổ.

Bạn bè. Anh còn có bạn bè sao?

"Bạn gì? Chẳng qua chính là muốn nhìn thấy trò cười của tôi." Triệu Bách Xuyên cắn răng, vẻ mặt mang theo mấy phần sợ hãi: "Nhìn đi, đây chính là ảnh đế, hiện giờ sa sút đến mức nào, anh ta sắp chết rồi. Không sống nổi nữa. Kết quả tốt lắm nhỉ?"

"Triệu Bách Xuyên?" Diêu Hưu Thiên áp úng, Triệu Bách Xuyên lại ngắt lời cô.

"Nằm viện? Nằm viện cái gì? Để những người đó biết bệnh của tôi? Để những người đó nhìn tôi như con khi?"

"Trị bệnh bằng hóa chất, trị bệnh bằng phóng xạ, trị liệu không ngừng, nhưng không biết có thể kéo dài bao lâu? Sống như vậy, có khác gì với chết đi?"

" "

"Cho dù tôi phải chết, cũng phải chết có tôn nghiêm."

Giọng nói của Triệu Bách Xuyên cực nhẹ, giống như hạt bụi bay trong không khí. Nếu như không chú ý nghe, hoàn toàn không nghe rõ anh đang nói gì.

"Triệu Bách Xuyên, anh đừng như vậy."

Diêu Hưu Thiên có chút khó chịu. Trẻ tuổi như vậy, lại có bệnh thế này, đối lại là người khác, đều sẽ khó mà chấp nhận phải không?

"Vậy tôi có thể thế nào?" Cảm xúc của Triệu Bách Xuyên cuối cùng đã trở nên kích động: "Cô có biết, vì

ngày hôm nay tôi đã trả giá bao nhiêu không? Cô hoàn toàn không biết."

Anh là một đứa con riêng, mang tiếng xấu con riêng.

Từ nhỏ đến lớn, những ánh mắt khắt thường kia tràn ngập ác ý, gần như muốn giết chết anh.

Để thay đổi ánh mắt của những người đó, anh nỗ lực, anh vươn lên.

Anh liên tục hướng về phía trước. Anh là người trẻ nhất thi vào Học viện Kỹ kịch Trung ương. Nhưng có ích sao?

Nước của giới giải trí quá sâu. Lúc anh vừa mới tốt nghiệp, môi hồng răng trắng, những đạo diễn kia cười anh giống đàn bà. Thậm chí muốn che giấu anh?

Anh ghê tởm những người đó, anh thà đóng vai phụ, cũng không muốn giống với phụ nữ, để trở thành ngôi sao, giao ra cơ thể mình.

Anh nhớ anh đã từng có lần diễn vai một người qua đường. Bởi vì tâm trạng của vai nam chính hôm đó không tốt, rõ ràng lúc quay phim có thể tạo góc thay thế, nhưng lại khẳng khái muốn đánh thật.

Mặt anh bị đánh đỏ hết lên, nhưng không có ai ra mặt giúp anh.

Đạo diễn đang cười, giám chế đang cười.

Thậm chí ngay cả người đại diện, cũng bảo anh nhường nhìn nam chính lúc đó.

Anh đóng vai phụ không ai nhớ đến, nếu như không phải cơ duyên xảo hợp, để anh cứu đạo diễn Trương, nào có ảnh đế sau này?

Có lẽ, bây giờ anh vẫn ở cái góc nào đó chịu đựng bạt tai của người khác rồi?

"Tôi sắp chết rồi. Tôi vẫn chưa làm được chuyện gì, đã sắp chết rồi."

Anh chưa có được thứ mình muốn, anh còn chưa trả thù được kẻ thay lòng đổi dạ năm đó.

Cuộc đời của anh, đã bắt đầu đi đến kết thúc.

Anh không cam lòng. Thật sự không cam lòng. Thế nhưng con người, dấu sao cũng không địch nổi ông trời.

Ung thư dạ dày. Anh mới chưa đến ba mươi, đã mắc căn bệnh như vậy.

Anh nghĩ nếu như chuyện này phôi bày ra ánh sáng, anh sẽ phải chịu đựng những ánh mắt dị thường đó. Sẽ lại giống như hồi nhỏ của anh, không phải là ánh mắt thông cảm, thì chính là ánh mắt vui sướng hả hê.

Anh sẽ không thể chấp nhận. Nếu phải như vậy, anh thà chết đi một mình, im hơi lặng tiếng.

"Cô hoàn toàn, không biết gì hết." Anh cúi đầu, dán mắt

vào tay lái. Hai tay che mặt mình.

Anh sắp chết rồi. Sắp chết rồi.

Ngực Diêu Hữu Thiên chưa chát. Đừng nói Triệu Bách Xuyên là bạn cô, cho dù là một người bình thường. Cô cũng sẽ cảm thấy đáng tiếc. Dưa tay nắm lấy cổ tay.

Vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vai anh. Diêu Hữu Thiên lẳng lẳng an ủi anh: "Triệu Bách Xuyên, anh đừng như vậy. Bây giờ y học phát triển như thế. Có lẽ có thể chữa khỏi mà? Trong nước không được, thì ngoài nước. Dù thế nào cũng sẽ có cách."

Triệu Bách Xuyên không hề động dậy, Diêu Hữu Thiên còn muốn tiếp tục nói gì đó. Triệu Bách Xuyên đột nhiên đứng thẳng người dậy, đưa tay ra, ôm lấy cô.

Diêu Hữu Thiên ngẩn ra một lát, bên tai lại vang lên tiếng của anh.

"Làm sao bây giờ? Tôi không muốn chết. Tôi không muốn chết chút nào."

Anh còn có nhiều chuyện chưa làm như vậy, anh còn có nhiều mục tiêu chưa thực hiện như vậy.

Anh làm sao có thể chết?

"Anh sẽ không sao đâu." Diêu Hữu Thiên cho anh lòng tin: "Anh phải tin tôi, cũng phải tin tưởng chính anh."

Giọng điệu của cô, ít nhiều đã cho Triệu Bách Xuyên

một chút tự tin. Anh buông lỏng tay ra, nhìn Diêu Hưu Thiên trước mắt: "Thiên Thiên, cảm ơn cô."

"Tôi nói rồi, chúng ta là bạn bè mà."

Bạn bè?

Triệu Bách Xuyên mím chặt môi, ngồi trở lại vị trí:

"Tôi đưa cô về nhà nhé."

"Anh đang ở đâu?" Diêu Hưu Thiên rất muốn về nhà, nhưng cô sợ anh giống như lần trước, biến mất không thấy bóng dáng: "Tôi đến chỗ anh trước, nhìn anh thật sự rất không ổn. Hơn nữa, anh uống thuốc gì thế? Nếu như có thể, vẫn cứ nằm viện đi."

"Không cần đâu." Triệu Bách Xuyên lắc đầu: "Tôi không muốn nằm viện. Cô yên tâm. Tôi sẽ không tự sát."

Anh tín Phật, hiểu đạo luân hồi, hiểu đạo nhân quả.
Anh sẽ không tự buông bỏ.

Diêu Hưu Thiên gật gật đầu, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, anh sẽ không tự sát, đã là tốt nhất rồi.

Dưới sự kiên trì của Diêu Hưu Thiên, cuối cùng Triệu Bách Xuyên vẫn để cô cùng mình về nhà.

Mà Diêu Hưu Thiên cũng báo đáp ân tình Triệu Bách Xuyên nấu cơm cho anh ăn lần trước. Động tay làm một bữa cơm cho Triệu Bách Xuyên, cùng ăn với anh một bữa cơm, lúc này mới rời đi.

Đi ra khỏi nhà Triệu Bách Xuyên, đã là buổi chiều.

Li từ chối như Triệu Bách Xuyên, từ từ bước ra ngoài rồi. Diêu Hưu Thiên đứng ở bên đường bắt xe taxi.

Trong một chiếc xe bên đường, vào lúc này có một người bước xuống.

Nhìn thấy khuôn mặt Chiến Li, theo bản năng Diêu Hưu Thiên muốn xoay người rời đi. Trên cổ tay đột nhiên siết lấy, người cô bị Chiến Li vòng chặt lại.

"Vì sao? Vì sao anh lại không được?"

"Anh làm gì vậy?" Đây là ở trên đường quốc lộ? Tên điên này, rốt cuộc muốn làm gì?

Chiến Li nghĩ, có thể anh đã điên rồi.

Anh lại theo dõi Diêu Hưu Thiên một lần nữa. Vốn là muốn nói cho cô chuyện của Cố Thừa Diệu.

Nhưng không ngờ rằng, cô lại đến bệnh viện, khi anh muốn theo vào, lại nhìn thấy cô và Triệu Bách Xuyên kia cùng rời đi, sau đó cùng về đây.

Hơn hai giờ.

Diêu Hưu Thiên ở nhà Triệu Bách Xuyên hai giờ đồng hồ mới đi xuống.

Trong khoảng thời gian này, sẽ xảy ra chuyện gì?

.....

□ Hầu trường bản nhảm nhĩ □

Cố tam: Tối hôm nay anh ngủ phía trên.

Thiên Thiên: Không được, em muốn ở trên.

Cố tam: Anh ở trên mới có cảm giác an toàn.

Thiên Thiên: Em ngủ phía trên mới vững được.

Cố tam: Được rồi, em ngủ phía trên đi.

Thiên Thiên: Bình tĩnh trèo lên giường tầng trên của chiếc giường tầng, bắt đầu dĩ thân thử, cái căn phòng đáng chết này, lúc nào chúng ta mới có thể đổi căn phòng lớn hơn, không cần tiếp tục nằm giường tầng nữa ——

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3440400#p3440400>

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Mộng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diêu Hữu Thiên, cô lại ở nhà Triệu Bách Xuyên hai giờ đồng hồ mới đi xuống.

Trong khoảng thời gian này, sẽ xảy ra chuyện gì?

Anh không muốn nghĩ, anh chỉ cảm thấy mình đổ kị đến mức sắp phát điên rồi.

Cảnh tượng cô cười với Triệu Bách Xuyên, ôm Triệu Bách Xuyên. Khiến anh gần như sắp nổi điên.

Vì sao? Vì sao cô có thể dịu dàng với những người đàn ông khác như vậy? Nhưng nhất định phải lạnh mặt với anh?

"Nếu em thiếu đàn ông như vậy, không phải tìm anh cũng thế sao? Vì sao phải tìm một gã trai già?"

Những lời này, cứ nói ra như vậy.

Khuôn mặt Chiến Li, không thể tránh khỏi, lại trúng một cái tát.

"Vô si. Hèn hạ." Diêu Hữu Thiên tức giận đến mức cả mặt tái mét.

Người lùi về sau một bước lớn, trợn mắt nhìn khuôn mặt Chiến Li, gần như sắp lờm ra được một cái lỗ trên mặt anh ta: "Anh đủ chưa?"

Hôm qua Diêu Hữu Thiên đã ra quyết định, không có dây dưa gì với Chiến Li nữa.

Cho dù anh ta như thế nào, làm gì, cũng không liên quan đến chuyện của anh ta.

Cô không muốn, cũng không bằng lòng có bất kỳ giao tiếp nào với anh ta nữa.

Nhưng không ngờ người này, vẫn tiếp tục bám theo mình.

Anh ta cho rằng anh ta là ai? Ai cho anh ta quyền làm như vậy?

Diêu Hữu Thiên tức giận căm ghét không thể chịu nổi, muốn lấy điện thoại ra bấm 110 báo cảnh sát.

Tay bị Chiến Li túm lấy, anh ta trừng mắt nhìn khuôn mặt cô. Vẻ mặt cực kỳ âm u lạnh lẽo: "Chẳng lẽ không đúng sao? Lúc em cự tuyệt anh, nói với anh em đã kết hôn rồi. Nhưng bây giờ thì sao? Lẽ nào em đã ly hôn với gã họ Cố kia rồi?"

Lúc này ngay cả tức giận Diêu Hữu Thiên cũng thấy lười.

Theo cô thấy, Chiến Li chính là một tên điên. Hơn nữa còn điên đến mức quái lạ.

"Anh Chiến, tôi chỉ nói một lần, mời anh buông tôi ra."

"Anh không buông." Chiến Li không có cách nào bình tĩnh.

Sao cô ấy có thể như vậy? Cho dù cô đã quên mất mình, nhưng sao cô có thể thân mật với những người đàn ông khác như thế?

Anh không thể chấp nhận, vươn tay, kéo tay Diêu Hữu Thiên qua dẫn vào trong lòng mình.

Diêu Hữu Thiên giơ chân lên đá về phía người anh. Lúc này Chiến Li hoàn toàn rơi vào điên cuồng. Giữ chặt eo cô, cúi đầu muốn hôn cánh môi cô.

Làm sao Diêu Hữu Thiên có thể để anh được như ý? Đầu nghiêng sang bên cạnh, nụ hôn của anh rơi lên má cô.

Trong lòng cực căm ghét, nhấc chân lên đá về phía Chiến Li.

Nhưng không ngờ Chiến Li đột nhiên bế cô lên.

Cơ thể đột nhiên nhẹ bẫng, Diêu Hữu Thiên chỉ có thể vòng chặt cổ anh.

Tư thế thân mật quá mức này, khiến cô hoàn toàn không thể chấp nhận.

"Chiến Li. Tên khốn nạn này, anh buông tôi ra."

"Anh không buông." Sau này, anh sẽ không buông cô ra nữa, bất kể cô có là vợ người khác hay không. Có chồng hay không.

Nếu như cô có thể theo Triệu Bách Xuyên, vì sao lại không thể theo anh?

Tên điên này ——

Diêu Hữu Thiên ngẩng đầu, dùng sức xô vào Chiến Li.

Chiến Li quay đầu đi, công kích của Diêu Hữu Thiên va vào vai anh.

Anh bị xô một cái, nhưng không nhúc nhích chút nào. Diêu Hữu Thiên lại cảm thấy đầu đã sắp choáng váng.

"Chiến Li, anh buông tôi ra." Diêu Hữu Thiên đành phải nhìn ra xung quanh, muốn biết có ai có thể cứu mình hay không: "Cứu mạng với."

"Em đừng kêu." Chiến Li giữ chặt eo cô, không cho cô xuống: "Em còn tiếp tục kêu, anh cũng không ngại hôn em ở đây đâu."

"....."

Nhìn thấy vẻ mặt như kẻ ngốc của Diêu Hữu Thiên, anh thêm một câu: "Cho dù có người nhìn thấy, cũng chỉ xem là tình nhân cãi nhau thôi."

Ai là tình nhân với anh ta?

Diêu Hữu Thiên đã sắp điên rồi, nhưng đánh không lại sức lực của Chiến Li, cho dù giãy giụa thế nào, vẫn bị anh ôm lên xe.

Xe nghiêng ngang rồi đi. Hai người đều không chú ý đến. Có người đã chụp lại tất cả.

.....
"Tổng giám đốc

Cố." Thư ký của Cố Thừa Kỳ gõ cửa đi vào, đặt một bản văn kiện lên bàn của Cố Thừa Diệu: "Xin anh ký tên lên bản văn kiện này."

"Được." Cố Thừa Diệu nhận lấy bản văn kiện kia đang định ký tên, điện thoại di động đột nhiên reo lên.

Liên tục kêu với tiếng tinh tang. Anh cầm lên nhìn một cái, là dãy số lạ.

Rất nhanh, trên điện thoại đã xuất hiện vài tấm hình.

Tấm thứ nhất, Diêu Hựu Thiên và một người đàn ông ôm nhau trong xe, nhìn kỹ, đó là khuôn mặt của Triệu Bách Xuyên.

Tấm thứ hai, Diêu Hựu Thiên và Triệu Bách Xuyên cùng vào một ngôi nhà nào đó.

Tấm thứ ba, Diêu Hựu Thiên đi ra khỏi nhà của Triệu Bách Xuyên, tính toán thời gian, đã qua ít nhất hai tiếng.

Tấm thứ tư, người đàn ông trên hình đã thay đổi. Ở cửa nhà mà Diêu Hựu Thiên vừa mới đi ra. Cô và Chiến Li hôn nhau.

Tấm cuối cùng. Diêu Hựu Thiên bị Chiến Li ôm lên xe, sau đó rời đi.

Cô Thừa Diệu nhìn mấy tâm hình này xong, tay phải vốn đang cầm bút đột nhiên siết chặt, bút máy trong tay anh đã gãy thành hai đoạn.

"Tổng giám đốc Có?" Thư ký giật nảy mình, cơ thể không tự giác mà lùi về phía sau một chút.

Cô Thừa Diệu vứt bút máy gãy thành hai đoạn sang một bên, một lần nữa tìm một cây bút ký vài chữ.

Sức của anh rất lớn, gần như sắp vạch rách tờ giấy.

Đưa văn kiện cho thư ký, dưới ánh mắt lạnh như băng của anh, thư ký gần như chạy trốn chết.

Sau khi cô ra ngoài, Cô Thừa Diệu lấy điện thoại ra gọi cho Diệu Hữu Thiên. Không có ai nhận.

Liên tục hai lần, Diệu Hữu Thiên đều không nhận điện thoại của anh.

Híp mắt lại, anh bấm dãy số lạ vừa rồi.

Đôi phương nhận điện thoại, nhưng không lên tiếng, Cô Thừa Diệu hừ lạnh một tiếng: "Anh là ai?"

Bên kia điện thoại vẫn im lặng, Cô Thừa Diệu nheo mắt: "Giả thần giả quỷ? Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Lời của tổng giám đốc Có, thật sự là không khách sáo mà." Bên kia điện thoại, là một giọng nữ.

Có chút quen thuộc, Cô Thừa Diệu không xác định được mình từng gặp ở đâu.

nhìn cũng nhẹ nhàng & ấm.

"Rốt cuộc cô là ai?"

"Tôi là ai, không quan trọng. Quan trọng là, tổng giám đốc Cố, anh bảo vợ anh như vậy, bây giờ xem ra, cô ta cũng không yêu anh lắm nhỉ?"

Sắc mặt Cố Thừa Diệu nhuộm lên vài phần u ám. Nghĩ đến cảnh tượng Diêu Hữu Thiên dựa vào trong lòng Chiến Li. Anh gần như sắp bóp vỡ di động.

"Mục đích của cô là gì?"

"Tôi có thể có mục đích gì chứ?" Đối phương cười khẽ.

Âm thanh này, tại sao nghe chói tai đến thế: "Tôi chỉ là nhìn không thuận mắt, cơ lòng tốt nhắc nhở anh một chút thôi. Đừng làm kẻ bị đội nón xanh, còn xem cô ta như vật báu."

". . . ." Cố Thừa Diệu im lặng, khuôn mặt âm u lại lạnh đi vài phần, trở nên cực kỳ u ám: "Nói ra mục đích của cô đi."

Câu nói kế tiếp, không cần nói nữa. Người phụ nữ bên kia điện thoại cười: "Tổng giám đốc Cố đúng là người thẳng thắn mà, tôi rất thích giao tiếp với người như anh."

Đối phương dừng lại một chút, lại cười: "Tôi nghĩ một chút. Triệu Bách Xuyên là anh rể đó. Hiện giờ cô Cố cũng được xem là người nổi tiếng ở thủ đô rồi. Hôn lễ của hai người nào nhiệt như vậy. Cũng không biết tin tức này tuôn ra, tổng giám đốc Cố phải làm thế nào?"

Lợi của Cố Thừa Diệu cắn đến phát đau, nếu như không phải cách điện thoại, anh tin rằng nhất định lúc này mình sẽ cho người phụ nữ kia hai quyền: "Cần bao nhiêu tiền cô mới giao phim ảnh ra đây."

"Tổng giám đốc Cố thật đúng là biết đùa." Đối phương cười nhẹ: "Tin tức của vợ anh, bản thân anh cảm thấy đáng giá bao nhiêu tiền?"

Trước khi anh mở miệng, đối phương tung ra một quyết định khác: "Chưa cần nhắc được sao? Vậy tôi có thể tiếp tục liên lạc với anh vào tối nay. Tổng giám đốc Cố là một người thông minh, chắc hẳn đoán ra được, dùng cái giá bao nhiêu, đổi lấy tin tức của vợ anh mới có lợi nhất."

Đối phương cúp điện thoại rồi, Cố Thừa Diệu mím chặt môi. Nhìn điện thoại trong lòng bàn tay, dùng hết ý chí, mới không ném nó ra ngoài.

Lại gọi cho Diêu Hựu Thiên một cuộc điện thoại, vẫn không có ai nhận.

Cô ấy đang ở đâu? Đang làm gì?

Anh nhớ đến lần trước, Diêu Hựu Thiên ở trong nhà Triệu Bách Xuyên hai tiếng đồng hồ.

Lần này thì sao? Lại là như thế.

Cô, không buông bỏ được Triệu Bách Xuyên đó như vậy sao?

Cố Thừa Diệu có chút ngồi không yên. Cầm lấy chìa

khóa xe lập tức đi ra bên ngoài.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ. Nhất định Diêu Hựu Thiên, em nhất định phải ở công ty. Những tám hình đó là giả. Là giả.

Xe chạy nhanh ra khỏi bãi đỗ xe của Cố thị, Cố Thừa Điện ngồi trong xe, khuôn mặt lạnh lẽo, đầy vẻ âm trầm của mưa gió sắp nổi lên.

.....

Chiến Li đưa Diêu Hựu Thiên đến nơi ở tại Bắc Đô của anh.

Trên đường đi, Diêu Hựu Thiên đã dùng hết mọi cách, chỉ thiếu nước nhảy khỏi xe, cũng không thể khiến Chiến Li dừng xe lại.

Mà nguyên nhân cô không giờ trò xấu trên xe, là không muốn xảy ra tai nạn chết cùng với Chiến Li.

Như vậy đối với cô mà nói, quá không đáng rồi.

Quan trọng hơn là, sẽ bị người ta hiểu lầm.

Khi xe dừng lại dưới nhà Chiến Li, Diêu Hựu Thiên gần như vừa xuống xe đã định bỏ chạy.

Chiến Li lại đề phòng chiêu này của cô từ sớm, ôm lấy eo cô trước một bước, mang cô lên lầu.

"Tên điên, tên điên này. Anh buông tôi ra."

Gió bắc thổi qua, mang theo từng cơn lạnh lẽo. Diêu Hưu Thiên lại cảm thấy nóng.

Cô khẳng định chắc chắn, người tên Chiến Li này, đã điên rồi.

"Anh buông tôi ra, anh có nghe thấy không?"

"Không buông. Anh nói rồi, anh sẽ không buông em ra nữa." Cho dù cô giãy giụa thế nào, Chiến Li cũng không chịu buông tay. Mang thẳng cô lên lầu.

Vừa tiến vào không gian hẹp kín của thang máy. Cảm giác nguy hiểm trong lòng Diêu Hưu Thiên lại càng mạnh.

Người này. Rốt cuộc muốn thế nào?

"Chiến Li, tôi cảnh cáo an, nếu như anh dám làm gì tôi, tôi nhất định sẽ giết anh. Nhất định sẽ làm."

"Làm gì em?" Chiến Li cười. Ý cười này, không lan đến đáy mắt chút nào: "Em cảm thấy. Anh sẽ làm gì em?"

Diêu Hưu Thiên không nói gì, trong lòng cô hết sức suy nghĩ, phải làm thế nào để thoát được tên điên trước mặt.

Rất nhanh thang máy đã đến nơi rồi.

Diêu Hưu Thiên vừa ra khỏi thang máy đã muốn chạy, nhưng không địch lại được tốc độ của Chiến Li.

Cho ai cơ giãy giữa thế nào. Vạn bị Thiên Li kéo vào
cửa.

Trong nháy mắt cửa bị đóng lại, cô bị Thiên Li đè lên
ván cửa..

Hai tay không chế gặt gao cơ thể giãy giữa cửa cô không
cho cô chạy thoát. Ánh mắt Thiên Li, không hề rời khỏi
khuôn mặt Diêu Hưu Thiên.

"Nếu như em có thể ở bên Triệu Bách Xuyên, vậy thì
cũng có thể ở bên anh phải không?"

"Tên thần kinh này, đồ điên, anh lương tôi ra."

Diêu Hưu Thiên thật sự bị dọa sợ rồi. Sức lực của đàn
ông và phụ nữ chênh lệch quá lớn, nếu như Thiên Li
muốn làm gì cô, cô thật sự không phản kháng nổi.

"Anh là kẻ điên, từ ngày em quên mất anh, anh đã điên
rồi."

Thiên Li nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm vẻ kháng cự
trong mắt Diêu Hưu Thiên. Không chút nghĩ ngợi cúi
xuống.

Trong đầu chỉ có một ý nghĩ, chính là, anh muốn có được
cô.

Bây giờ, lập tức, tức khắc——

.....

Má Nuuwet Tam thiếu cháu mau Về anh sắp bị naitừi

Má Nguyệt: Cảm ơn cô, ông anh. Họ đến gặp cô người ta q (cường hiếp) rồi.

Tam thiếu: Nếu như cô dám để cô ấy bị kẻ khác cưỡng hiếp. Ngày mai tôi sẽ tìm người đến cưỡng hiếp cô.

Má Nguyệt: #... #%&... %... &*%... *&... #

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3440528#p3440528>

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Móng Manh, Chồng Trước Quá Ngang Tàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.